ROATA TIMPULUI

CARTEA A ȘAPTEA

ROBERT JORDAN

CORONA DE SĂBII

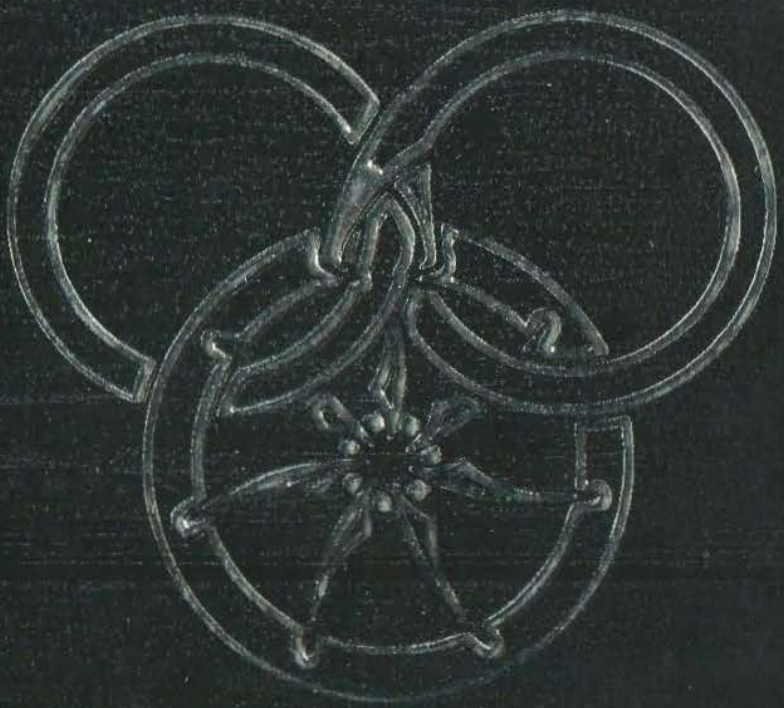

Cărțile seriei Roata Timpului *s-au vândut în peste 80 de milioane de exemplare în toată lumea*

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a şaptea

COROANA DE SĂBII

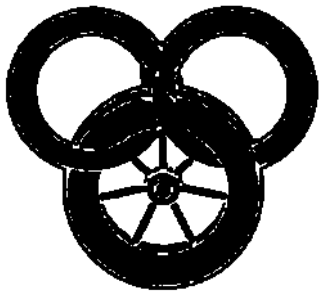

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JORDAN, ROBERT
Coroana de săbii / Robert Jordan; - Bucureşti; RAO Distribuţie, 2017

ISBN 978-606-8905-14-3

821.111

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9- 11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROBERT JORDAN
A Crown of Swords
Copyright © The Bandersnatch Group, Inc., 1996
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
CRISTINA-MIHAELA TRIPON
prin Lingua Connexion

© RAO Distribuţie, 2016
pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-8905-14-3

Pentru Harriet,
căreia îi aparţine, din nou, tot meritul

Nu poate exista sănătate în noi, nici nu poate creşte ceva bun, fiindcă pământul este una cu Dragonul Renăscut, iar el e una cu pământul. Suflet de foc, inimă de piatră, cu mândrie el cucereşte, obligându-i pe cei mândri să se supună. El face ca munţii să îngenuncheze, mările să se retragă, iar însuşi cerul să se închine. Rugaţi-vă ca inima de piatră să-şi amintească de lacrimi, iar sufletul mistuitor, de iubire.

Dintr-o traducere mult disputată a cărţii
Profeţiile Dragonului,
efectuată de poetul Kyera Termendal,
din Shiota, despre care se crede că ar fi fost publicată între
FY 700 şi FY 800.

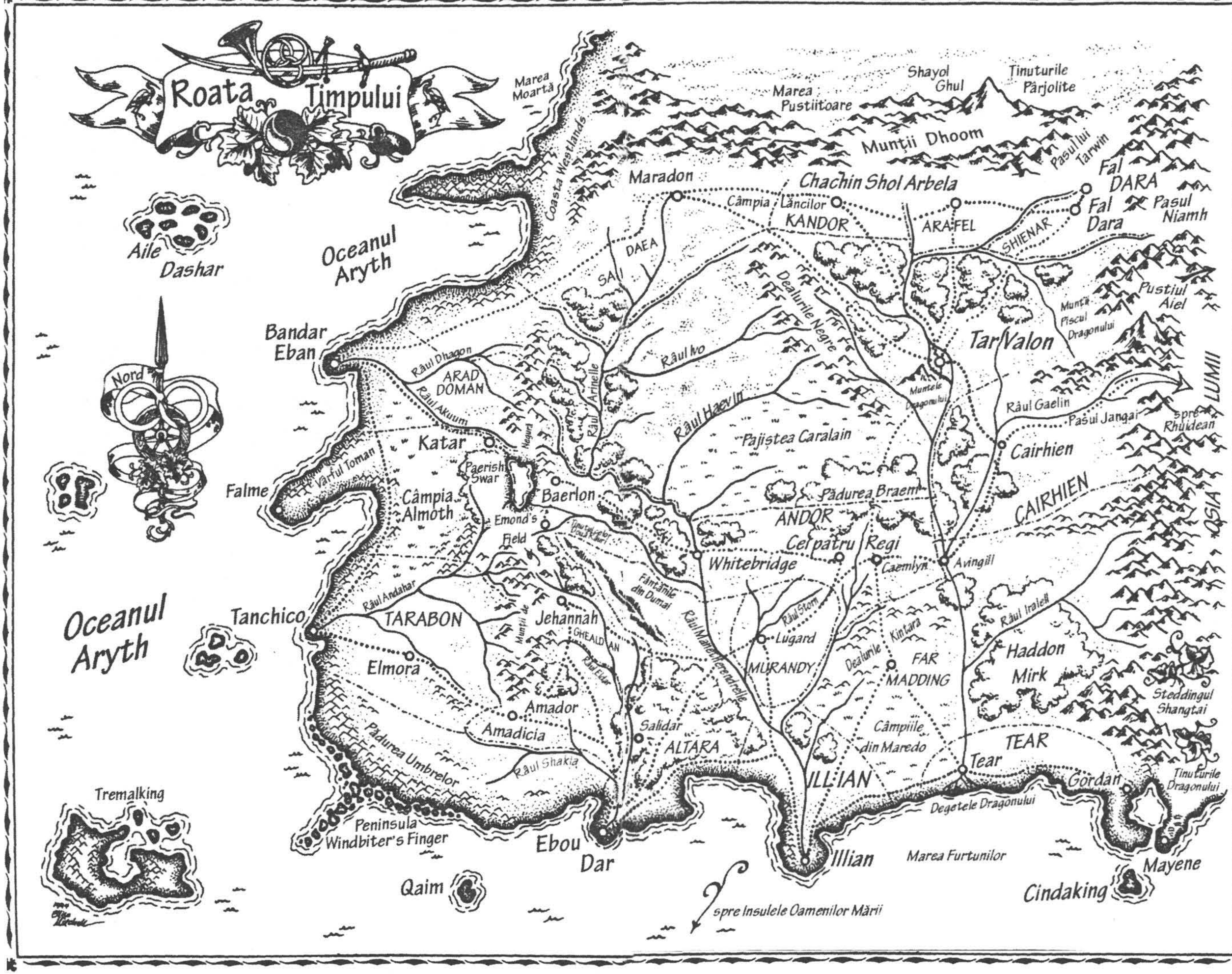

Roata Timpului
Marea Moartă
Coasta Westlands
Marea Pustiitoare
Shayol Ghul
Ținuturile Pârjolite
Munții Dhoom
Pasul lui Tarwin
Fal DARA
Fal Dara
Pasul Niamh
Maradon
Chachin Shol Arbela
Câmpia Lăncilor
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Aile Dashar
Oceanul Aryth
DAEA
SAI
Dealurile Negre
Pustiul Aiel
Munții Piscul Dragonului
Tar Valon
Bandar Eban
Râul Dhagon
ARAD DOMAN
Râul Akuum
Râul Arinelle
Râul Ivo
Râul Haevin
Muntele Dragonului
Râul Gaelin
Pasul Jangai
spre Rhuidean
LUMII
Nord
Katar
Negura
Pajiștea Caralain
Cairhien
Vârful Toman
Paerish Swar
Falme
Câmpia Almoth
Baerlon
Pădurea Braem
CAIRHIEN
OSIA
Emond's Field
ANDOR
Cei patru Regi
Whitebridge
Caemlyn
Avingill
Fântânile din Dumai
Râul Andahar
Râul Iralell
Oceanul Aryth
Tanchico
TARABON
Jehannah
Munții de
GHEALDAN
Râul Manetherendrelle
Râul Storn
Lugard
Dealurile Kintara
FAR MADDING
Haddon Mirk
Elmora
Râul Eldar
MURANDY
Steddingul Shangtai
Amador
Amadicia
Salidar
ALTARA
Câmpiile din Maredo
TEAR
Pădurea Umbrelor
Râul Shakia
Tear
ILLIAN
Gordan
Tinuturile Dragonului
Tremalking
Degetele Dragonului
Peninsula Windbiter's Finger
Ebou Dar
Illian
Marea Furtunilor
Mayene
Qaim
Cindaking
spre Insulele Oamenilor Mării

PROLOG

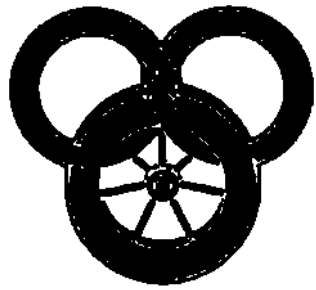

Fulgere

De la fereastra înaltă şi arcuită, la aproape optsprezece de metri deasupra pământului, nu cu mult sub Turnul Alb, Elaida vedea în depărtare, dincolo de Tar Valon, înspre câmpiile şi pădurile mărginind întinderea Râului Erinin, care curgea dinspre nord şi dinspre apus înainte să îmbrăţişeze zidurile albe ale marelui oraş-insulă. Pe pământ, umbrele lungi ale dimineţii trebuie să fi acoperit oraşul, însă de la înălţimea aceea totul părea limpede şi strălucitor. Nici măcar legendarele „turnuri nesfârşite" din Cairhien nu rivalizau în realitate cu Turnul Alb şi, cu siguranţă, nici cu vreunul dintre turnurile mai mici din Tar Valon, deşi li se dusese vestea în lumea întreagă, atât lor, cât şi podurilor lor suspendate.

La înălţimea aceea, o briză aproape constantă domolea căldura nefirească ce pusese stăpânire pe lume. Odată Sărbătoarea Luminilor trecută, zăpada ar fi trebuit să acopere pământul într-un strat gros, însă, cu toate astea, parcă era toiul verii. Era un alt semn că se apropia Ultima Bătălie şi că, într-adevăr, Cel Întunecat atingea lumea, în cazul în care n-ar fi fost de ajuns. Elaida nu permitea ca dogoarea s-o atingă nici măcar atunci când cobora din turn, desigur. Nu briza fusese motivul pentru care se mutase acolo, sus, în acele încăperi simple, în ciuda inconvenienţei atâtor trepte.

Gresia simplă şi pereţii din marmură albă, decoraţi cu câteva tapiserii, nu se comparau cu grandoarea biroului şi a încăperilor Supremei Înscăunate Amyrlin. (Ca o paranteză, să reamintim despre ea că este Conducătoarea femeilor Aes Sedai. Este aleasă pe viaţă de Divanul Turnului, care constă din câte trei reprezentante ale fiecărei Ajah, numite „Conducătoarele Ajah". Suprema Amyrlin deţine deplina autoritate în rândul Aes Sedai, cel puţin teoretic, şi are rang egal cu un rege sau cu o regină. I se mai spune informal „Amyrlin".) Ea mai folosea din când în când aceste încăperi, pentru că, în unele minţi, ele mai păstrau o asociere cu puterea Tronului Amyrlin, însă, de cele mai multe ori, locuia şi muncea aici. Pentru privelişte. Dar nu cea cu vedere la oraş sau la râu, sau la păduri, ci cea pe care i-o oferea ceea ce se pregătea în perimetrul Turnului.

Săpături mari şi fundaţii împânzeau ceea ce fusese odinioară terenul de pregătire al Paznicilor, precum şi macarale înalte din lemn şi stive alcătuite din bucăţi de marmură şi de granit. Zidarii şi muncitorii mişunau pe şantier ca nişte furnici. Pe porţi pătrundea în perimetrul Turnului un râu nesfârşit de vagoane care transportau şi mai multă piatră. Într-o parte, se afla un „model de lucru" din lemn, cum îl numeau zidarii, suficient de mare încât muncitorii să intre ghemuiţi ca să vadă fiecare detaliu, unde trebuia aşezată fiecare piatră. Cei mai mulţi dintre muncitori însă nu ştiau să citească nici cuvintele, nici planurile zidarilor. „Modelul de lucru" era la fel de mare ca unele dintre conace.

Dacă un rege sau o regină avea un Palat, atunci Suprema Amyrlin de ce trebuia să se mulţumească, oare, cu nişte apartamente puţin mai mari decât cele pe care le ocupau multe surori obişnuite? Palatul ei va egala în splendoare Turnul Alb şi va avea o turlă mare, cu trei metri mai înaltă decât însuşi Turnul. Zidarul-şef se îngălbenise la faţă când auzise asta. Turnul fusese construit de Ogieri, cu ajutorul surorilor care-şi folosiseră puterile. Cu toate astea, nu fu nevoie să arunce decât o singură privire la faţa Elaidei ca Jupânul Lerman să facă o plecăciune şi s-o asigure, bâlbâindu-se, că i se va face voia. De parcă ar fi avut încotro.

Ea strânse din buze, exasperată. Şi-i dorea din nou pe meşterii Ogieri, însă ei stăteau ascunşi în *aşezările* lor dintr-un anumit motiv. Când apelase la ajutorul celei mai apropiate aşezări, Jentoine, din Dealurile Negre, fusese refuzată. Deşi politicos, tot

refuz era, fără să i se ofere nicio explicaţie, nici măcar Tronului Amyrlin. Ogierii erau solitari, în cel mai fericit caz. Sau poate doreau să se retragă dintr-o lume plină de frământări; Ogierii nu se implicau în conflictele oamenilor.

Elaida îi alungă cu hotărâre pe Ogieri din gândurile ei. Se mândrea cu faptul că făcea deosebirea între ceea ce ar putea fi şi ceea ce nu putea fi. Ogierii erau o trivialitate. Contribuţia lor în lume se rezuma la oraşele pe care le construiseră cu mult timp în urmă şi pe care le vizitau arareori, exceptând momentele în care erau nevoiţi să facă anumite reparaţii.

Oamenii de jos, care mişunau ca nişte gândaci prin şantier, o făceau să se încrunte uşor. Construcţia înainta anevoie. Deşi Ogierii nu mai intrau în discuţie, poate va reuşi totuşi să întrebuinţeze din nou Puterea. Puţine surori deţineau adevărata forţă de a mişca Pământul, însă nu era nevoie de prea multă forţă ca să şlefuieşti piatra sau să faci ranforsări ori să lipeşti blocurile din piatră. Da. În mintea ei, Palatul era terminat. Galerii cu coloane şi domuri impresionante strălucind de poleială şi singura turlă care se înalţa până la cer... Îşi ridică ochii spre cerul senin, acolo unde s-ar fi aflat vârful turlei, şi oftă îndelung. Da. Va da poruncă tocmai în acea zi.

În spatele ei, deasupra capului său, ceasul mare de perete bătu al Treilea Răsărit, iar în oraş, gongurile şi clopotele marcau, de asemenea, ora. Însă de acolo, de sus, zgomotul abia dacă se auzea. Elaida se retrase de la fereastră zâmbind, îşi netezi rochia din mătase crem cu dungi roşii şi îşi potrivi pe umeri şalul lat cu dungi al Supremei Amyrlin.

Pe ceasul ornat şi poleit, figurinele din aur, argint şi email se mişcau în ritmul clinchetului. Pe un nivel, troloci cu coarne şi boturi stăteau ascunşi îndărătul mantiei unei Aes Sedai; pe un alt nivel, un bărbat reprezentând un Dragon fals încerca să evite fulgerele argintii care, evident, fuseseră trimise de o a doua soră. Iar în partea de sus a cadranului ceasului, un rege şi o regină îngenuncheau în faţa unei Supreme Amyrlin, care purta şalul din email cu Flacăra albă a Tar Valonului, sculptată dintr-o uriaşă Piatră a Lunii, vizibilă pe o boltă din aur de deasupra capului său.

Deşi nu râdea des, Elaida nu se putu abţine să nu chicotească privind ceasul. Cemaile Sorenthaine, o Cenuşie, îl blamase, visând

plină de speranţă la o reîntoarcere la vremea dinainte de Războaiele Troloce, când niciun domnitor nu urca pe tron fără aprobarea Turnului. Însă se alesese praful atât de planurile lui Cemaile, cât şi de ea şi, vreme de trei secole, ceasul rămăsese într-un depozit prăfuit, fiind considerat o ruşine pe care nimeni nu îndrăznea s-o afişeze. Până la Elaida. Roata Timpului se învârtea. Ce fusese cândva se putea întâmpla din nou. *Se va întâmpla* din nou.

Ceasornicul ticăia deasupra uşii care dădea înspre salon, înspre dormitor şi garderobă. Tapiseriile fine, lucrări viu colorate din Tear şi Kandor şi Arad Doman, cusute cu fir de aur şi fir de argint strălucind printre cele vopsite simplu, atârnau fiecare în partea opusă perechii sale. Ei îi plăcuse întotdeauna ordinea. Covorul care acoperea cea mai mare parte a gresiei provenea din Tarabon. Avea modele roşii, verzi şi aurii; covoarele de mătase erau cele mai valoroase. În fiecare colţ al încăperii, trona câte un suport din marmură, gravat cu linii verticale simple, pe care era aşezată câte o vază albă din porţelan fragil de la Oamenii Mării, în care se găseau câte două duzini de trandafiri roşii, aranjaţi cu grijă. Pentru ca florile să înflorească era nevoie de Putere, având în vedere seceta şi căldura; o utilizare a acesteia merita osteneala, în opinia ei. Sculpturi ornamentale acopereau singurul scaun – în acele momente nimeni nu mai şedea în prezenţa ei – şi masa de scris, însă în stilul izbitor specific oraşului Cairhien. Era o încăpere simplă, de fapt, cu un tavan nu mai înalt de un metru, dar care îi era de-ajuns până când Palatul ei va fi gata. Îi era suficientă datorită priveliştii.

Scaunul cu spătar înalt conţinea Flacăra albă a Tar Valonului, care străluci ca Piatra Lunii deasupra părului ei negru atunci când se aşează. Pe suprafaţa lustruită a mesei nu se afla nimic în afară de trei cutii Altaran smălţuite, aranjate cu grijă. Deschise cutia care înfăţişa nişte şoimi din aur care zburau printre norii albi şi luă de pe grămada de rapoarte şi scrisori o coală de hârtie subţire.

Citi pentru a suta oară, poate, mesajul adus din Cairhien de un porumbel în urmă cu douăsprezece zile. Puţini din Turn ştiau despre existenţa lui. Nimeni în afară de ea nu-i cunoştea conţinutul. Şi dacă l-ar fi citit, ar fi înţeles doar o frântură din semnificaţia lui. Acest gând aproape că o făcu din nou să râdă.

Inelul a fost vârât în botul taurului. Mă aştept la o zi frumoasă în piaţă.

Deşi nu exista nicio semnătură, ştia de la cine îl primise. Numai Galina Casban ar fi fost în stare să trimită acel mesaj minunat. Galina, căreia Elaida îi încredinţase o sarcină pe care nu i-ar fi dat-o nimănui altcuiva în afară de ea. Nu că ar fi avut pe deplin încredere în cineva, însă în Conducătoarea Ajah Roşie avea mai multă încredere decât în oricine altcineva. La urma urmei, ea însăşi se trăgea din frăţia Ajah Roşie şi, în multe privinţe, încă se considera o soră Roşie.

Inelul a fost vârât în botul taurului.

Rand al'Thor – Dragonul Renăscut, bărbatul care păruse a fi pe punctul de a înghiţi lumea, şi pe urmă chiar înghiţise o mare parte din ea – era protejat şi se afla sub influenţa Galinei. Niciunul dintre cei care l-ar fi sprijinit nu ştia acest lucru. Dacă ar fi existat şi cea mai mică şansă să se afle, exprimarea ei ar fi fost diferită. Din mesajele anterioare, se pare că el redescoperise cum să Călătorească, o înzestrare pe care Aes Sedai o pierduseră de la Frângerea Lumii, şi totuşi acest lucru nu-i fusese de folos. Ba dimpotrivă, Galina îl utiliză în avantajul ei. Pare-se că el avea obiceiul să vină şi să plece fără niciun avertisment. Cine ar fi bănuit că de astă dată el nu plecase, ci fusese luat? Elaidei îi veni să chicotească.

Peste o săptămână, două, cel mult, al'Thor se va afla în Turn, supravegheat îndeaproape şi îndrumat în siguranţă până când Tarmon Gai'don, cu dorinţa lui de a distruge lumea, se va fi încheiat. Era o nebunie să laşi în libertate un om care putea Călători, mai ales omul despre care profeţia spunea că trebuia să-l înfrunte pe Cel Întunecat în Tarmon Gai'don, sau Ultima Bătălie, o Lumină trimisă să strălucească în pofida vremurilor grele. Era nevoie de mulţi ani pentru a rândui lumea cum se cuvenea, fiindcă trebuia reparat mai întâi ceea ce stricase al'Thor.

Dezastrul pe care-l provocase nu se compara, firește, cu cel pe care l-ar fi stârnit în libertate. Ca să nu mai pomenim de posibilitatea de a fi omorât înainte să fie de vreun folos. Ei bine, acel tânăr neastâmpărat va fi legat în faşe şi ţinut în siguranţă, ca un copilaş în braţele mamei lui, până când va sosi vremea să fie dus la muntele Shayol Ghul din Ţinuturile Pârjolite, dincolo de Mana

Pustiitoare, şi locul în care se afla temniţa Celui Întunecat. După aceea, dacă el va supravieţui...

Elaida îşi ţuguie buzele. Se pare că Profeţiile Dragonului spuneau că el nu va supravieţui. Cu siguranţă, ar fi fost mai bine aşa.

– Mamă?

Elaida tresări când auzi vocea lui Alviarin Freidhen. Aceasta intrase fără să bată la uşă!

– Am primit veşti de la Ajah, mamă.

Zveltă şi afişând o mină serioasă, Alviarin purta şalul îngust şi alb al Păstrătoarelor Cronicilor, care se asorta cu rochia ei, pentru a arăta că provenea din Ajah Albă. În gura ei, „mamă" era mai puţin o formă de respect şi mai mult o formulă de adresare de la egal la egal.

Prezenţa lui Alviarin era suficientă ca s-o indispună pe Elaida. Faptul că Păstrătoarea Cronicilor provenea din Ajah Albă, şi nu din cea Roşie, era ca o amintire neplăcută a slăbiciunii de care dăduse dovadă atunci când fusese aleasă. Era adevărat că o parte din acea amintire se risipise, însă nu de tot. Încă nu. Elaida se săturase să regrete faptul că avea prea puţini ochi şi prea puţine urechi dincolo de Andor. Şi că predecesoarea ei şi a lui Alviarin fugise – fusese ajutată să fugă; trebuie să fi avut ajutoare! – înainte ca să-i fie smulse cheile marii reţele de iscoade ale Supremei Amyrlin.

Ea îşi dorea mai mult decât orice acea reţea, care-i aparţinea de drept. Prin tradiţie, frăţiile Ajah transmiteau Păstrătoarei frânturi de informaţii pe care iscoadele lor erau dispuse să le dezvăluie Supremei Amyrlin, însă Elaida era convinsă că femeia îi ascundea unele dintre aceste informaţii. Cu toate astea, ea nu le putea cere direct informaţii frăţiilor Ajah. Era şi aşa suficient de rău să fii slab şi fără să implori lumea. Sau Turnul, cea mai importantă parte a lumii.

Elaida păstra aceeaşi mină serioasă ca şi cealaltă femeie, salutând-o doar din cap în timp ce se prefăcea că citea nişte hârtii din cutia smălţuită. Ea le întoarse încet pe rând, apoi le aşeză la fel de încet în cutie, fără să vadă măcar un cuvânt. A o face pe Alviarin să aştepte era teribil, pentru că era meschin, însă doar prin mijloace josnice o putea ataca pe cea care ar fi trebuit să-i fie servitoare.

O Supremă Amyrlin putea emite orice decret dorea, cuvântul ei era lege şi era absolut. Totuşi, în realitate, fără sprijinul Divanului Turnului, multe dintre aceste decrete nu erau decât cerneală şi

hârtie irosite. Nicio soră n-ar ieşi din cuvântul unei Amyrlin, cel puţin nu pe faţă, cu toate astea, multe decrete necesitau o sută de alte lucruri pentru a putea fi implementate. În cele mai multe cazuri, acest lucru se întâmpla anevoie, uneori atât de greu, încât nu se mai întâmpla nimic niciodată. Acestea erau departe de a fi cele mai bune cazuri.

Alviarin aştepta calmă precum un lac îngheţat. Închizând cutia Altaran, Elaida lăsă afară coala de hârtie care anunţa victoria ei sigură. O pipăi absentă, ca pe un talisman.

– Teslyn sau Joline au găsit, într-un final, de cuviinţă să trimită ceva mai mult decât vorbă că au sosit în siguranţă?

Aceste cuvinte erau menite să-i reamintească lui Alviarin că niciuna nu trebuia să se considere imună. Nimănui nu-i păsa ce se întâmpla în Ebou Dar, cu atât mai puţin Elaidei; capitala Altarei ar fi putut să se prăbuşească în mare şi, în afară de negustori, nici măcar ceilalţi locuitori din Altara n-ar fi observat. Însă Teslyn fusese membră a Divanului vreme de aproape cincisprezece ani înainte ca Elaida să-i poruncească să renunţe la poziţia ei. Dacă Elaida ar putea trimite o Conducătoare – o Conducătoare Ajah Roşie – care-i susţinuse ascendenţa de la ambasadoare la un tron minuscul, fără să fi ştiut cu adevărat cineva motivul, deşi existaseră nenumărate rumori, atunci ar fi avut putere asupra tuturor. Cu Joline însă, lucrurile stăteau altfel. Îşi păstrase poziţia pentru Ajah Verde doar câteva săptămâni şi toată lumea era convinsă că frăţia o alesese ca să demonstreze că nu se vor supune noii Amyrlin, care o pedepsise crunt. O asemenea obrăznicie nu putea fi trecută cu vederea, desigur, şi nici nu fusese. Toată lumea ştia asta.

Trebuia să-i reamintească lui Alviarin că şi ea era vulnerabilă, însă pe chipul împietrit al femeii zvelte abia dacă se zărea un zâmbet. Atât timp cât Divanul rămânea aşa cum era, ea *era* imună. Femeia frunzări hârtiile pe care le ţinea în mână, alegând una.

– Nicio veste de la Teslyn sau de la Joline, mamă, nimic, dar cu veştile pe care le-ai primit până acum de la tronuri... rosti ea şi zâmbetul i se transformă într-o grimasă frizând amuzamentul şi deopotrivă răutatea. Toate recurg la orice tertipuri ca să vadă dacă eşti la fel de puternică precum... predecesoarele tale.

Până şi Alviarin dădea dovadă de suficient bun-simţ încât să nu rostească numele femeii Siuan Sanche în prezenţa ei. Era adevărat

însă ce spunea; fiecare rege şi fiecare regină, chiar şi nobilimea simplă se pare că-i testau limitele puterii. Trebuia să dea exemple.

– În orice caz, am primit veşti din Ebou Dar. Prin Ajah Cenuşie, continuă Alviarin aruncând o privire peste hârtie.

Oare accentuase acest cuvânt ca să răsucească şi mai mult cuţitul în rană?

– Se pare că Elayne Trakand şi Nynaeve al'Meara sunt acolo. Se dau drept surori bune, cu binecuvântarea... *ambasadei*... rebele... de pe lângă Regina Tylin. Mai există alte două surori, neidentificate, care e posibil să facă la fel. Lista celor care sunt de partea rebelelor este incompletă. Sau s-ar putea să fie doar însoţitoare. Ajah Cenuşie nu ştie sigur.

– De ce s-ar afla în Ebou Dar? întrebă Elaida cu dispreţ. Cu siguranţă, Teslyn ar fi trimis veşti despre *asta*. Cred că Ajah Cenuşie răspândeşte zvonuri. În mesaj, Tarna spunea că ele se află cu rebelele din Salidar.

Tarna Feir îi raportase şi lui Siuan Sanche. Iar Logain Ablar răspândise acele minciuni sfruntate pe care nicio soră Roşie nu s-ar fi ostenit să le recunoască, darămite să le nege. Dacă Sanche nu era implicată în aceste fapte obscure, atunci soarele să răsară de la apus în ziua următoare. De ce nu murise sau n-avusese decenţa să dispară, la fel ca alte femei ferecate?

Ea se abţinu să nu inspire adânc. Logain va putea fi spânzurat în tăcere de îndată ce se va ocupa de rebele; majoritatea lumii îl credea de mult mort. Acea minciună sfruntată, cum că Ajah Roşie îl pusese să joace rolul falsului Dragon, va muri odată cu el. Şi după ce problema rebelelor va fi rezolvată, Sanche va fi obligată să predea cheile reţelei iscoadelor, care-i apaţinea Supremei Amyrlin, şi să rostească numele trădătorilor care o ajutaseră să fugă. Era în van să speri că Alviarin va fi numită printre ei.

– Nu mi-o imaginez pe al'Meara dând fuga în Ebou Dar şi pretinzând că este Aes Sedai, aşa cum nu mi-o imaginez nici pe Elayne. Tu poţi?

– Dar ai poruncit să fie găsită Elayne, mamă. Ai spus că este la fel de important ca şi a-l pune în lesă pe al'Thor. Atunci când ea s-a aflat în mijlocul a trei sute de rebele în Salidar, acest lucru a fost imposibil, însă nu se va bucura de aceeaşi protecţie în Palatul Tarasin.

– N-am timp pentru bârfe şi zvonuri.

Elaida pronunţă fiecare cuvânt cu dispreţ. Oare Alviarin ştia mai mult decât ar fi trebuit despre al'Thor şi lesă?

– Îţi sugerez să reciteşti raportul Tarnei, apoi să te întrebi dacă *rebelele* ar permite ca o Aleasă să aibă pretenţii la şal.

Alviarin aşteptă cu o răbdare vizibilă ca ea să termine, apoi privi cu atenţie teancul din mână şi scoase alte patru coli de hârtie.

– Iscoada Cenuşie a trimis desene, spuse ea seç, întinzându-i paginile. N-o fi el artist, însă Elayne şi Nynaeve pot fi uşor de recunoscut.

După o clipă, văzând că Elaida refuză să ia desenele, le vârî sub celelalte foi.

Elaida simţi cum se îmbujorează din cauza furiei şi a stânjenelii. Alviarin o îndrumase în mod voit în această direcţie, atunci când hotărâse să nu-i arate desenele de la început. Igonorând acest lucru – orice altceva ar fi încă şi mai stânjenitor –, ea îi zise pe un ton rece:

– Vreau să puneţi mâna pe ele şi să le aduceţi la mine.

Lipsa de curiozitate de pe faţa lui Alviarin o făcu pe Elaida să se întrebe din nou cât de multe ştia femeia din ceea ce n-ar fi trebuit să ştie. Al'Meara ar putea oferi informaţii despre al'Thor, având în vedere că era din acelaşi sat cu el. Toate surorile ştiau asta, aşa cum ştiau că Elayne era Domniţa-Moştenitoare a Andorului şi că mama ei murise. Zvonurile vagi care o legau pe Morgase de Mantiile Albe erau nişte bagatele, fiindcă ea n-ar fi cerut niciodată ajutorul Copiilor Luminii. Ea era moartă, nu i se găsise nici măcar trupul, iar Elayne va deveni Regină. Dacă ar putea fi îndepărtată de rebele, înainte ca familiile din Andor să apuce s-o pună pe Dyelin pe Tronul Leului! Nu toată lumea ştia ce o făcea pe Elayne să fie mai importantă decât un alt nobil cu pretenţii la tron. În afară de faptul că, într-o bună zi, va fi o Aes Sedai, bineînţeles.

Elaida avea viziuni uneori, o înzestrare despre care mulţi credeau că şi-o pierduse. Cu mult timp în urmă, ea prevestise că Familia Regală din Andor ştia cum se putea câştiga Ultima Bătălie. După douăzeci şi cinci de ani, poate mai mult, de îndată ce devenise evident că Morgase Trakand va accede la tron prin Succesiune, Elaida se ataşă de fată, aşa cum era şi în acel moment. Elaida nu ştia de ce Elayne avea o importanţă crucială, însă

prevestirile nu mințeau niciodată. Uneori, ea detesta această înzestrare. La fel și lucrurile pe care nu le putea controla.

– Le vreau pe toate patru, Alviarin.

Celelalte două nu erau importante, evident, însă nu voia să rişte deloc.

– Transmite-i de îndată porunca mea lui Teslyn. Spune-i atât ei, cât *și* Jolinei că, dacă nu vor trimite rapoarte periodice de acum înainte, vor ajunge să-și dorească să nu se fi născut. Include și informațiile de la femeia numită Ronde Macura.

Ea strâmbă din buze când rosti acest ultim cuvânt.

Acest nume o făcu și pe Alviarin să se simtă inconfortabil și nu era de mirare. Infuzia dezgustătoare a Rondei Macura ar fi făcut-o pe oricare dintre surori să se simtă inconfortabil. Planta cu rădăcini tip furculiță nu era letală – cel puțin te trezeai dacă beai suficient încât să adormi –, dar un ceai care paraliza capacitatea unei femei de a controla Puterea părea special făcut pentru Aes Sedai. Păcat că informația nu fusese primită înainte să plece Galina; dacă rădăcina avea același efect asupra bărbaților ca și asupra femeilor, i-ar fi înlesnit considerabil sarcina.

Stinghereala lui Alviarin dură doar o clipă; într-o fracțiune de secundă, ea își recăpătă sângele-rece, devenind impenetrabilă ca un zid de gheață.

– Cum dorești, mamă. Sunt sigură că nu vor pregeta să se supună, cum, desigur, ar trebui.

Un val de iritare o străbătu pe Elaida, ca un foc care mistuie brusc o pășune uscată. Soarta lumii se afla în mâinile ei, însă dinainte îi apăreau mereu obstacole meschine. Nu era suficient de rău că trebuia să se ocupe de rebele și de domnitori recalcitranți, mai avea de-a face și cu multe Conducătoare Ajah care bombăneau pe la spatele ei, oferind un teren propice pentru cealaltă femeie. Doar șase ascultau cu supunere de ea și bănuia că tot la fel de multe ascultau de Alviarin înainte să-și dea votul. Cu siguranță, nimic important nu trecea de Divan fără consimțământul lui Freidhen. Nu era o încuviințare fățișă, nici o recunoaștere că Alviarin deținea puțin mai multă influență sau putere decât ar trebui să dețină o Păstrătoare, dar dacă Freidhen se opunea... Cel puțin, nu merseseră până într-acolo încât să respingă tot ceea ce le trimitea Elaida. Își târau, pur și simplu, picioarele și prea adesea lăsau ceea ce-și dorea

ea să zacă pe jos. Un lucru mărunt şi demn de milă pentru care să te bucuri. Unele Amyrlin deveniseră nişte marionete odată ce Divanul prinsese gustul de a respinge ceea ce propuneau ele.

Ea îşi strânse pumnii, iar coala de hârtie foşni oarecum ciudat, chiar sinistru.

Inelul a fost vârât în botul taurului.

Alviarin era la fel de inexpresivă ca o statuie din marmură, însă Elaidei nu-i mai păsa. Păstorul era în drum spre ea. Rebelele vor fi nimicite şi Divanul intimidat, Alviarin va fi îngenuncheată şi toţi domnitorii arţăgoşi, de la Regina Tenobia din Saldaea, care se ascunsese ca să-l evite pe emisarul ei, şi până la Regele Mattin Stepaneos din Illian, care încerca din nou să joace la mai multe capete, dar şi să cadă la o înţelegere cu ea *şi* cu Mantiile Albe, precum şi cu al'Thor din câte ştia ea. Elayne va fi aşezată pe tronul din Caemlyn, fără ca fratele ei s-o împiedice şi cu recunoaşterea deplină a celei care o aşezase acolo. După puţin timp petrecut în Turn, fata va deveni ca lutul moale în mâinile Elaidei.

– Vreau ca *bărbaţii aceia* să fie eliminaţi, Alviarin.

Nu era nevoie să spună la cine se referea; de fapt, jumătate din Turn nu contenea să vorbească despre *acei bărbaţi* din Turnul lor *Negru*, iar cealaltă jumătate şuşotea despre ei pe la colţuri.

– Există nişte rapoarte tulburătoare, mamă.

Alviarin răsfoi din nou hârtiile, însă Elaida credea că făcea asta doar ca să aibă o ocupaţie. Nu scoase din teanc nicio altă foaie de hârtie. Dacă nimic altceva n-o tulbura pe femeie, atunci acea mizerie spurcată din afara Caemlyn trebuie s-o fi tulburat.

– *Alte* zvonuri? Crezi poveştile acelea despre turma aia compusă din mii de suflete, care s-a strâns la Caemlyn drept răspuns la acea *amnistie* obscenă?

Nu se compara nici pe jumătate cu ceea ce făcuse al'Thor; nu era motiv de îngrijorare. Nu era decât o grămadă de mizerie, care trebuia îndepărtată înainte ca Elayne să fie încoronată în Caemlyn.

– Firește că nu, mamă, dar...

– Toveine se va ocupa de asta; sarcina aceasta aparţine Roşiilor.

Toveine Gazal stătuse cincisprezece ani departe de Turn, până când Elaida o chemase înapoi. Celelalte două Conducătoare Ajah Roşii care demisionaseră şi se retrăseseră „de bunăvoie", concomitent, erau între timp femei cu ochi încruntaţi, însă, spre

deosebire de Lirene şi de Tsutama, Toveine nu făcuse decât să se călească pe durata exilului.

– Va fi însoţită de cincizeci de surori.

Elaida era convinsă că în acel Turn *Negru* nu existau mai mult de doi sau trei bărbaţi care puteau, într-adevăr, să controleze Puterea. Cincizeci de surori le-ar fi făcut faţă cu uşurinţă. Oricum, ar fi existat şi alţii care să le dea bătăi de cap: linge-blide, adepţi, idioţi plini de speranţe deşarte şi ambiţii nebuneşti.

– Şi va lua cu ea şi o sută – nu, două sute – de gărzi.

– Eşti convinsă că este o decizie înţeleaptă? Zvonurile cum că ar fi cu miile sunt, cu siguranţă, o nebunie, însă o iscoadă Verde din Caemlyn pretinde că sunt peste patru sute în Turnul Negru. E un tip deştept. Se pare că a numărat căruţele cu provizii care ies din oraş. Presupun că ştii despre zvonul cum că Mazrim Taim ar fi cu ei.

Elaida se luptă să nu lase să i se citească nimic pe chip, dar abia dacă reuşi. Interzisese ca numele lui Taim să mai fie rostit şi era dureros că nu cuteza – nu îndrăznea! – s-o admonesteze pe Alviarin. Femeia o privi drept în ochi; observă absenţa de astă dată a unei exclamaţii gen „Mamă!", fie şi rostită de mântuială. Şi *îndrăzneala* de a o întreba dacă hotărârile ei erau *înţelepte*! Ea era Suprema Amyrlin! Nu prima între egali; Suprema Amyrlin!

Când o deschise pe cea mai mare dintre cutiile lăcuite, aceasta lăsă să se vadă nişte figurine sculptate în fildeş, aşezate pe catifea cenuşie. De cele mai multe ori se liniştea atunci când se ocupa de colecţia ei, însă mai mult, asemenea croşetatului care-i făcea plăcere, îi transmitea persoanei din subordine să-şi vadă lungul nasului, atunci când părea că acorda mai multă atenţie figurinelor decât ce-i spusese. După ce îşi plimbă degetele mai întâi peste o pisică splendidă, cu blană netedă, apoi peste o femeie în robă cu un animăluţ ciudat, vreo fantezie a sculptorului, care semăna care avea un bărbat acoperit de păr, ghemuit pe umărul ei, Elaida alese, într-un final, un peşte care se unduia, sculptat cu atâta fineţe, încât părea real în ciuda fildeşului îngălbenit de ani.

– O gloată de patru sute, Alviarin.

Era deja mai calmă, deoarece grimasa lui Alviarin dispăruse. Deşi dură doar o fracţiune de secundă, ea savură fiecare fisură de pe chipul împietrit al femeii.

– Măcar de ar fi atât de mulţi. Numai un prost ar crede că mai mult de unul sau doi ar putea conduce Puterea. Cel mult! În zece ani, am descoperit doar şase bărbaţi cu această abilitate. Doar douăzeci şi patru în ultimii douăzeci de ani. Iar tu ştii că am scotocit prin tot ţinutul. Cât despre Taim...

Numele îi stârnea fiori; singurul Dragon fals care scăpase vreodată să nu fie liniştit de mâna femeilor Aes Sedai. Nu era un lucru pe care şi-l dorea apărut în Cronicile din timpul domniei ei, cu siguranţă nu până când se va hotărî cum să fie amintit. Până în acel moment, în Cronici nu mai apăruse nimic după ce el fusese capturat.

Ea îşi trecu degetul mare peste solzii peştelui.

– Este mort, Alviarin, altminteri am fi auzit de mult veşti de la el. Şi nu-l slujeşte pe al'Thor. Crezi că a trecut de la a pretinde că este Dragonul Renăscut la a-i *sluji* Dragonului Renăscut? Ai convingerea că ar putea fi în Caemlyn fără ca Davram Bashere să încerce măcar să-l ucidă?

Ea îşi trecu mai repede degetul mare peste peştele de fildeş, când îşi aminti că Mareşalul General din Saldaea se afla în Caemlyn şi primea ordine de la al'Thor. Ce *punea la cale* Tenobia? Însă Elaida ţinu totul pentru ea, afişând o expresie la fel de calmă precum cea a figurinelor ei.

– Douăzeci şi patru este un număr periculos ca să-l rosteşti cu voce tare, zise Alviarin cu un calm de rău augur, la fel de periculos ca şi două sute. Cronicile amintesc doar de şaisprezece. Ultimul lucru de care am avea nevoie acum ar fi ca anii aceştia să se dea din nou înapoi. Sau ca surorile, care ştiu doar ceea ce li s-a spus, să afle adevărul. Până şi cele pe care le-ai adus înapoi tac.

Elaida afişă o expresie amuzată. Din câte ştia ea, Alviarin aflase adevărul despre acei ani când fusese pregătită pentru a deveni Păstrătoare, însă cunoştinţele ei erau personale. Nu că Alviarin ar fi avut de unde să ştie asta. Nu cu certitudine, oricum.

– Fiică, nu mi-e teamă, indiferent ce se va afla. Cine mă va pedepsi pe *mine* şi cu ce motiv?

Deşi ocoli adevărul cu tact, cealaltă femeie nu păru prea impresionată.

– Cronicile amintesc despre o serie de Supreme Amyrlin care au fost pedepsite public, de obicei, pentru motive obscure, dar mi

s-a părut întotdeauna că așa ar porunci o Supremă Amyrlin să fie scris dacă n-ar fi avut de ales decât...

Elaida lovi cu palma în masă.

– Ajunge, fiică! Eu *sunt* legea Turnului! Ceea ce a fost tăinuit va rămâne tăinuit, din același motiv pentru care a fost tăinuit vreme de douăzeci de ani – pentru binele Turnului Alb.

Abia atunci simți cum palma începe să i se învinețească; își ridică mâna și văzu că peștele era rupt în două. Câți ani avea? Cinci sute de ani? O mie? Era singurul lucru pe care-l putea face ca să nu tremure de furie și starea asta, cu siguranță, se simțea în vocea ei.

– Toveine va conduce cincizeci de surori și două sute de gărzi ale Turnului în Caemlyn, la acest Turn Negru, unde îi vor ademeni pe toți cei care mânuiesc Puterea, apoi îi vor spânzura, pe lângă ceilalți, cât mai mulți, pe care îi vor prinde în viață.

Alviarin nici măcar nu clipi când auzi cum este încălcată legea Turnului. Elaida rostise adevărul, așa cum îl voise ea, fiindcă ea *era* legea Turnului.

– De fapt, să fie spânzurați și morții. Să fie un avertisment pentru toți cei care se gândesc să atingă Adevăratul Izvor. Trimite-o pe Toveine la mine. Mă interesează să-i aflu planul.

– Va fi cum poruncești, mamă, replică femeia cu un ton la fel de rece și de sec ca expresia de pe fața ei. Deși, dacă îmi permiți o sugestie, poate ar trebui să te mai gândești în cazul în care vrei să trimiți atât de multe surori departe de Turn. Din câte se pare, rebelelor li s-a părut tentantă oferta ta. Nu mai sunt în Salidar. Au pornit la drum. Am primit vești din Altara, dar cred că ele sunt în Murandy. Și și-au ales și o Supremă Amyrlin, adăugă ea scrutând foaia de deasupra teancului de coli, ca și când ar fi căutat un nume. Egwene al'Vere, pare-se.

Faptul că Alviarin lăsase la urmă cea mai importantă informație ar fi trebuit s-o facă pe Elaida să explodeze de furie. În schimb, ea își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Doar demnitatea o împiedica să nu bată cu călcâiele în pardoseală. Nedumerirea de pe chipul lui Alviarin o făcu să râdă și mai tare, până când fu nevoită să-și șteargă ochii cu degetele.

– Nu înțelegi, spuse ea când reuși să vorbească printre hohotele de râs. Ești Păstrătoare, Alviarin, nu Conducătoare Ajah.

În Divan, oarbă cum eşti, celelalte te vor ţine într-o odaie vreme de o lună şi te vor scoate când ar avea nevoie de votul tău.

– Înţeleg suficient, mamă, rosti Alviarin cu o voce în care nu se simţi nici urmă de căldură, dimpotrivă, ar fi îmbrăcat pereţii într-un strat de gheaţă. Îmi dau seama că sunt trei sute de rebele Aes Sedai, poate mai multe, mărşăluind spre Tar Valon cu o oaste condusă de Gareth Bryne, recunoscut ca mare căpitan. Nesocotind rapoartele mai ridicole, oastea asta ar putea număra peste două mii şi, condusă de Bryne, s-ar putea înmulţi cu fiecare sat şi cetate prin care va trece. Desigur, nu afirm că ar putea prelua oraşul, dar nu este un motiv să râdem. Seniorul Căpitan Chubain ar trebui să primească poruncă să sporească numărul gărzilor Turnului.

Elaida privi cu amărăciune peştele rupt în două, pe urmă se ridică în picioare şi se îndreptă agale spre cea mai apropiată fereastră, rămânând cu spatele la Alviarin. Palatul care se afla în construcţie îi înlătură gustul amar, la fel şi bucata de hârtie pe care o ţinea în pumnul strâns.

Ea zâmbea în timp ce-şi privea viitorul Palat.

– Trei sute de rebele, într-adevăr, însă ar trebui să reciteşti raportul Tarnei. Cel puţin o sută sunt deja pe punctul de a ceda.

Avea încredere în Tarna într-o oarecare măsură. Era o Roşie cu capul pe umeri, care-i spusese că rebelele erau speriate. Nişte oi rătăcite, căutându-şi păstorul, îi relatase aceasta. Era o sălbatică, desigur, totuşi sensibilă. Tarna urma să se întoarcă în curând şi îi va prezenta un raport detaliat. Nu că ar fi avut nevoie. Planurile Elaidei îşi făceau deja efectul printre rebele. Şi tocmai ăsta era secretul ei.

– Tarna a fost mereu încrezătoare că-i poate convinge pe oameni să facă exact ceea ce este evident că nu vor face.

Oare se simţea un anume accent în aceste cuvinte, un ton aparte? Elaida alese să nu-i acorde atenţie. Era nevoită să-i treacă prea multe cu vederea lui Alviarin, dar avea să vină şi ziua aceea. În curând.

– Cât despre oastea lor, fiică, ea spune că numără două sau trei mii de oameni, cel mult. Dacă ar fi fost mai mulţi, ar fi făcut în aşa fel încât ea să-i vadă, ca să ne intimideze.

Elaida credea că iscoadele exagerau mereu, încât informaţiile lor să pară mai preţioase. Nu putea avea încredere deplină decât în surori. În surorile Roşii, mai exact. În unele dintre ele.

– Puţin îmi pasă şi dacă ar fi numărat douăzeci, cincizeci, chiar şi o sută de mii, continuă Elaida. Poţi să ghiceşti de ce? întrebă ea şi, când se întoarse, expresia de pe chipul lui Alviarin era impenetrabilă, o mască aşezată peste o ignoranţă oarbă. Pari a cunoaşte toate aspectele legii Turnului. Ce pedeapsă crezi că le aşteaptă pe rebele?

– Pentru lidere, ferecarea, răspunse încet Alviarin.

Ea se încruntă uşor. Veşmântul i se legănă imperceptibil când îşi mişcă picioarele. Bine. Până şi Alesele ştiau şi nu înţelegea de ce Elaida o întrebase asta. Prea bine.

– La fel vor păţi şi majoritatea dintre ele.

– Poate.

Liderele puteau scăpa de pedeapsă, cele mai multe dintre ele, dacă se supuneau. Pedeapsa minimă prevăzută de lege era să fii biciuit cu crengi de mesteacăn în Sala Mare, în prezenţa surorilor, urmată de penitenţa în public ce dura cel puţin un an şi o zi. Cu toate astea, nu se menţiona nicăieri că pedeapsa trebuia aplicată dintr-odată; o lună ici, o lună colo. Rebelele îşi puteau ispăşi pedeapsa vreme de zece ani, o permanentă aducere-aminte că i se împotriviseră. Unele vor fi ferecate, desigur – Sheriam, una dintre cele mai influente aşa-zise Conducătoare –, atât cât să le facă pe celelalte să se teamă în a mai greşi, însă nu suficient de mult încât să slăbească Turnul. Turnul Alb trebuia să rămână întreg şi puternic. Puternic şi ferm în mâinile ei.

– O singură nelegiuire dintre cele pe care le-au comis *necesită* ferecarea, preciză Alviarin.

Mai existaseră rebeliuni atât de vechi şi de bine îngropate, încât puţine surori ştiau despre ele; Cronicile păstrau tăcerea, iar listele cu cele ferecate şi executate erau atât de secrete, încât doar Suprema Amyrlin, Păstrătoarea şi Conducătoarele Ajah aveau acces la ele, plus câteva bibliotecare în grija cărora se aflau acestea. Elaida nu-i acordă ocazia lui Alviarin să vorbească.

– Orice femeie care revendică în mod fals titlul de Supremă Amyrlin *trebuie* ferecată. Dacă ele cred că au vreo şansă de reuşită, atunci Sheriam va fi *Suprema Amyrlin* a lor sau Lelaine, sau Carlinya, sau una dintre celelalte.

Tarna raportase că Romanda Cassin ieşise din ascunzătoarea ei. Cu siguranţă că Romanda ar fi încercat să pună mâna pe şal dacă i s-ar fi ivit şi cea mai mică ocazie.

– În schimb, au optat pentru o *Aleasă*!

Elaida clătină amuzată din cap. Ştia pe de rost fiecare cuvânt din legea care stabilea cum era aleasă Suprema Amyrlin – la urma urmei, chiar ea se folosise de această lege –, însă aceasta nu stipulase niciodată ca femeia respectivă să fie o soră bună. Evident, *trebuia* să fie, deşi cei care instituiseră legea nu afirmaseră niciodată asta, iar rebelele profitaseră de această omisiune.

– Ele ştiu că nu vor avea sorţi de izbândă, Alviarin. Merg ţanţoş şi vociferează, vor încerca să găsească o cale prin care să evite pedeapsa, apoi o vor preda pe fată drept sacrificiu.

Ceea ce era păcat. Fata aceea al'Vere putea fi folosită drept un alt avantaj în faţa lui al'Thor. Dacă ar fi ajuns să deţină controlul deplin în Putere, ar fi fost una dintre femeile cu cea mai mare autoritate din ultimii o mie de ani, sau mai bine. Mare păcat.

– Nu mi se pare că Gareth Bryne şi oastea lui ar merge ţanţoş. Le va lua cinci sau şase luni să ajungă la Tar Valon. În acest timp, Seniorul Căpitan Chubain ar putea spori numărul gărzilor...

– *Oastea* lor, pufni Elaida.

Alviarin era o naivă; în ciuda stăpânirii de sine pe care o afişa, era fricoasă ca un iepure. În curând va începe să răspândească absurdităţile Sanchei cum că Rătăciţii, sau cei care-şi mai spun „Cei Numiţi", erau în libertate. Fireşte că ea nu cunoştea acest secret, dar oricum...

– Fermieri cu lănci, măcelari cu arcuri şi croitori călare! Ei se gândesc la fiecare pas la Zidurile Strălucitoare, care l-au ţinut departe pe Artur Aripă-de-Şoim.

Nu, nu ca un iepure, ci ca o nevăstuică. Şi totuşi, mai devreme sau mai târziu, va ajunge blana de nevăstuică de pe mantia Elaidei. Lumina s-o ajute să facă asta cât mai repede.

– Cu fiecare pas, vor pierde câte un om, dacă nu zece. Nu m-aş mira ca rebelele noastre să-şi facă apariţia însoţite doar de Străjerii lor.

Prea multă lume ştia despre diviziunea din Turn. Odată ce rebeliunea va fi înăbuşită, ar putea face să pară că totul fusese un şiretlic, pentru a câştiga controlul asupra tânărului al'Thor, o încercare istovitoare necesitând mulţi ani, a mai multor generaţii,

înainte ca amintirile să se estompeze. Toate rebelele, până la ultima, ar putea plăti pentru asta în genunchi.

Elaida își încleștă pumnul ca și când ar fi vrut să le strângă de gât pe toate rebelele. Sau pe Alviarin.

– Intenționez să le distrug, fiică. Le voi despica așa cum ai crăpa un pepene putred.

Secretul pe care-l deținea o asigura de asta, indiferent câți fermieri și croitori ar fi strâns laolaltă Seniorul Bryne, însă o lăsă pe cealaltă femeie să creadă ce voia. Brusc, avu o viziune, o certitudine despre lucrurile pe care nu le putea vedea limpede decât dacă se derulau dinaintea ei. Ar fi fost în stare să sară de pe o stâncă în privința acelei certitudini.

– Turnul Alb va fi întreg din nou, cu excepția celor care vor fi alungate și disprețuite. Va fi întreg și mai puternic ca niciodată. Rand al'Thor o va înfrunta pe Suprema Amyrlin și furia ei. Turnul Negru va pieri în sânge și foc, iar surorile vor pune stăpânire pe el. Asta prezic.

Cum se întâmpla, de obicei, după ce avea o previziune, ea începu să tremure și să gâfâie. Se străduí să rămână nemișcată și să-și păstreze echilibrul, să respire încet; nu îngăduia nimănui să-i vadă slăbiciunile. Însă Alviarin... Aceasta făcu ochii mari de uimire și rămase cu gura căscată, ca și când ar fi uitat cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească. O foaie de hârtie se desprinse din vraful pe care-l ținea în mâini și fu cât pe ce să cadă pe jos înainte ca s-o prindă. Acest lucru o readuse în prezent. Într-o fracțiune de secundă, își recăpătă masca senină, imaginea perfectă a calmului de care dădeau dovadă Aes Sedai, însă era, evident, tulburată. Oh, foarte bine. N-avea decât să rumege asupra certitudinii victoriei Elaidei. Să rumege și să-și rupă dinții.

Elaida inspiră adânc și se așeză din nou la masa de scris, punând peștele rupt deoparte, ca să nu-l mai vadă. Sosise momentul să profite de victoria ei.

– Avem de lucru azi, fiică. Primul mesaj trebuie să ajungă la Doamna Caraline Damodred...

Elaida își dezvălui planul, elaborând ceea ce știa Alviarin și aducându-i la cunoștință alte lucruri pe care nu le cunoștea. La urma urmei, Suprema Amyrlin trebuia să lucreze prin Păstrătoarea ei, indiferent cât de mult o ura pe femeie. Era o plăcere să privească

ochii lui Alviarin, să vadă mirarea din ei când se întreba ce altceva nu mai ştia. Dar, în vreme ce Elaida dădea porunci, împărţind lumea între Oceanul Aryth şi lanţul muntos Osia Lumii, în mintea ei se perinda imaginea tânărului al'Thor, care venea la ea ca un urs în cuşcă, pentru a fi învăţat cum să danseze la cină.

Cronicile abia dacă ar putea înregistra anii Ultimei Bătălii fără să nu-l pomenească pe Dragonul Renăscut, însă ea ştia că numele acela va fi scris cu litere mai mari decât celelalte. Elaïda do Avriny a'Roihan, Păstrătoare a Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, fiica mai mică a unei Case neimportante din nordul ţinutului Murandy, O Aes Sedai, ridicată Supremă Înscăunată Amyrlin din rândul Ajah Roşii, pe vremuri sfetnica Reginei Morgase a Andorului, va rămâne în istorie ca fiind cea mai mare şi mai influentă Amyrlin a tuturor timpurilor. Cea mai puternică femeie din istoria lumii. Femeia care a salvat omenirea.

Aielii care stăteau într-un şanţ adânc de pe dealurile joase, acoperite cu iarbă veştedă, semănau cu nişte figurine sculptate. Ei ignorau perdelele de praf pe care le aduceau rafalele de vânt. Nu-i deranja faptul că zăpada ar fi trebuit să fi acoperit deja în straturi groase pământul în acea perioadă a anului; niciunul nu văzuse vreodată zăpadă, iar dogoarea era mai puţin arzătoare decât cea de unde veneau ei, deşi soarele strălucea cu putere. Atenţia lor era fixată înspre dealul dinspre miazăzi, aşteptând semnalul care-i va anunţa că destinul clanului Shaido Aiel se apropia.

În aparenţă, Sevanna arăta întocmai celorlalţi, deşi era înconjurată de un cerc de Fecioare, care stăteau calme şi ale căror feţe erau acoperite de văluri negre, ascunse de privirile celorlalţi. Şi ea aştepta, mai nerăbdătoare decât lăsa să se vadă, fără a-şi pierde însă concentrarea. Acesta era unul dintre motivele pentru care ea poruncea, iar ceilalţi o urmau. Al doilea motiv era acela că ea înţelegea ce se putea întâmpla dacă refuzai să laşi obiceiurile uzate şi tradiţia învechită să te lege la mâini.

Când ochii ei verzi priviră scurt în stânga, văzură doisprezece bărbaţi şi o femeie, fiecare cu un scut rotund şi trei sau patru lănci scurte. Erau îmbrăcaţi în straie *cadin'sor* cenuşiu cu maroniu, care le ofereau un camuflaj perfect atât aici, cât şi în Ţinutul Întreit. Efalin, măruntă, cu părul cărunt ascuns sub *shoufa* înfăşurată în

jurul capului, arunca uneori câte o privire în direcţia Sevannei; dacă se zicea că o Fecioară a Lăncii putea fi neliniştită, atunci Efalin era aceea. Unele dintre Fecioarele Shaido o luaseră înspre miazăzi, alăturându-se nebunilor care-l urmau pe Rand al'Thor, iar Sevanna nu se îndoia că unii vorbeau despre asta. Efalin trebuie să se fi întrebat dacă, oferindu-i Sevannei o escortă de Fecioare, ca şi când ar fi fost ea însăşi *Far Dareis Mai*, era suficient pentru a echilibra situaţia. Cel puţin, Efalin ştia sigur unde se afla adevărata putere.

Ca şi Efalin, bărbaţii conduceau frăţiile de războinici Shaido. Aceştia se uitau miraţi unii la alţii, pe urmă au privit înspre miazăzi. În special, solidul Maeric, care provenea din frăţia războinică Ochi Negri (*Seia Doon*), şi Bendhuin, cu faţa brăzdată de cicatrici, făcând parte din Frăţia Vulturului (*Far Aldazar Din*). După ziua aceea, nimic nu-i va mai putea împiedica pe cei din clanul Shaido să trimită un om la Rhuidean, pentru a fi numit şeful clanului, dacă va supravieţui. Până atunci, Sevanna fusese vocea şefului clanului, având în vedere că era văduva ultimului şef. A ultimilor doi şefi. Cei care bombăneau că ea aducea ghinion n-aveau decât să-şi înghită limba.

Brăţările din aur şi fildeş zornăiră uşor, când ea îşi aranjă şalul negru de pe braţe şi îşi potrivi colierele de la gât. Cele mai multe erau tot din aur şi fildeş, însă unul dintre ele era un şirag de perle şi rubine, care aparţinuse unei femei nobile din ţinuturile umede – ea era îmbrăcată în alb şi mişuna alături de ceilalţi *gai'shain*, în munţii numiţi Piscul Dragonului –, cu un rubin de mărimea unui ou de găină odihnindu-i-se între sâni. Locuitorii din ţinuturile umede deţineau comori nepreţuite. Smaraldul mare de pe degetul ei împrăştia razele soarelui în văpăi verzi; inelele erau un obicei al locuitorilor din ţinuturile umede care merita însuşit, indiferent de privirile insistente îndreptate asupra sa. Îşi va procura şi altele dacă vor fi la fel de splendide ca şi acesta.

Mai toţi oamenii credeau că Maeric sau Bendhuin vor fi primii care vor primi permisiunea Înţeleptelor de a încerca în Rhuidean. Doar Efalin era singura din acel grup care bănuia că niciunul dintre ei n-o va primi, însă doar bănuia; totodată, fu suficient de inspirată să-i spună, cu băgare de seamă, despre această bănuială Sevannei, şi doar ei. Minţile lor nu acceptau posibilitatea de a renunţa la ceea ce era învechit, iar dacă Sevanna era, într-adevăr,

nerăbdătoare să îmbrăţişeze noul, atunci era conştientă că va trebui să-i convingă să-l accepte încetul cu încetul. Datinile se schimbaseră mult de când clanul Shaido trecuse Zidul Dragonului în ţinuturile umede – care contrastau cu Ţinutul Întreit în privinţa climei – şi se vor mai schimba încă. Odată ce va ajunge pe mâinile ei şi se va căsători cu *car'a'carn*, în Limba Străveche „Căpetenie a căpeteniilor", şeful şefilor tuturor clanurilor Aiel – această absurditate referitoare la Dragonul Renăscut era o născocire a locuitorilor din ţinuturile umede –, va exista o altă cale de a numi şefii clanurilor, precum şi şefii ginţilor. Poate şi conducătorii frăţiilor războinicilor. Rand al'Thor îi va numi. Sub îndrumarea ei, desigur. Iar acesta va fi doar începutul. Posibilitatea locuitorilor din ţinuturile umede de a transmite rangul copiilor lor şi copiilor copiilor lor, de pildă.

Vântul se înteţi preţ de o secundă şi suflă înspre miazăzi, acoperind zgomotul făcut de caii şi căruţele cu coviltir ale celor din ţinuturile umede.

Ea îşi aranjă şalul din nou, mascându-şi o grimasă. Nu trebuia să lase să i se vadă agitaţia, sub nicio formă. Când aruncă o privire în dreapta, îngrijorarea îi dispăru. Acolo stăteau îngrămădite peste două sute de Înţelepte Shaido. În mod normal, cel puţin unele dintre ele ar fi urmărit-o cu ochi de vultur, însă privirea lor era îndreptată înspre miazăzi. Câteva îşi ajustau neliniştite şalurile sau îşi netezeau pulpanele rochiilor grele. Sevanna strâmbă din buze. Unele feţe erau pline de broboane. Sudoare! Îşi pierduseră, oare, mândria, de îşi arătau emoţiile sub privirile tuturor?

Toţi se încordară uşor când un tânăr *Sovin Nai* îşi făcu apariţia de pe o culme, coborându-şi vălul când se înghesui jos, lângă ei. El veni la ea, cum se şi cuvenea, dar, spre iritarea ei, tânărul rosti destul de răspicat ca să audă şi ceilalţi:

– Una dintre iscoadele lor a fost rănită, însă a scăpat călare.

Conducătorii frăţiei se puseră în mişcare înainte ca el să termine de vorbit. Era inadmisibil! Chiar dacă ei vor conduce bătălia – Sevanna nu ţinuse niciodată o lance în mână –, n-avea de gând să-i lase să uite nici măcar o clipă cine era ea.

– Aruncaţi şi ultima lance spre ele, înainte să apuce să se pregătească de luptă! le porunci ea cu voce tare.

Oamenii se strânseră în jurul ei.

– Şi ultima lance? întrebă neîncrezător Bendhuin. Cu excepţia scuturilor, adică...

Maeric îl întrerupse, încruntându-se:

– Dacă nu vom lăsa câteva deoparte, am putea fi...

Sevanna îi întrerupse pe amândoi:

– Şi ultima lance! Avem de-a face cu Aes Sedai. Trebuie să le strivim de îndată!

Efalin şi majoritatea celorlalţi nu făcură nicio grimasă, însă Bendhuin şi Maeric se încruntară, gata să protesteze. Netrebnicii! Aveau de-a face cu câteva zeci de Aes Sedai şi cu sute de soldaţi din ţinuturile umede şi, deşi erau însoţiţi de mai bine de patruzeci de mii de *algai'd'siswai*, tot voiau să-şi păstreze scuturile şi sulițele, de parcă ar fi înfruntat alţi Aiel sau o oaste a celor din ţinuturile umede.

– Vorbesc în calitate de şef al clanului Shaido, tună ea şi, deşi nu era nevoie să spună acele cuvinte, nu strica să le reamintească. Sunt doar o mână de oameni, accentuă ea în continuare fiecare cuvânt, cu dispreţ. Pot fi învinşi dacă lăncile vor fi lansate repede. Aţi fost pregătiţi să-l răzbunaţi pe Desaine la acest răsărit. Simt, oare, mirosul fricii? Teamă de câţiva războinici din ţinuturile umede? Oare onoarea i-a părăsit pe Shaido?

Aceste cuvinte îi făcură să se crispeze, cum fusese şi intenţia ei. Până şi ochii lui Efalin erau ca două nestemate cenuşii când se acoperi cu voalul; ea îşi mişcă degetele în limbajul semnelor specific Fecioarelor, conducătorii frăţiilor ţâşniră pe pantă în sus, iar Fecioarele din jurul Sevannei îi urmară. Nu *asta* îşi dorise ea, dar cel puţin lăncile erau gata să fie lansate. Chiar şi de pe fundul şanţului putea vedea ceea ce părea a fi pământ sterp, năpădit cu siluete înveşmântate în *cadin'sor*, toţi luând-o la fugă înspre miazăzi cu paşi mari care ar fi întrecut şi caii. Nu era vreme de irosit. Cu gândul de a vorbi mai târziu cu Efalin, Sevanna se întoarse către Înţelepte.

Deşi erau alese dintre cele mai puternice Înţelepte Shaido care stăpâneau Puterea şi erau şase sau şapte pentru fiecare Aes Sedai care-l înconjurau pe Rand al'Thor, Sevanna observa îndoiala pe chipurile lor. Ele încercau s-o ascundă în spatele feţelor împietrite, însă aceasta exista, în privirile ezitante, în buzele umezite. Multe tradiţii erau încălcate în acea zi, tradiţii vechi şi puternice ca şi

legea. Înţeleptele nu luau parte la bătălii, se ţineau departe de Aes Sedai. Cunoşteau poveştile străvechi, cum că poporul Aiel fusese trimis în Ţinutul Întreit pentru că le dezamăgiseră pe Aes Sedai, că va fi distrus dacă le va mai dezamăgi vreodată. Aflaseră poveştile, ceea ce revendicase Rand al'Thor, că poporul Aiel jurase să nu se mai implice în acte de violenţă drept serviciu adus femeilor Aes Sedai.

Cândva, Sevanna fusese convinsă că poveştile astea erau minciuni, însă, în ultima vreme, ea credea că Înţeleptele le considerau adevărate. Niciuna nu recunoştea acest lucru în faţa ei, desigur. N-avea importanţă. Nici ea nu făcuse acea călătorie de două zile până la Rhuidean, necesară pentru a deveni o Înţeleaptă, dar celelalte o acceptaseră, chiar dacă unele dintre ele fuseseră destul de reţinute. Însă în acel moment, n-aveau de ales decât să accepte. Tradiţiile inutile vor lăsa locul altora noi.

– Femeile Aes Sedai, zise Sevanna încet şi ele se aplecară înspre ea cu un zornăit înăbuşit de brăţări şi coliere, ca să-i audă cuvintele şoptite. Au pus mâna pe Rand al'Thor, pe *car'a'carn*. Trebuie să li-l luăm.

Câteva frunţi se încruntară. Mai toţi credeau că ea voia să-l captureze pe *car'a'carn* în viaţă, ca să răzbune moartea lui Couladin, cel de-al doilea soţ al ei. Deşi înţelegeau asta, n-ar fi venit aici din acest motiv.

– Femeile Aes Sedai, şuieră ea printre dinţi, mânioasă. Ne-am ţinut de cuvânt, însă ele l-au încălcat pe al lor. Noi n-am încălcat nimic, dar ele au încălcat totul. Ştiţi prea bine cum a fost ucisă Desaine.

Firește că ştiau. Privirile aţintite asupra ei se înăspriră dintr-odată. A omorî o Înţeleaptă era la fel de grav cu a ucide o femeie însărcinată, un copil sau un fierar. Unele dintre acele priviri erau *extrem* de aspre – a Theravei, a Rhialei şi a celorlalte.

– Dacă le vom lăsa pe aceste femei să scape basma curată, atunci *vom* fi mai prejos decât animalele, nu *vom* avea onoare. Nu vreau să-mi pierd onoarea.

Zicând astea, ea îşi strânse fustele cu demnitate şi o luă pe pantă în sus cu fruntea ridicată, fără să privească în urmă. Era sigură că o vor urma şi celelalte. Therava, Norlea şi Dailin se vor îngriji de asta, precum şi Rhiale, Tion, Meira şi celelalte care o însoţiseră în urmă cu câteva zile ca să-l vadă pe Rand al'Thor cum

era bătut şi legat cu lanţuri în cuşca din lemn de către Aes Sedai. Făcuse aluzia mai mult pentru cele treisprezece decât pentru celelalte, iar acestea nu vor îndrăzni s-o dezamăgească. Adevărul despre felul în care murise Desaine le lega de ea.

Înţeleptele, cu fustele puse peste braţe ca să-şi elibereze picioarele, nu ţineau pasul cu *algai'd'siswai* în straie *cadin'sor*, oricât de tare fugeau, şi fugeau de mâncau pământul. După ce străbătură opt kilometri peste acele dealuri joase şi vălurite, o distanţă nu prea mare, ajunseră în vârful unei creste şi văzură că dansul lăncilor începuse deja. Conform unei tactici anume.

Mii de *algai'd'siswai* ca o mare uriaşă de cenuşiu şi maroniu formau un cerc în jurul căruţelor cu coviltir ale celor din ţinuturile umede, care, la rândul lor, încercuiau unul dintre pâlcurile de copaci aflate în acea regiune. Sevanna trase aer în piept furioasă. Femeile Aes Sedai avuseseră timp să-şi ducă toţi caii la adăpost. Lăncile încercuiau căruţele, apropiindu-se tot mai mult, iar săgeţile cădeau ca o ploaie asupra lor, deşi cele din faţă se izbeau parcă de un zid invizibil. La început, săgeţile care se ridicară cel mai sus trecură de acest zid, apoi şi ele începură să se lovească de ceva nevăzut şi să ricoşeze. Înţeleptele începură să murmure.

– Vedeţi ce fac Aes Sedai? întrebă Sevanna, de parcă şi ea vedea cum acţiona Puterea.

Îi venea să rânjească; femeile Aes Sedai erau nişte neroade, împreună cu mult lăudatul lor Sceptru al Legămintelor. Când vor hotărî, într-un final, să folosească Puterea ca armă, nu doar ca să ridice obstacole, atunci va fi prea târziu. Cu condiţia ca Înţeleptele să nu zăbovească prea mult cu gura căscată. Undeva, în acele căruţe, se afla Rand al'Thor, poate îndoit în vreun cufăr ca o bucată de mătase, aşteptând-o pe ea să-l scoată de acolo. Dacă femeile Aes Sedai îl puteau deţine, atunci îl putea deţine şi ea, cu ajutorul Înţeleptelor. Şi al unei promisiuni.

– Therava, du-ţi imediat jumătatea de Înţelepte înspre apus. Fii pregătită să ataci odată cu mine. Pentru Desaine şi pentru *ji'e'toh*, onoarea şi obligaţia pe care femeile Aes Sedai ni le datorează! Le vom face să respecte *toh*-ul aşa cum n-a mai făcut-o nimeni.

Era o fală nesăbuită să spui că vei face pe cineva să respecte o obligaţie pe care n-a recunoscut-o, cu toate astea însă, printre bombănelile furioase ale celorlalte femei, Sevanna auzi alte

promisiuni de a le face pe femeile Aes Sedai să respecte *toh*-ul. Doar cele care o omorâseră pe Desaine din porunca Sevannei rămaseră tăcute. Therava strânse uşor din buze, apoi spuse într-un final:

– Se va face voia ta, Sevanna.

Dintr-un salt uşor, Sevanna îşi conduse jumătatea de Înţelepte înspre partea de răsărit a câmpului de luptă, dacă i se putea spune astfel. Voise să rămână pe coama unui deal, de unde să aibă o panoramă bună – aşa conducea dansul lăncilor şi al suliţelor un şef de clan sau un conducător de luptă –, însă nu găsi sprijin nici la Therava, nici la celelalte care cunoşteau secretul morţii lui Desaine. Înţeleptele contrastau puternic cu *algai'd'siswai* atunci când ea le alinie, cu bluzele lor albe *algode* şi fustele negre din lână şi şalurile, brăţările şi colierele lor strălucitoare, şi cu părul lung până la talie şi strâns la spate cu eşarfe negre, înnodate. Deşi ele hotărâseră că, dacă vor fi nevoite să intre în dansul lăncilor şi al suliţelor, atunci vor intra, şi nu vor privi de pe un deal, ea nu credea că femeile conştientizau că adevărata bătălie din acea zi vor trebui s-o poarte chiar ele. La sfârşitul acelei zile, nimic nu va mai fi la fel, iar capturarea lui Rand al'Thor era detaliul cel mai nesemnificativ.

Doar după înălţime îi puteai diferenţia pe bărbaţii *algai'd'siswai* de Fecioare. Voalurile şi *shoufa* ascundeau capete şi feţe, iar *cadin'sor* era tot *cadin'sor*, cu excepţia croielii specifice clanului, ginţii şi frăţiei. Cei aflaţi la marginea împrejmuirii păreau nedumeriţi, bombănind între ei în timp ce aşteptau să se întâmple ceva. Veniseră să danseze cu fulgerul femeilor Aes Sedai. În schimb, în acele clipe se agitau nerăbdători, aflându-se prea în spate pentru a folosi măcar arcurile care se odihneau în continuare în tolbele lor din piele. Nu vor mai fi nevoiţi să aştepte prea mult dacă Sevannei i se va îndeplini dorinţa.

Punându-şi mâinile în şold, ea se adresă Înţeleptelor:

– Cele aflate în partea dinspre miazăzi de mine vor contracara acţiunile femeilor Aes Sedai. Cele dinspre miazănoapte vor ataca. Pregătiţi-vă lăncile!

Cu această poruncă, ea se întoarse să privească distrugerea femeilor Aes Sedai, care credeau că nu aveau de înfruntat decât oţelul.

Nu se întâmplă nimic. În faţa ei, marea de *algai'd'siswai* clocotea inutil, iar cel mai puternic sunet care se auzea era cel scos ocazional de suliţele lovindu-se de scuturi. Furia Sevannei devenea din ce în

ce mai mare. Fusese atât de sigură că ei vor fi pregătiţi după ce văzuseră trupul măcelărit al lui Desaine! Dacă un atac asupra femeilor Aes Sedai li se părea însă de neimaginat, atunci ea îi va hăitui, chiar dacă va fi nevoită să-i facă de ruşine până când aceştia vor cere să îmbrace *gai'shain* alb.

Dintr-odată, o minge de flăcări vii de mărimea unui cap de om zbură înspre căruţele cu coviltir, descriind un arc, sfârâind şi şuierând, apoi o alta, pe urmă alte zeci. Şi, brusc, nucleul sferei de foc explodă. Alte mingi de foc zburau dinspre apus, de la Therava şi de la ceilalţi războinici. Fumul începu să se ridice din căruţele care ardeau. Mai întâi fură nişte firicele cenuşii, apoi coloane de fum gros; murmurele *algai'd'siswai* îşi schimbară tonalitatea şi, deşi cei din faţa ei se mişcară puţin, îşi dădeau seama că ei luaseră brusc decizia de a înainta. Din căruţe răzbăteau strigăte, oamenii ţipau furioşi, urlau de durere. Indiferent ce bariere ridicaseră femeile Aes Sedai, acestea căzuseră. Începuse totul, şi nu exista decât un sfârşit. Rand al'Thor va fi al ei; el i-i va da pe Aieli, ca să pună stăpânire peste cei din ţinuturile umede, iar înainte să moară, îi va oferi fii şi fiice care să conducă poporul Aiel după ea. S-ar putea să-i placă de el, fiindcă era destul de drăguţ, puternic şi tânăr.

Sevanna nu se aştepta ca femeile Aes Sedai să cedeze prea uşor şi nici n-o făcură. Mingile de foc cădeau sfârâind printre suliţe şi lănci, transformând siluetele îmbrăcate în *cadin'sor* în torţe, iar fulgerele loveau din cerul senin, aruncând oamenii şi pământul în aer. Înţeleptele învăţau din ceea ce vedeau sau poate ştiau deja şi ezitaseră înainte; cele mai multe mânuiau Puterea atât de rar, mai ales acolo unde nimeni nu putea vedea, în afară de Înţelepte, încât doar o altă Înţeleaptă îşi dădea seama care femeie era în stare de asta. Oricare ar fi fost motivul, de îndată ce un fulger căzu printre lăncile Shaido, altele începură să se abată asupra căruţelor.

Nu toate îşi atinseră ţinta. Mingile de foc brăzdau văzduhul, unele mari cât un cal, fulgere argintii străpungeau pământul ca nişte suliţe căzute din cer, uneori ţâşnind în lateral ca şi când ar fi ţintit un scut invizibil, sau explodau în aer, sau dispăreau, pur şi simplu. Detunături şi trosnete umpleau văzduhul, însoţite de strigăte şi ţipete. Sevanna privea încântată cerul. Acesta semăna cu spectacolul de artificii al artificierilor despre care citise.

Deodată, totul deveni alb în ochii ei; i se părea că plutea. Când își recăpătă vederea, era întinsă pe pământ la câțiva metri de locul unde stătuse. Simțea dureri peste tot, abia putea respira și era acoperită cu un strat de praf. Părul parcă voia să i se desprindă de cap. Alte Înțelepte erau și ele întinse pe jos, în jurul unei gropi neregulate, căscate în pământ; din rochiile unora se ridicau firicele de fum. Nu toată lumea căzuse la pământ – lupta dintre foc și fulger se desfășura în continuare pe cer –, totuși erau prea mulți căzuți. Trebuia să-i arunce din nou în luptă.

Încercând să-și recapete răsuflarea, ea se ridică anevoie în picioare, fără să se ostenească să se scuture de praf.

– Sus lăncile! strigă ea.

Apucând-o pe Estalaine de umerii lați, dădu s-o ridice în picioare, însă când văzu privirea goală din ochii ei albaștri, înțelese că femeia era moartă și o lăsă să cadă. Atunci, o ridică în picioare pe Dorailla, care era amețită, luă lancea unui războinic căzut la pământ, din frăția Tunătorii (*Sha'mad Conde)*, și o înălță în aer.

– Sus lăncile!

Unele dintre Înțelepte se pare că i-au urmat porunca, aruncându-se în marea de *algai'd'siswai.* Altele, aparent, și-au păstrat cumpătul și le ajutau pe celelalte să se ridice. Furtuna de foc și fulgere continua în timp ce ea se agita în fața Înțeleptelor, fluturând lancea și strigând:

– Sus lăncile! Pregătiți-vă lăncile!

Îi venea să râdă; și râse. În ciuda faptului că era acoperită cu praf din cap și până-n picioare, iar lupta se dezlănțuia în jurul ei, Sevanna nu se mai simțise niciodată atât de însuflețită. Aproape că-și dorea să fi ales să devină o Fecioară a Lăncii. Aproape. O *Far Dareis Mai* nu putea fi niciodată șef de clan, așa cum niciun bărbat nu putea fi Înțeleaptă; drumul unei Fecioare spre putere era să renunțe la lance și să devină Înțeleaptă. Ca soție de șef de clan, ea deținuse puterea la vârsta la care unei Fecioare abia dacă i se încredința dreptul de a mânui o suliță sau o lance, sau ucenicei unei Înțelepte dreptul de a aduce apă. Și cum avea totul, era și Înțeleaptă, și șefă de clan, însă mai trebuia să aștepte până să obțină titlul pe care și-l dorea. Titlurile nu aveau o prea mare importanță atât timp cât ea deținea puterea, dar de ce să nu le aibă pe amândouă?!

Un țipăt brusc o făcu să se întoarcă și dădu cu ochii de un lup cenușiu, cu blană lățoasă, care-i sfârteca gâtul Doserei. Fără să stea pe gânduri, ea împlântă lancea în trupul vietății. Când aceasta se răsuci ca să prindă cu dinții de mânerul lăncii, un alt lup, care-i ajungea până la talie, țâșni pe lângă ea și îl atacă din spate pe unul dintre *algai'd'siswai*, apoi un altul, pe urmă mai mulți, care sfârtecau siluetele îmbrăcate în *cadin'sor* oriunde se uita.

O cuprinse un val de teamă atunci când scoase lancea din trupul lupului. Femeile Aes Sedai îi chemaseră pe lupi ca să lupte pentru ele. Nu-și putea lua privirea de la lupul pe care tocmai îl omorâse. Aes Sedai... Nu. Nu! Asta nu putea schimba nimic. Nu va îngădui acest lucru.

Într-un final, reuși să-și dezlipească privirea de la el, însă, înainte să apuce să le încurajeze din nou pe Înțelepte, altceva o făcu să tacă și să se holbeze. În mijlocul *algai'd'siswai* se afla un grup de călăreți din ținuturile umede cu coifuri și platoșe roșii, așteptând cu săbiile trase și cu lăncile lungi îndreptate spre ei. De *unde* apăruseră?

Nu conștientiză că vorbise cu voce tare până când îi răspunse Rhiale:

– Am încercat să te previn, Sevanna, dar nici măcar n-ai vrut să auzi.

Femeia cu părul de foc privi dezgustată lancea plină de sânge; Înțeleptele n-aveau voie să mânuiască lancea. Sevanna și-o așeză ostentativ pe a ei în îndoitura cotului, așa cum îi văzuse făcând pe șefii clanurilor.

– Luptătorii din ținuturile umede au atacat dinspre miazăzi, împreună cu *siswai'aman*, continuă Rhiale și pronunță acest cuvânt cu tot disprețul pe care-l meritau cei numiți în Limba Străveche „Sulițele Dragonului". Sunt și Fecioare. Și... și Înțelepte.

– Care luptă? întrebă Sevanna sceptică, înainte să-și dea seama cum suna.

Dacă ar putea înlătura obiceiurile învechite, cu siguranță, nerozii aceia orbiți de soare de la miazăzi, care-și spuneau încă Aieli, ar face la fel. Nu se așteptase însă la una ca asta. Negreșit, îi adusese Sorilea; femeia aceea bătrână o făcea pe Sevanna să se gândească la o alunecare de teren pe un munte, care mătura totul în calea ei.

– Trebuie să-i atacăm de îndată. Rand al'Thor nu va fi al lor, nici nu ne vor împiedica s-o răzbunăm pe Desaine, adăugă ea când Rhiale făcu ochii mari de uimire.

– Sunt Înţelepte, zise cealaltă femeie pe un ton sec, iar Sevanna se amărî, fiindcă înţelegea.

Era suficient de grav că se alăturaseră dansului lăncilor şi suliţelor, dar Înţeleptele să le atace pe Înţelepte era mai mult decât ar fi îngăduit Rhiale. Fusese de acord că Desaine trebuia să moară – cum altcumva ar fi putut fi convinse celelalte Înţelepte şi *algai'd'siswai* să pornească la atac împotriva femeilor Aes Sedai, lucru necesar ca să pună mâna pe Rand al'Thor şi, odată cu el, pe ceilalţi Aieli –, însă această faptă fusese făcută în taină, împreună cu femeile care-i împărtăşeau ideile. Acest lucru se va înfăptui dinaintea tuturor. Erau toate nişte netrebnice şi nişte laşe!

– Atunci, alegeţi voi împotriva căror duşmani veţi lupta, Rhiale.

Ea rosti fiecare cuvânt cu dispreţ, iar Rhiale încuviinţă uşor cu un semn din cap şi-şi aranjă şalul, aruncând o ultimă privire lăncii pe care Sevanna o ţinea în mână, apoi îşi reluă locul din rând.

Poate exista o cale prin care să le facă pe celelalte Înţelepte să acţioneze primele. Era mai bine să atace prin surprindere, şi încă şi mai bine dacă vor reuşi să-l smulgă pe Rand al'Thor din mâinile lor. Ar fi dat orice pentru o femeie care conducea Puterea şi să asculte poruncile fără să crâcnească. Ar fi dat orice să se afle pe un deal, de unde să vadă cum se desfăşura bătălia.

Cu lancea pregătită şi cu un ochi vigilent la lupi – cei pe care-i vedea fie ucideau bărbaţi şi femei în *cadin'sor*, fie erau morţi –, se întoarse şi începu să strige încurajări. Înspre miazăzi, focul şi fulgerele cădeau printre Shaido mai abitir decât înainte, însă ea nu observă vreo diferenţă. Bătălia, cu toate exploziile de flăcări, de pământ şi oameni aruncaţi în aer, continua nestingherită.

– Sus lăncile! strigă ea, fluturându-şi-o pe a ei. Sus lăncile!

Nu reuşi să distingă printre *algai'd'siswai* care se agitau pe niciunul dintre nesăbuiţii care-şi legaseră o cârpă roşie în jurul tâmplelor, pretinzând a fi *siswai'aman*. Poate erau prea puţini ca să schimbe cursul evenimentelor. Pâlcurile de luptători din ţinuturile umede erau, cu siguranţă, prea puţine şi prea depărtate. Chiar în

timp ce privea, unul fu copleşit brusc de suliţe, bărbaţi şi cai deopotrivă.

– Sus lăncile! Sus lăncile! porunci ea cu o voce însufleţită.

Chiar dacă femeile Aes Sedai chemaseră zece mii de lupi şi deşi Sorilea adusese o mie de Înţelepte şi sute de mii de lănci, clanul Shaido tot va ieşi învingător în acea zi. Clanul Shaido şi ea însăşi. Sevanna din clanul Jumai Shaido va fi un nume care nu va fi uitat niciodată.

Deodată, un bubuit puternic răsună printre strigătele de luptă, răzbătând, din câte se pare, dinspre căruţele femeilor Aes Sedai, însă nu putea să-şi dea seama dacă-l provocaseră ele sau Înţeleptele. Deşi îi displăceau aspectele pe care nu le înţelegea, n-avea de gând să le întrebe pe Rhiale sau pe celelalte şi să-şi demaşte ignoranţa şi lipsa de abilităţi pe care toate celelalte le aveau, în afară de ea. Cu toate că pentru celelalte acest lucru n-avea nicio importanţă, ei nu-i plăcea ca femeile celelalte să aibă puteri pe care ea nu le avea.

Sevanna surprinse cu coada ochiului un licăr de lumină printre *algai'd'siswai*, ceva care se rotea, însă, când se întoarse să se uite, nu văzu nimic. Se întâmplă din nou acelaşi lucru: un licăr de lumină zărit cu coada ochiului, pe urmă se întoarse iar să se uite şi nu distinse nimic. Erau prea multe lucruri pe care nu le înţelegea.

În timp ce striga încurajări, privea cu atenţie rândul de Înţelepte Shaido. Unele erau într-o stare deplorabilă – îşi pierduseră basmalele de pe cap, iar părul lung le era despletit, fustele şi bluzele, murdare de praf sau chiar pârlite. Cel puţin douăsprezece erau întinse pe jos în şir şi gemeau, iar alte şapte zăceau nemişcate, cu şalurile peste feţe. Pe ea o interesau cele care rămăseseră în picioare. Rhiale şi Alarys, cu părul ei negru complet răvăşit, Someryn, care alesese să-şi poarte bluza desfăcută ca să-şi afişeze decolteul mai generos decât al Sevannei, şi Meira, cu faţa sa îmbufnată, mai întunecată decât de obicei. Corpolenta Trion şi sfrijita Belinde, şi Modarra, la fel de înaltă ca şi cei mai mulţi dintre bărbaţi.

Una dintre ele ar fi trebuit să-i spună dacă făceau ceva nou. Secretul lui Desaine le lega de ea; dezvăluirea unui asemenea secret ar fi însemnat o viaţă plină de durere chiar şi pentru o Înţeleaptă – ba mai rău, ruşine – încercând să respecte *toh*-ul, asta în cazul în care cea demascată nu era, pur şi simplu, dusă în sălbăticie dezbrăcată, ca să trăiască sau să moară acolo. Exista însă

posibilitatea să fie ucisă ca o fiară de oricine ar fi găsit-o. Chiar şi aşa, Sevanna era sigură că lor le plăcea la fel de mult precum celorlalte să-i ascundă anumite lucruri, pe care Înţeleptele le învăţau în timpul uceniciei sau pe durata călătoriilor la Rhuidean. Trebuia să întreprindă ceva în privinţa asta, însă mai târziu. N-avea de gând să-şi arate slăbiciunea, întrebându-le ce lucruri ştiau.

Când îşi îndreptă din nou atenţia la bătălie, observă că balanţa se schimbase în favoarea ei, pare-se. Înspre miazăzi, ploaia de mingi de foc şi de fulgere continua, dar nu şi în faţa ei şi nici înspre apus şi miazănoapte, din câte remarca ea. Aparent, ceea ce izbea căruţele nu reuşea să atingă pământul, cu toate astea însă, puterile femeilor Aes Sedai se pare că se atenuau. Erau obligate să se apere. Ea *câştiga*!

Când acest gând o străbătu ca un val de căldură, femeile Aes Sedai încetară să mai lupte. Doar înspre miazăzi, focul şi fulgerele continuau să-i lovească pe *algai'd'siswai*. Deschise gura să strige victorie, când un alt gând o făcu să tacă. Focul şi fulgerele năvăleau înspre căruţe, izbindu-se de o barieră invizibilă. Fumul de la căruţele care ardeau începu să descrie forma unui dom în timp ce se ridica în aer, înainte să iasă ca un talaz printr-o gaură din vârful cupolei invizibile.

Sevanna se răsuci pe călcâie ca să înfrunte şirul de Înţelepte. Din cauza expresiei de pe faţa ei, câteva făcură un pas în spate, sau să fi fost imaginea lăncii pe care o ţinea în mână? Ea ştia că era pregătită s-o întrebuinţeze; chiar era pregătită.

– De ce le-aţi îngăduit să facă asta? ţipă ea. De ce? Ar fi trebuit să le împiedicaţi orice mişcare, nu să le îngăduiţi să ridice alte ziduri!

Tion era gata să-şi verse stomacul, însă îşi propti pumnii în şoldurile late şi o înfruntă pe Sevanna:

– N-au fost femeile Aes Sedai.

– N-au fost femeile Aes Sedai? pufni Sevanna. Atunci, cine? Celelalte Înţelepte? V-am spus că trebuie să le atacăm!

– Nu femeile au făcut asta, interveni Rhiale, cu o voce ezitantă. Nu ele...

Nu-şi încheie fraza şi înghiţi în sec, palidă.

Sevanna se întoarse încet ca să privească domul, abia atunci amintindu-şi să respire. Ceva ieşise prin gaura prin care se furişase afară fumul. Era unul dintre steagurile celor din ţinuturile umede.

Fumul nu reuşea să-l ascundă de tot. Era cărămiziu, cu un disc jumătate alb, jumătate negru, culorile fiind despărţite de o linie sinuoasă, din acelaşi material ca şi hainele pe care le purtau *siswai'aman*. Era stindardul lui Rand al'Thor. Oare era posibil ca el să se fi eliberat, să le fi învins pe femeile Aes Sedai şi să fi înălţat steagul? Asta trebuie să se fi întâmplat.

Furtuna se abătea în continuare asupra domului, iar Sevanna auzi murmure în spatele ei. Celelalte femei se gândeau să bată în retragere. Însă nu şi ea. Ştiuse întotdeauna că modalitatea cea mai uşoară de a accede la putere era aceea de a-i învinge pe oamenii care o deţineau. De mică fusese convinsă că avea armele necesare pentru a-i învinge. Suladric, şeful clanului Shaido, căzuse în grija ei la şaisprezece ani, iar când acesta murise, ea îi alesese pe cei care aveau şansele cele mai mari să reuşească. Muradin şi Couladin credeau că fiecare în parte îi stârnise interesul, însă când Muradin nu se mai întoarse de la Rhuidean, aşa cum nu mai reveniseră mulţi bărbaţi, un singur zâmbet fu suficient ca să-l convingă pe Couladin că o cucerise. Oricum, puterea unui şef de clan pălea în faţa celei a unui *car'a'carn* şi chiar şi aceea nu se compara cu ceea ce-şi dorea ea. Sevanna tremură ca şi când tocmai îl văzuse pe cel mai chipeş bărbat dintr-un cort de vânătoare. Când Rand al'Thor va fi al ei, ea va cuceri întreaga lume.

– Insistaţi mai mult! porunci ea. Mai mult! Le vom umili pe aceste Aes Sedai pentru Desaine!

Iar ea îl va avea pe Rand al'Thor.

Dintr-odată se auzi un zgomot infernal răzbătând din rândurile din faţă ale bătăliei, oameni strigând, ţipând. Sevanna blestemă, deoarece nu vedea ce se întâmpla. Ea le strigă Înţeleptelor să insiste mai mult, deşi atacul mingilor de foc şi al fulgerelor asupra domului se pare că se mai domolise. Apoi ea reuşi să vadă ceva.

Aproape de căruţe, siluetele în *cadin'sor* şi pământul ţâşneau în aer cu un bubuit puternic, nu doar într-un singur loc. Pământul exploda iar şi iar, de fiecare dată puţin mai departe de căruţele împrejmuite. Nu era o linie, ci un cerc solid de pământ. Oameni şi Fecioare săreau în aer. Cercul, era convinsă Sevanna, împrejmuia căruţele, se mărea treptat şi, brusc, *algai'd'siswai* trecură în fugă pe lângă ea, străpungând şirul Înţeleptelor.

Sevanna îi lovea cu lancea, aplicând lovituri în capete şi în umeri, fără să-i pese că vârful acesteia deveni mai roşu decât înainte.

– Rămâneţi şi luptaţi! Rămâneţi, pentru onoarea clanului Shaido! striga ea, dar ei fugeau pe lângă ea fără s-o bage în seamă. N-aveţi pic de onoare! Rămâneţi şi luptaţi!

Sevanna înjunghie în spate o Fecioară care fugea, iar ceilalţi fugari o călcară în picioare pe femeia căzută. Deodată, ea conştientiză că unele dintre Înţelepte dispăruseră, pe când celelalte le ridicau de jos pe cele rănite. Rhiale se întoarse s-o ia la fugă, însă Sevanna o apucă de braţ pe femeia mai înaltă, ameninţând-o cu lancea. Nu-i păsa că Rhiale mânuia Puterea.

– Trebuie să rămânem pe poziţie! Încă îl putem avea!

Pe faţa celeilalte femei se citea frica.

– Dacă vom rămâne, vom muri! Sau vom fi legate în lanţuri lângă cortul lui Rand al'Thor! N-ai decât să rămâi şi să mori, Sevanna. Nu sunt „Câine de Piatră"!

Smucindu-şi braţul, femeia o luă la fugă înspre răsărit.

Preţ de o clipă, Sevanna rămase locului, îmbrâncită încoace şi-ncolo de bărbaţii şi Fecioarele care fugeau panicaţi pe lângă ea. Apoi lăsă lancea jos pe pământ şi-şi pipăi săculeţul în care se afla o ucată de piatră sculptată, cu un model complicat. Ezitase dacă s-o arunce sau nu. Lupta nu se încheiase încă. Adunându-şi fustele ca să-şi elibereze picioarele, se alătură mulţimii care fugea haotic. Oricum, în comparaţie cu ceilalţi care fugeau îngroziţi, avea alte planuri în minte. Îi *va* face atât pe Rand al'Thor, cât şi pe femeile Aes Sedai să îngenuncheze în faţa ei.

Într-un sfârşit, Alviarin părăsi apartamentele Elaidei, aparent la fel de stăpână pe sine şi de calmă ca întotdeauna. Dar în forul ei interior se simţea stoarsă ca o cârpă udă. Reuşi să-şi menţină echilibrul în timp ce coborî scările unduitoare, care erau din marmură chiar şi la acea înălţime. Servitorii în livrele făceau plecăciuni pe când îşi vedeau mai departe de sarcinile lor, observând-o doar pe Păstrătoare în toată seninătatea ei de Aes Sedai. Pe măsură ce cobora, surorile începeau să-şi facă apariţia, multe purtându-şi şalurile cu franjuri în culorile grupului Ajah de care aparţineau, de parcă ar fi vrut să scoată în evidenţă, prin această formalitate, că *erau* surori cu drepturi depline. Şi în timp ce

trecea pe lângă ele, acestea îi aruncau priviri neliniştite. Singura care o ignoră fu Danelle, o soră Brună visătoare. Luase parte la detronarea lui Siuan Sanche şi la ascensiunea Elaidei, însă, cum era o femeie pierdută în gânduri şi retrasă, care n-avea prieteni nici măcar în frăţia Ajah din care făcea parte, ea nici măcar nu-şi dădea seama că fusese înlăturată. Dar alte surori înţelegeau asta prea bine. Berisha, o Cenuşie uscăţivă, cu ochi pătrunzători, şi Kera, cu păr bălai şi ochi albaştri, care apăreau uneori printre taireni, şi cu aroganţa specifică celor din Ajah Verde, îndrăzniră să facă o reverenţă. Norine vru să le imite, apoi se răzgândi; cu ochii mari şi aproape la fel de visătoare ca şi Danelle uneori, şi la fel de lipsită de prieteni, ea o detesta pe Alviarin; dacă Păstrătoarea provenea din frăţia Albă, atunci aceasta ar fi trebuit să fie Norine Dovarna, în opinia sa.

Nu era obligatoriu ca o soră să facă o reverenţă în faţa Păstrătoarei, însă, fără îndoială, ele sperau ca ea să intervină pe lângă Elaida la nevoie. Celelalte se întrebau doar ce porunci avea de îndeplinit dacă vreo soră urma să fie aleasă în ziua respectivă, fiindcă o dezamăgise pe Suprema Amyrlin. Nici măcar surorile Roşii nu urcau cele cinci etaje până în apartamentele Supremei Amyrlin decât dacă erau chemate, ba una dintre surori se ascunse atunci când Elaida coborâse. În aerul fierbinte plutea un sentiment de teamă, care n-avea nimic de-a face cu rebelele sau cu bărbaţii care conduceau Puterea.

Câteva dintre surori încercară să vorbească, însă Alviarin trecu repede pe lângă ele, ceea ce era un gest nepoliticos. În plus, abia observă îngrijorarea din privirile lor când ea refuză să se oprească în loc. Şi Alviarin se gândea la Elaida la fel de mult ca şi ele. Elaida era o femeie cu multe feţe. Când te uitai prima oară la ea, vedeai o femeie frumoasă, discretă şi demnă, dar la o a doua privire, distingeai o femeie de oţel, dură ca tăişul sabiei. Ea copleşea acolo unde alţii convingeau, ciomăgea acolo unde alţii foloseau diplomaţia sau Jocul Caselor, nume dat intrigilor, comploturilor şi manipulărilor destinate să aducă avantaje unei nobile Case. Toţi cei care o ştiau îşi dădeau seama că era inteligentă, însă abia ulterior înţelegeau că, în ciuda inteligenţei, ea vedea doar ceea ce voia să vadă şi încerca să facă să se adeverească doar numai lucrurile pe care le voia ea îndeplinite. Dintre cele două însuşiri

înspăimântătoare care o caracterizau, cea mai puţin înfricoşătoare era că, de cele mai multe ori, ea reuşea. Cel mai înfiorător lucru însă era înzestrarea ei de a Profeţi.

Era uşor să uiţi de asta, fiindcă se întâmpla rar; trecuse atât de multă vreme de la ultima Profeţie, încât caracterul său imprevizibil o făcea să lovească precum un fulger. Nimeni nu ştia când venea Profeţia, nici măcar Elaida, şi nimeni nu putea spune ce va dezvălui. Alviarin aproape că simţea prezenţa femeii, urmărind-o şi privind-o ca o umbră.

S-ar putea să fie nevoită s-o omoare. Dacă era aşa, Elaida n-ar fi fost prima pe care ea o omorâse în taină. Şi totuşi, ea ezita să facă pasul ăsta fără să primească poruncă sau măcar permisiune.

Alviarin intră în apartamentul ei, simţindu-se oarecum uşurată, de parcă umbra Elaidei n-ar fi fost capabilă să treacă pragul. Un gând prostesc. Dacă Elaida ar fi bănuit adevărul, nici măcar o mie de alianţe n-ar fi oprit-o să nu sară la gâtul lui Alviarin. Elaida se aştepta ca Freidhen, o soră Albă, să-şi ia sarcina în serios, să scrie cu mâna ei poruncile, ca apoi Suprema Amyrlin să le semneze şi să pună sigiliul – însă nu se hotărâse care dintre acele porunci urmau să fie îndeplinite. Nu de către Elaida, desigur. Nu de către ea.

Odăile erau mai mici decât cele pe care le ocupa Elaida, deşi tavanele erau mai înalte, iar balconul domina piaţa mare din faţa Turnului, de la o înălţime de treizeci de metri. Uneori, ieşea în balcon şi vedea oraşul Tar Valon întinzându-se dinaintea ei, cel mai mare oraş din lume, plin cu mii de oameni care nu erau decât nişte pioni pe o tablă de şah din piatră. Piesele de mobilier erau din Doman, lemn striat şi deschis la culoare, gravat cu mărgăritare şi chihlimbar, covoarele colorate erau incrustate cu modele florale, iar tapiseriile, mai viu colorate, reprezentau imagini cu păduri, flori şi căprioare păscând. Piesele de mobilier aparţinuseră ultimei ocupante ale acelor odăi şi ea le păstrase dintr-un alt motiv în afară de acela că nu voia să-şi irosească vremea alegând altele noi, şi anume ca să-i reamintească de preţul eşecului. Leane Sharif ţesuse intrigi şi eşuase, din această cauză fiind izolată de Putere pentru totdeauna. Nu era decât o refugiată neajutorată, care trăia din milă, condamnată la o viaţă de mizerie până când ar fi decis că sosise vremea să fie pusă cu faţa la zid sau să-şi ia singură zilele. Alviarin

auzise de câteva femei ferecate care reuşiseră să supravieţuiască, însă până nu va întâlni una, nu va crede în aceste poveşti. Nu că ar fi avut şi cea mai mică dorinţă să facă asta.

Prin ferestre vedea strălucirea difuză a primelor ore ale după-amiezii, dar, când traversă salonul până la jumătate, lumina dispăru brusc, de parcă s-ar fi înserat. Întunericul n-o surprinse. Se întoarse şi căzu de îndată în genunchi.

– Mare Stăpână, trăiesc ca să-ţi slujesc.

Mesaana, o femeie înaltă, învăluită într-o mantie de umbră întunecată şi lumină argintie, stătea în faţa ei.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, copilă, o îndemnă Mesaana cu o voce cristalină, precum clinchetul clopoţeilor.

Stând în genunchi, Alviarin repetă fiecare cuvânt pe care-l rostise Elaida, deşi se întreba de ce trebuia să facă asta. La început, ea lăsă deoparte frânturi neimportante din discuţie, însă Mesaana îşi dădea seama de fiecare dată şi întreba despre *fiecare* cuvânt, fiecare gest şi expresie facială. Era evident că trăsese cu urechea la acele întâlniri. Alviarin încercase să găsească o logică, dar nu reuşise. Unele lucruri însă aveau logică.

Cunoscuse şi alţi „Cei Numiţi", pe care nerozii îi numeau „Rătăciţi". Lanfear şi Graendal veniseră în Turn, impunătoare prin forţa şi cunoştinţele lor, arătând clar, fără a folosi cuvintele, că Alviarin le era cu mult inferioară, o simplă servitoare ignorantă îndeplinind comisioane şi chicotind încântată atunci când i se adresa câte un cuvânt blând. Be'lal o înhăţase pe Alviarin şi o dusese cu el în toiul nopţii, în timp ce ea dormea – unde, nici în clipa aceea nu ştia; se trezise în patul ei, iar acest lucru o înspăimânta chiar mai mult decât dacă s-ar fi aflat în prezenţa unui bărbat capabil să conducă Puterea. Pentru el, ea nu era nici măcar un vierme, nici măcar o creatură vie, ci doar o piesă dintr-un joc, pe care o putea manevra după bunu-i plac. Mai întâi fusese Ishamael, cu mulţi ani înaintea celorlalţi, care o scosese din rândurile frăţiei Ajah Neagră, ca s-o pună în fruntea ei.

Ea îngenunchease dinaintea fiecăruia, spunând că trăia ca să-i slujească, într-o deplină sinceritate şi îndeplinind poruncile, indiferent care fuseseră acestea. La urma urmei, aceştia se aflau doar cu o treaptă mai jos faţă de Marele Senior al Întunericului, iar dacă ea voia să fie răsplătită pentru serviciile ei, era bine să se

supună, mai ales că, din câte se părea, aceştia deţineau deja imortalitatea. Ea îngenunchease, aşadar, dinaintea fiecăruia, însă doar Mesaana îşi făcuse apariţia fără să poarte chip de om. Mantia aceea de întuneric şi lumină trebuie să fi fost ţesută cu Puterea, deşi Alviarin nu vedea nicio împletitură. Ea simţise forţa lui Lanfear şi a lui Graendal, ştiuse încă de la început cât de puternice erau faţă de ea, dar la Mesaana nu reuşea să simtă... nimic. Ca şi când femeia nu mânuia deloc Puterea.

Logica era limpede şi uluitoare. Mesaana se ascundea de teamă să nu fie recunoscută. Trebuie să fi locuit chiar în Turn. Aparent, acest lucru părea imposibil, cu toate astea, nimic nu se potrivea. Pornind de la acest aspect, ea trebuie să fi fost una dintre surori; cu siguranţă, nu era servitoare, obligată să muncească şi să asude. Atunci, cine era? Prea multe femei trăiseră departe de Turn ani în şir, înainte să le cheme Elaida, prea multe dintre ele n-aveau prieteni apropiaţi sau chiar deloc. Mesaana trebuie să se fi numărat printre ele. Alviarin îşi dorea foarte mult să afle acest lucru. Deşi ea n-o prea înţelegea, cunoaşterea însemna putere.

– Aşadar, Elaida noastră a avut o Profeţie, rosti monoton Mesaana, iar Alviarin conştientiză uimită că femeia îşi terminase discursul.

Deşi o dureau genunchii, ştia că nu trebuia să se ridice în picioare fără a i se da voie. Mesaana îşi trecu îngândurată un deget peste buzele argintii. Oare mai văzuse vreo soră făcând acest gest?

– Mi se pare ciudat că a vorbit atât de clar şi totuşi atât de imprevizibil în acelaşi timp. A fost mereu o Înzestrare rar întâlnită, iar cei care o au vorbesc în aşa fel încât doar poeţii îi înţeleg. De obicei, când e prea târziu ca să mai aibă vreo importanţă. Atunci, totul devine limpede.

Alviarin păstră tăcerea. Nici unul dintre Cei Numiţi nu purtau conversaţii; ei porunceau sau cereau.

– Interesante profeţii. Rebelele care vor fi despicate asemenea unui pepene putred, aşa era?

– Nu sunt sigură, Mare Stăpână, răspunse ea încet – aşa era, oare?

Mesaana ridică din umeri.

– Ori e, ori nu e, oricum, ne putem folosi de ea.

– Este periculoasă, Mare Stăpână. Înzestrarea ei poate dezvălui ceea ce n-ar trebui dezvăluit.

Un râs cristalin fu răspunsul.

– Cum ar fi? Despre tine? Despre surorile tale din frăţia Ajah Neagră? Sau poate te gândeşti să mă protejezi? Eşti o fată bună uneori, copilă.

Vocea cristalină era amuzată. Alviarin simţi cum îi ardea faţa şi spera ca Mesaana să-şi dea seama că era ruşine, nu furie oarbă.

– Sugerezi să ne descotorosim de Elaida, copilă? Cred că n-a venit încă momentul. Ne este încă folositoare. Cel puţin până când al'Thor va ajunge la noi, şi foarte posibil şi după aceea. Transcrie-i poruncile şi du-le la bun sfârşit. Mă amuză să-i urmăresc intrigile. Uneori vă ridicaţi la nivelul frăţiei *Ajah* în ansamblul ei. Va reuşi, oare, să-i răpească pe Regele din Illian şi pe Regina din Saldaea? Voi, *Aes Sedai*, reuşeaţi odinioară să faceţi asta, nu-i aşa, dar a trecut mult timp de atunci. Cât să fie, oare? Două mii de ani? Pe cine va încerca să pună pe tronul din Cairhien? Oare oferta de a fi rege în Tear va înlătura aversiunea Înaltului Senior Darlin faţă de Aes Sedai? Oare Elaida îşi va înghiţi frustrarea mai întâi? Păcat că se opune ideii de a avea o oaste mai mare! Am crezut că ambiţia ei o va face să accepte această idee.

Întrevederea se apropia de sfârşit – nu dura niciodată suficient de mult încât Alviarin să aibă timp să raporteze şi să primească porunci –, însă mai avea o întrebare la care aştepta răspuns.

– Turnul Negru, Mare Stăpână.

Alviarin îşi umezi buzele. Învăţase multe de când Ishamael apăruse în faţa ei şi anume că Rătăciţii nu erau nici omnipotenţi, nici atotcunoscători. Ascensiunea sa se datora faptului că Ishamael o omorâse pe predecesoarea ei într-un acces de mânie când descoperise ceea ce începuse Jarna Malari, deşi terminase abia peste doi ani, după moartea unei alte Amyrlin. Se întrebase adesea dacă Elaida avusese vreo legătură cu moartea celeilalte, Sierin Vayu; cu siguranţă, Ajah Neagră nu se implicase. Jarna poruncise ca Tamra Ospenya, Suprema Amyrlin dinaintea lui Sierin, să fie stoarsă ca un ciorchine de struguri – obţinând şi nişte suc, pare-se – şi înscenase totul ca să pară că Ospenya murise în somn, însă Alviarin şi celelalte douăsprezece surori din Consiliul Suprem suferiseră mult înainte să reuşească să-l convingă pe Ishamael că nu fuseseră implicate. Deşi

Rătăciţii nu erau atotputernici şi atotcunoscători, uneori aceştia ştiau ceea ce nimeni nu cunoştea. A pune întrebări putea fi un demers periculos totuşi. Întrebarea „de ce" era cea mai periculoasă; Rătăciţilor nu le plăcea să fie întrebaţi de ce.

– Este înţelept să trimitem cincizeci de surori să se ocupe de ei, Mare Stăpână?

Când ochii strălucitori ca două Luni gemene o priviră în tăcere, Alviarin simţi un fior pe şira spinării. Prin minte îi trecu soarta Jarnei. Declarată Cenuşie, Jarna nu vădise prea mult interes pentru relicvele *ter'angreal*, a căror utilizare n-o cunoştea nimeni – asta până când fusese trasă în vâltoarea uneia care nu mai fusese folosită de secole întregi. Activarea lor rămăsese un mister. Şi-şi mai aminti ceva: fiecare *ter'angreal* este făurit doar pentru un anumit scop. Unele dintre ele sunt utilizate de Aes Sedai, dar multora nu li se mai cunoaşte scopul. Pentru unele trebuie să conduci Puterea, în timp ce altele pot fi întrebuinţate de toată lumea. Unele pot ucide sau pot distruge abilitatea de a mânui Puterea oricărei femei care le foloseşte. Ca şi în cazul *angrealurilor* şi *ter'angrealurilor*, arta făuririi lor s-a pierdut de la Frângerea Lumii.

Timp de zece zile, nimeni nu reuşi să ajungă la Jarna, i se auzeau doar ţipetele sfâşietoare. Mai toate locuitoarele din Turn o considerau pe Jarna un model al virtuţii; atunci când rămăşiţele ei fură recuperate, fiecare soră din Tar Valon şi toţi cei care reuşiră să ajungă în oraş la timp participaseră la înmormântare.

– Eşti o fire curioasă, copilă, zise, într-un final, Mesaana. Asta poate constitui un avantaj, dacă este folosit cum se cuvine. Utilizat greşit...

Ameninţarea atârna în aer ca un pumnal scânteietor.

– Îl voi întrebuinţa după cum poruncești, Mare Stăpână, rosti Alviarin, cu respiraţia întretăiată şi simţindu-şi gura uscată ca nisipul. Doar cum vei porunci.

Alviarin va avea grijă în continuare ca nicio soră Neagră să n-o urmeze pe Toveine. Mesaana se mişcă, dominând-o, încât Alviarin fu nevoită să-şi întindă gâtul când îşi ridică ochii ca să privească faţa de lumină şi umbră şi, brusc, se întrebă dacă Rătăcita îi putea citi gândurile.

– Dacă vrei să-mi slujeşti, copilă, atunci trebuie să mi te supui. Nu lui Semirhage sau lui Demandred. Nu lui Graendal sau oricui

altcuiva. Doar mie. Şi Marelui Senior, firește, însă doar mie dintre toți, în afară de el.

– Trăiesc ca să-ți slujesc, Mare Stăpână, veni răspunsul ei, care semănă cu un cârâit, deşi reuşi să accentueze ultimele cuvinte.

Ochii argintii o ţintuiră un moment îndelungat, fără să clipească.

– Prea bine, adăugă Mesaana. Atunci, te voi învăța. Dar ține minte că elevul nu este profesor. Eu aleg cine ce învață şi tot eu hotărăsc când se poate folosi de ce a învățat. Dacă voi afla cumva că ai spus mai departe sau ți-ai însuşit şi cea mai mică frântură de cunoştință fără permisiunea mea, te voi distruge.

Lui Alviarin i se umezi din nou gura. Nu se simțea nici urmă de mânie în acea voce cristalină, doar certitudine.

– Trăiesc ca să-ți slujesc, Mare Stăpână. Trăiesc ca să mă supun ție, Mare Stăpână.

Tocmai aflase ceva despre Rătăcită, ceva ce abia dacă admitea: cunoaşterea însemna putere.

– Ai o oarecare forță, copilă. Nu prea multă, însă suficientă.

O urzeală apăru, brusc, de nicăieri.

– Aceasta este o poartă, o lămuri Mesaana, cu aceeaşi voce cristalină, o gaură în țesătura realității.

Pedron Niall mormăi când Morgase puse, cu un zâmbet triumfător, o piatră albă pe tablă. Pedron Niall, nu orice Mantie Albă, ci însuşi Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii. Jucători mai puțin pricepuți ar fi aşezat alte douăzeci de pietre fiecare, însă el vedea în acel moment cursul inevitabil al jocului, la fel şi ea. La început, femeia bălaie care şedea în partea cealaltă a măsuței jucase ca să piardă, ca să facă jocul suficient de interesant pentru el, însă n-avu nevoie de prea mult timp pentru a pricepe că asta ar fi dus la înfrângere. Ca să nu mai pomenim de faptul că el era destul de inteligent ca să se prindă de şiretlic şi să nu îngăduie acest lucru. Folosindu-şi toată priceperea, ea reuşi să câştige aproape jumătate din jocuri. Nimeni nu-l mai bătuse atât de des de ani buni.

– Jocul este al tău, îi spuse el, iar Regina din Andor încuviință.

Ei bine, va fi din nou Regină; se va îngriji el de asta. Îmbrăcată într-o rochie de mătase verde, cu un guler înalt din dantelă care-i

mângâia bărbia, ea semăna, într-adevăr, cu o regină, în ciuda broboanelor de transpirație care i se prelingeau pe obrajii fini. Abia dacă arăta suficient de în vârstă ca să aibă o fiică de vârsta lui Elayne, cu atât mai puțin un fiu de vârsta lui Gawyn.

– Nu ți-ai dat seama că m-am prins de capcana pe care mi-ai întins-o de la cea de-a treizeci și una piatră, Seniore Niall, și ai crezut că simularea mea de la a patruzeci și treia piatră era un atac adevărat.

În ochii ei albaștri se citea încântarea; lui Morgase îi plăcea să câștige, dar mai ales să joace ca să câștige.

Toate erau menite ca să-l îmbuneze, desigur, jocul cu pietrele, politețea. Morgase știa că era prizonieră în Fortăreața Luminii, chiar dacă era o prizonieră răsfățată. Și una ținută în taină. Deși îngăduise să se răspândească povești despre prezența ei, el nu emisese nicio proclamație. Andorul se opusese vehement Copiilor Luminii de-a lungul istoriei. El n-avea de gând să anunțe nimic până când legiunile nu vor intra în Andor, cu ea în fruntea lor. Morgase știa prea bine acest lucru. Mai știa, probabil, că el era conștient de încercările ei de a-l îmbuna. Tratatul pe care ea îl semnase le oferea Copiilor Luminii drepturi în Andor pe care nu le deținuseră nicăieri decât acolo, în Amadicia, iar el se aștepta ca ea să fi plănuit deja cum să-l facă să renunțe la pământul ei cât mai repede cu putință. Morgase semnase doar pentru că el o prinsese la strâmtoare și, din acea situație stânjenitoare, ea continua lupta cu aceeași îndemânare cu care muta pietrele pe tablă. Era o femeie frumoasă și dârză. Nu, era o femeie dârză și-atât. Morgase se lăsa prinsă în plăcerea jocului, iar el n-o putea învinui pentru asta de vreme ce-i oferea atâtea momente plăcute.

Dacă ar fi fost măcar cu douăzeci de ani mai tânăr, el i-ar fi făcut adevăratul joc. Văduv de ani buni, Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii avea prea puțin timp la dispoziție ca să socializeze cu femeile, dar și pentru orice altceva decât *să fie* Seniorul Căpitan Comandant. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr – poate, cu douăzeci și cinci –, iar ea n-ar fi fost pregătită de vrăjitoarele din Tar Valon. În prezența ei, îi era ușor să uite acest lucru. Turnul Alb era o năpastă, o colcăială de fărădelegi pătate de Umbră. Și ea era afectată grav de Umbră. Rhadam Asunawa, Marele Inchizitor, ar fi judecat-o luni în șir în Turnul Alb și ar fi

spânzurat-o fără întârziere dacă Niall ar fi îngăduit una ca asta. El oftă cu părere de rău.

Morgase își păstră zâmbetul victorios, însă ochii ei mari îi cercetau chipul cu o inteligență pe care ea n-o putea ascunde. El umplu pocalurile, al ei și al lui, cu vin din carafa de argint așezată în vasul cu apă rece, care fusese gheață cu puțin timp în urmă.

– Stăpâne Niall...

Ea ezită doar atât cât fu nevoie și-și întinse mâna subțire până la jumătatea mesei, vădind respect în modul în care i se adresă. Odată, ea i se adresă simplu cu „Niall", cu mai mult dispreț dacă ar fi vorbit unui mire beat. Ezitarea din tonul ei ar fi fost suficientă dacă el n-ar fi cunoscut-o prea bine.

– Stăpâne Niall, sunt convinsă că-i poți porunci lui Galad să vină la Amador ca să-l pot vedea. Fie și pentru o zi.

– Regret faptul că îndatoririle îl țin pe Galad în nord, replică el cu blândețe. Ar trebui să fii mândră; este unul dintre cei mai buni tineri ofițeri ai Copiilor Luminii.

Fiul ei vitreg era un atu pe care-l putea folosi împotriva sa la nevoie, iar în acea clipă era momentul să-l țină departe de ea. Tânărul *era* un ofițer bun, poate cel mai bun care se alăturase Copiilor Luminii în vremea lui Niall și nu era nevoie să exercite presiuni asupra jurământului depus de acesta, anunțându-l că mama lui se afla acolo. Un „musafir" doar din curtoazie.

Doar o ușoară strângere a buzelor, care dispăru repede, îi trădă dezamăgirea. Nu era prima oară când ea îi ceruse acest lucru și nu va fi nici ultima. Morgase Trakand n-avea de gând să renunțe, deși era limpede că era înfrântă.

– Am înțeles, stăpâne Naill, zise ea atât de resemnată, încât el fu cât pe ce să se înece cu vinul.

Supunerea era o nouă tactică, una pe care ea trebuie s-o fi adoptat cu mare greu.

– Doar că o mamă...

– Seniore Căpitan Comandant? se auzi din prag o voce groasă și răsunătoare. Mă tem că am vești importante, care nu pot suferi întârziere.

Abdel Omerna stătea în poziție de drepți în tunica lui alb cu auriu de Căpitan al Copiilor Luminii. Trăsăturile lui dârze erau încadrate de fire argintii la tâmple. Ochii lui negri erau adânci și

gânditori. Era neînfricat şi impunător din cap şi până-n picioare, dar şi nesăbuit, deşi acest lucru nu se observa la o primă vedere.

Morgase se făcu mică la apariţia lui Omerna, o mişcare aproape imperceptibilă pentru majoritatea bărbaţilor. Ea credea că el era iscoadă pentru Copiii Luminii, aşa cum bănuia toată lumea, un bărbat aproape la fel de temut ca şi Asunawa, poate şi mai de temut. Doar că Omerna nu ştia că el era doar o simplă moţeală menită să ţină departe privirile de la adevăratul stăpân al iscoadelor, un bărbat pe care doar Niall îl ştia. Sebban Balwer, secretarul uscăţiv al lui Niall. Moţeală sau nu, ceva util trecea uneori prin mâinile lui Omerna. În cazuri rare, ceva extrem de grav. Niall nu se îndoia de veştile pe care le aducea bărbatul; doar Rand al'Thor, care se afla la porţi, l-ar fi făcut să dea buzna astfel. Se ruga Luminii să fie doar nebunia unui negustor.

– Mi-e teamă că jocul nostru se termină aici, îi spuse Niall reginei Morgase, ridicându-se în picioare.

El făcu o plecăciune uşoară când se ridică şi ea în picioare, iar ea îi răspunse dând din cap.

– Până diseară, poate? sugeră ea cu o voce în care se simţea aceeaşi blândeţe. Asta dacă vom lua cina împreună?

Niall acceptă, desigur. Nu ştia unde voia să ajungă folosind această nouă tactică – nu acolo unde ar fi crezut un nerod, era convins –, dar va fi amuzant să descopere. Femeia era plină de surprize. Păcat că era pângărită de vrăjitoare.

Omerna înaintă până la soarele auriu din pardoseală, care fusese şters de picioare şi de genunchi de-a lungul secolelor. În afară de asta, era o încăpere simplă, iar steagurile, aliniate de-a lungul pereţilor şi ajungând până sub tavan, erau uzate de timp. Omerna privi cum femeia trece pe lângă el fără să-l bage în seamă, apoi când uşa se închise în urma ei, el spuse:

– Stăpâne, n-am reuşit s-o găsesc pe Elayne Trakand sau pe fratele ei, Gawyn.

– *Asta* este vestea importantă? întrebă Niall, pe un ton vădit iritat.

Balwer raportase că fiica Morgasei se afla în Ebou Dar, vârâtă până la gât în păcatele vrăjitoarelor; Jaichim Carridin primise deja porunci în privinţa ei. Celălalt fiu al ei se afla şi el în cârdăşie cu vrăjitoarele, pare-se, în Tar Valon, unde Balwer avea câteva iscoade. Niall luă o gură sănătoasă de vin. În ultima vreme, îşi simţea oasele

bătrâne, fragile şi reci, cu toate astea căldura provocată de Umbră îl făcea să transpire suficient de mult şi îi usca gura.

– Ah... nu, stăpâne, începu Omerna să vorbească, apoi scotoci în buzunarul vestei şi scoase un cilindru mic din os, cu trei dungi roşii verticale. Ai cerut să-ţi fie adus de îndată ce porumbelul va fi sosit...

Tăcu atunci când Niall îi smulse cilindrul din mână.

Asta aşteptase el; acesta era motivul pentru care o legiune nu se afla încă pe drum înspre Andor cu Morgase călărind în fruntea ei, dacă nu cumva la conducerea ei. Dacă nu era totul doar o nebunie a lui Varadin, delirurile unui bărbat dezechilibrat, care văzuse cum Tarabon se prăbuşeşte în anarhie, Andor va trebui să aştepte. Andor şi, probabil, şi alte ţări.

– Am... am primit confirmarea că Turnul Alb a cedat, într-adevăr, continuă Omerna. Ajah Neagră a pus stăpânire pe Tar Valon.

Nu era de mirare că părea agitat, fiindcă vorbea precipitat. Nu exista nicio Ajah Neagră; toate vrăjitoarele erau prietene ale Iscoadelor Celui Întunecat.

Niall îl ignoră şi rupse cu unghia de la degetul mare ceara care sigila cilindrul. El îl folosise pe Balwer ca să răspândească zvonurile astea şi iată că ele ajungeau din nou la urechile lui. În schimb, Omerna credea orice zvon pe care-l auzea, şi le auzea pe toate.

– Stăpâne, avem informaţii că vrăjitoarele ţin sfat cu Dragonul fals al'Thor.

Firește că vrăjitoarele se sfătuiau cu el! Doar era creaţia lor, marioneta lor. Niall ignoră trăncănelile nerodului şi se duse la masa de joc, unde scoase un sul subţire de hârtie din cilindru. Nu îngăduia niciodată nimănui să afle mai multe despre aceste mesaje decât că ele existau şi puţini ştiau chiar şi atât. Desfăcu sulul emoţionat. Nu-i mai tremuraseră mâinile de pe vremea când fusese doar un băiat care mergea pentru prima oară la luptă, în urmă cu mai bine de şaptezeci de ani. Nu mai rămăseseră decât oasele şi tendoanele din acele mâini, însă aveau suficientă forţă pentru ceea ce trebuia să facă.

Scrisul nu era al lui Varadin, ci al lui Faisar, trimis la Tarabon cu un alt scop. Lui Niall i se puse un nod în stomac în timp ce citea; era într-un limbaj simplu, nu în codul folosit de Varadin.

Rapoartele lui Varadin fuseseră opera unui bărbat aflat la un pas de nebunie, dacă nu înnebunise deja, iar Faisar confirmase acest lucru şi încă altele. Multe alte lucruri. Al'Thor era o fiară sălbatică, un distrugător care trebuia oprit, însă între timp un al doilea animal turbat îşi făcuse apariţia, unul care putea fi mai periculos decât vrăjitoarele Tar Valon cu dragonul lor înlănţuit. Dar cum să lupte împotriva amândurora?

– Se... se pare că Regina Tenobia a plecat din Saldaea, stăpâne. Iar... iar cei juraţi Dragonului pârjolesc şi ucid peste tot în Altara şi Murandy. Am auzit că a fost găsit Cornul lui Valere în Kandor.

Când îşi ridică privirea pe jumătate distras, Niall îl văzu pe Omerna lângă el, lingându-şi buzele şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. Fără îndoială, spera să se uite peste mesaj. Ei bine, toată lumea va afla în curând.

– Se pare că una dintre închipuirile tale nebuneşti nu este chiar atât de necugetată, zise Niall.

În acel moment, simţi cum pumnalul îi străpunge coastele.

El rămase încremenit suficient de mult încât Omerna să-l înjunghie încă o dată. Seniorul Căpitan Comandant dinaintea lui îşi aflase moartea în acelaşi mod, însă el nu se gândise niciodată că făptaşul ar putea fi Omerna. Încercă să se lupte cu ucigaşul lui, dar n-avea forţă în braţe. Se agăţă de Omerna, care-l susţinea, iar cei doi bărbaţi se priviră în ochi.

Omerna era roşu la faţă şi aproape că lăcrima.

– A trebuit să fac asta. Chiar era nevoie. Ai îngăduit ca vrăjitoarele să rămână în Salidar, nestingherite şi...

Ca şi când ar fi conştientizat brusc că îşi ţinea braţele în jurul bărbatului pe care-l ucidea, îl împinse pe Niall.

Cu picioarele şi braţele fără vlagă, Niall se prăbuşi greoi peste masa de joc, răsturnând-o. Pietrele negre şi albe se împrăştiară în jurul lui pe pardoseala din lemn lustruit; carafa din argint se legănă, iar vinul se vărsă. Răceala din oase începu să i se răspândească în tot trupul.

Nu era sigur dacă timpul încetinise pentru el sau dacă totul se întâmplase foarte repede. Se auzi tropăit de cizme pe pardoseală. Când îşi ridică anevoie capul, îl văzu pe Omerna retrăgându-se din calea Seniorului Căpitan al Mantiilor Albe, Eamon Valda, cu gura căscată şi ochii mari de uimire. Îmbrăcat asemenea unui Senior

Căpitan ca şi Omerna, în tunică alb cu auriu şi vestă albă, Valda nu era la fel de înalt şi de impunător ca Abdel, totuşi faţa lui întunecată era mai aspră ca niciodată. Ţinea în mână sabia, cu semnul bâtlanului incrustat pe tăişul atât de apreciat.

– Trădare! strigă Valda, împlântându-şi sabia în pieptul lui Omerna.

Niall ar fi râs dacă ar fi putut; abia respira şi simţea cum sângele îi gâlgâia în gât. Nu-l plăcuse niciodată pe Valda – de fapt, îl dispreţuia –, dar cineva trebuia să ştie. El îşi mută privirea şi zări bucata de hârtie de la Tanchico zăcând pe jos, nu departe de mâna lui; ar fi putut rămâne acolo, însă nu şi dacă va fi descoperită asupra trupului său neînsufleţit. Mesajul acela trebuia citit. Mâna lui părea să se târască pe pardoseală, abia atingând şi împingând sulul subţire de hârtie pe care încerca să-l recupereze. Vederea îi devenea din ce în ce mai înceţoşată. Se sili să vadă. Trebuia... Ceaţa era mai groasă. O parte din el încercă să înlăture acest gând; nu exista nicio ceaţă. Şi totuşi, pâcla era din ce în ce mai groasă, iar pe undeva se afla un duşman, nevăzut, ascuns, la fel de periculos ca şi al'Thor sau mai mult. Mesajul. Ce? Ce mesaj? Sosise vremea să sară în şa şi să-şi scoată sabia, pentru un ultim atac. Fie vrerea Luminii! Era pregătit fie să câştige, fie să moară. Încercă să rânjească.

Valda îşi şterse tăişul sabiei de tunica lui Omerna, apoi, brusc, îşi dădu seama că bătrânul lup încă respira. Era un hârâit. Făcând o grimasă, el se aplecă pentru a termina treaba, când o mână sfrijită, cu degete lungi, îl apucă de braţ.

– Vrei să fii Seniorul Căpitan Comandant? şuieră Asunawa, al cărui chip scofâlcit semăna cu al unui martir, însă în ochii lui negri se citea atâta fervoare, încât i-ar fi descumpănit chiar şi pe cei care nu-l cunoşteau. Totuşi, ai putea fi, după ce voi confirma că l-ai ucis pe asasinul lui Pedron Niall. Dar nu şi dacă trebuie să menţionez că i-ai tăiat beregheata lui Niall.

Valda îşi îndreptă spatele, dezvelindu-şi dinţii în ceea ce putea trece drept zâmbet. Asunawa iubea adevărul. Era o iubire ciudată; îl putea lega cu noduri, apoi să-l biciuiască în timp ce acesta ţipa, dar, din câte ştia Valda, Rhadam nu minţea niciodată. O privire la ochii sticloşi ai lui Niall şi la balta de sânge care se răspândea sub el fu suficientă ca să-l mulţumească pe Valda. Bătrânul murea.

– Aş putea, Asunawa?

Privirea Marelui Inchizitor deveni mai arzătoare când el începu să se retragă, îndepărtându-şi mantia albă de sângele lui Niall. Nici măcar unui căpitan nu-i era permis să i se adreseze atât de neceremonios.

– Am spus „ai putea", fiule. E ciudat că ai şovăit când a trebuit să-ţi dai consimţământul ca vrăjitoarea Morgase să fie dată pe Mâna Luminii. În afară de cazul în care această aprobare...

– Încă avem nevoie de Morgase.

Nesupunerea îi dădea lui Valda un sentiment de plăcere imens. Îi detesta pe Inchizitori, „Mâna Luminii", cum îşi spuneau ei. Cine n-ar fi detestat nişte oameni care nu înfruntau duşmanul decât dacă era dezarmat sau prins în lanţuri? Aceştia se ţineau deoparte de Copii, separat. Mantia lui Asunawa purta doar semnul blazonului roşu de cioban specific Inchizitorilor, nu şi pe cel al soarelui auriu pe un fond alb, al Copiilor, care-i împodobea tunica. Mai rău, se pare că ei credeau că tortura şi înfierarea reprezentau singura operă adevărată înfăptuită de Copii.

– Morgase ne va da Andorul, prin urmare n-o puteţi avea până când noi nu vom pune stăpânire pe el. Iar noi nu putem pune stăpânire pe Andor până când gloatele Profetului nu vor fi zdrobite.

Profetul trebuia să fie primul, deoarece predica despre venirea Dragonului Renăscut, iar gloatele lui ardeau satele prea încet ca al'Thor să fie proclamat şef. Pieptul lui Niall abia dacă tresălta.

– Asta dacă nu vrei să dai la schimb Amadicia pentru Andor, în loc să le ai pe amândouă? Adică să-l vezi pe al'Thor spânzurat şi Turnul Alb transformat în praf, Asunawa. N-am fost de acord cu planul tău doar ca să văd cum arunci totul la gunoi.

Asunawa nu se pierdu cu firea; nu era laş. Nu acolo, cu sute de Inchizitori în Fortăreaţa Luminii şi cu majoritatea Copiilor având grijă să nu facă un pas greşit. Ignorând sabia din mâna lui Valda, observă că pe chipul lui de martir apăru întristarea. Broboanele de sudoare păreau a fi lacrimi de regret.

– În acest caz, din moment ce Seniorul Căpitan Canvele crede că legea trebuie respectată, mi-e teamă...

– *Mi*-e teamă că Seniorul Căpitan Canvele este de acord cu mine, Asunawa.

De la ivitul zorilor se temuse, de când înţelesese că Valda adusese jumătate de legiune în Fortăreaţă. Canvele nu era vreun prost.

– Întrebarea nu este dacă eu voi fi Seniorul Căpitan Comandant până la asfinţitul soarelui, ci cine va îndruma Mâna Luminii în aflarea adevărului.

Asunawa nu era nici laş, nici mai nerod decât Canvele. Acesta nici nu tresări, nici nu-l întrebă pe Valda cum credea că va realiza acest lucru.

– Înţeleg, rosti el într-un final, apoi continuă cu blândeţe: Ai de gând să încalci complet legea, fiule?

Lui Valda îi veni să râdă.

– N-ai decât s-o interoghezi pe Morgase, însă nu va fi supusă torturii. Fă ce vrei cu ea după ce voi termina eu cu ea.

Ceea ce ar fi necesitat mai mult timp; găsirea unei succesoare la Tronul Leului, una care să înţeleagă relaţia ei cu Copiii, aşa cum înţelegea Regele Ailron, n-avea să se întâmple peste noapte.

Poate că Asunawa înţelegea, poate că nu. Dădu să deschidă gura, când auzi un geamăt în prag. Era secretarul lui Niall, tras la faţă, cu buzele ţuguiate şi ochii mijiţi, încercând să privească oriunde altundeva, numai la trupurile întinse nu.

– E o zi tristă, jupâne Balwer, declară Asunawa, cu o voce tristă. Trădătorul Omerna l-a omorât pe Seniorul Căpitan Comandant Pedron Niall, Lumina să-i ilumineze sufletul.

Nu era o minciună; pieptul lui Niall nu se mai mişca, iar uciderea lui fusese o trădare.

– Seniorul Căpitan Valda a intervenit prea târziu ca să-l salveze, continuă Asunawa, dar l-a ucis pe Omerna pentru păcatul lui.

Balwer tresări şi începu să-şi scuture mâinile.

Individul care semăna cu o pasăre îl irita pe Valda.

– Dacă tot eşti aici, Balwer, mai bine te-ai face util, continuă Asunawa, care detesta oamenii inutili, iar conţopistul era întruchiparea inutilităţii. Du mesajul acesta tuturor Seniorilor Căpitani din Fortăreaţă. Spune-le că Seniorul Căpitan Comandant a fost omorât şi că am de gând să convoc întrunirea Consiliului Unşilor.

De fapt, primul lucru pe care-l va face după ce va fi ales Senior Căpitan Comandant va fi să-l alunge pe bărbatul uscăţiv din Fortăreaţă atât de departe, încât să nu se mai întoarcă, şi să-şi aleagă un secretar supus.

– Nu mă interesează dacă Omerna a fost cumpărat de vrăjitoare sau de Profet, vreau ca Pedron Niall să fie răzbunat.

– Cum spui tu, stăpâne, rosti încet Balwer. Aşa va fi.

Într-un sfârşit, îşi găsi forţa să privească trupul neînsufleţit al lui Niall; abia dacă se mai uită la altceva, în timp ce se chinui să facă o plecăciune.

– Aşadar, se pare că, la urma urmei, vei fi următorul Senior Căpitan Comandant, conchise Asunawa după ce plecă Balwer.

– Aşa se pare, răspunse Valda pe un ton sec.

Un sul subţire de hârtie zăcea lângă mâna întinsă a lui Niall; era genul de răvaş folosit pentru a trimite mesaje cu porumbelul. Valda se aplecă şi-l luă de pe jos, apoi pufni dezgustat. Sulul nimerise într-o baltă de vin; scrisul de pe el dispăruse, iar cerneala se estompase.

– Morgase va ajunge pe Mâna Luminii odată ce nu va mai fi nevoie de ea.

Aceasta nu era deloc o întrebare.

– O voi da în grija voastră chiar eu.

Se putea face o mică înţelegere care să astâmpere o vreme foamea lui Asunawa şi să asigure că Morgase rămânea spusă. Valda aruncă răvaşul inutil pe trupul neînsufleţit al lui Niall. Odată cu vârsta, bătrânul lup îşi pierduse îndemânarea şi îndrăzneala, iar în acele momente era rândul lui Eamon Valda să le îngenuncheze pe vrăjitoare şi pe falsul lor Dragon.

Întins pe burtă pe un deluşor, Gawyn urmărea dezastrul care se desfăşura sub soarele după-amiezii. Deşi fântânile din Dumai, trei puţuri din piatră în mijlocul unui desiş, se aflau la kilometri depărtare către miazăzi, dincolo de câmpiile şi dealurile joase, el tot reuşea să vadă fumul ridicându-se din căruţele incendiate. Nu ştia ce se întâmplase acolo după ce Tinerii, conduşi de el, o luaseră la fugă. Al'Thor împreună cu acei bărbaţi cu mantii negre şi capabili să conducă Puterea se pare că deţinuseră controlul, doborând Aes Sedai şi Aiel deopotrivă. Când surorile începură s-o ia la fugă care încotro, atunci înţelese şi el că sosise momentul să se retragă.

Îşi dorea să-l fi ucis pe al'Thor. Pentru mama lui, omorâtă de mâna omului; deşi Egwene al'Vere nega, ea n-avea nicio dovadă. Pentru sora lui. Dacă Min spusese adevărul, ar fi trebuit s-o oblige

să părăsească tabăra împreună cu el, indiferent de dorinţele ei; existau prea multe lucruri pe care şi le dorea să le fi făcut altfel: dacă Min avea dreptate, iar Elayne îl iubea pe al'Thor, atunci acea soartă îngrozitoare reprezenta un motiv suficient de bun pentru a ucide. Poate că Aielii se ocupaseră de asta în locul lui, deşi se îndoia.

Râzând trist, el îşi ridică ocheanul. Pe una dintre laturile aurii se afla o inscripţie: „De la Morgase, Regina din Andor, pentru fiul ei iubit, Gawyn. Fie ca el să fie o sabie vie pentru sora lui şi Andor". Ce cuvinte amare!

În afară de iarba uscată şi câteva pâlcuri de copaci, împrăştiate pe ici, pe colo, nu prea avea ce vedea. Vântul sufla în continuare în rafale, ridicând nori de praf. Deplasările ocazionale dintr-o trecătoare dintre culmi îi spuneau că oamenii se puseseră în mişcare. Aielii, era convins de asta. Erau prea bine camuflaţi ca să fie Tinerii, care purtau mantii verzi. Slavă Luminii că scăpaseră mai mulţi decât cei pe care-i salvase el.

Era un nesăbuit. Ar fi trebuit să-l omoare pe al'Thor; trebuia să-l ucidă. Însă nu putea. Nu pentru că bărbatul era Dragonul Renăscut; ci fiindcă îi promisese lui Egwene că nu va ridica mâna împotriva lui al'Thor. Fiind o Aleasă umilă, ea dispăruse din Cairhein, lăsându-i lui Gawyn doar o scrisoare, pe care el o citise şi o recitise până când hârtia era gata să se rupă pe la îndoituri. N-ar fi fost surprins să afle că ea plecase ca să-l ajute pe al'Thor, într-un fel sau altul. Nu-şi putea călca promisiunea, mai ales cea dată femeii pe care o iubea. Niciodată. Indiferent cât ar fi avut el de pătimit. Spera ca ea să accepte compromisul pe care el îl făcuse cu onoarea lui; nu-şi ridicase mâna ca să rănească, dar nici nu şi-o întinsese ca să ajute. Slavă Luminii că ea nu-i ceruse asta! Se spunea că iubirea îţi amorţea simţurile, iar el era dovada vie.

Apoi, brusc, îşi duse ocheanul la ochi când o femeie pe un cal înalt şi negru traversă în galop câmpul deschis. Deşi nu reuşea să-i desluşească trăsăturile, ştia că servitoarele nu purtau rochii croite pentru călărit. Aşadar, cel puţin o Aes Sedai reuşise să scape. Dacă surorile scăpaseră vii din capcană, poate scăpaseră şi alţi Tineri. Cu puţin noroc, poate va reuşi să dea de urma lor înainte ca ei să fie ucişi în grupuri de către Aieli. Mai întâi însă, era problema acestei surori. În multe privinţe, ar fi preferat să meargă mai departe fără ea, dar a o lăsa singură, ţinta unei săgeţi neaşteptate, nu era un comportament

care să-l caracterizeze. Când el se ridică în picioare ca să-i facă semn cu mâna, calul se împiedică şi căzu, cu tot cu fugară.

Gawyn blestemă, apoi încă o dată când zări prin ochean o săgeată implântată în crupa calului. Cercetă repede dealurile, înăbuşindu-şi un alt blestem; vreo douăzeci şi ceva de Aieli acoperiţi cu văluri stăteau pe o ridicătură şi priveau calul şi călăreţul pe care-i doborâseră. Se aflau la vreo şaptezeci de metri de Aes Sedai. El aruncă repede o privire înapoi. Sora se ridică în picioare, clătinându-se. Dacă nu se va pierde cu firea şi va folosi Puterea, Aielii n-aveau cum s-o rănească, mai ales dacă ea se va adăposti de săgeţi după calul căzut. Chiar şi aşa, el se va simţi mai bine odată ce o va şti la adăpost. Rostogolindu-se de pe coama dealului, de teamă să nu-l zărească Aelii, se lăsă se alunece pe pantă în jos până când reuşi să stea în picioare.

El condusese înspre miazăzi cinci sute optzeci de Tineri, aproape pe toţi cei suficient de pregătiţi ca să părăsească Tar Valon, însă mai puţin de două sute aşteptau călare la poalele dealului. Înainte să lovească dezastrul de la fântânile Dumai, era convins că existase un complot menit să le aducă moartea atât lui, cât şi Tinerilor, împiedicându-i astfel să se întoarcă la Turnul Alb. Nu cunoştea nici motivul, nici dacă Elaida sau Galina puseseră la cale complotul, însă acesta reuşise în mare parte, dacă nu cumva aşa cum îl gândiseră conspiratorii. N-ar fi fost de mirare dacă el ar fi preferat să continue fără Aes Sedai, în cazul în care n-ar fi avut de ales.

Gawyn se opri lângă un jugan înalt şi cenuşiu în şaua căruia stătea un călăreţ tânăr. La fel de tânăr cum erau şi ceilalţi Tineri – mulţi dintre ei se bărbiereau doar o dată la trei zile, iar câţiva doar se prefăceau –, Jisao purta turnul argintiu pe guler, ceea ce însemna că era un veteran în luptă atunci când Siuan Sanche fusese detronată, şi avea cicatrici sub veşminte de la bătăliile care urmaseră. Se număra printre cei care nu erau nevoiţi să folosească briciul în fiecare dimineaţă; însă ochii lui negri păreau a fi ai unui bărbat în vârstă de treizeci de ani. „Ochii mei cum arată, oare?", se întrebă Gawyn în gând.

– Jisao, trebuie să scoatem o soră din...

Mai bine de o sută de Aieli, care se îndreptau la trap înspre apus, peste deal, se opriră surprinşi când dădură peste Tinerii de jos, însă nici surprinderea, nici numărul cu mult peste cel al

Tinerilor nu-i făcură să dea înapoi. Într-o clipită, ei își acoperiră fețele cu vălul și coborâră panta în galop, doi câte doi, cu sulițele și lăncile pregătite, care-i împungeau pe cai la fel de des ca și călăreții. Dacă Aielii știau cum să lupte împotriva călăreților, Tinerii abia învățaseră, pe propria piele, cum să se războiască împotriva Aielilor. Cei care nu învățau repede nu supraviețuiau prea mult. Unii țineau în mâini lănci subțiri, cu lama de oțel lungă de treizeci de centimetri și cu apărătoarea transversală care împiedica vârful să pătrundă prea adânc. Toți știau să mânuiască sabia la fel de bine ca oricine, cu excepția stăpânului sabiei. Luptau câte doi sau câte trei, fiecare dintre ei păzindu-i spatele celuilalt și mișcându-se încontinuu ca Aielii să nu schilodească bidiviii. Doar cei mai rapizi Aieli reușiră să străpungă acele cercuri de oțel strălucitor. Caii, dresați pentru luptă, erau ei înșiși o armă. Aceștia spărgeau țestele cu copitele, apucau oamenii cu dinții și-i scuturau, așa cum un câine scutură un șobolan, și mușcau din fețele oamenilor. Caii nechezau în timp ce luptau, iar oamenii gâfâiau din cauza efortului și strigau, cuprinși de febra luptei, acea înflăcărare care arăta că erau vii și că vor supraviețui să vadă un alt răsărit, chiar dacă ar fi trebuit să înoate în sânge până la brâu. Strigau în timp ce omorau, răcneau pe când mureau și, aparent, nu exista nicio diferență.

Însă Gawyn n-avea timp nici să privească, nici să asculte. Fiind singurul Tânăr pe jos, el atrăgea atenția. Trei bărbați în *cadin'sor* își croiră drum printre călăreți, alergând spre el cu sulițele pregătite. Probabil că-l vedeau ca pe o pradă ușoară, trei contra unu. El îi trezi la realitate. Își scoase domol sabia din teacă, la fel de încet cum aterizează șoimul sau cum o plantă cățărătoare îmbrățișează un stejar, sau cum Luna se ridică deasupra lacurilor. De trei ori simți șocul în încheietura mâinii atunci când sabia tăie în carne. Cei trei bărbați Aiel, cu văluri pe față, se prăbușiră repede la pământ; doi dintre ei încă mai mișcau, însă fuseseră eliminați din luptă la fel ca și celălalt. Următoarea confruntare fu una diferită.

Un individ zvelt, cu un cap mai mare decât Gawyn, se mișca asemenea unui șarpe. Sabia lui lucea, iar scutul para fiecare lovitură de spadă cu o forță pe care Gawyn o simțea în umeri. „Dansul șoimului în picaj" se transformă în cel al „Plantei agățătoare îmbrățișând stejarul", care se transformă la rândul lui în „Luna răsare deasupra lacurilor", însă bărbatul Aiel pară fiecare lovitură

cu costul unei tăieturi de-a lungul coastelor, în vreme ce Gawyn primi o tăietură pe coapsă. Doar o răsucire rapidă îl salvă să nu fie străpuns de-a binelea.

Își dădeau târcoale unul altuia, ignorând ceea ce se petrecea în jurul lor. Sângele cald se prelingea pe piciorul lui Gawyn. Bărbatul Aiel schiță o fentă, sperând ca astfel să-l facă să-și piardă echilibrul, pe urmă fentă din nou; Gawyn își schimba mereu poziția, ținându-și sabia când sus, când jos, nădăjduind ca bărbatul să fandeze înspre el puțin mai mult și să-l doboare.

Într-un final, norocul hotărî lucrurile. Brusc, bărbatul Aiel se împiedică, iar Gawyn îl străpunse în inimă înainte să observe calul care dăduse cu spatele, izbindu-l pe bărbat.

Odinioară, ar fi regretat; crescuse cu convingerea că, dacă doi bărbați trebuie să lupte, atunci duelul ar trebui să se desfășoare în mod onorabil și curat. Mai bine de șase luni de lupte și de încăierări îl învățaseră să-și schimbe tactica. Își așeză un picior pe pieptul bărbatului și-și smulse sabia, eliberând-o. Un gest vulgar, dar rapid, fiindcă în luptă cel încet era adesea omorât.

Doar că atunci când își eliberă sabia, nu fu nevoie să fie rapid. Pe jos erau căzuți Tineri și Aieli deopotrivă. Unii gemeau, alți zăceau nemișcați, iar ceilalți Aieli o luaseră la fugă înspre răsărit, hăituiți de vreo două duzini de Tineri.

– Rămâneți pe loc! strigă el.

Dacă nerozii aceia se vor separa, Aielii îi vor măcelări, transformându-i în mâncare pentru câini.

– Nu-i urmăriți! Rămâneți pe loc, v-am spus! Rămâneți pe loc, arză-v-ar focul!

Tinerii se opriră, șovăind.

Jisao își struni juganul.

– S-au gândit să-și facă loc printre noi în drum spre locul înspre care s-or fi îndreptând, stăpâne.

Tăișul sabiei lui era muiat până la jumătate în sânge, care picura pe pământ.

Gawyn apucă hățurile armăsarului său cafeniu și sări în șa, fără să-și mai curețe sabia sau s-o vâre în teacă. N-avea timp să vadă cine murise sau cine supraviețuise.

– Lăsaţi-i! Sora ne aşteaptă. Hal, jumătate din trupa ta va avea grijă de răniţi. Fiţi cu ochii în patru la Aieli; doar pentru că sunt pe moarte nu înseamnă că au renunţat. Voi, ceilalţi, urmaţi-mă!

Hal salută cu sabia, dar Gawyn dăduse deja pinteni calului.

Deşi încăierarea nu durase prea mult, oricât de scurtă ar fi fost, tot lungă păruse. Ajuns pe creastă, Gawyn văzu doar calul mort, cu desagii întorşi pe dos. Uitându-se prin ochean, nu zări nici urmă de soră, de Aiel sau de altă vietate, doar praful răscolit de rafalele de vânt şi rochia ce zăcea lângă cal. Femeia trebuie să fi fugit mâncând pământul, altminteri n-ar fi reuşit să se facă nevăzută atât de repede.

– Nu cred că a ajuns prea departe, chiar şi dacă ar fi fugit, fu de părere Jisao. O putem găsi dacă ne vom împrăştia.

– Vom începe căutarea după ce le vom acorda îngrijiri răniţilor, răspunse Gawyn pe un ton ferm.

N-avea de gând să le poruncească oamenilor lui să se împrăştie, atât timp cât Aielii se aflau prin preajmă. Mai erau câteva ceasuri până la asfinţit, iar el voia să ridice tabăra pe ridicătură înainte să apună soarele. Ar fi fost bine dacă ar fi reuşit să găsească o soră sau două; cineva trebuia să-i explice acea catastrofă Elaidei şi el spera ca o soră să cadă pradă furiei acesteia, nu el.

Îşi întoarse armăsarul oftând şi coborî dealul ca să vadă urmările măcelului. Aceasta fusese prima lecţie adevărată pe care o învăţase în calitate de soldat. Vorbind metaforic, măcelarul trebuia întotdeauna plătit. Avea senzaţia că, în curând, urmările încleştărilor vor fi şi mai serioase. Lumea va uita de fântânile din Dumai odată cu ceea ce va veni.

CAPITOLUL I

High Chasaline

Roata Timpului se învârte neîncetat. Timpul, de fapt, este o roată cu şapte spiţe, fiecare dintre ele reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârteşte, Vârstele vin şi trec, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legendă, apoi în mit, şi sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiaşi Vârste. Pânza unei Vârste este întotdeauna uşor diferită şi de fiecare dată pot apărea schimbări importante. Într-o Vârstă, numită de unii Cea De-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă demult trecută, o adiere începu să crească. Nu era începutul. Întoarcerea Roţii Timpului n-are nici începuturi, nici sfârşituri. Dar era *un* început.

Vântul sufla la miazănoapte şi la răsărit pe când soarele dogoritor se ridica tot mai sus pe cerul senin, bătea printre copacii uscaţi, cu frunze veştede şi ramuri golaşe, printre satele împrăştiate, unde aerul vibra din cauza arşiţei. Vântul nu aducea nici uşurare, nici urmă de ploaie, darămite de zăpadă. Sufla la miazănoapte şi la răsărit, măturând o arcadă străveche din piatră sculptată migălos, despre care unii spuneau că ar fi intrarea într-un mare oraş, iar alţii, un monument rămas în urma unei bătălii de mult uitate. Pe

pietrele masive rămăseseră doar urmele sculpturilor șterse de vreme, amintind în taină gloriile pierdute ale legendarei Coremanda. Câteva căruțe treceau pe lângă arcadă, pe Drumul Tar Valonului, iar oamenii care mergeau pe jos își fereau ochii de praful ridicat în aer de copite, de căruțe și de vânt. Cei mai mulți dintre ei habar n-aveau încotro se îndreptau, doar că lumea li se părea că se prăvălea, că nu mai exista nicio ordine, deși nici măcar nu fusese stabilită. Unii erau mânați de teamă, în vreme ce alții erau îmboldiți de ceva ce nu puteau nici vedea, nici înțelege; mai mult, multora dintre ei le era teamă.

Vântul își continua călătoria, peste râul cenușiu Erinin, legănând corăbiile care încă făceau negustorie la miazănoapte și la miazăzi, fiindcă trebuia să existe negoț în vremurile acelea, deși nimeni nu știa unde era mai sigur să faci negoț. La răsărit de râu, pădurile începeau să se rărească, lăsând locul dealurilor acoperite cu iarbă uscată ca iasca și presărate pe ici, pe colo cu pâlcuri de copaci. Pe coama unui deal se aflau niște căruțe așezate în cerc, multe dintre ele cu acoperișurile din pânză pârlite sau arse complet de pe scheletul din fier. Pe un catarg improvizat, tăiat dintr-un copac tânăr care se uscase din cauza arșiței și legat de coviltirul golaș al unei căruțe pentru a fi mai înalt, flutura un steag cărămiziu, cu un disc negru cu alb în centru. Unii îi spuneau Flamura Luminii sau Steagul lui al'Thor. Alții aveau în minte denumiri mai întunecate și se cutremurau atunci când le rosteau în șoaptă. Vântul scutura steagul cu violență, iar acesta se desprinse repede din catarg, bucuros că scăpase.

Perrin t'Bashere Aybara, Perrin Ochi-de-aur, Senior al Ținutului celor Două Râuri, ședea pe jos, cu spatele lat rezemat de roata unei căruțe, dorindu-și ca vântul să se mai domolească. Preț de o clipă, se mai răcori. Vântul care sufla dinspre miazăzi îi îndepărtase mirosul de moarte din nări, un miros care-i amintea unde ar fi trebuit să fie, ultimul loc unde și-ar fi dorit să fie. Era mai bine acolo, în interiorul cercului de căruțe, cu spatele înspre miazănoapte, unde putea uita într-o oarecare măsură. Căruțele care au scăpat neincendiate sau n-au avut stricăciuni fuseseră urcate pe coama dealului cu o zi în urmă, după-amiază, de îndată ce oamenii își regăsiseră forța să facă mai mult decât să

mulţumească Luminii pentru că încă respirau. În acea zi, soarele se ridica din nou pe cer, odată cu arşiţa.

Perrin îşi scărpină iritat barba scurtă şi cârlionţată; cu cât transpira mai mult, cu atât mai tare îl mânca. Broboanele de sudoare se prelingeau pe feţele tuturor, cu excepţia Aielilor, iar apa se găsea abia la un kilometru şi jumătate depărtare, înspre miazănoapte. La fel şi ororile şi duhorile. Mulţi considerau asta un târg echitabil. Măcelarul şi plata lui inevitabilă. Ar fi trebuit să-şi facă datoria, cu toate astea sentimentul de vină se pare că nu-l afecta. În acea zi se sărbătoarea „High Chasaline" sau „Ziua Reflecţiei", a douăsprezecea zi Taisham, iar acasă, în Ţinutul Celor Două Râuri, lumea se va înveseli toată ziua şi va dansa toată noaptea; era „Ziua Reflecţiei", când trebuia să-ţi aduci aminte de toate lucrurile bune din viaţa ta. Cei care se văicăreau se puteau trezi cu o găleată de apă deasupra capului care să le spele ghinionul. Nu era ceva ce să-ţi doreşti atunci când afară era frig; însă pe arşiţa aia, o găleată cu apă ar fi fost bine-venită. Pentru un om care avusese norocul să rămână în viaţă, el descoperi că îi era extrem de greu să-şi amintească de lucrurile bune. În urmă cu o zi, aflase unele lucruri despre el. Sau o fi fost în dimineaţa aceea, după ce totul luase sfârşit?

Încă simţea prezenţa câtorva lupi care supravieţuiseră şi care în acel moment se îndreptau într-o altă direcţie, departe de acel loc, departe de oameni. În tabără se mai discuta despre ei. Exista o bănuială, care aducea neliniştea, despre locul de unde îşi făcuseră apariţia şi motivul pentru care veniseră. Câţiva credeau că îi chemase Rand. Cei mai mulţi aveau convingerea că-i chemaseră femeile Aes Sedi. Doar că ele nu-şi exprimau gândurile. Lupii n-aveau nicio vină – se întâmplase ceea ce se întâmplase –, dar el nu le anticipase forţa distrugătoare. Ei veniseră pentru că el îi chemase. Umerii suficient de laţi îl făceau să pară mai scund decât era, cum stătea adunat sub povara responsabilităţii. Din când în când, îi auzea pe ceilalţi lupi, care nu veniseră, urlând dispreţuitor către ceilalţi care o făcuseră: acestea erau urmările dacă te amestecai cu cei cu două picioare. La ce altceva să te aştepţi?

Era un chin să-şi ţină gândurile doar pentru el. Îi venea să strige în gura mare că lupii urlând în batjocură aveau dreptate. Îşi dorea să fie acasă, în Ţinutul Celor Două Râuri. Existau mici şanse

să se întâmple asta, poate nu se va mai întoarce niciodată. Își mai dorea să fie împreună cu soția lui, oriunde, iar lucrurile să fie la fel ca înainte. Șansele erau la fel de mici, aproape inexistente. Mai rea decât dorul de casă și decât lupii era grija pentru Faile ni Bashere t'Aybara, care-l rodea pe dinăuntru ca un dihor încercând să iasă din vizuina lui. Ea se pare că s-a bucurat văzându-l plecând din Cairhien. Ce o să se facă, oare, cu ea? Nu putea să descrie dragostea pe care i-o purta soției lui și cât de mult îi simțea lipsa, însă era geloasă când n-avea niciun motiv, rănită, deși el nu făcuse nimic și furioasă fără ca el să afle vreun răspuns la mânia ei. Trebuia să facă totuși ceva, dar ce? Răspunsul îl ocolea. N-avea decât considerație pentru Faile.

– Aielii ar trebui să pună niște haine pe ei, bombăni Aram afectat, scrutând terenul.

Acesta se ghemuise în apropiere, ținând răbdător frâiele unui jugan cenușiu, sprinten; arareori se îndepărta de Perrin. Sabia prinsă la spate făcea notă discordantă cu haina specifică seminției Pribegilor, cu dungi verzi, care atârna desfăcută din cauza arșiței. Basmaua răsucită pe care și-o legase la frunte împiedica broboanele de transpirație să-i intre în ochi. Odinioară, Perrin îl considerase a fi prea chipeș pentru un bărbat. O amărăciune sumbră pusese însă stăpânire pe el și de aceea era mai mereu încruntat.

– Nu este cuviincios, stăpâne Perrin.

Fără voia lui, Perrin lăsă deoparte gândul la Faile. Cu timpul, va reuși să-i dea de capăt. Trebuia. Cumva.

– Așa e cutuma lor, Aram.

Aram făcu o grimasă ca și când ar fi vrut să scuipe.

– Ei bine, nu e o cutumă cuviincioasă. Îi ține sub control, presupun – nimeni n-ar putea fugi prea departe și nici să pricinuiască astfel necaz –, dar tot necuviincios e.

Aielii mișunau peste tot, desigur. Bărbați înalți și indiferenți în veșminte cenușii, maronii și verzi. Singura pată de culoare era fâșia de material stacojiu pe care o purtau în jurul tâmplelor. Pe frunți aveau pictat discul alb cu negru. Își ziceau *siswai'aman*. Uneori, acel cuvânt îi stătea pe vârful limbii, ca și cum ar fi trebuit să-l știe. Dacă l-ai fi întrebat pe vreunul dintre Aieli, acesta s-ar fi uitat la tine ca și când ai fi îndrugat prostii. Aielii ignorau și fâșiile de material. Fecioarele Lăncii nu purtau acea basma stacojie. Fie că

erau cărunte, fie că abia împliniseră vârsta să-şi părăsească mama, fiecare Fecioară se plimba agale, aruncându-le bărbaţilor *siswai'aman* priviri provocatoare, care păreau oarecum suficiente, în vreme ce Aielii le aruncau priviri indiferente, în care se simţea totuşi invidia. Perrin însă nici măcar nu-şi imagina motivul. Indiferent despre ce era vorba, se pare că nu era o noutate şi nici nu ameninţa să răbufnească. Oricum, câteva dintre Înţelepte se aflau în căruţe, îmbrăcate în rochii voluminoase şi bluze albe. În ciuda căldurii, îşi purtau şalurile negre, brăţările şi colierele strălucitoare din aur şi fildeş, care confereau o notă distinctivă simplităţii celorlalte veşminte. Unele păreau amuzate de purtarea Fecioarelor şi a bărbaţilor *siswai'aman*, altele, exasperate. Toţi însă – Înţelepte, Fecioare şi *siswai'aman* – îi ignorau pe Shaido la fel de mult cum Perrin şi-ar fi dorit să aibă un taburet sau un covoraş.

Cu o zi în urmă, Aielii luaseră prizonieri două sute şi mai bine de Shaido, bărbaţi şi Fecioare – nu erau mulţi, având în vedere numărul celor implicaţi – şi mişunau în voie, într-un fel. Perrin s-ar fi simţit mai liniştit dacă persoanele din captivitate ar fi fost păzite. Şi îmbrăcate. În schimb, prizonierii aduceau apă şi îndeplineau diferite comisioane goi-puşcă, aşa cum veniseră pe lume. Faţă de ceilalţi Aieli, aceştia erau sfioşi ca nişte şoareci. Celorlalţi le aruncau priviri mândre şi sfidătoare pentru că-i observau. Perrin nu era singurul care încerca să *nu* îi observe, iar Aram nu era singurul care bombănea. Mulţi dintre bărbaţii din Ţinutul Celor Două Râuri, aflaţi în tabără, încercau şi una, şi alta. Şi mai toţi cairhienii aproape că dădeau în apoplexie când vedeau vreun Shaido. Mayenerii nu făceau decât să clatine din cap, de parcă totul ar fi fost o glumă. Şi să se zgâiască la femei. Mayenerii erau la fel de nerușinaţi ca şi Aielii.

– Mi-a explicat Gaul, Aram. Ştii ce e un *gai'shain*, nu? Ştii despre *jii'toh*, despre a servi un an şi o zi şi toate cele?

Celălalt bărbat încuviinţă, ceea ce era un semn bun. Ştia din Limba Străveche că *gai'shain* putea fi tradus ca „Juruit Păcii în Bătălie", că un Aiel care era luat prizonier de un altul în bătălie sau într-un raid era obligat de *jii'toh* a-l sau a o sluji cu umilinţă pe cel sau pe cea care l-a luat prizonier, timp de un an şi o zi, interval în care n-avea voie să atingă vreo armă sau să comită vreun act violent; şi că o Înţeleaptă, un fierar, un copil şi o femeie însărcinată

nu puteau fi făcuţi *gai'shain*. Tot cam atât ştia, probabil, şi Perrin, şi poate ceva mai mult. Explicaţiile lui Gaul despre cutumele Aielilor îl făceau adesea să fie şi mai nedumerit. Lui Gaul i se părea întotdeauna că totul era de la sine înţeles.

– Ei bine, *gai'shain* n-au voie să poarte nimic din ce ar purta un *algai'd'siswai* – asta înseamnă „luptători cu suliţa", adăugă el când îl văzu pe Aram încruntându-se nedumerit.

Brusc, Perrin îşi dădu seama că privea ţintă la o Shaido care venea în fugă în direcţia lui. Era o tânără înaltă, cu părul bălai şi frumoasă, în ciuda cicatricii lungi şi subţiri care-i brăzda obrazul şi a celorlalte cicatrici de pe tot corpul. Era foarte frumoasă şi foarte dezbrăcată. Dregându-şi glasul, îşi luă privirea de la ea. Simţea cum îi ardea faţa.

– În fine, de aceea ei sunt... aşa cum sunt. *Gai'shain* poartă robe albe şi n-au aşa ceva aici. Asta este cutuma lor.

„N-ai decât să arzi, Gaul, cu explicaţiile tale cu tot, chibzui el. *Gai'shain* s-ar putea acoperi cu ceva totuşi!"

– Perrin Ochi-de-aur, Carahuin m-a trimis ca să te întreb dacă doreşti apă, rosti o voce de femeie.

Aram se înroşi la faţă şi se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu spatele la ea.

– Nu, mulţumesc.

Nu era nevoie ca Perrin să-şi ridice privirea ca să ştie că era o femeie Shaido cu părul bălai. Se uita în gol, într-o altă direcţie. Aielii aveau un simţ al umorului ciudat, iar Fecioarele Lăncii – Carahuin era o Fecioară – îl aveau pe cel mai ciudat. Imediat ce observaseră reacţia luptătorilor din ţinuturile umede faţă de Shaido – ar fi trebuit să fi fost orbi ca să nu fi observat –, brusc, *gai'shain* erau trimişi la cei din ţinuturile umede în stânga şi în dreapta, iar Aielii mai că nu se tăvăleau pe jos când vedeau cum aceştia se înroşeau, se bâlbâiau sau chiar strigau. Era convins că Fecioara Carahuin şi prietenele ei îl urmăreau în acel moment. Era cel puţin a zecea oară când una dintre *gai'shain* fusese trimisă la el ca să-l întrebe dacă nu dorea apă sau n-avea o tocilă în plus, sau te miri pentru ce alt fleac.

Deodată, prin minte îi trecu un gând. Rareori se întâmpla ca mayenerii să fie astfel deranjaţi. Câţiva cairhieni erau încântaţi să privească scena, chiar dacă nu la fel de vizibil ca şi mayenerii,

precum şi câţiva bărbaţi mai în vârstă din Ţinutul Celor Două Râuri, care ar fi trebuit să ştie mai bine. Ideea era că niciunul dintre ei n-avea vreun mesaj ascuns de care el să fi ştiut. Pe de altă parte, cei care reacţionau cel mai vehement... erau cairhienii, ei vociferaseră cel mai tare împotriva necuviinţei, şi doi sau trei dintre bărbaţii tineri din Ţinutul Celor Două Râuri, care se bâlbâiau şi se îmbujorau atât de tare, încât erau aproape gata să se topească de ruşine; mai mult, fuseseră cicăliţi până când o luaseră la fugă de lângă căruţe...

Perrin reuşi cu greu să-şi ridice fruntea şi să se uite la faţa femeii *gai'shain*. În ochii ei. „Concentrează-te la ochii ei", îşi zise el cuprins de o pasiune subită. Erau verzi şi mari şi deloc supuşi. Mirosul ei era îmbătător.

– Mulţumeşte-i lui Carahuin din partea mea şi spune-i că-mi poţi unge şaua de rezervă, dacă nu se împotriveşte. Şi n-am nicio cămaşă curată. Crezi că va fi de acord să-mi speli nişte haine?

– Probabil că da, răspunse femeia cu o voce sugrumată, apoi se întoarse şi se îndepărtă în fugă.

Perrin privi în altă parte, deşi acea imagine îi stărui în minte. Pe sfânta Lumină, Aram avea dreptate! Cu puţin noroc, poate reuşise să oprească şi alte vizite. Va trebui să le spună asta şi lui Aram, şi celorlalţi bărbaţi din Ţinutul Celor Două Râuri. Poate vor asculta şi cairhienii.

– Ce-ai de gând să faci în privinţa lor, stăpâne Perrin? îl întrebă Aram, cu privirea rătăcită, fără să se mai refere la *gai'shain*.

– Rand va decide, răspunse încet Perrin, fără urmă de satisfacţie.

Era ciudat ca oamenii să-i considere pe cei dezbrăcaţi o problemă minoră, deoarece, dimpotrivă, era foarte de serioasă, una pe care o evitase la fel de mult precum cea care se afla la miazănoapte.

La capătul îndepărtat al cercului format din căruţe, aproape douăzeci de femei şedeau pe pământ. Toate erau îmbrăcate pentru călătorie, multe purtau mătase şi majoritatea, mantii împotriva prafului, însă n-aveau nici măcar o broboană de transpiraţie pe feţe. Trei păreau suficient de tinere încât să le invite la dans, dacă nu s-ar fi căsătorit cu Faile.

„Dacă n-ar fi fost femeile Aes Sedai", reflectă el cu amărăciune.

Dansase odată cu o Aes Sedai şi fusese cât pe ce să-şi înghită limba când îşi dăduse seama cu cine se legăna. Şi îi fusese prietenă, dacă termenul ăsta putea fi folosit când venea vorba despre Aes Sedai. „Cât de nouă trebuie să fie o Aes Sedai ca să-i pot da o vârstă?" Celelalte păreau veşnic tinere, desigur; să fi avut douăzeci de ani, poate patruzeci. Era tot mai nesigur cu fiecare privire. Asta se citea pe feţele lor, cu toate că unele dintre ele aveau părul cărunt. Când venea vorba despre Aes Sedai, pur şi simplu, nu puteai să-ţi dai seama. Despre nimic.

– Măcar ele nu mai prezintă un pericol, spuse Aram, arătând cu capul în direcţia a trei surori care stăteau separat de celelalte.

Una plângea, cu faţa îngropată în genunchi; celelalte două priveau în gol, una din ele trăgând îngândurată de rochie. Stăteau astfel din ziua trecută; cel puţin niciuna dintre ele nu mai ţipa. Dacă Perrin nu se înşela cumva, şi nu era convins de asta, ele fuseseră ferecate, se pare, atunci când Rand evadase. Nu vor mai putea folosi niciodată Puterea. Pentru Aes Sedai, probabil că era mai bine să moară decât să nu-şi mai întrebuinţeze puterile.

Se aşteptase ca, de fapt, celelalte Aes Sedai să le consoleze sau să aibă grijă într-un fel sau altul de ele, însă mai toate le ignorau complet pe cele trei, încăpăţânându-se să privească în altă parte, oriunde numai la ele nu. Oricum, şi cele trei Aes Sedai ferecate refuzau să le bage în seamă pe celelalte. La început, cel puţin, câteva dintre celelalte surori se apropiaseră, pe rând, calme în ochii celorlalţi, însă afişând aversiune şi reţinere, dar nu primiseră nici măcar un cuvânt sau o privire pentru osteneala lor. Niciuna nu se mai apropie de ele în dimineaţa aceea.

Perrin clătină din cap. Din câte observa el, femeile Aes Sedai îi ignorau pe ceilalţi mai mult decât ar fi vrut ele să recunoască. De pildă, bărbaţii în mantii negre, care stăteau în picioare, dominându-le. Exista câte un *asha'man* (în Limba Străveche gardian sau gardieni) pentru fiecare soră, chiar şi pentru cele trei care fuseseră ferecate, însă acestea nici măcar nu clipeau. Aes Sedai priveau indiferente dincolo de *asha'mani* sau prin ei; parcă gardienii nici măcar n-ar fi existat.

Era o provocare. Nu reuşea să-i ignore pe *asha'mani*, deşi el nu era păzit de aceştia. Printre gardieni se numărau băieţi cărora abia le mijea mustaţa, dar şi bărbaţi cu părul cărunt şi început de chelie,

însă nu veşmintele lor de culoare neagră, cu guler înalt, şi săbiile pe care le purta fiecare la şold îi făceau ameninţători. Fiecare *asha'man* conducea Puterea şi, cumva, ei reuşeau să le oprească pe Aes Sedai să comunice la rândul lor. Bărbaţii care foloseau Puterea erau un coşmar. Şi Rand putea, desigur, însă el era Rand şi Dragonul Renăscut pe deasupra. Aceşti bărbaţi îl făceau pe Perrin să simtă fiori pe şira spinării.

Străjerii personali Aes Sedai, care supravieţuiseră, se aflau la o oarecare distanţă, păziţi de alte gărzi. Erau mai bine de treizeci de ostaşi ai Seniorului Dobraine, cu coifuri cairhiene în formă de clopot şi tot pe atâtea Gărzi Înaripate din Mayene, cu platoşe roşii, fiecare cu ochii în patru, de parcă ar fi păzit nişte leoparzi. Era o atitudine bună, având în vedere circumstanţele. Erau mai mulţi Străjeri decât Aes Sedai; câteva prizoniere erau din frăţia Ajah Verde, pare-se. Erau mai multe gărzi decât Străjeri, mult mai multe.

– Pe sfânta Lumină, sper să nu vedem mai multă suferinţă printre ei, murmură Perrin.

În timpul nopţii, Străjerii încercaseră de două ori să evadeze. Adevărul fie spus, acele răbufniri fuseseră înăbuşite mai mult de *asha'mani* decât de cairhieni sau de cei din Mayene, şi aceştia nu fuseseră tocmai blânzi. Niciun Străjer nu fusese omorât, însă cel puţin vreo zece se aleseseră cu oase rupte pe care nicio soră nu primise îngăduinţa să le vindece.

– Dacă Seniorul Dragon nu va putea lua această decizie, zise Aram încet, atunci poate că altcineva ar trebui s-o ia. Ca să-l protejeze.

Perrin îi aruncă o privire piezişă.

– Ce decizie? Surorile le-au spus să nu încerce din nou, iar ei le-au ascultat pe Aes Sedai.

Cu oase rupte sau nu, neînarmaţi şi cu mâinile legate la spate, Străjerii semănau cu o haită de lupi care aştepta comanda masculului alfa ca să atace. Niciunul nu-şi va găsi liniştea până când Aes Sedai pe care o păzea nu va fi liberă, poate până când toate surorile nu vor fi libere. Aes Sedai şi Străjerii lor erau precum o grămadă de lemne uscate gata să ia foc. Însă se pare că nici măcar Străjerii şi Aes Sedai nu-i egalau pe *asha'mani*.

– Nu mă refeream la Străjeri, adăugă Aram ezitând o clipă, apoi se trase mai aproape de Perrin şi-şi coborî vocea, care deveni

doar o şoaptă răguşită. Aes Sedai l-au răpit pe Seniorul Dragon. El nu va putea avea niciodată încredere în ele, dar nici nu va face ce trebuie să facă. Dacă ele vor muri înainte ca el să afle...

– Ce tot spui acolo?

Perrin fu cât pe ce să se înece când sări în picioare. Nu era pentru prima oară când se întreba dacă bărbatul celălalt mai era cumva din seminţia Pribegilor.

– Sunt neajutorate, Aram! Nişte femei neajutorate!

– Sunt Aes Sedai, replică Aram şi ochii lui negri îl ţintuiră pe Ochi-de-aur. Nu sunt de încredere şi nu pot fi eliberate. Câtă vreme pot fi ţinute Aes Sedai împotriva voinţei lor? Fac ceea ce fac de mult mai mult timp decât *asha'manii*. Trebuie să ştie mai multe. Sunt un pericol pentru Seniorul Dragon şi pentru tine, stăpâne Perrin. Am văzut cum se uită la tine.

În partea cealaltă a cercului de căruţe, surorile vorbeau între ele în şoaptă, încât nici măcar Perrin nu reuşea să audă. Din când în când, câte una se uita la el sau la Aram. La el, nu la Aram. Reuşise să memoreze câteva nume: Nesune Bihara, Erian Boroleos, Katerine Alruddin, Coiren Saeldain, Sarene Nemdahl, Elza Penfell, Janine Pavlara, Beldeine Nyram şi Marith Riven. Ultimele erau surori tinere, însă tinere sau mai în vârstă, ele îl scrutau cu nişte feţe atât de senine, încât ai fi zis că deţineau un avantaj în ciuda *asha'man*-ilor. Nu era uşor să învingi o Aes Sedai; a le face să recunoască înfrângerea era un lucru aproape imposibil.

El reuşi cu greu să-şi desfacă mâinile şi să şi le aşeze pe genunchi, încercând să pară calm, deşi nu era nici pe departe aşa. Femeile ştiau că el era *ta'veren*, unul dintre puţinii oameni al cărui destin răsucea în jurul său vieţile celorlalţi, o vreme, aşa cum o cerea Pânza. Mai rău, ele ştiau că el avea o legătură cu Rand pe care nimeni n-o înţelegea, cu atât mai puţin el sau Rand. Sau Mat. Acesta se afla şi el în legătura aceea, fiindcă era tot *ta'veren*, deşi niciunul dintre ei nu era la fel de puternic ca Rand. Dacă li s-ar fi oferit şi cea mai mică ocazie, femeile i-ar fi dus atât pe el, cât şi pe Mat în Turnul Alb la fel de repede cum l-ar fi dus pe Rand şi i-ar fi priponit ca pe nişte capre până când ar fi venit leul. *Ele* îl răpiseră pe Rand, îl maltrataseră. Aram avea dreptate într-o privinţă – nu putea avea încredere în ele. Însă n-avea de gând să îngăduie, nu putea, ceea ce sugerase Aram. Gândul îi provoca greaţă.

– Nu mai vreau să aud nimic despre asta... bombăni Pribeagul de odinioară.

– Niciun cuvânt, Aram, m-ai auzit? Niciun cuvânt! îl întrerupse Perrin.

– Cum porunceşte stăpânul Perrin, murmură Aram, înclinându-şi capul.

Perrin şi-ar fi dorit să-i fi văzut faţa bărbatului. Nu simţea la el nicio urmă de furie sau de ranchiună, ceea ce era şi mai grav. Nu se mâniase nici măcar atunci când Aram îi sugerase crima.

Doi bărbaţi din Ţinutul Celor Două Râuri se urcară pe roţile căruţei de care stătea rezemat Ochi-de-aur, privind dincolo de ea spre dealuri, în direcţia miazănoapte. Fiecare purta o tolbă cu săgeţi ţeapănă la şoldul drept şi un pumnal solid, cu lama lungă, ce semăna cu o sabie scurtă, la şoldul stâng. Mai bine de trei sute de bărbaţi de acasă îl urmaseră pe t'Bashere până acolo. El îl blestemă pe primul care i se adresase cu „stăpâne Perrin", blestemă ziua în care nu mai încercase să se împotrivească. În ciuda murmurelor şi a zgomotelor obişnuite într-o tabără atât de mare, reuşi să-i audă pe cei doi bărbaţi.

Tod al'Caar, cu un an mai tânăr decât Perrin, expiră prelung, de parcă atunci ar fi văzut pentru prima oară ceea ce se afla la poalele dealului. Perrin aproape că deslușea bărbia subţire a bărbatului mişcându-se. Mama lui Tod îl lăsase de bunăvoie să plece, doar fiindcă era o onoare pentru fiul ei să-l urmeze pe Ochi-de-aur.

– O mare victorie, zise într-un final Tod. Asta am câştigat. Nu-i aşa, Jondyn?

Căruntul Jondyn Barran, noduros ca o rădăcină de stejar, era unul dintre puţinii bărbaţi mai în vârstă dintre cei trei sute. Cel mai bun arcaş din Ţinuturile Celor Două Râuri, în afară de Meşterul al'Thor, şi cel mai priceput vânător dintre toţi, bărbatul era unul dintre locuitorii mai puţin onorabili ai Ţinutului Celor Două Râuri. Jondyn nu muncise nicio zi în plus de când fusese suficient de mare încât să părăsească ferma tatălui său. Nu-l interesau decât pădurile şi vânătoarea. Asta, şi să exagereze cu băutura în zilele de sărbătoare.

– Dacă spui tu, băiete, rosti Jondyn printre dinţi şi scuipă zgomotos. Nenorociţii aceia de *asha'mani* au câştigat-o. Şi s-au ospătat. Păcat că nu s-au dus în altă parte pentru a sărbători.

– Nu-s chiar atât de răi, protestă Tod. Nu m-aş supăra să fiu şi eu unul.

Dădea impresia mai mult că se lăuda decât că spunea adevărul. Fără să privească, Perrin era convins că băiatul îşi lingea buzele. Mai mult ca sigur că, nu cu mulţi ani în urmă, mama lui Tod obişnuia să-i spună poveşti despre bărbaţi capabili să conducă Puterea ca să-l sperie.

– Am vrut să zic Rand, adică Seniorul Dragon. E cam ciudat că Rand al'Thor este Dragonul Renăscut, nu-i aşa? râse scurt şi neliniştit Tod. Ei bine, el mânuieşte Puterea şi nu pare atât de... nu ştiu... vreau să zic... se poticni Tod, înghiţind în sec, cu zgomot. Şi-apoi, ce ne-am fi făcut cu Aes Sedai fără ei? rosti el aceste cuvinte în şoaptă, ca şi cum i-ar fi fost teamă. Jondyn, ce vom face cu *prizonierele* Aes Sedai?

Bărbatul mai în vârstă scuipă din nou, mai zgomotos ca înainte. Nici nu se osteni să coboare tonul. Jondyn spunea mereu ce gândea, fără să-l intereseze cine-l auzea. Acesta era un alt motiv pentru reputaţia lui proastă.

– Era mai bine pentru noi dacă ar fi murit toate ieri, băiete! O să plătim noi pentru asta înainte ca totul să ia sfârşit. Vom plăti cu vârf şi îndesat, ascultă-mă pe mine.

Perrin ignoră restul conversaţiei, cu toate că nu era o sarcină uşoară, având în vedere că avea un auz fin. Mai întâi Aram, pe urmă Jondyn şi Tod, chiar dacă n-o spuneau făţiş. „Arză-te-ar focul, Jondyn!" Nu, bărbatul l-o fi făcut pe Mat să pară sârguincios, însă, dacă vorbea, alţii ar putea avea aceleaşi gânduri. Niciun bărbat din Ţinutul Celor Două Râuri n-ar răni de bunăvoie o femeie, dar cine altcineva îşi dorea să le vadă pe prizonierele Aes Sedai moarte? Şi cine ar încerca să îndeplinească dorinţa asta?

Ochi-de-aur cercetă din priviri cercul de căruţe, cuprins de nelinişte. Deşi nu era plăcut gândul că s-ar putea să fie nevoit să le apere pe prizonierele Aes Sedai, el nu-l înlătură. Adevărul este că nu le prea îndrăgea pe Aes Sedai, crescuse cu certitudinea negrăită că orice bărbat şi-ar risca viaţa ca să apere o femeie, atât cât îi îngăduia aceasta; n-avea importanţă dacă o plăcea sau o cunoştea. Era adevărat că Aes Sedai puteau lega orice bărbat voiau cu nouă noduri, dar, atunci când nu foloseau Puterea, deveneau nişte femei obişnuite. Acesta era gândul care-l chinuia de fiecare dată când le

privea. Douăzeci şi patru de Aes Sedai. Douăzeci şi patru de femei care s-ar putea să nu ştie *cum* să se apere fără Putere.

Preţ de o clipă, el îi privi cu atenţie pe *asha'mani*. Fiecare purta pe faţă o mască a morţii sumbre. În afara celor trei care le păzeau pe femeile ferecate. Bărbaţii se străduiau să pară la fel de sumbri ca şi ceilalţi, însă în spatele acestei încercări se ascundea altceva. Satisfacţie, poate. Dacă s-ar fi aflat mai aproape de ei ca să le simtă mirosul! Oricare dintre Aes Sedai reprezenta o ameninţare pentru *asha'mani*. Poate că şi invers era adevărat. Poate nu vor face decât să le ferece. Din puţinul pe care-l aflase, ferecarea unei Aes Sedai se termina cu un omor, iar cadavrul avea nevoie de câţiva ani ca să se descompună.

Indiferent cum ar fi fost, chibzui el fără tragere de inimă, va trebui să-i lase pe *asha'mani* pe mâna lui Rand. Aceştia vorbeau doar între ei şi cu prizonierele, iar Perrin se îndoia că vor asculta de altcineva în afară de Rand. Întrebarea era următoarea: ce va spune Rand? Şi ce ar putea face Perrin în cazul în care acesta ar rosti cuvintele greşite?

Lăsând deoparte aceste gânduri, îşi scărpină barba cu un deget. Deşi cairhienii erau prea agitaţi în privinţa Aes Sedai ca să le facă vreun rău, iar cei din Mayene prea respectuoşi, el se hotărî să stea totuşi cu ochii pe ei. Cine ar fi crezut că Jondyn va merge atât de departe? Avea o oarecare influenţă printre cairhieni şi cei din Mayene, deşi aceasta ar dispărea, cu siguranţă, dacă ei şi-ar pune mintea la contribuţie măcar o dată. La urma urmei, nu era decât un simplu fierar. Mai rămâneau Aielii. Perrin oftă. Nu ştia câtă influenţă avea, într-adevăr, Rand asupra Aielilor.

Îi era greu să simtă mirosurile personale cu atâţia oameni în jurul lui, totuşi se obişnuise să discearnă la fel de multe lucruri după miros, ca şi după vedere. *Siswai'aman*-ii, care se apropiau suficient de mult, fiind însă vigilenţi, miroseau a calm. Era un miros fin şi puternic. Abia dacă le băgau în seamă pe Aes Sedai. Aromele Fecioarelor erau înţepătoare, cu o furie înăbuşită, devenind mai înţepătoare atunci când se uitau la prizoniere. Iar Înţeleptele...

Fiecare Înţeleaptă care venise acolo din Cairhien conducea Puterea, cu toate că niciuna n-avea un chip veşnic tânăr. El bănuia că ele foloseau arareori Puterea. Cu toate astea, indiferent că aveau

obrazul fin ca al Edarrei sau aspru ca al căruntei Sorilea, ele afişau aceeaşi stăpânire de sine ca şi Aes Sedai. Femei graţioase în mare parte, majoritatea dintre ele înalte, aşa cum erau aproape toţi Aileii, acestea păreau să le ignore complet pe surori.

Sorilea se uită dincolo de prizoniere, fără a-şi opri privirea asupra lor, apoi i se adresă cu blândeţe Edarrei şi altei Înţelepte, o femeie zveltă cu părul bălai, pe care el n-o cunoştea după nume. Dacă ar reuşi să discearnă ce spuneau! Când trecură pe lângă el, Perrin nu observă nici măcar o cută pe cele trei feţe netede, însă mirosurile lor spuneau altceva. După ce Sorilea îşi plimbă privirea peste grupul Aes Sedai, mirosul ei deveni rece şi distant, feroce şi intenţionat, iar când ea se adresă celorlalte două, mirosurile acestora se schimbară, potrivindu-se cu ale ei.

– O amestecătură nenorocită, mârâi el.

– Necazuri? întrebă Aram, proptindu-se mai bine pe călcâie şi pregătindu-se să apuce cu mâna mânerul sabiei în formă de cap de lup, care se ridica deasupra umărului său.

Devenise foarte priceput în mânuirea sabiei într-un timp foarte scurt şi nu se dădea niciodată îndărăt s-o folosească.

– Niciun necaz, Aram.

Nu era tocmai o minciună. Smuls din starea lui de încruntare, Perrin se uită pentru prima oară cu atenţie la ceilalţi. La toţi, împreună. Nu-i plăcea ce vedea, iar Aes Sedai erau doar o parte din acest tablou.

Cairhienii şi cei din Mayene îi priveau cu suspiciune pe Aieli. La fel de neîncrezători erau şi Aielii, mai ales faţă de cairhieni. Nu era o noutate, de fapt. La urma urmei, Aielii îşi construiseră o anumită reputaţie prin atitudinea lor neprietenoasă faţă de toţi cei născuţi de partea aceasta a munţilor Osia Lumii, îndeosebi faţă de cairhieni. Adevărul era că Aielii şi cairhienii se urau din tot sufletul. Deşi niciuna din părţi nu lăsă deoparte antipatia – cel mai bun lucru care se putea spune era că ea era ţinută sub control –, până în acel moment el fusese convins că ei şi-o vor înăbuşi. De dragul lui Rand, dacă nu din alt motiv. În tabără însă domnea o dispoziţie aparte, o tensiune care-i făcea pe toţi să se încordeze. Rand era liber, iar aliaţele temporare erau doar atât, temporare. Aielii îşi ridicau lăncile şi suliţele atunci când se uitau la cairhieni, iar aceştia îşi pipăiau încruntaţi săbiile. La fel făceau şi cei din Mayene; deşi

n-aveau nimic de împărţit cu Aielii şi nu luptaseră niciodată împotriva lor, în afară de Războiul Aielilor, la care participase, de altfel, toată lumea, dacă ar fi trebuit să lupte, existau puţine îndoieli vizavi de tabăra pe care ar fi ales-o. Probabil la fel ar fi ales şi cei din Ţinutul Celor Două Râuri.

Proasta dispoziţie pusese stăpânire atât pe *asha'mani*, cât şi pe Înţelepte. Bărbaţii cu mantii negre nu le acordau mai multă atenţie Fecioarelor şi *siswai'aman*-ilor decât cairhienii sau cei din Mayene sau bărbaţilor din Ţinutul Celor Două Râuri, însă le priveau cu atenţie pe Înţelepte, cu aceleaşi feţe întunecate cu care le observau pe Aes Sedai. Aceştia păreau să facă o oarecare deosebire între o femeie care folosea Puterea şi cealaltă. Oricare dintre ele putea fi un duşman, chiar periculos; treisprezece laolaltă erau mortal de periculoase. Erau mai bune decât cele nouăzeci de Înţelepte aflate în tabără sau în apropiere. Erau mai puţine decât jumătate din numărul *asha'man*-ilor, însă suficiente cât să facă pagube dacă voiau. Deşi erau femei care mânuiau Puterea, ele păreau să-l urmeze pe Rand, cu toate că erau femei cu această abilitate de a conduce Puterea.

Înţeleptele îi priveau pe *asha'mani* poate cu aceeaşi răceală cu care se uitau la Aes Sedai. *Asha'manii* erau bărbaţi care conduceau Puterea, însă îl urmau pe Rand; dar acesta era un caz aparte. După spusele lui Gaul, abilitatea lui de a mânui Puterea nu era pomenită în profeţiile despre *car'a'carn*-ul lor, însă Aielii se prefăceau că neplăcerea asta nu exista. *Asha'manii* nu apăreau deloc în acele profeţii. Era ca şi când ai fi descoperit că o haită de lei turbaţi lupta de partea ta. Cât timp vor rămâne loiali? Poate era mai bine să fie îngenuncheaţi chiar atunci.

Îşi sprijini capul de roata căruţei şi închise ochii. Îşi umflă pieptul în tăcere, înăbuşindu-şi un râs amar. Trebuia să se gândească la lucruri plăcute de Ziua Reflecţiei. „Arză-m-ar focul, ar fi trebuit să merg cu Rand", medită el cu tristeţe. Nu, era mai bine să ştie, mai bine mai devreme decât mai târziu. Dar ce putea face? Dacă Aielii şi cairhienii şi cei din Mayene se întorceau unii împotriva celorlalţi sau, mai rău, dacă *asha'manii* se întorceau împotriva Înţeleptelor... Un butoi plin cu şerpi, iar singura cale de a afla care erau vipere era să-ţi vâri mâna înăuntru. „Oh, Lumină,

mi-aş fi dorit să fiu acasă, cu Faile, să lucrez la fierărie şi nimeni să nu-mi mai spună stăpâne."

– Calul tău, stăpâne Perrin. N-ai spus dacă-l vrei pe Stepper sau pe Stayer, aşa că l-am înşeuat pe...

Când Perrin îi aruncă o privire ameninţătoare, Kenly Maerin se lipi de armăsarul fumuriu pe care-l conducea de căpăstru.

Ochi-de-aur făcu un gest liniştitor. Nu era vina lui Kenly. Lucrurile făcute nu mai puteau fi desfăcute.

– Uşurel, flăcăule. Ai făcut bine. Stepper e potrivit. Ai ales bine.

Detesta să-i vorbească astfel lui Kenly. Scund şi îndesat, Kenly abia dacă era suficient de mare încât să se căsătorească sau să plece de acasă – cu siguranţă, nu era suficient de mare pentru peticul de barbă pe care şi-l lăsase să crească pentru a semăna cu Perrin –, şi totuşi, el luptase împotriva trolocilor în Bătălia de la Emond's Field şi se descurcase bine în ziua precedentă. Însă el zâmbi larg auzind lauda primită de la afurisitul de stăpân Ochi-de-aur.

Ridicându-se în picioare, Perrin îşi scoase toporul de sub căruţă, unde îl proptise pentru a fi ascuns vederii şi, pentru o vreme, dăt uitării, apoi îl vârî pe jumătate în cingătoare. Avea o lamă grea, în formă de semilună echilibrată de un vârf ascuţit, gros şi curbat; era o armă care n-avea alt scop decât acela de a ucide. Jumătatea de topor îi dădea o senzaţie prea familiară ca să se simtă liniştit. Oare îşi mai amintea măcar cum era să ţii în mână un ciocan de fierar? Poate era prea târziu ca unele lucruri să fie schimbate, în afară de sintagma „stăpâne Perrin". Un prieten îi spusese cândva să păstreze toporul până când va începe să-i placă să-l mânuiască. Gândul ăsta îl făcu să tremure, în ciuda arşiţei.

Sări în şaua lui Stepper, urmărit cu privirea de Aram pe cenuşiul lui, şi se întoarse cu faţa înspre miazăzi, în interiorul cercului de căruţe. Cu cel puţin un cap mai înalt decât oricare Aiel de statură mare, Loial tocmai păşea cu grijă peste osiile căruţelor. Având în vedere mărimea lui, părea că era gata să rupă una dintre osiile grele din lemn dacă ar fi făcut un pas greşit. Cum îi era obiceiul, Ogierul ţinea o carte în mână, cu degetul gros pe post de semn de carte, iar în buzunarele încăpătoare ale hainei lui lungi mai erau îndesate şi altele. Îşi petrecuse dimineaţa lângă un pâlc de copaci, un loc liniştit şi umbros cum îl numea, însă în ciuda umbrei pe care i-o oferiseră copacii, căldura îl afectase şi pe el. Părea

obosit. Haina îi era descheiată, şireturile cămăşii desfăcute, iar cizmele, rulate sub genunchi. Sau poate nu doar căldura o fi fost de vină. Când ajunse în interiorul cercului de căruţe, Loial se opri, aruncând o privire pe furiş la Aes Sedai şi la *asha'mani*. Urechile lui păroase fremătară uşor. Pe urmă, îndreptându-şi ochii mari cât nişte cești de ceai către Înţelepte, urechile lui fremătară din nou. Ogierii simţeau starea de spirit care domnea într-un loc.

Zărindu-l pe Ochi-de-aur, Loial traversă tabăra cu paşi mari. Deşi şedea în şa, Perrin era cu două capete mai scund decât Loial, care stătea în picioare.

– Perrin, i se adresă Loial în şoaptă, nu e deloc bine. Nu e bine şi mai e şi periculos pe deasupra.

Pentru un Ogier era o şoaptă. Dar vocea lui suna ca bâzâitul unui bondar de mărimea unui dulău. Unele dintre Aes Sedai îşi întoarseră capetele.

– N-ai vrea să vorbeşti mai tare? îi şuieră Perrin, aproape în barbă. Cred că unii din Andor n-au auzit. Din vestul Andorului.

Loial păru nedumerit, iar când făcu o grimasă, sprâncenele lui lungi îi mângâiară obrajii.

– Ştiu cum să vorbesc în şoaptă, să ştii, replică el şi de astă dată era puţin probabil să fi auzit limpede cineva dacă nu s-ar fi aflat la o distanţă de doi metri. Ce ai de gând să faci, Perrin? Nu e bine că Aes Sedai sunt ţinute împotriva voinţei lor. Nu e bine şi e greşit. Am mai spus-o şi altă dată şi o voi spune din nou. Atmosfera de aici... Ajunge doar o scânteie şi locul ăsta o să explodeze ca o căruţă plină cu artificii. Rand ştie despre asta?

– Nu ştiu, răspunse Perrin ambelor întrebări.

După o clipă, Ogierul încuviinţă din cap cu amărăciune.

– Cineva trebuie să ştie, Perrin. Cineva trebuie să facă totuşi ceva.

Loial privi înspre miazănoapte, peste căruţele din spatele lui Perrin, iar acesta ştiu că nu mai putea amâna prea mult.

El se întoarse către Stepper fără tragere de inimă. Ar fi preferat să fie îngrijorat pentru Aes Sedai, *asha'mani* şi Înţelepte până când i-ar fi căzut părul, însă trebuia să-şi îndeplinească datoria. Să se gândească la ce putea face bine de Ziua Reflecţiei.

CAPITOLUL 2

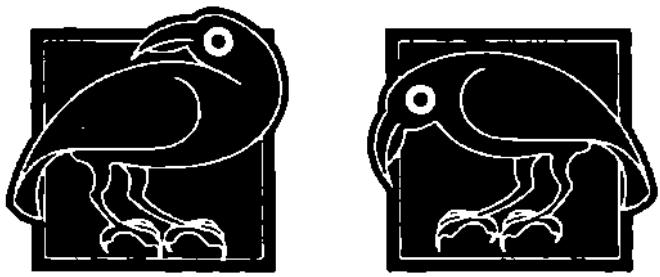

Curtea măcelarului

La început, Perrin nu privi în josul pantei în direcţia înspre care urma să călărească şi în care ar fi trebuit să meargă împreună cu Rand în acea dimineaţă. În schimb, îşi îndrumă calul la marginea căruţelor şi se uită în altă parte, deşi priveliştea îi provoca greaţă. Parcă ar fi fost lovit în stomac cu un ciocan.

Lovitură de ciocan. Înspre răsărit, pe coama unui deal se aflau nouăsprezece morminte noi; nouăsprezece oameni din Ţinutul Celor Două Râuri care nu se vor mai întoarce acasă. Arareori se întâmpla ca un fierar să vadă oameni murind din cauza deciziilor lui. Cel puţin, oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri îi ascultaseră poruncile. Altminteri, ar fi fost şi mai multe morminte. Lovitură de ciocan. Dreptunghiuri de pământ reavăn acopereau următoarea pantă. Erau aproape o sută de mayeneri şi mai mulţi cairhieni care veniseră la fântânile din Dumai ca să-şi găsească moartea. Cauzele şi motivele n-aveau importanţă; aceştia îl urmaseră pe Perrin t'Bashere Aybara. Lovitură de ciocan. Creasta dinspre apus semăna cu un cimitir din piatră. Să fi fost o mie de morminte, poate mai multe. O mie de Aieli fuseseră îngropaţi în poziţie verticală, cu faţa înspre răsărit. O mie. Unii dintre ei erau Fecioare. Când se gândea la bărbaţi, simţea un nod în stomac; când se gândea la femei, îi venea să se aşeze şi să plângă. Încerca să-şi spună că toţi aleseseră

să fie acolo, că *trebuiau* să fie acolo. Deşi ambele lucruri erau adevărate, el dăduse ordinele şi era răspunzător pentru acele morminte. Nu erau răspunzători nici Rand, nici Aes Sedai, doar el.

Aielii care supravieţuiseră încetaseră să-şi cânte morţii cu puţin timp în urmă. Erau cântece obsedante, cântate pe fragmente, care-ţi stăruiau în minte.

Viaţa e un vis – care nu cunoaşte umbră.
Viaţa e un vis – de durere şi jale.
Un vis din care – ne rugăm să ne trezim.
Un vis din care – ne trezim şi plecăm.

Cine să doarmă – când un nou răsărit aşteaptă?
Cine să doarmă – când simţi dulcea adiere?
Visul trebuie să ia sfârşit – când vine o nouă zi.
Acest vis din care – ne trezim şi plecăm.

Păreau să-şi găsească alinarea în aceste cântece. Şi el şi-ar fi dorit să-şi găsească alinarea, însă, din câte observa, Aielilor se pare că nu le păsa dacă trăiau sau mureau, iar asta era o nebunie. Orice om întreg la minte îşi dorea să trăiască. Orice om sănătos la minte ar fi fugit cât mai departe de o bătălie, ar fi fugit mâncând pământul.

Stepper dădu din cap, cu nările fremătând din cauza mirosurilor care veneau de jos. Perrin îl bătu uşor pe gât. Aram rânji când observă că Perrin încerca să-şi alunge gândurile. Faţa lui Loial era atât de inexpresivă, încât părea sculptată în lemn. El îşi mişcă buzele uşor, iar Perrin crezu că aude:

– Sfântă Lumină, nu mă lăsa să mai văd o asemenea privelişte!

Inspirând adânc, Loial privi în direcţia în care se uita ei, înspre fântânile din Dumai.

Într-un fel, nu era la fel de grav ca şi mormintele – pe unii dintre acei oameni îi cunoscuse din copilărie –, dar era copleşit, ca şi când mirosul pe care-l simţea în nări ar fi prins formă şi l-ar fi lovit peste ochi. Fântânile din Dumai fusese un câmp de luptă, un câmp al morţii, însă în acele clipe arăta şi mai rău. La mai puţin de un kilometru depărtare, rămăşiţele arse ale căruţelor zăceau în jurul unui pâlc de copaci, aproape ascunzând zidurile joase din piatră ale fântânilor. Iar împrejurimile...

O mare clocotitoare în culori întunecate, vulturi şi corbi, şi ciori cu zecile de mii ridicându-se în aer în valuri, apoi coborând din nou, acoperind pământul distrus. Lucru pentru care Perrin era mai mult decât recunoscător. Metodele *asha'man*-ilor fuseseră

violente, nimicind oamenii şi distrugând împrejurimile cu aceeaşi imparţialitate. Prea mulţi Shaido muriseră pentru a putea fi îngropaţi în câteva zile, dacă ar fi vrut cineva să-i îngroape, prin urmare vulturii, corbii şi ciorile aveau parte de un festin. Şi lupii morţi erau tot acolo; şi-ar fi dorit să-i îngroape, dar nu aceasta era cutuma lupilor. Fuseseră găsite trupurile neînsufleţite a trei Aes Sedai, a căror abilitate de a conduce Puterea nu le salvaseră din calea lăncilor, a suliţelor şi a săgeţilor în vâltoarea luptei. Mai fuseseră găsiţi şi vreo şase Străjeri morţi. Aceştia erau îngropaţi în luminişul de lângă fântâni.

Păsările nu erau singure cu morţii. Nici pe departe. Valuri de pene negre se ridicau în jurul Seniorului Dobraine Taborwin şi deasupra a două sute dintre călăreţii lui cairhieni şi a Seniorului Locotenent Havien Nurelle, cu ce mai rămăsese din mayenerii lui, în afară de gărzile care-i păzeau pe Străjeri. Ofiţerii cairhieni, toţi în afară de Dobraine, purtau însemnele specifice, un pătrat albastru ornat cu două diamante albe, în vârful unui *băţ scurt*, care indica ofiţerii sau nobilii de mai mică importanţă aflaţi în serviciul casei Taborwin, iar mayenerii cu armurile roşii şi suliţele cu flamuri de aceeaşi culoare luptau vitejeşte încercând să pună capăt masacrului. Dobraine nu era singurul care-şi ţinea o cârpă la nas. Pe ici, pe colo, câte un soldat se apleca în şa ca să-şi golească stomacul care fusese deja golit mai devreme. Mazrim Taim, aproape la fel de înalt ca şi Rand, era pe jos, îmbrăcat în haina lui neagră cu Dragoni albastru cu auriu pe mâneci, alături de mai bine de o sută de *asha'mani*. Unii îşi goleau şi ei măruntaiele. În plus, mai erau Fecioare în număr mare şi mai mulţi *siswai'amani* decât cairhieni, mayeneri şi *asha'mani* la un loc, plus câteva zeci de Înţelepte. Toţi se aflau acolo în caz că Shaido s-ar fi întors sau în eventualitatea că morţii doar se prefăceau, deşi Perrin credea că oricine s-ar fi prefăcut mort ar fi luat-o razna în curând. Totul se învârtea în jurul lui Rand.

Perrin ar fi trebuit să fie acolo, jos, alături de bărbaţii din Ţinutul Celor Două Râuri. Rand îi ceruse asta, spunând că avea încredere în cei de acasă, însă Perrin nu-i făgăduise nimic. „Va trebui să se mulţumească, mai târziu, cu mine", reflectă el. În scurt timp, când îşi va face curaj să coboare în curtea măcelarului. Oricum, cuţitele măcelarului nu secerau oamenii şi erau mai curate decât topoarele, mai curate decât vulturii.

Asha'manii în mantii negre dispăreau în marea de păsări, moartea înghiţind moartea, iar corbii şi ciorile care ţâşneau în aer îi ascundeau pe ceilalţi. Rand ieşea în evidenţă în cămaşa lui albă, zdrenţuită în acel moment, pe care o purtase atunci când fusese salvat. Cu toate că, poate, până atunci nu mai avea nevoie să fie salvat. Când o zări pe Min stând lângă Rand, în haina ei de un roşu-pal şi pantaloni comozi, Perrin făcu o grimasă. Nu era locul ei acolo, al nimănui, însă, de când fusese salvat, ea rămăsese mai aproape de Rand decât Taim. Rand reuşise cumva să se salveze atât pe el, cât şi pe ea cu mult timp înainte ca Perrin să intervină, sau chiar *asha'manii*. Ochi-de-aur bănuia că femeia considera prezenţa lui Rand ca fiind singura siguranţă reală.

Uneori, în timp ce păşea peste cadavre, Rand o bătea uşor pe braţ pe Min sau îşi înclina capul ca şi când i s-ar fi adresat, deşi părea pierdut în gânduri. Nori negri de păsări se formau în jurul lor. Cele mai mici ţâşneau în sus şi se îndreptau spre alte locuri ca să găsească hrană, iar vulturii se retrăgeau în silă. Unele înaripate refuzau să-şi ia zborul, întinzându-şi gâturile golaşe şi ţipând sfidător în timp ce dădeau înapoi, clătinându-se. Din când în când, Rand se oprea locului şi se apleca deasupra unui cadavru. Uneori, din mâinile lui ţâşneau flăcări, doborându-i pe vulturii care nu renunţau. De fiecare dată, Nandera, conducătoarea Fecioarelor, sau Sulin, secunda ei, se certau cu el. Uneori, şi Înţeleptele ridicau glasul la el, admonestându-l şi trăgându-l de haină de parcă ar fi vrut să demonstreze ceva. Rand încuviinţa din cap şi mergea mai departe. Nu fără să arunce priviri în urma lui, desigur. Asta până când un alt cadavru îi atrăgea atenţia.

– Ce face? se auzi o voce răstită lângă genunchiul lui Perrin.

După miros, el ştiu cine era, înainte să-şi coboare privirea. Statuară şi elegantă în rochia ei de mătase verde şi mantia subţire din in, Kiruna Nachiman era sora Regelui Paitar din Arafel şi o aristocrată puternică. Deşi devenise o Aes Sedai, atitudinea ei rămăsese aceeaşi. Copleşit de ceea ce vedea, Perrin n-o auzise când se apropiase.

– De ce se află acolo, jos? N-ar trebui să fie acolo.

Nu toate Aes Sedai din tabără erau prizoniere, iar cele care nu erau se ţinuseră departe încă din ziua precedentă, sfătuindu-se, bănuia Perrin, şi încercând să înţeleagă ce se întâmplase la sfârşit. Poate încercau să găsească o cale să se eschiveze. În acel moment, ieşiseră la iveală. Bera Harkin, o altă Ajah Verde, stătea lângă

Kiruna. După înfățișare părea a fi soție de fermier în ciuda feței sale veșnic tinere și a rochiei din lână fină. Atitudinea ei era la fel de semeață precum cea a Kirunei. Această femeie de fermier i-ar spune pe un ton hotărât unui seamăn al ei să-și șteargă cizmele înainte să intre în casa ei. Ea și Kiruna le conduceau împreună pe surorile care veniseră la fântânile din Dumai cu Perrin sau poate conduceau pe rând. Nu-i era limpede, fiind un lucru neobișnuit în ceea ce le privea pe Aes Sedai.

Celelalte șapte stăteau în grup nu prea departe, niște leoaice neînfricate, după atitudinea lor semeață. Străjerii se aflau în spatele lor. Dacă surorile afișau seninătate, Străjerii nu șovăiau să-și arate sentimentele. Erau niște bărbați deosebiți, unii purtând mantiile acelea care-și schimbau culoarea și făceau, parcă, să dispară anumite părți din ei. Fie că erau scunzi sau înalți, robuști sau zvelți, păreau gata să scape din lesă, cu o violență dezlănțuită.

Perrin le cunoștea bine pe două dintre femeile acelea, pe Verin Mathwin și pe Alanna Mosvani. Scundă și îndesată, aproape maternă uneori, atunci când nu te privea insistent așa cum privește pasărea un vierme, Verin făcea parte din frăția Ajah Brună. Misterioasa Alanna, o femeie frumoasă, înaltă și subțire, cu trăsături vulpești și un păr negru care cădea în cascade și o licărire în ochi ce-i trăda firea iute, deși în ultima vreme avea cearcăne adânci în jurul ochilor dintr-un anumit motiv, era din frăția Verde. În total, cinci din nouă erau din Ajah Verde. Odată, cu ceva timp în urmă, Verin îi spusese să n-aibă prea multă încredere în Alanna, iar el o crezuse pe cuvânt. Nu că ar fi avut încredere în celelalte sau în Verin. Nici Rand n-avea încredere în ele, deși acestea luptaseră alături de el în ziua precedentă și în ciuda a tot ceea ce se întâmplase la sfârșit. Perrin nu era convins dacă ar fi trebuit să se încreadă în spusele ei, deși văzuse totul cu ochii lui.

Câteva zeci de *asha'mani* trândăveau lângă o căruță, la vreo cincisprezece metri depărtare de surori. Un individ înfumurat, pe care îl chema Charl Gedwyn, preluase comanda asupra lor în acea dimineață, un bărbat cu trăsături aspre, care umbla țanțoș ca un cocoș. Toți purtau o insignă în forma unei săbii argintii pe gulerele înalte ale hainelor, iar patru sau cinci, pe lângă Gedwyn, aveau un Dragon auriu cu roșu în email, prins pe rever. Perrin bănuia că însemnul avea cumva legătură cu rangul. Văzuse amândouă simbolurile la unii dintre ceilalți *asha'mani*. Deși nu erau tocmai gărzi, aceștia reușeau să fie prezenți oriunde se aflau Kiruna și

celelalte. Stăteau în repaus, dar cu ochii în patru. Nu că Aes Sedai ar fi observat, nu că ar fi fost evident acest lucru. Chiar şi aşa surorile erau precaute, nedumerite şi furioase, cel puţin în parte şi din cauza *asha'man*-ilor.

– Ei bine?

În ochii negri ai Kirunei se citea multă nerăbdare. Ochi-de-aur era convins că nu prea mulţi îşi permiteau s-o facă să aştepte.

– Nu ştiu, minţi el, bătându-l uşor cu mâna pe gât pe Stepper. Rand nu-mi împărtăşeşte tot.

Înţelegea puţin sau aşa i se părea, însă n-avea de gând să spună nimănui. Rand trebuia să facă dezvăluirea, dacă alegea s-o facă. Fiecare trup la care se uita Rand era al unei Fecioare; Perrin era încredinţat de asta. O Fecioară Shaido, fără îndoială, dar nu era convins dacă pentru Rand avea vreo importanţă. Seara trecută, când se îndepărtase de unul singur de căruţe şi, pe măsură ce râsetele oamenilor, bucuroşi că scăpaseră cu viaţă, se estompau, Perrin îl găsise pe Rand. Dragonul Renăscut, spaima tuturor, şedea pe pământ, singur în întuneric, cu braţele înfăşurate în jurul lui şi legănându-se înainte şi înapoi.

În ochii lui Perrin, Luna era aproape la fel de bună ca şi soarele, însă în acel moment şi-ar fi dorit să fi fost întuneric beznă. Faţa lui Rand era trasă şi schimonosită, precum cea a unui om care ar fi vrut să ţipe sau să plângă, poate, şi care se lupta din răsputeri să-şi înăbuşe lacrimile. Indiferent ce truc cunoşteau Aes Sedai ca să împiedice căldura să le doboare, Rand şi asha'manii *îl cunoşteau şi ei, dar el nu-l folosea în acel moment. Aerul nopţii era mai cald decât într-o zi de vară, iar broboanele de transpiraţie se prelingeau atât pe obrajii lui Rand, cât şi pe cei ai lui Perrin.*

Rand nu privi în jurul lui, deşi iarba veştedă îi foşnea sub tălpi, apoi spuse cu o voce răguşită, continuând să se legene: „O sută cincizeci şi una, Perrin. O sută cincizeci şi una de Fecioare au murit azi. Pentru mine. Vezi tu, le-am făgăduit. Nu mă contrazice! Taci! Pleacă!" În ciuda faptului că transpira, Rand tremura. „Nu tu, Perrin, nu tu. Vezi, trebuie să mă ţin de cuvânt. Trebuie, oricât de mult m-ar durea, să-mi ţin şi făgăduinţa pe care mi-am făcut-o mie. Oricât de mult m-ar durea."

Perrin încerca să nu se gândească la soarta bărbaţilor cu abilitatea de a mânui Puterea. Cei norocoşi muriseră înainte să înnebunească; iar cei mai puţin norocoşi muriseră după. Că Rand

era sau nu avantajat, totul depindea de el. Totul. „Rand, nu știu ce să zic, însă...“

Rand părea să n-audă. Se legăna înainte și înapoi. Înainte și înapoi. „Isan, din septul Jarra Chareen, ea a murit pentru mine azi. Chounde de pe coastele muntoase din Miagoma a murit azi pentru mine. Agirin din Daryne...“

N-avusese de ales decât să stea și să-l asculte pe Rand înșirând cele o sută cincizeci de nume cu o voce plină de durere. Asculta și nădăjduia că Rand nu-și va pierde mințile.

Însă fie că Rand era sau nu întreg la minte, dacă o Fecioară care venise să lupte alături de el pierise acolo, jos, Perrin era pe deplin convins că ea nu va fi doar îngropată cuviincios alături de ceilalți pe creastă, dar că vor exista o sută cincizeci și două de nume pe listă. Iar asta n-o privea pe Kiruna. Nici asta, nici îndoielile lui Perrin. Rand trebuia să rămână întreg la minte sau suficient de întreg, oricum, și-atât. Sfântă Lumină, fă să fie astfel!

„Arză-m-ar Lumina pentru că gândesc la rece“, chibzui Ochi-de-aur.

Brusc, zări cu coada ochiului cum ea strânse din buze pentru o clipă. Kiruna detesta că știa totul la fel de mult cum ura să fie lăsată să aștepte. Ar fi fost frumoasă, cu o oarecare grandoare, doar că fața ei era obișnuită să obțină ceea ce-și dorea. Nu era bosumflată, ci absolut convinsă că tot ceea ce-și dorea era corect, potrivit și trebuia să se îndeplinească până la urmă.

– Cu atâtea ciori și corbi într-un singur loc, cu certitudine vor fi sute, poate mii pregătite să ducă vestea unui Myrddraal despre ceea ce au văzut, zise ea și nu încercă să-și ascundă iritarea, rostind acele cuvinte de parcă însuși Perrin adusese păsările acolo. La hotare, le omorâm de cum le vedem. Tu ai oameni, noi avem arcuri.

Era adevărat, fiindcă era foarte probabil ca un corb sau o cioară să fie o iscoadă a Umbrei. El simțea dezgust, dar și oboseală.

– Până când?

Erau atât de multe păsări, încât, chiar dacă oamenii din Ținutul Celor Două Râuri și Aielii și-ar fi irosit și ultima săgeată, iscoadele tot ar fi dus vestea mai departe. De cele mai multe ori n-aveai de unde să știi dacă pasărea pe care ai omorât-o era iscoadă sau cea care și-a luat zborul.

– N-au murit destui? Și vor mai muri în curând. Sfântă Lumină, femeie, până și *asha'manii* s-au săturat!

Surorile din grup priveau uimite. Nimeni nu-i vorbea astfel unei Aes Sedai, nici rege, nici regină. Bera îi aruncă o privire care spunea că-i venea să-l arunce din şa şi să-l ia la bătaie. Uitându-se în continuare la măcelul de jos, Kiruna îşi netezi rochia, cu o hotărâre glacială întipărită pe faţă. Lui Loial îi tremurau urechile. Vădea un adânc respect pentru Aes Sedai, deşi acestea îi dădeau o stare de nelinişte. Cu toate că era aproape de două ori mai înalt decât majoritatea surorilor, uneori se comporta de parcă una l-ar fi călcat fără să-l observe dacă el i-ar fi aţinut calea.

Perrin nu-i acordă Kirunei şansa să vorbească. Dă-i un deget unei Aes Sedai şi îţi va lua toată mâna, dacă nu cumva va hotărî că vrea mai mult.

– Te-ai ţinut departe de mine, însă am să-ţi dezvălui câteva lucruri. N-ai ascultat poruncile ieri. Spune-i schimbare de plan, continuă el când ea deschise gura. Dacă vrei şi crezi că este mai bine aşa.

Ea şi celelalte opt primiseră ordin să rămână împreună cu Înţeleptele departe de câmpul de luptă, ca să fie păzite de oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri şi de mayeneri. Însă ele se alăturaseră luptei, amestecându-se printre cei care încercau să se măcelărească unii pe ceilalţi cu săbii, lănci şi suliţe.

– L-ai luat pe Havien Nurelle cu tine şi jumătate din mayeneri au murit din cauza asta. Nu vei mai hotărî de una singură de acum înainte. Nu mai vreau să văd oameni murind pentru că, brusc, tu vezi o cale mai bună, iar Cel Întunecat îi revendică pe ceilalţi. M-ai înţeles?

– Ai terminat, fermiere? rosti Kiruna cu o voce periculos de calmă.

Faţa pe care o întoarse către el putea fi la fel de bine sculptată dintr-un soi de gheaţă neagră, iar expresia pe care o afişa era extrem de sfidătoare. Deşi nu era călare, ea reuşea cumva să facă să pară că se uita de sus la el. Acela nu era un truc al Aes Sedai. O văzuse şi pe Faile făcând asta. Bănuia că mai toate femeile ştiau să facă asta.

– Acum îţi voi spune eu ceva, cu toate că şi cel mai tâmp om ar putea să înţeleagă. Conform Celor Trei Jurăminte, nicio soră n-are voie să folosească Puterea drept armă, decât împotriva unei creaturi a Întunericului sau ca să-şi apere viaţa, sau pe cea a Străjerilor ei sau pe cea a altei surori. Am fi stat unde ne-ai poruncit să stăm şi să privim până la Tarmon Gai'don, fără să intervenim în mod eficient, cu condiţia ca vieţile noastre să nu fi fost puse în pericol. Nu-mi place să dau socoteală pentru faptele mele, fermiere! Nu mă obliga s-o fac din nou. *M-ai înţeles?*

Lui Loial i se blegiră urechile şi privea atât de intens în faţă, încât era limpede că şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva numai acolo nu, chiar şi cu mama lui, care voia să-l însoare. Aram rămase cu gura căscată, deşi se prefăcea mereu că Aes Sedai nu-l impresionau deloc. Jondyn şi Tod coborâră de pe roata căruţei cu un aer puţin prea degajat; Jondyn reuşi să se îndepărteze agale, însă Tod o luă la fugă, aruncând priviri peste umăr.

Explicaţia ei părea satisfăcătoare; probabil era şi adevărată. Nu, conform Celor Trei Jurăminte, *era* adevărată. Existau şi portiţe de scăpare însă. Cum era să nu spui tot adevărul sau să-l eviţi. Surorile s-ar fi pus singure în pericol folosind Puterea drept armă, iar Perrin era gata să facă rămăşag că se gândiseră să ajungă la Rand înaintea tuturor. Oricine ar fi ghicit ce s-ar fi întâmplat, dar el era convins că planurile lor nu prevăzuseră nimic din ceea ce se întâmplase în realitate.

– Vine! Priviţi! Vine Rand! spuse brusc Loial, apoi adăugă în şoaptă: Fii cu băgare de seamă, Perrin.

Pentru un Ogier, era, într-adevăr, o şoaptă. Aram şi Kiruna probabil că auziseră destul de bine, poate şi Bera, însă cu siguranţă nu şi ceilalţi.

– Nu ţi-au jurat nimic! rosti Loial cu o voce ca un bubuit de tunet. Crezi că ar vrea să-mi vorbească despre ce s-a întâmplat în tabără? Pentru carte. Scria o carte despre Dragonul Renăscut sau cel puţin făcea însemnări pentru a scrie una. N-am mai reuşit să văd prea multe odată ce... odată ce a început lupta.

Fusese alături de Perrin în mijlocul bătăliei, mânuind un topor care era aproape jumătate din înălţimea lui; era greu să mai observi ce se întâmpla în jurul tău atunci când încercai să rămâi în viaţă. Dacă l-ai fi ascultat pe Loial, ai fi crezut că el se afla mereu în altă parte atunci când lucrurile deveneau periculoase.

– Crezi că ar vrea, Kiruna Sedai?

Kiruna şi Bera schimbară o privire, pe urmă, fără a rosti un cuvânt, alunecară de-a lungul solului până la Verin şi la celelalte. Privind pe furiş în urma lor, Loial lăsă să-i scape un oftat prelung, asemenea vântului care sufla prin peşteri.

– Chiar ar trebui să fii cu băgare de seamă, Perrin, zise el în barbă. Ai limba ascuţită.

Semăna cu un bondar de mărimea unei pisici, nu a unui dulău. Ochi-de-aur se gândi că poate acesta va învăţa totuşi să vorbească în şoaptă dacă vor sta suficient timp prin preajma Aes Sedai. Îi făcu

semn Ogierului să păstreze tăcerea ca să asculte. Surorile începură să vorbească de îndată, însă niciun sunet n-ajunse la urechile lui Perrin. Era limpede că ridicaseră o pavăză cu ajutorul Puterii.

Era clar şi pentru *asha'mani*. Cât ai bate din palme, ei trecură de la starea de amorţeală la o stare de alertă, fiecare dintre ei concentrându-se asupra surorilor. Nimic nu trăda faptul că ele puseseră stăpânire pe *saidin*, partea bărbătească a Adevăratului Izvor, însă Perrin ar fi pus rămăşag pe Stepper că asta făcuseră. După zâmbetul dispreţuitor al lui Gedwyn, el părea pregătit s-o şi folosească.

Indiferent ce pavăză ridicaseră Aes Sedai, aceasta trebuie să fi căzut. Ele îşi împreunară mâinile şi se întoarseră ca să privească în vale în tăcere. *Asha'manii* schimbară câteva ocheade, apoi, într-un sfârşit, Gedwyn le făcu semn să ia aceeaşi atitudine aparent nepăsătoare. Părea dezamăgit. Mormăind iritat, Perrin se întoarse pentru a se uita dincolo de căruţe.

Rand urca panta agale cu Min la braţul lui, bătând-o uşor pe mână şi vorbind cu ea. La un moment dat, el îşi dădu capul pe spate şi râse, iar ea şi-l aplecă pe al ei ca să facă la fel, înlăturându-şi cârlionţii negri care-i atârnau pe umeri. Ai fi zis că era un compatriot care ieşise la plimbare cu iubita lui, atât doar că avea sabia prinsă la cingătoare, iar uneori îşi trecea mâna de-a lungul mânerului lung. Oricum, alături mergea şi Taim, deci nu erau singuri. Înţeleptele îi urmau îndeaproape, pe când Fecioarele, *siswai'aman*-ii, cairhienii şi mayenerii întregeau procesiunea.

Se simţea uşurat că nu mai era nevoit să coboare în acel câmp al măcelului; însă trebuia să-l avertizeze pe Al'Thor despre toate duşmăniile pe care le observase în acea dimineaţă. Ce va face dacă Rand nu va vrea să asculte? Al'Thor se schimbase de când plecase din Ţinutul Celor Două Râuri, mai ales de când fusese răpit de către Coiren şi ceata ei. Nu. *Trebuia* să fie întreg la minte.

Când Rand şi Min pătrunseră în cercul de căruţe, cei mai mulţi dintre cei care alcătuiau procesiunea rămaseră afară, deşi erau şi aceştia însoţiţi, formând o adunare în sine.

Taim îl umbrea pe Rand, desigur. Era întunecat, cu nasul uşor încovoiat. Perrin bănuia că mai toate femeile l-ar fi găsit atrăgător. Câteva Fecioare îi aruncaseră, cu siguranţă, mai mult de o privire; erau directe când venea vorba despre astfel de lucruri. Când Taim păşi înăuntru, el îi aruncă o privire lui Gedwyn, care clătină din

cap aproape imperceptibil. O grimasă trecu peste chipul lui Taim, dispărând la fel de repede cum apăruse.

Nandera şi Sulin erau chiar în spatele lui Rand, umăr lângă umăr, fireşte, iar Perrin se miră că ele n-aduseseră cu ele alte douăzeci de Fecioare. Abia dacă-l lăsau pe Rand să se îmbăieze fără ca Fecioarele să nu stea de strajă lângă albie, Perrin înţelegea asta. Nu pricepea însă de ce Rand îngăduia acest lucru. Fiecare îşi purta *shoufa* în jurul umerilor, dezvelindu-şi părul scurt, prelungit cu o coadă pe spate. Nandera era o femeie vânjoasă, cu părul mai mult alb decât bălai, iar trăsăturile ei aspre o făceau chipeşă, dacă nu chiar frumoasă. Sulin – viguroasă, brăzdată de cicatrici, cu pielea aspră şi cu părul alb – o făcea pe Nandera să pară frumoasă şi aproape delicată.

Şi cele două femei le aruncară o privire *asha'man*-ilor, fără să pară că fac asta, apoi priviră cele două grupuri de Aes Sedai la fel de precaute. Nandera începu să-şi mişte degetele folosind limbajul prin semne al Fecioarelor. Nu era pentru prima oară când Perrin îşi dorea să-l înţeleagă, dar o Fecioară ar fi renunţat mai degrabă la suliţă ori la lance ca să se mărite cu o broască râioasă decât să-l înveţe pe un bărbat limbajul semnelor. O Fecioară, pe care Perrin n-o observase şi care stătea lângă o căruţă la câţiva metri depărtare de Gedwyn, îi răspunse în acelaşi mod, la fel şi o alta care, până în acel moment, jucase moara cu o soră de-a ei lângă prizonieri.

Amys le aduse pe Înţelepte înăuntru şi le trase deoparte ca să ţină sfat cu Sorilea şi cu alte câteva care stătuseră în căruţe. În ciuda feţei sale prea tinere pentru părul lung şi alb până la brâu, Amys era o femeie importantă, a doua printre Înţelepte după Sorilea. Deşi nu foloseau Puterea pentru a-şi proteja discuţia, şapte sau opt Fecioare le încercuiră pe dată şi începură să cânte încet. Unele şedeau, altele stăteau în picioare, altele ghemuite, fiecare de una singură şi toate ca din întâmplare. Dacă erai nerod.

Perrin avea ciudata impresie că oftase de prea multe ori de când se amestecase cu Aes Sedai, cu Înţeleptele şi cu Fecioarele. În ultima vreme, femeile, în general, se pare că-i dădeau bătăi de cap.

Dobraine şi Havien, conducându-şi caii, fără soldaţii lor, încheiau procesiunea. Havien văzuse, în sfârşit, o bătălie. Perrin se întreba dacă era dornic s-o vadă şi pe următoarea. Deşi de aceeaşi vârstă cu Ochi-de-aur, acesta n-arăta la fel de tânăr ca alaltăieri. Dobraine, cu părul lui lung şi încărunţit, tăiat scurt în faţă în stilul soldaţilor cairhieni, cu siguranţă nu era tânăr, iar bătălia din ziua

precedentă categoric nu fusese prima luptă la care luase parte. Totuşi, adevărul fie spus, părea mai îmbătrânit şi îngrijorat. La fel şi Havien. Bărbaţii îl căutau din priviri pe Perrin.

Kiruna şi Bera se duseră puţin mai încolo în momentul în care Rand păşise în interiorul căruţelor. Şi când Perrin se apropie, Kiruna îi spuse lui Rand pe un ton plin de emfază:

– Ai refuzat Tămăduirea ieri, însă oricine poate vedea că tot suferi.

Ea tăcu atunci când Bera îi atinse braţul, apoi reluă aproape fără ezitare:

– Poate acum eşti pregătit să fii Tămăduit? întrebă ea şi asta suna astfel: „Poate acum ţi-a venit mintea la cap?".

– Problema Aes Sedai trebuie rezolvată fără întârziere, *car'a'carn*, anunţă pe un ton oficial Amys, întrerupând-o pe Kiruna.

– Ar trebui date în grija noastră, Rand al'Thor, adăugă Sorilea, vorbind în acelaşi timp cu Taim.

– Problema Aes Sedai nu trebuie rezolvată, Seniore Dragon. *Asha'manii* mei ştiu ce să facă în cazul lor. Pot fi ţinute cu uşurinţă în Turnul Negru.

Ochi negri şi scânteietori se întoarseră pieziş către Kiruna şi Bera, iar Perrin conştientiză cu stupoare că Taim se referea la *toate* Aes Sedai, nu doar la prizoniere. De altfel, deşi Amys şi Sorilea se încruntară la Taim, privirile pe care le îndreptară către cele două Aes Sedai aveau aceeaşi semnificaţie.

Kiruna îi zâmbi lui Taim şi Înţeleptelor. Era un zâmbet slab, cât să-i încapă pe buze. Îi fu poate mai greu atunci când îi zâmbi bărbatului în mantie neagră, deşi nu părea să-şi dea seama încă de planul lui. Era suficient că el era cine era. Şi mai ales ce anume era.

– Având în vedere împrejurările, zise ea pe un ton rece, sunt convinsă că sora Cenuşie, Coiren Sedai, şi celelalte îmi vor da cuvântul lor de onoare. Nu mai există motiv de îngrijorare...

Ceilalţi începură să vorbească în acelaşi timp.

– Aceste femei n-au pic de onoare, spuse Amys cu dispreţ şi de astă dată era limpede că se referea la toate. Cum ar putea avea vreo valoare cuvântul lor? Sunt...

– Sunt *da'tsang*, o completă Sorilea pe un ton sumbru, ca şi când ar fi pronunţat o sentinţă, iar Bera o privi încruntată.

Perrin se gândi că era un cuvânt din Limba Străveche – din nou, cuvântul semăna cu ceva ce el ar fi trebuit să recunoască –, dar nu ştia de ce le făcea pe Aes Sedai să se încrunte. Sau de ce Sulin

dădea din cap, aprobându-le pe Înțelepte, care continuară asemenea unui bolovan prăvălindu-se pe deal la vale:

– Nu merită să fie tratate mai bine decât orice alt...

– Seniore Dragon, zise Taim, ca și când totul ar fi fost limpede, cu siguranță că-ți dorești ca toate Aes Sedai să intre în grija celor în care ai încredere, în grija celor despre care știi că le pot face față, și cine ar putea mai bine...

– Ajunge! strigă Rand.

Deși tăceau cu toții, reacțiile lor erau foarte diferite. Expresia de pe chipul lui Taim deveni impenetrabilă, cu toate că mirosul lui arăta că era furios. Amys și Sorilea schimbară o privire și-și potriviră șalurile aproape la unison; mirosurile le erau identice și se potriveau cu fețele lor, pe care se citea hotărârea. Intenționau să obțină ceea ce-și doreau, cu sau fără *car'a'carn*. Kiruna și Bera schimbară și ele câteva priviri, atât de grăitoare, încât Perrin și-ar fi dorit să le descifreze așa cum nasul lui descifra mirosul. El văzu două Aes Sedai senine, aparent stăpâne pe ele însele și pe tot ce-și doreau să fie stăpâne; nasul lui le mirosea pe cele două femeie care erau neliniștite și mai mult decât temătoare. Se temeau de Taim, Perrin era convins de asta. Creadeau în continuare, se pare, că le puteau face față, într-un fel sau altul, lui Rand și Înțeleptelor. Taim și *asha'manii* însă băgau spaima în ele.

Min îl trase pe Rand de mânecă. Ea îi privise pe toți foarte atent, iar mirosul ei era aproape la fel de îngrijorat ca și cel al surorilor. El o bătu ușor pe mână, în timp ce se uită aspru spre ceilalți. Inclusiv spre Perrin, când acesta deschise gura. Toți cei din tabără priveau, de la bărbații din Ținutul Celor Două Râuri până la prizonierele Aes Sedai, cu toate că doar câțiva Aieli se aflau suficient de aproape ca să audă ceva. Deși îl scrutau pe Rand, oamenii se țineau departe de el.

– Înțeleptele se vor ocupa de prizoniere, zise Rand într-un final, iar Sorilea mirosi brusc atât de satisfăcută, încât Perrin își frecă viguros nasul.

Taim clătină din cap înfuriat, însă Rand se răsti la el înainte ca Mazrim să spună ceva. Își vârâse degetul mare după catarama centironului, pe care se afla gravat un Dragon aurit, și articulațiile degetelor i se albiseră, atât de tare o strângea. Își așeză cealaltă mână pe pielea de mistreț care acoperea mânerul sabiei.

– *Asha'manii* ar trebui să instruiască și să recruteze, nu să păzească. Mai ales pe Aes Sedai.

Lui Perrin i se zbârli părul când simţi mirosul pe care-l emană Rand atunci când acesta se uită la Taim. Ură amestecată cu frică. Pe sfânta Lumină, trebuia să aibă o judecată sănătoasă.

Taim încuviinţă scurt din cap, fără tragere de inimă.

– Cum poruncești, Seniore Dragon.

Min îi aruncă o privire neliniştită bărbatului în mantie neagră şi se apropie mai mult de Rand.

Kiruna mirosea a uşurare. Aruncându-i o ultimă privire Berei, ea afişă o certitudine încăpăţânată.

– Aceste femei Aiel sunt nişte femei demne – unele dintre ele ar fi reuşit asta dacă ar fi venit în Turn –, însă nu poţi să le dai pe *Aes Sedai* în grija lor, pur şi simplu. Este de neconceput! Bera Sedai şi cu mine vom...

Rand îşi ridică o mână, iar cuvintele ei rămaseră parcă suspendate în aer. Sau o fi fost din cauza privirii din ochii lui, care semănau cu două pietre albastre-cenuşii. Sau o fi fost din cauza a ceea ce se vedea limpede prin mâneca lui sfâşiată – unul dintre Dragonii roşu cu auriu care urca unduindu-se pe antebraţe. Dragonul străluci în lumina soarelui.

– Nu mi-ai jurat, oare, credinţă?

Kiruna făcu ochii mari ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac.

După o clipă, ea încuviinţă cu o mişcare din cap, împotriva voinţei ei. În acel moment, părea la fel de neîncrezătoare ca şi în ziua precedentă, când îngenunchease lângă fântâni la sfârşitul bătăliei şi-i jurase pe Lumină şi pe speranţa mântuirii şi a renaşterii că va asculta poruncile Dragonului Renăscut şi că-l va sluji până când Ultima Bătălie va fi venit şi va fi luat sfârşit. Perrin îi înţelegea uluirea. Dacă ea ar fi negat acest lucru, în ciuda Celor Trei Jurăminte, el nu s-ar fi îndoit de amintirile lui: nouă Aes Sedai stând în genunchi, cu feţele îngrozite de cuvintele care le ieşeau pe gură, mirosind a neîncredere. Bera îşi ţuguie buzele ca şi când ar fi muşcat dintr-o prună stricată.

Un bărbat Aiel se alătură micului grup. Era mare de statură, aproape la fel de înalt ca şi Rand, cu faţa arsă de soare şi tuşe cenuşii în părul roşcat-închis. Acesta îl salută din cap pe Ochi-de-aur şi-i atinse uşor mâna lui Amys. Şi ea îi apăsă mâna drept răspuns. Rhuarc era soţul ei. În prezenţa altora, Aielii îşi afişau afecţiunea doar prin acest gest. Bărbatul era, de asemenea, şeful clanului Taardad Aiel – el şi Gaul erau singurii bărbaţi care nu purtau

bandanele *siswai'aman* – şi, din noaptea trecută, el împreună cu o mie de lăncieri fuseseră plecaţi într-o misiune de cercetare.

Până şi un orb dintr-o altă ţară ar fi simţit dispoziţia lui Rand, iar Rhuarc nu era prost.

– Este un moment potrivit, Rand al'Thor?

Când Rand îi făcu semn să vorbească, bărbatul continuă:

– Câinii Shaido fug mâncând pământul înspre răsărit. La nord, am văzut nişte bărbaţi în haine verzi, călare, însă ne-au ocolit. Ai spus să-i lăsăm în pace dacă nu ne creează necazuri. Cred că le vânează pe Aes Sedai care au reuşit să scape. Erau însoţiţi de câteva femei.

Nişte ochi albaştri şi reci căzură pe cele două Aes Sedai. Odinioară, Rhuarc ar fi păşit cu grijă în preajma femeilor Aes Sedai, oricare dintre Aieli ar fi procedat astfel, dar acest lucru se schimbase din ziua precedentă, dacă nu cumva dinainte.

– Sunt veşti bune. Aş da aproape orice s-o am pe Galina, dar, şi aşa, tot veşti bune sunt.

Rand îşi aşeză din nou mâna pe mânerul sabiei, scoţând-o din teaca întunecată. Părea un gest mecanic.

Galină, din frăţia Ajah Roşie, se aflase în fruntea surorilor care-l ţinuseră prizonier şi, dacă în acea zi Rand era calm în opinia ei, cu o zi înainte turbase de furie, pentru că ea reuşise să scape. Chiar şi în acel moment calmul lui era de gheaţă, care putea ascunde o furie mocnită, iar pe t'Bashere îl străbătu un fior când îi simţi mirosul.

– Vor plăti. Până la ultima.

Nu puteai să-ţi dai seama dacă Rand se referea la Shaido sau la Aes Sedai care scăpaseră, sau la amândouă variantele.

Bera îşi mişcă neliniştită capul, pe urmă al'Thor îşi îndreptă din nou atenţia la ea şi la Kiruna.

– Mi-aţi jurat credinţă şi am încredere în voi, continuă el şi-şi ridică o mână, cu degetul mare şi arătătorul aproape atingându-se, ca să arate cât de mult se încredea în ele. Aes Sedai se cred întotdeauna mai deştepte decât ceilalţi, cel puţin aşa susţin ele. Prin urmare, sunt convins că nu veţi ieşi din cuvântul meu, însă nici măcar baie nu veţi face fără permisiunea mea. Sau a unei Înţelepte.

De astă dată, Bera fu cea care arăta de parcă ar fi fost trăsnită. Ochii ei căprui-deschis pendulară între Amys şi Sorilea cu o indignare uimită, iar Kiruna abia se abţinu să nu facă la fel. Cele

două Înţelepte abia dacă-şi atinseră şalurile, însă încă o dată mirosurile lor erau identice. Mulţumirea răzbătea din ele în valuri, o satisfacţie extrem de necruţătoare. Perrin se bucura că Aes Sedai n-aveau nasul lui, fiindcă altminteri ar fi început un război chiar atunci şi acolo. Sau poate ar fi luat-o la fugă, uitând de demnitate. Asta ar fi făcut el.

Rhuarc stătea nepăsător şi examina vârful uneia dintre sulițele lui scurte. Era treaba Înţeleptelor. Spunea mereu că nu-i păsa ce făceau Înţeleptele atâta vreme cât nu-şi vârau nasul în treburile şefului clanului. Însă Taim... Acesta se prefăcea că nu-i păsa. Îşi încrucişase braţele la piept şi-şi plimba privirea prin tabără cu o expresie plictisită întipărită pe faţă. Cu toate astea, mirosul lui era ciudat, complex. Perrin ar fi zis că bărbatul era amuzat, cu siguranţă era mai binedispus decât înainte.

– Jurământul pe care l-am făcut, spuse Bera într-un final, proptindu-şi mâinile în şoldurile late, ajunge ca să lege pe oricine, în afară de Iscoadele Celui Întunecat.

Ea rosti cuvântul „jurământ" pe un ton la fel de rece cum rosti sintagma „Iscoadele Celui Întunecat". Nu, nu le plăcea jurământul pe care-l făcuseră.

– Îndrăzneşti să ne acuzi...?

– Dacă aş fi gândit asta, izbucni Rand, acum aţi fi în drum spre Turnul Negru împreună cu Taim. Aţi jurat să vă supuneţi. Atunci, supuneţi-vă!

Bera ezită timp îndelungat, apoi, într-o clipită, adoptă aceeaşi atitudine semeaţă, din cap până-n picioare, pe care o afişau Aes Sedai. Lucru care însemna ceva. O Aes Sedai putea face orice regină de pe tron să pară şleampătă. Ea făcu o reverenţă, înclinând imperceptibil din cap.

Kiruna, pe de altă parte, făcea eforturi vizibile să se abţină. Calmul de care dădea dovadă era la fel de tăios ca şi vocea.

– Atunci, trebuie să le cerem *permisiunea* acestor *respectabile* Aiele, ca să întrebăm dacă doreşti să fii Tămăduit. Ştiu că Galina a fost nemiloasă cu tine. Ştiu că porţi răni de la umeri până la genunchi. Acceptă Tămăduirea. Te rog!

Până şi cuvintele „te rog" sunau ca o poruncă.

Min se foi lângă Rand.

– Ar trebui să fii recunoscător, aşa cum am fost şi eu, păstorule. Nu-ţi place să suferi. *Cineva* trebuie s-o facă, altminteri... zâmbi ea

răutăcios, semănând foarte mult cu Min cea pe care Perrin şi-o amintea înainte să fie răpită.... Altminteri nu vei putea sta în şa.

– Tineri şi nerozi, interveni dintr-odată Nandera, fără să se adreseze cuiva anume. Uneori îndură durerea ca o mărturie a mândriei şi a nesăbuinţei lor.

– *Car'a'carn*, adăugă Sulin pe un ton sec, nu este nerod. Cel puţin aşa cred.

Rand îi zâmbi drăgăstos lui Min, iar Nanderei şi lui Sulin le aruncă priviri piezişe. Când se uită din nou la Kiruna, aceasta era la fel de semeaţă.

– Prea bine.

– Dar nu de la tine, adăugă el când ea păşi în faţă.

Ea avea o expresie atât de împietrită, încât părea gata să crape. Cu gura strâmbată într-un rânjet, Taim păşi înspre Rand. Fără să-şi ia privirea de la Kiruna, Rand îşi duse mâna la spate.

– De la ea. Vino aici, Alanna!

Ochi-de-aur tresări. Rand arătase în direcţia Alannei fără măcar să-i arunce o privire. Lui Perrin i se zbârli părul pe ceafă, fără să ştie din ce motiv anume. Taim părea să aibă aceeaşi reacţie. Faţa bărbatului deveni o mască impenetrabilă, însă ochii lui negri şi scânteietori treceau de la Rand la Alanna. Singurul cuvânt care-i veni în minte lui Perrin atunci când simţi mirosul în nări fu „nedumerit".

Alanna tresări la rândul ei. Indiferent de motiv, ea fusese agitată de când i se alăturase lui Perrin ca să vină aici. Seninătatea abia dacă i se citea pe chip. Îşi netezi rochia, le aruncă o privire sfidătoare Kirunei şi Berei, apoi se apropie lin, postându-se în faţa lui Rand. Celelalte două surori o urmăreau cu privirea, asemenea unor profesoare care voiau să se asigure că eleva lor se va descurca bine, totuşi nu erau convinse că, într-adevăr, o va face. Ceea ce n-avea nicio logică. O fi fost una din ele Conducătoarea, însă Alanna *era* Aes Sedai, la fel ca şi ele. Totul făcea ca Perrin să fie şi mai suspicios. Amestecându-te cu Aes Sedai era ca şi când ţi-ai fi croit drum printre râurile din Codrul cu Bălţi, de lângă Mlaştină. Oricât de lină ar fi fost suprafaţa, curenţii din adâncuri te-ar fi tras în jos. În acel loc părea să-şi facă apariţia tot mai mulţi curenţi submarini în fiecare moment, şi nu toţi veneau de la surori.

În mod surprinzător, Rand îşi făcu mâna căuş sub bărbia Alannei, ridicându-i capul. Bera şuieră când inspiră adânc şi, pentru prima oară, Perrin era de acord cu ea. Acasă, dacă ar fi mers

la un bal, Rand n-ar fi fost niciodată atât de direct cu o fată. Şi Alanna nu era o fată care mergea la baluri. La fel de surprinzătoare fu reacţia ei. Alanna se îmbujoră, mirosind a nesiguranţă. Aes Sedai nu se îmbujorau niciodată, din câte ştia Perrin, şi nu erau *niciodată* nesigure.

– Vindecă-mă! îi ceru Rand.

Era o poruncă, nu o rugăminte. Alanna se înroşi mai tare, iar mirosul său aducea a furie. Mâinile îi tremurau când şi le ridică pentru a-i lua capul între ele.

Fără să gândească, Perrin îşi frecă palma, cea pe care o despicase o suliţă Shaido cu o zi în urmă. Kiruna îi tămăduise câteva răni. Mai fusese tămăduit şi în trecut. Aveai senzaţia că plonjai cu capul înainte într-un iaz îngheţat; te lăsa gâfâind, tremurând şi fără putere în picioare. Şi înfometat, de obicei. Însă singurul semn care se desluşi la Rand după ce totul luă sfârşit fu un uşor tremurat.

– Cum suporţi durerea? îl întrebă Alanna în şoaptă.

– S-a terminat, aşadar, zise el, îndepărtându-i mâinile.

Pe urmă îi întoarse spatele fără nici măcar un cuvânt de mulţumire. Dădu să vorbească, apoi se opri, răsucindu-se pe jumătate ca să privească înspre fântânile din Dumai.

– Au fost găsiţi toţi, Rand al'Thor, îl anunţă cu blândeţe Amys.

El încuviinţă cu un semn din cap, pe urmă spuse pe un ton aspru:

– E vremea să pornim la drum. Sorilea, vrei să numeşti Înţeleptele care le vor lua pe prizoniere din grija *asha'man*-ilor? Şi pe cele care vor fi însoţitoare pentru Kiruna şi... pentru celelalte vasale ale mele.

El zâmbi, preţ de o secundă.

– N-aş vrea să păcătuiască din cauza ignoranţei.

– Se va face întocmai, *car'a'carn*, confirmă Înţeleapta cu faţa aspră aranjându-şi şalul cu hotărâre, apoi se adresă celor trei surori: Alăturaţi-vă prietenelor voastre până când voi găsi pe cineva să vă ţină de mână.

Nu era o surpriză că Bera se încruntă indignată, iar Kiruna rămase ţintuită locului. Alanna îşi coborî privirea în pământ, resemnată, aproape posomorâtă. Sorilea n-avea de gând să suporte o asemenea atitudine. Bătând scurt din palme, ea făcu gesturi vioaie ca să le urnească din loc.

– Ei bine, ce mai aşteptaţi? Mişcaţi-vă!

Aes Sedai se conformară îndemnului fără tragere de inimă, lăsând să pară că se supuneau, pur şi simplu. Amys veni lângă Sorilea şi-i şopti ceva la ureche, însă Perrin nu reuşi să înţeleagă ce anume. Totuşi, cele trei Aes Sedai se pare că s-au înţeles. Acestea încremeniră pe loc şi-şi întoarseră feţele *extrem* de uimite către Înţelepte. Sorilea bătu din nou din palme, mai tare de astă dată, apoi le făcu semn să plece.

În timp ce se scărpina în barbă, Perrin întâlni privirea lui Rhuarc. Şeful de clan schiţă un zâmbet şi ridică din umeri. Era treaba Înţeleptelor. Lui îi convenea; Aielii erau fatalişti ca şi lupii. Perrin îi aruncă o privire lui Gedwyn. Individul o privea pe Sorilea cum le ţinea prelegeri femeilor Aes Sedai. Nu, pe surori le privea. Era ca o vulpe care pândea găinile dintr-un coteţ la care nu putea ajunge. „Înţeleptele trebuie să fie mai bune decât *asha'mani*. Trebuie să fie", chibzui Ochi-de-aur.

Dacă Rand observa jocul de scenă, atunci nu-l băga în seamă.

– Taim, te vei întoarce cu *asha'manii* la Turnul Negru de îndată ce Înţeleptele le vor prelua pe prizoniere. Deci imediat. Ţine minte să fii cu băgare de seamă la orice învaţă foarte repede. Şi nu uita ce am spus despre recrutare.

– N-am cum să uit, Seniore Dragon, răspunse pe un ton sec bărbatul cu mantie neagră. Mă voi ocupa personal de acea călătorie. Dacă-mi dai voie să aduc din nou vorba... Ai nevoie de o gardă de onoare cum se cuvine.

– Am mai discutat despre asta, replică scurt Rand. Am alte planuri pentru *asha'mani*. Dacă voi avea nevoie de o gardă de onoare, atunci cei pe care îi *voi* păstra vor fi de-ajuns. Perrin, vrei să...?

– Seniore Dragon, interveni Taim, ai nevoie de mai mult decât de câţiva *asha'mani* în jurul tău.

Rand îşi întoarse capul către Taim. Chipul lui nu trăda nimic, la fel ca al femeilor Aes Sedai, însă mirosul lui îl făcu pe Perrin să se cutremure. Furia tăioasă dispăru brusc lăsând locul curiozităţii şi precauţiei, una scrutătoare, cealaltă ceţoasă; apoi o furie nimicitoare le distruse pe amândouă. Rand clătină uşor din cap şi mirosul lui se transformă într-o hotărâre de neclintit. Nimeni nu-şi schimba mirosul atât de repede. Nimeni.

Taim nu putea să vadă dincolo de ochii acestuia, desigur, şi tot ce-i spuneau aceştia era că Rand clătinase din cap, chiar dacă abia imperceptibil.

– Gândeşte-te! Ai ales patru Consacraţi şi patru ostaşi. Ar trebui să ai *asha'mani*.

Perrin nu înţelegea. Trăise cu impresia că erau *toţi* nişte *asha'mani*.

– Crezi că nu-i pot învăţa la fel de bine ca şi tine?

Vocea lui Rand era blândă, ca şoapta unei săbii vârâte în teacă.

– Am convingerea că Seniorul Dragon este prea ocupat ca să-i mai înveţe şi pe alţii, răspunse Taim pe un ton blând, deşi se simţea din nou furia. Prea important. Alege oameni care n-au nevoie să fie învăţaţi. Pot să-l aleg pe...

– Unul singur, îl întrerupse Rand. Îl voi alege eu.

Taim zâmbi, desfăcându-şi braţele în semn de aprobare, însă mirosul frustrării aproape că-l copleşi pe cel al furiei. Rand arătă din nou cu degetul fără să se uite.

– Pe el.

De astă dată, Taim păru surprins să descopere că arăta înspre un bărbat de vârstă mijlocie, care şedea pe un butoi răsturnat, din partea cealaltă a cercului de căruţe. Şi nu acorda atenţie celor strânşi în jurul lui Rand. Bărbatul stătea cu cotul proptit pe genunchi şi cu bărbia în palmă şi le privea încruntat pe prizonierele Aes Sedai. Sabia şi Dragonul străluceau pe gulerul înalt al hainei lui negre.

– Cum îl cheamă, Taim?

– Dashiva, răspunse încet Taim, privindu-l cu atenţie pe Rand.

Mazrim mirosea şi mai surprins decât Rand, dar şi iritat.

– Corlan Dashiva. E de la o fermă din Dealurile Negre.

– E bun, zise Rand, deşi nu părea prea convins.

– Dashiva îşi recapătă forţa rapid, însă e mai tot timpul cu capul în nori. Chiar şi când nu este, pare absent. Poate o fi doar un visător şi spurcarea *saidinului* i-a afectat deja creierul. Ar fi mai bine dacă l-ai alege pe Torval sau pe Rochaid, sau...

Împotrivirea lui Taim părea să-i alunge incertitudinea lui Rand.

– Am spus că Dashiva e bun. Anunţă-l că mă va însoţi, apoi dă prizonierele în grija Înţeleptelor şi pleacă. N-am de gând să-mi irosesc ziua întreagă certându-mă cu tine. Perrin, pregăteşte-i pe toţi de plecare. Caută-mă când vor fi pregătiţi.

Zicând acestea, el se îndepărtă cu Min la braţ şi cu Nandera şi Sulin urmându-i ca nişte umbre. Ochii negri ai lui Taim scânteiau. Apoi plecă şi el, strigându-i pe Gedwyn şi pe Rochaid, pe Torval şi pe Kisman. Oamenii în haine negre veniră în fugă.

Perrin făcu o grimasă. Deşi avea atât de multe să-i spună lui Rand, nu deschisese gura nici măcar o dată. Poate că vorbele îi vor veni mai uşor odată ce vor fi departe de Aes Sedai, de Înţelepte şi de Taim.

Nu prea avea mare lucru de făcut. El ar fi trebuit să se ocupe de tot, având în vedere că adusese ajutoarele, însă Rhuarc ştia mai bine decât el ce trebuia făcut, iar un singur cuvânt adresat lui Dobraine şi lui Havien fu de-ajuns pentru cairhieni şi mayeneri. Aceştia aveau ceva de spus, dar tăcură până când rămaseră singuri şi Perrin îi întrebă ce se întâmplase.

Atunci, Havien izbucni:

– Stăpâne Perrin, este vorba despre Seniorul Dragon. Scotocirea aceea printre cadavre...

– Pare puţin cam... exagerată, îl întrerupse cu blândeţe Dobraine. Ne facem griji pentru el, după cum poţi înţelege. Lucruri importante depind de el.

Deşi arăta ca un soldat, şi chiar era unul, Dobraine era, de asemenea, un senior cairhien, implicat, ca orice alt cairhien, în Jocul Caselor, unde se foloseau vorbe atente.

Perrin nu era implicat în Jocul Caselor.

– Nu şi-a pierdut minţile, rosti el pe un ton sec.

Dobraine se mulţumi să încuviinţeze din cap, ca şi când ar fi vrut să zică „desigur", şi ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu intenţionase niciodată să întrebe, însă Havien se făcu roşu ca racul la faţă. Perrin clătină din cap în timp ce-i privea cum se duceau la oamenii lor. Spera că nu spusese o minciună.

Strângându-şi oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri, Ochi-de-aur le zise să-şi înşeueze caii şi ignoră plecăciunile. Cei mai mulţi păreau a fi sub impulsul momentului. Chiar şi Faile spunea că, uneori, locuitorii Ţinutului Celor Două Râuri exagerau cu plecăciunile. Şi că încă încercau să înţeleagă cum trebuiau să se comporte faţă de un senior. Lui îi trecu prin gând să le strige „Nu sunt senior", dar o mai făcuse şi înainte şi nu dăduse roade.

Pe când ceilalţi se grăbeau să ajungă la caii lor, Dannil şi Tell Lewin rămaseră în urmă. Erau fraţi. Amândoi erau slăbănogi şi semănau foarte bine unul cu celălalt, doar că Dannil purta o mustaţă aducând cu nişte coarne întoarse în jos, în stilul celor din Tarabon, în vreme ce la Tell se observa sub nasul lui coroiat un început de mustaţă de culoare neagră, cum era moda în Arad

Doman. Refugiaţii aduseseră cu ei multe lucruri noi când veniseră în Ţinutul Celor Două Râuri.

– *Asha'manii* ăia vin cu noi? întrebă Dannil.

Când Perrin clătină din cap în semn că nu, el răsuflă uşurat şi cu atâta forţă, încât mustăţile groase îi fremătară.

– Dar Aes Sedai? întrebă Ban, nerăbdător. Vor fi libere, nu-i aşa? Rand e liber. Seniorul Dragon, adică. Nu pot rămâne prizoniere, nu Aes Sedai.

– Mergeţi şi pregătiţi-i pe ceilalţi de plecare, le ceru Perrin. Lăsaţi grijile pentru Aes Sedai în seama lui Rand.

Cei doi fraţi tresăriră la fel. Când îi văzu scărpinându-şi îngrijoraţi mustăţile cu degetele, Perrin îşi retrase repede mâna de sub bărbie, de parcă ar fi avut păduchi.

În scurt timp, în tabără se instală forfota. Deşi toţi se aşteptaseră să se pună în mişcare cât mai curând, fiecare mai avea câte ceva de făcut. Servitorii care le slujeau pe Aes Sedai captive şi cei care mânau căruţele încărcară în mare grabă ultimele lucruri şi începură să lege caii câte doi, cu un zornăit de hamuri. Cairhienii şi mayenerii păreau să fie peste tot, verificând şeile şi hăţurile. *Gai'shain*-ii dezbrăcaţi fugeau în toate direcţiile, cu toate că Aielii n-aveau prea multe pregătiri de făcut.

Luminile intermitente din exteriorul căruţelor anunţau plecarea lui Taim şi a *asha'man*-ilor. Acest lucru îl făcu pe Perrin să se simtă mai bine. Dintre cei nouă care rămăseseră, unul, în afară de Dashiva, de vârstă mijlocie, un individ îndesat cu faţă de fermier, iar un altul care şchiopăta şi avea părul cărunt, ar fi fost cu uşurinţă bunici. Deşi ceilalţi erau mai tineri, unii doar nişte băieţi, aceştia priveau toată agitaţia cu stăpânirea de sine a celor care mai văzuseră aşa ceva de nenumărate ori. Ei stăteau deoparte, împreună, cu excepţia lui Dashiva, care se afla la câţiva metri mai încolo şi privea în gol. Amintindu-şi de avertismentul lui Taim în privinţa individului, Perrin spera că insul visa cu ochii deschişi.

Îl găsi pe Rand aşezat pe o ladă din lemn, cu coatele rezemate pe genunchi. Sulin şi Nandera stăteau ghemuite de o parte şi de cealaltă a lui Rand, amândouă evitând în mod intenţionat să privească sabia de la şoldul lui. Deşi ţineau în mâini suliţele şi scuturile rotunde cu un aer degajat, în mijlocul oamenilor care-i erau loiali lui Rand, ele erau atente la tot ce mişca în jurul lui. Min şedea pe pământ la picioarele lui, ghemuită, zâmbindu-i.

– Nădăjduiesc că ştii ce faci, Rand, îi spuse Perrin, strângând mânerul toporului.

Prin apropiere nu se afla nimeni altcineva în afară de Rand, de Min şi de cele două Fecioare. Dacă Sulin şi Nandera vor da fuga la Înţelepte, atunci n-aveau decât. Fără nicio introducere, el începu să-i relateze ceea ce observase în acea dimineaţă. Şi ceea ce mirosise, cu toate că nu spuse asta. Rand nu se număra printre puţinii care ştiau despre el şi despre lupi; Ochi-de-aur povestea tot ceea ce văzuse şi auzise: *asha'manii* şi Înţeleptele, *asha'manii* şi Aes Sedai, Înţeleptele şi Aes Sedai – un butoi cu pulbere care putea exploda oricând. Nu uită nici de oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri.

– Îşi fac griji, Rand, iar dacă îşi vor bate capul, poţi fi convins că unii dintre cairhieni se vor gândi să facă totuşi ceva. Sau vreun tairenian. Poate doar să-i ajute pe prizonieri să scape, poate altceva mai grav. Pe sfânta Lumină, parcă îi văd pe Dannil şi pe Ban şi alţi cincizeci ajutându-i să scape, dacă ar şti cum!

– Crezi că s-ar putea întâmpla ceva mai rău? îl întrebă Rand încet, iar Perrin se înfioră.

T'Bashere îl privi în ochi pe Rand.

– De o mie de ori, răspunse Perrin în şoaptă. N-o să iau parte la o crimă. Dacă o vei face, am să mă pun în calea ta.

Se aşternu o tăcere lungă. Ochii de un albastru-cenuşiu îi priveau insistent pe cei aurii.

– Nu vă mai zburliţi! rosti Min încruntându-se pe rând la cei doi, scoţând un sunet gutural. Rand, ştii prea bine că nu vei da o astfel de poruncă, nici nu vei îngădui altcuiva s-o dea. Perrin, ştii prea bine că el n-o va face. Aşa că încetaţi să vă mai purtaţi ca şi când aţi fi doi cocoşi străini într-un ţarc.

Sulin chicoti. Perrin voia s-o întrebe pe Min cât de convinsă era de asta, însă nu era o întrebare căreia să-i dea glas acolo. Rand îşi trecu mâna prin păr şi clătină din cap, ca şi când ar fi dezaprobat pe cineva care nu se afla acolo. O voce pe care doar nebunii o auzeau.

– Nu-i niciodată uşor, nu-i aşa? reluă Rand după o vreme, cu amărăciune în glas. Adevărul crunt este că nu ştiu care variantă ar fi mai rea. Nu ştiu cum aş putea face vreo alegere bună. S-au ocupat ele de asta, zise el şi pe chip i se citea descurajarea, însă clocotea de furie, după miros. Vii sau moarte, sunt ca o povară pe umerii mei, pe care doar ele o pot ridica.

Perrin se uită şi el în direcţia prizonierelor Aes Sedai. Ele stăteau în picioare, împreună, dar chiar şi aşa reuşeau să creeze o

oarecare distanţă între cele trei care fuseseră ferecate şi restul. Înţeleptele, care stăteau în jurul lor, le dădeau porunci scurte, după gesturile pe care le făceau şi feţele serioase ale surorilor. Poate era mai bine ca prizonierele să rămână în grija Înţeleptelor decât în a lui Rand. Şi-ar fi dorit să fi fost sigur de asta.

– Ai văzut ceva, Min? o iscodi Rand.

Perrin tresări şi le aruncă o privire ameninţătoare lui Sulin şi Nanderei, însă Min râse uşor. Cum stătea rezemată de genunchiul lui Rand, ea părea, într-adevăr, a fi Min cea pe care o ştia el, pentru prima oară de când o găsise lângă fântâni.

– Perrin, Înţeleptele, Fecioarele, poate chiar toate ştiu despre mine. Şi nu le pasă.

Ea avea o înzestrare pe care o ţinea ascunsă, aşa cum făcea el cu lupii. Uneori vedea imagini şi aure în jurul oamenilor şi câteodată le cunoştea semnificaţia.

– N-ai de unde să ştii cum este, Perrin. Aveam doisprezece ani când a început totul şi nu ştiam să păstrez secretul. Toată lumea credea că inventam lucruri. Asta până când am spus că un bărbat de pe strada următoare se va căsători cu femeia cu care-l văzusem, doar că el era deja însurat. Când acesta a fugit în lume cu femeia, soţia lui a venit însoţită de o gloată acasă la mătuşa mea şi m-a învinuit pentru asta, spunând că am folosit Puterea pe soţul ei sau că le-am dat să bea cine ştie ce poţiune, spuse Min clătinând din cap. N-avea dovezi clare, continuă ea, doar simţea nevoia să dea vina pe cineva. Ba chiar au circulat vorbe despre mine cum că aş fi o Iscoadă a Celui Întunecat. Cu ceva timp în urmă, în oraş îşi făcuseră apariţia câteva Mantii Albe, care încercaseră să agite spiritele. În fine, mătuşa Rana m-a convins să spun că doar i-am auzit povestind pe Copiii Luminii, iar mătuşa Miren mi-a promis c-o să-mi tragă o mamă de bătaie pentru că am răspândit poveşti. Mătuşa Jan a spus că o să-mi administreze o doză. N-au făcut-o, firește, deoarece cunoşteau adevărul. Dacă n-ar fi fost atât de categorice, afirmând că nu eram decât un copil, poate aş fi fost rănită sau chiar omorâtă. Unora nu le place ca altcineva să ştie lucruri despre viitorul lor; cei mai mulţi oameni nu vor să-l afle, decât dacă e de bine. Nici măcar mătuşile mele nu voiau. Însă pentru Aieli, sunt un soi de Înţeleaptă din curtoazie.

– Unii au înzestrări, alţii, nu, preciză Nandera, ca şi când ar fi fost o explicaţie suficientă.

Min râse din nou şi-şi întinse mâna ca să-i atingă genunchiul Fecioarei.

– Mulţumesc.

Vârându-şi picioarele sub ea, Min îşi ridică privirea la Rand. Ea râdea din nou, radia. Acea strălucire zăbovi chiar şi după ce deveni serioasă. Serioasă şi nu prea încântată.

– Ca să revin la întrebarea ta, n-am văzut nimic interesant. Taim are un trecut sângeros şi un viitor la fel, dar cred că ai ghicit deja asta. Este un bărbat periculos. Par să strângă imagini ca şi Aes Sedai.

O privire lungă, printre genele coborâte, în direcţia lui Dashiva şi a celorlalţi *asha'mani* fu suficient de grăitoare. Mai toţi oamenii aveau puţine imagini în jurul lor, însă Min zicea că Aes Sedai şi Străjerii aveau întotdeauna.

– Problema e că sunt estompate. Cred că se datorează faptului că deţin Puterea. Acest lucru este adesea adevărat în cazul Aes Sedai şi e şi mai rău atunci când ele conduc Puterea. Kiruna şi suratele ei sunt înconjurate de tot soiul de imagini, dar pentru că stau atât de aproape unele de celelalte, toate imaginile se amestecă între ele. Acestea sunt şi mai neclare în cazul prizonierelor.

– Prizonierele nu sunt importante, o lămuri Rand. Asta vor spune ele.

– Dar, Rand, simt că e ceva important, doar că nu-mi dau seama ce anume. Trebuie să ştii.

– „Dacă nu ştii totul, trebuie să te foloseşti de ceea ce ştii", cită Rand cu amărăciune în glas. Mi se pare că nu ştiu niciodată totul. Prea puţin, de cele mai multe ori. Însă n-am de ales decât să merg mai departe, nu-i aşa?

Nu era deloc o întrebare.

Loial se apropie cu paşi mari, debordând de energie în ciuda oboselii care i se citea pe faţă.

– Rand, oamenii spun că sunt gata de plecare, dar mi-ai făgăduit c-o să-mi povesteşti cât încă îţi este totul proaspăt în minte, rosti el şi, brusc, îşi mişcă urechile stânjenit, iar vocea bubuitoare îi deveni rugătoare. Îmi cer iertare. Ştiu că nu poate fi plăcut. Dar trebuie să ştiu. Pentru cartea mea. Pentru Vârste.

Rand se ridică în picioare râzând şi trase uşor de haina desfăcută a Ogierului.

– Pentru Vârste? Toţii scriitorii vorbesc astfel? Nu-ţi face griji, Loial. Totul va fi proaspăt în mintea mea când îţi voi povesti. N-am

să uit, îl asigură al'Thor, moment în care un miros amenințător, acru răzbătu dinspre el în ciuda zâmbetului, apoi dispăru. Însă după ce vom ajunge în Cairhien, când vom face cu toții o baie și vom trage un pui de somn în patul nostru.

Rand îi făcu semn lui Dashiva să se apropie.

Deși nu era slab, bărbatul se mișca într-un mod ezitant, cu mâinile împreunate în față, ceea ce-l făcea să pară sinistru.

– Seniore Dragon? rosti el, înclinându-și capul.

– Poți deschide o poartă, Dashiva?

– Desigur.

Dashiva începu să-și fluture mâinile și să-și lingă buzele cu vârful limbii, iar Perrin se întrebă dacă bărbatul era întotdeauna atât de agitat sau doar când vorbea cu Dragonul Renăscut.

– Cu alte cuvinte, M'hael îl învață pe un ucenic Călătoria de îndată ce acesta se dovedește a fi suficient de puternic.

– M'Hael? întrebă Rand, clipind.

– Este titlul stăpânului Mazrim Taim, Seniore Dragon. Înseamnă „conducător" în Limba Străveche, explică bărbatul cu un zâmbetul nervos și superior în același timp. Citesc mult când sunt la fermă, orice carte care-mi cade în mână.

– M'Hael, repetă Rand, pe un ton dezaprobator. Fie cum zici tu. Deschide-mi o poartă aproape de Cairhien, Dashiva. A sosit vremea să văd ce s-a mai întâmplat de când am fost plecat și ce trebuie să fac în privința asta.

El râse din nou. Era un râs amar care-l făcu pe t'Bashere să simtă fiori pe șira spinării. Apoi Rand chibzui: „Mazrim Taim. Înaintea mea, de-a lungul veacurilor, și alți bărbați pretinseseră că ar fi Dragonul Renăscut. Câțiva ani înainte de mine, fusese o adevărată epidemie de Dragoni, unii dintre ei chiar conducând Puterea. Mazrim Taim fusese unul dintre ei, adunând o armată și răvășind Saldaea înainte de fi prins".

CAPITOLUL 3

Dealul dimineţii aurii

Pe coama lată a unui mic deal, la câţiva kilometri nord-est de oraşul Cairhien, departe de orice drum sau aşezare omenească, o rază subţire şi verticală de lumină îşi făcu apariţia, mai înaltă decât un om călare. Pământul cobora în pante în toate direcţiile, ondulându-se uşor, doar câteva tufişuri răzleţe obturând vederea pe o rază de mai bine de un kilometru, până la pădurea înconjurătoare. Fire veştejite începură să cadă când lumina păru să se învârtă, creând o deschizătură pătrată în aer. Câteva tulpini moarte erau despicate pe lungime, tăiate cu precizia unei lame ascuţite de o gaură în cer.

În clipa în care poarta se deschise complet, Aieli cu feţele acoperite, bărbaţi şi Fecioare, năvăliră afară şi se împrăştiară în toate direcţiile ca să încercuiască dealul. Aproape ascunşi de acel puhoi, patru *asha'mani* cu ochi ageri se postară în jurul porţii, privind înspre pădurea înconjurătoare. Nimic nu mişca în afară de vânt, de praf, de iarba înaltă şi de ramurile din depărtare. Cu toate astea, *asha'manii* cercetau din priviri panorama cu fervoarea cu care un şoim înfometat căuta din priviri un iepure. Un iepure care era cu ochii în patru la un şoim putea fi la fel de vigilent, însă niciodată cu acelaşi aer ameninţător.

Puhoiul nu se mai termina. În acel moment era un val de Aieli, iar în clipa următoare soldaţi cairhieni călare năvăleau în galop doi câte doi, steagul cărămiziu al Luminii ridicându-se deasupra capetelor lor de îndată ce ieşiră prin poartă. Fără pic de răgaz, Dobraine îşi trase oamenii deoparte şi începu să-i aşeze în formaţie de luptă puţin mai în josul pantei. Coifurile şi mănuşile se aliniară în şiruri exacte, ţinând lăncile şi suliţele ridicate la acelaşi unghi. Soldaţi experimentaţi, aceştia erau pregătiţi să pornească la atac oriunde le-ar fi indicat el.

Aflat pe urmele ultimilor cairhieni, Perrin ieşi prin poartă călare pe Stepper, bidiviul cenuşiu trecând cu un singur salt de pe dealul de la poalele fântânilor din Dumai pe dealul din Cairhien. Perrin se feri din instinct. Deşi marginea de sus se afla cu mult deasupra capului său, el văzuse ce dezastru putea provoca o poartă şi n-avea de gând să verifice dacă erau în siguranţă stând pe loc. Loial şi Aram îl urmau îndeaproape. Ogierul era pe jos, cu toporul pe umăr şi cu genunchii îndoiţi. Apoi veneau oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri, aplecaţi în şei cu mult după ce trecură de poartă. Rad al'Dai ducea steagul cu Capul De Lup Roşu – era al lui Perrin pentru că toată lumea spunea asta –, iar Tell Lewin pe cel cu Vulturul Roşu.

Ochi-de-aur evită să le privească, mai ales pe cel cu Vulturul Roşu. Oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri le voiau pe amândouă. Deoarece el era senior, trebuia să aibă ambele steaguri. Era senior, însă când le spuse să arunce nenorocitele alea de steaguri, acestea nu dispărură pentru prea mult timp. Capul de Lup Roşu îi dădea un titlu pe care nu-l avea şi pe care nu şi-l dorea, în vreme ce Vulturul Roşu... La mai bine de două mii de ani după ce poporul Manetheren dispăruse în Războaiele Troloce şi la aproape o mie de ani după ce Andor înghiţise o parte din ceea ce fusese odinioară Manetheren, steagul acela reprezenta în continuare un act de răzvrătire pentru un andorian. Legendele mai stăruiau încă în minţile unora. Trecuseră, firește, câteva generaţii de când oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri ştiau că erau andorieni, însă mentalităţile Reginelor nu puteau fi schimbate atât de uşor.

O întâlnise pe Regina din Andor cu mult timp în urmă, sau aşa i se părea, în Stânca din Tear, o mare fortăreaţă din oraşul Tear, despre care se spune că a fost făcută cu ajutorul Puterii Supreme la puţin timp de la Frângerea Lumii. Pe atunci nu era Regină, fiindcă trebuia să fie încoronată în Caemlyn, dar Elayne părea o tânără

plăcută şi frumoasă, deşi nu era părtinitor cu femeile cu păr bălai. Uşor narcisistă, firește, doar era Domniţa-Moştenitoare. Atrasă şi de Rand, dacă a adulmeca pe la colţuri însemna ceva. Rand voia să-i ofere nu doar Tronul Leului din Andor, ci şi Tronul Soarelui din Cairhien. Cu siguranţă, ea va fi suficient de îngăduitoare încât să treacă cu vederea un steag care nu mai avea nicio semnificaţie. Perrin clătină din cap în timp ce-i privea pe oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri aşezându-se în spatele acelor steaguri. Oricum, era o grijă pentru o altă zi.

Nu exista o precizie soldăţească precum cea a oamenilor din Ţinutul Celor Două Râuri. Deşi cei mai mulţi erau doar nişte băieţi, ca Tod, fii de fermieri şi păstori, totuşi ştiau ce aveau de făcut. Fiecare al cincilea bărbat lua hăţurile a patru cai, pe când ceilalţi călăreţi descălecau în grabă, cu arcurile lungi deja întinse şi la îndemână. Cei care nu erau călare se aşezară în şiruri dezordonate, privind în jurul lor cu un vădit interes, verificându-şi tolbele cu gesturi exersate şi manevrându-şi arcurile cu pricepere – acele arcuri mari din Ţinutul Celor Două Râuri, aproape la fel de înalte ca şi cei care le foloseau. Puteau trage cu acele arcuri mai departe decât şi-ar fi închipuit oricine din afara Ţinutului Celor Două Râuri. Şi să nimerească ţinta.

Perrin nădăjduia că nu se va întâmpla asta în ziua aceea. Uneori visa la o lume în care nu se întâmpla niciodată asta. Iar Rand...

– *Crezi că duşmanii mei au dormit câtă vreme am fost... plecat?* îl întrebase brusc Rand în timp ce aşteptau ca Dashiva să deschidă poarta.

Purta o haină găsită prin căruţe, din lână verde bine croită, dar care nu semăna deloc cu ceea ce purta el, de obicei. Deoarece nu dorise să ia haina de pe spatele vreunui Străjer sau un cadin'sor *de pe spatele vreunui Aiel, această haină era singurul veşmânt din tabără care i se potrivise. După cum poruncise să fie scotocite acele căruţe în ziua precedentă şi în acea dimineaţă, ai fi zis că şi-ar fi dorit ceva din mătase şi broderii fine.*

Căruţele erau înşiruite, fără cai, cu coviltirele din pânză şi cu un schelet din fier coborâte. Kiruna împreună cu celelalte surori care au jurat supunere oarbă şedeau îngrămădite în căruţa din faţă şi nu păreau prea fericite. Ele încetaseră să mai protesteze de îndată ce observaseră că opoziţia lor nu dădea roade, însă Perrin le mai auzea bombănind furioase. Cel puţin stătea în căruţă. Străjerii erau pe jos, în

jurul căruței, tăcuți și cu fețele împietrite, în vreme ce prizonierele Aes Sedai ședeau în grup, rigide și posomorâte, fiind păzite de Înțeleptele care nu-l însoțeau pe Rand, adică toate în afară de Sorilea și Amys. Străjerii prizonierelor înaintau cu priviri încruntate într-un alt grup, la vreo șaptezeci de metri mai în spate, moartea rece așteptându-i în ciuda rănilor lor și a gărzilor siswai'aman. *Cu excepția armăsarului negru al Kirunei, pe care Rand îl ținea de căpăstru, și a unei iepe cenușii cu glezne subțiri pentru Min, toți caii aparținând Aes Sedai și Străjerilor fuseseră legați într-un șir lung în spatele căruțelor, cu excepția celor care fuseseră împărțiți* asha'man-*ilor sau întrebuințați să tragă căruțele; acest lucru îi făcu pe stăpânii acestora să vocifereze mai tare decât dacă li s-ar fi cerut să meargă pe jos!*

– Credeți asta? Flinn? Grady?

Unul dintre asha'mani *care aștepta să treacă primul prin poartă, individul îndesat cu față de fermier, se uită nesigur la Rand, apoi la bătrânul cu fața aspră, care șchiopăta. Fiecare dintre ei purta pe guler o insignă în formă de sabie din argint, însă nu și Dragonul.*

– Doar un nebun ar crede că dușmanii lui stau nemișcați atunci când el nu se uită, Seniore Dragon, răspunse bătrânul cu o voce aspră.

Părea a fi soldat.

– Dar tu, Dashiva?

Dashiva tresări, surprins că i se adresa cineva.

– Eu... am crescut la fermă.

El trase de centiron, îndreptându-l, deși nu era nevoie. Asha'manii *ar fi trebuit să mânuiască sabia la fel de mult ca și Puterea, însă Davisha nu părea să facă deosebirea. Nu prea știa cum era să ai dușmani. În ciuda stângăciei lui, avea un oarecare are insolent. Toți păreau să fie obișnuiți cu aroganța.*

– Dacă vei rămâne prin preajma mea, vei ști, rosti încet Rand.

Zâmbetul lui îl făcu pe t'Bashere să se cutremure. De obicei, el zâmbea în vreme ce poruncea să se treacă prin poartă, de parcă ar fi fost atacați din partea cealaltă. Dușmanii erau pretutindeni, le spuse el. Să nu uite asta. Dușmanii erau pretutindeni și n-aveai de unde să știi cine erau.

Exodul continuă neîntrerupt. Căruțele depășiră huruind fântânile din Dumai și o luară spre Cairhien. Surorile ședeau în prima căruță ca niște statui de gheață, legănându-se încoace și încolo. Străjerii lor mergeau alături la trap, cu mâinile pe mânerele săbiilor și cu ochii în patru; era limpede că ei credeau că Aes Sedai

trebuiau să fie protejate nu doar de cei care se aflau pe deal, ci și de cei care și-ar fi făcut apariția. Înțeleptele trecură prin poartă, mânându-le pe cele pe care le aveau în grijă; câteva se foloseau de niște bețe ca să le împungă pe Aes Sedai, însă surorile reușeau să se comporte ca și când n-ar fi existat nici Înțelepte, nici împunsături. Apoi fu rândul prizonierilor *gai'shain* Shaido, care trecură prin poartă la trap într-o coloană de câte patru, sub privirea unei singure Fecioare; ea le indică un loc retras înainte să se alăture celorlalte *Far Dareis Mai*. Prizonierii *gai'shain* îngenunchează, așezându-se pe rânduri, goi-pușcă și mândri nevoie-mare. Urmară Străjerii rămași, păziți de gărzile lor, degajând o furie colectivă pe care Perrin o putea simți peste toate mirosurile. Pe urmă veniră Rhuarc și ceilalți *siswai'aman* și Fecioarele, și încă patru *asha'mani*, fiecare conducând de căpăstru un al doilea cal, și, în sfârșit, Nurelle și Gărzile sale Înaripate, cu lăncile lor cu panglici roșii.

Mayenerii se umflau în pene pentru că erau ariergarda, râzând și lăudându-se în fața cairhienilor despre ce ar fi făcut dacă s-ar fi întors Aielii Shaido, cu toate că, în realitate, nu erau ultimii. La urmă de tot veneau Rand, călare pe armăsarul Kirunei, și Min, pe iapa ei. Sorilea și Amys mergeau la pas de o parte a armăsarului înalt și negru, iar Nandera și vreo șase Fecioare, de partea cealaltă. Dashiva pășea pe urmele lor, mânând o iapă cafenie și ascultătoare. Poarta se închise. Dashiva privi clipind locul în care se deschisese aceasta și zâmbi șters, apoi se urcă cu stângăcie în șaua iepei. Părea să vorbească de unul singur: probabil, sabia i se încurcase între picioare, iar el fu cât pe ce să cadă. Cu siguranță, nu înnebunise încă.

Oastea acoperea dealul. Toți erau pregătiți pentru un atac care n-avea să vină. Era o mică armată, alcătuită doar din câteva mii de luptători, dar care ar fi reușit să pară o armată destul de mare, înainte ca Aielii să-și treacă soldații peste Zidul Dragonului. Îndrumându-și încet calul înspre Perrin, Rand scrută peisajul rural. Cele două Înțelepte îl urmară îndeaproape, vorbind încet fără să-și ia ochii de la el; după aceea urmară Nandera și Fecioarele, care erau cu ochii în patru. Dacă Rand ar fi fost lup, Perrin ar fi zis că sălbăticiunea întruchipată de al'Thor adulmeca aerul. Rand ținea Sceptrul Dragonului peste oblâncul înalt – cu un vârf de suliță lung de o jumătate de metru, ornat cu ciucure verde cu alb și Dragoni sculptați –, pe care-l cântărea în mână uneori ca și când ar fi vrut să-și reamintească de el.

Când Rand trase de hăţuri, îl cercetă din priviri pe t'Bashere la fel de atent cum examinase şi împrejurimile.

– Am încredere în tine, zise el, într-un sfârşit, dând aprobator din cap, pe când Min se mişcă tulburată în şa, pe urmă adăugă: Şi în tine, Min, fireşte. Şi în tine, Loial.

Ogierul se foi stingherit, aruncându-i o privire nesigură lui Perrin. Rand privi în partea cealaltă a dealului, la Aieli şi la *asha'mani*, şi la ceilalţi.

– Sunt atât de puţini în care pot avea încredere, şopti el obosit.

Mirosul lui era suficient de amestecat cât pentru doi oameni: furie şi teamă, hotărâre şi disperare, iar printre ele, oboseală.

„Rămâi lucid, voia să-i spună Perrin. Rezistă." Un sentiment de vină îl făcu să tacă însă. Dragonului Renăscut voia să-i spună asta, nu prietenului său din copilărie. Îşi dorea ca prietenul lui să rămână lucid; Dragonul Renăscut *trebuia* să rămână lucid.

– Seniore Dragon! strigă brusc unul dintre *asha'mani*.

Era doar un băiat, cu ochi negri la fel de mari ca ai unei fete. N-avea nici sabie, nici Dragon pe gulerul hainei, ci doar o atitudine mândră. Jahar Narishma, aşa auzise Perrin că i se spunea.

– Înspre sud-vest!

O siluetă îşi făcuse apariţia, ieşind din pădure la mai bine de un kilometru depărtare. Era o femeie, cu fustele ridicate până la coapse. În ochii lui Perrin, aceasta era limpede o Aiel. O Înţeleaptă, poate, deşi nu-şi putea da seama la prima vedere. Era însă convins. Imaginea ei îi readuse starea de nelinişte. Faptul că se afla acolo cineva, tocmai în locul în care se deschisese poarta pentru ei, nu putea fi semn bun. Clanul Shaido crease din nou probleme în Cairhien atunci când el pornise la drum după Rand, însă pentru Aieli, o Înţeleaptă era o Înţeleaptă, indiferent de clanul din care provenea aceasta. Se vizitau ca nişte vecini care veneau la ceai în vreme ce clanurile lor se omorau între ele. Doi Aieli care încercau să se omoare unul pe celălalt ar fi făcut un pas în spate ca să lase o Înţeleaptă să treacă printre ei. Poate că ziua precedentă schimbase asta, poate că nu. El oftă încet. Femeia nu putea fi un semn bun.

Aparent, aproape toţi cei strânşi pe deal credeau acelaşi lucru. Mulţimea începu să se agite, ridicându-şi suliţele şi lăncile şi pregătindu-şi arcurile. Cairhienii şi mayenerii se foiau în şei, iar Aram îşi scoase sabia. Ochii îi străluceau, în ei citindu-se nerăbdarea. Loial se sprijini în topor, verificându-i cu părere de rău tăişul, cu degetele. Forma capului era cea a unui topor uriaş de tăiat

lemne, însă era gravat cu frunze şi suluri de pergament şi avea un model din aur. Modelul era uşor şters din cauza ultimei utilizări a toporului. Dacă va fi nevoit să-l folosească din nou, o va face, dar cu aceeaşi reţinere cu care Perrin l-ar utiliza pe al său şi din aceleaşi motive.

Rand stătea în şa şi privea, cu faţa inexpresivă. Min se apropie cu iapa suficient de aproape încât să-l mângâie pe umăr ca şi când ar fi încercat să liniştească un dulău cuprins de agitaţie.

Deşi Înţeleptele nu trădau niciun semn de tulburare, ele începură să se mişte. Când Soriela gesticulă, câteva dintre femeile care le păzeau pe Aes Sedai se apropiară de ea şi de Amys, îndepărtându-se de Rand. Acestea erau prea departe ca Perrin să le audă. Puţine aveau fire albe în cap, Sorilea fiind singura cu faţa ridată, iar Înţeleptele de aici n-aveau niciunul. Adevărul era că nu mulţi Aieli apucau bătrâneţea. Aceste femei însă aveau o poziţie sau influenţă, după cum hotărau Înţeleptele. Perrin le văzuse pe Sorilea şi pe Amys sfătuindu-se cu acelaşi grup şi înainte, deşi „a sfătui" nu era tocmai cuvântul potrivit. Sorilea vorbea, întreruptă arareori de Amys, iar celelalte ascultau. Edarra protestă, dar Sorilea o opri, fără să-şi întrerupă discursul, pe urmă le desemnă pe două dintre ele, pe Sotarin şi pe Cosain. Cât ai clipi din ochi, acestea îşi aruncară poalele peste braţe şi o luară la fugă înspre străină.

Perrin îl bătu uşor pe gât pe Stepper. Nu va muri nimeni. Nu încă.

Cele trei Înţelepte se întâlniră la aproape o jumătate de kilometru de deal şi se opriră în loc. Vorbiră între ele câteva secunde, apoi urcară în fugă dealul şi veniră direct la Sorilea. Străina, o tânără cu nasul lung şi păr bogat, incredibil de roşu, începu să vorbească repede. Expresia de pe chipul Sorileei devenea din ce în ce mai împietrită cu fiecare cuvânt. Într-un final, femeia cu părul roşcat tăcu – sau, mai degrabă, fu întreruptă de Sorilea cu câteva cuvinte –, iar femeile se întoarseră cu faţa la Rand. Dar niciuna nu se apropie de el. Aşteptau, cu mâinile împreunate în faţă şi cu şalurile căzute pe braţe, afişând o expresie impenetrabilă specifică Aes Sedai.

– *Car'a'carn*, bombăni Rand pe un ton sec.

Trecându-şi un picior peste cal, el se lăsă să alunece din şa, apoi o ajută şi pe Min să descalece.

Perrin descălecă şi el şi-i urmă până în locul unde se aflau Înţeleptele, conducându-l pe Stepper de căpăstru. Loial mergea în

spatele lor, târşâindu-şi picioarele, iar Aram, călare. Acesta descălecă doar când Perrin îi făcu semn. Deoarece Aielii nu călăreau decât atunci când erau nevoiţi, îi considerau impertinenţi pe toţi cei care-i întâmpinau călare. Li se alătură şi Rhuarc, apoi Gaul, care era încruntat. Nandera, Sulin şi Fecioarele se integrară şi ele în grup, firește.

Străina cu părul roşcat vorbi din nou de îndată ce Rand se apropie:

– Bair şi Megana au pus gărzi la toate intrările pe unde ai putea pătrunde în oraşul „ucigaşilor de copaci", *car'a'carn*, însă adevărul e că nimeni n-a crezut că lucrul ăsta ar fi...

– Feraighin, rosti Sorilea pe un ton atât de tăios, încât îţi îngheţa sângele în vene.

Dinţii femeii roşcate clănţăniră atunci când îşi închise gura. Ea îşi pironi ochii strălucitori şi albaştri asupra lui Rand, evitând privirea ameninţătoare a Sorileei.

Într-un final, Sorilea inspiră adânc şi îşi îndreptă atenţia către Rand.

– E agitaţie mare în corturi, zise ea pe un ton sec. Printre „ucigaşii de copaci" s-a răspândit zvonul cum că ai plecat spre Turnul Alb împreună cu Aes Sedai care au venit, că te-ai dus să îngenunchezi în faţa Tronului Amyrlin. Niciunul dintre cei care cunosc adevărul n-a îndrăznit să vorbească, altminteri urmările ar fi fost mai grave.

– Şi care ar fi aceste urmări? întrebă încet Rand.

Era încordat, iar Min începu din nou să-i mângâie umărul.

– Mulţi cred că i-ai abandonat pe Aieli, îi răspunse Amys la fel de încet. Vremurile de restrişte s-au întors. În fiecare zi, o mie sau mai mulţi îşi aruncă sulițele şi lăncile şi se fac nevăzuţi, neputând înfrunta viitorul care ne aşteaptă, sau trecutul. Se prea poate ca unii să fi mers la Shaido, continuă ea şi preţ de o secundă în voce i se simţi dezgustul. Au circulat zvonuri cum că adevăratul *car'a'carn* n-ar fi îngenuncheat în faţa Aes Sedai. Indirian, căpetenia Codarra, zice că, dacă ai mers la Turnul Alb, n-ai făcut-o de bunăvoie. Este pregătit să-i ducă pe Codarra înspre miazănoapte, la Tar Valon, şi să-şi înfigă sulițele în toate Aes Sedai care le ies în cale. Sau în oricare dintre cei din ţinuturile umede; el spune că te-a trădat cineva. Timolan e de părere că, dacă istorisirile sunt adevărate, înseamnă că ne-ai trădat şi că se va întoarce cu clanul Miagoma înapoi în Ţinutul Întreit. După ce te va vedea mort. Mandelain şi

Janwin păstrează tăcerea, însă le dau ascultare atât lui Indirian, cât şi lui Timolan, căpetenia Miagoma.

Rhuarc făcu o grimasă, inspirând aerul printre dinţi; pentru un Aiel, acest gest era asemănător cu a-ţi smulge părul din cap de disperare.

– Nu sunt veşti bune, într-adevăr, dar faci să pară că ar fi o condamnare la moarte, protestă Perrin. Zvonurile vor înceta odată ce Rand îşi va face apariţia.

Al'Thor îşi trecu o mână prin păr.

– Dacă ar fi adevărat, Sorilea n-ar arăta de parcă ar fi înghiţit o şopârlă.

Că tot veni vorba, Nandera şi Sulin arătau de parcă şopârlele pe care le înghiţiseră erau încă vii în stomacul lor.

– Ce-mi ascunzi, Sorilea?

Femeia cu faţa aspră schiţă un zâmbet aprobator.

– Ştii să citeşti printre rânduri. Prea bine, rosti ea pe un ton sec şi totuşi ferm. Te întorci însoţit de Aes Sedai. Unii vor crede că, într-adevăr, ai îngenuncheat. Orice vei spune sau vei face, ei vor crede că porţi căpăstrul pus de Aes Sedai. Şi asta înainte să se afle că ai fost ţinut prizonier. Secretele găsesc crăpături prin care nu s-ar putea furişa nici măcar o muscă, iar un secret ştiut de atâţia va căpăta aripi.

Perrin îi examină pe Dobraine şi Nurelle, care priveau împreună cu oamenii lor şi înghiţeau în sec, îngreţoşaţi. Câţi dintre cei care-l urmau pe Rand aleseseră să facă asta pentru că al'Thor îi avea de partea lui pe Aieli? Nu toţi, cu siguranţă, însă pentru fiecare om care alesese fiindcă Rand era Dragonul Renăscut, cinci sau chiar zece veniseră deoarece Lumina era mai strălucitoare deasupra rangurilor mai puternice. Dacă Aielii plecau sau se destrămau...

Nu voia să se gândească la acea posibilitate. De când apăra Ţinutul Celor Două Râuri, devenise extrem de abil. *Ta'veren* sau nu, nu-şi făcea iluzii că se număra printre aceia care vor fi amintiţi în cărţile de istorie; locul acesta îi revenea lui Rand. Puterile lui se opreau la problemele satelor. Cu toate astea, nu se putea abţine. Gândurile nu-i dădeau pace. Ce era de făcut dacă vor veni vremuri mai grele? Plănuia în minte tot soiul de liste: cine va rămâne loial şi cine va încerca să se eschiveze. Prima listă era suficient de scurtă, iar a doua suficient de lungă ca să i se usuce gâtul. Prea mulţi oameni ţeseau intrigi în avantajul lor ca şi când n-ar fi aflat despre

Profeţiile Dragonului sau despre Ultima Bătălie. Bănuia că unii chiar vor încerca a doua zi după ce va începe Ultima Bătălie împotriva Umbrei, Tarmon Gai'don. Partea cea mai rea era aceea că mai toţi nu vor fi Iscoade ale Întunericului, ci nişte oameni care nu-şi vor urmări decât propriile interese la început. Urechile lui Loial erau pleoştite; vedea şi asta.

De îndată ce termină de vorbit cu Rand, Sorilea aruncă o privire piezişă gata să facă găuri în fier.

– Vi s-a spus să rămâneţi în căruţă.

Bera şi Kiruna încremeniră locului, iar Alanna fu cât pe ce să se împiedice de ele.

– Vi s-a mai spus să nu folosiţi Puterea fără să vi se îngăduie asta, dar voi aţi ascultat ceea ce a fost zis aici. Veţi afla pe pielea voastră că mă ţin de cuvânt.

În ciuda privirii sale ameninţătoare, cele trei femei rămaseră nemişcate. Pe feţele Berei şi a Kirunei se citea o demnitate de gheaţă, iar pe faţa Alannei, o sfidare mocnită. Loial se uită uluit la ele, apoi la Înţelepte; dacă înainte urechile îi fuseseră pleoştite, în acel moment acestea i se blegiră complet şi sprâncenele lungi i se prelinseră pe obraji. Gândindu-se neliniştit la lista pe care şi-o făcuse în minte, Perrin se întrebă absent până unde intenţionau să meargă Aes Sedai. Le ascultaseră conversaţia pe ascuns folosind Puterea! Reacţia Înţeleptelor faţă de ele ar putea fi mai rea decât cea a Sorileei. Chiar şi a lui Rand.

Nu şi de astă dată însă. Rand nu părea să le bage în seamă. Privea absent undeva, pe lângă Sorilea, sau poate asculta din nou ceva ce nimeni altcineva nu putea auzi.

– Ce ştii despre cei din ţinuturile umede? întrebă el, într-un sfârşit. Colavaere a fost încoronată, nu-i aşa?

Nu era tocmai o întrebare.

Sorilea încuviinţă cu un semn din cap, bătând cu degetul mare pe mânerul pumnalului pe care-l ţinea la cingătoare, fără să-şi ia însă ochii de la Aes Sedai. Nu reprezenta un mare interes pentru Aiel cine era regele sau regina celor din ţinuturile umede, mai ales pentru „ucigaşii de copaci" cairhieni.

Perrin simţi un junghi în inimă. Nu era un secret faptul că Doamna Colavaere din Casa Saighan îşi dorea să urce pe Tronul Soarelui; ţesuse intrigi ca să-l obţină din ziua în care Galldrian Riatin fusese asasinat, înainte chiar ca Rand să se proclame Dragonul Renăscut, şi continuase să ţească intrigi chiar şi după ce

dorința lui Rand de a oferi tronul lui Elayne ajunsese să fie cunoscută de toată lumea. Cu toate astea, puțini erau cei care știau că ea era un criminal cu sânge-rece. Iar Faile se afla în oraș. Măcar nu era singură. Colavaere îi ura pe Rand și pe toți cei apropiați lui. Cum ar fi, de pildă, soția unui bărbat care era prietenul lui Rand. Nu. Bain și Chiad o vor proteja.

– E o situație delicată, zise Kiruna apropiindu-se de Rand și ignorând-o pe Sorilea, o Înțeleaptă cu niște ochi pătrunzători pentru o femeie sfrijită. Ar putea exista urmări grave, indiferent ce hotărăști să faci. Eu...

– Ce-a spus Colavaere despre mine? o întrebă Rand pe Sorilea pe un ton prea calm. I-a făcut vreun rău lui Berelain?

Berelain, Prima Înscăunată a Casei Paeron, Cea Dintâi din Mayene, Blagoslovita Luminii, era cea pe care Rand o lăsase să aibă grijă de Cairhien. De ce nu întreba și de Faile?

– Berelain sur Paendrag este bine, murmură Sorilea, fără să-și ia privirea de la Aes Sedai.

În aparență, Kiruna era calmă în ciuda faptului că fusese întreruptă și ignorată, însă privirea pe care o ațintì asupra lui Rand ar fi înghețat focul din vatra unei fierării, chiar ar fi suflat foalele. Pe urmă, Sorilea făcu un semn în direcția lui Feraighin.

Femeia roșcată tresări și-și drese glasul; era limpede că nu se așteptase să fie lăsată să vorbească. Afișă din nou un aer demn de parcă și-ar fi tras în grabă pe ea un veșmânt.

– Colavaere Saighan spune că ai mers în Caemlyn, *car'a'carn*, sau poate în Tear, însă, indiferent unde te-ai fi dus, lumea trebuie să țină minte că ești Dragonul Renăscut și să ți se supună, se smiorcăi Feraighin, fiindcă Dragonul Renăscut nu făcea parte din profețiile Aiel, doar *car'a'carn*. Mai zice că te vei întoarce și o vei instala pe tron. Li se adresează adesea conducătorilor de clanuri, îndemnându-i să-și îndrume sulițele și lăncile înspre miazăzi. În semn de supunere ție, zice ea. Nu le primește pe Înțelepte și nu vrea să ne asculte atunci când îi vorbim.

De astă dată, ea trase aer în piept în același timp cu Sorilea. Șefii de clan nu primeau porunci de la nimeni, iar a le înfuria pe Înțelepte nu era un pas prea inspirat dacă voiai să-i convingi pe șefi să întreprindă ceva anume.

Pentru Perrin avea sens, pentru acea parte din el care nu se gândea la Faile. Colavaere nu le acordase, probabil, niciodată prea multă atenție „sălbaticelor" ca să-și dea seama că Înțeleptele făceau

mult mai mult decât să folosească ierburi, dar își va dori să nu mai existe nici urmă de Aiel în Cairhien. Întrebarea era, având în vedere circumstanțele, dacă vreunul dintre șefi o ascultase. Însă întrebarea pe care o adresă Rand nu fu cea evidentă.

– Ce altceva s-a mai întâmplat în oraș? Ai mai auzit ceva, Feraighin? Poate ceva ce ar părea important doar pentru cei din ținuturile umede.

Ea își dădu părul roșcat la o parte cu dispreț.

– Cei din ținuturile umede sunt precum țânțarii, *car'a'carn*: cine poate ști ce li se pare important? În oraș se întâmplă lucruri ciudate, din câte am auzit, la fel și în corturi. Uneori, oamenii văd lucruri care nu pot fi reale, dar sunt. Au murit bărbați, femei și copii.

Lui Perrin i se făcu pielea de găină: știa că ea se referea la ceea ce Rand numea „băsici ale răului", care se ridicau din temnița Celui Întunecat ca spuma într-o mlaștină urât mirositoare, purtând cu ele Pânza până când se vor sparge. Cândva, Perrin fusese și el prins într-una; nu-și dorea să le mai vadă...

– Dacă te referi la ce fac cei din ținuturile umede, continuă ea, cine are timp să le acorde atenție țânțarilor? Dacă nu cumva înțeapă. Asta îmi amintește de ceva. Nu înțeleg, dar poate tu vei pricepe. Țânțarii aceștia vor înțepa mai devreme sau mai târziu.

– Care țânțari? Cei din ținuturile umede? Despre ce vorbești?

Deși Feraighin nu era la fel de pricepută ca și Sorilea în a afișa o privire amenințătoare, nici o Înțeleaptă, din câte văzuse Perrin, roșcata nu aprecia nerăbdarea celorlalți. Nici măcar când venea vorba despre șeful șefilor. Ridicându-și bărbia în aer, ea își strânse șalul în jurul umerilor și răspunse:

– În urmă cu trei zile, „ucigașii de copaci", Caraline Damodred și Toram Riatin, s-au apropiat de oraș. Au emis o proclamație potrivit căreia Colavaere Saighan este o uzurpatoare. Acum stau în tabăra lor din sudul orașului și nu fac nimic altceva decât să trimită câțiva oameni în oraș din când în când. Aflați departe de tabăra lor, o sută dintre ei ar fugi din calea unui *algai'd'siswai* sau chiar din calea unui *gai'shain*. Ieri, un bărbat pe care îl cheamă Darlin Sisnera și un altul, Tairens, au sosit cu corabia, acostând în partea de jos a orașului, și li s-au alăturat. De-atunci, se ospătează și beau de parcă ar sărbători ceva. Ostașii „ucigași de copaci" s-au strâns în oraș la ordinul lui Colavaere Saighan, cu toate astea însă, ne supraveghează corturile mai mult decât pe cele ale celorlalți luptători din ținuturile

umede sau oraşul însuşi. Privesc şi nu fac nimic. *Car'a'carn*, e posibil să cunoşti motivul pentru care se întâmplă toate astea, deoarece eu nu-l cunosc, nici Bair ori Megana, nici ceilalţi din corturi.

Doamna Caraline şi Seniorul Toram îi conduceau pe cairhienii care refuzau să accepte că Rand şi Aielii cuceriseră oraşul Cairhien, la fel cum Seniorul Darlin îi conducea pe ai săi în Tear. Revoltele nu luaseră niciodată amploare; Doamna Caraline şi Toram stătuseră la poalele munţilor Osia Lumii luni întregi, lansând ameninţări şi pretenţii, iar Darlin procedase la fel în Haddon Mirk. Însă pare-se că renunţaseră să mai facă asta. Perrin se trezi trecându-şi degetul mare de-a lungul tăişului toporului său. Aielii erau pe punctul de a scăpa, iar duşmanii lui Rand se adunau laolaltă. Nu mai trebuia decât să-şi facă apariţia Rătăciţii. Şi Sevanna cu ai ei Shaido. Asta ar fi fost cireaşa de pe tort. Oricum, nimic din toate acestea nu era mai important decât dacă văzuse cineva coşmarul dezlănţuit. Faile trebuia să fie la adăpost; trebuia.

– E mai bine să priveşti decât să lupţi, murmură Rand îngândurat, ascultând din nou de ceva nevăzut.

Perrin era întru totul de acord cu Rand – aproape orice era mai bine-venit decât o luptă –, însă Aielii nu vedeau aşa lucrurile, nu şi atunci când venea vorba de duşmani. Rhuarc, Sorilea, Feraighin, Nandera şi Sulin se holbau la Rand de parcă al'Thor tocmai ar fi spus că nisipul era mai bun de băut decât apa.

Feraighin se ridică, practic, pe vârfuri. Nu era prea înaltă pentru o femeie Aiel, nu-i ajungea nici până la umăr lui Rand, dar părea să încerce să ajungă la acelaşi nivel cu el.

– Sunt mai puţin de zece mii în tabăra celor din ţinuturile umede, rosti ea pe un ton dojenitor, şi mai puţini în oraş. Le putem face faţă cu uşurinţă. Până şi Indirian îşi aminteşte că ai poruncit să nu fie ucis niciun luptător din ţinuturile umede decât ca să-ţi aperi viaţa, dar vor provoca necazuri dacă vor fi lăsaţi de capul lor. Nu ajută la nimic că sunt Aes Sedai în oraş. Cine poate şti ce vor...

– Aes Sedai? o completă Rand rostind cuvintele pe un ton rece, în vreme ce articulaţiile degetelor i se albiră când el strânse în mână Sceptrul Dragonului. Câte sunt?

Percepându-i mirosul, Perrin avu senzaţia că-l străbate un fior pe şira spinării; brusc, *simţi* privirile prizonierelor Aes Sedai şi ale Berei şi Kirunei.

Sorilea își pierdu interesul pentru Kiruna. Ea își propti mâinile în șold și strâmbă din gură.

– De ce nu mi-ai spus asta?

– Nu m-ai lăsat, Sorilea, protestă Feraighin printre dinți, adunându-se de spate, pe urmă își îndreptă ochii albaștri înspre Rand și continuă pe un ton hotărât: Să tot fie vreo zece sau mai multe, *car'a'carn*. Le evităm, desigur, mai ales de când...

Se întoarse din nou către Sorilea și adăugă cu sufletul la gură:

– N-ai vrut să auzi despre cei din ținuturile umede, Sorilea, doar despre corturile tale. Chiar tu ai spus asta.

Se întoarse înspre Rand:

– În majoritate, stau sub acoperișul lui Arilyn Dhulaine, *car'a'carn*, și pleacă arareori de-acolo.

Către Sorilea, îndreptându-și spatele:

– Știi că ți-aș fi spus totul, dar m-ai întrerupt brusc.

Când înțelese cât de mulți se uitau la ea și cât de mulți zâmbeau, mai ales printre Înțelepte, privirea din ochii lui Feraighin deveni mai înflăcărată, iar obrajii mai roșii. Își întorcea capul când înspre Rand, când înspre Sorilea, deschizându-și gura, fără a scoate un sunet. Unele dintre Înțelepte începură să râdă, ascunzându-și fața cu mâna; Edarra nici măcar nu se ostenea să se ascundă. Rhuarc își lăsă capul pe spate, izbucnind în râs.

Lui Perrin însă nu prea îi venea să râdă. Unui Aiel i s-ar fi părut amuzant să-și împlânte sabia în cineva. Mai ales într-o Aes Sedai. Sfântă Lumină!

– Feraighin? Soția mea, Faile, este bine? o întrebă el fără ocolișuri.

Ea îl privi oarecum distrasă, apoi își recăpătă vizibil stăpânirea de sine.

– Cred că Faile t'Aybara este bine, *Sei'cair*, răspunse roșcata, cu un calm calculat. Sau aproape.

Ea încerca s-o privească pe Sorilea cu coada ochiului, dar aceasta nu părea amuzată, nici pe departe; ținându-și brațele încrucișate la piept, ea îi aruncă o privire mai pătrunzătoare decât cea pe care i-o aruncase Kirunei.

Amys își așeză mâna pe brațul Sorileei.

– Nu e vina ei, șopti tânăra femeie atât de încet, încât cuvintele sale ajunseră doar la urechile Înțeleptei cu fața aspră și la cele ale lui Perrin.

Sorilea ezită, apoi încuviinţă; privirea ei ameninţătoare lăsă locul expresiei sale ţâfnoase obişnuite. Amys era singura pe care Perrin o văzuse reuşind să facă asta şi pe care Sorilea n-o călca în picioare atunci când îi stătea în cale. La drept vorbind, nici cu Rhuarc nu făcea asta, însă în cazul lui era ca şi când un bolovan ar fi ignorat o furtună; Amys reuşea să oprească ploaia.

Perrin voia să afle mai multe de la Feraighin – *credea* că Faile era bine? –, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Kiruna interveni cu tactul ei obişnuit:

– Ascultă-mă cu băgare de seamă, i se adresă ea lui Rand, apropiindu-şi degetul arătător de bărbia lui. Am spus că este o situaţie delicată. Nu este. Situaţia e mai complicată decât ţi-ai putea imagina şi atât de instabilă, încât lucrurile ar putea ceda cât ai bate din palme. Bera şi cu mine te vom însoţi în oraş. Da, da, Alanna, şi cu tine.

Nerăbdătoare, ea îi făcu semn zveltei Aes Sedai să se îndepărteze. Perrin crezu că va încerca să folosească un truc. Se străduia să-l privească de sus pe Rand, totuşi, înaltă cum era, el era mai înalt cu un cap decât ea.

– Trebuie să ne îngădui să te îndrumăm. O singură mişcare greşită, un singur cuvânt greşit şi ai putea aduce dezastrul în Cairhien aşa cum l-ai adus şi în Tarabon şi în Arad Doman. Mai rău, ai putea strica iremediabil nişte lucruri despre care nu ştii mai nimic.

Perrin se cutremură. Nici nu se putea un discurs mai bun care să-l înfurie pe Rand. Dar acesta ascultă până la sfârşit, apoi se întoarse către Sorilea.

– Du-le pe Aes Sedai la corturi. Pe toate, pentru moment. Fă în aşa fel încât toată lumea să ştie că sunt Aes Sedai şi că se supun când baţi din palme. Din moment ce se supun când zice *car'a'carn*, asta ar trebui să le demonstreze tuturor că Aes Sedai nu mi-au pus lesă.

Kiruna se făcu roşie ca racul la faţă; mirosea atât de tare a revoltă şi a indignare, încât pe Ochi-de-aur începu să-l mănânce nasul. Bera încercă s-o liniştească, fără să reuşească, în timp ce îi arunca lui Rand priviri de genul „eşti un ignorant şi un prostălău". Alanna îşi muşcă buza, încercând să-şi stăpânească zâmbetul. Dacă ar fi simţit mirosurile pe care le degajau Sorilea şi ceilalţi, Alanna n-ar fi avut niciun motiv de încântare.

– Se prea poate, *car'a'carn*, rosti pe un ton sec Sorilea, zâmbindu-i lui Rand. Este posibil.

Perrin se îndoia că ea s-ar fi supus la o simplă bătaie din palme. Oricum, nu părea prea convinsă.

Clătinând încă o dată din cap, Rand se îndepărtă cu paşi mari împreună cu Min şi urmat de Fecioare, dând porunci despre cine îl va însoţi pe el şi cine le va însoţi pe Înţelepte. Rhuarc începu să împartă ordine printre *siswai'amani*. Alanna îl urmărea cu privirea pe Rand. Perrin şi-ar fi dorit să ştie ce se întâmpla. Sorilea şi celelalte îl urmăreau şi ele cu privirea pe Rand, iar mirosul lor nu era deloc blând.

El îşi dădu seama că Feraighin rămăsese singură. Asta era şansa lui. Însă când el încercă să se apropie de ea, Sorilea, Amys şi restul „divanului" se strânseră în jurul ei, dându-l uşor la o parte. Ele se îndepărtară o oarecare distanţă înainte să înceapă s-o asalteze cu întrebări, aruncând priviri aspre înspre Kiruna şi celelalte două surori, lăsând să se înţeleagă că n-aveau de gând să le mai permită să tragă cu urechea. Kiruna părea să se gândească la asta, încruntându-se atât de tare, încât era de mirare că nu i se zbârlise părul negru. Bera îi vorbea pe un ton ferm şi, fără să încerce măcar, Perrin auzi „chibzuit" şi „răbdare", „precauţie" şi „nebunesc". Nu era limpede la cine se referea.

– Vor începe luptele atunci când vom ajunge în oraş.

Aram părea nerăbdător.

– Ba nu vor fi, zise Loial cu încăpăţânare, mişcându-şi urechile şi privindu-şi neliniştit toporul. Nu vor fi, nu-i aşa, Perrin?

Ochi-de-aur clătină din cap. Habar n-avea. Măcar dacă celelalte Înţelepte, ar lăsa-o singură pe Feraighin câteva clipe! Ce era atât de important de trebuiau să se sfătuiască?

– Femeile sunt mai ciudate decât beţivanii din ţinuturile umede, bombăni Gaul.

– Ce-ai spus? întrebă Perrin cu un aer absent.

Ce s-ar putea întâmpla dacă ar străpunge, pur şi simplu, cercul Înţeleptelor? Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Edarra îi aruncă o privire încruntată. La fel făcură şi celelalte; uneori chiar avea impresia că femeile le puteau citi gândurile bărbaţilor. Ei bine...

– Am spus că femeile sunt ciudate, Perrin t'Aybara. Chiad mi-a zis că nu va aşeza o cunună de mireasă la picioarele mele; chiar ea mi-a *zis*, accentuă bărbatul Aiel, părând indignat. A menţionat că mă va accepta ca iubit, al ei şi al lui Bain, dar nimic mai mult.

Cândva aceste cuvinte l-ar fi şocat pe Perrin, deşi le mai auzise şi înainte; Aielii aveau o minte incredibil de... deschisă... în legătură cu anumite lucruri.

– De parcă n-aş fi suficient de bun ca să fiu soţ, continuă Gaul pufnind furios. Nu-mi place de Bain, dar m-aş căsători cu ea doar ca s-o fac fericită pe Chiad. Şi în cazul în care Chiad n-are de gând să se mărite, ar trebui să înceteze să mă mai ademenească. Dacă nu este suficient de interesată ca să mă ia de bărbat, ar trebui să mă lase în pace.

Perrin îl privi încruntat. Bărbatul Aiel avea ochii verzi şi era mai înalt decât Rand, aproape cu un cap.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre Chiad, firește. N-ai fost atent? Cu toate că mă evită, de fiecare dată când dau cu ochii de ea zăboveşte suficient de mult timp încât să se asigure că am văzut-o. Nu ştiu cum se întâmplă la voi, în ţinuturile umede, dar la noi aşa se comportă femeile uneori. Îţi apare una în faţa ochilor când te aştepţi mai puţin, apoi dispare. Abia azi-dimineaţă am aflat că a fost cu Fecioarele.

– Adică e aici? întrebă în şoaptă Perrin, simţind din nou acel fior de gheaţă, ca o sabie, care-i golea măruntaiele. Şi Bain? Şi ea e aici?

Gaul ridică din umeri.

– Arareori se întâmplă să fie despărţite. Dar eu vreau să-i stârnesc interesul lui Chiad, nu lui Bain.

– La naiba cu interesul lor! strigă Perrin.

Înţeleptele se întoarseră ca să se uite la el. De fapt, toţi cei adunaţi pe deal făcură la fel. Kiruna şi Bera se holbau, cu o expresie îngândurată întipărită pe feţe. Cu un oarecare efort, el reuşi să-şi coboare tonul vocii, însă nu făcu nimic în privinţa intensităţii.

– Ar fi trebuit s-o protejeze! Este în oraş, în Palatul Regal, cu Colavaere – cu Colavaere! –, ar fi trebuit s-o protejeze!

Gaul se uită la Loial, scărpinându-se în cap.

– E vreo glumă a celor din ţinuturile umede? Faile t'Aybara nu mai poartă fustiţe.

– Ştiu că nu mai e copil! oftă Perrin inspirând adânc.

Îi era greu să-şi controleze tonul atunci când simţea că i se făcea rău.

– Loail, continuă Ochi-de-aur, vrei să-i explici acestui... lui Gaul că femeile noastre nu poartă la ele sulițe şi că Doamna

Colavaere nu s-ar oferi să lupte cu Faile, ci ar porunci cuiva să-i taie gâtul sau s-o arunce de pe un zid sau...

Imaginile erau prea mult. Avea să-şi golească în curând măruntaiele.

Loial îl bătu stângaci pe umăr.

– Perrin, ştiu că-ţi faci griji. Ştiu cum m-aş simţi şi eu dacă aş crede că i s-a întâmplat ceva lui Erith.

Smocurile de păr de pe urechile lui tremurară. Era un bun interlocutor; dacă ar fi putut, ar fi luat-o la fugă mâncând pământul ca să le evite pe mama lui şi pe tânăra Ogier pe care mama lui o alesese pentru el.

– Perrin, Faile te aşteaptă vie şi nevătămată. Sunt convins. Ştii prea bine că-şi poate purta şi singură de grijă. Ei bine, ar putea avea grijă şi de ea, dar şi de tine, de mine şi de Gaul laolaltă, zise Gaul izbucnind într-un râs bubuitor, aparent, care lăsă repede locul unei seriozităţi grave. Perrin... Perrin, ştii că n-o poţi proteja mereu pe Faile, oricât de mult ţi-ai dori. Eşti *ta'veren*; Pânza te-a ales pentru un scop şi te va folosi pentru acel ţel.

– Arde-o-ar focul de Pânză, mârâi Perrin. Poate să ardă de-a-ntregul, doar să fie ea în siguranţă.

Urechile lui Loial înţepeniră din cauza şocului. Până şi Gaul părea luat prin surprindere.

„Atunci, eu ce sunt?", reflectă Perrin. Arătase dispreţ faţă de cei care-şi căutau gloria, ignorând Ultima Bătălie şi umbra Celui Întunecat, care se strecura peste lume. Cu ce era el diferit faţă de aceştia?

Rand îşi struni armăsarul negru în spatele lui.

– Vii?

– Vin, răspunse Perrin pe un ton sec.

N-avea răspunsuri la propriile întrebări, dar ştia un lucru. Lumea lui *era* Faile.

CAPITOLUL 4

În Cairhien

Perrin ar fi impus un ritm mai alert decât Rand, însă caii n-ar fi rezistat mult timp, știa asta. O vreme merseră la trap, apoi alergară pe lângă bidiviii lor. Rand părea să nu țină seama de ceilalți, doar de Min, căreia îi întindea întotdeauna mâna atunci când ea se împiedica. În restul timpului, părea pierdut în lumea lui, clipind mirat atunci când îl observa pe t'Bashere sau pe Loial. Adevărul fie spus, nimeni nu părea a fi într-o stare mai bună. Oamenii lui Dobraine și ai lui Havien priveau fix în față, măcinați de propriile griji în legătură cu ce-i aștepta. Cei din Ținutul Celor Două Râuri erau la fel de posomorâți ca și Perrin. O plăceau pe Faile – unii chiar o venerau –, iar dacă ea pățise ceva... Până și Aram își pierdu entuziasmul odată ce înțelese că Faile ar putea fi în pericol. Fiecare dintre ei se concentra la distanța pe care o aveau de parcurs, la orașul care-i aștepta. Cu excepția *asha'man*-ilor; strânși în spatele lui Rand asemenea unui grup de corbi, aceștia cercetau peisajul pe care-l străbătea procesiunea, atenți la o posibilă ambuscadă. Dashiva ședea prăbușit în șa asemenea unei desăgi, bombănind atunci când fu nevoit să alerge; căutătura lui era foarte dușmănoasă, de parcă și-ar fi dorit o ambuscadă.

Existau șanse slabe să se întâmple asta. Sulin, împreună cu câteva *Far Dareis Mai* înaintau la trap în fața procesiunii, sub privirea lui Perrin. Alții erau mult mai în față, deschizând calea, însoțiți de un număr egal pe flancuri. Unii își vârâseră sulițele scurte în curelele tolbelor pe care le țineau la spate și vârfurile

acestora li se legănau deasupra capetelor; îşi pregătiseră arcurile şi săgeţile se ciocneau unele de celelalte. Erau la fel de vigilenţi la orice ar putea pune în pericol viaţa *car'a'carn*-ului şi la Rand însuşi, ca şi când le-ar fi fost teamă ca al'Thor să nu dispară din nou. Dacă le fusese întinsă vreo capcană sau îi păştea vreun pericol, ei vor şti.

Chiad era una dintre Fecioarele care o însoţea pe Sulin, o femeie înaltă cu păr roşcat-închis şi ochi verzi. Perrin îi privea cu insistenţă spatele, dorindu-şi ca ea să rămână în urmă şi să-i vorbească. Din când în când, roşcata cu ochii ca salcia îi mai arunca o privire, însă îl evita de parcă Ochi-de-aur ar fi suferit de trei boli, toate contagioase. Bain nu însoţea procesiunea; mai toate Fecioarele urmau aceeaşi cale ca şi Rhuarc şi *algai'd'siswai*, dar înaintau mai greu din cauza căruţelor şi a prizonierelor.

Iapa neagră a lui Faile mergea la trap în spatele lui Stepper, cu hăţurile legate de şaua bidiviului cenuşiu. Oamenii din Ţinutul Celor Două Râuri o aduseseră pe Swallow din Caemlyn atunci când i se alăturaseră la fântânile din Dumai. De fiecare dată când vedea iapa cabrându-se în spatele lui, Perrin îşi aducea aminte de soţia lui, de nasul ei cârn şi de gura sa plină, de ochii ei scăpărători, ca două migdale deasupra pometilor proeminenţi. Ea îşi iubea calul, poate la fel de mult cum îl iubea pe el. Era o femeie pe cât de mândră, pe atât de frumoasă, pe cât de focoasă, pe atât de orgolioasă. Fiica lui Davram Bashere nu se ascundea, nici nu-şi punea lacăt la gură, nici măcar să-i facă pe plac lui Colavaere.

De patru ori se opriră ca să se odihnească bidiviii şi de fiecare dată el scrâşnea din dinţi din cauza întârzierii. A avea grijă de cai era ca o a doua natură a lui. Îl verifică absent pe Stepper şi-i dădu armăsarului să bea puţină apă cu un gest mecanic. Se purtă cu mai mare băgare de seamă cu Swallow. Numai să ajungă iapa în siguranţă în Cairhien... În minte îi încolţi un gând. Dacă îi va duce iapa în Cairhien, Faile va fi bine. Era ridicol, fantezia unui băiat. *Fantezia nebunească* a unui băieţel, care n-avea să dispară.

La fiecare oprire, Min încerca să-l liniştească. Ea îi spuse cu un zâmbet zeflemitor pe buze că semăna cu moartea într-o dimineaţă de iarnă, aşteptând ca un muritor să-şi termine de săpat mormântul. Îi mai spuse că, dacă se va afişa dinaintea soţiei lui cu faţa aceea, Faile îi va trânti uşa în nas. Însă ea se văzu nevoită să recunoască faptul că în niciuna dintre viziunile ei Faile nu era teafără.

– Pe sfânta Lumină, Perrin, zise ea, într-un final, pe un ton exasperat, trăgându-şi pe mâini mănuşile cenuşii de călărie, dacă cineva va încerca să-i facă vreun rău soţiei tale, Faile va avea grijă şi-l va face să aştepte pe coridor până când se va ocupa de el.

Ochi-de-aur fu cât pe ce să-i zâmbească. În realitate, cei doi nu-şi purtau pică.

Loial îi reaminti lui Perrin că, în definitiv, corniaţii, aflaţi pe urmele legendarului Corn al lui Valere, obiect legendar căutat de Marea Vânătoare a Cornului, cu puterea de a aduce la viaţă eroi morţi pentru a lupta împotriva Umbrei, îşi purtau singuri de grijă, că Faile supravieţuise trolocilor fără nicio rană.

– N-a păţit nimic, Perrin, îl asigură el cu o voce bubuitoare, mergând la trap alături de Stepper, cu toporul lung pe umăr. Ştiu asta.

Spusese acest lucru de vreo douăzeci de ori şi de fiecare dată părea tot mai neconvingător.

Ultima încercare de încurajare a Ogierului fu mai exagerată decât şi-ar fi dorit.

– Sunt sigur că Faile îşi poate purta singură de grijă, Perrin. Nu este ca Erith, fiica lui Ivar şi a lui Alar. Abia aştept ca Erith să mă ia de soţ ca să pot avea grijă de ea; cred c-aş muri dacă s-ar răzgândi.

După ce rosti aceste ultime cuvinte, Loial rămase cu gura căscată şi făcu ochii mari cât cepele; mişcându-şi urechile, el se împletici în propriile-i picioare şi fu cât pe ce să cadă.

– N-am vrut să spun asta, se scuză el cu o voce răguşită şi cu urechile tremurându-i încă, apropiindu-se din nou cu paşi mari ca să ajungă lângă Perrin. Nu sunt sigur că vreau să... Sunt prea tânăr ca să mă...

Înghiţind cu noduri, Ogierul îi aruncă lui Perrin o privire acuzatoare şi una lui Rand, aflat mai în faţă.

– Nu e deloc înţelept să-ţi dai drumul la gură când sunt prin preajmă *doi ta'vereni*. S-ar putea afla tot!

Nimic însă din ceea ce nu spusese deja el, iar el ştia prea bine asta, deşi se întâmplase de nenumărate ori, chiar şi atunci când nu fusese de faţă un *ta'veren*. Şi Loial ştia asta, iar acest lucru părea să-l bage în sperieţi mai tare decât orice văzuse Perrin. Trecu un oarecare timp până când urechile Ogierului se opriră din tremurat.

Deşi Faile îi umplea gândurile, Perrin nu era orb, nu în totalitate. Ceea ce văzuse la început fără să-i acorde atenţie, în timp ce călăreau înspre miazăzi şi apus, începu să prindă contur dinaintea ochilor lui. Când plecase din Cairhien înspre

miazănoapte, cu mai puţin de două săptămâni în urmă, fusese o vreme călduroasă, totuşi, Cel Întunecat părea să fi pus mai abitir stăpânire pe lume, uscând pământul cu o mai mare sârguinţă decât înainte. Iarba uscată foşnea sub copitele cailor, plantele căţărătoare veştede acoperiseră bolovanii de pe dealuri ca nişte pânze de păianjen, iar ramurile golaşe, desfrunzite şi moarte, trosneau atunci când sufla vântul uscat. Brazii şi ferigile erau mai toate ruginii şi gălbui.

Câţiva kilometri mai încolo fermele începură să-şi facă apariţia, nişte construcţii simple din piatră întunecată, distribuite în formă de pătrat. Primele se aflau în luminişuri izolate din pădure, apoi deveniră din ce în ce mai des întâlnite pe măsură ce pădurea se rărea, rezumându-se, într-un final, la câţiva copaci care nici măcar nu-şi meritau numele. Se mai putea zări un drum de ţară, care şerpuia peste coamele dealurilor, deservind mai degrabă câmpurile împrejmuite de ziduri din piatră decât terenurile. Mai toate aceste ferme se pare că erau pustii, ici un scaun cu spătar înalt răsturnat într-o parte în faţa unei case, colo o păpuşă din cârpe aruncată pe marginea drumului. Vite costelive şi oi pricăjite erau răspândite pe păşunile unde corbii se încăierau deasupra leşurilor; nu prea semănau cu nişte păşuni, dar aveau un leş sau două. Pâraiele, care erau doar un firicel de apă, curgeau în albiile de pământ uscat. Terenurile agricole, care ar fi trebuit să fie acoperite cu un strat gros de zăpadă, erau pe punctul de a se transforma în praf, gata să fie suflat de vânt.

Un nor înalt de praf marca trecerea procesiunii, până când cărarea subţire de pământ întâlni drumul lat şi pavat venind din direcţia Trecătoarea Jangai. Acolo întâlniră câţiva oameni, deşi puţini, însă şi aceştia păreau amorţiţi şi posomorâţi. Cum soarele apunea deja la orizont, aerul era sufocant. Puţinele căruţe trase de boi sau de cai străbăteau grabnic drumul, făcându-se nevăzute pe drumuri de ţară sau chiar pe câmpuri. Căruţaşii şi puţinii oameni care şedeau în căruţe priveau cu feţe inexpresive cele trei steaguri care treceau pe lângă ei.

Cei aproape o mie de oameni înarmaţi erau un motiv întemeiat să te zgâieşti. O mie de oameni înarmaţi, care se îndreptau undeva în grabă şi cu un scop anume. Era un motiv întemeiat să te zgâieşti şi să răsufli uşurat după trecerea lor.

În cele din urmă, când soarele mai avea puţin şi asfinţea, drumul ajunse la poalele unui deluşor. De partea cealaltă, la vreo

cinci kilometri depărtare, se întindea Cairhien. Rand trase de hăţuri, iar Fecioarele se lăsară toate jos, chiar în locul unde se aflau, rămânând în continuare vigilente.

Nu se vedea nicio mişcare pe dealurile despădurite din jurul oraşului, ci doar o mare de pietre cenuşii coborând înspre râul Alguenya, înspre apus, împrejmuită de ziduri şi construcţii pătrate şi rigide. Pe râu erau ancorate corăbii de toate dimensiunile, iar unele erau trase lângă docuri, unde se aflau grânarele; câteva ambarcaţiuni navigau cu pânzele sus. Acestea dădeau impresia de pace şi prosperitate. Deoarece nu era niciun nor pe cer, lumina era puternică. Perrin vedea limpede steagurile uriaşe care fâlfâiau în vârfurile turnurilor din oraş atunci când le umfla vântul. Steagul Luminii stacojiu şi steagul alb al Dragonului, cu creaturi şerpuitoare pe el, acoperite cu solzi roşu-aprins şi aurii, precum şi steagul înfăţişând Soarele-Răsare al Cairhienului, auriu pe fundal albastru. Şi un al patrulea, care avea aceeaşi importanţă ca şi celelalte flamure – un diamant argintiu pe un fundal galben cu roşu.

Luându-şi ocheanul mic de la ochi, Dobraine îl vârî încruntându-se în tubul din piele uzată, legată de şa.

– Am sperat ca sălbaticii să se fi înşelat, însă în cazul în care Casa Saighan se va înţelege cu Soarele-Răsare, atunci Colavaere va urca pe tron. Va împărţi daruri prin oraş în fiecare zi: monede, mâncare, podoabe. Este o tradiţie când vine vorba de Festivitatea de Încoronare. Un domnitor nu este niciodată mai popular decât în săptămâna după ce a urcat pe tron.

El se uită chiorâş la Rand; aceste vorbe directe îl întristau.

– Oamenii de rând s-ar putea răzvrăti dacă nu le va plăcea ce faci. Pe străzi ar putea curge râuri de sânge.

Juganul cenuşiu al lui Havien se agita, exprimând, parcă, nerăbdarea stăpânului său, care-şi plimba privirea când la Rand, când la oraş. Nu era oraşul lui; susţinuse răspicat mai devreme că puţin îi păsa ce se întâmpla pe străzi, atâta vreme cât domnitorul lui se afla în siguranţă.

Rand privi cu atenţie oraşul vreme îndelungată. Sau aşa părea, oricum; nu i se citea nimic pe faţă, indiferent ce ar fi văzut. Min îl scruta atent, îngrijorată, poate compătimitoare.

– Voi încerca să am grijă să nu se întâmple asta, zise el într-un final. Flinn, rămâi aici cu soldaţii. Min...

– Nu! îl întrerupse ea brusc. Merg unde mergi şi tu, Rand al'Thor. Ai nevoie de mine, ştii bine asta.

Ultimele cuvinte aduceau mai mult cu o rugăminte decât cu o poruncă, însă când o femeie își punea mâinile în șolduri și-și ațintea privirea asupra ta, era limpede că nu implora.

– Merg și eu, interveni Loial, rezemându-se de toporul lui cu mâner lung. Mereu îndeplinești fapte atunci când sunt în altă parte, rosti el și vocea îi deveni mai rugătoare. Nu e bine, Rand. Nu e bine pentru cartea mea. Cum aș putea scrie despre fapte pe care nu le-am văzut?

Neluându-și privirea de la Min, Rand își ridică mâna în aer pe jumătate, apoi o lăsă să cadă. Ea îl privi în ochi.

– E o... nebunie.

Ținând bine de hățuri, Dashiva își aduse iapa durdulie mai aproape de Rand. Pe chip i se citea ezitarea; poate că până și *asha'manii* aveau grijă să nu se apropie prea mult de Rand.

– Nu e nevoie decât de un om cu un... arc sau un pumnal și să nu-l observi la timp. Trimite un *asha'man* să facă exact ceea ce trebuie făcut sau mai mult dacă ai convingerea că este necesar. O poartă spre Palat și totul se poate termina înainte să afle cineva ce s-a întâmplat.

– Iar eu să aștept aici, în întuneric, până când va cunoaște suficient de bine Palatul ca să deschidă una? îl întrerupse Rand, întorcându-și calul cu fața la Dashiva. Asta va aduce, cu siguranță, vărsare de sânge. Ne-au văzut de pe creneluri, că doar n-or fi orbi. Mai devreme sau mai târziu, vor trimite pe cineva să afle cine suntem și cât numără oastea noastră.

Deși restul procesiunii rămăsese ascunsă la poalele delușorului, împreună cu steagurile, cu siguranță, călărețiii și Fecioarele de pe coamă stârniseră curiozitatea.

– Voi face cum voi crede *eu* de cuviință, rosti el, cu un ton furios și mirosind a furie nestăvilită. Nu va muri nimeni decât dacă nu vom avea de ales, Dashiva. M-am săturat de moarte. M-ai înțeles? Nimeni!

– Cum poruncește Seniorul Dragon.

Individul își înclină capul, însă părea înăcrit și mirosea...

Perrin își frecă nasul. Mirosul... se schimba fără încetare de la teamă la ură, de la furie la alte zeci de trăiri alternând atât de repede, încât nici măcar nu reușea să le deslușească. Perrin nu mai avea nicio îndoială că bărbatul era nebun, indiferent de masca de om cumsecade pe care o afișa. Însă lui Ochi-de-aur nu prea îi mai păsa. Era atât de aproape...

Înfigându-şi călcâiele în coastele lui Stepper, o luă la galop înspre oraş şi înspre Faile, fără să-i mai aştepte pe ceilalţi şi abia observând că Aram se afla pe urmele lui. Nici nu era nevoie să-l vadă ca să ştie că se afla acolo. Nu se gândea decât la Faile. Dacă o va duce pe Swallow în siguranţă în oraş... Se strădui să-l ţină pe Stepper la trap. Un călăreţ în galop ar fi atras atenţia, ar fi iscat întrebări şi întârzieri.

În ritmul acela, Aram şi ceilalţi îl ajunseră din urmă destul de repede. Din câte se părea, Min obţinuse ceea ce-şi dorise, la fel şi Loial. Fecioarele se răsfirară în faţă, unele dintre ele aruncându-i lui Perrin priviri compătimitoare când trecură la trap pe lângă el. Chiad cercetă împrejurimile până când trecu dincolo de el.

– Tot nu-mi place planul acesta, bombăni Havien, care se afla lângă Rand. Să-mi fie cu iertare, Seniore Dragon, dar nu-mi place.

– Am mai discutat despre asta, mayenerule, mormăi Dobraine, aflat lângă Rand. Dacă am face după voia ta, porţile s-ar închide în faţa noastră înainte să apucăm să parcurgem un kilometru.

Havien spuse ceva în barbă şi-şi mână calul câţiva metri mai încolo. Voise ca toţi să-l urmeze pe Rand în oraş.

Perrin aruncă o privire peste umăr, dincolo de *asha'man*. Damer Flinn, pe care-l recunoştea după haină, şi câţiva bărbaţi din Ţinutul Celor Două Râuri se vedeau pe coama dealului, strunindu-şi caii. Ochi-de-aur oftă. I-ar fi plăcut să fie însoţit de doi bărbaţi din Ţinutul Celor Două Râuri. Însă Rand avea, probabil, dreptate, iar Dobraine îl susţinuse.

Câţiva oameni puteau pătrunde acolo unde n-ar fi reuşit o armată întreagă. Dacă porţile se vor închide, Aielii vor fi nevoiţi să asedieze oraşul, în cazul în care o vor face, iar atunci vor începe din nou omorurile. Rand vârâse Sceptrul Dragonului într-unul dintre desagii calului şi doar mânerul sculptat rămăsese afară; şi haina simplă nu semăna deloc cu ceva ce ar fi purtat Dragonul Renăscut. Cât despre *asha'mani*, locuitorii oraşului habar n-aveau ce însemna haina neagră. Câţiva oameni erau mai uşor de ucis decât o armată mică, deşi cei mai mulţi dintre ei mânuiau Puterea. Perrin văzuse cum un bărbat *asha'man* fusese străpuns de o suliţă Shaido şi murise la fel de uşor ca oricare altul.

Dashiva îşi şoptea în barbă; Perrin auzi cuvintele „erou" şi „nerod" rostite pe acelaşi ton depreciativ. Dacă n-ar fi fost Faile, poate ar fi fost de acord cu el. Când Rand îşi aruncă încă o dată privirea înspre tabăra Aielilor răspândită pe dealurile dinspre

răsărit, la vreo patru sau cinci kilometri depărtare de oraş, Perrin îşi ţinu răsuflarea, însă, indiferent ce gânduri ar fi avut Rand, el nu se abătu din drum. Nimic nu era mai important decât Faile. Nimic, indiferent dacă Rand era sau nu de aceeaşi părere.

Când mai aveau vreo jumătate de kilometru până la porţile din fier ale oraşului, ei pătrunseră într-o altă tabără, una care-l făcu pe Perrin să se încrunte. Era suficient de mare încât să formeze un oraş în sine. Un rând gros de colibe dărăpănate din stuf şi nişte corturi amărâte, încropite din resturi, aşezate pe pământul ars, se întindea de-a lungul zidurilor înalte şi cenuşii cât vedea cu ochii. Odinioară, înainte ca Shaido să-i dea foc, această aşezare se numise „Poarta Principală", un labirint de străduţe şi alei încâlcite. Unii oameni se holbau în tăcere la grupul ciudat care trecea, la Ogier şi la Fecioarele Aiel, însă cei mai mulţi îşi vedeau de ale lor, cu feţe obosite şi posomorâte, având grijă să nu observe nimic din ceea ce se afla chiar în faţa lor. Culorile ţipătoare şi hainele adesea zdrenţuite pe care le purtau aceşti oameni se amestecau cu veşmintele mai sobre obişnuite pentru cairhieni, hainele simple şi negre ale sătenilor şi ale fermierilor. Locuitorii din Poarta Principală fuseseră în oraş când plecase Perrin, împreună cu mii de refugiaţi veniţi de departe, din interiorul ţinutului. Multe dintre aceste feţe purtau vânătăi sau, mai rău, tăieturi, adesea nebandajate. Colavaere trebuie să-i fi alungat. N-ar fi plecat de la adăpostul zidurilor de capul lor. Locuitorii din Poarta Principală şi refugiaţii se temeau de reîntoarcerea clanului Shaido aşa cum se temea de fierul încins un om care fusese înfierat.

Drumul traversa tabăra înspre Porţile Jangai, trei arcade pătrate şi înalte, flancate de turnuri. Soldaţii cu coifuri care stăteau de strajă pe creneluri priveau în jos printre spaţiile dintre dinţii de piatră. Unii nu-şi luau privirile de la oamenii de pe coama dealului, iar ici, colo, câte un ofiţer ţinea la ochi un ochean. Micul grup al lui Rand atrăgea priviri mirate. Bărbaţi călare şi Fecioare Aiel; nu erau nişte camarazi obişnuiţi. Arbaletele îşi făcură apariţia deasupra zidului zimţat, însă nimeni nu-şi scoase arma. Porţile din fier se deschiseră. Perrin îşi ţinu respiraţia. Îşi dorea atât de mult s-o ia la galop înspre Palatul Soarelui şi Faile!

Imediat în spatele porţilor se afla un post de gardă din piatră, unde străinii trebuiau să se înregistreze înainte de a intra în oraş. Un ofiţer cairhien, cu faţa pătrată, îi privi încruntat cum trec pe

lângă el, ochindu-le neliniştit pe Fecioare. El rămase ţintuit locului şi-i urmări cu privirea.

– Aşa cum vă ziceam, spuse Dobraine odată ce trecură de paznic, Colavaere a dat liberă trecere în oraş cu ocazia Festivalului Încoronării. Nici măcar cei care au primit ordin de arestare nu pot fi opriţi sau reţinuţi. Aşa spune tradiţia.

Părea uşurat însă. Min oftă zgomotos, iar Loial expiră atât de tare, încât putea fi auzit de la două străzi depărtare. Perrin simţea o apăsare în piept, care-l împiedica să ofteze. Swallow era în Cairhien. Dacă ar putea-o duce la Palatul Regal!

De aproape, Cairhien arăta exact cum se zărea de departe. Cele mai înalte dealuri se aflau în interiorul zidurilor, însă erau terasate şi acoperite cu piatră, încât nici nu mai semănau cu nişte dealuri. Străzile largi şi aglomerate se întâlneau în unghi drept. În acest oraş, până şi aleile se intersectau şi se întretăiau. Străzile urcau şi coborau odată cu dealurile, adesea brăzdându-le, pur şi simplu. De la magazine la palate, clădirile erau toate în formă de pătrat sau de dreptunghi, până şi marile turnuri ale contrafortului, înconjurate de schele, acele turnuri legendare fără vârf din Cairhien şi reconstruite după ce arseseră în Războiul Aielilor. Oraşul părea mai împietrit decât piatra, un loc plin de răni, iar umbrele care se întindeau peste tot sporeau acest efect. Loial îşi mişca fără încetare urechile păroase; fruntea i se încreţi din cauza îngrijorării, iar sprâncenele îi căzură pe obraji.

Existau puţine semne că ar avea loc Festivalul Încoronării sau că s-ar sărbători High Chasaline. Perrin habar n-avea ce ar putea aduce Festivalul, dar în Ţinutul Celor Două Râuri, „Ziua Reflecţiei" era o vreme a veseliei şi a uitării iernii friguroase. Acolo însă tăcerea plutea în aer, în ciuda numărului mare de oameni. Dacă s-ar fi aflat oriunde altundeva, Perrin ar fi crezut că arşiţa neobişnuită îi descuraja pe oameni, deoarece, în afară de locuitorii Porţii Principale, cairhienii formau o mulţime tristă, austeră. Cel puţin aparent; nu voia să se gândească la ceea ce zăcea dedesubt. Şoimarii şi negustorii ambulanţi, pe care şi-i amintea, dispăruseră de pe străzi, la fel şi muzicanţii, bufonii şi spectacolele cu păpuşi. Aceştia se aflau, probabil, împreună cu pleava din tabăra instalată dincolo de ziduri. Câteva caleşti închise şi vopsite în negru se strecurau prin mulţimea tăcută, unele purtând embleme micuţe ale Caselor. Se deplasau la fel de încet ca şi căruţele trase de boi. Vizitiii mergeau alături, iar osiile scârţâiau în tăcere. Străinii ieşeau

în evidenţă, indiferent cât de puţine culori purtau, deoarece puţini în afara străinilor erau călare. Băştinaşii mai scunzi semănau cu nişte ciori cu feţe palide în veşminte negre. Şi Aielii ieşeau în evidenţă, firește. Fie că era unul singur sau zece, aceştia umblau prin mulţime, atrăgând atenţia; lumea îi ocolea cu privirea şi-i evita oriunde mergeau.

Aielii îşi întoarseră feţele către grupul de călători în timp ce acesta îşi croia drum prin mulţime. Cu toate că nu toţi îl recunoşteau pe Rand în haina lui verde, aceştia ştiau cine trebuia să fie acel nativ din ţinuturile umede, înalt, însoţit de Fecioare. Feţele acelea îi provocau lui Perrin fiori pe şira spinării, dar în acelaşi timp se simţea recunoscător că Rand le lăsase în urmă pe Aes Sedai. În afară de Aieli, Dragonul Renăscut se mişca printr-un râu de nepăsare, care începea de la Fecioare şi se termina cu *asha'manii*.

Palatul Regal din Cairhien, Palatul Soarelui sau Palatul Soarelui-Răsare în Splendoare – cairhienii se pricepeau de minune la denumiri, fiecare mai pompoasă decât cealaltă – se afla în vârful celui mai înalt deal din oraş, o masă întunecată din piatră pătrată, cu turnuri terasate dominând totul. Strada, Calea Coroanei, se transformă într-o rampă lată şerpuind înspre Palat. Perrin inspiră adânc când începură să urce. Faile se afla undeva, sus. Trebuia să fie acolo, în siguranţă. Mai mult decât orice, trebuia să fie în siguranţă. Atinse nodul care lega hamurile lui Swallow de un inel al măciuliei lui şi mângâie toporul pe care-l avea la brâu. Potcoavele cailor sunau zgomotos pe pietrele pavajului. Fecioarele nu scoteau niciun sunet.

Străjerii care păzeau porţile uriaşe din bronz, deschise, îi priveau cum se apropie încet şi schimbară câteva priviri. Erau coloraţi pentru nişte soldaţi cairhieni – zece bărbaţi purtând pe platoşele întunecate Soarele-Răsare auriu pe fond albastru şi eşarfe în culorile Casei Saighan legate sub tăişurile halebardelor. Perrin le-ar fi aşternut cu uşurinţă gândurile pe hârtie. Treisprezece oameni călare, care nu se grăbeau, şi doar doi purtau armură, iar unul era îmbrăcat în roşul mayener. Caraline Damodred şi Toram Riatin nu reprezentau un pericol, iar mayenerii nu-şi aveau locul acolo. Mai erau însoţiţi de o femeie şi de un Ogier. Cu siguranţă, veneau cu gânduri bune. Cu toate astea, trei duzini de Fecioare care mărşăluiau în faţa cailor nu păreau să vină la ceai. Preţ de o secundă, totul arăta nesigur. Apoi o Fecioară îşi acoperi faţa cu

vălul. Străjerii tresăriră de parcă i-ar fi ciupit cineva, iar unul își înclină halebarda și o luă la fugă înspre porți. Urcă două trepte, pe urmă se opri pe loc, țeapăn ca o statuie. Toți străjerii încremeniră, neputându-și mișca decât capetele.

– Așa, murmură Rand. Și-acum ferecați-le gura și lăsați-i pentru mai târziu.

Perrin ridică stingherit din umeri. *Asha'manii* se răsfiraseră în spate, ocupând cea mai mare parte din rampă; firește, foloseau Puterea. Fără îndoială, ar fi distrus Palatul doar ei opt. Poate și Rand ar fi reușit, de unul singur. Însă dacă arbaletele de pe creneluri ar fi început să lanseze săgeți, aceștia ar fi murit odată cu ceilalți, surprinși fără apărare pe acea rampă care nu mai părea atât de lată.

Nimeni nu grăbi pasul. Niciun ochi care ar fi privit prin ferestrele înalte și înguste ale Palatului, de pe pasarelele cu coloane, care se aflau acolo, sus, nu trebuia să vadă nimic neobișnuit. Sulin își folosi limbajul semnelor specific Fecioarelor, iar cea care-și acoperise fața cu vălul își dădu repede jos materialul negru, lăsând să i se vadă chipul îmbujorat. Începură să urce încet rampa din piatră. Unii dintre străjerii care purtau coifuri clătinară violent din cap, cuprinși de agonie; unul se pare că leșinase, înmuindu-se pe picioare, cu bărbia în piept. Gurile lor deschise nu reușeau să scoată niciun sunet. Perrin încerca să nu se gândească la ce anume îi amuțea. Intrară la pas prin porțile din bronz și pătrunseră în curtea principală.

Acolo nu se afla niciun soldat. Balcoanele din piatră care înconjurau curtea interioară erau pustii. Servitorii în livrele ieșiră afară în grabă, cu privirile coborâte, ca să țină hățurile cailor și să așeze scărițele. Dungi roșii, galbene și aurii brăzdau mânecile hainelor și rochiilor altminteri negre, fiecare purtând pe piept, în partea stângă, un soare mic. Perrin nu mai văzuse niciodată atâtea culori la un servitor cairhien. Servitorii nu-i puteau vedea pe străjerii de afară, și, dacă i-ar fi zărit, era puțin probabil să se fi comportat diferit. Deși în Cairhien servitorii jucau propria versiune a *Daes Dae'mar*, Jocul Caselor, aceștia se prefăceau că nu observau faptele celor mai presus de ei. Dacă remarcai prea multe din cele câte se întâmplau printre cei de rang înalt – sau erai văzut că băgai de seamă ceva –, însemna să fii prins în joc. În Cairhien, poate și în majoritatea ținuturilor, oamenii de rând puteau fi striviți de cei puternici, fără să observe cineva acest lucru.

O femeie îndesată îi conduse pe Stepper şi pe Swallow de căpăstru, fără să-i arunce măcar o privire lui Ochi-de-aur. Swallow se afla în interiorul Palatului Soarelui, însă el nu văzu nicio deosebire. Tot nu ştia dacă Faile era sau nu în viaţă. Fantezia nebunească a unui băiat prostuţ.

Mişcându-şi toporul pe care-l purta la şold, Perrin îl urmă pe Rand în sus pe scările largi şi cenuşii, de la capătul îndepărtat al curţii, şi încuviinţă din cap atunci când Aram privi peste umăr, vârându-şi sabia în teacă. Servitori în livrele deschiseră larg marile uşi de la capătul scărilor. Acestea erau din bronz ca şi porţile exterioare şi purtau emblema Soarelui-Răsare din Cairhien.

Odinioară, holul de la intrarea în Palat l-ar fi uluit pe Perrin cu grandoarea lui. Coloanele groase şi pătrate din granit negru susţineau tavanul pătrat, care se ridica la şapte metri deasupra pardoselii de mozaic, alternând între albastru-închis şi auriu-aprins. Sori-Răsare poleiţi erau înşiraţi de-a lungul cornişelor, iar basoreliefurile sculptate pe pereţi înfăţişau victoriile cairhienilor în luptă. Holul era pustiu, cu excepţia câtorva tineri care stăteau adunaţi sub unul dintre basoreliefuri. Aceştia tăcură în clipa în care intrară Perrin şi ceilalţi.

Nu toţi purtau săbii, conştientiză el, însă patru din şapte erau femei. Ele purtau vestoane şi pantaloni, la fel ca şi Min, şi aveau părul tuns bărbăteşte. Sau aşa părea, fiindcă atât bărbaţii, cât şi femeile îşi strânseseră părul într-un soi de coadă care le ajungea până la umeri, legată cu o panglică neagră. Una dintre femei purta un verde puţin mai deschis decât era firesc pentru cairhieni, pe când o alta, un albastru-deschis; toţi ceilalţi purtau culori închise, cu câteva dungi viu colorate peste piept. Aceştia priveau cu atenţie grupul lui Rand – manifestând un vădit interes faţă de el, observă Perrin; ochii lui galbeni îi lăsau pe oameni cu gura căscată, cu toate că el abia dacă băga de seamă acest lucru, o excepţie fiind atunci când cineva tresărea sau se agita – până când intră şi ultimul *asha'man*, iar uşile se închiseră în urma lor cu un bubuit. Zgomotul produs acoperi, pentru o clipă, şoaptele aprige; apoi tinerii se apropiară ţanţoşi, femeile afişând o atitudine mai arogantă decât bărbaţii, lucru care necesita un oarecare efort. Chiar şi felul în care îngenuncheară trăda aroganţă.

Femeia îmbrăcată în verde îi aruncă o privire celei în albastru, care-şi ţinea capul plecat, şi spuse:

– Seniore Dragon, sunt Camaille Nolaisen. Selande Darengil conduce frăţia noastră...

Ea clipi atunci când femeia în albastru o privi cu asprime. În ciuda acelei priviri nemiloase, Selande mirosea a frică până în măduva oaselor, dacă ar fi fost ca Perrin să distingă cine era cu adevărat femeia.

– N-am crezut... Nu ne-am aşteptat să te întorci... atât de curând, continuă Camaille dregându-şi glasul.

– Da, rosti Rand cu blândeţe. Mă îndoiesc că a crezut cineva că mă voi întoarce... atât de curând. Niciunul dintre voi n-are vreun motiv să se teamă de mine. Niciunul. Dacă e să credeţi ceva, atunci credeţi asta.

În mod surprinzător, el îşi aţinti privirea asupra lui Selande când rosti aceste cuvinte. Ea îşi ridică privirea şi, în timp ce se holba la el, mirosul de teamă începu să dispară. Nu de tot, însă abia dacă se mai simţea. De unde ştiuse Rand că mirosul era acolo?

– Unde-i Colavaere? o întrebă Rand.

Camaille deschise gura, dar Selande fu cea care răspunse:

– În Sala Mare a Soarelui.

Pe măsură ce vocea ei era din ce în ce mai puternică în timp ce vorbea, mirosul de teamă devenea tot mai slab. Oarecum ciudat, o uşoară urmă de gelozie îl atinse, doar pentru o clipă, atunci când ea îi aruncă o privire lui Min. Uneori, simţul mirosului pe care-l avea îl deruta mai mult decât îl dumirea.

– Este a treia Convocare a Apusului, continuă ea. Nu suntem suficient de importanţi ca să participăm. Şi-apoi, cred că noi, membrii frăţiilor, îi dăm o stare de nelinişte.

– A treia, şopti Dobraine. Al nouălea asfinţit după încoronarea ei. N-a irosit timpul. Măcar vor fi toţi laolaltă. Nimeni de niciun rang sau cu vreo revendicare nu va lipsi, cairhien sau tairen.

Ridicându-se în picioare, Selande reuşi să facă să pară că era de partea lui Rand.

– Suntem pregătiţi să folosim săbiile pentru tine, Seniore Dragon.

Sulin clătină din cap, făcând o grimasă, iar o altă Fecioară oftă zgomotos; câţiva dintre ei arătau şi miroseau pregătiţi să se dedea la acte de violenţe atunci şi acolo. Aielii nu ştiau ce să creadă despre aceşti tineri din ţinuturile umede. Problema, cel puţin în ochii Aielilor, era aceea că încercau să fie, într-un fel, Aieli, să respecte *ji'e'toh*, cel puţin versiunea lor. Cele şapte însă nu erau; în oraş puteai

găsi sute de idioţi, pe puţin, organizaţi în frăţii care le imitau pe cele Aiel. Jumătate din Aielii pe care Perrin îi auzise pomenindu-i voiau să-i ajute, iar jumătatea cealaltă să-i strângă de gât.

În ceea ce-l privea, puţin îi păsa dacă ei amestecau *jii'toh* cu carnea tocată.

– Unde este soţia mea? vru el să ştie. Unde este Faile?

Tinerii schimbară priviri precaute. Precaute!

– Este în Sala Mare a Soarelui, răspunse încet Selande. Este... una dintre însoţitoarele Reginei... Colavaere.

– Nu te mai zgâi aşa, Perrin, îi şopti Min. Trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Ştii prea bine asta.

Ochi-de-aur dădu din umeri şi încercă să-şi adune gândurile. Era una dintre *însoţitoarele* lui Colavaere? Dacă avea vreun motiv, atunci acesta trebuia să fie întemeiat. De asta era convins. Dar care să fie, oare?

Selande şi ceilalţi îşi aruncau din nou priviri precaute.

– Am jurat că nu vom spune nimănui! Nimănui! Am făcut legământul apei! şopti cu îndârjire unul dintre bărbaţi, un tânăr cu nasul ascuţit.

Rand vorbi, înainte ca Perrin să ceară să i se spună:

– Selande, condu-ne în Sala Mare. Nu vom folosi săbiile. Sunt aici să văd că s-a făcut dreptate, pentru toţi cei care merită.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Perrin să se cutremure. Era o duritate la fel de cumplită ca şi lovitura unui ciocan. Faile *avea* un motiv întemeiat. Trebuia să aibă unul.

CAPITOLUL 5

O coroană frântă

Oricât de largi şi de înalte erau coridoarele, ele păreau sufocante şi întunecate, în ciuda suporturilor de lămpi, lunguiețe şi poleite, prevăzute cu oglinzi pe fiecare braţ şi aprinse acolo unde nu pătrundea lumina zilei. Tapiseriile de pe pereţi erau puţine şi departe unele de altele şi descriau scene de vânătoare sau luptă cu oameni şi animale aranjaţi cu o precizie mai mare decât ar fi reuşit însăşi natura. Nişele rare adăposteau boluri sau vase şi, pe ici, pe colo, câte o statuetă din aur, argint sau alabastru, însă până şi statuetele păreau să sublinieze faptul că erau din piatră sau din metal, ca şi când sculptorii încercaseră să evite rotunjimile.

Tăcerea din oraş se amplifica pe aceste coridoare. Zgomotul paşilor lor răsuna pe pardoseala de gresie asemenea unui marş prevestitor. Perrin era convins că nu doar el avea impresia asta. Loial tresărea la fiecare pas şi privea în jos la coridoarele care se intersectau, ca şi când s-ar fi aşteptat să sară ceva de acolo. Min era crispată şi făcea paşi mici, schimonosindu-se când îi arunca priviri lui Rand; parcă se străduia să nu se apropie prea mult de el şi n-arăta prea mulţumită de ea din cauza aceasta. Tinerii cairhieni porniră mândri ca nişte păuni, însă aroganţa lor se risipi pe măsură ce zgomotul paşilor lor se intensifică. Până şi Fecioarele simţeau

asta; Sulin era singura care nu-şi ducea din când în când mâna la vălul care-i atârna pe piept.

Erau servitori peste tot, fireşte, bărbaţi şi femei palizi şi traşi la faţă, îmbrăcaţi în vestoane şi rochii negre, cu Soarele-Răsare pe piept, în partea stângă, şi cu mânecile cu dungi în culorile reginei Colavaere. Unii rămaseră cu gurile căscate când îl văzură pe Rand trecând; câţiva se lăsară în genunchi, plecându-şi capetele. Cei mai mulţi însă îşi văzură de treburile lor, oprindu-se scurt să facă o reverenţă adâncă. Oamenii se comportau întocmai celor din curtea interioară, conform devizei: „Arată respectul cuvenit superiorilor tăi, indiferent cine sunt ei; supune-te lor şi nu băga în seamă ce fac şi poate astfel nu vei fi prins în jocul lor". Era un mod de a gândi care-l irita la culme pe Perrin. Nimeni n-ar trebui să fie nevoit să trăiască astfel.

Doi indivizi, în livrelele reginei Colavaere, care stăteau lângă uşile poleite ale Sălii Mari a Soarelui, se încruntară la vederea Fecioarelor şi, poate, a tinerilor cairhieni. Oamenii mai în vârstă se uitau chiorâş la tinerii care se străduiau să imite comportamentul Aielilor. Mai mulţi părinţi încercaseră să pună capăt acestei conduite, le porunciseră fiilor şi fiicelor să înceteze, le ceruseră ostaşilor şi servitorilor să-i alunge pe cei care gândeau la fel ca fiii şi fiicele lor ca şi când ar fi fost nişte vagabonzi sau nişte golani. Perrin n-ar fi fost surprins să-i vadă pe aceşti uşieri încrucişându-şi bastoanele poleite ca s-o oprească pe Selande şi pe prietenii ei să intre pe uşa deschisă, fie că erau sau nu de viţă nobilă, şi poate chiar şi pe Fecioare. Puţini cairhieni îndrăzneau să-i numească pe Aieli sălbatici, cel puţin nu unde puteau fi auziţi. Mai degrabă gândeau asta.

Cei doi indivizi se apropiară şi inspirară adânc, apoi îl văzură pe Rand peste capetele Fecioarelor. Fu cât pe ce să le iasă ochii din cap. Fiecare se uită pieziş la celălalt, apoi se lăsară în genunchi. Unul privea fix pardoseala, iar celălalt strângea din ochi, iar Perrin îl auzi pe acesta din urmă rugându-se în şoaptă.

– Aşadar, sunt iubit, rosti Rand cu blândeţe.

Nu părea să fie în apele lui. Min îi atinse braţul, cu o durere întipărită pe faţă. Rand o bătu uşor pe mână fără să se uite la ea, iar acest lucru se pare că o îndureră şi mai mult.

Sala Mare a Soarelui era imensă, cu tavanul boltit în unghiuri, înalt de patruzeci de metri în punctul cel mai de vârf şi cu candelabre uriaşe din aur atârnând de lanţuri poleite suficient de

groase încât să mişte porţile unei fortăreţe. Sala era enormă şi plină. Oamenii se îngrămădeau printre coloanele pătrate şi uriaşe din marmură cu vinişoare negru-albăstrui, aşezate pe două rânduri de o parte şi de cealaltă a culoarului principal. Oamenii din spate fură primii care-i observară pe nou-veniţi. Fie că purtau haine lungi sau scurte, culori vii sau broderii, sau haine uzate, toţi îi priveau curioşi. Intens. Puţinele femei aflate în spatele sălii purtau rochii de călărie şi aveau feţele la fel de aspre ca şi bărbaţii şi priviri tot atât de directe.

„Corniaţi, căutători ai legendarului Corn al lui Valere", chibzui Perrin. Dobraine spusese că toţi nobilii care vor putea fi prezenţi acolo vor veni, iar cei mai mulţi corniaţi erau născuţi în familii nobile sau doar pretindeau că erau. Fie că-l acceptau pe Rand, fie că nu, aceştia simţeau ceva, deoarece îşi duceau mâinile la săbiile şi la pumnalele care nu fuseseră acolo în seara aceea. Mai toţi corniaţii căutau aventura şi un loc în istorie, alături de Cornul lui Valere. Chiar dacă nu l-ar fi cunoscut pe Dragonul Renăscut, tot ar fi simţit pericolul.

Ceilalţi prezenţi în Sala Mare erau mai puţin atraşi de pericol sau, mai degrabă, mai mult captivaţi de intrigi şi comploturi decât de hazard. Perrin străbătuse o treime din culoar, era chiar în spatele lui Rand, când icnitele străbătură încăperea ca vântul. Seniori cairhieni palizi, îmbrăcaţi în haine negre de mătase, cu dungi colorate peste piept, unii raşi şi pudraţi în partea din faţă a capului; domniţe cairhiene, cu dungi pe rochiile lor negre, cu guler înalt şi manşete de dantelă care le acopereau mâinile, cu părul coafat în formă de turnuri alambicate, care deseori le mai adăugau o jumătate bună de metru în înălţime. Seniori tairenieni şi Seniori ai Ţinutului, cu bărbile unse cu pomadă şi ascuţite purtând pălării şi vestoane din catifea roşie şi albastră şi de toate culorile, cu mâneci bufante şi dungi din satin; domniţe tairene în rochii şi mai colorate, cu gulere cu pliseuri, ample, din dantelă, şi toci bătute în perle, Piatra Lunii, chihlimbar şi rubine. Îl cunoşteau pe Perrin şi îi ştiau şi pe Dobraine, chiar şi pe Havien şi pe Min, însă, cel mai important, îl cunoşteau pe Rand. Această recunoaştere îl însoţi ca nişte valuri în timp ce el străbătea Sala. Cei prezenţi făceau ochii mari şi rămâneau cu gurile căscate. Erau atât de ţepeni, încât Perrin fu cât pe ce să creadă că *asha'manii* îi legaseră ca şi pe străjerii din faţa Palatului. Încăperea era inundată de un miros de parfumuri

dulcege, sub care se simţea un iz de sudoare sărată, iar peste toate mustea teama, un miros tremurător.

Atenţia lui însă era îndreptată înspre capătul îndepărtat al Sălii, unde se afla podiumul din marmură albastru-închis pe care stătea Tronul Soarelui, strălucind de poleială asemenea tizului său. Deasupra spătarului înalt trona un Soare uriaş cu raze scăpărătoare. Colavaere se ridică încet, privind de-a lungul culoarului peste capul lui Rand. Rochia ei aproape neagră nu purta nici măcar o dungă a nobilimii, dar claia mare de bucle de deasupra capului ei trebuie să fi fost coafată în jurul coroanei pe care o purta, Soarele-Răsare din aur şi diamante galbene. Şapte femei stăteau de o parte şi de cealaltă a Tronului Soarelui, îmbrăcate în rochii negre cu corsaj, cu gulere de dantelă vârâte sub bărbii şi fuste prevăzute cu dungi verticale în culorile suveranei Colavaere: galben, roşu şi argintiu. Se părea că moda cairhiană era diferită faţă de cea a Reginei şi a însoţitoarelor ei.

O mişcare aproape imperceptibilă în spatele tronului o trădă pe cea de-a opta femeie, care stătea ascunsă, însă lui Perrin nu-i păsa nici de Colavaere, nici de restul, ci doar de femeia aflată în dreapta acesteia. Era Faile. Ochii ei migdalaţi, ca două Luni negre şi lichide, se fixară asupra lui, dar expresia de pe faţa ei nu trăda nicio emoţie. Ba dimpotrivă, deveni mai încordată. El se strădui să-i simtă mirosul, însă parfumul era prea puternic, la fel şi frica. Ea avea un motiv să se afla acolo, pe podium, un motiv bun. Chiar avea.

Rand îi atinse mâneca lui Sulin.

– Aşteaptă aici, îi ceru el.

Când se încruntă, cicatricea de pe faţa ei aspră deveni la fel de albă ca şi părul. Ea îl privi cu atenţie, apoi încuviinţă din cap cu o reţinere evidentă. Pe urmă făcu un semn cu mâna, iar când Fecioarele îşi acoperiră feţele cu vălurile, un alt val de şuşoteli străbătu încăperea. Era aproape ridicol; cei opt bărbaţi în haine negre, care încercau să privească în toate direcţiile în acelaşi timp, le-ar fi ucis pe toate înainte ca prima Fecioară să apuce să-şi folosească sulița, dar nimeni nu ştia cine sau ce erau. Nimeni nu se uita la ei, câţiva bărbaţi cu săbiile vârâte în teci, doar la Fecioare. Şi la Rand. Oare nu observase nimeni că niciunul dintre acei bărbaţi nu transpira deloc, la fel ca şi Rand? Perrin avea impresia că se scălda în propria sudoare.

După ce trecu pe lângă Fecioare, cu Min alături, Rand se opri. Lui i se alăturară mai întâi Perrin, apoi Dobraine şi Havien. Şi

Aram, firește, umbra lui Perrin. Rand îi scrută cu atenție pe fiecare, pe rând, încuviințând încet din cap. Privirea îi zăbovi cel mai mult asupra lui Perrin, luându-i mai mult timp să încuviințeze din cap. Fețele cairhienului cărunt și cea a tânărului mayener erau întunecate. Cu toate că Ochi-de-aur habar n-avea cum arăta a lui, totuși își ținea maxilarul încleștat. Nimeni nu-i va face niciun rău lui Faile, indiferent cum ar fi acționat aceasta sau de ce. Indiferent ce ar fi fost el nevoit să întreprindă pentru a interveni.

Cizmele lor bubuiau în tăcerea care se așternuse în încăpere în timp ce străbăteau imensul mozaic auriu, reprezentând Soarele-Răsare, montat în pardoseala albastră, și se apropiau de tron. Strângându-și fustele în mâini, Colavaere își umezi buzele și-și plimbă privirea de la Rand la ușile din spatele lui.

– Te uiți după Aes Sedai? răsună vocea lui Rand, care zâmbi malițios. Le-am trimis în tabăra Aielilor. Dacă Aielii nu pot să le pună la punct, atunci nu știu cine poate.

Se auzi un murmur de șoc, care încetă aproape imediat. Mirosul de frică era mai puternic decât cel de parfum în nările lui Perrin.

Colavaere tresări.

– De ce aș...?

Ea inspiră adânc și afișă o atitudine demnă. Era o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, fără niciun fir alb în părul negru. O prezență regală care n-avea nicio legătură cu coroana. Se născuse ca să poruncească, să domnească, așa credea ea. Iar ochii ei, care cântăreau și măsurau, trădau o inteligență ascuțită.

– Seniore Dragon, zise ea, făcând o reverență atât de adâncă, încât părea făcută în zeflemea, îți urez bun venit. Cairhien îți urează bun venit.

Felul în care se exprimase, repetând o urare, trăda o oarecare nervozitate.

Rand urcă agale treptele podiumului. Min dădu să-l urmeze, dar se răzgândi și-și încrucișă brațele la piept. Perrin o făcu în locul ei, ca să fie mai aproape de Faile, însă doar până la jumătatea podiumului. Privirea soției îl făcu să se oprească. Era o privire la fel de pătrunzătoare ca a suveranei Colavaere. Îi scruta atât pe el, cât și pe Rand. Perrin și-ar fi dorit să-i simtă mirosul. Nu ca să descopere ceva, ci, pur și simplu, să i-l simtă. Mirosurile parfumurilor și ale fricii erau prea puternice. De ce nu vorbea? De ce nu venea la el? De ce nu-i zâmbea? Doar un zâmbet.

Colavaere se încordă o fracțiune de secundă, însă doar atât. Deși îi ajungea lui al'Thor până la nivelul pieptului, cu părul coafat în vârful capului avea aceeași înălțime ca și el. Rand își luă privirea de la ea și se uită la femeile aliniate de o parte și de cealaltă a tronului. Poate zăbovise puțin asupra lui Faile, dar Perrin nu putea fi sigur.

Rand își așeză mâna pe brațul solid al Tronului Soarelui.

– Știi că-l vreau pentru Elayne Trakand, rostì el cu o vocea care-i trăda indiferența.

– Seniore Dragon, răspunse Colavaere cu blândețe în glas, Cairhien a stat prea mult fără un domnitor. Un domnitor cairhien. Tu însuți ai spus că nu vrei Tronul Soarelui pentru tine. Se prea poate ca Elayne Trakand să fi emis vreo pretenție, preciză ea, dar respinse această revendicare printr-un mic gest, dacă ar fi fost în viață. Se zvonește că ar fi moartă, ca și mama ei.

Era o afirmație periculoasă. Multe zvonuri spuneau că Rand și-ar fi ucis atât mama, cât și fiica. Femeia nu era lașă.

– Elayne trăiește.

Rand rosti aceste cuvinte pe un ton sec, însă ochii îi scăpărau. Perrin nu reușea să-i simtă mirosul așa cum nu izbutea să-l simtă nici pe al lui Faile. Oricum, n-avea nevoie să-și folosească nasul ca să simtă furia înăbușită dinaintea ochilor lui.

– Va purta atât coroana Andorului, cât și pe cea a Cairhienului.

– Seniore Dragon, lucrul făcut nu poate fi desfăcut. Dacă ai fost jignit de ceva anume...

În ciuda demnității și a curajului de care dădea dovadă, Colavaere făcu un efort vizibil să nu se clintească atunci când Rand își întinse mâna și-i luă de pe cap Coroana Soarelui. Se auzi un zgomot puternic când metalul trosni, apoi coroana se arcui. Abia dacă-i deranjă turnul de bucle atunci când aceasta i se desprinse din păr, îndreptându-se ușor. Câteva dintre diamantele galbene ieșiră de la locurile lor și căzură pe jos. El ridică în aer arcul de metal întins, iar acesta începu să se îndoaie încet până când capetele sale se întâlniră, pe urmă... Poate că *asha'manii* vedeau totuși ce se întâmpla, înțelegeau, însă în ceea ce-l privea pe Perrin, coroana era frântă, iar în clipa următoare aceasta se întregi din nou. Niciunul dintre nobili nu scoase un sunet, nici măcar nu se foiră; Perrin credea că le era teamă. Pentru nasul lui, mirosul groazei era mai puternic decât orice alt miros. Acesta nu tremura, ci se zbătea violent.

– Orice lucru făcut poate fi desfăcut, replică Rand cu blândeţe.

Colavaere se albi la faţă. Puţinele fire de păr care i se desprinseră din coafură o făceau să semene cu o fiară încolţită. Înghiţind în sec, ea deschise gura de două ori înainte să reuşească să rostească un cuvânt:

– Seniore Dragon...

La început fu doar o şoaptă, dar pe măsură ce continuă să vorbească, vocea ei deveni mai puternică şi mai disperată. Se pare că uitase de toţi cei de faţă.

– Am păstrat legile şi politicile pe care le-ai înfiinţat. Chiar şi pe cele care sunt împotriva legilor străvechi ale Cairhienului, împotriva tuturor cutumelor, zise Colavaere, referindu-se, probabil, la legile care nu-i pedepseau pe nobilii care ucideau un fermier sau un meşteşugar. Seniore Dragon, tu eşti cel care spune cine urcă pe Tronul Soarelui. Ştiu... asta. Am... am greşit când l-am luat fără să-ţi cer permisiunea. Dar şi eu am dreptul la el, prin naştere şi prin sânge. Dacă trebuie să-l primesc din mâna ta, atunci să mi-l dai cu mâna ta. Este dreptul meu!

Rand nu spuse nimic, doar o privi. Părea să asculte, însă nu pe ea.

Perrin îşi drese glasul. De ce tărăgăna Rand? Fapta era consumată sau aproape consumată. Adevărul era că trebuia să se ocupe de alte treburi. Atunci, o va lua cu el pe Faile ca să stea de vorbă.

– Ai avut dreptul să-i ucizi pe Seniorul Maringil sau pe Înalt Seniorul Meilan? vru să ştie Perrin.

N-avea nicio îndoială că ea se ocupase de asta; cei doi erau cei mai mari nobili rivali ai ei la tron. Sau cel puţin aşa se considerau ei. De ce nu făcea nimic Rand? Doar ştia despre asta.

– Unde-i Berelain?

Nici nu rosti bine numele, că-i veni să-l strige din nou. Afişând aceeaşi mască a stăpânirii de sine, Faile îi aruncă doar o privire, însă acea uitătură ar fi dat foc până şi apei. „Când ai o soţie geloasă este ca şi când ai avea un cuib de viespi în aşternuturi", vorba zicalei. Oricum te-ai fi întors, te-ai fi ales cu o înţepătură.

– Cum îndrăzneşti să mă acuzi de o asemenea mârşăvie? izbucni Colavaere. Nu există nicio dovadă. Nu are cum să existe vreo dovadă! Nu atât timp cât sunt nevinovată.

Ea păru brusc conştientă de locul unde se afla şi de nobilii care stăteau înghesuiţi umăr lângă umăr printre coloane, privind şi

ascultând. Avea curaj să înfrunte orice s-ar fi spus despre ea. Stând dreaptă, se străduia să-l privească în ochi pe Rand fără să-şi lase prea mult capul pe spate.

– Seniore Dragon, în urmă cu opt zile, la răsăritul soarelui, am fost încoronată Regina Cairhienului, după legile şi cutumele din Cairhien. Îmi voi păstra jurământul de credinţă faţă de tine, dar *sunt* Regina Cairhienului.

Rand o privea în ochi, tăcut. „Şi tulburat", ar fi spus Perrin.

– Seniore Dragon, dacă nu încalci toate legile noastre, eu sunt Regină.

Rand tăcu în continuare, privind-o fără să clipească.

„De ce nu termină odată cu ea?", se întrebă în gând Perrin.

– Acuzele care mi se aduc sunt false. Sunt o nebunie!

Acea privire insistentă şi tăcută fu singurul răspuns pe care-l primi. Colavaere clătină neliniştită din cap.

– Annoura, sfătuieşte-mă! Haide, Annoura! Sfătuieşte-mă!

Perrin crezu că ea se adresase uneia dintre femeile care stăteau alături de Faile, dar femeia care ieşi de după tron nu purta fustele dungate ale unei însoţitoare. O faţă lată cu o gură mare şi un nas ascuţit îl privea cu atenţie pe Rand din spatele nenumăratelor cozi împletite, lungi, subţiri şi negre. Era o faţă fără vârstă. Spre mirarea lui Perrin, Havien scoase un sunet gutural şi începu să rânjească. Ochi-de-aur se înfioră.

– Nu pot să fac asta, Colavaere, interveni Aes Sedai, vorbind cu un accent din Tarabon, aranjându-şi şalul cenuşiu cu franjuri. Mă tem că ţi-am îngăduit să înţelegi greşit legătura dintre noi. Nu... nu e nevoie să facem asta, Seniore al'Thor, continuă ea după ce inspiră adânc şi cu vocea tremurând o clipă. Sau Seniore Dragon, dacă preferi aşa. Te asigur că nu ţi-am pus gând rău. Dacă ar fi fost aşa, aş fi atacat înainte să ştii că sunt aici.

– Ai fi murit dacă ai fi făcut asta, răsună vocea de gheaţă a lui Rand şi doar expresia de pe chipul lui o făcu să pară mai blândă. Nu eu te-am cruţat, Aes Sedai. Cine eşti? De ce te afli aici? Răspunde-mi! Nu prea am răbdare cu... semenii tăi. Asta dacă nu vrei să fii dusă în tabăra Aielilor? Pun rămăşag că Înţeleptele îţi vor dezlega limba.

Această Annoura nu era înceată la minte. Ea îl privi pe Aram, apoi pe *asha'manii* de pe culoar şi ştiu. Ei trebuiau să fie cei la care se referise el, bărbaţii în haine negre şi cu feţele aspre uscate, pe când chipurile tuturor celorlalţi, în afară de al ei şi de al lui Rand,

luceau. Tânărul Jahar o scruta așa cum șoimul privea iepurele. Loial, care stătea în mijlocul lor, cu toporul proptit pe umăr, făcea notă discordantă. În una din mâinile lui mari ținea o călimară și o carte deschisă, lipite stângaci de piept, în vreme ce cu cealaltă scria la fel de repede cum înmuia în cerneală penița mai groasă decât degetul mare al lui Perrin. Lua notițe. Acolo!

Nobilii îl auziră pe Rand la fel de limpede ca și Annoura. Le priviseră neliniștiți pe Fecioarele cu văluri pe față; în acel moment se îndepărtau cu spatele de *asha'mani*, îngrămădindu-se ca peștii într-un butoi. Pe ici, pe colo, unii leșinau, fiind susținuți de mulțime.

Annoura se înfioră și își potrivi șalul pe umeri, apoi afișă calmul mult lăudat al Aes Sedai.

– Sunt Annoura Larisen, Seniore Dragon. Din frăția Ajah Cenușie.

Nu se observa nimic la ea care să arate că era protejată și că se afla în prezența unor bărbați care conduceau Puterea. Răspunsul ei părea o favoare.

– Sunt, totodată, sfătuitoarea lui Berelain, Prima din Mayene.

Așadar, iată motivul pentru care Havien rânjise ca un nebun; o recunoscuse pe femeie. Lui Perrin nu-i venea deloc să zâmbească.

– Lucrul ăsta a fost ținut în taină, continuă ea, din cauza atitudinii pe care neamul Tear o are atât față de Mayene, cât și față de Aes Sedai. Dar cred că secretele sunt acum de domeniul trecutului, nu-i așa? întrebă Annoura și se întoarse către Colavaere, care strânse din buze. Puteți crede ce vreți, însă Aes Sedai nu devin sfătuitoare doar pentru că le spune cineva asta. Mai ales atunci când sfătuiesc pe altcineva.

– Dacă Berelain îți va confirma spusele, zise Rand, te voi elibera și te voi da în grija ei.

Când se uită la coroană, el păru să conștientizeze pentru prima dată că ținea încă în mână acea lucrătură fină de auriu și nestemate. O așeză cu mare grijă pe șezutul din mătase al Tronului Soarelui.

– Nu cred că toate Aes Sedai îmi sunt dușmani, cel puțin în totalitate, și n-am să mai îngădui să fiu vârât în intrigi și să fiu manipulat. Este alegerea ta, Annoura, dar dacă o vei lua pe cea greșită, vei ajunge pe mâinile Înțeleptelor. În cazul în care vei supraviețui până atunci. Nu-i opri pe *asha'mani*, fiindcă o greșeală s-ar putea să te coste.

– *Asha'manii*, rosti ea calm. Am înțeles.

Însă își atinse buzele cu limba.

– Seniore Dragon, Colavaere a complotat ca să rupă jurământul de credință.

Perrin își dorise atât de mult ca Faile să vorbească, încât tresări când ea o făcu, ieșind din rândul însoțitoarelor. Alegându-și cu grijă cuvintele, o confruntă pe așa-zisa regină asemenea unui vultur care se pregătea de atac. Pe sfânta Lumină, era atât de frumoasă!

– Colavaere a jurat să ți se supună în toate și să sprijine legile pe care le-ai dat, însă și-a făcut planuri să scape Cairhienul de Aieli, să-i trimită înspre miazăzi și să readucă totul la cum a fost înainte de venirea ta. A mai spus că, dacă ar fi să te întorci, nu vei îndrăzni să schimbi nimic din ceea ce a făcut ea. Femeia căreia i-a mărturisit aceste lucruri, Maire, a fost una dintre însoțitoarele ei. Maire a dispărut la scurt timp după ce mi-a povestit toate astea. N-am nicio dovadă, dar cred că e moartă. Și în opinia mea, sunt convinsă de asta, Colavaere a regretat că a dezvăluit prea multe, prea devreme.

Cu pași mari, Dobraine urcă treptele podiumului, cu coiful sub braț. Avea o expresie rece întipărită pe față.

– Colavaere Saighan, anunță el pe un ton oficial care răsună în fiecare colț al Sălii Mari, pe sufletul meu nemuritor și pe sfânta Lumină, eu, Dobraine, Primul Înscăunat al Casei Taborwin, te acuz de trădare, care se pedepsește cu moartea.

Rand își lăsă capul pe spate și închise ochii. Își mișcă ușor buzele, însă Perrin știa că doar el și Rand auzeau ce se spunea.

– Nu. Nu pot. Nu voi face asta.

Perrin înțelese de ce tărăgăna. Rand căuta, de fapt, o cale de scăpare. Ochi-de-aur și-ar fi dorit să găsească una.

Colavaere n-auzi sigur, dar și ea își dorea un mijloc onorabil de a ieși din acea încurcătură. Se uita agitată în jur, la Tronul Soarelui, la celelalte însoțitoare ale ei, la nobilimea adunată acolo, de parcă s-ar fi așteptat ca supușii ei să-i ia apărarea. Însă picioarele acestora parcă ar fi fost implântate în ciment; o mare de fețe transpirate și inexpresive care o înfruntau și ochii care-i evitau privirea. Unii se uitară către *asha'mani*, oarecum pe ascuns. Spațiul care se crease deja între nobili și *asha'mani* se mări considerabil.

– Minciuni! șuieră ea printre dinți, strângându-și fustele în pumni. Sunt toate niște minciuni! Turnătoare mică...!

Regina făcu un pas către Faile. Rand își întinse brațul între ele, dar Colavaere se prefăcu că nu-l observă, iar Faile se pare că și-ar fi dorit ca el să nu fi făcut asta. Oricine ar fi atacat-o ar fi avut parte de o surpriză.

– Faile nu minte! mârâi Perrin.

Oricum, nu despre ceva atât de serios.

Încă o dată, Colavaere reuși să-și recapete starea de spirit. Deși scundă, se folosi de fiecare centimetru pe care-l avea pentru a părea mai înaltă. Perrin aproape că o admira. Cu excepția lui Meilan, a lui Maringil și acestei Maire, și doar Lumina știa cât de multe mai erau.

– Cer dreptate, Seniore Dragon, rosti suverana cu o voce calmă, demnă. Regală. Nu există nimic care să dovedească... mizeria asta. Cineva susține că altcineva care nu se mai află în Cairhien a afirmat că am rostit vorbe pe care nu le-am rostit, de fapt? Cer dreptate, Seniore Dragon. După cum spun și legile tale, trebuie să existe o dovadă.

– De unde știi că ea nu mai este în Cairhien? întrebă Dobraine. Unde e?

– Presupun că a plecat, răspunse ea, pe urmă Colavaere i se adresă lui Rand: Maire a plecat, renunțând să-mi mai slujească, și am înlocuit-o cu Reale, cea de acolo, arătă regina înspre a treia însoțitoare de la stânga. Habar n-am unde este. Aduceți-o aici dacă mai este în oraș, ca să formuleze în prezența mea aceste acuze ridicole. Am să-i trântesc în față minciunile sfruntate.

Faile îi aruncă o privire ucigătoare. Perrin spera să nu scoată vreunul dintre pumnalele pe care le ținea ascunse la ea; avea obiceiul să facă asta atunci când se înfuria.

Annoura își drese glasul. Îl studiase mult prea atent pe Rand pentru liniștea lui Perrin. Brusc, ea îi aminti de Verin, de acea privire cu care o pasăre cercetează un vierme.

– Îmi dai voie să vorbesc, Stăpâne... ah... Seniore Dragon?

La o încuviințare scurtă din cap din partea lui, ea continuă, potrivindu-și șalul:

– Despre tânăra Maire nu știu nimic decât că într-o dimineață a fost aici, iar înainte de căderea nopții nu mai era nici urmă de ea și nimeni nu știe unde a dispărut. Însă Seniorul Maringil și Înalt Seniorul Meilan sunt o altă poveste. Prima din Mayene a adus cu ea doi dintre cei mai pricepuți prinzători de hoți, niște bărbați care se pricep să scoată la lumină crimele. Aceștia i-au înfățișat

dinaintea mea pe cei doi bărbaţi care l-au pândit pe Seniorul Meilan pe străzi, cu toate că amândoi au susţinut că ei doar l-au ţinut de braţe în timp ce altcineva l-a înjunghiat. De asemenea, au mai adus-o dinaintea mea pe servitoarea care a turnat otravă în vinul condimentat pe care Seniorul Maringil obişnuia să-l bea înainte de culcare. Ea îşi susţine nevinovăţia; mama ei invalidă ar fi murit, la fel şi ea, dacă n-ar fi murit Seniorul Maringil. Asta susţine ea şi cred că spune adevărul. Consolarea ei în timpul mărturiei n-a fost falsă, cred. Atât cei doi bărbaţi, cât şi femeia au declarat acelaşi lucru: au săvârşit aceste fapte la porunca Domniţei Colavaere.

Atitudinea sfidătoare o părăsea pe regină cu fiecare cuvânt rostit. Încă se ţinea dreaptă, deşi era o minune; părea la fel de moale ca şi o cârpă.

– Mi-au făgăduit, bolborosi ea către Rand. Mi-au promis că nu te vei mai întoarce.

Apoi îşi astupă gura cu ambele mâini, însă fu prea târziu. Ochii îi ieşeau din orbite. Perrin şi-ar fi dorit să n-audă sunetele care-i ieşeau din gâtlej. Nimeni n-ar trebui să scoată astfel de sunete.

– Trădare şi crimă.

Dobraine părea satisfăcut. Acele ţipete înăbuşite nu-l impresionau.

– Pedeapsa este aceeaşi, Seniore Dragon. Moartea. Doar că, după noua ta lege, crima este pedepsită cu spânzurătoarea.

Dintr-un anume motiv, Rand se uită la Min. Ea îi întoarse privirea cu o tristeţe profundă. Nu pentru Covalaere, ci pentru al'Thor. Perrin se întrebă dacă avusese vreo viziune.

– Cer... cer călăul, reuşi să bâiguie Colavaere cu o voce sugrumată.

Era trasă la faţă. Parcă îmbătrânise pe loc, iar în ochi i se oglindea groaza. Dar cum nu-i mai rămăsese nimic, ea continuă să cerşească:

– Este... este dreptul meu. Nu voi fi... spânzurată ca un om de rând!

Rand ducea o luptă interioară, clătinând din cap în acel mod tulburător. Când vorbi, în cele din urmă, cuvintele lui erau reci ca iarna şi dure ca nicovala sau ca nişte ace:

– Colavaere Saighan, îţi iau toate titlurile, toate pământurile şi moşiile, şi bunurile, îţi iau tot, în afară de rochia cu care eşti îmbrăcată. Deţii... ai deţinut o fermă? O fermă mică?

Fiecare propoziţie era ca o lovitură de pumnal pentru femeie. Se clătina pe picioare ca un om beat, îngânând cuvântul „fermă" de parcă era prima oară când îl auzea. Annoura, Faile, toţi îl priveau pe Rand cu uimire sau curiozitate, sau ambele. Perrin, de asemenea. O *fermă*? Dacă înainte se aşternuse tăcerea în Sala Mare, în acel moment se pare că nimeni nu mai respira.

– Dobraine, n-a deţinut o fermă mică?

– Deţine... a deţinut... multe ferme, Seniore Dragon, răspunse încet cairhienul, fiind limpede că nu înţelegea mai mult decât Perrin. Cele mai multe sunt mari. Însă pământurile de lângă Zidul Dragonului au fost întotdeauna împărţite în gospodării mici, mai puţin de cincizeci de aşezări. Toţi arendaşii le-au abandonat în timpul Războiului Aielilor.

Rand încuviinţă din cap.

– A sosit timpul pentru o schimbare. Prea mult pământ a stat nelucrat vreme îndelungată. Vreau ca oamenii să se mute din nou acolo, ca să facă agricultură. Dobraine, vei afla care fermă dintre cele deţinute de Colavaere aproape de Zidul Dragonului este cea mai mică. Domniţă Colavaere, te trimit în surghiun la acea fermă. Dobraine va avea grijă să primeşti tot ceea ce ai nevoie ca să pui ferma pe picioare şi-ţi va aduce pe cineva care să te înveţe cum să lucrezi pământul. Străjerii vor veghea să nu te îndepărtezi prea mult de ea decât poţi merge pe jos într-o zi, cât vei trăi. Ocupă-te de asta, Dobraine! Vreau să plece într-acolo într-o săptămână.

Uluit, Dobraine şovăi înainte să încuviinţeze din cap. Perrin reuşea să surprindă murmurele care se ridicau din mulţimea din spatele lui. Nu se mai pomenise una ca asta. Nimeni nu înţelegea de ce nu era condamnată la moarte. Şi restul! Mai fuseseră confiscate moşii şi înainte, dar niciodată toate, niciodată de la nobilime. Nobilii mai fuseseră trimişi în surghiun, chiar şi pe viaţă, însă niciodată la o *fermă*.

Răspunsul reginei Colavaere veni imediat. Clătinându-se şi dându-şi ochii peste cap, ea se răsuci în aer. Pe urmă se înclină deasupra treptelor podiumului, cu capul bălăbănindu-i-se, după aceea se prăbuşi inconştientă pe trepte.

Perrin ţâşni din loc s-o prindă, dar altcineva i-o luă înainte. Pur şi simplu, acest altcineva îi atenuă căderea reginei, înainte ca Ochi-de-aur să apuce să facă un pas. Fosta suverană zăcea fără simţiri în faţa Tronului Soarelui. Rand. Perrin era convins că *asha'manul* ar fi lăsat-o să cadă.

Annoura începu să *plescăie din limbă*. Nu părea surprinsă sau tulburată, doar că-şi freca nervoasă degetele arătătoare.

– Presupun că ar fi preferat călăul. Mă voi ocupa eu de ea dacă-i vei spune omului tău, *asha'manului*... tău...

– Ea nu este grija ta, zise Rand pe un ton aspru. Este în viaţă şi... Este în viaţă, atâta tot.

Al'Thor inspiră adânc. Min veni lângă el înainte să expire; deşi ea se pare că ar fi vrut să facă ceva mai mult decât să stea acolo. Expresia de pe chipul lui deveni încetul cu încetul mai hotărâtă.

– Annoura, mă vei duce la Berelain. Dă-i drumul, Jahar; nu va crea probleme. Nu atât timp cât ea e singură, iar noi suntem nouă. Vreau să aflu ce s-a mai întâmplat câtă vreme am fost plecat, Annoura. Şi ce pune la care Berelain de te-a adus aici fără să-mi spună. Nu, nu vorbi. Îmi va spune ea. Perrin, ştiu că vrei să rămâi singur cu Faile. Eu...

Rand îşi plimbă încet ochii prin sală, peste toţi nobilii care aşteptau în tăcere. Sub privirea lui, nimeni nu îndrăznea să mişte. Mirosul fricii le acoperea complet pe toate celelalte, zbătându-se violent. În afara corniaţilor, toţi cei prezenţi îi juraseră credinţă la fel ca şi Colavaere. Poate simplul fapt că se aflau la acea adunare însemna trădare? Perrin nu ştia.

– Întrunirea asta a luat sfârşit, conchise Rand. Voi uita fiecare chip care va pleca în clipa asta.

Cei aflaţi în faţă, cu rangul cel mai înalt, deci cei mai puternici, îşi începură marşul înspre uşi fără prea multă grabă şi evitându-le pe Fecioarele şi *asha'manii* de pe culoar, pe când ceilalţi îşi aşteptau rândul. Însă fiecare se gândea la cuvintele lui Rand. Oare ce voia să spună prin „în clipa asta"? Paşii deveniră mai grăbiţi, fustele se ridicau. Corniaţii, care se aflau cel mai aproape de uşă, începură să se furişeze, la început câte unul, apoi în şuvoi şi, văzându-i, nobilii cairhieni şi taireni de rang inferior o luară la fugă înaintea celor de rang superior. În câteva clipe, se instaură haosul la uşi, fiindcă bărbaţii şi femeile se îmbrânceau şi-şi dădeau coate ca să iasă. Nici măcar unul nu privi înapoi la femeia care zăcea inconştientă în faţa tronului pe care-l deţinuse pentru un timp atât de scurt.

CAPITOLUL 6

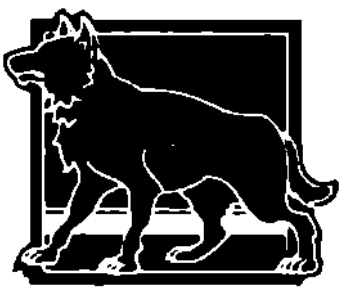

Teamă veche şi teamă nouă

Rand străbătu fără niciun efort, firește, mulţimea care se agita. Poate acest lucru se datora prezenţei Fecioarelor şi a *asha'manilor* sau poate Rand sau unul dintre indivizii în haine negre foloseau cumva Puterea, totuşi mulţimea se dădu la o parte ca să-i facă loc. El trecu împreună cu Min la braţ, urmat de o Annoura foarte supusă, care încerca să-i vorbească, şi de Loial, care se străduia în continuare cu o anumită dificultate să scrie în cartea sa *şi* să-şi care toporul. Privindu-se intens, Perrin şi Faile nu mai avură ocazia să li se alăture, deoarece mulţimea se închise la loc.

Ea nu spuse nimic o vreme, nici el, nu ceea ce-şi dorea să spună şi nu cu Aram de faţă, holbându-se la ei ca un câine credincios. Şi cu Dobraine, care o privea încruntat pe femeia leşinată şi dată în grija lui. Nu se mai afla nimeni pe podium. Havien plecase cu Rand ca s-o găsească pe Berelain şi, de îndată ce al'Thor se făcu nevăzut, celelalte însoţitoare se îndreptară în grabă spre uşă fără să arunce nici măcar o privire în spate, la Perrin sau la Faile. Sau la Colavaere. Nicio privire. Ele îşi ridicaseră fustele şi o luaseră la fugă. Din mulţime răzbăteau mormăieli şi înjurături, şi nu toate rostite de bărbaţi. Deşi Rand plecase, aceşti oameni îşi doreau să fie în altă parte, în acel moment. Poate credeau că Perrin rămăsese în

urmă ca să privească şi să raporteze, însă, dacă măcar unul dintre ei ar fi aruncat o privire în spate, ar fi văzut că ochii lui nu erau aţintiţi asupra lor.

Urcând treptele rămase, Ochi-de-aur o luă de mână pe Faile şi îi adulmecă mirosul. Fiind atât de aproape, parfumurile care încă persistau nu mai aveau importanţă. Restul putea aştepta. Ea scoase de nicăieri un evantai roşu din dantelă şi, înainte să-l desfacă, îşi atinse cu el mai întâi obrazul, apoi pe al lui. Evantaiele aveau limbajul propriu în Saldaea sa natală. Îl învăţase şi pe el câte ceva. Şi-ar fi dorit să ştie ce însemna acea atingere a obrazului; trebuie să fi fost de bine. Pe de altă parte, în mirosul ei se simţea o întunecime înţepătoare, pe care el o cunoştea prea bine.

– Ar fi trebuit s-o trimită la călău, bombăni Dobraine, iar Perrin ridică stingherit din umeri.

Din tonul bărbatului nu era limpede dacă voia să spună că aşa cerea legea sau că ar fi fost un act milostiv. Dobraine nu înţelegea. Rand era capabil de o faptă bună.

Faile încetă să-şi mai fluture evantaiul şi-l privi pieziş pe Dobraine peste dantela cărămizie.

– Moartea ei ar putea fi spre binele tuturor. Aceasta este pedeapsa pe care o cere legea. Ce ai de gând să faci, Seniore Dobraine?

Piezişă sau nu, privirea ei era directă şi plină de înţeles.

Perrin se încruntă. Niciun cuvânt pentru el, doar întrebări pentru Dobraine? Plus că se simţea şi acea notă de gelozie în mirosul ei, care-l făcea să ofteze.

Cairhienul îi aruncă o privire rece drept răspuns, în timp ce îşi vâra mănuşile în centiron.

– Ce mi s-a poruncit. Îmi păstrez jurământul dat, Doamnă Faile.

Evantaiul se deschise şi se închise cu zgomot, mai repede decât gândul.

– Chiar le-a trimis pe Aes Sedai la Aieli? Ca prizoniere? îl întrebă ea cu o voce în care se simţea neîncrederea.

– Pe unele dintre ele, Doamnă Faile. Unele i-au jurat credinţă în genunchi. Am văzut asta cu ochii mei. Şi ele s-au dus la Aieli, dar nu cred că le putem numi prizoniere.

– Şi eu am văzut, Doamna mea, interveni Aram, care stătea pe trepte.

Ea îi aruncă o privire şi pe faţa lui înflori un zâmbet larg.

Pe urmă Faile începu să fluture cu mişcări rapide dantela roşie. Mişcările pe care le descria evantaiul păreau a fi făcute inconştient.

– Aţi văzut amândoi.

Uşurarea din vocea şi din mirosul ei era atât de puternică, încât Perrin o privi îndelung, cuprins de vrajă.

– Ce ai crezut, Faile? De ce ar minţi Rand, cu atât mai mult cu cât toţi ar fi aflat într-o zi?

În loc să răspundă imediat, ea o privi încruntată pe Colavaere.

– E încă inconştientă? Nu că ar avea vreo importanţă. Ştie mai multe decât aş mărturisi aici. Tot ce ne-am străduit din răsputeri să ţinem ascuns. Ba i-a spus şi lui Maire. Ştie prea multe.

Dobraine îi ridică o pleoapă fostei regine Colavaere cu degetul mare, fără prea multă blândeţe.

– De parcă ar fi fost lovită cu un buzdugan. Păcat că nu şi-a frânt gâtul de trepte. Va fi surghiunită şi va învăţa cum să ducă o viaţă de fermier.

Pentru un scurt moment, Faile degajă un miros de iritare.

Brusc, Perrin conştientiză ceea ce propusese soţia lui, pe ocolite, şi ce respinsese Dobraine la fel de indirect. Se înfioră. Ştiuse de la început că se însurase cu o femeie foarte periculoasă. Însă nu aflase cât de perfidă. Aram se uita pe furiş la Colavaere, cu buzele ţuguiate şi pierdut în gânduri întunecate; bărbatul era în stare să facă orice pentru Faile.

– Nu cred că Rand va fi prea încântat dacă ea nu va mai ajunge la fermă, rosti Perrin pe un ton ferm, uitându-se pe rând la Aram şi la Faile. Nici *eu* n-aş fi prea încântat.

Se simţea mai degrabă mândru de el, ocolind subiectul aşa cum făceau şi ei.

Aram îşi plecă uşor capul – înţelegea –, pe când Faile încerca să pară nevinovată şi-şi flutura evantaiul, fără să aibă habar despre ce vorbea t'Bashere. Brusc, Aram îşi dădu seama că mirosul de teamă nu venea în întregime de la oamenii care încă se îmbulzeau la uşă ca să iasă afară. O dâră subţire şi tremurătoare de teamă venea şi de la ea. Era o teamă ţinută sub control, totuşi era prezentă.

– Ce s-a întâmplat, Faile? Pe sfânta Lumină, e ca şi cum Corien şi grupul ei au câştigat în loc să...

Deşi expresia de pe faţa ei nu se schimbă, mirosul se înteţi.

– De aceea n-ai scos niciun cuvânt la început? întrebă Perrin cu blândeţe în glas. Ţi-a fost teamă că ne-am întors ca nişte marionete, iar ele trag sforile?

Ea aruncă o privire înspre mulţimea de la capătul celălalt al Sălii Mari, care dispărea repede. Deşi cei care se aflau cel mai aproape erau la o distanţă considerabilă de ei şi făceau gălăgie, ea îşi coborî totuşi vocea:

– Aes Sedai sunt în stare de asta, aşa am auzit. Dragul meu soţ, nimeni nu ştie mai bine decât mine că până şi femeilor Aes Sedai le-ar fi fost greu să te transforme într-o marionetă, mult mai greu decât să-l preschimbe pe un bărbat care este Dragonul Renăscut, dar, în momentul în care ai intrat aici, mi-a fost mai teamă decât oricând de când ai plecat.

La început, când auzi aceste cuvinte, amuzamentul îşi făcu loc în fiinţa lui, precum şi duioşia, şi iubirea, şi mirosul ei, curat, pur şi puternic, însă toate acestea se estompară, într-un sfârşit, lăsând în urma lor acea dâră subţire şi tremurătoare.

– Pe sfânta Lumină, Faile, este adevărat! Tot ce a spus Rand este adevărat. I-ai auzit pe Dobraine şi pe Aram.

Ea zâmbi, încuviinţă din cap şi-şi flutură evantaiul. Oricum, acea dâră tremura în continuare în nările lui. „Pe sfânta Lumină, ce trebuie să fac ca să mă creadă?", chibzui Ochi-de-aur.

– Ar ajuta dacă el ar pune-o pe Verin, sora Brună, să danseze sa'sara? O va face dacă el îi va porunci.

El vru să facă o glumă. Despre sa'sara nu ştia decât că era un dans scandalos şi că Faile recunoscuse odinioară că ştia cum să danseze, deşi în ultima vreme ocolea subiectul şi nega totul. Cu toate că el intenţionase să facă o glumă, ea îşi închise evantaiul şi-l bătu uşor de încheietura mâinii. Perrin ştia ce însemna acest gest: „Mă gândesc serios la sugestia ta".

– Nu ştiu ce ar fi de-ajuns, Perrin, adăugă ea tremurând uşor. Există ceva ce n-ar face sau n-ar îndura o Aes Sedai dacă Turnul Alb i-ar porunci? Am citit istoria şi am fost învăţată să citesc printre rânduri. Mashera Donavelle i-a născut şapte copii bărbatului pe care-l disprețuia, iar Isebaille Tobanyi şi-a dat fraţii pe care-i iubea pe mâinile duşmanilor şi odată cu ei şi Tronul ţării Arad Doman, şi pe Jestian Redhill...

Ea tremură din nou, de data asta mai vizibil.

– Liniştește-te, şopti el, cuprinzând-o cu braţele.

Deşi citise şi el câteva cărţi de istorie la viaţa lui, nu auzise niciodată de aceste nume. Fiica unui senior primea o altfel de educaţie comparativ cu ucenicul unui fierar.

– Chiar este adevărat.

Dobraine privi în altă parte, la fel şi Aram, chiar dacă pe buze îi flutura un zâmbet satisfăcut.

La început, ea se împotrivi, dar nu prea tare. El nu ştia niciodată când ea va evita o îmbrăţişare în public sau când o va accepta. Însă, dacă nu şi-o dorea, ea arăta limpede acest lucru, cu sau fără cuvinte. De data asta, ea îşi îngropă faţa la pieptul lui şi-l îmbrăţişă la rândul ei, strângându-l cu putere.

– Dacă vreuna dintre Aes Sedai îţi va face vreun rău, o voi ucide, şopti Faile.

El o credea.

– Eşti al meu, Perrin t'Bashere Aybara. Al meu.

El credea şi asta. Pe măsură ce îmbrăţişarea ei devenea mai puternică, şi mirosul geloziei i se accentua. Lui îi venea să chicotească. Era ca şi când doar ea avea dreptul să împlânte pumnalul în el. Şi chiar ar fi chicotit dacă dâra aceea de teamă n-ar fi persistat. Asta, şi ceea ce spusese ea despre Maire. Deşi nu-şi putea simţi propriul miros, el ştia ce era. Teamă. Teamă veche, şi teamă nouă, pentru ce avea să urmeze.

Ultimii nobili ieşiră din Sala Mare îmbulzindu-se, şi totuşi nimeni nu fu călcat în picioare. După ce-l trimise pe Aram să-i spună lui Dannil să-i aducă în oraş pe bărbaţii din Ţinutul Celor Două Râuri şi în timp ce se întreba cu ce-i va hrăni pe toţi, Perrin îi oferi braţul lui Faile şi o conduse afară, lăsându-l pe Dobraine singur cu Colavaere, care dădea semne de trezire. Nu-şi dorea să fie de faţă când fosta suverană îşi va reveni în simţiri, iar Faile, care-şi ţinea mâna pe încheietura lui, nu părea nici ea prea dornică. Ei păşeau repede, nerăbdători să ajungă în odăile lor, deşi nu neapărat din aceleaşi motive.

Nobilii nu se opriră din fugă odată ce ieşiră din Sala Mare. Coridoarele erau pustii, cu excepţia servitorilor care-şi ţineau ochii în pământ şi se mişcau de colo colo în tăcere. Înainte să ajungă prea departe, Perrin auzi zgomot de paşi şi-şi dădu seama că erau urmăriţi. Covalaere nu mai avea vreun susţinător, o variantă infim de probabilă, dar, dacă exista cineva, atunci ar fi încercat să-l lovească pe Rand prin prietenul său, care se plimba singur alături de soţia lui în vreme ce Dragonul Renăscut se afla altundeva.

Doar că, atunci când Perrin se întoarse, cu mâna pe topor, el rămase cu gura căscată în loc să-şi scoată arma. Erau Selande şi prietenii ei din holul de la intrarea în Palat, însoţiţi de alte opt sau

nouă feţe noi. Aceştia tresăriră când el se întoarse şi schimbară câteva priviri ruşinate. Unii erau taireni, inclusiv o femeie care era mai înaltă decât toţi, în afară de unul dintre bărbaţii cairhieni. Aceasta purta o haină bărbătească şi pantaloni strâmţi la fel ca şi Selande şi celelalte femei, iar la şold avea o sabie. El nu aflase că absurditatea asta ajunsese şi la taireni.

– De ce ne urmăriţi? vru el să ştie. Dacă încercaţi să mă faceţi părtaş la năzbâtiile voastre, o să vă trag un şut în fund la toţi, de-o să zburaţi până în Bel Tine!

Mai avusese de-a face cu aceşti nerozi sau cu unii ca ei, oricum. Aceştia nu se gândeau la nimic altceva decât la onoarea lor, la dueluri şi să se considere fiecare *gai'shain*. Acest ultim lucru îi irita la culme pe Aieli.

– Luaţi aminte la vorbele soţului meu şi supuneţi-vă, interveni Faile pe un ton aspru. Nu e de glumit cu el.

Privirile tâmpe dispărură, iar tinerii începură să se retragă, întrecându-se în reverenţe. Încă le făceau când dispărură după un colţ.

– Bufoni nenorociţi, bombăni Perrin, oferindu-i din nou braţul lui Faile.

– Soţul meu este înţelept pentru vârsta lui, murmură ea.

Tonul din vocea ei era extrem de serios, iar mirosul, diferit.

Perrin se abţinu să nu pufnească. Era adevărat că unii dintre ei erau cu un an, poate doi mai mari decât el, dar se comportau ca nişte copii cu jocul lor de-a Aielii. Şi cum Faile părea binedispusă, i se păru a fi momentul cel mai potrivit să înceapă să discute despre ce aveau de discutat. Despre ce avea el de discutat.

– Faile, cum ai ajuns să fii una dintre însoţitoarele reginei Colavaere?

– Servitorii, Perrin.

Ea vorbi atât de încet, încât nimeni care s-ar fi aflat la un metru distanţă n-ar fi auzit. Ea ştia totul despre auzul lui şi despre lupi. Nu-i puteai ascunde nimic soţiei. Faile îşi atinse urechea cu evantaiul, avertizându-l să fie atent la ce spune.

– Prea mulţi oameni uită de prezenţa servitorilor, însă şi aceştia trag cu urechea. În Cairhien, ei trag prea mult cu urechea.

Niciunul dintre cei în livrele pe care-i vedea el nu asculta. Puţinii care nu se aplecau de-a lungul coridoarelor atunci când îi întâlneau pe el şi pe Faile treceau pe lângă ei cu pas grăbit, cu privirile în pământ şi cufundaţi în gânduri. În Cairhien, zvonurile se răspândeau repede. Vestea întâmplării din Sala Mare trebuie să

fi ajuns deja pe străzi, dacă nu cumva ieşise deja din oraş. Fără îndoială, Aes Sedai aveau deja ochi şi urechi în Cairhien, la fel şi Mantiile Albe şi majoritatea tronurilor.

Ea continuă cu aceeaşi voce şoptită, în ciuda avertismentului pe care i-l dăduse:

– Colavaere n-a ştiut cum să mă accepte mai repede, odată ce a aflat cine eram. Numele tatălui meu a impresionat-o la fel de mult ca şi cel al verişoarei mele.

Ea termină încuviinţând din cap, ca şi când ar fi dat toate explicaţiile.

Era o lămurire suficient de bună. Aproape bună. Tatăl ei era Davram, Primul Înscăunat al Casei Bashere, Senior al Ţinuturilor Bashere, Tyr şi Sidona, Gardian al Hotarului, apărător al Patriei, Mareşal-General al Reginei Tenobia din Saldaea. Verişoara lui Faile era însăşi Tenobia. Colavaere avea motive suficiente ca s-o aleagă pe Faile drept însoţitoare. Dar el avusese timp să cugete la aceste lucruri şi era mândru că începea să se obişnuiască astfel cu felul ei de-a fi. Viaţa de om însurat îl învăţa multe pe un bărbat despre femei; sau despre o femeie. Răspunsul pe care ea nu i-l dăduse confirma ceva. Faile nu se temea de pericol, cel puţin nu atunci când o viza pe ea.

Firește că el nu putea vorbi despre asta acolo, pe coridor. Oricât de încet ar fi şoptit, ea n-avea auzul lui şi, fără îndoială, ar fi zis că toţi servitorii aflaţi la o depărtare de patruzeci de metri de ei trăgeau cu urechea. Înfrânându-şi nerăbdarea, o însoţi până când ajunseră la odăile care fuseseră aranjate pentru ei cu câteva vârste în urmă sau cel puţin aşa i se părea lui. Lămpile fuseseră aprinse şi aruncau umbre tremurătoare pe pereţii lucioşi şi întunecaţi. Fiecare panou din lemn prezenta sculpturi dreptunghiulare concentrice. Vatra din şemineul pătrat din piatră fusese curăţată şi acoperită cu câteva ferigi amărâte. Erau aproape verzi şi miroseau frumos.

Faile se apropie de o măsuţă pe care se afla o tavă cu două carafe din aur.

– Ne-au lăsat ceai de coacăze şi punci cu vin, dragul meu soţ. Vinul este din Tharon, cred. Punciul este răcit în rezervoarele de sub Palat. De care doreşti?

Perrin îşi desfăcu centironul şi-l aruncă împreună cu toporul pe scaun. Pe drum, plănuise cu mare grijă ce să spună. Faile putea fi o femeie ţâfnoasă uneori.

– Faile, nici nu ştii cât de dor mi-a fost de tine şi câte griji mi-am făcut pentru tine, însă...

– Ţi-ai făcut griji pentru mine! izbucni ea, întorcându-se cu faţa la el.

Apoi îşi îndreptă spatele, aruncându-i priviri fioroase precum cele ale unui şoim şi imitând mişcări sfredelitoare cu evantaiul înspre măruntaiele lui. Gestul nu făcea parte din limbajul evantaielor; uneori, ea obişnuia să facă un gest similar şi cu pumnalul.

– Când primele cuvinte care ţi-au ieşit pe gură au fost ca să întrebi de... de *femeia* aceea!

Ochi-de-aur rămase mut de uimire. Cum de uitase acel miros care-i umplea nările? Fu cât pe ce să-şi ducă o mână la nas ca să vadă dacă nu cumva sângera.

– Faile, i-am vrut pe „ucigaşii de copaci" ai ei. Be...

Nu, nu era atât de prost încât să-i rostească din nou numele.

– Înainte să plec, ea a spus că avea dovada otrăvirii. Ai auzit-o şi tu! Am vrut dovada, Faile.

Nu reuşi s-o îmbuneze. Acel iz înţepător nu se estompă deloc, iar mirosul acru al jignirii i se alătură. Pe sfânta Lumină, ce spusese de o rănise?

– Dovada *ei*! Ce am reuşit *eu* să aflu n-a fost bun de nimic, dar dovada *ei* i-a pus capul reginei Colavaere pe butuc. Sau ar fi trebuit.

Aceasta era apărarea lui, dar ea n-avea de gând să-l lase să mai rostească niciun cuvânt. Înaintă spre el, cu privi de pumnal. Evantaiul ei arăta ca unul. El se dădu în spate.

– Ştii ce zvon a răspândit femeia asta? şuieră printre dinţi Faile, cu aerul că o viperă neagră n-ar fi fost în stare să verse atât venin. Ştii? A spus că motivul pentru care nu te afli aici este pentru că eşti într-un conac nu departe de oraş. Unde ea poate să te *viziteze*! Eu am zis povestea pe care o pregătisem – că erai la vânătoare, şi numai Lumina ştie că ai fost plecat multe zile la vânătoare! –, însă toată lumea credea că încercam să arunc o lumină bună asupra ta şi asupra ei! Împreună! Colavaere se delecta cu această poveste. Bănuiesc că a luat-o pe uşuratica aia de Mayener ca însoţitoare doar ca să ne pună pe noi două laolaltă. „Faile, Berelain, veniţi să-mi legaţi şireturile la rochie", „Faile, Berelain, veniţi să ţineţi oglinda pentru coafeză", „Faile, Berelain, veniţi să mă spălaţi pe spate". Ca să se amuze în timp ce aştepta ca

noi două să ne scoatem ochii! Asta a trebuit să îndur! Pentru tine, urecheat păros...!

El se lovi cu spatele de perete. Ceva se petrecu înlăuntrul lui. Se temuse pentru viaţa ei, fusese îngrozit, gata să-l înfrunte pe Rand sau pe Cel Întunecat însuşi. Nu făcuse nimic ca s-o încurajeze pe Berelain, ba dimpotrivă, îşi dăduse toată silinţa ca s-o alunge pe femeie. Şi aceasta îi era mulţumirea?

Îi cuprinse cu blândeţe trupul şi o ridică în aer până când ochii ei migdalaţi ajunseră la acelaşi nivel cu ai lui.

– Ascultă-mă, rosti el cu o voce calmă sau cel puţin se străduia să fie calmă, deşi aceasta semăna mai mult cu un mârâit gutural. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Cum *îndrăzneşti*? Era să mor de grijă că ai putea fi rănită. Te iubesc doar pe tine. Nu-mi doresc nicio altă femeie în afară de tine. M-ai înţeles? M-ai înţeles?

O strânse la piept şi o ţinu aşa, nedorindu-şi să-i mai dea drumul. Pe Lumină, îi fusese atât de teamă! Chiar şi în clipa aia tremura, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat.

– Dacă ai păţi ceva, aş muri, Faile. M-aş întinde pe mormântul tău şi aş muri! Crezi că nu ştiu cum a aflat Colavaere cine eşti? Ai făcut tu în aşa fel încât să afle.

Ea îi spusese odinioară că treaba unei soţii era să iscodească.

– Pe Lumină, femeie, puteai avea acelaşi sfârşit ca şi Maire! Colavaere ştie că eşti soţia mea. Soţia *mea*. A lui Perrin Aybara, prietenul lui Rand al'Thor. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că ar fi fost posibil să intre la bănuieli? Să... Pe Lumină, Faile, ar fi...

Brusc, el îşi dădu seama ce făcea. Ea scotea sunete înăbuşite de pieptul lui, însă el nu reuşea să înţeleagă cuvintele. Se minună că nu-i auzise coastele trosnindu-i. Dojenindu-se aspru pentru că se comportase ca un necioplit, îi dădu drumul, desfăcându-şi larg braţele. Dar, înainte să apuce să-şi ceară iertare, ea îşi implântă degetele în barba lui.

– Mă iubeşti, zici? grăi ea încet, foarte încet, foarte blând, zâmbind. Unei femei îi place să audă aceste cuvinte rostite cum trebuie.

Lăsă să-i cadă evantaiul din mână şi începu să-l zgârie cu unghiile pe obraz, încât aproape că-i ţâşni sângele, dar râsetul ei gutural era cald, iar în ochi nu-i mai mocnea furia.

– E bine că nu ai spus că nu te-ai uitat niciodată la o altă femeie, altminteri aş fi crezut că ai orbit.

El era prea uluit ca să vorbească, prea uimit ca să caşte măcar gura. Rand înţelegea femeile, Mat înţelegea femeile, dar Perrin ştia că el nu le va înţelege niciodată. Ea se putea transforma dintr-un pescăruş într-un şoim, schimbându-şi direcţia mai repede decât gândea el, totuşi această... Acel miros aspru dispăru complet lăsând locul unui alt miros al ei pe care el îl cunoştea bine. Un miros care *era* al ei, pur şi puternic, şi curat. Dacă mai puneai la socoteală şi ochii ei, te puteai aştepta în orice moment ca ea să înceapă să vorbească despre ţărăncuţele la secerătoare. Ţărăncuţelor din Saldaea li se dusese vestea, pare-se.

– Dacă te vei întinde pe mormântul meu, continuă ea, sufletul meu o să te bântuie, îţi făgăduiesc asta. Mă vei jeli cum se cuvine, apoi îţi vei căuta o altă soţie. Pe cineva cu care aş fi de acord, nădăjduiesc, spuse Faile mângâindu-i barba şi râzând încet. Chiar nu eşti în stare să-ţi porţi de grijă, ştii asta? Vreau să-mi făgăduieşti.

Cel mai bine era să încerce să se eschiveze. Dacă va refuza, acea dispoziţie minunată putea sfârşi mistuită de un incendiu. În care nu se afla argint viu. Dacă va accepta... După mirosul ei, ar fi zis că rostise purul adevăr, însă el avea să creadă când o face plopul mere.

– Trebuie să fac o baie, rosti Perrin dregându-şi glasul. Nici nu mai ştiu de când n-am mai văzut un săpun. Cred că miros ca un hambar vechi.

Ea se lipi de pieptul lui şi inspiră adânc.

– Miroşi minunat. Ca tine, preciză ea aşezându-şi mâinile pe umerii lui. Mă simt de parcă...

Uşa se deschise larg, trântindu-se.

– Perrin, Berelain nu este... Îmi pare rău. Iertaţi-mă.

Rand începu să se foiască stingherit, ca şi când n-ar fi fost Dragonul Renăscut. Fecioarele rămaseră afară, pe coridor. Min îşi vârî capul înăuntru, aruncă o privire, îi zâmbi lui Perrin, apoi dispăru.

Faile se retrase atât de graţios, încât nimeni n-ar fi ghicit vreodată ceea ce spusese cu câteva clipe în urmă. Sau ceea ce ar fi urmat să spună. Obrajii ei însă erau aprinşi.

– Ce drăguţ din partea ta să ne faci o vizită neaşteptată, Seniore Dragon! Îmi cer iertare că n-am auzit când ai bătut la uşă.

Poate roşeaţa din obraji se datora nu doar stânjenelii, ci şi furiei.

Fu rândul lui Rand să se roşească şi să-şi treacă o mână prin păr.

– Berelain nu este în Palat. Ba mai mult, îşi petrece noaptea pe corabia Oamenilor Mării, ancorată pe râu. Annoura mi-a zis abia când am ajuns aproape de odăile lui Berelain.

Perrin încerca din răsputeri să nu se schimonosească. Oare de ce trebuia să repete numele femeii?

– Ai vrut să-mi vorbeşti şi despre altceva, Rand?

Spera că nu accentuase prea mult aceste cuvinte şi ca Rand să fi înţeles aluzia. Nu se uită la Faile, dar adulmecă uşor aerul. Nici urmă de gelozie, încă. Însă simţea un miros puternic de furie.

O clipă, Rand se holbă la el, privi prin el. Asculta ceva. Perrin îşi încrucişă braţele la piept ca să se oprească din tremurat.

– Trebuie să aflu, adăugă Rand, într-un sfârşit. Tot nu vrei să comanzi oastea împotriva illianilor? Trebuie să-mi spui acum.

– Nu sunt general, răspunse Perrin cu o voce răguşită.

Se vor duce lupte în Illian. Imaginile i se perindară dinaintea ochilor. Peste tot în jurul lui erau oameni, iar el îşi rotea toporul, despicând în stânga şi-n dreapta. Indiferent câţi omora, veneau alţii în şiruri nesfârşite. În inima lui, încolţea o sământă. Nu mai putea trece prin aşa ceva. Nu mai voia.

– Şi-apoi, am crezut că trebuie să stau pe lângă tine.

Asta spusese Min după ce avusese o viziune. De două ori trebuia Perrin să stea pe lângă el, altminteri Rand ar fi înfruntat dezastrul. O dată fusese la fântânile din Dumai, poate, dar a doua oară nu venise încă.

– Toţi trebuie să ne asumăm riscuri.

Vocea lui Rand era foarte liniştită. Şi foarte aspră. Min îşi vârî din nou capul înăuntru, părând că ar vrea să vină lângă el, pe urmă îi aruncă o privire lui Faile şi hotărî în final să rămână afară.

– Rand, femeile Aes Sedai...

Un altul mai înţelept n-ar fi pomenit de asta, probabil. Însă el nu pretinsese niciodată că ar fi prea deştept.

– Înţeleptele sunt gata să le jupoaie de vii sau ceva în genul ăsta. Nu poţi îngădui să li se întâmple ceva, Rand!

Sulin, care se afla pe coridor, se întoarse ca să-l privească prin uşa întredeschisă.

Bărbatul pe care credea că-l cunoştea râse, scoţând un sunet şuierător.

– Toţi trebuie să ne asumăm riscuri, repetă al'Thor.

– N-am să îngădui să li se întâmple ceva, Rand.

Ochii albaştri şi reci ai lui al'Thor îi întâlniră privirea.

– *Tu* n-ai să îngădui?

– *Eu*, îi răspunse Perrin pe acelaşi ton şi fără să clipească. Sunt prizoniere şi nu reprezintă nicio ameninţare. Sunt femei.

– Sunt Aes Sedai.

Vocea lui Rand semăna atât de mult cu cea a lui Aram de la fântânile din Dumai, încât aproape că-l lăsă fără suflare pe Ochi-de-aur.

– Rand...

– Fac ceea ce trebuie să fac, Perrin.

Preţ de o clipă, fu Rand de odinioară, căruia nu-i plăcea ce se întâmpla. Preţ de o clipă, el păru mort de oboseală. Doar pentru o clipă însă. Apoi redeveni noul Rand, tare ca oţelul.

– Nu-i voi face rău niciunei Aes Sedai dacă n-o va merita, Perrin. Nu pot să-ţi făgăduiesc mai mult. Dacă tot nu vrei să conduci oastea, te pot folosi altundeva. La fel de bine, ca să fiu sincer. Tare-aş vrea să te pot lăsa să te odihneşti o zi sau două, dar nu pot. N-avem timp. Şi trebuie să facem ceea ce trebuie să facem. Vă cer iertare că v-am întrerupt.

El făcu o plecăciune, cu o mână pe mânerul sabiei.

– Faile.

Perrin încercă să-l apuce de braţ, însă acesta ieşi din încăpere şi uşa se închise în urma lui, înainte ca Ochi-de-aur să apuce să se clintească. I se părea că Rand nu mai era cel de odinioară. O zi sau două? Pe Lumină, ce alte planuri avea Rand cu el dacă nu să adune oastea pe Câmpiile din Maredo?

– Dragul meu soţ, eşti mai curajos decât trei bărbaţi laolaltă, grăi Faile în şoaptă, şi ai simţurile unui copil care abia învaţă să umble. Cum se face că, atunci când un bărbat îşi arată curajul, îşi pierde simţurile?

Perrin bombăni indignat. Se abţinu să pomenească despre femeile care se apucau să-i iscodească pe cei care comiseseră o crimă, ştiind, cu siguranţă, ce făceau. Femeile spuneau mereu că aveau o gândire mai logică decât bărbaţii, numai că el nu era prea convins de asta.

– Ei bine, poate nu vreau să aud răspunsul, chiar dacă-l ştii, râse ea gutural ridicându-şi braţele deasupra capului. Şi-apoi, n-am de gând să-l las să strice momentul. Mă simt în continuare la fel de îndrăzneaţă ca o ţărăncuţă... De ce râzi? Nu mai râde pe seama mea, Perrin t'Bashere Aybara! Încetează când îţi zic, necioplitule! Dacă n-o vei face...

Singura modalitate de a-i închide gura era s-o sărute. În braţele ei, el uită de Rand, de Aes Sedai şi de bătălii. Se simţea acasă acolo unde era Faile.

CAPITOLUL 7

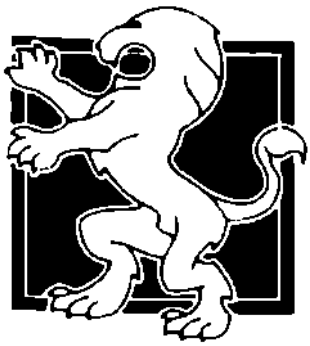

Curse şi capcane

Rand simţea Sceptrul Dragonului pe care-l ţinea în mână, ornamentele cu ciucure verde cu alb şi fiecare linie a Dragonilor sculptaţi ca şi când şi-ar fi trecut degetele peste ei. Cu toate astea i se părea că ar fi fost mâna altcuiva. Dacă i-ar fi retezat-o o sabie, ar fi simţit durerea şi ar fi continuat. Ar fi fost durerea altcuiva.

Plutea în Hău, înconjurat de golul absolut. Simţea cum se deschidea *saidinul*, care încerca să-l transforme în ţărână sub un val de frig nimicitor şi arşiţă ce ar fi preschimbat piatra în foc, şi aducea cu el prezenţa Celui Întunecat şi-i băga putreziciunea în oase. În suflet, se temea el adesea. De data asta nu mai simţea acea senzaţie de greaţă ca odinioară. De asta se temea cel mai tare. Aluneca prin acel torent de foc, gheaţă şi mizerie – viaţa. Acesta era cel mai potrivit cuvânt. *Saidinul* încerca să-l distrugă. *Saidinul* îl invada, făcându-l să debordeze de vitalitate. Ameninţa să-l îngroape şi-l ispitea. Lupta pentru supravieţuire, războiul menit a evita să fie mistuit îi sporeau bucuria de viaţă. Era atât de dulce, în pofida nesăbuinţei! Oare cum ar fi, curat? De neimaginat. Îşi dorea mai mult, îşi dorea totul.

În asta zăcea seducţia mortală. Un singur pas greşit şi abilitatea de a mânui Puterea îi va fi luată pentru totdeauna. Un singur pas

greşit şi-şi va pierde minţile, asta dacă nu va fi, pur şi simplu, distrus, cu tot ceea ce-l înconjura, poate. Lupta pentru supravieţuire nu era o nebunie; era ca şi când ai fi păşit legat la ochi peste o groapă plină cu ţăruşi, bucurându-te de viaţa însăşi, încât a te gândi să renunţi ar fi ca şi când te-ai fi gândit la o lume de-a pururi învăluită în nuanţe cenuşii. Nu era nebunie.

Gândurile i se amestecau în dansul lui cu *saidinul*, alunecând prin Hău. Annoura se uita la el pe furiş cu privirea aceea specifică femeilor Aes Sedai. Oare ce punea la cale Berelain? Nu pomenise niciodată de o sfătuitoare Aes Sedai. Şi de celelalte Aes Sedai din Cairhien. De unde veniseră şi pentru ce motiv? Ce intenţii aveau? Cum putea să le oprească sau să le folosească? Devenea priceput în a manipula oameni; uneori îi era silă de el însuşi. Sevanna şi Shaido. Rhuarc îşi trimisese deja iscoadele în munţii numiţi Piscul Dragonului, însă, în cel mai bun caz, aceştia vor putea afla doar unde şi când. Înţeleptele, care puteau afla şi motivul, nu voiau să-l afle. Existau multe întrebări legate de Sevanna. Elayne şi Aviendha. Nu, nu voia să se gândească la ele. Niciun gând îndreptat înspre ele. Niciunul. Perrin şi Faile. O femeie neînfricată, un şoim după nume şi după fire. Oare o slujise pe Colavaere doar ca să strângă dovezi? Va încerca să-l protejeze pe Ochi-de-aur dacă Dragonul Renăscut se va prăbuşi. Îl va proteja de Dragonul Renăscut dacă va considera că va fi nevoie; îi era loială lui Perrin, dar ea hotăra în ce fel. Faile nu era femeia care să i se supună soţului ei, dacă exista o astfel de femeie. Ochii aurii în care se citea provocarea şi sfidarea. De ce era Perrin atât de vehement în privinţa femeilor Aes Sedai? Petrecuse multă vreme în compania Kirunei şi a însoţitoarelor acesteia în drum spre fântânile din Dumai. Oare femeile Aes Sedai aveau acea influenţă asupra lui de care se temea toată lumea? Aes Sedai. El clătină din cap fără să-şi dea seama. Niciodată. Niciodată! A avea încredere însemna să fii trădat; încrederea era durere.

Încercă să alunge acest gând. Se apropia prea mult de delir. Nimeni nu putea trăi fără să nu acorde încredere cuiva. Însă nu femeilor Aes Sedai. Mat, Perrin. Dacă nu putea avea încredere în ei... Min. Nici măcar nu se gândise că n-ar putea avea încredere în Min. Şi-ar fi dorit să-i fie alături în loc să stea cuibărită în pat. Toate acele zile în care fusese prizonieră, zile de griji – mai mult pentru el decât pentru ea însăşi, după cum o cunoştea – în care fusese interogată de Galina şi oropsită atunci când nu dădea răspunsuri mulţumitoare – el scrâşni din dinţi fără să-şi dea seama –, toate

astea, şi chinul pe care-l îndurase în timpul Tămăduirii o ajunseseră din urmă. Îi stătuse alături până când îi cedaseră picioarele şi fusese nevoit s-o care în braţe până în dormitor, în ciuda faptului că protestase adormită că el avea nevoie ca ea să-i fie alături. Min nu era acolo ca să-i aducă liniştea, să-l facă să râdă şi să uite de Dragonul Renăscut. Exista doar acea luptă cu *saidinul* şi acea vâltoare a gândurilor, şi...

Trebuie eliminaţi. Trebuie s-o faci. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat data trecută? Locul acela de lângă fântâni a fost o nimica toată. Oraşele care au ars din temelii au fost o nimica toată. Noi am distrus lumea! ÎNŢELEGI? TREBUIE UCIŞI, ŞTERŞI DE PE SUPRAFAŢA...!

Nu voia să mai audă acea voce care-i răsuna în minte. Nu Rand al'Thor. Lews Therin Telamon, care era mort mai bine de trei mii de ani şi a cărui voce răsuna în mintea lui Rand. Puterea îl scotea adesea din ascunzătoarea lui şi-l arunca în cotloanele întunecate ale minţii lui Rand. Uneori, al'Thor se întreba cum se putea întâmpla asta. El *era* Lews Therin renăscut, Dragonul Renăscut, nu încăpea nicio îndoială, însă cu toţii erau reîncarnarea cuiva, de o sută de ori, de o mie de ori, chiar mai mult. Aşa funcţiona Pânza; toată lumea murea şi se reîncarna mereu şi mereu în timp ce Roata se învârtea la nesfârşit, fără întrerupere. Totuşi, nimeni nu vorbea cu cei de odinioară. Nimeni n-auzea voci. Cu excepţia nebunilor.

„Dar eu?", reflectă Rand. Cu o mână ţinea strâns Sceptrul Dragonului, iar cu cealaltă, mânerul sabiei. „Dar tu? Cu ce ne deosebim noi de ele?"

Se aşternu tăcerea. De cele mai multe ori, Lews Therin nu-i dădea niciun răspuns. Poate era mai bine să n-o facă niciodată.

„Eşti, oare, aievea?", întrebă vocea, într-un sfârşit. Negarea existenţei lui Rand era la fel de obişnuită ca şi refuzul de a da un răspuns. „Oi fi eu aievea? Am vorbit cuiva. Cred că am făcut-o. În interiorul unei cutii. Al unui cufăr." Se auzi un râs şuierător, scurt. „Oare am murit sau am înnebunit, sau amândouă? N-are importanţă. Cu siguranţă, sunt osândit şi mă aflu în Puţul Osândei. Sunt... o-osândit." Râsul deveni mai puternic în acel moment: „Şi mă aflu în... în Puţul..."

Rand înăbuşi acea voce până când aceasta se preschimbă într-un bâzâit de insectă. Era ceva ce învăţase cât timp stătuse înghesuit în cufăr. Singur, în întuneric. Doar el şi durerea, şi setea, şi vocea unui nebun mort demult. Uneori, acea voce îi adusese

alinarea, fiind singurul lui camarad. Singurul lui prieten. Alteori, îi apărea brusc în minte, aducându-i nu imagini, ci crâmpeie de culoare şi mişcare. Dintr-un anume motiv, ele îl duceau cu gândul la Mat şi la Perrin. Începuseră să apară în interiorul cufărului, împreună cu alte mii de închipuiri. În cufăr, acolo unde Galina, Erian, Katerine şi celelalte îl îndesau în fiecare zi după ce era bătut. El clătină din cap. Nu. Nu mai era în cufăr. Începură să-l doară degetele, atât de tare strângea sceptrul şi mânerul sabiei. Nu mai rămaseră decât amintirile, iar acestea n-aveau putere. Nu era...

– Dacă vrei să plecăm la drum înainte să mănânci, atunci s-o luăm din loc. Ceilalţi au luat cina demult.

Rand clipi, iar Sulin făcu un pas în spate sub privirea lui pătrunzătoare. Sulin, care se putea lupta de la egal la egal cu un leopard. El încercă să afişeze o expresie mai blândă. O simţea ca pe o mască, de parcă ar fi fost faţa altcuiva.

– Te simţi bine? îl întrebă ea.

– Eram cufundat în gânduri.

Al'Thor îşi desfăcu degetele şi se cutremură sub haină. Era o haină care-i venea mai bine decât cea pe care o purtase pe drum de la fântânile din Dumai. Era de un albastru-închis, simplă. Nici măcar după ce se îmbăiase nu se simţea mai curat, nu atâta vreme cât *saidin* era înlăuntrul lui.

– Uneori, gândesc prea mult.

Aproape douăzeci de Fecioare se adunară în capătul celălalt al încăperii fără ferestre, prevăzută cu lambriuri negre. Opt lampadare poleite, înşirate de-a lungul pereţilor şi aşezate în oglindă pentru a spori efectul, luminau încăperea. El se bucura pentru asta, fiindcă nu-i mai plăceau spaţiile întunecate. Acolo se mai aflau trei *asha'mani*. Femeile Aiel stăteau într-o parte a încăperii, iar gardienii în cealaltă parte. Jonan Adley, un altaran în ciuda numelui, avea braţele încrucişate la piept şi sprâncenele încruntate, negre ca nişte omizi. Şi el era cufundat în gânduri. Poate cu patru ani mai mare decât Rand, acesta era hotărât să câştige sabia de argint a Consacraţilor. Eben Hopwil se mai împlinise şi avea mai puţine bube pe faţă de când îl văzuse Rand prima oară, cu toate că nasul şi urechile îi erau la fel de mari. El îşi pipăia insigna în formă de sabie de pe guler ca şi când ar fi fost surprins s-o vadă acolo. Fedwin Morr ar fi purtat şi el sabia dacă n-ar fi fost îmbrăcat într-o haină verde potrivită pentru un negustor înstărit sau un nobil de rang inferior, cu o mică broderie

argintie pe manşete şi pe rever. De-o seamă cu Eben, însă mai îndesat şi cu mai puţine bube pe faţă, acesta nu părea prea încântat de faptul că haina lui neagră era îndesată într-o traistă din piele care zăcea la picioarele lui. Ei erau cei despre care aiurase Lews Therin, ei şi ceilalţi *asha'mani*. *Asha'manii*, Aes Sedai, oricine avea abilitatea de a conduce Puterea îl stârneau adesea.

– Gândeşti prea mult, Rand al'Thor?

Deşi cu o mână ţinea strâns o suliţă scurtă, iar cu cealaltă scutul şi alte trei suliţe, Enaila părea că l-ar fi admonestat cu degetul. *Asha'manul* o privi încruntat.

– Problema ta este că nu gândeşti deloc.

Unele dintre celelalte Fecioare râseră încet, cu toate că ea nu glumea. Mai scundă cu cel puţin o palmă decât oricare dintre Fecioare, părul ei era la fel de arzător ca şi temperamentul şi o viziune ciudată asupra relaţiei pe care o avea cu el. Prietena ei cu păr mătăsos, Somara, care era mai înaltă cu un cap, încuviinţă aprobator cu un semn din bărbie. Şi ea împărtăşea aceeaşi viziune.

Rand ignoră comentariul, însă lăsă să-i scape un oftat. Deşi Somara şi Enaila erau cele mai rele, niciuna dintre Fecioare nu se putea hotărî dacă el era *car'a'carn*, cel căruia trebuiau să i se supună, sau unicul copil al unei Fecioare cunoscute vreodată Fecioarelor la care trebuiau să ţină ca la un frate, sau ca la un fiu, în cazul unora. Până şi Jalani, care ar fi putut să se joace şi la vârsta lui cu păpuşile, părea să-l considere un frate *mai mic*, în vreme ce Corana, ce începea să încărunţească şi avea faţa aproape la fel de aspră precum cea a lui Sulin, îl trata ca pe un frate mai mare. Din fericire, se comportau astfel doar între ele, şi nu unde ar fi auzit şi alţi Aieli. În momentele importante, el va fi *car'a'carn*. Le era dator. Ele îşi dăduseră viaţa pentru el. Le datora tot ceea ce voiau acestea.

– N-am de gând să stau toată noaptea aici în vreme ce voi jucaţi „Mă iubeşte, nu mă iubeşte", zise el.

Sulin îl săgetă cu una dintre acele priviri – fie că purtau rochii sau *cadin'sor*, femeile aruncau într-o parte şi-n alta astfel de priviri aşa cum fermierii împrăştiau sămânţa –, însă *asha'manii* încetaseră să se mai holbeze la Fecioare şi-şi aşezau traistele pe umeri. „Pregăteşte-i bine, îi spusese el lui Taim, transformă-i în arme", iar Taim îi ascultase porunca. O armă bună se mişca după voinţa celui care o mânuia. Măcar de-ar şti că ea nu se va întoarce împotriva lui.

Existau trei destinaţii în noaptea aceea, totuşi Fecioarele n-aveau voie să le cunoască. Nimeni nu putea şti, în afară de el. Cu

o oarecare ezitare, Rand hotărâse mai devreme care urma să fie prima din cele două destinații. Călătoria va fi dezvăluită în curând, dar el avea motive s-o țină secretă cât mai multă vreme.

Când poarta se deschise, chiar acolo, în mijlocul încăperii, înăuntru pătrunse acel miros dulceag cunoscut oricărui fermier. Bălegar de cal. Strâmbând din nas în timp ce-și acoperea fața cu vălul, Sulin le conduse pe jumătate dintre Fecioare prin poartă, cu pași grăbiți. După ce-i aruncară o scurtă privire, *asha'manii* intrară și ei prin poartă, deschizându-se puternic Adevăratului Izvor în timp ce se mișcau foarte repede.

Astfel, al'Thor le simți forța când aceștia trecură pe lângă el. Altminteri, era foarte greu să-ți dai seama dacă un bărbat avea abilități de a mânui Puterea, exceptând cazul în care ar fi cooperat. Niciunul nu era la fel de puternic ca și el. Nu încă. Intuiai cât de puternic era un bărbat doar atunci când acesta înceta să-și sporească puterea. Fedwin era cel mai înalt dintre cei trei, însă avea ceea ce Taim numea un „scut". Fedwin nu credea că ar fi avut vreun efect de la distanță asupra a ceva folosind Puterea. Urmarea era că la patruzeci de metri puterea lui începea să scadă, iar la optzeci de metri, nu reușea să țeasă nici măcar un fir de *saidin*. Aparent, bărbații deveneau puternici mai iute decât femeile, ceea ce era un lucru bun. Aceștia trei erau suficient de puternici încât să deschidă o poartă de o dimensiune folositoare, însă nu era și cazul lui Jonan. Fiecare *asha'man* pe care-l păstrase putea face acest lucru.

„Ucide-i înainte să fie prea târziu, înainte să înnebunească. Ucide-i, vânează-i pe Sammael și pe Demandred, și pe toți Rătăciții. Trebuie să-i ucid pe toți, înainte să fie prea târziu!", șopti Lews Therin. Se dădu o mică luptă când el încercă să-i smulgă Puterea lui Rand și nu reuși. În ultima vreme, el încerca adesea să facă asta sau să pună mâna singur pe *saidin*. Al doilea era un pericol mai mare decât primul. Rand se îndoia că Lews Therin i-ar putea smulge din mâini Adevăratul Izvor; nu era convins nici că el i-o va putea lua lui Lews Therin, odată ce acesta va ajunge primul la ea.

„Și cu mine cum rămâne?", se gândi Rand din nou. Fu doar un gând aspru, deși nu mai puțin plin de venin. Învăluit în mrejele Puterii cum era, mânia se răspândi ca o pânză de păianjen în afara Hăului, asemenea unei dantele pârjolite de flăcări. „Și eu pot conduce Puterea. Pe mine mă așteaptă nebunia, însă pe tine te-a înhățat deja! Te-ai sinucis, Kinslayer, după ce ți-ai ucis soția și

copiii, şi doar Lumina ştie câţi alţii. Nu voi ucide dacă nu va fi nevoie! M-ai auzit, Kinslayer?" Tăcere drept răspuns.

Rand inspiră adânc şi sacadat. Dantela din flăcări pâlpâi, luminând în depărtare. Nu-i mai vorbise niciodată acestei fiinţe, fiindcă era o fiinţă, nu doar o voce; o fiinţă care avea amintiri. Poate va reuşi să-l alunge pentru totdeauna pe Lews Therin. De cele mai multe ori, aiurelile nebunului erau tânguieli după soţia lui moartă. Dar, oare, îşi dorea să-l alunge pentru totdeauna pe Lews Therin? Singurul lui prieten din cufăr.

Îi promisese lui Sulin că va număra până la o sută înainte s-o urmeze, dar el numără din cinci în cinci, apoi pătrunse mai mult de o sută cincizeci de leghe în Caemlyn.

Se aşternuse noaptea peste Palatul Regal din Andor, iar umbrele pe care le arunca Luna învăluiau turlele delicate şi domurile aurii. Briza blândă nu reuşea să alunge dogoarea. Luna de pe cer, încă aproape plină, oferea o oarecare lumină. Cu feţe acoperite de văluri, Fecioarele se împrăştiară în jurul căruţelor înşiruite în spatele celor mai mari grajduri ale Palatului. Putoarea bălegarului pe care căruţele îl cărau din grajd în fiecare zi se îmbibase demult în lemn. *Asha'manii* îşi acoperiră feţele cu mâinile, iar Eben chiar se prinse de nas.

– *Car'a'carn* numără repede, bombăni Sulin, descoperindu-şi faţa.

Nu era nicio surpriză. Nimeni nu va sta lângă acele căruţe dacă nu va fi nevoit.

Rand lăsă să se închidă poarta de îndată ce ultimele Fecioare păşiră dincolo de ea, chiar pe urmele lui. După aceea, Lews Therin şopti: „Ea a dispărut. Aproape că a dispărut". Se simţea uşurarea din vocea lui; în Vârsta Legendelor nu existase legătura dintre Străjeri şi Aes Sedai.

Alanna nu dispăruse în totalitate, nu mai mult decât o făcuse în alte dăţi, de când îl legase pe Rand împotriva voinţei lui, totuşi prezenţa ei devenise mai puţin evidentă şi tocmai acest lucru îl făcea pe al'Thor să fie cu adevărat conştient. Te puteai obişnui cu orice, să începi să-l iei ca pe un lucru firesc. Când se afla în preajma sa, îl însoţeau trăirile ei, ascunse undeva într-un colţ al minţii lui, şi starea ei fizică, dacă se gândea mai bine, iar el ştia exact unde se afla ea, aşa cum ştia unde îi era mâna, dar ca şi în cazul mâinii, dacă nu se gândea la ea, aceasta exista, pur şi simplu. Doar distanţa mai avea un oarecare efect, însă el *simţea* că ea se afla undeva la răsărit

de el. Își dorea să fie conștient de prezența ei. Dacă Lews Therin va tăcea și toate amintirile din cufăr i se vor șterge cumva din minte, tot îi va rămâne legătura care să-i amintească: „Să nu ai niciodată încredere într-o Aes Sedai".

Brusc, el conștientiză că Jonan și Eben foloseau încă *saidinul.*

– Eliberați! rosti el pe un ton aspru, întocmai cum îl auzise pe Taim poruncind, și simți cum Puterea se scurge încet din ei.

Erau niște arme bune. Deocamdată. „Ucide-i pe toți până nu e prea târziu", șopti Lews Therin. Rand eliberă Adevăratul Izvor în mod voit și cu o oarecare strângere de inimă. Nu-i plăcuse niciodată să renunțe la viață, la simțurile ascuțite, la luptă. Înlăuntrul lui însă, era încordat asemenea unui arc, pregătit s-o înhațe din nou. Era mereu tensionat în ultima vreme.

„Trebuie să-i ucid", șopti Lews Therin.

Alungând vocea, Rand o trimise la Palat pe una dintre Fecioare, pe Nerilea, o femeie cu fața pătrățoasă, iar el începu să pășească de-a lungul căruțelor, în vreme ce gândurile i se învârteau în minte mai iute ca înainte. N-ar fi trebuit să vină acolo, ci să-l trimită pe Fedwin, cu o scrisoare. Gândurile i se învârteau în minte. Elayne. Aviendha. Perrin. Faile. Annoura. Berelain. Mat. Pe sfânta Lumină, n-ar fi trebuit să vină! Elayne și Aviendha. Annoura și Berelain. Faile și Perrin, și Mat. Crâmpeie de culoare, mișcări rapide ce dispăreau. Un nebun ce bombănea mânios în depărtare.

Încetul cu încetul, deveni conștient că Fecioarele vorbeau între ele despre miros, insinuând că venea de la *asha'mani.* Voiau să fie auzite, altminteri ar fi folosit limbajul semnelor; Luna oferea destulă lumină pentru asta. Era suficientă lumină să vadă culoarea din obrajii lui Eben și fălcile încleștate ale lui Fedwin. N-or mai fi fost ei băieți, cu siguranță nu după fântânile din Dumai, dar tot cincisprezece sau șaisprezece ani aveau. Sprâncenele lui Jonan erau atât de căzute, încât păreau să-i ajungă până pe obraji. Cel puțin nimeni nu folosea *saidinul.* Încă.

Rand dădu să se apropie de cei trei bărbați, apoi se răzgândi, zicând cu voce tare ca să audă toți:

– Dacă eu pot răbda nebunia Fecioarelor, puteți și voi.

Eben însă se înroși mai tare, iar Jonan mârâi nemulțumit. Toți trei îl salutară pe Rand ducându-și pumnul la piept, pe urmă se întoarseră unul către celălalt. Jonan șopti ceva, aruncând o privire înspre Fecioare, iar Fedwin și Eben râseră. Când le văzuseră pentru prima oară pe Fecioare, ei ezitaseră între a se zgâi la acele creaturi

exotice despre care doar citiseră şi a o lua la fugă înainte ca ucigaşele Aiel din poveşti să-i omoare. Oricum, în acel moment nimic nu-i mai înspăimânta. Trebuiau să înveţe din nou ce însemna frica.

Privindu-l pe Rand, Fecioarele începură să folosească limbajul semnelor, râzând încet din când în când. Oricât de precaute ar fi fost faţă de *asha'mani*, Fecioarele fiind tot Fecioare – şi Aielii fiind tot Aieli –, riscul făcea ca zeflemeaua asta să fie mai amuzantă. Somara murmură suficient de tare despre cum îl potolise Aviendha, afirmaţie care fu întâmpinată de încuviinţări ferme din cap. Viaţa nimănui nu era pomenită atât de des în poveşti.

De îndată ce Nerilea se întoarse anunţând că-i găsise pe Davram Bashere şi pe Bael, şeful clanului care-i condusese pe Aieli în Caemlyn, Rand îşi scoase centironul, urmat de Fedwin. Jalani aduse o tolbă mare din piele pentru săbii şi Sceptrul Dragonului, ţinând-o de parcă săbiile ar fi fost nişte şerpi veninoşi sau morţi de mult şi putreziţi. Cu toate că, adevărul fie spus, ea n-ar fi ţinut-o cu atâta reţinere în niciunul dintre cazuri. Îmbrăcând o mantie cu glugă pe care i-o întinse Corana, Rand îşi duse mâinile la spate, iar Sulin i le legă strâns cu o sfoară, vorbind în barbă:

– E o prostie. Până şi cei din ţinuturile umede ar spune că e o prostie.

El încercă să nu se schimonosească. Ea era puternică şi nu se dădea în lături să-şi folosească forţa.

– Ai fugit de noi de prea multe ori, Rand al'Thor. Nu ştii să-ţi porţi deloc de grijă.

Sulin îl vedea ca pe un frate de o vârstă cu ea, deşi iresponsabil uneori.

– *Far Dareis Mai*, ţin la onoarea ta, dar nu îţi pasă.

Fedwin se încruntă când Fecioarele îi legară şi lui mâinile, deşi ele abia dacă depuneau vreun efort. Jonan şi Eben priveau şi ei încruntaţi. Le displăcea acest plan la fel de mult ca şi lui Sulin şi-l înţelegeau la fel de puţin. Dragonul Renăscut nu trebuia să-şi explice faptele, iar *car'a'carn* rareori făcea asta. Oricum, niciunul nu spuse nimic. O armă nu se plângea niciodată.

Când Sulin veni în faţa lui Rand, se uită la faţa lui şi oftă.

– Ei ţi-au făcut asta, zise ea încet, întinzându-şi mâna după pumnalul cu lama grea de la centiron.

Având o lungime de mai bine de o jumătate de metru, pumnalul semăna cu o sabie scurtă, deşi doar un nerod s-ar încumeta să-i spună acest lucru unui Aiel.

– Trage-mi gluga pe cap, îi porunci Rand pe un ton aspru. Scopul este ca nimeni să nu mă recunoască înainte să ajung la Bael şi la Bashere.

Ea ezită şi-l privi în ochi.

– Trage-mi gluga pe cap, mârâi el.

Deşi Sulin era în stare să ucidă pe oricine cu mâinile goale, îi aşeză cu blândeţe gluga pe cap.

Râzând, Jalani îi trase gluga pe ochi.

– Acum poţi fi convins că nimeni nu te va recunoaşte, Rand al'Thor. Va trebui să te laşi în grija noastră ca să-ţi îndrumăm paşii.

Câteva Fecioare râseră.

El se încordă, fiind cât pe ce să pună stăpânire pe *saidin*. Cât pe ce. Lews Therin mârâia şi bolborosea. Rand se străduia să respire normal. Afară nu era întuneric beznă. Putea zări strălucirea Lunii pe sub marginea glugii. Cu toate astea, se împiedică atunci când Sulin şi Enaila îl luară de braţe ca să-l conducă.

– Am crezut că eşti suficient de mare încât să te descurci mai bine de-atât, şopti Enaila, prefăcându-se surprinsă.

Sulin îşi mişcă mâna, iar el avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă că femeia cu pielea aspră şi cu părul alb îi mângâia braţul.

Nu vedea nimic decât ceea ce se afla în faţa lui: lespezi din piatră aflate în curtea grajdurilor, luminoase în razele Lunii, apoi trepte din piatră, pardoseli din marmură, luminate de lămpi, şi uneori covoare lungi. Era atent la jocul umbrelor, încercând să perceapă prezenţa *saidinului*, sau mai rău, filamentele subţiri care anunţau prezenţa unei femei care deţinea *saidarul*. Orb cum era în acel moment, nu şi-ar fi dat seama că era atacat decât atunci când ar fi fost prea târziu. Auzea paşii înăbuşiţi ai câtorva servitori care se grăbeau să-şi ducă la bun sfârşit treburile menajere din timpul nopţii, însă nimeni nu îndrăzni să le sfideze pe cele cinci Fecioare escortând doi prizonieri cu glugi pe cap. Având în vedere faptul că Bael şi Bashere locuiau în Palat, iar oamenii lor patrulau prin Caemlyn, cu siguranţă acele coridoare văzuseră apariţii şi mai ciudate. Avea impresia că se afla într-un labirint. Dar mai pătrunsese şi în alte labirinturi de când plecase din Emond's Field, chiar dacă el crezuse că străbătea un drum deschis.

„Oare aş recunoaşte un drum deschis dacă aş vedea unul? chibzui el. Ori fac asta de atâta vreme, încât aş crede că e o capcană?"

„Nu există drumuri deschise, doar curse, capcane şi întuneric". După mârâit, Lews Therin părea asudat, disperat. Aşa cum se simţea şi Rand.

Atunci când Sulin îi conduse, în cele din urmă, într-o încăpere şi închise uşa, Rand îşi azvârli capul pe spate ca să se descotorosească de glugă şi se holbă. Se aşteptase ca Bael şi Davram să fie acolo, dar nu şi soţia lui Davram, Deira, sau Melaine, sau Dorindha.

– Te văd, *car'a'carn*.

Bael, cel mai înalt bărbat pe care-l întâlnise vreodată Rand, şedea cu picioarele încrucişate pe pardoseala din gresie verde cu alb, îmbrăcat în *cadin'sor* şi afişând un aer care, chiar şi atunci când era calm, arăta că era gata să atace într-o clipită. Şeful clanului Goshien Aiel nu era tânăr – niciun şef de clan nu era –, iar părul lui roşcat-închis era uşor cernut. Mai mult, cei care credeau că el se înmuiase odată cu vârsta aveau parte de o surpriză uriaşă.

– Să găseşti mereu apă şi umbră. Sunt de partea *car'a'carn*-ului, iar sulițele sunt de partea mea.

– Apa şi umbra or fi ele de-ajuns, zise Davram Bashere, trecându-şi un picior peste braţul poleit al jilţului, dar eu, unul, m-aş mulţumi cu vin rece.

Era puţin mai înalt decât Enaila. Avea vestonul albastru descheiat şi faţa întunecată îi lucea de la broboanele de sudoare. În ciuda nepăsării lui aparente, părea încă şi mai aspru decât Bael, cu ochii lui înguşti şi fioroşi şi cu nasul ascuţit întocmai ciocului unui vultur, deasupra mustăţii groase şi cărunte.

– Te felicit pentru evadare şi victorie. Totuşi, de ce ai venit deghizat în prizonier?

– Aş vrea să ştiu dacă le va asmuţi pe Aes Sedai împotriva noastră, interveni Deira.

Femeie voinică, îmbrăcată într-o rochie din mătase verde cu fire aurii, mama lui Faile era la fel de înaltă ca oricare dintre Fecioare, mai puţin Somara. Avea părul negru şi lung şi tâmplele ninse, iar nasul mai puţin proeminent decât al soţului ei. Adevărul fie spus, putea să-i dea lecţii acestuia despre cum să arate fioros. În privinţa asta, semăna foarte mult cu fiica ei. Ea îi era loială soţului ei, nu lui Rand.

– Le-ai luat pe Aes Sedai *prizoniere*! Ar trebui să ne aşteptăm acum ca întreg Turnul Alb să se năpustească asupra noastră?

– Dacă o vor face, vor primi ceea ce merită, răspunse cu asprime în glas Melaine, aranjându-şi şalul.

Frumoasă, cu părul bălai şi ochii verzi şi doar cu câţiva ani mai mare decât Rand după chip, Melaine era una dintre Înţelepte, căsătorită cu Bael. De asemenea, era o Vestitoare-n vise, având o forţă moderată în ceea ce priveşte Puterea; totodată, era soră de soţ a Dorindhei. Indiferent ce le făcuse pe Înţelepte să-şi schimbe părerea despre Aes Sedai, Melaine, Amys şi Bair erau cele mai înverşunate.

– Ceea ce doresc să ştiu, grăi cea de-a treia femeie, este ce ai de gând să faci în privinţa lui Colavaere Saighan.

Cu toate că Deira şi Melaine impuneau respect, ba mai mult fiind extrem de impunătoare, Dorindha le eclipsa, deşi era greu să-ţi dai seama în ce mod. Stăpâna Sălaşului Izvorelor de Fum era o femeie voinică şi ocrotitoare, mai mult frumoasă decât drăguţă, cu încreţituri în colţul ochilor albaştri şi cu la fel de multe fire albe în părul roşcat-deschis ca şi Bael. Cu toate astea, oricine avea puţină minte îşi putea da seama că, din cele două femei, ea era figura dominatoare.

– Melaine susţine că Bair nu-i acordă prea multă importanţă lui Colavaere Saighan, continuă Dorindha, însă Înţeleptele pot fi la fel de oarbe ca oricare altul atunci când vine vorba de a vedea o bătălie care se pregăteşte şi pericolul ce pândeşte.

Zâmbetul de pe buzele lui Melaine îndulci aceste cuvinte; acel zâmbet drept răspuns spunea, cu siguranţă, că nu era de acord.

– Treaba unei stăpâne, continuă Dorindha este aceea de a înlătura aceste pericole înainte să păţească cineva ceva.

De asemenea, ea era şi soţia lui Bael, lucru care-l descumpănea în continuare pe Rand, cu atât mai mult cu cât aceasta fusese alegerea ei şi a lui Melaine. Poate într-o oarecare măsură *pentru că* fusese alegerea lor. În neamul Aielilor, bărbatul nu prea avea un cuvânt de spus atunci când soţia lui îşi alegea o soră de soţ. Nu era un aranjament obişnuit nici măcar la ei.

– Colavaere s-a apucat de agricultură, mormăi Rand, iar ei îl priviră clipind, întrebându-se dacă glumea. Tronul Soarelui este din nou vacant şi o aşteaptă pe Elayne.

El se gândise să ţeasă o pavăză împotriva ascultătorilor, însă o pavăză putea fi descoperită de oricine ar fi căutat, bărbat sau

femeie, iar prezența ei ar fi anunțat că se discuta ceva interesant. Și așa, tot ce se vorbea acolo urma să se afle în curând de la Osia Lumii până în largul mării.

Fedwin își freca deja încheieturile mâinilor, în vreme ce Jalani își vâra în teacă pumnalul. Nimeni nu le acordă nicio atenție; toți își țineau ochii ațintiți asupra lui Rand. Privind-o încruntat pe Nerilea, el își agită mâinile legate până când Sulin tăie frânghia.

– Nu mi-am imaginat că asta este o reuniune de familie.

Dintre toți, doar Nerilea părea ușor stânjenită, poate.

– Când te vei căsători, murmură Davram zâmbind, vei descoperi că trebuie să alegi cu înțelepciune ce să-i spui și ce să nu-i spui soției tale.

Deira îi aruncă o privire, țuguindu-și buzele.

– Soțiile sunt o încântare atâta vreme cât nu le zici prea multe, adăugă Bael, râzând.

Zâmbind, Dorindha își trecu degetele prin părul lui și-l strânse în pumni o clipă, ca și când ar fi vrut să-i smulgă capul. Bael mârâi, însă nu doar din cauza degetelor Dorindhei. Melaine își șterse pumnalul de rochia ei grea și-l vârî în teacă. Pe urmă cele două femei își zâmbiră satisfăcute peste capul lui în timp ce el își freca umărul, unde avea o pată mică de sânge pe *cadin'sor*. Deira încuviința din cap îngândurată, de parcă doar atunci ar fi înțeles.

– Oare ce femeie aș putea urî atât de mult încât s-o căsătoresc cu Dragonul Renăscut? întrebă Rand pe un ton nepăsător.

Tăcerea care se așternu, nefirească, era aproape tangibilă.

Al'Thor încercă să-și stăpânească mânia. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Melaine nu era o simplă Înțeleaptă, ci putea pătrunde în visele oamenilor, la fel ca Amys și Bair. Printre altele, mai puteau vorbi una cu cealaltă în visele lor, dar și cu alții; era o înzestrare folositoare, cu toate că o întrebuințaseră doar o singură dată pentru el. Era treaba Înțeleptelor. Nu era de mirare că Melaine știa tot ceea ce se întâmplase. Nu era de mirare că-i povestise totul Dorindhei, fie că era treaba Înțeleptelor sau nu. Cele două femei erau și cele mai bune prietene și surori în același timp. Firește că de îndată ce Melaine îi povesti lui Bael despre răpire, acesta îi spusese și lui Bashere; a te aștepta de la Bashere să ascundă acest lucru de soția lui era ca și când te-ai fi așteptat de la el să nu spună nimănui că a luat foc casa. Încetul cu încetul, el reuși să-și stăpânească mânia, să se liniștească.

– Elayne a sosit?

El încercă să-şi stăpânească vocea, fără să reuşească însă. N-avea importanţă. Toată lumea ştia că avea motive să fie agitat. Andorul n-o fi fiind el la fel de zbuciumat ca şi Cairhien, dar Elayne pe tron era cea mai rapidă cale de a restabili liniştea în cele două ţinuturi. Poate era singura cale.

– N-a sosit încă, răspunse Bashere, ridicând din umeri. Însă au venit veşti dinspre miazănoapte despre Aes Sedai care au strâns o armată undeva în Murandy sau, poate, în Altara. Ar fi tânărul Mat şi cu Oastea Mâinii Roşii a lui, împreună cu Domniţa-Moştenitoare şi surorile care au fugit din Turn atunci când Siuan Sanche a fost detronată.

Rand îşi freca încheieturile mâinilor în locul unde fusese legat cu frânghia. Toată acea înscenare cu „prizonierii" fusese în cazul în care Elayne s-ar fi aflat deja acolo. Elayne şi Aviendha. Ca să vină şi să plece, iar ele să nu afle acest lucru decât după plecarea lui. Poate ar fi reuşit cumva să le urmărească pe furiş. Poate... Era un prost şi nu exista niciun „poate" în această privinţă.

– Vrei ca şi acele surori să-ţi jure credinţă?

Tonul din vocea Deirei era la fel de rece ca şi expresia de pe faţa ei. Nu-l plăcea; după cum vedea ea lucrurile, soţul ei o apucase pe un drum care avea să se sfârşească, mai mult ca sigur, cu capul lui înfipt într-o ţepuşă deasupra porţii din Tar Valon şi Rand era cel care-l îndrumase pe acel drum.

– Turnul Alb nu te va ierta pentru femeile Aes Sedai pe care le-ai constrâns.

Rand făcu o plecăciune uşoară. S-o ardă focul dacă lua totul în derâdere! Deira ni Ghaline t'Bashere nu-i conferise niciodată un titlu, nici măcar nu i se adresase pe nume. Era ca şi când i-ar fi vorbit unui valet, şi nici acela foarte inteligent sau de încredere.

– Dacă vor alege să-mi jure credinţă, le voi accepta jurămintele. Sunt convins că multe dintre ele nici măcar nu sunt foarte nerăbdătoare să se întoarcă în Tar Valon. Dacă vor face altă alegere, atunci sunt libere să plece unde-or vrea, atâta vreme cât nu se vor ridica împotriva mea.

– Turnul Alb s-a ridicat împotriva ta, zise Bael, aplecându-se în faţă cu pumnii proptiţi pe genunchi, iar ochii lui albaştri făceau ca vocea Deirei să pară caldă. Un duşman care vine o dată va veni din nou. Dacă nu este oprit. Sulițele mele vor asculta ceea ce porunceşte *car'a'carn*.

Melaine dădu aprobator din cap, firește. Își dorea ca femeile Aes Sedai să îngenuncheze până la ultima sub sabie, ba chiar să fie legate la mâini și la picioare. Dorindha încuviință și ea din cap, la fel făcu și Sulin, iar Bashere își mângâia mustața cufundat în gânduri. Rand nu știa dacă să râdă sau să plângă.

– Nu credeți că am destule pe cap și fără un război împotriva Turnului Alb? Elaida și-a vârât mâna în beregata mea și a fost trântită la pământ.

Pământul acoperit de flăcări și carne sfârtecată. Corbii și vulturii care se înfruptau. Câți morți?

– Dacă va avea suficientă minte să se oprească aici, atunci o voi face și eu.

Atâta vreme cât nu-i cereau să aibă încredere. Cufărul. El clătina din cap, pe jumătate conștient de faptul că Lews Therin începu brusc să se tânguie despre întuneric și despre sete. Putea să ignore, trebuia să ignore, dar nu să uite sau să aibă încredere.

Lăsându-i pe Bael și pe Bashere să discute dacă Elaida avea, într-adevăr, suficientă minte încât să se oprească, odată ce ea începuse, el se apropie de o masă acoperită cu hărți și aflată lângă perete, sub o tapiserie înfățișând o bătălie, în care Leul Alb al Andorului ieșea în evidență. Se părea că Bael și Bashere foloseau acea încăpere pentru planurile de luptă. După ce scotoci puțin prin ele, găsi harta pe care o căuta, un sul mare cu tot Andorul, de la Munții de Negură la Râul Erinin și porțiuni din ținuturile dinspre miazăzi, precum și Ghealdan, Altara și Murandy.

– Femeilor captive în ținuturile „ucigașilor de copaci" nu li se îngăduie să provoace necazuri, atunci altora de ce ar trebui să le fie permis acest lucru? întrebă Melaine, părând mânioasă, ca și când ar fi răspuns la ceva ce el n-auzise.

– Vom face ceea ce trebuie, Deira t'Bashere, răspunse Dorindha cu calm, deși arareori se întâmpla să vorbească astfel. Dacă nu-ți piezi curajul, vom ajunge acolo unde trebuie să mergem.

– Când sari de pe o stâncă, nu ți-a mai rămas nimic altceva decât curajul și speranța că jos se află o căpiță de fân pe care să aterizezi, replică Deira.

Soțul ei chicoti de parcă ea ar fi făcut o glumă. Ea însă nu părea amuzată.

După ce derulă harta și așeză pe colțurile acesteia călimări și sticle cu nisip, Rand începu să măsoare distanțele cu degetele. Dacă

zvonurile îl plasau în Altara sau Murandy, însemna că Mat nu înainta prea repede. Se mândrea cu cât de repede mărşăluia Oastea lui. Poate că-l încetineau Aes Sedai, împreună cu servitorii şi căruţele. Poate că i se alăturaseră mai multe surori decât îşi închipuise el. Când înţelese că strângea din pumni, Rand îşi desfăcu degetele. Avea nevoie de Elayne. Ca să preia tronul de aici şi din Cairhien, pentru asta avea nevoie de ea. Doar pentru asta. Cât despre Aviendha... de ea n-avea nevoie deloc, iar ea spusese răspicat că nici ea n-avea nevoie de el. Se afla în siguranţă, departe de el. Le putea ţine la adăpost pe amândouă, cât mai departe de el cu putinţă. Pe sfânta Lumină, măcar dacă le-ar putea privi! Avea nevoie de Mat, ţinând cont că Perrin se încăpăţâna. Nu era sigur cum devenise Mat brusc expert într-ale bătăliei, însă până şi Bashere îi respecta părerile. Cel puţin cele referitoare la război.

– L-au tratat ca pe un *da'tsang*, rosti Sulin printre dinţi, iar unele dintre Fecioare mârâiră în cor, fără a scoate un cuvânt.

– Ştim, consimţi Melaine, încruntându-se. N-au pic de onoare.

– Oare el se va abţine, într-adevăr, după cele descrise de tine? întrebă Deira pe un ton neîncrezător.

Harta nu se întindea suficient de mult înspre miazăzi ca să se vadă Illian – pe nicio hartă de pe masă nu apărea acea parte a ţării –, dar Rand îşi plimbă degetele peste Murandy, imaginându-şi Dealurile Doirlon, nu departe de hotarele Illianului, cu acea înşiruire de fortăreţe pe care nicio armată cotropitoare nu-şi permitea să le ignore. Iar la două sute patruzeci de kilometri înspre răsărit, dincolo de Câmpiile Maredo, se afla o armată cum nu se mai văzuse de pe vremea când popoarele se uniseră în faţa Tar Valon în timpul Războiului Aielilor, poate chiar de pe vremea lui Artur Aripă-de-Şoim. Taireni, cairhieni, aieli, toţi pregătiţi să invadeze Illianul. Dacă Perrin nu era conducătorul, atunci Mat trebuia să fie. Doar că nu era timp suficient. Niciodată nu era timp suficient.

– Nu-mi vine să cred, bombăni Davram. N-ai pomenit niciodată de asta, Melaine. Doamna Caraline şi Seniorul Toram şi-au aşezat tabăra dincolo de porţile oraşului, la fel şi Seniorul Darlin? De data asta, n-au venit împreună din întâmplare. E ca şi când ai avea un cuib de vipere la uşă, oricine-ai fi.

– Să danseze *algai'd'siswai*! opină Bael. Viperele moarte nu muşcă pe nimeni.

Sammael fusese întotdeauna la înălțime când venea vorba să se apere. Aceasta era amintirea lui Lews Therin din Războiul Umbrei. Cu doi bărbați într-o singură minte, poate era de așteptat ca amintirile să se amestece. Oare Lews Therin își amintea brusc cum să mâne oile sau să taie lemne, sau să dea de mâncare găinilor? Rand îl auzea vag, era înnebunit să ucidă, să distrugă; gândul la Rătăciți îl făcea mai mereu pe Lews Therin să-și piardă mințile.

– Deira t'Bashere spune adevărul, grăi Bael. Trebuie să rămânem pe drumul pe care l-am ales până când dușmanii noștri vor fi distruși sau vom fi noi nimiciți.

– Nu la asta m-am referit, spuse Deira pe un ton sec. Însă ai dreptate. N-avem de ales, acum. Până când dușmanii noștri vor fi distruși sau vom fi noi.

Moartea, distrugerea și nebunia își făcură loc în mintea lui Rand pe când privea cu atenție harta. Sammael ar fi ajuns la acele fortărețe la scurt timp după ce ar fi atacat oastea, Sammael cu forța unui Rătăcit și înțelepciunea Vârstei Legendelor. Sammael, adică Seniorul Brend, cum se referea la el însuși, unul dintre membrii Consiliului celor Nouă, și numit la fel de cei care refuzau să accepte că Rătăciții erau liberi, însă Rand îl știa. Prin amintirile lui Lews Therin, el îi știa fața lui Sammael, îl cunoștea până în măduva oaselor.

– Care sunt intențiile lui Dyelin Taravin față de Naean Arawn și Elenia Sarand? întrebă Dorindha. Mărturisesc că nu înțeleg ce înseamnă această izolare a oamenilor.

– Ce face ea acolo are prea puțină importanță, răspunse Davram. Întâlnirile ei cu acele Aes Sedai mă îngrijorează mai mult.

– Dyelin Taravin e o neroadă, bombăni Melaine. Crede în zvonurile despre îngenuncherea lui *car'a'carn* în fața Supremei Amyrlin. Nici părul nu și-l piaptănă dacă femeile Aes Sedai nu-i dau voie.

– O subestimezi, rosti Deira pe un ton ferm. Dyelin este suficient de puternică încât să domnească peste Andor; a dovedit asta la Aringill. Firește că ascultă de Aes Sedai – doar un prost le-ar ignora –, însă a da ascultare nu înseamnă a te supune.

Căruțele care fuseseră aduse de la fântânile din Dumai va trebui să fie scotocite din nou. Acel obiect mic, *angreal*, trebuia să fie acolo, undeva. Niciuna dintre surorile care scăpaseră n-aveau de unde să știe ce era. Asta dacă nu, cumva, una dintre ele ascunsese în săculețul ei o amintire de la Dragonul Renăscut. Nu. Trebuia să fie

undeva prin căruțe. Dacă intra în posesia lui, el era pe măsura oricăruia dintre Rătăciți. Fără el... Moarte, distrugere și nebunie.

Brusc, ceea ce auzise el luă amploare.

– Ce-a fost asta? întrebă al'Thor, întorcându-și privirea de la masa din fildeș.

Fețe nedumerite îl priviră. Jonan, care stătuse până atunci rezemat de tocul ușii, își îndreptă spatele. Fecioarele, ghemuite pe călcâie, deveniră brusc vigilente. Până atunci sporovăiseră între ele. Până și ele erau precaute în preajma lui în acele momente.

Pipăindu-și colierul din fildeș, Melaine le aruncă o privire hotărâtă lui Bael și lui Davram, apoi vorbi înaintea tuturor:

– Nouă Aes Sedai se află într-un han numit Lebăda Argintie, din Noul Oraș, cum îi spune Davram Bashere.

Ea pronunță cuvântul „han" într-un mod ciudat, la fel și cuvântul „oraș"; aflase despre ele doar din cărți înainte să treacă dincolo de Osia Lumii.

– El și Bael spun că trebuie să le lăsăm în pace atât timp când nu fac ceva împotriva ta. Cred că știi ce înseamnă să le aștepți pe Aes Sedai, Rand al'Thor.

– E vina mea, oftă Bashere, dac-o fi existând vreo vină. Cu toate că nu știu la ce se așteaptă Melaine. Opt surori au poposit la Lebăda Argintie în urmă cu aproape o lună, imediat după ce ai plecat tu. Din când în când, câteva vin sau pleacă, dar nu sunt niciodată mai mult de zece în același timp. Se țin departe de oameni, nu provoacă necazuri și nu pun întrebări despre care să nu aflăm ori eu, ori Bael. De asemenea, în oraș au venit și câteva surori Roșii; de două ori. Cele de la Lebăda Argintie au Străjeri, însă acestea nu vin niciodată însoțite de ei. Sunt sigur că sunt Roșii. Își fac apariția una sau două, întrebă despre bărbații care se îndreptă către Turnul Negru, apoi, după o zi sau două, ele pleacă. Fără să afle prea multe, aș zice eu. Turnul Negru păstrează secretele la fel de bine ca o fortăreață. Niciuna dintre ele n-a pricinuit necazuri și aș prefera să nu le deranjăm până nu voi fi convins că e necesar.

– Nu la asta m-am referit, zise încet Rand.

El se așeză într-un jilț din fața lui Bashere și strânse de brațele sculptate atât de tare, încât începură să-l doară articulațiile degetelor. Aes Sedai se adunau aici, Aes Sedai se adunau în Cairhien. Să fie o întâmplare? Lews Therin bubuia ca și tunetul la orizont despre moarte și trădare. Va fi nevoit să-l avertizeze pe Taim. Nu despre Aes Sedai de la Lebăda Argintie – cu siguranță că

Taim ştia deja; de ce nu pomenise nimic despre asta? –, ci despre faptul că trebuia să stea departe de ele, să-i ţină departe pe *asha'mani*. Dacă fântânile din Dumai însemna sfârşitul, atunci nu existau noi începuturi aici. Prea multe lucruri păreau să scape de sub control. Cu cât se străduia mai tare să le adune pe toate, cu atât mai multe erau şi cu atât mai repede se învârteau. Mai devreme sau mai târziu, totul avea să se prăbuşească, să se facă bucăţi. Acest gând îi usca gâtlejul. Thom Merrilin îl învăţase să jongleze puţin, dar nu fusese niciodată foarte îndemânatic. În acel moment însă trebuia, într-adevăr, să fie priceput. Şi-ar fi dorit să aibă ceva de băut ca să-şi ude gâtlejul.

Nu conştientiză că rostise ultimele cuvinte cu voce tare până când Jalani se ridică din poziţia ghemuită în care stătea şi traversă încăperea spre locul unde se afla o măsuţă pe care stătea o carafă înaltă din argint. După ce umplu un pocal din argint, ea i-l duse lui Rand cu un zâmbet, deschizând gura în momentul în care i-l oferi. El se aşteptă să-i spună ceva nepoliticos, dar expresia de pe faţa ei se schimbă. Ea rosti doar *car'a'carn*, apoi se întoarse la locul ei alături de celelalte Fecioare, cu un aer atât de semeţ, încât părea s-o imite pe Dorindha sau poate pe Deira. Când Somara folosi limbajul semnelor, Fecioarele se înroşiră brusc şi-şi muşcară buzele, abţinându-se să nu râdă. Toate în afară de Jalani, care doar se îmbujoră.

Punciul de vin avea gust de prune. Rand îşi aminti de prunele grase şi dulci din livezile de pe malul celălalt al râului, când, copil fiind, se căţăra în pomi ca să le culeagă... Îşi lăsă capul pe spate şi goli pocalul. Existau pruni şi în Ţinutul Celor Două Râuri, însă nu livezi întinse şi, cu siguranţă, nu de partea cealaltă a râului. „Ţine-ţi nenorocitele de amintiri pentru tine", mârâi el la Lews Therin. Bărbatul din mintea lui râse de ceva, chicotind înăbuşit.

Bashere se încruntă la Fecioare, pe urmă le aruncă o privire lui Bael şi soţiilor lui, care aveau toţi trei o atitudine nepăsătoare, şi clătină din cap. Se înţelegea bine cu Bael, însă, în general, Aileii îl zăpăceau.

– Dacă tot nu-mi aduce nimeni ceva de băut... zise el, ridicându-se în picioare şi ducându-se să se servească singur.

Luă o înghiţitură lungă, care-i udă mustaţa.

– Straşnic de răcoritor! Taim îi înrolează pe toţi cei care par să-şi dorească să-l urmeze pe Dragonul Renăscut. Mi-a trimis şi mie o armată frumuşică, bărbaţi cărora le lipseşte ceea ce au nevoie

asha'manii tăi. Toţi vorbesc cu ochii mari de uimire despre găuri în cer prin care poţi trece, dar nici măcar unul nu s-a apropiat de Turnul Negru. Acum mă gândesc la câteva idei pe care le-a avut tânărul Mat, conchise el şi clătinând pocalul la această afirmaţie. Spune-mi despre Dyelin.

Dyelin din Casa Taravin ar fi fost următoarea descendentă la tron în cazul în care Elayne ar fi păţit ceva, însă el îi spusese acesteia că o va aduce pe Elayne la Caemlyn.

– Dacă are convingerea că poate lua Tronul Leului, îi voi găsi şi ei o fermă.

– Să ia tronul? întrebă neîncrezătoare Deira, iar soţul ei râse zgomotos.

– Deşi nu înţeleg cutumele celor din ţinuturile umede, nu cred că a făcut asta, zise Bael.

– Ba dimpotrivă, spuse Davram, luă carafa şi se apropie de Rand ca să-i umple pocalul. Câţiva seniori şi domniţe de rang inferior, dorind să-i intre în graţii, au proclamat în numele ei la Aringill. Doamna Dyelin s-a mişcat repede. Peste patru zile a pus să fie spânzuraţi cei doi conducători, pentru că au trădat-o pe Domniţa-Moştenitoare, Elayne, şi a poruncit ca alţi douăzeci să fie biciuiţi, chicoti el aprobator, pe când soţia lui pufni. Mai degrabă ar fi pus spânzurători de-a lungul drumului de la Aringill la Caemlyn.

– Atunci, de ce se vorbeşte că vrea să domnească peste Andor? vru să ştie Rand. Şi că le-a aruncat în temniţă pe Elenia şi pe Naean?

– Sunt cele care au încercat să revendice tronul, răspunse Deira, cu ochii negri scânteind mânioşi.

Bashere încuviinţă din cap. El era mult mai calm.

– Cu doar trei zile în urmă. Când a venit vestea despre încoronarea lui Colavaere şi zvonurile din Cairhien, cum că te-ai dus la Tar Valon, au început să pară prea reale. Şi după ce a început din nou negoţul, sunt atâţia porumbei în aer între Cairhien şi Caemlyn, încât ai putea păşi pe spatele lor.

După ce aşează carafa la loc, el se întoarse la scaunul lui.

– Naean a revendicat Tronul Leului dimineaţa, iar Elenia, înainte de amiază, şi până la asfinţitul soarelui, Dyelin, Pelivar şi Luan le-au arestat pe amândouă. A doua zi dimineaţă, Dyelin a fost numită Regentă. În numele lui Elayne, până când aceasta se va întoarce. Aproape toate Casele din Andor şi-au declarat sprijinul

pentru Dyelin. Cred că unele dintre ele ar dori s-o vadă pe tron, dar cei mai puternici din Aringill au mare grijă ce vorbe rostesc.

Închizându-şi un ochi, Bashere arătă cu degetul către Rand, apoi adăugă:

– Pe tine însă nu te pomenesc deloc. O fi de bine, o fi de rău, doar un cap mai luminat decât al meu ar putea răspunde la asta.

Deira afişă un zâmbet rece şi o privire dispreţuitoare.

– Lingăii aceia cărora le-ai îngăduit să cutreiere nestingheriţi prin Palat au fugit cu toţii din oraş, pare-se. Se vorbeşte că unii dintre ei au părăsit chiar Andorul. Toţi o sprijineau fie pe Elenia, fie pe Naean, asta ca să ştii şi tu.

Rand aşeză cu grijă pocalul pe pardoseală, lângă scaun. Îi lăsase doar pe Lir şi pe Arymilla, iar ceilalţi rămaseră ca să încerce s-o convingă pe Dyelin şi pe adepţii ei să coopereze cu el. Cei importanţi, cum era Seniorul Lir, n-ar fi plecat niciodată din Andor. Cu timpul şi odată cu întoarcerea lui Elayne, strategia lui ar putea funcţiona. Însă lucrurile o luau repede la vale, îi scăpau printre degete. Mai existau totuşi câteva lucruri pe care le putea controla..

– Fedwin, de colo, este *asha'man*. Îmi poate aduce mesaje în Cairhien dacă va fi nevoie, zise el, aruncându-i o privire aspră lui Melaine, care fu întâmpinată de ochii blânzi ai acesteia.

Deira se uita atentă la Fedwin ca la un şobolan mort, pe care i l-ar fi adus un câine nerăbdător şi i l-ar fi lăsat pe covor. Davram şi Bael erau mai îngăduitori; Fedwin încercă să stea drept sub privirile lor.

– Să nu îngăduiţi nimănui să afle cine este, continuă Rand. Nimănui. Tocmai de asta nu poartă negru. Voi mai duce alţi doi Seniorului Semaradrid şi Înaltului Senior Weiramon în seara asta. Vor avea nevoie de ei atunci când îl vor înfrunta pe Sammael pe Dealurile Doirlon. Între timp, voi mai avea de cugetat asupra Cairhienului o vreme, pare-se.

Şi, poate, asupra Andorului.

– Asta înseamnă că vei trimite, în sfârşit, sulițele la luptă? întrebă Bael. Vei da poruncă în seara asta?

Rand încuviinţă din cap, iar Bashere râse zgomotos.

– Asta cere un vin bun. Sau ar cere dacă n-ar fi atât de cald încât să transforme sângele în terci.

Râsul se transformă într-o grimasă.

– Arză-m-ar focu', mi-aş dori să fiu acolo. Totuşi, bănuiesc că a ţine Caemlyn pentru Dragonul Renăscut nu e lucru mărunt.

– Mereu îţi doreşti să fii acolo unde sunt trase săbiile, dragul meu soţ.

Deira părea destul de afectuoasă.

– A cincea parte, zise Bael. Vei îngădui, oare, a cincea parte din Illian, atunci când Sammael va fi îngenuncheat?

Tradiţia Aielilor îngăduia să fie luată a cincea parte din tot ce se afla într-un loc ocupat prin forţa armelor. Rand interzisese această tradiţie în Caemlyn. N-avea de gând să-i ofere lui Elayne un oraş pângărit chiar şi cu atât.

– Vor avea a cincea parte, răspunse Rand, însă nu se referea la Sammael sau la Illian.

„Adu-o mai repede pe Elayne, Mat." Acest gând i se învârtea în minte, acoperind cârcotelile lui Lews Therin. „Adu-o mai repede, înainte ca Andorul şi Cairhienul să se prăbuşească sub ochii mei."

CAPITOLUL 8

O Conducătoare doar cu numele

– Trebuie să ne oprim aici mâine, zise Egwene mişcându-se cu grijă pe scaunul ei rabatabil, care avea tendinţa să se plieze singur, uneori. Seniorul Bryne spune că oastea duce lipsă de provizii. Tabăra noastră are multe lacune, asta-i sigur.

Două lumânări groase din seu ardeau pe masa din lemn din faţa ei. Şi aceasta se plia, ca să fie mai uşor de transportat, însă era mai solidă decât scaunul. Pe lângă cele două lumânări din cortul care-i servea drept cameră de studiu, mai ardea o lampă cu petrol, agăţată de stâlpul din mijloc, aproape de vârf. Lumina difuză şi galbenă pâlpâia, aruncând umbre pe pereţii din pânză peticită ai cortului care nu se compara cu grandoarea camerei de studiu a Supremei Amyrlin din Turnul Alb, dar acest lucru n-o deranja. Adevărul fie spus, şi ea era departe de grandoarea cu care era asociată în mod normal Amyrlin. Ştia prea bine că şalul cu cele şapte dungi de pe umerii ei era singurul motiv pentru care un străin ar crede că era Suprema Înscăunată. Asta dacă n-ar lua-o ca pe o glumă nesăbuită. De-a lungul istoriei Turnului Alb se întâmplaseră lucruri ciudate – Siuan îi împărtăşise anumite secrete despre unele dintre ele –, însă, cu siguranţă, niciunul nu fusese la fel de ciudat ca şi ea.

– Patru sau cinci zile ar fi mai bine, replică meditativ Sheriam, privind cu atenţie vraful de hârtii pe care-l ţinea pe genunchi.

Uşor durdulie, cu pometi proeminenţi şi ochi verzi, migdalaţi, şi îmbrăcată într-o rochie de călărie de un verde-închis, reuşea să pară elegantă şi autoritară, în ciuda faptului că stătea cocoţată pe unul din cele două taburete şubrede din faţa mesei. Dacă şi-ar fi schimbat şalul albastru şi îngust de Păstrătoare a Cronicilor cu cel al Supremei Înscăunate, oricine ar fi crezut că i s-ar fi cuvenit. Cu siguranţă, uneori părea să-şi imagineze că purta pe umeri şalul dungat.

– Poate mai mult. N-ar strica să ne completăm proviziile.

Siuan, care stătea cocoţată pe celălalt scaun şubred, clătină uşor din cap, dar Egwene n-avea nevoie de nicio aluzie.

– O zi.

Deşi avea optsprezece ani şi era departe de adevărata grandoare a Supremei Amyrlin, totuşi nu era proastă. Prea multe surori căutau scuze ca să se oprească – prea multe Conducătoare, de asemenea –, dar în cazul în care ar fi zăbovit prea mult timp, ar fi fost mai greu de urnit din nou din loc, dacă nu imposibil. Sheriam deschise gura, însă n-apucă să spună nimic.

– O zi, fiică, repetă Egwene pe un ton ferm.

Indiferent ce gândea Sheriam, adevărul era că Sheriam Bayanar era Păstrătoarea, iar Egwene al'Vere, Suprema Înscăunată. Dacă ar reuşi s-o facă pe Sheriam să înţeleagă acest lucru! Iar cele din Divanul Turnului erau şi mai rele. Îi venea să mârâie, să ţipe sau să arunce cu ceva, dar, după aproape o lună şi jumătate, ea reuşea încă să-şi păstreze seninătatea şi vocea blândă, fiindcă de-a lungul vieţii avusese de înfruntat provocări mai mari decât aceasta.

– În scurt timp, vom începe să golim ţinuturile. Nu voi lăsa oamenii să moară de foame. Gândindu-mă mai bine, dacă vom lua prea multe de la ei, chiar şi dacă vom plăti, oamenii se vor întoarce împotriva noastră.

– Vor da iama în turme şi cirezi, iar hoţii vor prăda căruţele cu provizii, murmură Siuan, fără să-şi ridice privirea de la fustele ei cenuşii şi părând că gândeşte cu voce tare. Bărbaţii ne vor ataca gărzile în toiul nopţii, poate vor da foc la tot ce le va ieşi în cale. Nu-i a bună. Oamenii flămânzi devin disperaţi într-o clipită.

Erau aceleaşi motive pe care Seniorul Bryne i le dăduse lui Egwene, oarecum cu aceleaşi cuvinte.

Femeia cu părul ca focul îi aruncă o privire aspră lui Siuan. Aceasta le dădea bătăi de cap multora dintre surori. Fața ei era, probabil, cea mai cunoscută din tabără, prea tânără ca să pară potrivită pentru rochia unei Alese sau a unei novice, că tot veni vorba. Acesta era dezavantajul de a fi ferecat, cu toate că nu mulți știau acest lucru. Siuan nu putea face nici măcar un pas fără ca surorile să nu-i arunce priviri lungi, ei, Suprema Înscăunată Amyrlin de odinioară, detronată și oprită să folosească *saidarul*, apoi Tămăduită. I se restituiseră anumite abilități, deși toată lumea știa că asta era imposibil. Multe o primiseră înapoi cu brațele deschise ca pe o soră, atât pentru ea, cât și pentru miracolul care le dădea speranțe femeilor Aes Sedai, alungându-le cea mai mare temere, însă la fel de multe doar o acceptau binevoitoare, fără prea mult entuziasm, blamând-o pentru situația în care se aflau în acel moment.

Sheriam se număra printre acelea care credeau că Siuan ar trebui s-o inițieze pe noua și tânăra Amyrlin într-ale protocolului și altele asemenea, lucruri pe care le detesta, și să-și țină gura închisă dacă nu-i era cerută părerea. Nu mai era cum fusese odinioară. Nu mai era nici Supremă și nici pe departe la fel de puternică. Din punctul de vedere al femeilor Aes Sedai, nu era o cruzime. Trecutul era trecut; prezentul era prezent și trebuia acceptat. Orice altceva nu făcea decât să aducă o durere și mai mare. În general, femeile Aes Sedai acceptau greu schimbarea, însă, odată ce o făceau, totul reintra în normal ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– O zi, mamă, așa cum spui tu, consimți, într-un sfârșit, Sheriam, oftând și înclinându-și ușor capul.

Prefera să-și ascundă încăpățânarea printr-o grimasă decât să se supună, Egwene era convinsă de asta. Va accepta grimasa dacă supunerea venea odată cu ea. Pentru moment, n-avea încotro.

Siuan își plecă și ea capul, însă ca să-și ascundă zâmbetul. Orice soră putea fi desemnată să ocupe orice post, dar ierarhia socială era rigidă, iar Siuan ocupa o poziție cu mult inferioară celei dinainte. Acesta era unul dintre motive.

Hârtiile din poala lui Sheriam erau aceleași cu cele de pe genunchii lui Siuan și cu cele de pe masă, din fața lui Egwene. Erau rapoarte care conțineau tot, începând cu numărul lumânărilor și sacii cu fasole boabe existenți în tabără și terminând cu starea în care se aflau caii, plus informații despre oastea Seniorului Bryne. Tabăra oștii o încercuia pe cea a femeilor Aes Sedai. Deși nu erau

mai mult de douăzeci de paşi între ele, cele două tabere păreau să se afle la un kilometru depărtare una de cealaltă. În mod surprinzător, Seniorul Bryne insistase la fel de mult asupra acestui lucru ca şi surorile. Femeile Aes Sedai nu voiau ca soldaţii să cutreiere nestingheriţi printre corturile lor, cei mai mulţi fiind barbari nespălaţi şi analfabeţi, care adesea mai şi furau. În plus, nici soldaţii nu voiau ca femeile Aes Sedai să se plimbe printre corturile lor, deşi motivele lor erau tainice. Cu toate că mărşăluiau înspre Tar Valon ca s-o destituie pe uzurpatoarea Amyrlin şi s-o pună pe Egwene în locul ei, puţini bărbaţi se simţeau confortabil în preajma femeilor Aes Sedai. Şi tot la fel de puţine femei.

În calitate de Păstrătoare, Sheriam ar fi acceptat bucuroasă s-o scape pe Egwene de aceste aspecte neimportante. Ba chiar îi adusese la cunoştinţă acest lucru, explicându-i cât de neînsemnate erau şi cum Amyrlin n-ar trebui să se împovăreze cu astfel de nimicuri cotidiene. Siuan, pe de altă parte, fu de părere că o adevărată Supremă Înscăunată acorda atenţie tocmai acestor nimicuri şi nu încerca să facă munca a zeci de surori şi slujbaşi, ci verifica altceva în fiecare zi. Astfel, ea avea habar despre ce se întâmpla şi ce trebuia făcut înainte să vină în fugă la ea cineva şi să-i anunţe o situaţie de criză. Trebuia să simţi de unde bătea vântul, spunea Siuan. Durase câteva săptămâni până când aceste rapoarte ajunseră în mâinile ei, iar Egwene era convinsă că, odată ce le va lăsa în seama lui Sheriam, nu va mai afla nimic decât după ce totul va fi rezolvat. Poate nici atunci.

Se aşternu tăcerea în timp ce ele parcurgeau foile din fiecare vraf.

Nu erau singure. Chesa, care şedea pe nişte perne în partea cealaltă a cortului, grăi:

– Lumina slabă nu face bine ochilor, îngână ea ca pentru sine, ridicând în aer unul din ciorapii de mătase ai lui Egwene, pe care-l cârpea. N-o să mă vedeţi niciodată stricându-mi ochii în lumina asta difuză.

Scurtă şi îndesată, cu o sclipire în ochi şi un zâmbet larg, slujnica lui Egwene încerca mereu să-i dea câte o povaţă Supremei Amyrlin ca şi când s-ar fi referit la ea însăşi. Parcă s-ar fi aflat în serviciul lui Egwene de douăzeci de ani, în loc de mai puţin de două luni, şi ar fi avut de trei ori vârsta lui Egwene în loc de doar două ori. În seara aceea însă, Egwene bănuia că slujnica vorbea doar ca să umple momentele de tăcere. În tabără situaţia era tensionată de când fugise Logain. Era un conducător de Putere,

apărat şi bine păzit, care s-a făcut nevăzut, dispărând ca măgarul în ceaţă. Toată lumea era încordată, întrebându-se cum de evadase, unde era, ce intenţiona să facă. Egwene îşi dorea mai mult decât oricine să afle unde se afla Logain Ablar.

Lovindu-şi hârtiile de încheietura mâinii, Sheriam se încruntă la Chesa. Nu înţelegea de ce Egwene îi îngăduia slujnicei sale să participe la aceste întruniri, cu atât mai puţin să vorbească neîntrebată. Probabil că nu-i trecuse niciodată prin minte că prezenţa Chesei şi sporovăiala ei neaşteptată îi distrăgeau adesea atenţia lui Egwene suficient cât s-o ajute să ocolească sfaturile pe care nu voia să le accepte şi să amâne deciziile pe care nu voia să le ia, cel puţin nu aşa cum îşi dorea Sheriam. Cu siguranţă, gândul ăsta nu-i trecuse prin minte slujnicei, care zâmbi stânjenită şi se întoarse la cârpitul ei, murmurând din când în când ca pentru sine.

– Dacă vom continua, mamă, s-ar putea să terminăm până în zori, rosti Sheriam pe un ton neutru.

Egwene îşi freca tâmplele în timp ce se zgâia la următoarea pagină. Chesa ar putea avea dreptate în legătură cu lumina. Începea s-o doară capul. Sau o fi fost din cauza paginii, care detalia câţi bani mai rămăseseră. Poveştile pe care le citise ea nu pomeniseră niciodată cât era de scump să întreţii o armată. De hârtie erau prinse cu ace nişte răvaşe de la două Conducătoare, Romanda şi Lelaine, în care ele sugerau ca soldaţii să nu fie plătiţi atât de des, ci, de fapt, să fie plătiţi mai puţin. Era mai mult decât o sugestie, în fond, aşa cum Romanda şi Lelaine erau mai mult decât două Conducătoare din Divan. Unele Conducătoare le urmau, dacă nu cumva toate. Singura Conducătoare în care Egwene avea încredere era Delana, şi nici în ea prea mult. Arareori se întâmpla ca Lelaine şi Romanda să cadă de acord şi nici măcar nu găsiseră un subiect mai delicat. Unii dintre soldaţi juraseră credinţă, dar cei mai mulţi se aflau acolo pentru soldă şi pradă, nădăjduiau ei.

– Soldaţii vor fi plătiţi ca înainte, murmură Egwene, mototolind răvaşele.

N-avea de gând să-şi piardă oastea aşa cum nu va îngădui nici jafurile.

– Cum porunceşti, mamă.

Lui Sheriam îi străluceau ochii de încântare. Ea întrezărea dificultăţile – oricine o vedea mai puţin inteligentă dădea de bucluc –, totuşi avea o meteahnă. Dacă Romanda sau Lelaine ar spune că soarele răsărea, mai mult ca sigur că Sheriam ar susţine că

astrul zilei asfințea; ea avusese la fel de multe neînțelegeri cu Divanul cum se întâmpla și atunci, poate mai multe, până când hotărâseră să se oprească. La fel stăteau lucrurile și în partea cealaltă; cele două erau împotriva a tot ceea ce-și dorea Sheriam, fără să stea pe gânduri. Lucru util, în general.

Egwene bătu darabana pe masă, apoi se opri. Trebuia să facă rost de bani cumva, de undeva, însă n-avea de gând s-o lase pe Sheriam să-i vadă îngrijorarea.

– Femeia aia nouă va găsi ceva, bombăni Chesa în timp ce cârpea. Tairenii sunt mereu cu nasul pe sus, firește, dar Selame știe ce trebuie să facă slujnica unei domnițe. Meri și cu mine îi vom închide gura în curând.

Sheriam își dădu ochii peste cap, iritată.

Egwene zâmbi pe ascuns. Egwene al'Vere cu trei servitoare care o slujeau, un lucru la fel de incredibil ca și șalul însuși. Însă zâmbetul dură doar o fracțiune de secundă. Și servitoarele trebuiau plătite. Era o sumă modestă dacă o comparai cu treizeci de mii de soldați. Amyrlin abia dacă își putea spăla singură rufele sau să-și cârpească hainele, dar s-ar fi descurcat de minute doar cu Chesa. Și chiar ar fi făcut-o dacă ar fi avut de ales. În urmă cu mai puțin de o săptămână, Romanda hotărâse că Amyrlin mai avea nevoie de o servitoare și o găsise pe Meri printre refugiații care se ascundeau în fiecare sat, înainte de a fi alungați. Ca să nu fie mai prejos, Lelaine o aduse pe Selame, din același loc. Cele două femei fură îngrămădite în cortul mic al Chesei înainte ca Ewgene să afle măcar de existența lor.

Întreg principiul era greșit: *trei* servitoare, când nu existau suficienți arginți să plătească oastea, care se afla la jumătatea drumului până în Tar Valon, servitoare alese pentru ea fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus; apoi mai era și faptul că mai exista o alta, chiar dacă nu primea nicio lețcaie. Oricum, toată lumea credea că Marigan era slujnica Supremei Înscăunate.

Ea își pipăi săculețul pe sub masă și simți brățara din interior. Ar trebui s-o poarte mai des, era o datorie. Ținându-și mâinile sub masă, scoase brățara și și-o vârî pe mână. Era un cerc din argint astfel făurit încât închizătoarea să devină invizibilă odată ce se închidea. Făurită cu Puterea, brățara se închise cu zgomot pe sub masă. Ewgene fu cât pe ce să și-o smulgă din nou de pe mână.

Emoția îi inundă un colț al minții, emoția și vigilența, un sertăraș, ca și când și-ar fi imaginat. Doar că nu-și imagina, era cât se poate de real. Jumătate din brățara *a'dam* crea o legătură între ea și

femeia care purta cealaltă jumătate, un lanț din argint pe care cea care-l purta nu și-l putea scoate singură. Erau două cercuri întretăiate, fără să îmbrățișeze *saidarul*, Egwene conducând mereu Puterea cu ajutorul brățării. „Marigan" dormea, cu picioarele umflate de la atâtea zile de mers pe jos, dar chiar și în somn, frica mustea și-i producea spasme; numai ura se alătura fricii în acel curent care trecea prin *a'dam*. Ezitarea lui Egwene venea din faptul că se hrănea constant cu groaza celeilalte femei, că purtase cândva lanțul unei brățări *a'dam* și că o cunoștea pe femeia de la capătul celălalt. Detesta să împărtășească anumite trăsături sau secrete ale ei.

Doar trei femei din tabără știau că Moghedien era prizonieră, ascunsă printre Aes Sedai. Dacă s-ar fi aflat, Moghedien ar fi fost judecată, ferecată și executată numaidecât, iar Egwere ar fi urmat-o îndeaproape, la fel și Siuan și Leane. Acestea erau celelalte două care știau. În cel mai bun caz, i s-ar fi luat șalul.

„Fiindcă am ascuns o Rătăcită de mâna justiției, voi fi norocoasă dacă mă vor trimite înapoi cu Aleșii", reflectă ea întristată, pipăindu-și absentă inelul din aur cu Marele Șarpe de pe degetul arătător al mâinii drepte.

Cu toate astea, oricât de justă ar fi această pedeapsă, era greu de crezut că se va întâmpla. Deși fusese învățată că erau alese Supreme Amyrlin cele mai înțelepte dintre surori, ea se lămurise singură. Alegerea unei Supreme era o luptă la fel de înverșunată ca și alegerea unui primar pentru Ținutul Celor Două Râuri, poate și mai și; nimeni nu se ostenise să se opună tatălui ei în Emond's Field, dar aflase despre alegerile din Deven Ride și din Taren Ferry. Siuan ajunsese Amyrlin întrucât cele trei dinaintea ei muriseră după doar câțiva ani de domnie. Divanul își dorise pe cineva tânăr. A vorbi despre vârsta unei surori era o obrăznicie la fel de mare ca și când i-ai fi tras o palmă peste față, și totuși, ea începuse să-și facă o părere despre cât de mult trăiau Aes Sedai. Arareori se întâmpla ca vreuna să fie aleasă Conducătoare înainte să fi purtat șalul cel puțin șaptezeci sau optzeci de ani, iar Amyrlin, în general, un timp mai îndelungat. Adesea un timp *mult* mai îndelungat. Așadar, atunci când Divanul ajunsese într-un impas, fiind nevoit să aleagă între patru surori care erau Aes Sedai de mai puțin de cincizeci de ani și când Seaine Herimon din frăția Ajah Albă propusese o femeie care purta șalul doar de *zece* ani, asta se pare că a fost foarte obositor, iar priceperea lui Siuan într-ale administrației trebuie să le fi convins pe Conducătoare s-o aleagă pe ea.

Dar Egwene al'Vere, care după părerea multora ar fi trebuit să fie în continuare o novice? O Conducătoare doar cu numele, uşor de îndrumat, o *copilă* care crescuse în acelaşi sat cu Rand al'Thor. Acest ultim aspect, cu siguranţă, jucase un rol important în luarea deciziei. Nu-i vor lua şalul, însă ea va descoperi că şi puţina autoritate pe care reuşise s-o impună va dispărea. Romanda, Lelaine şi Sheriam ar putea ajunge să se încaiere, neştiind care dintre ele s-o plimbe de colo colo, ţinând-o de ceafă.

– Seamănă mult cu brăţara pe care o poartă Elayne, opină Sheriam şi hârtiile din poala ei foşniră când se aplecă să se uite mai bine. Şi Nynaeve. Au împărţit-o, dacă-mi amintesc bine.

Egwene tresări. Fusese neatentă.

– E aceeaşi. Mi-au lăsat-o drept amintire atunci când au plecat.

În timp ce învârtea cercul din argint în jurul încheieturii, o încercă un sentiment de vină, care era doar al ei. Brăţara părea făcută din segmente, dar cu atâta măiestrie, încât nu-ţi puteai da seama cum anume. Abia dacă se mai gândise la Nynaeve şi la Elayne de când plecaseră din Ebou Dar. Poate le va chema înapoi. Căutarea lor nu dăduse roade, pare-se, deşi ele nu voiau să recunoască. Totuşi, dacă ar găsi ceea ce căutau...

Sheriam se încrunta, însă Egwene nu îşi putea da seama dacă motivul era brăţara. N-o putea lăsa pe Sheriam să cugete prea mult la brăţară; dacă va observa că lanţul de la gâtul lui „Marigan" se potrivea cu brăţara, ar putea urma întrebări dureros de stânjenitoare.

Egwene se ridică în picioare şi-şi netezi fustele în timp ce ocoli masa. Siuan aflase câteva informaţii în acea zi; se putea folosi de una dintre ele în acel moment. Nu era singura care avea secrete. Sheriam păru surprinsă când Egwene se opri prea aproape ca femeia uşor plinuţă, cu pomeţii înalţi să se ridice în picioare.

– Fiică, am aflat că, în urmă cu câteva zile, după ce Siuan şi Leane au sosit în Salidar, zece surori au plecat, câte două din fiecare Ajah, în afară de cea Albastră. Unde s-au dus şi de ce?

Sheriam strânse din ochi o fracţiune de secundă, apoi afişă o expresie senină cu aceeaşi uşurinţă cu care-şi purta rochia.

– Mamă, nu ţin minte fiecare...

– Nu ocoli subiectul, Sheriam, o mustră Egwene, pe urmă se apropie şi mai tare până când genunchii lor aproape se atinseră. Fără minciuni prin omisiune. Vreau adevărul.

Fruntea fină a lui Sheriam se încreţi atunci când ea se încruntă.

– Mamă, chiar şi dacă aş şti, nu trebuie să-ţi dai osteneala cu toate nimic...

– Adevărul, Sheriam. Tot adevărul. Trebuie, oare, să mă înfăţişez dinaintea Divanului ca să aflu de ce nu pot cunoaşte adevărul de la Păstrătoarea mea? Îl *voi* descoperi, fiică, într-un fel sau altul.

Sheriam îşi întorcea capul într-o parte şi-n cealaltă, ca şi când ar fi căutat o cale de scăpare. Ochii îi căzură asupra Chesei, care era concentrată la cusut, şi răsuflă uşurată.

– Mamă, mâine, când vom rămâne singure, îţi voi explica totul pe placul inimii tale. Trebuie să vorbesc mai întâi cu câteva dintre surori.

Ca ele să se sfătuiască în legătură cu ce urma să-i spună ea în ziua următoare.

– Chesa, aşteaptă afară, te rog, îi ceru Egwene.

Deşi părea extrem de concentrată la ceea ce făcea, Chesa sări în picioare într-o clipită şi aproape că ieşi în fugă din cort. Când Aes Sedai aveau ceva de împărţit, oricine cu puţină minte ar fi luat-o într-altă parte.

– Şi-acum, fiică, vreau să-mi dezvălui adevărul, grăi Egwene. Tot ce ştii. În afară de noi trei nu va mai şti nimeni, adăugă ea când Sheriam îi aruncă o privire lui Siuan.

Sheriam îşi netezi o clipă fustele, trase de ele, de fapt, evitând privirea lui Egwene şi încercând, firește, să găsească în continuare o cale prin care să se eschiveze. Însă cele Trei Jurăminte o ţineau legată. Nu putea minţi şi, indiferent ce ar fi crezut despre adevărata poziţie a lui Egwene, era cale lungă de la a lucra pe la spatele ei şi a-i nega autoritatea în faţă. Până şi Romanda păstra curtoazia cuvenită, deşi cu greu uneori.

Inspirând adânc, Sheriam îşi împreună mâinile în poală şi începu să vorbească. Paradoxal, cum stătea jos şi lângă ea se afla Ewgene, Sheriam parcă i se adresa pieptului mamei sale, la propriu.

– Când am aflat că Ajah Roşie se face răspunzătoare de instituirea lui Logain ca Dragon fals, noi am simţit nevoia să luăm măsuri.

Prin „noi" se referea, desigur, la cârdul de surori pe care-l strânsese în jurul ei; Carlinya, Beonin şi celelalte aveau la fel de multă influenţă ca şi majoritatea Conducătoarelor, chiar dacă nu neapărat în cadrul Divanului.

– Elaida a cerut ca toate surorile să se întoarcă în Turn, aşadar, am ales zece surori care să se conformeze, cât mai repede cu

putință. Ar fi trebuit să fi ajuns de mult acolo și să se asigure în taină că fiecare soră din Turn înțelegea adevărul despre ce au făcut Roșiile împreună cu Logain. Nici... ezită Sheriam, apoi termină propoziția în grabă: Nici măcar Divanul nu știe despre ele.

Egwene se îndepărtă, frecându-și din nou tâmplele. Se asigurau în taină. În speranța că Elaida va fi detronată. Nu era un plan rău, de fapt; ar fi funcționat la un moment dat. La fel de bine putea dura ani întregi. Aproape toate surorile aveau ideea asta: cu cât petreceau mai mult timp fără *să facă* nimic, cu atât era mai bine. Treptat, ele ar putea convinge lumea întreagă că Turnul Alb n-a fost niciodată cu adevărat înfrânt. Mai fusese învins și înainte, cu toate că doar câțiva oameni știau acest lucru. Poate că, în timp, vor găsi o cale prin care să potrivească totul în așa fel încât să pară că nu se întâmplase nimic în realitate.

– De ce ascundeți acest lucru Divanului, Sheriam? Doar nu credeți că vreuna dintre ele i-ar vorbi Elaidei despre planul vostru.

Jumătate dintre surori se uita chiorâș la cealaltă jumătate de teama simpatizantelor fostei sfetnice a reginei Morgase. Parțial din această cauză.

– Mamă, o soră care ar hotărî că este o greșeală ceea ce facem noi mă îndoiesc că ar accepta să fie aleasă Conducătoare. Sau ar fi plecat de mult.

Deși Sheriam rămase la fel de încordată, ea adoptă acel ton răbdător despre care părea să creadă că avea cel mai mare efect asupra lui Egwene. De obicei, era mai abilă în a schimba subiectul.

– Suspiciunile reprezintă cea mai mare dificultate cu care ne confruntăm în acest moment. Nimeni n-are încredere în nimeni. Dacă am înțelege cum să...

– Frăția Ajah Neagră, interveni cu blândețe Siuan. Îți îngheață sângele în vene ca atunci când vezi o știucă argintie pe fuste. Cine poate ști cine este Neagră și de ce e în stare?

Sheriam îi aruncă din nou o privire aspră lui Siuan, apoi, într-o clipă, forța se scurse din ea. Sau, mai degrabă, un soi de tensiune înlocuită cu o altă stare asemănătoare. Se uită la Egwene, pe urmă încuviință anevoie din cap. După cum strâmba din gură, ar fi încercat să se eschiveze din nou dacă n-ar fi fost limpede ca bună ziua că Egwene n-ar fi îngăduit una ca asta. Mai toate surorile din tabără credeau asta, însă după mai bine de trei mii de ani în care existența frăției Ajah Neagră fusese negată, era o convingere

dezgustătoare. Aproape nimeni nu deschidea acest subiect, indiferent ce credea.

– Întrebarea, mamă, este ce se va întâmpla atunci când va afla Divanul, continuă Siuan, reflectând, aparent, cu voce tare. Nu mi-o imaginez pe niciuna dintre Conducătoare acceptând scuza că nu i s-a spus nimic, deoarece ar fi posibil să fie de partea Elaidei. Cât despre bănuiala că ar putea fi din Ajah Neagră... Ei bine, cred că ar fi cam supărate.

Sheriam păli uşor. Era o minune că nu se făcuse albă ca varul. „Supărate" era puţin spus. Într-adevăr, Sheriam s-ar fi confruntat cu *mult* mai mult decât supărare dacă s-ar fi aflat toată povestea.

Aşadar, era momentul să profite de avantajul pe care-l avea, dar lui Egwene îi veni în minte o altă întrebare. Dacă Sheriam şi prietenele ei trimiseseră – ce erau? Nu iscoade, poate dihori dornici să prindă şobolani – dihori în Turnul Alb, ar putea...?

Durerea ascuţită şi fulgerătoare din ceafă, acolo unde se afla sertăraşul cu emoţii, o făcu să uite tot. Dacă ar fi simţit-o direct, ar fi amorţit complet. Şi aşa, ochii îi ieşeau din orbite. Un bărbat cu abilitatea de a mânui Puterea atingea lanţul din jurul gâtului lui Moghedien; aceasta era o legătură în care nu putea fi adus niciun bărbat. Durere şi ceva nemaiauzit la Moghedien. Speranţă. Apoi totul dispăru, vigilenţa, emoţiile. Lanţul fusese desfăcut.

– Trebuie... trebuie să iau o gură de aer, reuşi ea să spună.

Sheraim dădu să se ridice, la fel şi Siuan, însă ea le făcu semn să se aşeze la loc.

– Nu, vreau să fiu singură, rosti ea în grabă. Siuan, află tot ce ştie Sheriam despre dihori. Pe sfânta Lumină, despre cele zece surori, am vrut să spun.

Amândouă se holbau la ea, dar, slavă Luminii, niciuna n-o urmă când ea smulse lampa din cui şi ieşi în grabă.

Deşi nu se cuvenea ca Amyrlin să fie văzută fugind, ea înainta cu paşi grăbiţi, ridicându-şi fustele cu mâna liberă. Luna strălucea puternic pe cerul senin, aruncând umbre peste corturi şi căruţe. Mai toţi oamenii din tabără dormeau, însă pe ici, pe colo focurile mai ardeau mocnit. Câţiva Străjeri se plimbau pe-afară, precum şi câţiva servitori. Prea mulţi ochi ar fi văzut-o fugind. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se ofere s-o ajute cineva. Îşi dădu seama că gâfâia, dar din cauza panicii, nu a efortului depus.

Când intră în cortul mic al lui „Marigan", văzu că era gol. Păturile de pe pământ, care serveau drept pat, erau răvășite și azvârlite la o parte ca și când cineva ar fi plecat în grabă.

„Dar dacă s-ar fi aflat încă aici? se întrebă ea. Fără lanț la gât și, poate, în compania celui care o eliberase?" Se retrase ușor, cutremurându-se. Moghedien avea motive întemeiate s-o dispreţuiască, foarte personale, iar singura soră care-i putea ține piept singură unei Rătăcite, atunci când aceasta conducea Puterea, se afla în Ebou Dar. Moghedien ar fi ucis-o pe Egwene fără să observe cineva; chiar și dacă o soră ar fi simțit-o conducând Puterea, nu i-ar fi atras atenția. Mai rău, Moghedien ar fi lăsat-o în viață și nimeni n-ar fi aflat nimic decât atunci când ar fi descoperit că ambele femei dispăruseră.

– Mamă, zise Chesa, apărând în spatele ei, n-ar trebui să te afli aici, în aerul nopții. Știi că nu face bine. Dacă o voiai pe Marigan, aș fi chemat-o eu.

Egwene tresări. Nu o simțise pe Chesa în urma ei. Îi privi cu atenție pe oamenii adunați în jurul focurilor din apropiere. Se strânseseră laolaltă ca să-și țină companie, nu ca să se încălzească în acea căldură spurcată, și nu erau aproape. Totuși, poate careva văzuse cine intrase în cortul lui „Marigan". Cu siguranță, avusese câțiva vizitatori, deși niciunul nu fusese bărbat. Un bărbat ar fi atras atenția.

– Cred că a fugit, Chesa.

– Femeie meschină! exclamă Chesa. Mereu am spus că are o gură spurcată și o căutătură vicleană. Să plece ca un hoț pe furiș după ce ai luat-o în grija ta. O să moară de foame pe marginea drumului, dacă nu de mâna ta. N-are pic de recunoștință!

Ea o urmă pe Egwene până la cortul în care dormea, bolborosind despre răutate, în general, și despre lipsa de recunoștință a lui „Marigan", în special, și despre cum ar trebui tratate cele de teapa ei, păreri care păreau să oscileze între a le schimba până când își găseau locul și a le da afară înainte să apuce să fugă, și sugerându-i lui Egwene să-și verifice bijuteriile ca să se asigure că le mai avea.

Egwene abia dacă o auzea. Mintea ei o luase razna. Nu putea fi Logain, nu-i așa? N-avea de unde să știe despre Moghedien, darămite să se mai și întoarcă s-o salveze. Să fi fost el? Bărbații aceia pe care-i aduna Rand, *asha'manii* aceia. În fiecare sat circulau în șoaptă zvonuri despre *asha'mani* și Turnul Negru. Aproape toate surorile încercau să se prefacă a nu fi afectate de faptul că zeci de

conducători ai Puterii se strângeau la un loc – cea mai rea dintre poveşti trebuie să fi fost inventată; zvonurile erau mereu exagerate –, însă lui Egwene îi venea să se facă mică de frică de fiecare dată când se gândea la ei. Un *asha'man* ar fi fost în stare... Dar de ce? Cum de-ar fi ştiut mai mult decât Logain?

Încerca să evite singura concluzie acceptabilă. Era vorba despre ceva mult mai rău decât Logain sau chiar decât un *asha'man*. Unul dintre Rătăciţi o eliberase pe Moghedien. Rahvin murise de mâna lui Rand, după spusele lui Nynaeve, şi al'Thor îl omorâse şi pe Ishamael, sau aşa se ştia. Şi pe Aginor, şi pe Balthamel. Moiraine îl ucisese pe Be'lal. Mai rămâneau Asmodean, Demandred şi Sammael dintre bărbaţi. Sammael era în Illian. Nimeni nu ştia unde erau ceilalţi sau care dintre femei supravieţuise. Moiraine îi venise de hac lui Lanfear sau îşi veniseră de hac una celeilalte, dar toate celelalte femei erau în viaţă, din câte se ştia. Însă nu fusese o femeie, ci un bărbat. Care? Planurile fuseseră făcute din timp în caz că un Rătăcit ar fi atacat tabăra. Nicio soră de acolo n-ar fi egalat de una singură un Rătăcit, însă prins în cercuri era o altă poveste. Dacă vreun Rătăcit ar fi pătruns pe furiş în tabără, s-ar fi trezit cu cercuri în jurul lui. Sau al ei, odată ce ar fi înţeles cine era aceasta. Dintr-un anume motiv, Rătăciţii nu trădau niciun semn de nemurire. Poate o fi fost un efect al faptului că erau legaţi de Cel Întunecat. Ei...

Şovăia prea mult. Trebuia să-şi limpezească mintea.

– Chesa?

– ... arăţi de parcă ai nevoie de un masaj la cap ca să-ţi treacă durerea, asta... asta... Da, mamă?

– Caută-le pe Siuan şi pe Leane. Trimite-le la mine. Dar să nu te audă nimeni.

Chesa rânji, făcu o plecăciune şi o luă la fugă. Deşi nu ştia mai nimic despre curentele de opinie pe seama lui Egwene, slujnicei i se păreau amuzante toate acele urzeli şi intrigi. Nu că ar fi ştiut mai mult decât ceea ce era la suprafaţă, ceea ce era foarte puţin. Egwene nu se îndoia de loialitatea ei, însă părerea Chesei despre ce însemna incitant s-ar putea schimba dacă ar afla despre profunzimea acestor uneltiri.

Aprinzând lămpile de petrol din cort cu ajutorul Puterii, Egwene suflă în flacăra lămpii pe care o ţinea în mână şi o aşeză cu grijă într-un colţ. Deşi trebuia să-şi limpezească mintea, avea în continuare sentimentul că bâjbâia în întuneric.

CAPITOLUL 9

Două ştiuci argintii

Egwene şedea pe scaunul ei – unul dintre puţinele scaune adevărate din tabără, prevăzut cu câteva sculpturi simple asemănătoare celor de pe fotoliul cel mai bun al unui fermier, suficient de încăpător şi de confortabil ca să nu se simtă prea vinovată că jilţul ocupa prea mult spaţiu în căruţă – încercând să-şi adune gândurile, când Siuan trecu pe lângă deschizătura cortului şi se furişă înăuntru. Frumoasa şi voinica soră nu părea prea încântată.

– De ce, pe sfânta Lumină, ai fugit?

Vocea nu i se schimbase odată cu expresia de pe faţă. Ea îşi dojenea superioarele chiar şi atunci când o făcea pe un ton respectuos. Oarecum respectuos. Nici privirea din ochii ei albaştri nu se modificase; era la fel de pătrunzătoare ca sula meşterului care făurea şei.

– Sheriam m-a alungat ca pe o muscă, răspunse Egwene şi gura surprinzător de fină i se strâmbă amarnic. A plecat de îndată ce ai plecat şi tu. Nu-ţi dai seama că ţi s-a predat? Chiar asta a făcut. Ea, Anaiya, Morvrin şi toate celelalte. Poţi fi convinsă că vor încerca să dreagă lucrurile în seara asta. S-ar putea să şi reuşească. Nu văd cum, dar este posibil.

Leane intră în cort când ultimele cuvinte îi ieşiră pe gură. Era o femeie înaltă şi mlădioasă, iar faţa ei arămie era la fel de tânără precum cea a lui Siuan, şi din acelaşi motiv; era, de asemenea, suficient de în vârstă ca să fie mama lui Egwene, adevărul fie spus. Leane îi aruncă o singură privire lui Siuan şi-şi ridică braţele, atât cât îi permitea acoperişul cortului.

– Mamă, este un risc nebunesc.

Ochii ei negri şi visători deveniră brusc scăpărători, însă vocea avea o tonalitate languroasă chiar şi atunci când era iritată. Odinioară, fusese vioaie.

– Dacă ne va vedea cineva astfel împreună, pe Siuan şi pe mine...

– Puţin îmi pasă dacă află toată tabăra că sunteţi certate doar de ochii lumii, o întrerupse cu asprime Egwene, ţesând o protecţie, o pavăză în jurul lor, împotriva curioşilor care ar fi avut de gând să tragă cu urechea.

Aceasta putea fi străpunsă în timp, însă nu fără detecţie, nu atâta vreme cât ea ţinea firul în loc să-l înnoade.

Nu-i păsa şi probabil că n-ar fi trebuit să le cheme pe amândouă; dar primul ei gând mai limpede fusese acela de a le convoca pe cele două surori în care avea încredere. Nimeni din tabără nu bănuia nimic. Toată lumea ştia că fosta Supremă şi fosta ei Păstrătoare se dispreţuiau la fel de mult cum Siuan detesta faptul că era tutoarea succesoarei ei. Dacă vreuna dintre surori ar fi descoperit adevărul, ele ar fi îndurat penitenţa timp îndelungat şi n-ar fi fost una uşoară – femeile Aes Sedai nu apreciau să fie luate în derâdere de alte persoane; *regi* plătiseră pentru asta –, însă, între timp, presupusa animozitate dintre ele se bucura de o oarecare îngăduinţă din partea celorlalte surori, inclusiv din partea Conducătoarelor. Dacă *amândouă* susţineau acelaşi lucru, însemna că aşa era. Un alt efect întâmplător al faptului de a fi ferecată se dovedea a fi util, unul pe care nu-l cunoştea nimeni. Nu mai erau legate prin cele Trei Jurăminte; deci puteau minţi de îngheţau apele.

Existau intrigi şi înşelătorii peste tot. Tabăra semăna cu o mlaştină urât mirositoare, unde plante ciudate răsăreau nevăzute în ceaţă. Acelaşi lucru se întâmpla, probabil, oriunde se adunau Aes Sedai. După trei mii de ani de complotări, oricât de necesare ar fi fost, nu era deloc surprinzător că intrigile deveniseră a doua natură pentru majoritatea surorilor şi foarte accesibile pentru

celelalte. Cu adevărat îngrozitor era faptul că ea începuse să-şi dea seama că-i plăceau toate aceste maşinaţii. Şi nu pentru ceea ce reprezentau, ci pentru că semănau cu un puzzle, cu toate că nişte bucăţi răsucite de fier n-ar fi intrigat-o nici măcar pe sfert. Nu voia să ştie ce spunea acest lucru despre ea. La urma urmei, *era* o Aes Sedai, indiferent ce ar crede alţii, şi trebuia să accepte atât părţile rele, cât şi pe cele bune.

– Moghedien a fugit, continuă ea. Un bărbat i-a îndepărtat brăţara *a'dam*. Un bărbat cu abilităţi de a mânui Puterea. Cred că unul dintre ei i-a scos lanţul; nu l-am văzut în cortul ei. Ar putea exista o cale prin care să-l găsim cu ajutorul brăţării, dar n-o cunosc.

Aceste cuvinte le scoase din înţepeneală. Lui Leane i se înmuiară picioarele şi se lăsă pe taburetul pe care-l folosea uneori Chesa. Siuan se aşeză încet pe pat, cu spatele drept şi cu mâinile pe genunchi. Deşi era absurd, Egwene observă că rochia acesteia avea nişte floricele albastre brodate în forma unui labirint mare tairean în jurul tivului, o bandă care făcea ca fustele petrecute să pară una singură atunci când femeia stătea nemişcată. O altă bandă înconjura cu gust corsajul. Pe de o parte, grija pentru hainele pe care le purta, să fie frumoase în loc de potrivite, reprezenta, cu siguranţă, o mică schimbare – nu exagera niciodată –, însă, pe de altă parte, era la fel de severă precum expresia de pe faţa ei. Şi un puzzle. Siuan detesta schimbarea şi i se opunea. Cu excepţia acesteia.

Leane, în schimb, accepta că Siuan se transformase într-o adevărată Aes Sedai. Femeie tânără din nou – Siuan o auzise pe o Galbenă exclamând mirată că amândouă aveau vârsta procreării, în toate privinţele –, Leane părea să nu fi fost niciodată Păstrătoare, să nu fi avut niciodată un alt chip. Imaginea simţului practic şi al eficienţei lăsase locul idealului unei femei domani nepăsătoare şi atrăgătoare. Până şi rochia de călărie era croită în stilul locurilor sale natale. Lăsând deoparte faptul că era din mătase şi foarte subţire, că aproape că se vedea prin ea, rochia era la fel de ineficace pentru a străbate drumurile ca şi culoarea sa de un verde-deschis. Când i se spusese că prin ferecarea ei fuseseră rupte toate legăturile şi asocierile, Leane alesese Ajah Verde în locul reîntoarcerii sale în Ajah Albastră. Nimeni nu mai schimbase frăţiile Ajah până atunci, tot aşa cum nimeni nu mai fusese ferecat, apoi Tămăduit. Siuan se întorsese în Ajah Albastră, bombănind despre nevoia idioată de „a implora şi de a se ruga înclinându-şi capul cu graţie pentru a fi aleasă", conform exprimării oficiale.

– Vai, Lumină! şopti Leane, trântindu-se pe taburet mai puţin delicat decât o făcea de obicei. Ar fi trebuit s-o trimitem la judecată chiar din prima zi. N-am aflat nimic important de la ea ca s-o lăsăm din nou liberă în lume. Nimic!

Era o mărturie a uluirii ei; în general, nu făcea afirmaţii deja evidente. Creierul ei nu devenise trândav, în ciuda purtării de care dădea dovadă. Oricât de languroase şi de seducătoare ar fi părut femeile domani în aparenţă, erau cunoscute ca fiind cele mai pricepute negustorese din lume.

– La naiba! Ar fi trebuit s-o punem sub pază, şuieră printre dinţi Siuan.

Egwene ridică din sprâncene. Siuan trebuie să fi fost la fel de şocată ca şi Leane.

– Şi cine s-o păzească? Faolain? Theodrin? Ele nici măcar nu ştiu că voi două faceţi parte din grupul meu.

Un grup? Cinci femei. Faolain şi Theodrin nu erau aderente prea înflăcărate, mai cu seamă Faolain. Nynaeve şi Elayne puteau fi luate şi ele în considerare, la fel şi Birgitte, firește, cu toate că nu era Aes Sedai, însă acestea se aflau prea departe. Înşelăciunea şi viclenia erau în continuare cele mai mari atuuri ale ei. Şi faptul că nimeni nu se aştepta ca avantajul ăsta să vină din partea sa.

– Cum să fi explicat *cuiva* motivul pentru care servitoarea mea trebuia supravegheată? Şi-apoi, la ce ar fi folosit? Trebuie să fi fost unul dintre Rătăciţi. Credeţi că Faolain împreună cu Theodrin l-ar fi oprit? Nici măcar *eu* nu cred că aş fi reuşit, fie şi legată de Romanda şi de Lelaine.

Acestea erau următoarele două cele mai puternice femei din tabără, la fel de puternice în Putere cum fusese odinioară Siuan.

Voinica făcea eforturi vizibile să nu se încrunte, dar chiar şi aşa nu se putu abţine să nu pufnească. Spunea adesea că, dacă nu va mai fi Supremă, atunci o va învăţa pe Egwene cum să fie cea mai bună Amyrlin care existase vreodată. Totuşi, trecerea de la leul periculos la şoarecele supus era dificilă. Egwene nu-i îngăduia destulă libertate din acest motiv.

– Vreau ca voi două să-i întrebaţi pe cei care se află în apropierea cortului în care dormea Moghedien. Cineva trebuie să-l fi văzut pe bărbat. Este posibil să fi venit pe jos. Oricine ar fi deschis o poartă într-un spaţiu atât de îngust ar fi riscat s-o fi tăiat în două, oricât de mică ar fi ţesut-o.

Siuan pufni, mai zgomotos decât prima oară.

– De ce ne-am bate capul? bombăni ea. Vrei să pornești în căutarea ei, asemenea unui erou nerod din povestea unui menestrel nebun ca s-o aduci înapoi? Poate vrei să-i legi pe toți Rătăciții, deodată? Să câștigi Ultima Bătălie dacă tot faci asta? Și dacă am obține o descriere din cap până-n picioare, nimeni nu-i poate deosebi pe Rătăciți. Nimeni de aici, oricum. E cea mai inutilă adunătură de...

– Siuan! rosti Egwene cu asprime, îndreptându-și spatele.

Libertatea era una, însă existau limite. N-ar fi tolerat o asemenea atitudine nici măcar din partea Romandei.

Siuan se îmbujoră ușor. Încercând să se stăpânească, își frământa fustele în mâini, evitând privirea lui Egwene.

– Îți cer iertare, mamă, zise ea în cele din urmă, părând aproape sinceră.

– A avut o zi grea, mamă, interveni Leane cu un zâmbet jucăuș.

Se pricepea foarte bine la asta, deși, de obicei, îl folosea pentru a pune pe jar inimile bărbaților. Nu într-un mod trivial, firește, fiindcă era extrem de selectivă și de discretă.

– Dacă stau bine să mă gândesc, mai mereu are zile grele. Măcar dacă s-ar putea abține să nu mai arunce cu diverse lucruri în Gareth Bryne de fiecare dată când se mânie...

– Ajunge! izbucni Egwene.

Leane încerca doar s-o facă pe Siuan să se mai destindă, numai că ea nu părea dispusă.

– Vreau să aflu tot despre cel care a eliberat-o pe Moghedien, fie și dacă este scund sau înalt, continuă al'Vere. Orice ar putea să-l deosebească de o umbră care se furișează prin întuneric. Dacă nu cer prea mult, cumva.

Leane ședea nemișcată, zgâindu-se la florile de pe covorul de sub picioarele ei.

Siuan se înroși toată; deoarece avea pielea deschisă la culoare, semăna cu un apus de soare.

– Îți... cer iertare, mamă.

De data asta chiar părea spășită. Era limpede că-i era greu s-o privească în ochi pe Egwene.

– Uneori e greu să... Nu, fără scuze. Îți cer iertare.

Egwene își pipăia șalul, prelungind momentul de tăcere și privind-o pe Siuan fără să clipească. Învățase asta de la Siuan. La scurt timp însă, femeia începu să se foiască stânjenită pe pat.

Atunci când ştiai că greşeai, tăcerea înţepa, iar înţepăturile îţi aduceau aminte că *greşeai*. Tăcerea era o unealtă folositoare în anumite situaţii.

– Având în vedere că nu-mi amintesc ce ar trebui să iert, adăugă ea încet într-un final, nu e nevoie să-ţi ceri iertare. Dar, Siuan... Să nu se mai întâmple.

– Mulţumesc, mamă, spuse Siuan şi un zâmbet crispat îi încolţi pe buze. Dacă-mi este îngăduit, aş presupune că te-am învăţat foarte bine. Dar dacă-mi dai voie să-ţi sugerez... adăugă ea aşteptând încuviinţarea nerăbdătoare a lui Egwene... una dintre noi ar trebui să ducă porunca ta de a pune întrebări la Faolain sau la Theodrin şi să se prefacă a fi îmbufnată că trebuie să joace rolul de mesager. Vor stârni mai puţine comentarii decât în cazul meu sau al lui Leane. Toată lumea ştie că eşti stăpâna lor.

Egwene fu de acord pe loc. Încă nu reuşea să gândească limpede, altminteri şi-ar fi dat singură seama de asta. Durerea de cap îi reveni. Chesa susţinea că se datora lipsei de somn, dar era greu să dormi atunci când îţi bubuia capul. De fapt, ar fi avut nevoie de un cap mai mare decât al ei, ca să nu se simtă încordată şi plină de griji cum era ea. Cel puţin în acele momente putea dezvălui secretele care o ţinuseră ascunsă pe Moghedien, cum să ţeşi măşti cu ajutorul Puterii şi cum să-ţi ascunzi înzestrarea de celelalte femei cu abilitatea de a conduce Puterea. Ar fi fost prea periculos să facă dezvăluirile astea atunci când ele ar fi dus la demascarea lui Moghedien.

„Puţin mai multe urale", reflectă ea mâhnită. Câştigase multe favoruri şi urale atunci când dezvăluise secretul cândva pierdut despre Călătorie, care, cel puţin, îi aparţinuse, şi mai multe laude de atunci pentru fiecare secret smuls de la Moghedien, ca atunci când îţi scoteai un dinte. Însă niciuna dintre urale nu contase prea mult având în vedere poziţia pe care o ocupa. Puteai mângâia cu blândeţe creştetul unui copil talentat, fără să uiţi că era totuşi copil.

Leane plecă făcând o plecăciune şi un comentariu sec cum că nu regreta deloc faptul că altcineva nu va avea parte de odihnă în noaptea aceea. Siuan aşteptă; nimeni n-avea voie să le vadă plecând împreună. Egwene o privi cu atenţie pe cealaltă femeie o vreme. Tăceau amândouă. Siuan părea pierdută în gânduri. Într-un sfârşit, ea tresări, se ridică în picioare şi-şi netezi rochia, pregătindu-se să plece.

– Siuan... începu încet Egwene, apoi tăcu, neştiind cum să continue.

Siuan înţelese.

– Mamă, n-ai avut doar dreptate, ci ai fost şi îngăduitoare, zise ea, privind-o în ochi pe Egwene, prea îngăduitoare, deşi n-ar fi trebuit. Tu eşti Suprema Amyrlin şi *nimeni* n-are dreptul să-ţi vorbească necuviincios. Dacă vrei să-mi dai o pedeapsă care s-o facă până şi pe Romanda să-i fie milă de mine, ar fi ceea ce merit.

– Îmi voi aminti data viitoare, replică Egwene, iar Siuan îşi plecă fruntea, supusă.

Poate chiar era supusă. Dar dacă schimbarea ei nu era mai profundă decât părea a fi, atunci, cu siguranţă, va exista o dată viitoare şi multe altele după ea.

– Totuşi, vreau să întreb despre Seniorul Bryne, insistă Egwene şi expresia de pe faţa ei deveni impenetrabilă. Eşti sigură că vrei să... intervin?

– De ce aş vrea asta, mamă? întrebă Siuan, a cărei voce era mai searbădă decât supa rece. Singurele mele îndatoriri sunt să te învăţ eticheta funcţiei pe care o deţii şi să-i înmânez lui Sheriam rapoartele pe care le primesc de la iscoadele mele.

Îşi mai păstrase o parte din vechea reţea, cu toate că nimeni nu ştia în mâna cui ajungeau aceste rapoarte.

– Gareth Bryne îmi ocupă prea puţin timp ca să fie nevoie de intervenţii.

Aproape întotdeauna ea se referea astfel la el, iar atunci când îi rostea şi titlul, o făcea pe un ton acid.

– Siuan, un hambar ars şi câteva vite nu pot costa atât de mult.

Nu în comparaţie cu solda şi hrana pentru soldaţi, cu siguranţă. Însă ea se oferise şi cu alte ocazii şi primise acelaşi răspuns încăpăţânat.

– Îţi mulţumesc, mamă, dar nu. N-am de gând să-i îngădui să spună că nu m-am ţinut de cuvânt. Am jurat că voi *plăti* datoria.

Renunţând la aerul sever, Siuan izbucni brusc în râs, lucru care se întâmpla arareori atunci când vorbea despre Seniorul Bryne. De cele mai multe ori se încrunta.

– Dacă simţi nevoia să-ţi faci griji, atunci fă-ţi griji pentru el, nu pentru mine. Mă descurc şi singură cu Gareth Bryne.

Aceasta era şi partea ciudată. Deşi nu mai avea aceeaşi forţă în a stăpâni Puterea, totuşi nu era atât de slăbită încât să fie nevoită să fie servitoarea lui, să petreacă ore în şir cu mâinile vârâte până la

coate în apa fierbinte cu clăbuci ca să-i spele cămăşile şi nădragii. Poate că Siuan accepta să facă asta ca să aibă pe cine să-şi verse amarul pe care în alte împrejurări era nevoită să şi-l stăpânească. Indiferent care ar fi fost motivul, acest comportament nu stârnea prea multe bârfe şi confirma ciudăţenia ei în ochii multora. La urma urmei, *era* o Aes Sedai, deşi nu la fel de puternică. Metodele lui de a face faţă temperamentului ei – cel puţin atunci când ea azvârlea cu farfurii şi cu cizme – o înfuriau şi o făceau să-l ameninţe cu consecinţe groaznice. Cu toate astea, deşi l-ar fi putut lega atât de strâns încât să nu-şi mai mişte nici măcar un deget, Siuan nu se atingea niciodată de *saidar* când se afla prin preajma lui, nici atunci când trebuia să-i slujească, nici măcar când era dojenită. Deocamdată, ea reuşise să ascundă acest aspect de majoritatea celor din tabără, dar unele lucruri mai ieşeau la iveală când se înfuria sau când Leane era binedispusă. Părea să nu *existe* nicio explicaţie. Siuan nu era nici slabă de înger, nici proastă, nici sfioasă, nici temătoare. Nu era...

– Ar fi mai bine să pleci, Siuan, conchise Egwene, convinsă că unele secrete nu vor fi dezvăluite în acea seară. S-a făcut târziu şi ştiu că ai nevoie de odihnă.

– Da, mamă. Şi îţi mulţumesc, adăugă ea, deşi Egwene nu înţelegea pentru ce.

După ce plecă Siuan, Egwene îşi frecă din nou tâmplele. Simţea nevoia să se plimbe. Cortul nu-i oferea asta: deşi era cel mai mare din tabără şi avea un singur locuitor, spaţiul era ocupat de pat, de scaun, de taburet, de lavoar, de oglindă şi de nu mai puţin de trei cufere pline cu haine. Chesa avusese grijă de ultimele, la fel Sheriam, Romanda, Lelaine şi alte câteva Conducătoare. Şi se ocupau în continuare; dacă mai primea daruri din mătase şi ciorapi sau încă o rochie suficient de amplă ca să întâmpine un rege, va avea nevoie de un al patrulea cufăr. Probabil că Sheriam şi Conducătoarele nădăjduiau că rochiile acelea splendide îi vor distrage atenţia de la alte chestiuni, dar Chesa era de părere că Amyrlin trebuia să se îmbrace potrivit statutului ei. Servitorii păreau să creadă în respectarea ritualurilor corecte la fel de mult ca şi Divanul. În scurt timp, Selame îşi va face apariţia; era rândul ei s-o dezbrace pe Egwene pentru culcare, un alt ritual. Doar că ea nu era pregătită să meargă la culcare, deoarece gândurile nu-i dădeau pace şi n-avea astâmpăr.

Lăsând lămpile aprinse, ieşi în grabă din cort înainte să apară Selame. Plimbarea o va ajuta să-şi limpezească mintea şi poate o va obosi suficient de mult încât să doarmă adânc. Nu-i va fi greu să adoarmă – Vestitoarele-n vise Înţelepte o învăţaseră mai demult această artă –, dar îi va fi greu să-şi găsească liniştea. Mai ales când mintea îi era plină de griji pentru Romanda, Lelaine şi Sheriam, şi pentru Rand, Elaida, Moghedien, şi vreme... era o listă nesfârşită.

Evită să se apropie de cortul lui Moghedien. Dacă ar fi pus chiar ea întrebări, ar fi însemnat să-i acorde o prea mare importanţă unei servitoare fugare. Discreţia devenise a doua ei natură. Jocul pe care-l făcea permitea puţine scăpări. Dacă erai neglijent cu chestiuni mai puţin importante, ajungeai să fii neglijent şi cu cele esenţiale. Mai rău, puteai descoperi că te-ai înşelat în privinţa lucrurilor de bază. Cel slab trebuie să fie îndrăzneţ cu chibzuinţă. Era vorba lui Siuan. Se străduia cu adevărat s-o înveţe, deoarece cunoştea prea bine acest joc.

Prin tabăra peste care Luna arunca umbre nu mişunau mai mulţi oameni decât înainte. Câţiva stăteau tolăniţi în jurul focurilor care mocneau, osteniţi după muncile de seară şi o zi istovitoare petrecută pe drum. Cei care o vedeau, în timp ce ea trecea pe lângă ei, se ridicau anevoie ca să facă reverenţe, murmurând: „Lumina să strălucească peste tine, Stăpână!", sau ceva asemănător, cerându-i uneori binecuvântarea, pe care ea le-o dădea printr-un simplu: „Lumina să te binecuvânteze, copilul meu". Bărbaţi şi femei care i-ar fi putut fi bunici se aşezau la locurile lor cu feţe surâzătoare. Se întreba ce credeau cu adevărat despre ea, ce ştiau. Toate femeile Aes Sedai formau un scut puternic în faţa lumii întregi, inclusiv în faţa propriilor servitori. Însă Siuan spunea că, dacă bănuiai că un servitor ştia de două ori mai mult decât ar fi trebuit, atunci nu cunoşteai adevărul decât pe jumătate. Cu toate astea, plecăciunile, curtoaziile şi murmurele o însoţeau de la un grup de oameni la următorul, consolând-o cu posibilitatea că existau măcar câţiva care n-o vedeau ca pe o copilă pe care Divanul o scosese la lumină atunci când avusese nevoie de ea.

Trecând pe lângă un spaţiu deschis împrejmuit cu frânghii legate de nişte stâlpi implântaţi în pământ, raza argintie de lumină a unei porţi străluci cu putere în întuneric pe când se rotea, deschizându-se. Şi totuşi, nu era lumină, fiindcă nu arunca umbre. Se opri ca să privească de după un stâlp. Niciunul dintre cei strânşi în jurul focurilor nu-şi ridică privirea; se obişnuiseră deja cu

această privelişte. Vreo zece surori, de două ori mai mulţi servitori şi câţiva Străjeri începură să se reverse, întorcându-se cu mesaje şi colivii de răchită pline cu porumbei din porumbarele din Salidar, aflate la mai bine de opt sute de kilometri depărtare înspre apus şi miazăzi de cum zburau gâştele.

Aceştia se împrăştiară înainte să se închidă poarta, ducând mesajele Conducătoarelor, frăţiilor Ajah de care aparţineau, o parte intrând în corturile lor. Siuan îi întâmpina în majoritatea nopţilor. Arareori avea încredere ca altcineva să-i aducă mesajele, deşi mai toate erau încifrate. Uneori, lumea părea să deţină mai multe reţele de iscoade decât Aes Sedai, cu toate că aproape toate se împuţinaseră din cauza împrejurărilor. Cei mai mulţi agenţi care slujeau diferitelor Ajah se pare că se dăduseră la fund aşteptând ca „dificultăţile" din Turnul Alb să fie rezolvate, iar multe dintre iscoadele personale ale surorilor habar n-aveau unde se afla în prezent femeia pe care o slujeau.

Câţiva dintre Străjeri o văzură pe Egwene şi făcură plecăciuni atente, arătând respectul cuvenit şalului. S-o fi uitând surorile chiorâş la ea, însă Divanul o denumise Amyrlin, iar pentru Gaidin era suficient. În Limba străveche Gaidin înseamnă „Fratele Bătăliilor", este un titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjerii lor. Câţiva servitori făcură şi ei plecăciuni şi reverenţe. Niciuna dintre femeile Aes Sedai care ieşiseră în grabă din poartă nu aruncase măcar o privire în direcţia ei. Poate n-o observaseră. Poate.

Într-un fel, faptul că oricine putea primi veşti de la iscoada sa era unul dintre „darurile" lui Moghedien. Surorile care deţineau forţa de a deschide o poartă fuseseră toate în Salidar suficient de mult timp încât să-l cunoască bine. Cele care puteau ţese o poartă de o dimensiune potrivită puteau Călători aproape oriunde de acolo şi să aterizeze pe loc. Cu toate astea, a încerca să Călătorească *în* Salidar ar fi însemnat să-şi petreacă jumătate din fiecare noapte, mai multe pentru unii, descoperind noul petic de pământ împrejmuit de fiecare dată când instalau tabăra. Egwene reuşise să afle de la Moghedien o nouă modalitate de a Călători dintr-un loc pe care nu-l ştiai bine către un altul pe care-l cunoşteai. Mai înceată decât Călătoria, Topirea-n văzduh nu era una dintre Înzestrările pierdute – nimeni nu mai auzise de ea –, aşadar până şi denumirea îi fusese atribuită lui Egwene. Oricine avea abilitatea de a Călători putea să se şi Topească-n văzduh, prin urmare, în fiecare seară, surorile se Topeau în văzduh în direcţia Salidar ca să verifice

păsările din porumbare care se întorseseră de unde fuseseră trimise, apoi Călătoreau înapoi.

Acea privelişte ar fi trebuit s-o mulţumească – femeile Aes Sedai răzvrătite dobândiseră Înzestrări pe care Turnul Alb le credea demult pierdute şi învăţaseră altele noi, iar aceste abilităţi vor fi de folos la detronarea Elaidei înainte să se termine totul –, şi totuşi, în loc de plăcere, Egwene simţea amărăciune. Faptul că era ignorată n-avea nicio legătură cu asta sau nu prea mare legătură, oricum. Pe măsură ce-şi continua plimbarea, focurile se îndepărtau, apoi dispăreau; în jurul ei nu se vedeau decât formele întunecate ale căruţelor, majoritatea cu acoperişurile din pânză întinse peste cercurile din fier şi corturile care străluceau palid în lumina Lunii. Dincolo de acestea, dealurile înconjurătoare erau presărate cu focurile din tabăra oştii, ca şi când stelele ar fi căzut pe pământ. Tăcerea din Caemlyn o făcea să simtă un gol în stomac, indiferent de ce spuneau ceilalţi.

În ziua plecării lor din Salidar sosise un mesaj, însă Sheriam nu se ostenise să i-l arate decât în urmă cu câteva zile, avertizând-o în mod repetat că trebuia să păstreze secret conţinutul acestuia. Divanul ştia, dar nimeni altcineva nu trebuia să afle. Încă un secret pe lângă cele zece mii care năpădiseră tabăra. Egwene era convinsă că nu l-ar fi citit niciodată dacă n-ar fi insistat asupra lui Rand. Îşi amintea fiecare cuvânt ales cu grijă, scris cu litere mărunte pe o foaie de hârtie atât de subţire, încât era o minune că peniţa nu trecuse prin ea.

Ne-am instalat cu bine la hanul despre care am vorbit şi ne-am întâlnit cu negustorul de lână. Este un tânăr remarcabil, întocmai cum ne-a povestit Nynaeve. Şi curtenitor. Cred că se teme întru câtva de noi, ceea ce este în regulă. Totul va decurge bine.

Poate ai auzit zvonuri despre prezenţa unor bărbaţi aici, inclusiv a unui individ din Saldaea. Zvonurile sunt adevărate, mă tem, dar nu l-am văzut pe vreunul şi-i vom evita pe cât posibil. Când fugi după doi iepuri, nu prinzi niciunul.

Verin şi Alanna sunt aici, împreună cu câteva femei tinere din aceeaşi regiune ca şi negustorul de lână. Voi încerca să ţi le trimit ca să înceapă ucenicia. Alanna s-a ataşat de negustorul de lână, ceea ce s-ar putea dovedi util, deşi este şi îngrijorător. Totul va decurge bine, sunt convinsă.

Merana Ambrey

Sheriam sublinie vestea bună, așa cum o înțelegea ea. Merana, o negociatoare pricepută, ajunsese la Caemlyn, unde fusese bine primită de Rand, „negustorul de lână". Pentru Sheriam era o veste minunată. Verin și Alanna vor aduce două fete din Ținutul Celor Două Râuri ca să devină novice. Sheriam era convinsă că vor urma același drum pe care o apucaseră ele însele. Părea să creadă că Egwene va fi foarte încântată să vadă fețe de acasă. Merana se va ocupa de tot. Merana știa ce făcea.

– Prostii, bombăni Egwene în noapte.

Un ins știrb care căra o găleată mare din lemn tresări și se holbă la ea atât de mirat, încât uită să facă o plecăciune.

Rand, *curtenitor*? Văzuse prima lui întâlnire cu Coiren Saeldain, emisarul Elaidei. „Autoritar" ar fi cuvântul potrivit. De ce s-ar comporta altfel cu Merana? Ambrey mai credea că lui îi era teamă, observația aceasta i se părea amuzantă. Lui Rand rareori îi era teamă, nici măcar atunci când ar fi trebuit să-i fie, iar dacă în acele momente se temea, Merana ar fi trebuit să știe că frica îl făcea până și pe cel mai blând bărbat să devină periculos, că Rand era primejdios doar fiind cine era. Și ce era cu atașamentul Alannei față de el? Egwene n-avea încredere totală în Alanna. Femeia făcea lucruri extrem de ciudate uneori, poate din neștiință sau dintr-un motiv ascuns. Egwene credea că femeia frumoasă cu trăsături vulpești va încerca să găsească o cale ca să ajungă în așternuturile lui Rand; el va fi precum lutul în mâinile unei astfel de făpturi. Elayne îi va rupe gâtul Alannei dacă era adevărat, și asta nu era tot. Cel mai rău era faptul că niciunul dintre porumbeii pe care Merana îi luase cu ea nu se întorsese în porumbarele din Salidar.

Merana trebuie să fi avut vreun cuvânt de trimis, fie și doar să anunțe că ea și solia ei plecaseră spre Cairhien. În ultima vreme, Înțeleptele nu păreau să recunoască faptul că Rand era în viață, și totuși el se afla acolo și stătea cu brațele încrucișate, din câte știa ea. Ceea ce ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. Sheriam vedea lucrurile diferit. Cine putea explica faptele unui bărbat? Poate nici măcar el, de cele mai multe ori, iar când era vorba despre unul care avea abilități de a mânui Puterea... Tăcerea dovedea că totul decurgea bine. Cu siguranță, Ambrey ar fi înștiințat-o dacă ar fi întâmpinat greutăți. Trebuie să se fi aflat pe drum înspre Cairhien, dacă nu cumva ajunsese deja acolo, și nu era nevoie să mai trimită rapoarte decât ca să confirme reușita. În privința asta, faptul că Rand se afla în Cairhien *era* oarecum o reușită. Unul dintre

scopurile Meranei, dacă nu cel mai important, fusese acela de a-i înlesni lui plecarea din Caemlyn şi astfel Elayne să revină acolo în siguranţă şi să urce pe Tronul Leului, iar pumnalele din Cairhien dispăruseră. Oricât de incredibil ar fi părut, Înţeleptele spuneau că Saeldain şi solia ei părăsiseră oraşul şi se îndreptau spre Tar Valon. Poate că nu era un lucru atât de incredibil. Totul părea să aibă logică, dat fiind prezenţa lui Rand şi felul în care femeile Aes Sedai rezolvau lucrurile. Chiar şi aşa, lui Egwene i se părea că totul era... greşit.

– Trebuie să merg la el, murmură ea.

Într-un ceas ar fi lămurit totul. În fond, Rand era tot Rand.

– Asta mi-a mai rămas de făcut. Trebuie să merg la el.

– Nu se poate, iar tu ştii asta.

Dacă Egwene n-ar fi dat dovadă de multă stăpânire de sine, i-ar fi sărit ţandăra. Chiar şi aşa, inima îi bubuia în piept şi după ce înţelese cine vorbise. Era Leane, în lumina Lunii.

– Am crezut că eşti..., zise ea, apoi se opri, fiind cât pe ce să rostească numele lui Moghedien.

Femeia cea înaltă se furişă lângă ea, atentă la celelalte surori care treceau pe lângă ele. Leane nu avea nicio scuză pentru a petrece timpul cu ea, aşa cum avea Siuan. Nu s-ar fi întâmplat absolut nimic rău dacă erau văzute împreună o dată, însă...

„N-ar trebui nu înseamnă întotdeauna că nu voi...", îşi reaminti Egwene. Scoţându-şi şalul de pe umeri, îl împături pentru a-l duce în mână. Dintr-o privire, de la depărtare, Leane putea fi confundată cu o Aleasă, în ciuda rochiei pe care o purta; multe dintre Alese n-aveau suficiente rochii albe ca să-şi permită să poarte mereu una. De la depărtare, şi Egwene ar fi fost confundată cu una. Nu era tocmai cel mai liniştitor gând.

– Theodrin şi Faolain pun întrebări pe lângă cortul lui Marigan, mamă. N-au fost prea încântate. Oricum, m-am prefăcut destul de bine că sunt îmbufnată deoarece trebuie să duc mesaje. Theodrin a fost nevoită s-o oprească pe Faolain ca să nu mă ocărască pentru asta.

Râsetul lui Leane era înfundat şi întretăiat. Situaţiile care pe Siuan o făceau să scrâşnească din dinţi pe ea o amuzau, în general. Era alintată de majoritatea surorilor pentru cât de bine se adaptase.

– Bine, bine, spuse Egwene, absentă. Merana a dat greş cumva, Leane, altminteri el n-ar sta în Cairhien, iar ea n-ar păstra tăcerea.

În depărtare, un câine urla la Lună, apoi începură şi alţii, până când fură reduşi brusc la tăcere de strigăte pe care, din fericire, poate, ea nu le înţelegea. Câţiva soldaţi aveau câini după ei. În tabăra femeilor Aes Sedai nu exista niciunul. Câteva pisici, dar nu şi câini.

– Merana ştie ce face, mamă.

Semăna mai mult cu un oftat. Leane şi Siuan erau amândouă de părerea lui Sheriam. Toate aveau aceeaşi opinie, în afară de ea.

– Atunci când îi dai cuiva o sarcină, trebuie să ai încredere că o va duce la bun sfârşit.

Egwene pufni şi-şi încrucişă braţele la piept.

– Leane, bărbatul acela ar putea isca scântei şi dintr-o cârpă udă dacă ar purta şalul. Pe Merana n-o cunosc, însă n-am văzut până acum nicio Aes Sedai care să se asemene cu o cârpă udă.

– Am cunoscut una sau două, replică Leane, chicotind, pe urmă chiar suspină. Dar nu şi pe Merana, e adevărat. Rand chiar crede că are prieteni în interiorul Turnului? Alviarin? Asta ar putea îngreuna lucrurile pentru Merana, presupun, însă n-o văd pe Alviarin făcând ceva care să-i pună în pericol poziţia pe care o are. A avut întotdeauna o ambiţie cât trei.

– Pare-se că el are o scrisoare de la ea, opină gânditoare Egwene, ca şi cum îl vedea şi în clipa aceea pe Rand jubilând că primea scrisori atât de la Elaida, cât şi de la Alviarin, chiar înainte ca ea însăşi să plece din Cairhien. Poate că ambiţia *o* face să creadă că o poate înlocui pe Elaida avându-l pe el alături. Asta dacă o fi scris ea acea scrisoare. El se crede deştept, Leane, poate-o fi, însă mai este convins că n-are nevoie de nimeni.

Rand va continua să creadă că se poate descurca de unul singur până când unul dintre acele lucruri mărunte îl va zdrobi.

– Îl cunosc foarte bine, Leane. Prezenţa Înţeleptelor în preajma lui pare să-l fi înrâurit sau poate el le-o fi influenţat. Indiferent ce cred Conducătoarele, indiferent ce părere aveţi oricare dintre voi, şalul unei Aes Sedai nu-l bulversează mai mult decât îl impresionează Înţeleptele. Mai devreme sau mai târziu, el o va aduce pe una dintre surori în culmea exasperării, iar aceasta va lua măsuri sau una dintre ele îl va îndruma în direcţia greşită, fără să-şi dea seama cât de puternic este sau ce temperament are. După aceea, s-ar putea să nu mai fie cale de întoarcere. Sunt singura care-i poate face faţă în siguranţă. Singura.

– Nu poate fi la fel de... enervant... ca şi femeile Aiel, murmură Leane pe un ton mucalit, reflectând că nici măcar ea nu era amuzată de experienţele ei cu Înţeleptele. Dar asta nu prea are importanţă. „Suprema Amyrlin, la fel de valoroasă ca şi însuşi Turnul Alb..."

Două femei îşi făcură apariţia între corturile din faţă, păşind încet în timp ce vorbeau. Distanţa şi umbrele le ascundeau chipurile, totuşi era limpede că erau Aes Sedai după ţinuta lor, o certitudine că nimeni care se ascundea în întuneric nu le putea face vreun rău. Nicio Aleasă, care se afla la un pas de a dobândi şalul, n-avea o asemenea încredere în sine. Nici măcar o regină însoţită de o armată. Veneau înspre ea şi Leane. Însă Sharif se ascunse repede în întunericul dintre două căruţe.

Încruntându-se frustrată, Egwene fu cât pe ce s-o tragă afară şi să le înfrunte pe femei. Să iasă totul la lumină. Va sta dinaintea Divanului şi le va spune că era timpul să înţeleagă că şalul Supremei Înscăunate Amyrlin însemna mai mult decât o eşarfă frumoasă. Va... Ewgene îi făcu semn celeilalte femei să se pună în mişcare. N-avea de gând să dea cu piciorul la tot sub impulsul momentului.

Doar o singură lege a Turnului limita puterea Supremei Înscăunate Amyrlin. Existau mai multe cutume enervante şi realităţi incomode, însă doar o singură lege, care nici că putea fi mai nepotrivită pentru scopul ei. „Suprema Amyrlin, la fel de valoroasă ca şi însuşi Turnul Alb, fiind însăşi inima acestuia, nu va fi expusă primejdiei dacă nu e absolută nevoie, prin urmare, dacă Turnul Alb nu este în stare de război decretată de către Divanul Turnului, Suprema Amyrlin va căuta să obţină acordul parţial al Divanului Turnului, înainte să se pună în mod voit în faţa primejdiei şi va respecta acordul dat." Egwene nu ştia ce faptă nesăbuită a vreunei Amyrlin dictase această lege care exista de mai bine de două mii de ani. Pentru majoritatea femeilor Aes Sedai, o lege atât de străveche era înconjurată de o aură sfântă; schimbarea ei era un lucru de neimaginat.

Romanda citase acea... lege *nenorocită* ca şi când i-ar fi ţinut o prelegere unui prostănac. Dacă nici măcar Domniţei-Moştenitoare a Andorului nu i se îngăduia să se apropie mai mult de o sută cincizeci de kilometri de Dragonul Renăscut, atunci cât de departe de el trebuia să se ţină Amyrlin? Lelaine, din câte se vedea, se căia, cel mai probabil pentru că era de acord cu Romanda. Acest lucru se pare că le-a înnodat limba amândurora. Fără ele, acordul parţial

era la fel de greu de obţinut ca şi în privinţa celui total. Pe sfânta Lumină, până şi acea declaraţie de război cerea acordul parţial! Dacă nu va reuşi să obţină permisiunea...

– Nu poţi înfăptui prea multe în taină, mamă, iar Divanul va afla, mai devreme sau mai târziu, adăugă Leane dregându-şi glasul. Nu cred că vei mai fi lăsată singură nici măcar un ceas după aceea. Nu că te-ar pune neapărat sub pază, dar există şi alte căi. Îţi pot da exemple din... anumite surse confidenţiale.

Nu pomenea niciodată despre arhivele ascunse decât dacă se aflau sub o pavăză.

– Oi fi chiar atât de transparentă? întrebă Egwene după o clipă de tăcere.

În locul în care se aflau, nu existau decât căruţe, iar sub acestea, dormind, căruţaşi, îngrijitori de cai şi toţi ceilalţi de care era nevoie pentru a pune în mişcare atâtea vehicule. Era uluitor de cât de multe mijloace de transport aveau nevoie peste trei sute de femei Aes Sedai, când puţine dintre ele binevoiau să călătorească măcar un kilometru în căruţe sau în telegi. Însă mai erau corturile, mobilierul şi alimentele, precum şi alte nenumărate lucruri de care aveau nevoie surorile şi cei care le slujeau. Cele mai zgomotoase sunete care se auzeau acolo erau sforăiturile. Parcă ar fi fost un cor de broaşte.

– Nu, mamă, răspunse Leane, râzând uşor. Mă gândeam doar cum aş face eu. Deşi se ştie prea bine că mi-am pierdut demnitatea şi priceperea. Amyrlin nu mă poate lua drept model. Cred că ar trebui să-l laşi în voia lui pe tânărul jupân al'Thor, măcar pentru o vreme, şi să tragi folos de pe urma găinii cu ouă de aur din faţa ta.

– Voia lui s-ar putea să ne ducă pe toţi în Puţul Osândei, murmură Egwene, însă nu era un argument.

Trebuia să existe o cale prin care să tragă foloase şi să-l împiedice pe Rand să facă greşeli periculoase, dar nu reuşea s-o găsească în acel moment.

– Ăsta este cel mai nepotrivit loc pentru o plimbare liniştitoare din câte am văzut până acum. Cred că ar fi mai bine să merg la culcare.

Leane îşi înclină capul într-o parte.

– Atunci, dacă-mi dai voie, mamă, în tabăra Seniorului Bryne este un bărbat... La urma urmei, cine a mai auzit de o Ajah Verde fără măcar un Străjer?

După cuvintele rostite precipitat, ai fi crezut că se grăbea să-şi întâlnească iubitul. Având în vedere ceea ce aflase Egwene despre frăţia Ajah Verde, poate că nu era o diferenţă prea mare.

Odată revenită printre corturi, văzu că ultimele focuri fuseseră stinse cu pământ. Nimeni nu risca să lase aprins focul când ţinuturile erau atât de aride. Câteva firicele de fum se ridicau leneşe în bătaia Lunii, acolo unde focurile nu fuseseră stinse de tot. Un bărbat bombăni prin somn în cortul lui şi pe ici, pe acolo se mai auzea câte un tuşit sau câte un sforăit puternic, altminteri tabăra era cufundată în tăcere şi nemişcare. Tocmai de aceea Egwene fu mirată când cineva ieşi din umbră chiar în faţa ei, mai ales că persoana respectivă purta rochia simplă şi albă a unei novice.

– Mamă, trebuie să-ţi vorbesc.

– Nicola?

Egwene se străduise să reţină numele fiecărei novice. Nu era o sarcină uşoară, ştiindu-se că surorile le racolau pe toate fetele şi tinerele dornice să înveţe şi care apăreau în calea oştii. Deşi căutările intenţionate nu erau văzute cu ochi buni – obiceiul zicea că ele trebuiau să aştepte ca fata să ceară acest lucru, ba mai mult, trebuiau să aştepte ca ea să vină la Turn –, în tabără învăţau de zece ori mai multe novice decât avusese Turnul în ultimii ani. Nicola ieşea însă în evidenţă, şi-apoi, Egwene o surprinsese adesea pe tânără holbându-se mirată la ea.

– Tiana nu va fi prea încântată dacă te va găsi trează la această oră târzie.

Tiana Noselle, o soră Cenuşie, era în Salidar Mai-Mare peste novice, cunoscută ca fiind atât un umăr pe care acestea plângeau, cât şi o stâncă de neclintit atunci când venea vorba de reguli.

Cealaltă femeie se foi ca şi când ar fi vrut să plece în grabă, dar apoi îşi îndreptă spatele. Broboanele de sudoare i se prelingeau pe obraji. Aerul nopţii era mai răcoros decât în timpul zilei, însă nu era acea răcoare bine cunoscută, şi cel mai simplu truc care te ferea de dogoare sau de frig era doar şalul.

– Ştiu că trebuie să cer permisiunea să vorbesc cu Tiana Sedai, pe urmă s-o rog să-ţi vorbească, mamă, dar ea nu i-ar îngădui niciodată unei novice s-o abordeze pe Suprema Amyrlin.

– În ce privinţă, copilă? întrebă Egwene.

Deşi femeia era mai în vârstă cu cel puţin şase sau şapte ani, aceea era formula potrivită de adresare pentru o novice.

Jucându-se cu fusta, Nicola păşi mai aproape. Ochii ei mari priveau în cei ai lui Egwene mai direct, poate, decât se cuvenea pentru o novice.

– Mamă, vreau să ajung cât mai departe, adăugă ea trăgând cu degetele de rochie, însă vocea ei era stăpânită, potrivită pentru o Aes Sedai. Nu spun că mi se pun obstacole, dar sunt convinsă că pot deveni mai puternică decât susţin ele. Ştiu că pot. Nu ţi s-au pus niciodată oprelişti, mamă. Niciuna n-a dobândit atât de multă putere atât de repede ca tine. Nu-mi doresc decât să mi se dea aceeaşi şansă.

Mişcarea din umbră din spatele Nicolei se materializă într-o altă femeie cu faţa transpirată. Era îmbrăcată într-o haină scurtă şi pantaloni largi şi ţinea în mână un arc. Părul lung îi atârna până la brâu într-o coadă împletită cu şase panglici. În picioare purta ghete scurte cu toc.

Nicola Treehill şi Areina Nermasiv formau o pereche prea ciudată pentru nişte prietene. Asemenea multora dintre novicele mai în vârstă – femei cu aproape zece ani mai mari decât Egwere erau supuse testelor în acel moment, cu toate că multe surori mormăiau nemulţumite că erau cu zece ani mult prea în vârstă ca să accepte disciplina novicelor –, asemenea multora dintre acele femei mai în vârstă, Nicola avea o dorinţă arzătoare de a învăţa, cu orice preţ, şi deţinea un potenţial depăşit doar de Nynaeve, de Elayne şi de Egwene printre Aes Sedai în viaţă. De fapt, Nicola părea să depună eforturi mari, adesea atât de mari, încât profesoarele erau nevoite s-o tempereze. Unele spuneau că ea începuse deja să deprindă cum se ţeseau urzelile de parcă le-ar fi ştiut dinainte. Nu numai asta, dar căpătase deja două Înzestrări. Abilitatea de „a vedea" un *ta'veren* nu era atât de dezvoltată, în vreme ce Înzestrarea importantă, Pofeţia, se manifesta în aşa fel încât nimeni nu înţelegea ce profeţea ea. Nici măcar ea nu-şi mai amintea nimic din ce spusese. Una peste alta, Nicola atrăsese deja atenţia surorilor, cu toate că începuse târziu. Pizmuita înţelegere de a supune la teste femeile mai în vârstă de şaptesprezece ori optsprezece ani ar fi fost, probabil, aşezată la picioarele Nicolei.

Areina, pe de altă parte, era o corniată, o căutătoare a legendarului Corn al lui Valere, care se făIea la fel de mult ca un bărbat şi care, atunci când nu trăgea cu arcul, vorbea despre aventuri, despre cele pe care le trăise şi despre cele pe care le va trăi. Cel mai probabil o imita pe Birgitte atât în ceea ce privea arma, cât

şi în ceea ce privea modul de a se îmbrăca. Părea să n-o intereseze nimic altceva decât arcul şi să flirteze uneori, într-o manieră destul de directă, cu toate că nu mai făcuse asta în ultima vreme. Poate că zilele lungi petrecute pe drum o istoviseră prea mult ca să-şi mai dorească asta, nu însă şi să tragă cu arcul. Egwene nu înţelegea de ce ea îi însoţea în continuare în călătorie. Era puţin probabil ca Areina să creadă că râvnitul Corn al lui Valere va fi descoperit în drumul lor şi imposibil ca ea să presupună că el era ascuns în Turnul Alb. *Foarte* puţini oameni ştiau acest detaliu. Şi totuşi, Egwene nu era sigură că Elaida ştia.

Areina părea o neroadă, dar Egwene nutrea o oarecare simpatie pentru Nicola. Înţelegea nemulţumirea femeii, pricepea că-şi dorea să ştie totul pe loc. Şi ea fusese la fel. Poate încă era.

– Nicola, zise ea cu blândeţe, cu toţii avem limite. N-o voi putea egala niciodată pe Nynaeve Sedai, de pildă, oricât de mult mi-aş dori.

– Dacă mi s-ar acorda o şansă, mamă.

Nicola îşi împreună mâinile şi, deşi vocea îi era rugătoare, ochii ei o priveau fix pe Egwene.

– Şansa pe care ai avut-o şi tu, adăugă Treehill.

– Ceea ce am făcut – pentru că n-am avut de ales şi n-am ştiut mai bine de-atât – se numeşte forţare, Nicola, şi este un lucru periculos.

N-auzise de acest cuvânt până când Siuan îşi ceruse iertare pentru că o forţase. Fusese singura dată când Siuan a dat impresia că se căia cu adevărat.

– Ştii că, dacă încerci să conduci mai mult *saidar* decât eşti pregătită să foloseşti, rişti să te stingi înainte să ajungi să deţii o putere deplină. Mai bine învaţă să ai răbdare. Oricum, surorile nu-ţi vor îngădui să fii ceea ce vrei până nu vei fi pregătită.

– Am venit la Salidar pe aceeaşi corabie cu Nynaeve şi Elayne, rosti brusc Areina, cu o privire mai mult decât directă, sfidătoare. Şi cu Birgitte.

Dintr-un anumit motiv, ea rosti numele cu amărăciune.

Nicola îi făcu semn să tacă.

– Nu e nevoie să aduci vorba despre asta.

În mod ciudat, nu părea să regrete această scăpare.

Sperând să păstreze o expresie la fel de calmă precum cea a Nicolei, Egwene încercă să-şi suprime acel sentiment neaşteptat de nelinişte. Şi „Marigan" sosise în Salidar cu aceeaşi corabie. Se auzi

o cucuveá, iar ea se cutremură. Unii spuneau că, dacă auzeai cucuveaua în nopţile cu Lună, însemna veşti proaste. Nu era superstiţioasă, totuşi...

– Despre ce să n-aducă vorba?

Cele două femei schimbară o privire, iar Areina încuviinţă din cap.

– S-a întâmplat când ne-am întors de la râu în sat, povesti Nicola şi, deşi voia să pară sfioasă, o privea fix în ochi pe Egwene. Areina şi cu mine i-am auzit vorbind pe Thom Merrilin şi pe Juilin Sandar. Menestrelul şi prinzătorul de hoţi? Juilin spunea că dacă existau Aes Sedai în sat – nu ştiam sigur, încă – şi aflau că Nynaeve şi Elayne se dăduseră drept Aes Sedai, atunci însemna că ne aruncam cu toţii într-un banc de ştiuci argintii, ceea ce cred că nu-i un lucru de dorit.

– Menestrelul ne-a zărit şi i-a făcut semn să tacă, interveni Areina, pipăindu-şi cu degetele tolba de la brâu. Dar noi am auzit.

Privirea îi era la fel de aspră ca şi căutătura.

– Mamă, ştiu că amândouă sunt Aes Sedai, însă nu vor avea necazuri dacă va afla cineva? Mă refer la surori. Oricine pretinde că este soră va avea necazuri dacă se va afla, chiar şi peste ani.

Deşi expresia de pe chipul Nicolei nu se schimbă, privirea ei părea s-o surprindă pe Egwene. Treehill se aplecă intenţionat mai în faţă.

– Oricine ar fi. Nu-i aşa?

Încurajată de tăcerea lui Egwene, Areina rânji. Era un rânjet neplăcut în noapte.

– Am auzit că Nynaeve şi Elayne au plecat din Turn într-o misiune, trimise de Sanche pe vremea când era Amyrlin. Am mai auzit că şi tu ai fost trimisă tot de ea, în aceeaşi perioadă. Ai avut tot soiul de necazuri când te-ai întors, preciză ea cu o uşoară insinuare furişată în voce. Îţi mai aminteşti când se jucau de-a Aes Sedai?

Stăteau şi o priveau, Areina rezemându-se de arc cu un aer impertinent, iar Nicola atât de iscoditoare, încât ar fi despicat aerul.

– Siuan Sanche este Aes Sedai, răspunse Egwene pe un ton rece, la fel şi Nynaeve al'Meara şi Elayne Trakand. Le veţi acorda respectul care li se cuvine. Pentru voi, ele sunt Siuan Sedai, Nynaeve Sedai şi Elayne Sedai.

Cele două clipiră uimite. Egwene tremura pe dinăuntru de indignare. După tot ceea ce îndurase în noaptea aceea, iată că se

vedea *şantajată* de aceste...? Nu găsea un cuvânt suficient de jignitor. Elayne ar fi găsit, ea îi asculta pe grăjdari şi pe căruţaşi, şi pe alţii de teapa lor, memorând cuvinte pe care ar fi trebuit să refuze să le audă. Desfăcând şalul dungat, Egwene şi-l aşeză cu grijă pe umeri.

– Nu cred că înţelegi, mamă, spuse în grabă Nicola, însă nu cu teamă, ci încercând doar să-şi impună părerea. Îmi făceam doar griji că, dacă cineva va afla că ai...

Egwene nu-i dădu răgaz să continue.

– Oh, înţeleg, copilă.

Femeia nesăbuită *era* un copil, indiferent ce vârstă avea. Chiar dacă unele novice mai în vârstă creau necazuri, de obicei fiind obraznice cu Alesele desemnate să le înveţe, chiar şi cele mai nechibzuite dintre ele aveau suficient discernământ încât să evite să fie impertinente cu surorile. O înfuria la culme faptul că femeia avea curajul să încerce acest lucru cu ea. Amândouă erau mai înalte decât ea, deşi nu cu mult, însă când ea îşi propti pumnii în şolduri şi-şi îndreptă spatele, femeile se făcură mici ca şi când ea le-ar fi dominat.

– Ai habar cât de grav este să aduci acuze împotriva unei surori, mai ales pentru o novice? Acuze bazate pe o conversaţie pe care pretinzi că ai auzit-o între doi bărbaţi care acum se află la mii de kilometri depărtare. Tiana o să te jupoaie de vie şi-o să te pună să cureţi oale tot restul vieţii tale.

Nicola se străduia să vorbească – scuze, aşa păreau de astă dată, şi proteste pe care Egwene nu le înţelegea, încercări frenetice să schimbe situaţia –, dar Egwene o ignoră şi o încolţi pe Areina. Corniata făcu un pas în spate, umezindu-şi buzele şi părând vădit nesigură.

– Să nu crezi că vei scăpa. Chiar dacă eşti corniată, poţi ajunge pe mâinile Tianei pentru un asemenea lucru. Asta dacă vei avea noroc să nu fii biciuită până la sânge, aşa cum păţesc ostaşii prinşi furând. Oricum ar fi, vei fi aruncată pe marginea drumului împreună cu biciul, ca să-ţi ţină companie.

Inspirând adânc, Egwene îşi împreună mâinile în faţă, ca să nu-i mai tremure. Cele două păreau spăşite, ca nişte laşe. Ea nădăjduia că privirile coborâte, umerii lăsaţi şi picioarele tremurânde nu erau doar o prefăcătorie. De fapt, ar fi trebuit să le trimită de îndată la Tiana. Nu ştia care era pedeapsa dacă încercai s-o şantajezi pe Suprema Amyrlin, însă mai mult ca sigur alungarea

din tabără ar fi fost cea mai blândă. În ceea ce o privea pe Nicola, alungarea ei trebuia să mai aştepte până când profesoarele ei confirmau că stăpânea suficient de bine arta de a conduce Puterea, ca să nu se rănească pe ea sau pe alţii din greşeală. Nicola Treehill nu va fi niciodată o Aes Sedai, dar, odată ce i se va aduce această acuză, tot acel potenţial de care dispunea se va pierde.

Doar că... Femeia care era prinsă dându-se drept Aes Sedai era mustrată atât de rău, încât va continua să se căiască mulţi ani după aceea, iar dacă era prinsă o Aleasă, cealaltă femeie s-ar fi considerat norocoasă. Negreşit, Nynaeve şi Elayne erau în siguranţă de vreme ce erau cu adevărat surori. Şi ea, la fel. Atât doar că ar fi fost suficientă o singură şoaptă ca să şteargă orice şansă ca membrele Divanului s-o recunoască drept adevărata Amyrlin. Să facă o scurtă călătorie până la Rand, apoi să le spună în faţă membrelor Divanului. Nu îndrăznea să le îngăduie celor două să-i citească îndoiala pe chip, nici măcar s-o bănuiască.

– Voi trece cu vederea, rosti ea cu asprime. Dar dacă voi mai auzi asta fie şi în şoaptă, de la oricine...

Ea inspiră adânc – dacă auzea *strigăte*, nu mai putea face mare lucru – şi după felul în care cele două tresăriră, acestea păreau să simtă mai mult decât ameninţare.

– Mergeţi la culcare înainte să mă răzgândesc.

Brusc, ele deveniră extrem de curtenitoare, rostind doar „Da, mamă" şi „Nu, mamă" şi „Cum porunceşti, mamă". Pe urmă se îndepărtară cu paşi repezi, aruncându-i priviri peste umăr, grăbind şi mai mult pasul până când o luară la fugă. Ea trebuia să-şi păstreze calmul, altminteri ar fi luat-o şi ea la fugă.

CAPITOLUL 10

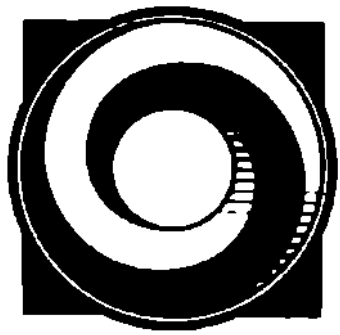

Ochi nevăzuţi

Selame o aştepta când Egwene se întoarse în cortul ei. Era o femeie slabă ca o scândură, cu tenul măsliniu specific tairenilor şi o încredere în sine aproape de neclintit. Chesa avea dreptate; chiar îşi ţinea nasul lung în sus, ca şi când s-ar fi ferit de un miros urât. Dacă faţă de celelalte servitoare afişa o atitudine arogantă, când se afla în preajma stăpânei se comporta complet diferit. Când intră Egwene, Selame făcu o plecăciune atât de adâncă, încât aproape că atinse cu fruntea covorul, iar fustele i se umflară, ocupând aproape tot spaţiul acela înghesuit. Înainte ca Egwene să facă al doilea pas, femeia sări în picioare, începând să-şi facă griji în privinţa nasturilor ei, şi mai ales a sa. Selame se îngrijora din orice.

– Vai, mamă, iar ai ieşit afară cu capul descoperit.

De parcă ar fi purtat vreodată una dintre acele toci mărgelate pe care le preferau femeile sau chestiile acelea din catifea brodată care-i plăceau lui Meri, sau pălăriile acelea umflate ale Chesei.

– Tremuri. N-ar trebui să ieşi la plimbare fără un şal şi o umbrelă de soare, mamă.

Oare cum putea o umbrelă de soare s-o împiedice să tremure? De fapt, Egwene transpira abundent şi dâre de sudoare i se prelingeau pe obraji prea repede ca să le şteargă cu bastista, aşa că

Selame n-ar fi trebuit s-o întrebe pe Egwene *de ce* tremura, ci mai degrabă de unde provenea acea transpirație...

– Și-apoi, continuă Selame, mai sunt și soldații aceia, bărbați brutali, care n-au pic de respect față de femei, nici măcar față de Aes Sedai. Mamă, pur și simplu, n-ar trebui...

Egwene lăsă aceste cuvinte nesăbuite să treacă pe lângă urechile ei cu aceeași nepăsare cu care o lăsă pe femeie s-o dezbrace. Dacă i-ar fi poruncit să tacă, ar fi avut parte doar de priviri jignite și oftaturi îndelungi, care n-ar fi schimbat nimic. În afara pălăvrăgelii stupide, Selame își îndeplinea sârguincioasă sarcinile cu atâtea înfloriturі, încât acestea semănau cu un dans al gesturilor grandioase și al curtoaziilor slugarnice. Părea imposibil că exista cineva atât de prostuț cum era Selame, care-și făcea mereu griji în privința aparențelor și pleca urechea la ce spunea lumea. Pentru ea, lumea erau femeile Aes Sedai și nobilii, precum și servitorii lor de rang superior. După părerea ei, nimeni altcineva nu conta; poate nimeni nu gândea, în opinia ei. Probabil că *era* imposibil. Egwene nu putea să uite cine o găsise pe Selame așa cum nu putea să uite nici cine o găsise pe Meri. Chesa era un dar de la Sheriam; adevărat, dar Chesa își arătase loialitatea față de Egwene de nenumărate ori.

Egwene ar fi vrut să se convingă că tremurul, pe care cealaltă femeie îl lua drept frisoane, era din cauza furiei, însă știa că un fior de teamă începea să-și facă loc înlăuntrul ei. Ajunsese prea departe și mai avea multe de înfăptuit ca să le permită Nicolei și Areinei să-i pună opreliști.

În timp ce-și trăgea pe cap cămașa de noapte curată, ea surprinse puțin din trăncăneala femeii și se holbă la ea.

– Ai spus cumva lapte de oaie?

– Da, mamă. Ai pielea atât de fină, însă nimic n-o păstrează mai bine ca baia în lapte de oaie.

Poate că era, într-adevăr, proastă. După ce o scoase afară cu forța pe Selame, Egwene își pieptănă singură părul, își pregăti patul, așeză brățara *a'dam*, în acel moment nefolositoare, în cutiuța din fildeș sculptat unde mai ținea câteva bijuterii și stinse lămpile. „De una singură, chibzui ea sarcastic în întuneric. Selame și Meri își vor ieși din minți."

Înainte să se întindă în pat, se apropie în vârful picioarelor de intrarea în cort și îndepărtă puțin pânza. Afară, sub clarul de Lună, era liniște și pace, întrerupte doar de plânsetul unui bâtlan, care se

transformă brusc într-un țipăt. Corniații mișunau prin întuneric. După o clipă, ceva se mișcă în beznă lângă cortul din față. Părea a fi o femeie.

Poate că prostia n-o descalifica pe Selame, așa cum nici chipul sumbru și întunecat n-o elimina pe Meri. Putea fi oricare dintre ele. Sau altcineva. Poate Nicola sau Areina, deși era puțin probabil. Lăsă să cadă pânza de la intrarea cortului, cu un zâmbet pe buze. Indiferent cine era persoana care pândea, aceasta nu văzuse unde fusese ea în acea seară.

Felul în care Înțeleptele o învățaseră să adoarmă era unul simplu. Trebuia să închidă ochii, să-și relaxeze fiecare părticică a corpului, să respire odată cu bătăile inimii și să-și lase mintea să rătăcească, în afară de un colțișor. Somnul o cuprinse repede, dar era somnul unei Vestitoare-n vise.

Fără formă, începu să plutească, afundându-se într-un ocean de stele, puncte de lumină infinite strălucind într-o mare nesfârșită de întuneric. Licurici cu miile pâlpâiau într-o noapte nesfârșită. Erau vise, visele tuturor celor care dormeau peste tot în lume, poate a tuturor celor din toate lumile posibile, iar acesta era spațiul dintre realitate și *Tel'aran'rhiod*, spațiul care despărțea lumea trează de Lumea Viselor. Oriunde se uita, zeci de mii de licurici se stingeau când oamenii se trezeau și alte zeci de mii se aprindeau ca să le țină locul. Era asemenea unei expoziții vaste, în continuă schimbare, de o frumusețe strălucitoare.

Însă ea nu irosi timpul, pierdută în contemplare. Locul acela ascundea primejdii, unele mortale. Era sigură că știa cum să le ocolească, totuși un pericol din acel loc o pândea doar pe ea, iar dacă zăbovea prea mult și era surprinsă acolo, ar fi fost cel puțin stânjenitor. Păstrând un ochi vigilent – ei bine, ar fi fost un ochi vigilent dacă ar fi văzut ceva acolo –, se puse în mișcare. N-avea niciun simț al mobilității. I se părea că stătea pe loc, iar acel ocean strălucitor se învârtea în jurul ei până când dinainte îi apăru o lumină. Deși toate stelele pâlpâitoare semănau între ele, știa că visul acela era al lui Nynaeve. *Cum* știa asta era o altă poveste; nici măcar Înțeleptele nu înțelegeau această recunoaștere.

Îi trecuse prin minte să încerce să găsească visele Nicolei și Areinei. Odată ce le-ar fi descoperit, ar fi știut cum să sădească sămânța fricii de Lumină în trupurile lor. Puțin îi păsa că era interzis să faci asta. Simțul practic o trimisese în acel loc, nu frica de zonele interzise. Făcuse ceea ce nu mai fusese până atunci și era

convinsă că avea să procedeze la fel dacă va fi nevoie. „Fă ceea ce trebuie, apoi dă socoteală pentru fapta ta", asta o învăţaseră aceleaşi femei care stabiliseră acele zone interzise. Refuzul de a recunoaşte datoria şi cel de a da socoteală transformau adesea necesitatea în ceva malefic. Dar chiar dacă ele două dormeau, încercarea de a localiza pentru prima oară visele cuiva era o muncă laborioasă, care nu oferea nicio garanţie de reuşită. Zile în şir de străduinţe – nopţi, mai degrabă – puteau rămâne fără niciun rezultat. Acest lucru era aproape sigur.

Se apropie încet prin acel întuneric veşnic, deşi i se părea că stătea pe loc, şi acel punct de lumină creştea, transformându-se într-o perlă strălucitoare, apoi într-un măr irizat, pe urmă într-o Lună Plină, până când îi umplu câmpul vizual de strălucire, toată lumea. Însă n-o atinse, nu era încă momentul. Le despărţea o deschizătură mai subţire decât un fir de păr. Cu mare băgare de seamă, ajunse dincolo de acel spaţiu. Cum reuşise să facă asta, fără trup, era un mister la fel de mare ca şi cel de a deosebi un vis de altul. Prin puterea voinţei, spuneau Înţeleptele, dar ea tot nu înţelegea cum era posibil. Atingerea ei era foarte delicată, ca şi când şi-ar fi aşezat degetul pe un balon de săpun. Zidul strălucitor licărea asemenea fibrei de sticlă, pulsa ca o inimă delicată şi vie. O atingere mai fermă îi va îngădui să „vadă" înăuntru, să „vadă" ce visa Nynaeve. O atingere mai fermă îi va permite să pătrundă în el şi să devină o parte din vis. Era un lucru periculos, mai ales în cazul cuiva cu o minte hotărâtă. Fie că aruncai o privire sau pătrundeai în vis, asta era un lucru înspăimântător. De pildă, dacă întâmplarea făcea ca persoana respectivă să viseze un bărbat care-i stârnise interesul. Dacă făceai asta, atunci aveai nevoie de o jumătate de noapte ca să-ţi ceri scuze. Sau, printr-o mişcare ca de cârlig, ca şi când ai roti o mărgea fragilă pe masă, ar putea-o smulge pe Nynaeve din visul ei şi s-o vâre apoi într-altul creat de ea, o parte din însuşi *Tel'aran'rhiod*, sau Lumea Viselor, o reflexie a lumii reale, în care ea deţinea controlul. Era convinsă că va funcţiona. Era unul dintre lucrurile interzise, firește, şi nu credea că Nynaeve va fi prea încântată.

NYNAEVE, SUNT EU, EGWENE. SUB NICIO FORMĂ SĂ NU TE ÎNTORCI PÂNĂ NU VEI GĂSI GLOBUL, PÂNĂ NU VOI LĂMURI LUCRURILE CU AREINA ŞI CU NICOLA. ELE ŞTIU CĂ TE-AI PREFĂCUT. ÎŢI VOI EXPLICA MAI BINE CÂND NE

VOM ÎNTÂLNI ÎN TURNUL CEL MIC. FII CU BĂGARE DE SEAMĂ. MOGHEDIEN A SCĂPAT.

Visul se risipi, iar balonul de săpun se sparse. În ciuda mesajului, ar fi chicotit dacă ar fi avut gât. Dacă auzeai de nicăieri o voce în vis, putea fi un lucru înspăimântător. Mai ales dacă-ţi era teamă ca nu cumva cel care vorbea să arunce o privire. Nynaeve nu era cineva de care să nu ţii seama, chiar şi atunci când era din întâmplare.

Marea de lumină se învârti din nou în jurul său, până când ea îşi îndreptă atenţia asupra unui alt punct strălucitor. Elayne. Cele două femei păreau să doarmă la doar câţiva paşi una de cealaltă în Ebou Dar, însă distanţa nu însemna nimic în acea lume. Sau poate o fi având o altă importanţă?

De data asta, când transmise mesajul, visul pulsă şi se schimbă. Deşi părea exact la fel ca oricare altul, pentru ea, acest vis era transformat. Oare cuvintele o trăseseră pe Elayne într-un alt vis? Ele vor stărui, iar ea şi le va aminti la trezire.

După ce le tăie elanul Nicolei şi Areinei, era timpul să-şi îndrepte atenţia către Rand. Din nefericire, era imposibil să-i descopere visele, ca şi pe cele ale femeilor Aes Sedai, de altfel. El reuşea să şi le protejeze cumva, aşa cum făceau şi ele, deşi scutul unui bărbat părea a fi diferit de cel al unei femei. Scutul unei femei Aes Sedai era o carapace din cristal, o sferă fără cusur, ţesută din Spirit, şi indiferent cât de transparentă ar fi părut, ai fi zis că era făurită din oţel. Pierduse şirul ceasurilor încercând să privească în visele lui, dar în zadar. Dacă visul protejat al unei surori părea mai strălucitor de aproape, al lui părea mai întunecat. Era ca şi când te uitai într-o apă tulbure; uneori ţi se părea că se mişcase ceva în acele tenebre învolburate, însă nu-ţi puteai da seama ce anume.

Şi din nou acel tablou nesfârşit de lumini începu să se învârtă, ca apoi să se liniştească, iar ea se apropie de visul altei femei, a treia. Încetişor. Atât de multe lucruri o legau de Amys, încât i se părea potrivit să se apropie de visele mamei ei. Adevărul fie spus, trebuia să recunoască faptul că-şi dorea s-o imite pe Amys în mai multe privinţe. Îşi dorea respectul lui Amys cu aceeaşi ardoare cu care şi-l dorea pe cel al Divanului. Poate, dacă ar trebui să aleagă, ar opta pentru aprecierea lui Amys. Cu siguranţă, pe nicio Conducătoare n-o stima atât de mult ca pe Amys. Renunţând la timiditate, ea încercă să folosească o „voce" mai blândă, dar nu reuşi.

AMYS, SUNT EGWENE. TREBUIE SĂ-ŢI VORBESC.

„Vom veni", îi zise în şoaptă o voce. Era a lui Amys.

Egwene se retrase, tresărind. Îi venea să râdă de ea. Poate trebuia să-şi amintească faptul că Înţeleptele aveau ani de experienţă în aşa ceva. Uneori se temea că fusese răsfăţată, deoarece n-a trebuit să-şi dea osteneala în privinţa abilităţilor ei în a folosi Puterea. Însă, ca o compensare, alteori avea impresia că încerca să se caţăre pe o stâncă înfruntând furtuna.

Dintr-odată, surprinse o mişcare la marginea câmpului ei vizual. Unul dintre acele puncte de lumină străbătea marea de stele, apropiindu-se de ea din propria voinţă, devenind tot mai mare. Doar un singur vis ar fi făcut asta, doar un singur visător. Ea fugi, cuprinsă de panică, dorindu-şi să fi avut gâtlej ca să ţipe sau să blesteme, sau doar să strige. Voia să fie în acel colţ al minţii ei în care-şi dorea să rămână şi să aştepte.

Nici măcar stelele nu se mişcau de astă dată. Acestea dispărură, pur şi simplu, iar ea stătea rezemată de o coloană groasă din piatră roşie, gâfâind de parcă ar fi alergat în viteză un kilometru. Inima îi bubuia în piept. După o clipă, îşi coborî privirea şi se privi, apoi începu să râdă oarecum şovăielnic, încercând să-şi tragă sufletul. Purta o rochie cu poalele largi din mătase verde, lucioasă, cusute cu fir auriu în fâşii late şi ornate peste corsaj şi de-a lungul tivului. Corsajul lăsa la vedere *mai multă* piele decât ar fi îngăduit ea dacă ar fi fost trează, iar cingătoarea lată din fire de aur ţesute făcea ca mijlocul să-i pară mai subţire decât era în realitate. Poate totuşi era mai subţire. În *Tel'aran'rhiod* puteai fi cum voiai, ce voiai. Chiar şi atunci când dorinţa era inconştientă, dacă nu erai atent. Gawyn Trakand avea efecte nefericite asupra ei, *foarte* nefericite.

Acea părticică din ea încă îşi dorea să fi aşteptat să fie învăluită de visul lui. Învăluită şi absorbită în el. Dacă o Vestitoare-n vise iubea pe cineva la nebunie sau ura de moarte pe cineva, cu atât mai mult cu cât sentimentul era reciproc, putea fi trasă în visul acelei persoane; ea acapara visul sau visul o îngloba pe ea, aşa cum un magnet atrăgea firicelele din fier. În mod cert, nu-l ura pe Gawyn, dar nu putea îngădui să rămână blocată în visul lui în noaptea aceea, captivă până când el se va trezi, având în vedere că o zărise. Era cu mult mai frumoasă decât în realitate. În mod ciudat, *el* părea mai puţin chipeş decât în viaţa reală. Nu-ţi puteai păstra hotărârea sau concentrarea atunci când erau implicate sentimente

atât de puternice de iubire sau de ură. Odată ce ajungeai în acel vis, rămâneai acolo până când cealaltă persoană înceta să mai viseze cu tine. Egwene simţea cum îi ardeau obrajii atunci când îşi amintea ce visa el că făcea cu ea, ce făceau ei în visele lui.

– Ce bine că niciuna dintre Conducătoare nu mă poate vedea acum, murmură ea. Atunci, chiar m-ar considera doar o copilă.

Femeile mature nu-şi iroseau timpul visând bărbaţi, era convinsă de asta. Oricum, nu o femeie cu discernământ. Visele lui se vor îndeplini, însă atunci când va alege ea momentul. Deşi se aştepta să obţină cu greu binecuvântarea mamei sale, era sigură că ea i-o va da, chiar dacă nu-l văzuse niciodată pe Gawyn. Marin al'Vere avea încredere în judecata fiicei sale. Sosise momentul ca fiica ei cea mică să dea dovadă de înţelepciune şi să lase deoparte fanteziile până va găsi un moment mai potrivit.

Când privi în jur, aproape îşi dori să-i fi îngăduit lui Gawyn să-i umple gândurile. Alte coloane masive se iveau în toate direcţiile, susţinând tavanele ameţitor de înalte şi de arcuite ale unui dom impresionant. Niciuna dintre lămpile poleite care atârnau de lanţurile aurii nu era aprinsă, cu toate acestea zărea un soi de lumină care exista, pur şi simplu, fără sursă. O lumină care nu era nici puternică, nici difuză. Era Inima Stâncii, din interiorul marii fortăreţe numite Stânca din Tear. Sau, mai degrabă, imaginea ei din *Tel'aran'rhiod*, o reprezentare la fel de reală ca şi originalul în multe privinţe. Era locul unde le întâlnise înainte pe Înţelepte. Fusese alegerea lor. Ei i se părea o alegere ciudată pentru un Aiel. S-ar fi aşteptat la Rhuidean, de vreme ce oraşul se deschisese, singurul din Pustiul Aiel, complet necunoscut lumii din afară, sau altundeva în Pustiul Aiel, sau, pur şi simplu, într-un loc unde se întâmpla să se afle Înţeleptele. Orice loc, în afara steddingurilor, sau Ţinuturile Ogierilor, îşi găsea reprezentarea în Lumea Viselor – chiar şi steddingul avea una, de fapt; dar nu puteai pătrunde înăuntru, aşa cum nu puteai intra odinioară în Rhuidean. Tabăra femeilor Aes Sedai nici nu se punea la socoteală, firește. În acel moment, câteva surori aveau acces la *ter'angreal*, care le permitea să intre în Lumea Viselor. Însă, ţinându-se cont de faptul că niciuna dintre ele nu prea ştia ce făcea, îşi începeau adesea aventura făcându-şi apariţia în tabăra *Tel'aran'rhiod* de parcă ar fi pornit într-o călătorie obişnuită.

La fel ca şi *angreal* şi *sa'angreal*, după legea Turnului, obiectele *ter'angreal* erau proprietatea Turnului Alb, indiferent cine se

folosea de ele în acel moment. Rareori se întâmpla ca Turnul să insiste, cel puţin atunci când proprietatea se afla undeva în aşa-zisa fortăreaţă din însăşi Stânca din Tear. Într-un final, aceste obiecte ajungeau din nou la Aes Sedai – Turnul Alb se pricepea de minune să aştepte atunci când era nevoie. Totuşi, cele care se aflau în mâinile femeilor Aes Sedai aparţineau Divanului, fiecărei Conducătoare în parte. Un împrumut, de fapt; nu erau aproape niciodată oferite. Elayne învăţase cum să copieze *ter'angreal*-ul viselor, iar ea şi Nynaeve luaseră două cu ele, însă celelalte se aflau în posesia Divanului, împreună cu replicile pe care le făcuse Elayne. Ceea ce însemna că Sheriam şi cercul ei restrâns le puteau întrebuinţa după bunul plac, mai ales Lelaine şi Romanda. Era posibil ca ele să le trimită pe altele în *Tel'aran'rhiod*, în loc să pătrundă acolo singure. Până de curând, niciuna dintre femeile Aes Sedai nu mai păşise într-un vis, de secole, şi încă întâmpinau greutăţi considerabile, majoritatea izvorând din credinţa că puteau învăţa singure. Chiar şi aşa, ultimul lucru pe care şi-l dorea Egwene era ca una dintre adeptele *lor* să spioneze întâlnirea din acea noapte.

Ca şi când gândul la iscoade o făcuse să fie mai receptivă, îşi dădu seama că era urmărită de nişte ochi nevăzuţi. Acel sentiment era mereu prezent în *Tel'aran'rhiod* şi nici măcar Înţeleptele nu cunoşteau motivul. Şi, deşi ochii nevăzuţi păreau să fie mereu prezenţi, la fel de prezenţi puteau fi şi privitorii. Nu se gândea la Romanda sau la Lelaine în acea clipă.

Fără să-şi ia mâna de pe coloana groasă, o înconjură încet, privind cu atenţie pădurea de piatră roşie care se adâncea în umbre. Lumina care o înconjura nu era adevărată; oricine s-ar fi ascuns în acele umbre ar fi văzut aceeaşi lumină în jurul său, în vreme ce umbrele ar fi ascuns-o pe ea. Femei şi bărbaţi îşi făceau apariţia, imagini tremurătoare care arareori zăboveau mai mult de câteva fracţiuni de secundă. Pe ea n-o interesau cei care atingeau Lumea Viselor în somn. Oricine putea face asta din întâmplare, însă, din fericire pentru ei, doar câteva clipe, arareori destul de mult timp ca să înfrunte vreo primejdie. Şi Ajah Neagră deţinea *ter'angreal*-ul viselor, pe care îl furase din Turn. Mai grav era faptul că Moghedien cunoştea *Tel'aran'rhiod* la fel de bine ca orice Vestitoare-n vise. Poate şi mai bine. Putea controla acel loc şi pe cei care se aflau în el cu aceeaşi uşurinţă cu care-şi întorcea capul.

Preţ de o secundă, Egwene îşi dorea să fi pătruns în visele lui Moghedien cât timp femeia fusese prizonieră, măcar o dată, doar atât cât să le deosebească. Dar nici măcar dacă i-ar fi identificat visele, n-ar fi reuşit să afle unde se afla femeia în acel moment. Mai exista şi posibilitatea de a fi trasă într-un vis fără voia ei. Cu siguranţă, o dispreţuia pe Moghedien suficient de mult, iar ura pe care i-o purtau ei Rătăciţii era neţărmurită. Ce se întâmpla acolo nu era real, nici măcar la fel de real ca şi în *Tel'aran'rhiod*, totuşi îţi aminteai ca şi când ar fi fost. O noapte în puterea lui Moghedien ar fi fost un coşmar pe care mai mult ca sigur l-ar fi retrăit de fiecare dată când s-ar fi dus la culcare pentru tot restul vieţii. Poate şi atunci când ar fi fost trează.

O altă inspecţie. Ce să fie, oare? O femeie în negru, de o frumuseţe regală, cu o tocă acoperită cu perle şi o rochie cu volane din dantelă ieşi agale din întuneric, apoi dispăru. Era o femeie tairen care visa, o nobilă sau visând că este una. Trează, ar putea fi o femeie simplă şi bondoacă, o soţie de fermier sau de negustor.

Ar fi fost mai bine să-l fi spionat pe Logain decât pe Moghedien. Deşi nu ştia unde era acesta, avea totuşi o idee despre planurile lui. Firește, dacă ar fi fost trasă în visul lui, n-ar fi însemnat că ar fi fost mai plăcut decât dacă ar fi fost trasă în cel al lui Moghedien. El le ura pe toate femeile Aes Sedai. Aranjarea evadării lui fusese unul dintre acele lucruri necesare; nădăjduia însă că preţul nu va fi prea mare. Dă-l încolo pe Logain! Moghedien reprezenta primejdia şi ar putea veni după ea, chiar şi aici, mai ales aici, Moghedien care...

Brusc, îşi dădu seama că se mişca anevoie şi scoase un sunet gutural, asemănător unui geamăt. Rochia frumoasă se transformase în platoşă şi zale asemănătoare armurii pe care o purta cavaleria grea a lui Gareth Bryne. Pe cap avea un coif decupat în faţă, cu o creastă în forma Flăcării albe a Tar Valonului, după pipăit. Era extrem de enervant. Începea să-şi piardă stăpânirea de sine.

Încăpăţânându-se, schimbă armura cu veşmintele pe care le purtase când le întâlnise pe Înţelepte. Totul depinde de gând. Fuste ample de lână neagră şi o bluză *algode* albă şi largă, aşa cum purtase pe vremea când învăţase alături de ele, împreună cu un şal cu franjuri atât de verde, încât părea a fi negru, şi o eşarfă în jurul capului care să-i ţină părul legat. Ea nu le duplică bijuteriile, firește, şi multitudinea de coliere şi de brăţări. Ar fi râs de ea. O femeie îi alcătuise colecţia de-a lungul anilor, nu într-un singur vis.

– Logain este în drum spre Turnul Negru, rosti ea cu o voce puternică.

Spera ca el să fie acolo. Măcar acolo îl putea ţine sub supraveghere, asta nădăjduia, cel puţin, iar dacă era prins şi liniştit din nou, Rand nu putea da vina pe nicio soră care o urma.

– Şi Moghedien n-are de unde să ştie unde mă aflu, adăugă Egwene, încercând să se convingă de acest lucru.

– De ce te-ai teme de Sufletele Întunericului? întrebă o voce din spatele ei, iar Egwene încercă să se ridice în aer.

Deoarece se afla în *Tel'aran'rhiod* şi era o Vestitoare-n vise, ajunse deasupra dalelor din piatră, înainte să-şi revină. „Ah, da, reflectă ea, plutind, am trecut de mult de acele greşeli ale începătorului." Dacă mai continua aşa, va tresări atunci când Chesa îi va spune bună dimineaţa.

Sperând că nu se înroşise prea tare, se lăsă să coboare uşor. Poate îşi mai păstra din demnitate.

Poate, însă faţa îmbătrânită a lui Bair era mai încreţită decât de obicei din cauza zâmbetului care, aparent, i se lăţise aproape până la urechi. Spre deosebire de celelalte două femei care o însoţeau, ea nu mânuia Puterea, însă acest lucru n-avea nicio legătură cu călătoria în vis. Era la fel de pricepută ca oricare dintre ele, poate chiar mai îndemânatică în unele privinţe. Amys zâmbea şi ea, deşi nu la fel de larg, dar Melaine cea cu părul bălai îşi azvârli capul pe spate, izbucnind în râs.

– N-am mai văzut pe nimeni... reuşi să rostească Melaine. Ca un iepure.

Ea ţopăi, făcând un pas în aer.

– I-am pricinuit necazuri lui Moghedien de curând, replică Egwene mândră de cumpătul de care dădea dovadă.

O plăcea pe Melaine – femeia era mai puţin aspră de când purta în pântece un copil; gemeni, mai exact –, însă, în acel moment, Egwene ar fi strâns-o bucuroasă de gât.

– Eu, împreună cu câţiva prieteni, i-am rănit orgoliul, poate şi mai mult de-atât. Cred că şi-ar dori să aibă prilejul să mă răsplătească.

Sub momentul impulsului, Egwene îşi schimbă din nou îmbrăcămintea cu rochia de călărie pe care o purta în fiecare zi, cea din mătase lucioasă verde. Marele Şarpe de aur i se încolăci în jurul degetului. Deşi nu le putea spune tot, aceste femei îi erau prietene şi meritau să afle ceea ce le putea dezvălui.

– Rănile pricinuite orgoliului rămân în amintire mult mai mult decât cele provocate cărnii, se auzi vocea lui Bair, subțire și ascuțită, dar puternică, asemenea unei tije din fier.

– Povestește-ne, îl îndemnă Melaine, cu un zâmbet nerăbdător. Ce rușine i-ai pricinuit?

Zâmbetul lui Bair era la fel de entuziasmat. Într-o lume nemiloasă, fie învățai să-i râzi în față cruzimii, fie îți petreceai viața plângând. În Ținutul Întreit, Aielii învățaseră demult să râdă. Și-apoi, înjosirea dușmanului era considerată o artă.

Amys privi cu atenție îmbrăcămintea lui Egwene preț de o secundă, apoi spuse:

– Ne vei povesti mai târziu. Ziceai că trebuie să vorbim.

Ea arătă înspre locul unde Înțeleptelor le plăcea să se sfătuiască, sub domul impresionant, în centrul încăperii.

De ce ele alegeau acel loc era un alt mister pe care Egwene nu-l putea dezlega. Cele trei femei se așezară încrucișându-și picioarele și-și împrăștiară fustele cu grijă, la doar câțiva pași de locul unde părea să se afle o sabie făurită din cristal strălucitor, implântată în dalele din piatră. Ele nu-i acordară deloc atenție – nu făcea parte din profețiile lor –, așa cum nu le acordau atenție nici oamenilor care se iveau pe ici, pe colo prin încăperea mare. Cu toate astea, acolo veneau mereu.

Legendara *Callandor* – Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă, păstrată odată în Stânca din Tear – ar funcționa, într-adevăr, ca o sabie în ciuda înfățișării sale, dar, în realitate, era un *sa'angreal* masculin, unul dintre cei mai puternici din câți existaseră vreodată în Vârsta Legendelor. O străbătu un fior când se gândi la un *sa'angreal* masculin. Fusese diferit când era doar Rand. Și Rătăciții, firește. Însă mai erau și acești *asha'mani*. Cu ajutorul sabiei *Callandor*, un bărbat putea extrage suficient din Putere pentru a rade un oraș într-o clipită și a distruge totul pe o întindere de mai mulți kilometri. Ea o ocoli, adunându-și fustele din reflex. Rand smulsese sabia *Callandor* din încăperea numită Inima Stâncii pentru a îndeplini profețiile, pe urmă o înapoiase, având motivele lui, și o împrejmuise cu capcane țesute în *saidin*. Acestea aveau propria reflexie, care s-ar fi declanșat la fel de hotărât ca și originalul dacă ar fi încercat cineva să țeasă în apropiere. Unele lucruri din *Tel'aran'rhiod* păreau prea reale.

Încercând să nu se gândească la Sabia-Care-Nu-Este-Sabie, Egwene se postă dinaintea celor trei Înțelepte. Își legă șalurile la

brâu şi ele îşi desfăcură bluzele. Aşa stăteau femeile Aiel în compania prietenilor, în corturile lor de sub soarele dogoritor. Ea nu se aşează, iar dacă decizia asta o făcea să pară o jălbaşă sau cineva aflat la judecată, atunci aşa să fie. Într-un fel, în sufletul ei, aşa se simţea.

– Nu v-am zis de ce am fost chemată de la voi, iar voi nu m-aţi întrebat.

– Ne vei spune când vei fi pregătită, rosti Amys pe un ton îngăduitor.

Părea să fie de-o seamă cu Melaine în ciuda părului ei alb care i se răsfrângea până la brâu precum cel al lui Bair – culoarea părului începuse să i se schimbe când era puţin mai în vârstă decât Egwene –, totuşi ea era Conducătoarea dintre cele trei, nu Bair. Pentru prima oară, Egwene se întreba ce vârstă o fi având. Nu era o întrebare pe care să i-o adresezi unei Înţelepte, tot aşa cum nu i-o adresai nici unei femei Aes Sedai.

– Când am plecat de la voi, eram una dintre Alese. Ştiţi despre scindarea din Turnul Alb.

Bair clătină din cap şi făcu o grimasă; ştia, însă nu înţelegea. Niciuna dintre ele nu pricepea. Pentru o Aiel era un lucru la fel de neînchipuit, aşa cum ar fi fost divizarea unui clan sau a unei frăţii războinice. Poate acest lucru era şi o confirmare pentru ele că femeile Aes Sedai nu erau precum ar fi trebuit să fie.

– Surorile care se împotrivesc Elaidei m-au numit Suprema lor, continuă Egwene, surprinsă că vocea îi era liniştită. Atunci când Elaida va fi detronată, voi deveni Amyrlin din Turnul Alb.

Ea adăugă eşarfa dungată veşmintelor sale şi aşteptă. Odată ea le minţise, o greşeală gravă sub *ji'e'toh*, şi nu era sigură cum vor reacţiona în acest moment femeile când vor afla adevărul pe care-l ascunsese. Măcar dacă ar crede-o. Abia dacă o priveau.

– E un lucru pe care îl fac copiii, spuse cu grijă Melaine după o vreme.

Deşi nu se vedea că era însărcinată, avea deja o strălucire interioară care o făcea mai frumoasă decât de obicei şi o pace lăuntrică de nezdruncinat.

– Toţi copiii vor să folosească suliţa şi să fie şefi de clan, dar, în cele din urmă, ei conştientizează că şeful de sept rareori face el însuşi ca sulităţele să danseze. Prin urmare, încropesc o figurină şi o aşază pe o ridicătură.

Brusc, pardoseala începu să se ridice, iar dalele de piatră dispărură lăsând locul unei creste de stâncă maronie, arsă de soare.

În vârf, se afla o siluetă ce aducea vag cu cea a unui bărbat, făurit din crenguţe împletite şi acoperit cu cârpe.

– Iată şeful de clan care le porunceşte să facă să danseze suliţele de pe un deal de unde poate privi bătălia. Însă copiii aleargă unde vor, iar şeful lor nu e decât o figurină din crenguţe şi cârpe.

O rafală de vânt măturǎ bucăţile de material, evidenţiind astfel goliciunea formei, pe urmă dealul şi figurina dispărură.

Egwene inspiră adânc. Desigur. Ispăşise pentru minciuna ei conform *ji'e'toh*, din vrerea ei, şi asta însemna că era ca şi când minciuna n-ar fi fost rostită. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Ele intuiseră situaţia în care se afla, ca şi când ar fi petrecut săptămâni în tabăra Aes Sedai. Bair privea în podea, nedorind să fie martoră la ruşinea ei. Amys şedea cu bărbia sprijinită în mână, iar privirea ei aspră şi albastră parcă încerca să-i sfredelească inima.

– Unele aşa mă văd, continuă Egwenwe, inspirând adânc din nou, apoi rosti adevărul. Doar câteva. Acum. Dar când bătălia noastră va lua sfârşit, ele vor şti că *sunt* şeful lor şi se vor comporta cum voi porunci *eu*.

– Întoarce-te la noi, îi sugeră Bair. Ai prea multă onoare ca să fii cu femeile acelea. Sorilea a ales deja vreo zece tineri pe care să-i vezi în corturi. Îşi doreşte foarte mult să porţi voalul de mireasă.

– Bair, nădăjduiesc că va fi acolo atunci când mă voi mărita cu Gawyn, spera ea, ştiind din tălmăcirea viselor că-l fermecase, însă doar credinţa şi certitudinea dragostei puteau spune dacă se vor căsători. Nădăjduiesc, totodată, că veţi fi şi voi, dar am făcut alegerea.

Bair ar fi vrut să intervină, la fel şi Melaine, însă Amys îşi ridică mâna, iar ele tăcură, nemulţumite.

– Există mult *ji'e'toh* în hotărârea ei. Îşi va îngenunchea duşmanii după pofta inimii, nu va fugi de ei. Îţi doresc un dans plăcut, Egwene al'Vere, îi ură Amys, care fusese o Fecioară a Lăncii, şi încă gândea ca una. Ia loc. Ia loc.

– Onoarea îi aparţine, replică Bair, încruntându-se la Amys, totuşi am o altă întrebare.

Ochii îi erau albaştri şi umezi, dar când şi-i fixă asupra lui Egwene, aceştia deveniră mai pătrunzători decât fuseseră vreodată cei ai lui Amys.

– Le vei convinge pe aceste Aes Sedai să îngenuncheze dinaintea lui *car'a'carn*?

Tresărind, Egwene fu mai degrabă cât pe ce să cadă pe acele dale din piatră decât să se aşeze.

– Nu pot face asta, Bair, răspunse ea fără nicio urmă de ezitare. Şi n-aş face-o nici dacă aş putea. Suntem loiale Turnului, neamului Aes Sedai, mai presus decât ţinutului în care ne-am născut.

Asta era adevărat, sau aşa ar fi trebuit să fie, cu toate că se întreba ce părere aveau ele de această afirmaţie având în vedere răzvrătirea ei şi a celorlalte.

– Aes Sedai nu-i jură credinţă nici măcar Supremei şi, cu siguranţă, nici unui bărbat. Ar fi ca şi când voi aţi îngenunchea în faţa unui şef de clan.

Ea creă o iluzie aşa cum făcuse Melaine, concentrându-se asupra caracterului său real. *Tel'aran'rhiod* putea fi modelat la nesfârşit dacă ştiai cum. Dincolo de *Callandor*, trei Înţelepte îngenuncheau în faţa unui şef de clan. Bărbatul semăna foarte mult cu Rhuarc, iar femeile erau cele trei din faţa ei. Egwene păstră imaginea doar o clipă, însă Bair aruncă o privire şi pufni zgomotos. *Era* o noţiune absurdă.

– Nu le compara pe femeile acelea cu noi!

Ochii verzi ai lui Melaine scăpărau, citindu-se în ei ceva din vechea lor asprime, iar tonul îi era tăios ca o lamă.

Egwene păstră tăcerea. Înţeleptele păreau să le dispreţuiască pe Aes Sedai, pe toate în afară de ea, sau mai bine zis erau sfidătoare. Ea credea că ele ar putea dispreţui chiar profeţiile care le legau de Aes Sedai. Înainte să fie chemată de către Divan pentru a fi desemnată Amyrlin, Sheriam şi cercul ei de prietene obişnuiau să se întâlnească aici cu cele trei, dar aceste întâlniri luaseră sfârşit deoarece Înţeleptele refuzau să-şi ascundă dispreţul pentru că Egwene fusese chemată şi ea, într-un sfârşit. În *Tel'aran'rhiod*, o confruntare cu cineva care cunoştea mai bine acel tărâm putea fi extrem de înspăimântătoare. Chiar şi în ceea ce o privea pe Egwene, exista o oarecare distanţă, iar anumite chestiuni nu erau discutate, cum ar fi dacă ele ştiau despre planurile lui Rand. Odinioară, ea fusese una cu ele, o ucenică Vestitoare-n vise; apoi devenise Aes Sedai, chiar înainte ca femeile să afle ceea ce tocmai le spusese ea.

– Egwene al'Vere va face ceea ce trebuie făcut, conchise Amys.

Melaine o privi lung, îşi potrivi şalul ostentativ, îşi aranjă câteva coliere lungi din fildeş şi aur, care zornăiră, însă nu spuse nimic. Amys părea a fi mai autoritară decât înainte. Singura Înţeleaptă pe

care Egwene o văzuse vreodată capabilă să le facă pe celelalte Înţelepte să i se supună cu atâta uşurinţă era Sorilea.

Bair îşi imagină, pătrunzând în mintea lui Egwene, servirea ceaiului în corturi: un ceainic auriu cu lei dintr-o ţară, o tavă din argint cu marginile din frânghie împletită dintr-o altă ţară şi ceşcuţe verzi din porţelan fin întrebuinţate de Oamenii Mării. Ceaiul avea un gust real, chiar şi atunci când se prelingea pe gât. În ciuda unei arome uşoare de fructe de pădure sau ierburi pe care nu le recunoştea, ceaiul era prea amar pentru gustul lui Egwene. Ea îşi închipui puţină miere în el şi mai luă o înghiţitură. Era prea dulce. Mai puţină miere. Avea un gust perfect. Era ceva ce nu puteai face utilizând Puterea.

Egwene fu conştientă de intruziunea lui Bair şi se îndoia că cineva ar fi avut priceperea de a ţese filamente de *saidar* foarte fine cât să sustragă mierea din ceai.

Preţ de o secundă, Egwene privi în ceaşca sa de ceai, gândindu-se la miere, la ceai şi la filamente de *saidar*, deşi nu acesta era motivul pentru care tăcea. Înţeleptele nu voiau să-l îndrume pe Rand aşa cum nu voiau nici Elaida sau Romanda, sau Lelaine, sau celelalte Aes Sedai. Firește, ele doreau să-l ghideze pe *car'a'carn* într-o direcţie care să fie spre avantajul Aielilor, iar surorile voiau să-l îndrepte pe Dragonul Renăscut în direcţia care era bună pentru lume, din punctul lor de vedere. Nici ea nu se lăsa mai prejos. A-l ajuta pe Rand, a-l împiedica să se pună rău cu femeile Aes Sedai tot îndrumare era. „Doar că eu am dreptate, reflectă ea. Acţiunile mele sunt atât spre binele lui, cât şi spre binele celorlalţi. Nimeni nu se gândeşte la ceea ce este potrivit pentru el." Dar cel mai bine era să nu uite că femeile acelea erau mai mult decât prietenele ei şi adeptele lui *car'a'carn*. Nimeni nu era, pur şi simplu, ceva, învăţase ea.

– Nu cred că ai vrut să ne spui doar că în prezent eşti femeia-şef peste cei din ţinuturile umede, adăugă Amys peste ceaşca de ceai. Ce te necăjeşte, Egwene al'Vere?

– Ceea ce mă supără mereu, răspunse ea zâmbind ca să mai destindă atmosfera. Uneori am impresia că Rand o să-mi scoată peri albi înainte de vreme.

– Dacă n-ar fi bărbaţii, nicio femeie n-ar avea păr alb.

În mod normal, asta ar fi fost o glumă pe care ar fi făcut-o Melaine, iar Bair ar fi făcut o alta despre vasta cunoaştere despre bărbaţi pe care o dobândise Melaine în cele câteva luni de căsnicie,

dar nu şi de astă dată. Cele trei femei o priveau pe Egwene şi aşteptau.

Aşadar, doreau să păstreze o mină sobră. Ei bine, Rand era o treabă serioasă. Ea nu-şi dorea decât ca ele să vadă lucrurile aşa cum le vedea ea. Legănându-şi ceaşca pe vârful degetelor, le povesti totul. Despre Rand, oricum, şi despre temerile ei de când aflase despre tăcerea din Caemlyn.

– Nu ştiu ce-a făcut el sau ce-a făcut ea. Toată lumea îmi spune cât de pricepută este Merana, dar ea n-a mai avut de-a face cu nimeni ca el. Când vine vorba de Aes Sedai, dacă ai ascunde ceaşca asta pe o pajişte, el tot ar reuşi cumva să calce pe ea după trei paşi. Ştiu că m-aş descurca mai bine decât Merana, însă...

– Te-ai putea întoarce, îi sugeră din nou Bair, iar Egwene clătină ferm din cap în semn că „nu".

– Pot înfăptui mai multe unde mă aflu, ca Amyrlin. Există reguli chiar şi pentru Suprema Înscăunată, preciză Egwene strâmbând din gură o clipă, semn că nu-i plăcea să recunoască asta, mai ales în faţa acestor femei. Nici măcar nu-l pot vizita fără acordul Divanului. Acum sunt o Aes Sedai şi trebuie să mă supun legilor noastre.

Rosti aceste cuvinte cu mai multă înverşunare decât ar fi vrut. Era o lege stupidă şi nu descoperise încă o modalitate prin care s-o ocolească. Şi-apoi, feţele lor erau atât de inexpresive, încât era convinsă că femeile pufneau cu suspiciune în sinea lor. Nici măcar un şef de clan n-avea dreptul să-i spună unei Înţelepte unde avea voie să meargă şi când anume.

Cele trei femei din faţa ei schimbară câteva priviri lungi. Pe urmă Amys puse jos ceaşca şi spuse:

– Merana Ambrey, împreună cu alte Aes Sedai, l-au urmat pe *car'a'carn* în oraşul „ucigaşilor de copaci". Nu trebuie să te temi că el va greşi faţă de ea sau oricare dintre surorile tale. Vom avea noi grijă să nu existe astfel de neplăceri între el şi femeile Aes Sedai.

– Nu-l văd pe Rand făcând asta, rosti Egwene, neîncrezătoare.

Aşadar, Sheriam avusese dreptate în legătură cu Merana. Dar de ce păstra tăcerea în continuare?

– Mai toţi părinţii au mai multe necazuri cu copiii lor decât există minciuni între *car'a'carn* şi femeile care au venit cu Merana Ambrey, insinuă Bair.

– Atât timp cât el nu este copil, chicoti Egwene, uşurată că una dintre ele era amuzată de ceva.

Având în vedere sentimentele acestor femei față de Aes Sedai, ele s-ar fi făcut foc și pară dacă ar fi bănuit că una dintre surori avea vreo influență asupra lui. Pe de altă parte, Merana era nevoită să aibă o oarecare influență, altfel mai bine s-ar fi retras.

– Oricum, Ambrey ar fi trebuit să trimită un raport. Nu înțeleg de ce n-a făcut-o până acum. Ești sigură că nu există nici...?

Nu știa cum să termine propoziția. Era imposibil ca Rand s-o fi împiedicat pe Merana să trimită un porumbel.

– Poate a trimis un bărbat călare, opină Amys strâmbându-se ușor.

La fel ca orice Aiel, ea găsea călăritul dezgustător. Picioarele îți erau de ajuns.

– Ea a adus una dintre păsările pe care le folosesc cei din ținuturile umede, adăugă Amys.

– A fost o prostie din partea ei, bombăni Egwene.

Prostie era puțin spus. Merana își proteja visele, prin urmare n-avea rost să încerce să discute cu ea acolo. Chiar și dacă le-ar fi găsit. Pe sfânta Lumină, cât era de supărător! Egwene se aplecă în față în mod voit.

– Amys, făgăduiește-mi că nu vei încerca să-l oprești în a vorbi cu ea sau n-o vei înfuria atât de tare, încât să facă vreo nerozie.

Erau capabile de așa ceva; mai mult decât capabile. Aveau o adevărată Înzestrare în a le scoate din minți pe Aes Sedai.

– Ea nu trebuie decât să-l convingă că nu-i vrem răul. Sunt sigură că Elaida ascunde o surpriză neplăcută, dar nu e și cazul nostru.

Se va îngriji ea de asta dacă cineva avea alte gânduri. Se va îngriji, cumva.

– Îmi făgăduiești?

Femeile schimbară câteva priviri de neînțeles. Cu siguranță, nu erau încântate că o soră se afla nestingherită în preajma lui Rand. Fără îndoială că una dintre ele va căuta să fie prezentă ori de câte ori era și Merana. Egwene putea accepta acest lucru, atâta vreme cât femeile nu interveneau prea mult.

– Îți făgăduiesc, Egwene al'Vere, răspunse, într-un final, Amys, pe un ton sec.

Poate că femeia se simțea jignită că Egwene îi ceruse un zălog, totuși Egwene simți că i se ridică o piatră de pe inimă. Două pietre. Rand și Merana nu erau la cuțite, iar Merana va avea ocazia să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

– Am ştiut că-mi vei spune adevărul, Amys. Nici nu-ţi poţi închipui cât mă bucur că l-am aflat. Dacă ar fi ceva în neregulă cu Rand şi cu Merana... Îţi mulţumesc.

Egwene clipi, tresărind. Preţ de o clipită, Amys apăru îmbrăcată în *cadin'sor*, făcând un mic gest. O fi fost limbajul semnelor pe care-l foloseau Fecioarele? Nici Bair, nici Melaine nu păreau să fi observat, deoarece îşi beau nestingherite ceaiul. Amys trebuie să-şi fi dorit să se afle altundeva, departe de încurcătura pe care o crease Rand. Ar fi stânjenitor, ruşinos pentru o Vestitoare-n vise Înţeleaptă să-şi piardă controlul în *Tel'aran'rhiod* fie şi pentru o clipă. În cazul unui Aiel, ruşinea era cu mult mai rea decât durerea, dar trebuia cunoscută ca *să fie* ruşine. Dacă nu era văzută sau cei care o zăreau refuzau s-o recunoască, atunci era ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Erau un neam ciudat, dar Egwene, cu siguranţă, nu-şi dorea să-i pricinuiască ruşine lui Amys. Ascunzându-şi sentimentele, ea continuă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic:

– Trebuie să vă cer o favoare. Una importantă. Să nu-i spuneţi lui Rand sau altcuiva despre mine. Despre asta voiam să spun.

Ea ridică un colţ al şalului. Feţele lor ar fi făcut chiar şi privirea calmă a unei Aes Sedai să pară maniacală, deşi nu erau din piatră.

– Nu vă cer să minţiţi, adăugă ea în grabă.

Conform *ji'e'toh*, a-i cere cuiva să mintă era mai puţin grav decât a spune chiar tu o minciună.

– Doar să nu aduceţi vorba despre asta. El a trimis deja pe cineva ca să mă „salveze".

„El se va înfuria la culme când va afla că l-am trimis pe Mat în Ebou Dar, împreună cu Nynaeve şi cu Elayne", medită ea. Fusese nevoită să facă asta.

– Nu e nevoie să fiu salvată, nu vreau asta, însă crede că le ştie pe toate. Mi-e teamă să nu vină după mine chiar el.

Acest lucru o speria cel mai tare – că el şi-ar putea face apariţia în tabără, mânios şi înconjurat de trei sute sau mai mult de Aes Sedai. Sau că ar putea veni cu câţiva *asha'mani*. Oricum, ar fi fost un dezastru.

– Ar fi o... nenorocire, murmură Melaine, deşi nu-i stătea în fire să facă astfel de afirmaţii.

– *Car'a'carn* este încăpăţânat, şopti Bair. Mai orgolios decât toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut. Şi decât câteva femei, că tot veni vorba.

– Poţi avea încredere în noi, Egwene al'Vere, o asigură Amys pe un ton grav.

Egwene clipi când auzi confirmarea. Dar poate nu era un lucru atât de surprinzător. Pentru ele, *car'a'carn* nu era decât un alt şef. Şi se ştia că Înţeleptele aveau obiceiul să ascundă lucruri faţă de şefii clanurilor, mai ales atunci când credeau de cuviinţă că ei nu trebuiau să le ştie.

După aceea, nu mai rămaseră prea multe de spus, cu toate că mai vorbiră la câteva ceşti de ceai. Ea tânjea să mai primească o lecţie despre călătoria în vis, dar nu-i putea cere acest lucru lui Amys acolo, care va pleca, iar ea îşi dorea să se bucure de compania ei mai mult decât să înveţe. Singurul indiciu pe care-l primise de la Înţelepte despre ceea ce făcea Rand fu atunci când Melaine bombănise că el ar fi trebuit să termine pe dată cu Shaido şi cu Sevanna. Însă Bair şi Amys o priviseră atât de încruntate, încât ea se făcu roşie la faţă ca racul. La urma urmei, Shaido era o Înţeleaptă, după cum aflase Egwene pe propria-i piele. Nici măcar lui *car'a'carn* nu-i era îngăduit să interfereze cu o Înţeleaptă Shaido. Ea nu le putea oferi detalii despre propriile circumstanţe. Faptul că ele trecuseră direct la partea cea mai ruşinoasă nu făcea nimic să diminueze ruşinea pe care ar simţi-o ea vorbind despre asta – îi era foarte greu să nu revină la vechiul comportament, chiar şi cu gândul, aşa cum făceau şi Aielii atunci când ea se afla prin preajmă; de fapt, credea că i-ar fi fost ruşine dacă nu le-ar fi întâlnit niciodată pe femeile Aiel. În ultima vreme, singurele sfaturi pe care acestea le dădeau referitor la cum să procedeze cu Aes Sedai erau de aşa natură, încât nici măcar Elaida nu le-ar fi urmat. S-ar fi declanşat o răscoală a Aes Sedai, oricât de puţin probabil ar fi părut. Mai rău era că ele aveau deja o părere suficient de proastă despre Aes Sedai ca să mai pună şi ea paie pe foc. Îşi dorea ca, într-o bună zi, să creeze o legătură între Înţelepte şi Turnul Alb, dar asta nu va fi posibil decât dacă ea va reuşi să înăbuşe focul. Iată un alt lucru pe care nu ştia cum să-l facă, deocamdată.

– Trebuie să plec, anunţă ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare.

Deşi trupul său dormea în cort, atunci când te aflai în *Tel'aran'rhiod* nu prea aveai un somn odihnitor. Celelalte se ridicară în picioare odată cu ea.

– Sper să fiţi cu mare băgare de seamă. Moghedien mă urăşte şi, negreşit, va încerca să-i rănească pe toţi cei care-mi sunt

prieteni. Ştie foarte multe despre Lumea Viselor. Cel puţin la fel de multe ca şi Lanfear.

Era singurul avertisment pe care li-l putea da fără să spună direct că Moghedien ar putea şti mai multe decât ele. Femeile Aiel puteau fi extrem de orgolioase. Oricum, ele îi înţeleseră cuvintele, fără să se simtă jignite.

– Dacă Sufletele Întunericului ar fi vrut să ne ameninţe, zise Melaine, cred că ar fi făcut-o deja. Poate nu ne consideră o ameninţare.

– Le-am întrezărit pe cele care trebuie să fie Vestitoare-n vise, inclusiv pe bărbaţi.

Bair clătină neîncrezătoare din cap; indiferent ce ştia ea despre Rătăciţi, îi considera pe bărbaţii Vestitori-n vise la fel de obişnuiţi ca şi şerpii cu picioare.

– Ne ocolesc cu toţii.

– Cred că suntem la fel de puternice ca şi ei, adăugă Amys.

În Putere, ea şi Melaine nu erau mai puternice decât Theodrin şi Faolain – erau departe de a fi slabe şi mai puternice decât majoritatea femeilor Aes Sedai, dar n-aveau nici pe departe forţa unui Rătăcit –, totuşi, în Lumea Viselor, cunoaşterea *Tel'aran'rhiod* era adesea mai intensă decât a *saidarului*, cel mai adesea. În acest caz, Bair o egala pe oricare dintre surori.

– Cert este că vom fi cu băgare de seamă. Duşmanul pe care-l subestimezi este cel care te va ucide.

Egwene le luă de mână pe Amys şi pe Melaine, şi ar fi luat-o şi pe Bair dacă ar fi reuşit. În schimb, o consolă şi pe ea zâmbindu-i.

– N-am cuvinte să vă spun ce înseamnă prietenia voastră pentru mine, ce însemnaţi voi pentru mine.

În ciuda a tot, ăsta era adevărul.

– Lumea pare să se schimbe de fiecare dată când clipesc. Voi trei sunteţi singurii piloni siguri din ea.

– Lumea se schimbă, într-adevăr, consimţi Amys cu amărăciune în glas. Până şi munţii sunt şlefuiţi de vânturi şi nimeni nu poate să urce acelaşi deal de două ori. Nădăjduiesc că ne vei considera mereu prietenele tale, Egwene al'Vere. Să găseşti mereu apă şi umbră.

Zicând astea, ele se făcură nevăzute, întorcându-se în trupurile lor.

Ewgene privi o vreme încruntată sabia *Callandor*, fără s-o vadă efectiv, apoi se cutremură din tot corpul, brusc, exasperată. Se

gândise la oceanul nesfârşit de stele. Dacă mai zăbovea acolo mult, visul lui Gawyn o va găsi din nou, cuprinzând-o aşa cum ar fi cuprins-o el cu braţele în realitate. Ar fi fost un mod plăcut de a petrece restul nopţii. Şi un mod copilăresc de a-şi irosi timpul.

Hotărî să se întoarcă la trupul său adormit, deşi nu la un somn obişnuit. Nu mai făcea asta de mult. Acel colţ al minţii ei rămânea mereu treaz, catalogând visele, alegându-le pe cele care profeţeau viitorul sau care ofereau indicii despre ceea ce s-ar putea întâmpla. Cel puţin, atât putea să discearnă, deşi singurul vis pe care reuşise să-l interpreteze până în acel moment era cel care-i spunea că Gawyn va deveni Străjerul ei. Aes Sedai numeau asta Vestirea-n-vise, iar femeile Vestitoare-n vise care aveau această abilitate erau de mult moarte, în afară de ea. Cu toate astea, n-avea nicio legătură cu Puterea aşa cum n-avea de-a face cu călătoria în vis.

Poate faptul că avusese un vis mai întâi cu Gawyn era un lucru inevitabil, deoarece se gândise la el.

Se afla într-o încăpere vastă şi întunecată, unde totul era nedesluşit. Totul în afară de Gawyn, care venea încet înspre ea. Era un bărbat înalt şi chipeş – oare se gândise vreodată că fratele lui vitreg, Galad, era mai chipeş? – cu părul bălai şi ochii de un albastru-închis nemaivăzut. Deşi mai avea de parcurs o oarecare distanţă, el o vedea; îşi ţinea ochii aţintiţi asupra ei, aşa cum îşi ochea un arcaş ţinta. Un scrâşnet vag răsuna în aer. Ea îşi coborî privirea şi simţi că-i vine să ţipe. Gawyn traversa cu picioarele goale pardoseala plină de sticlă spartă, cioburile sfărâmiţându-i-se sub tălpi. Chiar şi în acea lumină difuză, ea vedea dâra de sânge pe care o lăsau în urma lor picioarele lui rănite. Îşi întinse o mână, încercând să-i strige să se oprească, să fugă la el, dar apoi se trezi la fel de repede în alt loc.

În tărâmul viselor, plutea deasupra unui drum lung şi drept care traversa o câmpie verde, privind în jos la un bărbat călărind un armăsar negru. Era Gawyn. Pe urmă stătea pe drum, în faţa lui, iar el trase de hăţuri. Dar nu pentru că ar fi văzut-o de astă dată, ci deoarece drumul se bifurca tocmai în locul unde se afla ea şi el o lua peste dealurile atât de înalte, încât nimeni nu vedea ce se afla dincolo de ele. Însă ea ştia. La capătul unuia din drumuri îl aştepta o moarte violentă, iar la capătul celuilalt, o viaţă lungă şi moarte de bătrâneţe. Dacă alegea un drum, el se va căsători cu ea, dacă îl alegea pe celălalt, nu. Ea ştia ce se afla în faţă, dar nu ştia cum se ajungea acolo. Brusc, el o văzu sau păru s-o vadă, zâmbi şi-şi

îndrumă calul pe unul din drumuri... Iar ea se trezi într-un alt vis. Apoi într-un altul. Şi un altul. Şi tot aşa.

Nu toate spuneau ceva despre viitor. Visele în care-l săruta pe Gawyn, în care alerga pe pajiştile verzi, primăvara, împreună cu surorile ei, aşa cum făceau în copilărie, se perindau alături de coşmaruri în care Aes Sedai o hăituiau cu nuiele în mâini pe coridoarele nesfârşite, în care lucrurile diforme pândeau peste tot în umbră, în care o Nicola, care zâmbea batjocoritor, o denunţa Divanului, iar Thom Merrilin venea ca să depună mărturie. Pe acelea ea le alungă; pe celelalte le ascunse undeva, ca să le studieze mai târziu, în speranţa că va înţelege ce însemnau.

Stătea în faţa unui zid uriaş şi-şi înfigea unghiile în el, încercând să-l doboare cu mâinile goale. Nu era construit din cărămidă sau din piatră, ci din mii şi mii de discuri, fiecare jumătate alb şi jumătate negru, simbolul străvechi al neamului Aes Sedai, asemenea celor şapte sigilii care ţinuseră cândva închisă închisoarea Celui Întunecat. Unele dintre acele sigilii erau rupte, cu toate că nici măcar Puterea nu putea rupe un *cuendillar*, peceţi ale temniţei Celui Întunecat, iar celelalte erau oarecum slăbite, însă zidul nu ceda, oricât l-ar fi lovit. Nu-l putea dărâma. Poate că simbolul era important. Poate că încerca să le dărâme pe Aes Sedai, Turnul Alb. Poate...

Mat şedea pe coama unui deal învăluit în întuneric, privind un foc de artificii grandios, când îşi întinse mâna brusc şi apucă una dintre jerbele luminoase care explodau pe cer. Săgeţi de lumină ţâşneau din pumnul lui încleştat, iar ea simţi cum o cuprinde groaza. Oameni vor muri din asta. Lumea se va schimba. Da, lumea *chiar* se schimba; se schimba mereu.

Legătorile din jurul brâului şi al umerilor o ţineau lipită de butuc, iar satârul călăului coborî, dar ea ştia că undeva cineva fugea şi dacă fugea suficient de tare, satârul se va opri. Altminteri... Simţi cum o străbate un fior în acel colţ al minţii.

Râzând, Logain păşi peste ceva ce se afla pe pământ şi urcă pe o lespede neagră. Când ea îşi coborî privirea, i se păru că el păşise peste trupul lui Rand, întins pe catafalc, cu mâinile încrucişate pe piept, dar când ea îi atinse faţa, aceasta se frânse asemenea unei marionete din hârtie.

Un şoim auriu îşi desfăcu aripile şi o atinse. Ea şi şoimul erau cumva legaţi; tot ceea ce ştia era că şoimul era femelă. Un bărbat muribund zăcea în patul îngust şi, deşi era important ca el să nu

moară, afară era clădit un rug funerar, iar vocile cântau cântece de bucurie şi de tristeţe. Un bărbat întunecat ţinea în mână un obiect care strălucea atât de puternic, încât ea nu vedea ce era.

Visele se perindau rând pe rând şi ea le sorta înfrigurată, încercând cu disperare să le înţeleagă. Deşi era obositor, trebuia să facă asta. Va face ceea ce trebuie să facă.

CAPITOLUL 11

Un legământ

– Ai cerut să fii trezită înainte de răsăritul soarelui, mamă.

Egwene deschise brusc ochii – stabilise să se deştepte câteva clipe mai târziu – şi, fără voia ei, se afundă în pernă, încercând să se ferească de faţa aplecată deasupra ei. Un chip întunecat, acoperit cu un strat de transpiraţie, nu era tocmai o imagine plăcută la prima oră a dimineţii. Meri avea o atitudine respectuoasă, însă nasul ascuţit, gura mereu posomorâtă şi ochii negri şi aspri, care ascundeau reţinerea, spuneau că ea nu mai văzuse pe nimeni nici măcar pe jumătate la fel de bun cum ar fi trebuit să vadă, iar tonul ei sec ar fi pus pe oricine pe fugă.

– Sper că ai dormit bine, mamă, zise femeia, în vreme ce expresia de pe faţa ei trăda o uşoară acuză de lene.

Părul negru, prins în „colăcei" peste urechi, părea să-i tragă pielea de pe faţă dureros de tare. Cenuşiul-închis pe care-l purta mereu, oricât de tare o făcea să asude, îi accentua şi mai mult înfăţişarea întunecată.

Păcat că nu reuşise să se odihnească pe deplin. Căscând, Egwene se ridică din patul ei îngust şi-şi frecă dinţii cu sare, apoi se spălă pe faţă şi pe mâini, în vreme ce Meri îi pregătea veşmintele pentru acea zi, ciorapii şi lenjeria de corp, pe urmă îndură chinul de a se lăsa îmbrăcată. „Chinul" era cuvântul potrivit.

– Mi-e teamă că o să te trag de păr ca să-l pot descâlci, mamă, murmură femeia tristă, trecându-i peria prin păr.

Lui Egwene îi stătea pe limbă să-i spună că nu şi-l încâlcise în mod voit în somn.

– Am înţeles că ne vom odihni aici, mamă.

Lenea se citea în reflexia lui Meri din oglindă.

– Această nuanţă de albastru te prinde foarte bine, mamă, adăugă Meri în timp ce-i încheia nasturii lui Egwene şi afişând un chip pe care se citea vanitatea.

Simţindu-se uşurată că seara o va sluji Chesa, Egwene îşi puse şalul pe umeri şi ieşi din cort înainte ca femeia să termine.

Nici măcar o rază de lumină nu se zărea deasupra dealurilor dinspre răsărit. În jur, pământul se ridica în coame lungi şi movile neregulate, uneori înalte de câteva sute de metri, care arătau adesea ca şi când ar fi fost strivite de nişte degete monstruoase. Umbre ca de amurg scăldau tabăra aflată într-o vale largă dintre dealuri şi pulsând de viaţă în dogoarea ce se încăpăţâna să se domolească. Mirosurile de mâncare umpleau aerul şi oamenii trebăluiau liniştiţi de parcă nu i-ar fi aşteptat o altă zi de marş. Novicele îmbrăcate în alb se agitau de colo colo; o novice înţeleaptă îşi îndeplinea întotdeauna sarcinile cât putea de repede. Străjerii nu păreau niciodată să se grăbească, firește, însă, în acea dimineaţă, până şi servitorii care duceau mâncarea femeilor Aes Sedai păreau că ieşiseră la plimbare. Ei bine, aproape. În comparaţie cu novicele. Întreaga tabără profita de popas. Se auzi un zăngănit, urmat de înjurături când pe jos căzu un cric cu pârghie; cărăuşii reparau căruţele. Bocăniturile îndepărtate de ciocan anunţau faptul că potcovarii înlocuiau potcoavele cailor. Câţiva lumânărari îşi pregătiseră deja matriţele, iar cazanele se încălzeau pentru a topi picăturile strânse cu grijă şi rămăşiţele fiecărei lumânări care se consumase deja. În cazanele mari şi negre de pe foc fierbea apa pentru băi şi spălatul rufelor, iar bărbaţi şi femei strângeau hainele grămadă în apropiere. Egwene acorda prea puţină atenţie acestor activităţi.

Ideea era că ea era sigură că Meri nu se comporta astfel cu un anumit scop; aşa era ea. Chiar şi aşa, era la fel de rău ca şi când ar fi avut-o pe Romanda drept slujnică. Gândul ăsta o făcu să râdă zgomotos. Dacă ar fi fost servitoarea unei domniţe, Romanda ar fi făcut-o pe stăpâna ei să se supună cât ai clipi din ochi; n-ar fi existat nicio îndoială care din cele *două* ar fi alergat de colo colo. Un bucătar cu părul cărunt se opri din răscolit cărbunii de deasupra unui cuptor din fier ca să-i zâmbească, împărtăşindu-i

amuzamentul. Preţ de o clipă, doar. Apoi el îşi dădu seama că-i zâmbea Supremei Amyrlin, nu vreunei tinere care trecea pe-acolo, şi zâmbetul i se crispă pe buze când acesta făcu o plecăciune înainte să-şi vadă mai departe de-ale lui.

Dacă ea se descotorosea de Meri, Romanda va găsi o altă iscoadă. Şi Meri va ajunge să cutreiere satele, cerşind ceva de mâncare. Când îşi aranjă rochia – o luase din loc înainte ca femeia să apuce să-şi termine treaba – Egwene dădu peste un săculeţ din pânză ale cărui şireturi erau vârâte după cingătoare. Nu era nevoie să şi-l ducă la nas ca să simtă mirosul petalelor de trandafiri şi al amestecului de ierburi cu o aromă răcoritoare. Oftă. O faţă de călău, iscoada Romandei, fără îndoială, care încerca să-şi îndeplinească sarcinile cât de bine putea. De ce aceste lucruri nu erau niciodată uşoare?

Apropiindu-se de cortul pe care-l folosea drept cameră de studiu – mulţi îi spuneau camera de studiu a Supremei, ca şi când ar fi fost încăperea din Turn –, o satisfacţie solemnă înlocui grijile pentru Meri. Ori de câte ori făceau câte un popas, Sheriam se înfăţişa dinaintea ei cu un vraf gros de cereri. O spălătoreasă care implora clemenţă după ce fusese acuzată de furt şi prinsă cu nişte bijuterii cusute în rochie, sau un fierar cerând o recomandare pentru munca lui, care nu-i era de folos decât dacă intenţiona să plece, poate nici chiar atunci. O femeie şelar o ruga pe Amyrlin să ceară în rugăciunile ei ca ea să dea naştere unei fiice. Unul dintre soldaţii Seniorului Bryne îi solicita binecuvântarea pentru a se putea căsători cu o croitoreasă. Exista întotdeauna un număr mare de novice mai în vârstă care cereau s-o viziteze pe Tiana sau să li se dea sarcini suplimentare. Oricine avea dreptul să înainteze cereri Supremei, însă cele care se aflau în serviciul Turnului arareori o făceau, iar novicele, niciodată. Egwene bănuia că Sheriam îi căuta intenţionat pe petiţionari ca s-o ţină pe ea ocupată şi s-o lase în pace în vreme ce Păstrătoarea se ocupa de chestiuni pe care ea le considera importante. În acea dimineaţă, lui Egwene îi trecu prin minte s-o facă pe Sheriam să mănânce acele cereri la micul dejun.

Când intră în cort însă, descoperi că Sheriam nu se afla acolo. Ceea ce n-ar fi trebuit să fie o surpriză, având în vedere noaptea precedentă. Totuşi, cortul nu era gol.

– Fie ca Lumina să te lumineze în această dimineaţă, mamă! rosti Theodrin, făcând o plecăciune atât de adâncă, încât franjurii maronii ai şalului ei se legănară.

Avea acea graţie specifică femeilor din Doman, deşi rochia cu guler înalt pe care o purta era destul de simplă. Femeile domani nu erau cunoscute pentru simplitate.

– Am făcut cum ne-ai poruncit, însă nimeni n-a fost văzut lângă cortul lui Marigan noapte trecută.

– Câţiva bărbaţi şi-au amintit că o zăriseră pe Halima, adăugă Faolain pe un ton acru, îndoindu-şi genunchii scurt. Dar, în afară de asta, abia dacă îşi amintesc dacă au adormit.

Multe femei o dezaprobau pe secretara Delanei, iar următoarea ei observaţie făcu ca faţa rotundă a lui Faolain să se întunece mai mult decât de obicei.

– Ne-am întâlnit cu Tiana în timp ce-i întrebam pe unii şi pe alţii. Ne-a sfătuit să mergem la culcare şi să păstrăm tăcerea.

Ea îşi mângâia absentă franjurii albaştri ai şalului. Noile Aes Sedai îşi purtau şalurile mai des decât era nevoie, spunea Siuan.

Oferindu-le un zâmbet primitor, cel puţin aşa nădăjduia, Egwene îşi ocupă locul în spatele măsuţei. Cu grijă. Scaunul se înclină un moment, până când ea îşi întinse mâna şi trase de picior ca să-l îndrepte. Colţul unei foi de pergament împăturite se ivea de sub călimara din piatră. Vru să-şi întindă mâna după ea, dar se abţinu. Prea multe surori nu acordau însemnătate curtoaziei. Nu voia să se numere printre ele. Şi-apoi, cele două îi cereau atenţia.

– Regret că aţi întâmpinat greutăţi, fiicelor.

Numite Aes Sedai printr-un decret al ei în calitate de Amyrlin, ele întâmpinau aceleaşi dificultăţi ca şi ea, atât doar că nu erau protejate de şalul Supremei, care se dovedise a nu fi atât de protector. Cele mai multe surori se comportau de parcă ar fi fost în continuare Alese. Arareori se ştia afară ce se întâmpla în interiorul frăţiilor Ajah, însă circulau zvonuri cum că ele au trebuit să implore ca să fie acceptate şi că fuseseră desemnate gărzi care să le urmărească îndeaproape comportamentul. Nimeni nu mai auzise de una ca asta, dar toată lumea o lua de bună. Ea le făcuse o favoare. Fusese un alt lucru necesar.

– Voi vorbi cu Tiana.

Ar putea linişti lucrurile, pentru o zi sau o oră.

– Mulţumim, mamă, însă nu e nevoie să te deranjezi, zise Theodrin şi, cu toate astea, îşi atinse şalul, mângâindu-l cu degetele.

Tiana a vrut să ştie de ce eram treze la acea oră târzie, adăugă ea după o clipă. Dar nu i-am spus.

– Nu era nevoie de discreţie, fiică.

Păcat doar că nu găsiseră un martor. Salvatorul lui Moghedien va rămâne o umbră abia zărită. Era deja una dintre cele mai înspăimântătoare. Ewgene privi pe furiş colţul foii de pergament, arzând de nerăbdare s-o citească. Poate că Siuan descoperise ceva.

– Vă mulţumesc amândurora.

Theodrin făcu o plecăciune şi dădu să plece, dar se opri când Faolain rămase locului.

– Mi-aş fi dorit să fi ţinut în mână Sceptrul Legămintelor ca să-ţi dai seama că spun adevărul, i se adresă Faolain lui Egwene pe un ton plin de frustrare.

– Nu e momentul potrivit s-o deranjezi pe Amyrlin, începu Theodrin, apoi îşi împreună mâinile şi-şi îndreptă atenţia către Egwene.

Pe faţa ei se citea răbdarea amestecată cu altceva. Evident cea mai puternică în Putere dintre cele două, ea prelua întotdeauna conducerea, însă, de astă dată, era pregătită să stea deoparte. „Care o fi motivul?", se întrebă Egwene.

– Nu Sceptrul Legământului face ca o femeie să fie Aes Sedai, fiică. Indiferent ce ar gândi unii. Spune-mi adevărul şi-l voi crede.

– Nu te plac, mărturisi franc Faolain şi claia ei de cârlionţi negri se legănă atunci când clătină vehement din cap. Dar cred că ştii deja asta. Probabil ai avut impresia că am fost rea pe vremea când erai o novice, când te-ai întors la Turnul Alb după ce ai fugit, totuşi am convingerea în continuare că n-ai primit nici pe jumătate pedeapsa pe care ai fi meritat-o. Poate faptul că recunosc asta te va ajuta să ştii că spun adevărul. Nu este ca şi când am avea de ales, chiar şi acum. Romanda s-a oferit să ne ia sub aripa ei protectoare, la fel şi Lelaine. Ne-au asigurat totuşi că se vor îngriji să fim testate şi educate cum se cuvine de îndată ce ne vom întoarce în Turn.

Ea devenea din ce în ce mai mânioasă, iar Theodrin îşi dădu ochii peste cap şi interveni:

– Mamă, ceea ce încearcă să spună Faolain şi nu reuşeşte este că nu ne-am ataşat de tine pentru că n-am avut de ales. Şi n-am făcut-o în semn de recunoştinţă pentru şal.

Ea îşi ţuguie buzele ca şi când ar fi fost de părere că socotirea lor drept Aes Sedai, aşa cum fusese numită Egwene, nu era un dar care să inspire prea multă recunoştinţă.

– Atunci, de ce? întrebă Egwene, lăsându-se pe spate.

Scaunul se mişcă, însă nu cedă.

– Fiindcă eşti Suprema Amyrlin, interveni Faolain înainte ca Theodrin să apuce să deschidă gura, părând în continuare mânioasă. Vedem şi noi ce se petrece. Unele surori cred că eşti marioneta lui Sheriam, dar cele mai multe sunt de părere că Romanda sau Lelaine îţi spun ce şi cum să procedezi. Nu este corect, rosti ea încruntându-se. Am părăsit Turnul pentru că Elaida n-a procedat corect. Te-ai autoproclamat Amyrlin. Aşadar, îţi aparţin. Dacă mă vei vrea. Dacă poţi avea încredere în mine fără Sceptrul Legământului. Trebuie să mă crezi.

– Dar tu, Theodrin? o iscodi repede Egwene, încercând să se stăpânească.

Faptul că ştia ce simţeau surorile era suficient de rău; să le audă era şi mai... dureros.

– Şi eu îţi aparţin dacă mă vei vrea, răspunse Theodrin, oftând, apoi îşi întinse mâinile cu dispreţ. Nu însemnăm prea mult, ştim asta, dar se pare că doar pe noi ne mai ai. Trebuie să recunosc că am ezitat, mamă. Faolain a insistat mereu să facem asta. Sinceră să fiu...

Ea îşi aranjă din nou şalul, fără să fie nevoie, apoi continuă pe un ton ferm:

– Sinceră să fiu, nu văd cum vei avea sorţi de izbândă în faţa Romandei şi a lui Lelaine. Noi încercăm să ne comportăm ca nişte Aes Sedai, deşi nu suntem cu adevărat, încă. Nu vom fi, mamă, indiferent ce crezi, până când celelalte surori nu ne vor considera Aes Sedai, iar acest lucru nu se va întâmpla până când nu vom fi testate şi nu vom depune cele Trei Jurăminte.

Trăgând foaia de pergament împăturită de sub călimară, Egwene o pipăi îngândurată. Faolain era creierul din spatele acestei acţiuni? Părea la fel de neverosimil ca şi când lupul s-ar fi împrietenit cu ciobanul. Bănuia că „aversiune" era un cuvânt blând pentru a descrie sentimentele pe care Faolain le nutrea faţă de ea, iar femeia ştia, cu siguranţă, că Egwene n-o considera o potenţială prietenă. Dacă ele acceptaseră târgul vreunei Conducătoare, pomenirea acestuia ar fi constituit un mijloc bun prin care să-i spulbere bănuiala.

– Mamă, zise Faolain, apoi tăcu, părând surprinsă de ea însăşi.

Era pentru prima oară când i se adresase astfel lui Egwene.

– Mamă, continuă ea inspirând adânc, știu că ți-e greu să ai încredere în noi, din moment ce încă n-am ținut în mână Sceptrul Legământului, dar...

– Mi-aș dori să nu tot pomenești de el, spuse Egwene.

Era bine să fie cu băgare de seamă. Nu-și permitea să refuze fiecare ofertă de ajutor de teama vreo unui complot.

– Crezi că toată lumea are încredere în Aes Sedai datorită celor Trei Jurăminte? Cei care le cunosc pe Aes Sedai știu că o soră poate întoarce adevărul pe dos dacă asta dorește. Eu însămi sunt de părere că, într-adevăr, cele Trei Jurăminte rănesc la fel de mult pe cât ajută, poate chiar mai mult. Te voi crede până voi afla că m-ai mințit și voi avea încredere în tine până când îmi vei arăta că nu meriți acest lucru. Întocmai cum fac oamenii între ei.

În realitate, Legămintele nu schimbau acest lucru. De cele mai mult ori, tot trebuia să te încrezi într-o soră. Legămintele îi făceau pe oameni să fie mai precauți și să se întrebe dacă și cum erau manipulați.

– Și mai e ceva. Voi două *sunteți* Aes Sedai. Nu mai vreau să aud că vreți să fiți testate sau să țineți în mână Sceptrul Legământului. Și așa este destul de rău că trebuie să înfruntați această absurditate, fără s-o mai repetați și voi. M-ați înțeles?

Cele două femei care ședeau de partea cealaltă a mesei îngânară în grabă, apoi schimbară priviri lungi. De astă dată, Faolain părea cea nehotărâtă. Într-un sfârșit, Theodrin ocoli masa, îngenunche în fața lui Egwene și-i sărută inelul.

– Pe sfânta Lumină și pe nădejdea mea de izbăvire și renaștere, eu, Theodrin Dabei, jur să-ți fiu credincioasă, Egwene al'Vere, să-ți slujesc, să mă supun ție cu credință, cu riscul vieții și al onoarei mele.

Ea o privi întrebătoare pe Egwene.

Tot ce putu să facă Egwene fu să încuviințeze din cap. Acest legământ nu făcea parte din ritualul Aes Sedai; așa îi jurau credință nobilii domnitorului lor. Nici măcar unii domnitori n-aveau parte de un legământ atât de puternic. Cu toate astea, de îndată ce Theodrin se ridică în picioare cu un zâmbet ușurat, Faolain îi luă locul.

– Pe sfânta Lumină și pe nădejdea mea de izbăvire și renaștere, eu, Faolain Orande...

Era tot ce şi-ar fi dorit şi mai mult. Măcar din partea oricărei alte surori, care era puţin probabil să fie trimisă să-i aducă alteia pelerina în cazul în care vântul s-ar fi înteţit.

După ce termină, Faolain rămase în genunchi, însă cu spatele drept.

– Mamă, a mai rămas pedeapsa. Fiindcă am mărturisit sincer că nu te plac. O voi alege chiar eu dacă doreşti, deşi este dreptul tău.

Vocea ei era la fel de inflexibilă ca şi postura, deşi nu se simţea în ea nicio urmă de teamă. Părea pregătită să privească drept în ochii unui leu până când acesta şi-ar fi coborât privirea. Ba chiar nerăbdătoare.

Egwene îşi muşcă buza, deoarece îi venea să râdă. Îi era greu să păstreze o mină serioasă; poate femeile vor crede că sughite. Oricât ar fi susţinut că nu erau cu adevărat Aes Sedai, Faolain tocmai dovedise cât de mult era una. Uneori, surorile îşi alegeau singure pedepsele pentru a păstra echilibrul adecvat între mândrie şi umilinţă – acea statornicie era foarte apreciată, pare-se, şi singurul motiv invocat de obicei –, dar cu siguranţă că nu-şi dorea să-i fie impusă o pedeapsă. O sancţiune impusă de altcineva ar fi fost destul de aspră şi se aştepta de la Amyrlin să fie mai neîndurătoare decât frăţiile Ajah. Oricum, multe surori dădeau dovadă de mândrie în faţa hotărârilor luate de Aes Sedai, o manifestare arogantă a lipsei lor de înfumurare. Mândria umilinţei, îi zicea Siuan. Îi trecu prin minte să-i ceară femeii să mănânce o mână de săpun doar ca să-i vadă expresia de pe faţă, mai ales că Faolain avea o limbă ascuţită.

– Nu împart pedepse pentru rostirea adevărului, fiică, preferă ea totuşi să spună. Sau pentru că nu sunt plăcută. Poţi să mă dispreţuieşti cât doreşti, atâta vreme cât îţi păstrezi legământul.

Nimeni altcineva în afară de Cel Întunecat n-ar încălca un legământ. Cu toate astea, existau modalităţi de a ieşi din aproape orice situaţie. Însă atunci când încercai să alungi un urs, chiar şi un băţ subţire era mai util decât nimic.

Faolain făcu ochii mari de uimire, pe când Egwene oftă şi-i făcu semn să se ridice în picioare. Dacă rolurile ar fi fost inversate, Faolain *ar fi vârât-o* cu nasul în ţărână.

– Vă voi da sarcini de îndeplinit, fiicelor, continuă ea.

Femeile o ascultau cu atenţie, Faolain fără măcar să clipească, iar Theodrin gânditoare, cu degetul la buze. De astă dată, înainte ca

ea să le dea drumul să plece, ele spuseră la unison: „Cum poruncești, mamă" în timp ce făceau o plecăciune.

Egwene însă trecea de la o stare la alta. Meri își făcu apariția cu o tavă pe care se afla micul dejun tocmai când Theodrin și Faolain plecau. Egwene îi mulțumi pentru amestecul din petale de trandafir.

– Am avut câteva clipe de răgaz, mamă, îi explică Meri.

După expresia de pe fața ei, putea fi o acuză că Egwene o solicita prea mult sau că ea însăși nu se ostenea cu munca. Nu era o mirodenie plăcută pentru compotul de fructe. De fapt, fața femeii ar fi acrit ceaiul de mentă și ar fi transformat chifla caldă și crocantă în piatră. Egwene îi spuse să plece, înainte să înceapă să mănânce. Ceaiul era slab, oricum. Nu prea mai aveau provizii de ceai.

Nici răvașul de sub călimară nu părea a fi un condiment mai bun. „Nimic interesant în vis", relata Siuan cu scrisul ei frumos. Așadar, și Siuan fusese în *Tel'aran'rhiod* noaptea trecută; iscodise suficient de mult acolo. Avea prea puțină importanță dacă o căutase pe Moghedien, cu toate că ar fi fost nebunie curată; nimic era nimic.

Egwene făcu o grimasă și nu doar din cauza acelui „nimic". Siuan în *Tel'aran'rhiod* noaptea trecută însemna o vizită din partea lui Leane la un moment dat în timpul zilei, ca să se plângă. Siuan n-avea voie să folosească niciun *ter'angreal* al viselor de când încercase să le învețe pe unele dintre surori despre Lumea Viselor. Acest lucru nu se datora atât de mult faptului că ea știa puțin mai multe decât ele sau deoarece unele surori credeau că ar fi avut nevoie de o profesoară ca să învețe ceva. Adevărata cauză era că Siuan avea o limbă ascuțită și niciun strop de răbdare. De obicei, ea reușea să se stăpânească, însă după două izbucniri cu țipete și amenințări cu pumnul s-a trezit că i se interzisese accesul la *ter'angreal*. Leane, în schimb, primea unul ori de câte ori cerea, iar Siuan îl întrebuința deseori în taină. Acesta era unul dintre puținele lucruri reale care le lega pe cele două; amândouă ar fi pătruns în *Tel'aran'rhiod* în fiecare noapte dacă ar fi putut.

Făcând o grimasă, Egwene activă Puterea ca să aprindă un colț al pergamentului și-l ținu în mână până când acesta aproape că-i arse degetele. Nu trebuia să lase nicio urmă, altfel ar fi fost descoperită de cineva care i-ar fi scotocit printre lucruri și ar fi raportat undeva unde ar fi trezit bănuiala.

Micul dejun era pe terminate, iar ea era în continuare singură, ceea ce nu era un lucru neobişnuit. Dacă Sheriam o ocolea, Siuan ar fi trebuit să fie acolo. După ce vârî în gură ultima bucată de chiflă şi luă ultima înghiţitură de ceai, se ridică în picioare ca să plece s-o găsească. Tocmai atunci cea pe care o căuta intră în cort. Dacă Siuan ar fi avut coadă, cu siguranţă, ar fi lovit cu ea.

– Pe unde-ai umblat? vru să ştie Egwene, ţesând o pavăză împotriva ascultătorilor.

– Aeldene m-a scos din aşternut la prima oră a dimineţii, bombăni Siuan, lăsându-se pe unul dintre taburete. Crede în continuare că poate lua iscoadele Supremei Amyrlin. Nimeni nu mi le va lua! Nimeni!

Când Siuan sosise prima oară în Salidar, o femeie ferecată şi fugară, o Supremă Amyrlin detronată pe care lumea o credea moartă, surorile n-ar fi lăsat-o să rămână dacă ea n-ar fi cunoscut atât întreaga reţea de iscoade a Supremei Amyrlin, cât şi cea a Ajah Albastră, pe care o condusese chiar ea înainte să primească şalul. Acest lucru îi conferise o oarecare influenţă, întocmai cum îi acordaseră iscoadele lui Leane în Tar Valon. Sosirea lui Aeldene Stonebridge, care-i luase locul în fruntea iscoadelor Albastre, schimbase lucrurile pentru Siuan. Aeldene fusese scandalizată: anumite rapoarte primite de la câteva iscoade Albastre, cu care Siuan reuşise să ia legătura, ajunseseră în mâinile femeilor din exteriorul Ajah-ului. Poziţia pe care o ocupa fusese dezvăluită – doar două sau trei surori ar fi trebuit să ştie, chiar şi în interiorul Ajah Albastră – şi asta o înfuriase atât de tare, încât Aeldene fusese cât pe ce să facă apoplexie. Nu numai că preluă controlul asupra reţelei Albastre, nu numai că o ocărî pe Siuan, ţipând de se auzise de la un kilometru depărtare, ci fu cât pe ce să ceară capul lui Siuan. Aeldene era dintr-un sat minier andorian din Munţii de Negură şi se spunea că se alesese cu nasul strâmb pentru că se bătuse cu pumnii când era fată. Faptele ei îi puseseră pe unii pe gânduri.

Egwene se întoarse la scaunul ei şubred şi dădu la o parte tava cu micul dejun.

– Aeldene nu ţi le va lua, Siuan, aşa cum nu ţi le va lua nimeni altcineva.

Când Aeldene revendicase reţeaua Albastră, unii fuseseră de părere că frăţia Albastră n-ar trebui s-o aibă şi pe cea a Supremei. Nimeni nu sugerase că reţeaua ar trebui să ajungă sub îndrumarea

lui Egwene. Urma să aparţină Divanului. Asta spuneau Romanda şi Lelaine. Fiecare dintre ele voia să preia comanda, firește, să fie cea care primea prima rapoartele, deoarece a fi primul însemna a avea un avantaj. Aeldene era de părere că iscoadele acelea ar trebui incluse în reţeaua Albastră, din moment ce Siuan era din Ajah Albastră. Măcar Sheriam se mulţumea să accepte toate rapoartele pe care le primea Siuan. Lucru care se întâmpla de obicei.

– Nu te poate obliga nimeni să renunţi la reţea.

Egwene umplu din nou ceaşca de ceai şi o aşează alături de borcanul albastru cu miere, în colţul mesei cel mai apropiat de Siuan. Cealaltă femeie doar se holbă la ele. Pieri din ea orice urmă de mânie. Şedea pe taburet cu umerii gârboviţi.

– Nu te gândeşti niciodată cu adevărat la forţă, zise ea ca pentru sine. Ştii că o ai, că eşti mai puternică decât altcineva, dar nu te gândeşti la ea. Ştii doar că ţine cont de tine sau tu ţii cont de ea. Înainte, nu exista nimeni mai puternic decât mine. Nimeni, de când...

Ea îşi privi mâinile pe care şi le frământa în poală.

– Uneori, adăugă ea, atunci când Romanda sau Lelaine mă ia la întrebări, acest gând mă loveşte ca o rafală puternică de vânt. Ele sunt cu mult mai presus decât mine. Ar trebui să păstrez tăcerea până când îmi dau ele voie să vorbesc. Până şi Aeldene este mai presus decât mine, deşi este doar o mediocră.

Ea îşi ridică anevoie capul, ţinându-şi buzele strâns, apoi continuă pe un ton amarnic:

– Bănuiesc că încerc să mă obişnuiesc cu realitatea. Şi acest sentiment este sădit adânc în noi, înainte chiar să fii testată pentru şal. Dar nu-mi place. Deloc!

Egwene luă peniţa de lângă călimară şi borcanul cu nisip, jucându-se cu el în timp ce-şi alegea cuvintele.

– Siuan, ştii prea bine care este părerea mea despre schimbări. Facem prea multe lucruri pentru că Aes Sedai le-au făcut aşa mereu. Însă lucrurile se schimbă, cu toate că unii cred că totul va fi ca înainte. Mă îndoiesc că cineva a ajuns Amyrlin fără să nu fi fost mai întâi Aes Sedai.

Această afirmaţie ar fi trebuit să işte un comentariu despre arhivele ascunse din Turnul Alb – Siuan zicea adesea că nu exista *nimic* care să nu se fi întâmplat măcar o dată în istoria Turnului, deşi asta părea să fie o premieră –, însă Siuan şedea abătută.

– Siuan, calea Aes Sedai nu este singura, fiindcă nu este mereu cea mai bună. Vreau să fac în aşa fel încât s-o urmăm pe cea mai potrivită pentru noi, iar cele care nu pot să înveţe să se schimbe, sau nu doresc asta, n-au decât.

Ea se aplecă peste masă, încercând să afişeze o expresie încurajatoare.

– N-am reuşit niciodată să-mi dau seama cum stabilesc supremaţia Înţeleptele, dar nu există forţă în Putere. Există femei care conduc Puterea şi care ţin cont de femeile care nu au abilitatea asta. Una, Sorilea, n-ar fi reuşit niciodată să fie Aleasă, şi totuşi, până şi cea mai puternică ar sări imediat la porunca ei.

– Nişte sălbatice, şopti Siuan cu dispreţ.

– Aes Sedai, de pildă. N-am fost numită Amyrlin pentru că sunt cea mai puternică. Femeile cele mai înţelepte sunt alese pentru Divan sau să fie ambasadoare sau sfătuitoare, cele mai iscusite, oricum, nu cele mai puternice.

Era mai bine să nu amintească despre acele abilităţi, cu toate că şi Siuan le avea.

– Divanul? Consiliul m-ar trimite după ceai. Ar putea hotărî să mă elimine.

Egwene se lăsă pe spate şi azvârli peniţa din mână. Îi venea s-o scuture pe femeie. Siuan mersese mai departe chiar şi atunci când nu mânuia deloc Puterea, iar *în acel moment* dădea semne că voia să se dea bătută? Egwene era pe punctul să-i povestească despre Theodrin şi Faolain – asta ar mai fi însufleţit-o pe Siuan –, când văzu o femeie cu tenul măsliniu trecând călare pe lângă pânza deschisă de la intrarea cortului, pierdută în gânduri sub pălăria aceea mare şi cenuşie pe care o purta ca să se apere de soare.

– Siuan, e Myrelle.

Egwene renunţă la pavăză şi ieşi afară.

– Myrelle! strigă ea.

Siuan avea nevoie de o izbândă ca să înlăture gustul amar al înfrângerii, şi tocmai se ivise pe neaşteptate momentul potrivit. Myrelle făcea parte din grupul lui Sheriam şi părea să aibă o taină a ei.

Strunindu-şi roibul, Myrelle privi în jurul ei şi tresări când o văzu pe Egwene. După expresia de pe faţa sa, sora Verde nu conştientizase ce parte a taberei traversa. O pelerină subţire îi atârna pe umeri, acoperindu-i rochia de călărie de un cenuşiu-deschis.

– Mamă, zise ea în grabă, te rog să mă ierţi, eu...

– N-am să te iert, o întrerupse Egwene, făcând-o să tresară, şi în clipa aia dispăru orice îndoială că Myrelle aflase ceva despre noaptea trecută de la Sheriam. Vreau să-ţi vorbesc. Imediat!

Siuan ieşise şi ea din cort, însă în loc să se uite la sora care descăleca neliniştită, privea înspre rândurile de corturi la un bărbat îndesat şi cărunt, cu o platoşă uzată prinsă peste haina bej, care-şi mâna murgul înalt în direcţia lor. Prezenţa lui era o surpriză. Seniorul Bryne comunica, de fapt, cu Divanul prin mesageri şi, de cele mai multe ori, îşi încheia vizitele rare înainte ca Egwene să afle de ele. Siuan presupunea că imaginea seninătăţii specifică Aes Sedai aproape că te făcea să uiţi de faţa ei tânără.

Aruncându-i o privire scurtă lui Siuan, Bryne făcu o plecăciune adâncă, mânuindu-şi sabia cu graţie. Era un bărbat în vârstă, de înălţime medie, dar ţinuta lui demnă îl făcea să pară mai înalt. N-avea nimic care să-l scoată în evidenţă; broboanele de transpiraţie de pe fruntea-i lată îl făceau să pară un biet lucrător.

– Mamă, aş putea să-ţi vorbesc? Între patru ochi?

Myrelle dădu să plece, însă Egwene izbucni:

– Rămâi pe loc! Să nu te mişti de-aici!

Myrelle încremeni pe loc. Părea să fie la fel de surprinsă de supunerea ei, cât şi de tonul lui Egwene, însă uimirea îi dispăru, lăsând locul resemnării pe care o ascunse repede în spatele unei măşti impenetrabile. O trăda doar felul în care frământa hăţurile în mâini.

Bryne nici măcar nu clipi, deşi Egwene era convinsă că el avea o vagă bănuială despre situaţia ei. Ea credea că puţine lucruri îl uimeau sau îl nelinişteau. La vederea lui, Siuan se pregătise să riposteze, fiindcă ea părea să fie cea care pornea toate certurile dintre ei. Îşi proptise deja pumnii în şolduri şi îşi fixase privirea asupra lui, o căutătură ameninţătoare care ar fi tulburat pe oricine chiar dacă n-ar fi aparţinut unei Aes Sedai. Myrelle se oferi s-o ajute pe Siuan.

– Voiam să te rog să vii în această după-amiază, Seniore Bryne, zise Egwene, să-ţi adresez câteva întrebări. Dar o putem face acum, pe drum. Putem sta de vorbă deci. Acum te rog să mă scuzi.

– Mamă, una dintre gărzile mele a găsit ceva chiar înainte de răsărit, o înştiinţă Bryne. E ceva ce cred că ar trebui să vezi cu ochii tăi. Pot pregăti o escortă în...

– Nu e nevoie de așa ceva, îl întrerupse ea repede. Myrelle, vei veni cu noi. Siuan, roagă pe cineva să-mi aducă degrabă calul. Cât mai repede.

Era mai bine să călărească alături de Myrelle decât s-o înfrunte acolo, asta dacă Siuan strânsese indicii suficient de grăitoare, iar pe drum l-ar fi iscodit pe Bryne ce voia să-l întrebe, cu toate acestea niciunul din cele două motive n-o făcu să se grăbească. Tocmai o zărise pe Lelaine care venea cu pași mari înspre ea, printre rândurile de corturi, însoțită de Takima. Cu o singură excepție, toate femeile care fuseseră Conducătoare înainte ca Siuan să fie detronată o aleseseră fie pe Lelaine, fie pe Romanda. Aproape toate cele care fuseseră de curând alese Conducătoare își vedeau de treaba lor, ceea ce era puțin mai bine după părerea lui Egwene. Doar puțin.

Chiar și de la acea distanță mică, atitudinea lui Lelaine era evidentă. Părea gata să treacă prin oricine i-ar fi aținut calea. Siuan o zări și ea și țâșni din loc fără măcar să facă o plecăciune, fiindcă nu mai avea timp să scape decât dacă ar fi sărit în șaua calului Seniorului Bryne.

Lelaine se postă în fața lui Egwene și își fixă privirea tăioasă ca lama asupra lui Bryne, încercând să-și dea seama ce căuta el acolo. Însă avea alte treburi mai importante pe cap.

– Trebuie să-ți vorbesc, Supremă Amyrlin, zise ea pe un ton autoritar, apoi arătă cu degetul înspre Myrelle: Tu aștepți. Vorbim după.

Bryne făcu o plecăciune, nu prea adâncă, pe urmă își conduse calul spre locul pe care i-l indică ea. Bărbații care aveau cât de cât minte aflau curând că nu le folosea la nimic să se împotrivească unei Aes Sedai, cu atât mai puțin unei Conducătoare.

Înainte ca Lelaine să apuce să deschidă gura, Romanda se înființă brusc, dând porunci cu atâta înverșunare, încât, la început, Egwene nici măcar n-o observă pe Varilin lângă ea, deși Conducătoarea zveltă și roșcată din partea Cenușiilor era cu câțiva centimetri mai înaltă decât majoritatea bărbaților. Singura surpriză fu aceea că Romanda nu-și făcuse apariția mai devreme. Ea și Lelaine se urmăreau una pe cealaltă cu ochi de vultur și niciuna nu-i îngăduia celeilalte să se apropie singură de Egwene. Strălucirea *saidarului* le înconjură pe ambele femei în același timp și fiecare începu să țească o pavăză în jurul celor cinci pentru a nu fi auziți.

Privirile lor provocatoare se întâlniră, dar expresiile de pe feţele lor rămaseră impenetrabile. Niciuna din ele nu lăsă garda jos.

Egwene îşi muşcă limba, clocotind de furie. Într-un spaţiu public, cea mai puternică dintre surorile de faţă hotăra dacă o conversaţie trebuia protejată, iar tradiţia spunea că Amyrlin lua acea decizie ori de câte ori era prezentă. Ea însă nu-şi dorea să audă scuzele ulterioare. Dacă va insista, ele vor renunţa, firește. Totuşi, se comportă ca şi când ar fi încercat să liniştească un copilaş neastâmpărat. Unde *era* Siuan? Cu toate că nu era corect – nu dura chiar atât de mult ca să arunci şaua pe cal –, îi venea să-şi strângă fustele ca să nu-şi dea drumul la gură.

Romanda fu prima care-şi abandonă uitătura provocatoare, deşi nu era un semn de înfrângere. Ea o abordă pe Egwene fără niciun avertisment, pe când Lelaine rămase cu privirea în gol, arătând ridicol.

– Delana creează din nou probleme.

Vocea ei ascuţită era aproape melodioasă, dar se simţea în ea o asprime care sublinia lipsa de respect. Părul Romandei era aproape în întregime cărunt, strâns într-un coc îngrijit la ceafă. Cu toate astea, vârsta nu părea s-o fi îmbunat. Takima, cu părul ei lung şi negru şi tenul alb şi îmbătrânit, era de aproape nouă ani Conducătoare Brună, la fel de impunătoare în Divan ca şi în sala de clasă, cu toate astea, stătea smerită câţiva paşi mai încolo, cu mâinile împreunate în faţă. Romanda îşi conducea frăţia cu aceeaşi fermitate ca şi Sorilea. Era una dintre acelea pentru care puterea era extrem de importantă şi, adevărul fie spus, nici Lelaine nu se lăsa mai prejos.

– Plănuieşte să vină cu o propunere în faţa Divanului, interveni Lelaine, pe un ton acru, refuzând să se mai uite la Romanda.

Îmbătrânirea o încânta pe cealaltă femeie la fel de mult cum o captiva ideea de a fi vioara a doua. Conştientă de faptul că avea un avantaj, Romanda schiţă un zâmbet.

– În legătură cu ce? întrebă Egwene, încercând să tragă de timp.

Era sigură că ştia despre ce era vorba. Se abţinea cu greu să nu ofteze, să nu-şi frece tâmplele.

– În legătură cu Ajah Neagră, firește, mamă, răspunse Varilin, ridicându-şi capul, uimită de întrebare.

Poate chiar era, fiindcă Delana era destul de vehementă.

– Îi cere Divanului s-o condamne deschis pe Elaida pentru că este Neagră.

Ea tăcu brusc când Lelaine îşi ridică mâna. Lelaine le îngăduia adeptelor ei mai multă libertate decât Romanda sau poate nu le ţinea prea din scurt, cu toate că era destul de autoritară.

– Trebuie să vorbeşti cu ea, mamă.

Lelaine putea afişa un zâmbet cald atunci când voia. Siuan zicea că, odinioară, fuseseră prietene – Lelaine o primise înapoi în felul ei –, şi totuşi, Egwene considera că zâmbetul acela era fals.

– Şi ce să-i spun?

Mâinile ei îşi doreau cu ardoare să-i liniştească durerea de cap. Fiecare din cele două femei se îngrijea ca membrele Divanului să aprobe doar ce voia ea, cu siguranţă puţin din ce sugera Egwene, dar, de fapt, membrele Consiliului nu aprobau niciodată mare lucru, iar ele voiau ca *ea* să intervină pe lângă o Conducătoare? Era adevărat că Delana îi sprijinea propunerile – atunci când îi conveneau şi ei. Delana era asemenea unei giruete care se rotea la fiecare adiere a vântului. Şi dacă în ultima vreme se întorsese în direcţia lui Egwene, asta nu însemna mare lucru. Ajah Neagră părea să fie singura ei grijă. De ce întârzia Siuan?

– Să-i comunici că trebuie să înceteze, mamă, adăugă Lelaine afişând un zâmbet şi folosind un ton ca şi când şi-ar fi sfătuit fiica. Nebunia asta – e mai rău decât atât – agită deja spiritele. Unele dintre surori au început să-i dea crezare, mamă. În scurt timp, povestea va ajunge şi la urechile servitorilor şi ale ostaşilor.

Privirea pe care o îndreptă către Bryne era plină de îndoială. Bryne părea că încerca să-i vorbească lui Myrelle, care se holba la grupul protejat şi-şi trecea neliniştită frâiele dintr-o mână înmănuşată într-alta.

– A crede ceea ce este evident nu e deloc o nebunie, se răsti Romanda. Mamă...

În gura ei, acest cuvânt semăna foarte mult cu „fată"...

– ... motivul pentru care Delana trebuie oprită este pentru că face foarte mult rău. O fi Elaida Neagră, deşi mă îndoiesc, indiferent ce bârfe de doi bani o fi adus cu ea uşuratica aia de Halima, şi chiar dacă ar fi, a striga acest lucru în gura mare îi va face pe străini să le privească deci cu ochi bănuitori pe Aes Sedai, iar pe Negre le va determina să se ascundă şi mai bine. Există metode prin care să le facem să iasă la iveală, asta dacă nu le vom speria atât de tare încât s-o ia la fugă.

– Chiar dacă prostiile astea ar fi adevărate, nicio soră care se respectă nu se va supune *metodelor* tale, Romanda, pufni Lelaine. Ceea ce sugerezi este îndoielnic.

Egwene clipi nedumerită; nici Siuan, nici Leane nu-i pomeniseră nimic despre asta. Din fericire, Conducătoarele nu-i acordau suficientă atenţie ca să observe. Ca de obicei.

Punându-şi mâinile în şolduri, Romanda o încolţi pe Lelaine.

– Situaţii disperate necesită măsuri disperate. Unii s-ar putea întreba de ce cineva şi-ar pune demnitatea în joc ca să-i demaşte pe slujitorii Celui Întunecat.

– Asta seamănă periculos de mult cu o acuzaţie, zise Lelaine, mijind ochii.

Romanda era cea care zâmbea în acel moment, un surâs rece, împietrit.

– Eu voi fi prima care se va supune *metodelor* mele, Lelaine, dacă tu vei fi a doua.

Lelaine mârâi şi făcu o jumătate de pas înspre cealaltă femeie, iar Romanda se aplecă înspre ea, cu bărbia ridicată. Păreau pregătite să se apuce de păr şi să se tăvălească prin ţărână. Atunci, chiar Aes Sedai şi-ar fi pierdut demnitatea. Varilin şi Takima îşi aruncau priviri duşmănoase ca două servitoare care-şi sprijineau stăpânele – o pasăre de baltă cu picioare lungi într-o confruntare cu o pitulice. Toate patru păreau să fi uitat complet de Egwere.

Siuan se apropie în fugă, cu o pălărie din paie cu boruri largi pe cap, ducând de căpăstru o iapă durdulie şi fumurie, cu picioarele din spate albe. Se opri brusc când văzu adunarea protejată. Era însoţită de unul dintre grăjdari, un individ costeliv, purtând o vestă lungă cu franjuri şi o cămaşă peticită şi ţinând frâiele unui murg înalt. Deşi pavăza era invizibilă pentru el, *saidar* nu ascundea feţele. El făcu ochii mari cât cepele şi începu să se lingă pe buze. De altfel, trecătorii ocoleau de departe cortul, prefăcându-se că nu văd nimic, Aes Sedai, Străjeri şi servitori deopotrivă. Doar Bryne se încrunta şi le cerceta din priviri ca şi când s-ar fi întrebat ce ascundeau de urechile lui. Myrelle îşi aranja desagii, dând semne clare că se pregătea să plece.

– Când vă veţi hotărî ce ar trebui să spun, atunci voi decide ce e de făcut, anunţă Egwene.

Cele patru femei chiar uitaseră de ea. Ele se holbară uimite la al'Vere când ea trecu printre Romanda şi Lelaine, pătrunzând prin

pavăza dublă. Ewgene nu simţi nimic atunci când străbătu urzeala, firește; aceasta nu putea opri un corp omenesc.

Când Ewgene încălecă pe murg, Myrelle inspiră adânc şi o urmă resemnată. Deşi pavăza dispăruse, strălucirea încă le învăluia pe cele două Conducătoare. Pe chipul fiecăreia din ele se citea frustrarea în vreme ce o urmăreau cu privirea. Egwene îmbrăcă repede pelerina subţire din pânză, aşezată peste şa în faţa ei, şi-şi trase pe mâini mănuşile de călărie, vârâte în buzunarul mic al pelerinei. O pălărie cu boruri largi atârna de măciulia înaltă a şeii. Era de un albastru-închis, ca să se asorteze cu rochia pe care o purta, prevăzută cu câteva pene albe prinse cu nişte ace oblic peste partea din faţă. Era, evident, mâna Chesei. Căldura o putea ignora, însă strălucirea soarelui era o altă poveste. După ce scoase penele şi acele, le vârî în desagi, apoi îşi puse pălăria pe cap şi-şi legă panglica sub bărbie.

– Mergem, mamă? întrebă Bryne.

El încălecase deja, iar coiful care-i atârnase de şa îi ascundea faţa în spatele barelor din oţel. I se potrivea de minune, ca şi când s-ar fi născut pentru armură.

Ea încuviinţă din cap. Nimeni nu încercă să-i oprească. Firește că Lelaine nu s-ar fi înjosit să strige „opreşte" în public, dar Romanda... Egwene al'Vere simţi o oarecare uşurare în timp ce se îndepărtau călare, cu toate că-i plesnea capul de durere. Ce va face cu Delana? Ce putea face?

Drumul principal din acea zonă, o întindere lată de pământ care era atât de bătătorit, încât nimic n-ar fi reuşit să ridice praful, traversa tabăra oştii şi trecea prin spaţiul dintre cele două tabere. Bryne o luă de-a curmezişul, înspre partea cealaltă a taberei oştii.

Deşi tabăra oştii număra de treizeci de ori mai mulţi oameni decât cea a femeilor Aes Sedai, păreau să existe mai puţine corturi decât aveau surorile şi cei care le slujeau şi erau toate răspândite atât în vale, cât şi pe dealuri. Aproape toţi ostaşii dormeau sub cerul liber. Nici nu-şi mai aduceau aminte când plouase ultima oară, iar pe cer nu se întrezărea nici măcar un nor. Existau mai multe femei decât în tabăra surorilor, ceea ce era ciudat, cu toate că, la o primă vedere, păreau a fi mai puţine printre atât de mulţi bărbaţi. Bucătarii amestecau în cazane, pe când spălătoresele atacau maldărele de rufe, în vreme ce alţii se ocupau de cai sau de căruţe. Foarte multe păreau a fi neveste; cel puţin aşa păreau, deoarece fie croşetau, fie cârpeau rochii sau cămăşi, fie amestecau

în oale de gătit mai mici. Armurierii erau aproape peste tot unde priveai, ciocanele băteau inele din oţel pe nicovală, săgetarii aruncau săgeţi noi pe grămezile de la picioarele lor, iar fierarii verificau potcoavele cailor. Căruţe de toate felurile şi mărimile se vedeau peste tot, cu sutele, poate cu miile; oastea părea să-i recruteze pe toţi cei pe care-i întâlnea în drumul său. Mai toţi cei care căutau provizii plecaseră deja, iar câteva căruţe cu roţi mari şi căruţe pentru lemne încă străbăteau ferme şi sate. Pe ici, pe colo, ostaşii aclamară când ei trecură călare. „Seniore Bryne!" sau „Taurul! Taurul!" Aceasta era pecetea lui. Nimic însă pentru Aes Sedai sau Suprema Înscăunată Amyrlin.

Egwene se răsuci în şa ca să se asigure că Myrelle se afla în urma lor. Era, într-adevăr, şi-şi lăsa calul să-i urmeze singur. Ea părea a fi undeva departe şi pe faţă avea o expresie uşor bolnăvicioasă. Siaun se postase în spate, ca un păstor păzindu-şi singura oaie. Sau poate i-o fi fost teamă să-şi mâne calul în faţă. Cenuşiul era, categoric, dolofan, dar probabil că Siuan ar fi tratat un ponei ca pe un cal de luptă.

Egweņe simţi un val de iritare din cauza calului ei. Îl chema Daishar, „Glorie" în Limba Străveche. Ar fi preferat s-o călărească pe Bela, o iapă mică şi lăţoasă nu cu mult mai slabă decât cenuşiul lui Siuan, în şaua căreia stătuse atunci când ieşise din Ţinutul Celor Două Râuri. Uneori i se părea că semăna cu o păpuşă, cocoţată pe un jugan uşor de confundat cu un cal de luptă. Însă Amyrlin trebuia să călărească musai un cal potrivit. Nu un cal de tracţiune lăţos. Chiar dacă ea ar fi dat această lege, s-ar fi simţit la fel de limitată ca şi o novice.

– Te aştepţi la piedici de acum înainte, Seniore Bryne? întrebă ea întorcându-se în şa.

El îi aruncă o privire piezişă. Amyrlin îi adresase aceeaşi întrebare o dată, când plecase din Salidar, şi de două ori când traversaseră Altara. „Însă nu suficient cât să trezească bănuieli", gândi ea.

– Murandy este ca şi Altara, mamă. Vecinii sunt mult prea ocupaţi să comploteze sau să lupte unul împotriva celuilalt, să intre în cârdăşie şi să pornească la război.

Tonul lui era extrem de sec. El fusese Căpitan-General al Gărzii Reginei din Andor şi avea mulţi ani în spate de lupte purtate la graniţă cu murandianii.

– Mă tem însă că va fi diferit în ceea ce priveşte Andorul. Este un moment pe care nu-l aştept.

El o luă pe altă cale, urcând o pantă domoală pentru a ocoli trei căruţe huruind peste pietre în aceeaşi direcţie.

Egwene se abţinu să nu facă o grimasă. Andor. Înainte, el refuzase, pur şi simplu. Se aflau la capătul Dealurilor Cumbar, undeva la sud de Lugard, capitala ţinutului Murandy. Chiar şi dacă aveau noroc, graniţa cu Andor se afla la cel puţin zece zile depărtare.

– Şi când vom ajunge în Tar Valon, Seniore Bryne? Cum plănuieşti să pui stăpânire pe oraş?

– Nimeni nu mi-a cerut încă să fac asta, mamă.

Dacă înainte ei i se păruse că tonul lui era sec, *în acel moment* era, într-adevăr, sec.

– Până vom ajunge în Tar Valon, cu voia Luminii, voi avea de două sau trei ori mai mulţi oameni decât am acum.

Egwene se strâmbă la ideea că va trebui să plătească atât de mulţi ostaşi, dar el nu păru să observe.

– Astfel voi putea asedia oraşul. Partea cea mai grea va fi să găsesc corăbii şi să le scufund ca să blochez portul din Nord şi pe cel din Sud. Porturile sunt la fel de importante ca şi oraşele-pod, mamă. Tar Valon este mai mare decât Cairhien şi Caemlyn la un loc. Odată ce proviziile vor lipsi... rosti el şi făcu o pauză, ridicând din umeri... Cei mai mulţi dintre ostaşi aşteaptă atunci când nu mărşăluiesc.

– Şi dacă nu vei avea atât de mulţi ostaşi?

Ea nu se gândise niciodată la toţi acei oameni care vor muri de foame, femei şi copii. Nu luase în calcul că vor fi şi alţii implicaţi în afară de Aes Sedai şi de ostaşi. Cum putea fi atât de nesăbuită? Văzuse urmările războiului din Cairhien. Bryne părea să ia totul foarte uşor. Însă el era ostaş; lipsurile şi moartea îi însoţeau zi de zi pe ostaşi.

– Dacă vei avea doar... să zicem... ce vei face?

– Asediu?

Pesemne că frânturi din conversaţia lor îi întrerupseseră lui Myrelle şirul gândurilor. Ea dădu pinteni calului, care ţâşni din loc, făcându-i pe câţiva bărbaţi să sară în lături, iar pe alţii să cadă cu feţele în ţărână. Unii îşi deschiseră gurile furioşi, apoi, văzându-i trăsăturile veşnic tinere, şi le închiseră la loc, aruncându-i doar priviri ameninţătoare. Pentru ea, aceştia parcă nici n-ar fi existat.

– Artur Aripă-de-Şoim a încercat să asedieze Tar Valon vreme de douăzeci de ani şi a eşuat.

Ea păru să-şi dea seama brusc că existau urechi peste tot şi-şi coborî vocea, care-i rămase la fel de acidă:

– Vrei să aşteptăm douăzeci de ani?

Gareth Bryne rămase indiferent la acel ton acid.

– Preferi un atac direct, Myrelle Sedai?

Era ca şi când el ar fi întrebat-o dacă servea ceaiul dulce sau amar.

– Câţiva dintre generalii lui Artur Aripă-de-Şoim au încercat. Din păcate, oamenii lor au fost ucişi. Nicio oştire n-a reuşit să străpungă zidurile oraşului Tar Valon.

Egwene ştia că asta nu era în totalitate adevărat. În timpul Războaielor Troloce, o oştire de Seniori ai Spaimei conduşi de troloci reuşise să jefuiască şi să ardă o parte din Turnul Alb. La sfârşitul Războiului celui de-al Doilea Dragon, o oaste care încerca să-l salveze pe Guaire Amalasan înainte să fie liniştit ajunsese şi ea la Turn. Însă Myrelle n-avea de unde să ştie toate astea, cu atât mai puţin Bryne. Accesul la aceste părţi secrete din istorie, ascunse adânc în biblioteca Turnului, era interzis printr-o lege şi ea secretă, iar divulgarea existenţei atât a arhivelor, cât şi a legii era considerată trădare. Siuan zicea că, dacă citeai printre rânduri, puteai descoperi aluzii la lucruri care nu fuseseră scrise nici măcar acolo. Femeile Aes Sedai se pricepeau foarte bine în a ascunde adevărul atunci când credeau necesar, chiar şi de ele însele.

– Cu cei o sută de mii de ostaşi sau câţi oi fi având acum, voi fi primul, continuă Bryne. Asta dacă voi reuşi să blochez porturile. Generalii lui Artur Aripă-de-Şoim n-au reuşit asta. Aes Sedai au ridicat la timp lanţurile din fier ca să oprească vasele să ajungă la gura portului şi le-au scufundat înainte ca ambarcaţiunile să fie folosite pentru a periclita negoţul. Mâncarea şi proviziile au intrat. În cele din urmă, se va ajunge şi la atacul de care ziceai, dar nu înainte ca puterea oraşului să slăbească, dacă va fi cum vreau eu.

Tonul vocii lui era în continuare... obişnuit. Ca şi când ar fi povestit despre o ieşire în natură. El îşi întoarse capul spre Myrelle şi, deşi tonul din voce nu i se schimbă, privirea lui pătrunzătoare se discernea chiar şi din spatele vizierei.

– Toate aţi fost de acord că, atunci când este vorba de oaste, eu iau hotărârile. N-am de gând să mă lepăd de oameni.

Myrelle deschise gura, apoi o închise încet. Era evident că voia să spună ceva, dar nu știa ce. Își *dăduseră* cuvântul, atât ea, cât și Sheriam și cele care se aflau la conducere atunci când el apăruse în Salidar, oricât de mult le-ar fi displăcut acest lucru. Oricât de mult încercaseră Conducătoarele să evite asta. Și tocmai *Conducătoarele* nu-și dăduseră cuvântul. Totuși, Bryne se comporta ca și când ar fi făcut-o. Și până în acel moment reușise să se impună. Până în acel moment.

Lui Egwene îi era rău. *Văzuse* războaie. Dinaintea ochilor i se perindau imagini cu bărbați care se luptau, omorând totul în calea lor în timp ce-și croiau drum pe străzile din Tar Valon sau pierzându-și viața. Ochii îi căzură pe un individ cu fața pătrățoasă, care-și mesteca limba pe când ascuțea un vârf de suliță. Oare el va muri pe acele străzi? Sau bărbatul cărunt, cu început de chelie, care-și trecea degetele cu grijă peste fiecare săgeată înainte s-o vâre în tolbă? Sau feciorul de colo, care se plimba țanțoș în cizmele lui înalte de călărie. Părea prea tânăr ca să se bărbierească. Pe sfânta Lumină, prea mulți dintre ei erau doar niște băieți! Cât de mulți vor muri? Pentru ea. Pentru dreptate, pentru lume, dar în esență, pentru ea. Siuan ridică mâna, însă nu-și duse gestul la capăt. Și dacă s-ar fi aflat mai aproape, n-ar fi reușit s-o bată ușor pe umăr pe Suprema Amyrlin în văzul tuturor.

Egwene își îndreptă spatele.

– Seniore Bryne, rosti ea cu o voce sugrumată, ce voiai să-mi arăți?

Ei i se păru că el îi aruncă o privire pe furiș lui Myrelle înainte să răspundă.

– Ar fi mai bine să vezi cu ochii tăi, mamă.

Egwene avea impresia că îi va crăpa capul. Dacă indiciile lui Siuan erau concludente, atunci s-ar putea s-o jupoaie pe Myrelle. Dacă nu, atunci s-ar putea s-o jupoaie pe Siuan. Și s-ar putea să-l implice și pe Gareth Bryne pentru mai multă siguranță.

CAPITOLUL 12

O dimineaţă a victoriei

Pe dealurile curbate şi pe crestele care înconjurau tabăra se vedeau urmele lăsate de secetă şi de căldura nefirească pentru acel anotimp. Era o căldură de nesuportat, într-adevăr; până şi cel mai plictisit ajutor de bucătar, care freca oalele, îşi dădea seama de amprenta pe care Cel Întunecat o lăsa asupra lumii. Adevărata pădure se întindea în spatele lor către apus: stejari răsuciţi care creşteau pe pantele stâncoase, eucalipţi şi pini cu forme ciudate şi copaci maronii şi galbeni cu crengi golaşe, a căror denumire Egwene n-o cunoştea. Nu erau desfrunziţi de iarnă, ci însetaţi de umezeală şi răcoare. Dacă vremea n-avea să se schimbe în curând, vor muri cu toţii. În apropiere, curgea un râu înspre miazăzi, Reisendrelle, lat de douăzeci de paşi şi flancat pe ambele maluri de movile din noroi întărit, proptite cu bolovani. Învolburându-se în jurul stâncilor care odinioară ar fi îngreunat traversarea râului, apa abia dacă le ajungea cailor până la genunchi. Egwene simţea cum problemele ei începeau să se împuţineze. În ciuda durerii de cap, spuse o rugăciune pentru Nynaeve şi Elayne. Căutarea lor era la fel de importantă ca şi orice acţiune a ei. Poate mai semnificativă. Deşi lumea îşi va continua cursul dacă ea va eşua, ei trebuiau să reuşească.

Călătoreau înspre miazăzi la galop mic, încetinind atunci când panta dealului devenea prea abruptă sau când caii erau nevoiți să parcurgă o anumită distanță printre copaci sau tufișuri răzlețe. Încercau să rămână la șes cât mai mult cu putință, parcurgând distanța repede. Juganului cu botul mare al lui Bryne, sigur pe picioare și puternic, nu prea părea să-i pese dacă terenul se înclina sau era lin ori accidentat. Și Daishar ținea pasul cu ușurință. Uneori, iapa durdulie pe care o călărea Siuan gâfâia, cu toate că era posibil ca animalul să fi preluat ceva din neliniștea stăpânei sale. Oricât de mult ar fi exersat, Siuan rămânea în continuare o călăreață nepricepută: își încolăcea brațele în jurul gâtului iepei la urcare, era cât pe ce să cadă din șa la coborâre, se legăna în șa ca o rață mergând pe o câmpie netedă, făcând ochii mari aproape ca ai calului. Myrelle se mai înveseli puțin privind-o pe Siuan. Roibul cu picioare albe al lui Myrelle o purta în salturi delicate ca ale unei rândunici, iar ea călărea cu atâta siguranță de sine și cu atâta fler, încât îl făcea pe Bryne să pară greoi și lipsit de grație.

Înainte ca ei să ajungă prea departe, pe o creastă înaltă dinspre apus își făcură apariția numeroși călăreți, poate o sută de bărbați înșiruiți. Soarele care răsărea se reflecta în platoșele și coifurile lor și în vârfurile sulițelor pe care le țineau în mâini. În fața lor flutura un stindard lung pe care Egwene nu reușea să-l discearnă, cu toate că știa că steagul purta blazonul pătrat cu margini roșii al Oștii, o mână roșie desenată pe alb, cu mottoul purpuriu brodat dedesubt: *Dovie'andi se tovya sagain*, „E timpul ca zarurile să fie aruncate". Nu se așteptase să-i vadă atât de aproape de tabăra Aes Sedai.

– Cei jurați Dragonului, bombăni Myrelle, privind cum călăreții se așază paralel pe drumul lor, apoi strânse hățurile în mâini furioasă, nu temătoare.

– Oastea Mâinii Roșii trimite patrule, rosti Bryne pe un ton liniștit, pe urmă, aruncându-i o privire lui Egwene, continuă: Seniorul Talmanes își făcea griji în privința ta, mamă, ultima oară când am vorbit cu el.

El nu puse mai mult accent pe unul decât pe celălalt.

– Ai *vorbit* cu el?

De pe chipul lui Myrelle dispăru orice urmă de seninătate. Furia pe care era nevoită să și-o țină în frâu în fața lui Egwene o putea dezlănțui nestingherită asupra lui. Tremura toată.

– Asta înseamnă trădare, Seniore Bryne. Ar putea *fi* trădare!

Egwene era atentă când la calul ei, când la bărbaţii de pe creastă şi, deşi nu se uita la Myrelle, ea încremeni. Nimeni nu mai acuzase Oastea de trădare până atunci.

Ei ocoliră un deal prin vale. Pe una dintre pante se afla o fermă, sau ceea ce mai rămăsese din ea. Unul dintre pereţii micuţei case din piatră se prăbuşise şi câteva bârne arse ieşeau pe lângă hornul acoperit cu funingine ca nişte degete tuciurii. Hambarul fără acoperiş era o cutie de piatră goală şi neagră, iar cenuşa împrăştiată marca locul unde se aflaseră odinioară şoproanele. Văzuseră astfel de imagini, ba şi mai rele, peste tot în Altara, sate întregi uneori, în care morţii zăceau pe uliţe, hrană pentru corbii şi vulpile, şi câinii vagabonzi care o luau la fugă atunci când se apropiau oamenii. Poveştile despre anarhie şi crimă din Tarabon şi Arad Doman prindeau brusc viaţă. Mulţi oameni găseau orice scuză ca să devină bandit sau să-şi ia revanşa – Egwene spera din suflet să fie aşa –, însă cuvintele de pe buzele oricărui supravieţuitor erau „Cei juraţi Dragonului", iar surorile dădeau vina pe Rand de parcă el însuşi ar fi purtat torţele. Aceştia s-ar mai folosi de el dacă ar putea, l-ar mai controla dacă ar şti cum. Ea nu era singura Aes Sedai care credea că trebuia să-şi facă datoria indiferent ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă ar fi fost nevoită să ignore anumite lucruri neplăcute.

Mânia lui Myrelle îl afecta pe Bryne la fel de puţin cum afectau stropii de ploaie un bolovan. Egwene îşi imagină deodată cum deasupra capului lui se dezlănţuie furtuni şi cum în jurul genunchilor lui se formează vâltori, în timp ce el îşi vede mai departe de drum.

– Myrelle Sedai, rosti el cu un calm de care ea ar fi trebuit să dea dovadă, atunci când zece mii de bărbaţi sau mai mulţi îmi aţin calea, vreau să ştiu ce intenţii au. Cu atât mai mult aceşti zece mii de bărbaţi.

Acesta era un subiect periculos. Oricât de bucuroasă era că trecuseră de întrebările referitoare la grijile pe care Talmanes şi le făcea în privinţa ei, Egwene ar fi trebuit să scrâşnească din dinţi auzind că seniorul în cauză pomenise de ea, dar era atât de surprinsă, încât se ridică în şa.

– Zece mii? Eşti sigur?

Puţin mai mult de jumătate decât Oastea pe care o adusese Mat cu el în Salidar ca să le vâneze pe ea şi pe Elayne.

Bryne ridică uşor din umeri.

– Eu strâng recruți în drumul meu, la fel face și el. Poate nu la fel de mulți, fiindcă unii bărbați știu ce înseamnă să le slujești pe Aes Sedai.

Mai toți oamenii s-ar fi simțit ușor stingheriți dacă ar fi rostit astfel de cuvinte în fața a trei surori, însă el le rosti cu un zâmbet strâmb.

– Și-apoi, se pare că Oastea a dobândit o oarecare reputație în urma luptelor din Cairhien. Legenda spune că *Shen an Calhar* nu pierde niciodată, indiferent de obstacole.

Asta îi aducea pe bărbați aici, ca și în Altara, gândul că două oști trebuiau să însemne bătălie. Dacă ai fi încercat să stai deoparte, ar fi fost la fel de grav ca și când ai fi ales partea greșită; nu puteai fi neutru.

– Am primit câțiva recruți dezertori de-ai lui Talmanes. Unii par să creadă că norocul Oastei este legat de Mat Cauthon și că nu poate exista fără el.

Pe buzele lui Myrelle apăru un rânjet.

– Aceste temeri prostești ale murandianilor sunt, cu siguranță, utile, dar nu m-am gândit că și tu ești prost. Talmanes ne urmărește pentru că se teme să nu ne întoarcem împotriva prețiosului său Senior Dragon. Dacă ar fi vrut să ne atace, nu crezi că ar fi făcut-o deja? Ne putem ocupa de acești jurați ai Dragonului după ce vom rezolva alte chestiuni mai importante. Dar să vorbești cu el, hm!...

Ea se cutremură din tot corpul și reuși să-și redobândească seninătatea. La suprafață, cel puțin. Dar tonul ei ar fi transformat lemnul în cărbuni.

– Ascultă la mine, Seniore Bryne...

Egwene lăsă ca vorbele lui Myrelle să treacă pe lângă ea. Bryne se uitase la ea atunci când pomenise de Mat. Surorile credeau că știau care era situația cu Oastea și cu Mat și nu-și băteau prea mult capul cu asta, totuși, Bryne părea mult mai preocupat. Înclinându-și capul, în așa fel încât borul pălăriei să-i umbrească fața, ea îl privi atent cu coada ochiului. El era legat prin jurământ să strângă o oaste și s-o conducă până când Elaida va fi detronată, dar, oare, de ce jurase? Cu siguranță că ar fi găsit un jurământ de o mai mică importanță, care ar fi fost acceptat de surori care voiau să-i folosească pe toți acei ostași doar ca s-o sperie pe Elaida. Faptul că-l aveau de partea lor le oferea un sentiment liniștitor; până și celelalte Aes Sedai păreau să simtă acest lucru. Asemenea tatălui ei, el era genul de bărbat care te făcea să crezi că nu exista motiv de

îngrijorare, indiferent de situație. Dacă el ar fi fost împotriva ei, conștientiză ea brusc, ar fi fost la fel de rău ca și când Divanul i s-ar fi împotrivit, fără să mai pună la socoteală armata. Singurul comentariu de bine pe care-l făcuse vreodată Siuan despre el fusese acela că era un bărbat remarcabil, chiar dacă încercase ulterior să-și schimbe imediat remarca pentru a-i da un alt înțeles. Atunci când Siuan Sanche credea despre un bărbat că era remarcabil, acel bărbat trebuia luat în considerare.

Ei traversară un pârâiaș. Apa abia dacă uda potcoavele cailor. O cioară udă, care se hrănea dintr-un pește ce se aventurase în apa prea mică pentru a mai putea înota, bătu din aripile-i jerpelite, vrând să-și ia zborul, apoi se liniști, întorcându-se la ospăț.

Și Siuan îl privea cu atenție pe Bryne. Iapa ei înainta mult mai ușor atunci când ea uita să tragă de hățuri sau să-și înfigă călcâiele în coastele ei la momentul nepotrivit. Egwene o întrebase despre motivele Seniorului Bryne, însă, din cauza legăturii încâlcite dintre Siuan și bărbat, aceasta n-avea decât cuvinte acide la adresa lui. Fie îl ura până în măduva oaselor pe Gareth Bryne, fie îl iubea, iar a ți-o imagina pe Siuan îndrăgostită era ca și când ți-ai închipui o cioară înotând.

Creasta pe care stătuseră soldații Oștii era acoperită doar de conifere moarte. Ea nu observase când aceștia plecaseră. Mat avea reputație de *soldat*? Ciorile înotătoare nici nu sufereau comparație. Ea crezuse că el preluase comanda doar datorită lui Rand, iar acest lucru fusese greu de acceptat. „A crede pentru că ți se pare că știi că este un lucru periculos", își reaminti ea, fixându-l cu privirea pe Bryne.

– ... ar trebui biciuiți! tună vocea lui Myrelle, la fel de arzătoare. Bagă de seamă, dacă o să mai aflu că te-ai întâlnit iar cu acești jurați ai Dragonului...!

Ploaia n-avea decât să spele acel bolovan din partea lui Bryne, sau cel puțin așa părea. El călărea lejer, murmurând din când în când: „Da, Myrelle Sedai" sau „Nu, Myrelle Sedai" fără nicio urmă de tulburare și fără a-și lua ochii de la împrejurimi. Fără îndoială că *el* văzuse când plecaseră ostașii. Cu toate astea, dădea dovadă de stăpânire de sine. Egwene n-avea chef să afle cum reușea să facă asta, fiindcă nu era vorba de teamă.

– Taci, Myrelle! Nimeni nu-i va face nimic Seniorului Bryne.

În timp ce-și freca tâmpla, ea se gândea s-o trimită pe una dintre surori înapoi în tabără ca să-i aducă o Tămăduitoare. Nici

Siuan şi nici Myrelle nu se pricepeau prea bine la asta. Nu că Tămăduirea ar fi ajutat-o prea mult având în vedere că nesomnul şi grijile erau motivul. Nu-şi dorea să apară zvonuri cum că situaţia era prea încordată pentru ea. Şi-apoi, mai existau şi alte metode de a combate o durere de cap în afară de Tămăduire, deşi nu le putea aplica în acel loc.

Myrelle strânse o clipă din buze, apoi îşi lăsă capul pe spate şi privi în altă parte, roşie în obraji. Brusc, Bryne păru absorbit de un şoim cu aripi roşii, planând în aer în stânga lor. Până şi un bărbat curajos ştia când să fie discret. Strângându-şi aripile, şoimul plonjă înspre o pradă nevăzută, ascunsă într-o tufă de ferigi uscate. Şi Egwene se simţea la fel, ca şi când ar fi pândit o pradă pe care n-o vedea, nădăjduind că o alesese pe cea corectă, sperând că exista măcar o pradă.

Ea inspiră adânc, dorindu-şi să fie mai liniştită.

– Că veni vorba, Seniore Bryne, cred că este mai bine să nu te mai întâlneşti cu Talmanes. Sunt sigură că ai reuşit deja să afli care-i sunt intenţiile.

Facă Lumina ca Talmanes să nu fi spus prea multe deja. Era păcat că ea n-o putea trimite pe Siuan sau pe Leane să-l avertizeze dacă el ar fi acceptat acest lucru. Având în vedere sentimentele surorilor, putea risca să meargă să-l vadă chiar ea pe Rand.

Bryne făcu o plecăciune în şa.

– Cum poruncşti, mamă.

Nu se simţea nicio urmă de ironie în tonul lui; niciodată nu se simţea. Era evident că el învăţase să-şi controleze tonul în prezenţa femeilor Aes Sedai. Siuan se lăsă pe spate şi-l privi încruntată. Poate ea va reuşi să descopere cui îi era el loial. În ciuda animozităţii sale, Siuan petrecea destul de mult timp în compania lui, mult mai mult decât era nevoită.

Egwene făcea eforturi să-şi ţină mâinile pe hăţurile lui Daishar şi să uite de durerea de cap.

– Cât mai avem, Seniore Bryne?

Făcea eforturi şi mai mari ca să-şi ascundă nerăbdarea din voce.

– Încă puţin, mamă, răspunse el şi, dintr-un motiv sau altul, îşi întoarse puţin capul ca să se uite la Myrelle. Nu mai avem mult.

Treptat, fermele începeau să populeze regiunea, răspândite atât pe dealuri, cât şi în văi, cu toate că amintirea satului Emond's Field, după invazia trolocilor, din mintea lui Egwene sugera că imaginea

aia n-avea nicio logică: doar case şi hambare joase din piatră cenuşie şi păşuni neîngrădite, unde se aflau câteva vite costelive şi nişte oi negre şi amărâte. Nu toate fermele fuseseră arse, doar câte una pe ici, pe colo în semn de avertisment pentru cei care nu se declarau de partea Dragonului Renăscut.

La o fermă, ea zări una dintre căruţele Seniorului Bryne, care plecase în căutare de hrană. Reieşea limpede că erau oamenii lui după felul în care el se uita la ei şi încuviinţa din cap, precum şi după lipsa unui steag alb. Oastea se făalea mereu; în afară de stindarde, mai nou, câţiva dintre ei se apucaseră să poarte o eşarfă roşie în jurul braţului. O jumătate de duzină de vite şi vreo două duzini de oi mugeau şi behăiau supravegheate de călăreţi, în vreme ce alţi bărbaţi cărau saci din hambar la căruţă, trecând pe lângă fermier şi familia lui, care priveau posomorâţi, îmbrăcaţi în veşmintele lor din pânză neagră şi aspră. Una dintre fetiţe, care purta pe cap o bonetă la fel cu a celorlalte, îţi ţinea obrazul lipit de fustele mamei, părând că plânge. Unii dintre băieţi aveau pumnii strânşi, de parcă ar fi fost pregătiţi de luptă. Fermierul urma să fie plătit, însă, dacă nu s-ar fi lipsit de ceea ce-i era luat şi i-ar fi trecut prin minte să se confrunte cu cei douăzeci de bărbaţi cu platoşe şi coifuri, acele ferme arse i-ar fi dat de gândit. Adesea, ostaşii lui Bryne găseau trupuri carbonizate printre ruine, bărbaţi, femei şi copii care încercaseră să se salveze. Uneori, uşile şi ferestrele erau sigilate din exterior.

Egwene se întrebă dacă exista vreo cale prin care să-i convingă pe fermieri şi pe săteni că exista o deosebire între tâlhari şi ostaşi. Îşi dorea foarte mult acest lucru, dar nu vedea cum, decât să-şi lase ostaşii să moară de foame până când aceştia dezertau. Dacă surorile nu întrezăreau această deosebire între tâlhari şi Oaste, atunci nu exista nicio speranţă s-o discearnă oamenii de rând. În timp ce lăsau ferma în spate, ea se abţinu cu greu să nu se întoarcă în şa şi să privească în urmă. Oricum, n-ar fi schimbat nimic.

Seniorul Bryne se ţinu de cuvânt. Poate la vreo cinci sau şase kilometri depărtare de tabără – cinci sau şase kilometri în linie dreaptă; de două ori mai mult traversând ţinutul, cum o făcuseră ei – şi după ce ocoliră un deal presărat cu tufişuri şi copaci, el trase de hăţuri. Soarele ajunsese aproape sus, pe cer. Un alt drum se aşternea jos, mai îngust şi mult mai şerpuitor decât cel care trecea prin tabără.

– Au avut ideea să călătorească noaptea ca să treacă în siguranţă de bandiţi, preciză el. S-a dovedit a fi o idee bună, altminteri ar fi avut norocul Celui Întunecat. Au venit din Caemlyn.

Un convoi de negustori, alcătuit din vreo cincizeci de căruţe mari, se întindea de-a lungul drumului, oprit de alţi oşteni ai Seniorului Bryne. Câţiva ostaşi descălecaseră şi supravegheau transferul butoaielor şi al sacilor din căruţele negustorilor în cele câteva căruţe ale lor. O femeie îmbrăcată într-o rochie simplă, neagră, ba îşi flutura braţele şi arăta energic către un produs sau altul, ba protesta sau negocia, în timp ce camarazii ei stăteau în grup, încruntaţi şi tăcuţi. Mai încolo, pe drum, fructe sinistre ornau ramurile răsfirate ale unui stejar; erau oameni spânzuraţi de fiecare ramură goală. Cu excepţia ciorilor aflate într-un număr atât de mare, încât copacul părea îmbrăcat în negru. Păsările acestea vor avea parte de o masă copioasă. Chiar şi de la depărtare, nu era o privelişte care să-i uşureze lui Egwene durerea de cap sau greaţa din stomac.

– Asta ai vrut să văd? Pe negustori sau pe bandiţi?

Nu zărea nici măcar o cârpă care să acopere acele trupuri atârnând. Atunci când bandiţii spânzurau oameni, aceştia nu ţineau cont dacă erau femei sau copii. Oricine ar fi atârnat acele trupuri acolo, soldaţii lui Bryne, Oastea – pe surori nu le interesa faptul că membrii Oştii îi spânzurau pe aşa-zişii juraţi ai Dragonului – sau chiar vreun senior sau vreo domniţă de prin partea locului. Dacă nobilii murandiani şi-ar uni puterile, toţi tâlharii ar atârna deja de copaci, însă asta ar fi fost ca şi când le-ai fi cerut pisicilor să danseze. Stai puţin. El spusese Caemlyn.

– Treaba asta are vreo legătură cu Rand? Sau cu *asha'manii*?

De astă dată, el îşi plimbă privirea de la ea la Myrelle şi înapoi la ea, fără să se ferească. Pălăria îi arunca umbre pe faţă lui Myrelle, făcând-o să pară cufundată în întuneric. Ea se făcu mică în şa. Nu mai era acea călăreaţă încrezătoare de adineauri. El părea hotărât.

– M-am gândit că ar fi bine să afli înaintea altora, dar poate-oi fi înţeles greşit...

El o privi din nou pe Myrelle.

– Ce să afle, necioplit cu urechi păroase? mârâi Siuan, lovindu-şi iapa cu călcâiele şi apropiindu-se de ei.

Egwene îi făcu semn să se liniştească.

– Myrelle va afla tot ce voi afla şi eu, Seniore Bryne. Am încredere deplină în ea.

Sora Verde îşi întoarse repede capul. După privirea ei uimită, oricine s-ar fi îndoit că o auzise bine pe Egwene. Imediat, Bryne încuviinţă din cap.

– Văd că lucrurile s-au... schimbat. Da, mamă, rosti el, îşi scoase coiful şi şi-l aşeză pe arcada şeii: părea să şovăie şi să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Negustorii poartă zvonurile aşa cum câinii poartă purici, iar grupul de colo nu se lasă mai prejos. Nu spun că zvonurile ar fi adevărate, firește, dar...

Era ciudat să îl vadă atât de şovăitor.

– Mamă, unul dintre zvonurile pe care aceştia le-au aflat pe drum este că Rand al'Thor s-a dus în Turnul Alb şi i-a jurat credinţă Elaidei.

Preţ de o clipă, Myrelle şi Siuan păreau să semene între ele. Păliseră amândouă în timp ce-şi imaginau catastrofa. Myrelle se foi în şa. Egwene nu reacţionă, doar se holbă la el. Apoi izbucni în râs, lucru care o făcu să tresară atât pe ea, cât şi pe ceilalţi. Daishar începu să se agite, surprins. Încercând să-l liniştească pe panta stâncoasă, se calmă şi ea.

– Seniore Bryne, zise ea mângâind cu blândeţe gâtul calului, nu aşa stau lucrurile, crede-mă. Ştiu sigur asta, de azi-noapte.

Siuan răsuflă uşurată, la fel făcu şi Myrelle. Lui Egwene îi veni din nou să râdă văzându-le feţele, care o priveau cu ochii mari cât cepele, asemenea unor copii care tocmai descoperiseră că Omul Negru *nu* se afla sub pat. Calmul specific Aes Sedai, într-adevăr.

– Mă bucur să aud asta, replică Bryne pe un ton sec, dar chiar dacă i-aş alunga pe toţi oamenii de-acolo, povestea tot va ajunge la urechile ostaşilor mei şi va spinteca oastea asemenea focului care a pârjolit aceste dealuri.

Ei îi pieri orice urmă de veselie auzind aceste vorbe. Va fi un dezastru dacă nu vor avea grijă.

– Mâine le voi trimite pe surori să le spună adevărul ostaşilor tăi. Şase Aes Sedai, sigure pe ele, vor fi de-ajuns? Myrelle, aici de faţă, şi Sheriam. Carlinya, Beonin, Anaiya şi Morvrin.

Aceste surori nu vor fi încântate să dea ochii cu Înţeleptele, însă nici n-o vor putea refuza. De fapt, ele nu vor dori să pună capăt acestor zvonuri. Cel puţin n-ar trebui să-şi dorească asta. Myrelle făcu o grimasă aproape imperceptibilă, apoi strâmbă din gură în semn de resemnare.

Rezemându-se cu cotul de coif, Bryne le scrută cu atenţie pe Egwene şi pe Myrelle. Lui Siuan nu-i aruncă nici măcar o privire. Când murgul lui lovi pietrele cu copita, un stol de porumbei cu aripi albastru-deschis îşi luă zborul din tufişurile din apropiere, iar Daishar şi calul lui Myrelle tresăriră speriaţi. Bidiviul lui Bryne nu se clinti. Bryne auzise, cu siguranţă, despre porţi, deşi habar n-avea ce erau – era un obicei al Aes Sedai să păstreze secrete şi speraseră să păstreze şi acest secret faţă de Elaida – şi, negreşit, nu cunoştea nimic despre *Tel'aran'rhiod* – acel secret viral era mai uşor de păstrat, fiindcă nu se manifesta în niciun fel pentru a putea fi văzut –, prin urmare, nu punea nicio întrebare. Poate se obişnuise deja cu Aes Sedai şi cu secretele lor.

– Atâta vreme cât vor vorbi pe şleau, spuse el, într-un final. Dacă o vor lua pe ocolite, fie şi puţin...

Privirea lui pătrunzătoare nu era o încercare de a intimida, ci de a-şi sublinia ideea. El părea mulţumit de ceea ce citea pe faţa ei.

– Se pare că te descurci foarte bine, mamă. Îmi doresc să ai în continuare succes. Stabileşte o oră în după-amiaza aceasta şi voi veni. Ar trebui să ne sfătuim mereu. Voi veni ori de câte ori vei trimite după mine. E indicat să facem un plan bine pus la punct cum să te înscăunăm Supremă Amyrlin odată ce vom ajunge în Tar Valon.

Tonul lui era precaut – era posibil ca el să nu fie sigur în totalitate de ceea ce se întâmpla sau cât de mult ar trebui să aibă încredere în Myrelle –, iar ea avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama ce făcuse el. Ewgene îşi ţinu răsuflarea. Poate că se obişnuise prea mult cu felul în care Aes Sedai foloseau cuvintele, totuşi... Bryne tocmai îi spusese că oastea era a ei. Era convinsă de asta. Nu aparţinea nici Divanului, nici lui Sheriam, ci ei.

– Mulţumesc, Seniore Bryne.

Aceste cuvinte păreau insuficiente, cu atât mai mult cu cât încuviinţarea lui precaută şi privirea lui stăruitoare îi confirmau presupunerea. Brusc, îi veniră în minte o mie de întrebări. Însă pe cele mai multe nu i le putea adresa nici măcar dacă ar fi fost singuri. Păcat că nu putea avea încredere totală în el! „Fii cu băgare de seamă până când te vei convinge, iar atunci fii şi cu mai mare băgare de seamă." Era o veche zicală care se aplica foarte bine tuturor relaţiilor pe care le aveau Aes Sedai. Până şi cel mai bun om s-ar sfătui cu prietenii lui, mai ales atunci când trebuiau păstrate unele secrete.

– Sunt sigură că ai o mulţime de lucruri pe cap rămase nerezolvate de azi-dimineaţă, adăugă ea strângând hăţurile. Fă cale-ntoarsă! Noi vom mai călări o vreme.

Bryne se împotrivi, firește. Semăna cu un Străjer care vorbea despre imposibilitatea de a fi mereu cu ochii în patru şi cum o săgeată primită în spate ar putea ucide o Aes Sedai la fel de uşor ca orice altceva. Următorul bărbat care îi va spune asta va plăti, hotărî ea. Trei Aes Sedai erau egale cu trei sute de bărbaţi. Într-un final, în ciuda protestelor şi a grimaselor, el n-avu de ales decât să se supună. După ce îşi puse coiful pe cap, în loc să se întoarcă pe unde veniseră, el îşi îndrumă calul în jos, pe panta accidentată, înspre convoiul negustorilor. „Şi mai bine", chibzui ea.

– Ia-o înainte, Siuan, zise ea, odată ce el se îndepărtă.

Siuan îl privea cu duşmănie, ca şi când pe ea ar fi cicălit-o în tot acest timp. Pufnind, îşi îndreptă pe cap pălăria de paie, îşi întoarse iapa – o smuci, mai degrabă – şi-şi înfipse călcâiele în coastele ei ca să pornească la pas. Egwene îi făcu semn lui Myrelle să le urmeze. Femeia n-avea de ales, întocmai ca Bryne.

La început, Myrelle îi aruncă priviri piezişe, aşteptându-se ca ea să aducă vorba despre surorile trimise la Turnul Alb şi căutând scuze de ce nici măcar Divanul nu trebuia să ştie de ele. Cu cât călărea mai mult în tăcere Egwene, cu atât mai stingherită se foia cealaltă în şa. Myrelle îşi umezea buzele, începând să-şi piardă calmul de care dădeau dovadă Aes Sedai. Tăcerea era o unealtă *extrem* de utilă.

O vreme nu se auzi decât sunetul copitelor cailor şi ţipetele ocazionale ale vreunei păsări din tufişuri, dar când îşi dădu seama încotro se îndrepta Siuan, care o luase către apus, depărtându-se uşor de drumul de întoarcere în tabără, Myrelle începu să se foiască şi mai mult, de parcă ar fi şezut pe urzici. Poate că frânturile de informaţii pe care le strânsese Siuan aveau totuşi o însemnătate.

Atunci când Siuan o coti din nou înspre apus, printre două dealuri diforme care se aplecau unul către celălalt, Myrelle trase de hăţuri.

– Este... este o cascadă în direcţia aceea, spuse ea, arătând spre răsărit. Nici înainte de secetă n-a fost foarte mare, dar e destul de frumoasă.

Siuan se opri şi ea în loc şi privi în spate, schiţând un zâmbet.

Oare ce ascundea Myrelle? Egwene era curioasă. Când îi aruncă o privire surorii Verzi, ea tresări când zări singura broboană

de transpirație de pe fruntea femeii, care lucea în umbră, chiar la marginea pălăriei cenușii, cu boruri mari. Își dorea cu ardoare să afle ce putea s-o zdruncine atât de tare pe o Aes Sedai încât s-o facă să transpire.

– Cred că drumul pe care a luat-o Siuan ne va oferi priveliști și mai interesante, nu crezi? rosti Egwene, întorcându-l pe Daishar, iar Myrelle se făcu mică. Vino!

– Le știi pe toate, nu-i așa? bombăni Myrelle șovăind, în timp ce călăreau printre dealurile înclinate.

Pe fața ei își făcură apariția mai multe broboane de transpirație. Era zdruncinată până în măduva oaselor.

– Pe toate. Cum ai...?

Ea se ridică brusc în șa, fixându-și privirea pe spatele lui Siuan.

– Ea! Siuan a fost creatura ta de la început! șuieră ea aproape indignată. Cum de am fost atât de oarbe? Dar tot nu înțeleg. Am fost atât de chibzuite!

– Dacă vrei să știi ceva ascuns, spuse Siuan cu dispreț peste umăr, nu încerca să cumperi ardei iuți prin părțile astea din sud.

Ce naiba voia să spună cu asta? Și despre ce vorbeau? Myrelle se cutremură, atât de supărată era că, prin tonul folosit, Siuan nu întârziase s-o pună la punct. Ea își umezi buzele ca și când acestea i s-ar fi uscat brusc.

– Mamă, trebuie să înțelegi de ce-am făcut-o eu, noi, explică ea și mânia care i se simțea în voce era potrivită pentru a ține piept Rătăciților și ei, deopotrivă. Nu doar fiindcă a cerut asta Moiraine, nu pentru că a fost prietena mea. Urăsc să le las să moară. Urăsc asta! Tocmeala pe care am făcut-o este grea pentru noi, uneori, dar e mai grea pentru ele. Trebuie să înțelegi. Trebuie!

Tocmai când Egwene se gândea să dezvăluie totul, Siuan își întoarse iapa cu fața la ele. Lui Egwene îi venea să-i tragă o palmă.

– Poate ți-ar fi mai ușor dacă ai merge în față restul drumului, Myrelle, îi sugeră ea pe un ton rece, scârbită, de fapt. Cooperarea ar putea însemna și temperare. Măcar puțin.

– Da, încuviință Myrelle din cap, frământând frâiele în mâini. Da, desigur.

Era pe punctul de a plânge când se așeză în frunte. Siuan, care rămase în urmă, păru ușurată preț de o clipă. Egwene trăia cu senzația că mai avea puțin și izbucnea. Ce tocmeală? Cu cine? Pe cine să lase să moară? Și cine era „noi"? Sheriam și celelalte? Pe urmă înțelese că Myrelle ar fi auzit-o și nu era momentul potrivit

să dea dovadă de ignoranţă. „O femeie ignorantă care ştie să tacă va fi luată drept înţeleaptă", vorba zicalei. Şi mai era una: „Dacă păstrezi primul secret, înseamnă că le vei păstra şi pe următoarele zece". N-avea de ales decât să ţină seama de ele, să nu spună nimic. Lui Siuan însă îi va spune câteva. Femeia *n-ar fi trebuit* să aibă secrete faţă de *ea*. Scrâşnind din dinţi, Egwene încerca să pară răbdătoare, indiferentă. Înţeleaptă.

Apropiindu-se de drumul care ducea în tabără, câţiva kilometri înspre apus, Myrelle o luă înainte, urcând un platou acoperit cu pini şi ferigi. Din cauza celor doi stejari uriaşi nu mai creştea nimic altceva în depresiunea largă din vârf. Sub ramurile groase şi întortocheate se aflau trei corturi ascuţite din pânză peticită şi un rând de cai, cu o căruţă în apropiere, precum şi cinci cai de luptă înalţi, priponiţi cu grijă departe de ceilalţi. Nisao Dachen, îmbrăcată într-o rochie de călărie simplă, de culoarea bronzului, aştepta sub tendă, în faţa unuia dintre corturi, ca şi când ar fi vrut să întâmpine nişte oaspeţi, cu Sarin Hoigan alături, în haina verde-oliv pe care o purtau atât de mulţi Gaidin. Deşi era un bărbat pleşuv şi îndesat, cu o barbă neagră şi deasă, Străjerul lui Nisao tot era mai înalt decât ea. La câţiva paşi mai încolo, doi dintre cei trei Gaidin ai lui Myrelle priveau cu atenţie cum acestea coborau în groapă: Croi Makin, zvelt şi blond, şi Nuhel Dromand, brunet şi mătăhălos, cu o barbă care-i lăsa buza de sus dezvelită. Nimeni nu părea deloc surprins. Era limpede că unul dintre Străjeri făcuse de gardă şi dăduse raportul. Însă nimic la orizont nu justifica discreţia sau faptul că Myrelle îşi lingea buzele. Că tot veni vorba, dacă Nisao ieşise în întâmpinarea lor, atunci de ce-şi mângâia încontinuu fustele? Părea mai degrabă dispusă s-o înfrunte pe Elaida atât timp cât se afla sub pavăză.

Două femei care-şi iţiră capetele de după unul dintre corturi se retraseră repede, dar nu înainte ca Egwene să le recunoască. Erau Nicola şi Areina. Brusc, ea se simţi foarte neliniştită. La ce o adusese Siuan?

Siuan nu dădu niciun semn de agitaţie când descălecă.

– Adu-l afară, Myrelle. Acum!

Era momentul ei de răzbunare; raşpelul era fin în comparaţie cu tonul său aspru.

– E prea târziu să-l mai ascunzi.

Myrelle abia dacă reuşi să se încrunte auzind cum i se vorbea şi chiar şi aşa părea să depună un efort. Încercând vizibil să fie calmă,

ea își smulse pălăria de pe cap și descălecă fără un cuvânt, apoi se apropie de unul dintre corturi și dispăru înăuntru. Nisao o urmărea cu ochii ei mari, care deveneau și mai mari cu fiecare clipă care trecea. Ea părea că încremenise locului.

Nimeni, în afară de Siuan, nu se afla suficient de aproape ca să audă.

– De ce te-ai băgat? o întrebă încet Egwene în timp ce descăleca. Sunt sigură că era pe punctul să mărturisească... indiferent ce-o fi... Iar eu încă n-am habar ce se întâmplă. Ardei iuți?

– Sunt foarte populari în Shienar și în Malkier, răspunse Siuan la fel de repede. Am aflat de asta abia după ce m-am despărțit de Aeldene azi-dimineață. A trebuit s-o las pe ea în față, fiindcă nici eu n-am știut. N-ar fi ajutat la nimic dacă o lăsam să-și dea seama, nu-i așa? Nici eu n-am știut de Nisao. Credeam că nu-și vorbesc.

Ea îi aruncă o privire surorii Galbene și scutură iritată din cap. Siuan nu-și putea îngădui eșecul de a nu afla totul.

– Doar dacă n-oi fi orbit *și* nu m-oi fi prostit, cele două...

Ea se bâlbâia încercând să găsească cuvântul potrivit, strâmbându-se ca și când ar fi avut ceva putred în gură. O apucă brusc de mânecă pe Egwene.

– Iată că vin. Acum o să te convingi singură.

Myrelle ieși prima din cort, urmată de un bărbat care purta doar cizme și pantaloni. Acesta fu nevoit să se aplece mult când ieși. În mână ținea o sabie, iar pieptul păros îi era brăzdat de cicatrici. Era cu mult mai înalt decât ea, mai înalt decât oricare dintre Străjeri. Deși părul lui lung și negru, legat cu un cordon împletit din piele în jurul tâmplelor, avea mai multe fire albe decât atunci când îl văzuse ultima oară Egwene, Lan Mandragoran nu părea deloc blajin. Cu toate că bucăți din puzzle începeau să prindă contur, ea tot nu înțelegea. El fusese Străjerul lui Moiraine, femeia Aes Sedai care-i scosese pe ea, pe Rand și pe ceilalți din Ținutul Celor Două Râuri cu mult timp în urmă, însă Moiraine murise atunci când o ucisese pe Lanfear, iar lui Lan i se pierduse urma în Cairhien imediat după aceea. Poate pentru Siuan totul era limpede, dar ea avea impresia că se afla în ceață.

Myrelle îi șopti ceva lui Lan și-i atinse brațul. El tresări ușor, asemenea unui cal agitat, însă nu-și luă privirea aspră de la Egwene. Într-un sfârșit, bărbatul încuviință din cap, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, până când ajunse sub ramurile stejarilor. Apucând

mânerul sabiei cu ambele mâini şi ridicând-o deasupra capului, cu tăişul îndreptat în jos, el se ridică într-un picior şi rămase nemişcat.

Preţ de o clipă, Nisao îl privi încruntată, ca şi când şi ea ar fi fost nedumerită. Apoi privirea ei o întâlni pe cea a lui Myrelle şi împreună se întoarseră s-o privească pe Egwene. În loc să vină la ea, cele două se apropiară una de cealaltă şi începură să şoptească în grabă. La început, fu un schimb de replici murmurate. Pe urmă Nisao tăcu, clătinându-şi capul în semn de neîncredere sau negare.

– Tu m-ai vârât în asta, mârâi ea cu voce tare într-un final. Am fost o proastă că te-am ascultat.

– Cred că o să fie... interesant, zise Siuan, când cele două se întoarseră înspre ea şi Egwene.

Tonul pe care rosti cuvântul îi conferea acestuia o însemnătate deloc plăcută.

În timp ce parcurgeau distanţa, Myrelle şi Nisao îşi neteziră în grabă părul şi rochiile, asigurându-se că totul era în ordine. Poate că totuşi, fuseseră demascate. „Dar *cu ce*?", se întrebă în gând Egwene. Oricum, păreau că vor să dreagă lucrurile.

– Ce-ar fi să intrăm, mamă? propuse Myrelle, arătând înspre cel mai apropiat cort.

Doar un uşor tremur al vocii îi trăda expresia împietrită de pe faţă. Nu mai transpira. Şi-o ştersese, firește, însă nici nu mai transpirase de atunci.

– Nu, mulţumesc, fiică.

– Nişte punci de vin? se oferi Nisao, zâmbind şi, deşi îşi ţinea mâinile împreunate peste piept, aceasta trăda nerăbdarea. Siuan, du-te şi spune-i Nicolei să aducă punciul.

Siuan nu se clinti din loc, iar Nisao clipi surprinsă şi strânse din buze. Zâmbetul îi reveni într-o clipită, dar ridică puţin tonul.

– Nicola? Adu punciul, copilă. E din mure uscate, mă tem, îi mărturisi ea lui Egwene, dar destul de revigorant.

– Nu vreau punci, i-o reteză Egwene.

Deşi ieşi de după cort, Nicola nu dădu niciun semn că ar vrea să se supună. În schimb, se holba la cele patru Aes Sedai, muşcându-şi buza de jos. Nisao îi aruncă o privire în care se citea dezgustul, dar nu spuse nimic. Încă o piesă îşi găsi locul în puzzle şi Egwene răsuflă oarecum mai uşurată.

– Ceea ce vreau, fiică, ceea ce cer este o explicaţie.

Că voiau să dreagă sau nu situaţia, aceasta era destul de încordată. Myrelle îşi întinse mâna, rugătoare.

– Mamă, Moiraine nu m-a ales doar pentru că suntem prietene. Doi dintre Străjerii mei au aparţinut mai întâi unor surori care au murit. Avar şi Nuhel. Niciuna dintre surori n-a păstrat mai mult de unul de secole.

– M-am implicat pentru mintea lui, se grăbi să precizeze Nisao. Nutresc un oarecare interes pentru bolile minţii, iar asta este pe bună dreptate una. Myrelle m-a vârât, practic, în toată povestea asta.

Netezindu-şi rochia, Myrelle îi aruncă o privire întunecată Galbenei.

– Mamă, atunci când unui Străjer îi moare Aes Sedai, este ca şi când acesta îi preia moartea şi este mistuit în interior de ea. El...

– Ştiu asta, Myrelle, o întrerupse brusc Egwene.

Siuan şi Leane îi povestiseră destule despre asta, cu toate că niciuna nu ştia că ea întrebase pentru că voia să ştie la ce să se aştepte cu Gawyn. O tocmeală proastă, o numise Myrelle, şi poate chiar era. Atunci când murea Străjerul unei surori, aceasta era copleşită de durere; ea o putea controla oarecum, uneori, o ţinea doar pentru ea, dar, mai devreme sau mai târziu, durerea găsea o modalitate să iasă la suprafaţă. Oricât de bine reuşea Siuan să se controleze în preajma celorlalţi, petrecea multe nopţi plângând singură după Alric al ei, ucis în ziua în care ea fusese detronată. Cu toate astea, ce însemnau câteva luni de lacrimi vărsate în comparaţie cu moartea însăşi? Existau o mulţime de poveşti despre Străjeri care-şi dădeau viaţa ca să le răzbune pe Aes Sedai şi, într-adevăr, acest lucru se întâmpla adesea. Un bărbat care voia să moară şi-şi căuta ucigaşul îşi asuma riscuri cărora nici măcar un Străjer nu le-ar fi supravieţuit. Pentru ea, partea cea mai îngrozitoare era aceea că ei ştiau. Ştiau care le era soarta dacă Aes Sedai pe care o protejau murea, ştiau că moartea ei îi înnebunea, ştiau că nu puteau face nimic ca să schimbe soarta. Egwene nici nu-şi putea imagina de cât curaj era nevoie ca să accepte o asemenea tocmeală, ştiind toate acestea.

Ea făcu un pas în lateral, ca să-l vadă mai bine pe Lan. El stătea în continuare nemişcat, parcă nici nu respira. Uitând, pesemne, de punci, Nicola se aşezase pe pământ cu picioarele încrucişate şi-l privea. Areina, care stătea ghemuită pe călcâie lângă Nicola, cu coada împletită peste umăr, se holba la el încă şi mai intens. Mult mai intens, de fapt, având în vedere faptul că Nicola le arunca uneori priviri fugare lui Egwene şi celorlalte. Ceilalţi Străjeri se

strânseră în grup şi se prefăceau că se uitau la el când, de fapt, le supravegheau îndeaproape pe Aes Sedai.

Se stârni o briză caldă care răscoli frunzele moarte ce acopereau ca un covor pământul şi, cu o tristeţe şocantă, Lan începu să se mişte, trecând de la o poziţie la alta. Sabia pe care o ţinea în mâini semăna cu un vârtej strălucitor. Se mişca din ce în ce mai repede, părând să treacă grabnic de la o poziţie la alta cu precizia mişcărilor acelor unui ceasornic. Ea aşteptă ca el să se oprească sau măcar să încetinească, dar el n-o făcu. Se mişca şi mai repede. Areina deschise gura încet şi făcu ochii mari de mirare, la fel ca şi Nicola, de altfel. Ele se aplecară în faţă, asemenea unor copii care priveau nişte bomboane puse la uscat pe masa din bucătărie. Până şi ceilalţi Străjeri îşi împărţeau atenţia între Aes Sedai şi el, atâta doar că, spre deosebire de cele două femei, ei vedeau în el un leu pregătit să atace în orice clipă.

– Văd că-l puneţi la încercare, zise Egwene.

Aceasta era o parte din procedeul de salvare a unui Străjer. Puţine surori se încumetau să facă încercarea asta, având în vedere rata de eşec şi preţul pe care-l plăteau. A-l ţine departe de primejdii era o altă metodă. Primul pas însă era să creeze din nou o legătură cu el. Cu siguranţă, Myrelle se îngrijise de acest mic detaliu. Biata Nynaeve! O să-i vină s-o strângă de gât pe Myrelle atunci când va afla. Sau va tolera orice doar să-l ţină pe Lan în viaţă. Poate. În ceea ce-l privea pe Lan, merita ceva mai rău decât primea, deoarece acceptase să fie legat de o altă femeie, când ştia că Nynaeve tânjea după el.

Egwene crezu că vorbise răspicat, totuşi ceva din ce simţea trebuie să se furişat la suprafaţă, întrucât Myrelle încercă din nou să-i dea explicaţii.

– Mamă, nu e un lucru atât de rău să dai mai departe o legătură. Este ca şi când o femeie ar hotărî cu cine să se căsătorească soţul ei în cazul în care ea va muri, ca să se asigure că el ajunge pe mâini bune.

Egwene o privea cu atâta asprime, încât aceasta făcu un pas înapoi, fiind cât pe ce să se împiedice de fuste. Era doar şoc, de fapt. De fiecare dată când credea că aflase despre cel mai ciudat obicei, apărea un altul şi mai ciudat.

– Nu suntem toate din Ebou Dar, Myrelle, interveni Siuan pe un ton sec, iar Străjerii nu sunt soţi. Pentru majoritatea dintre noi.

Myrelle își ridică bărbia, în semn de sfidare. Doar puține surori se căsătoreau cu Străjerii; altele, nu multe, nu se căsătoreau deloc. Deși nimeni nu se interesase îndeaproape, circulau zvonuri cum că ea se căsătorise cu toți trei ai ei, lucru care însemna o încălcare a tradiției și a legii chiar și în Ebou Dar.

– Nu-i chiar atât de rău cum zici, Myrelle? Nu-i chiar atât de rău?

Privirea încruntată a lui Siuan era pe măsura tonului folosit, fiindcă suna de parcă ar fi avut un gust amar în gură.

– Nu există nicio lege care să interzică asta, protestă Nisao, față de Egwene, nu față de Siuan. Nu există nicio lege care să interzică darea mai departe a unei legături.

Siuan avu parte de o privire atât de încruntată, încât aceasta ar fi trebuit s-o determine să se retragă și să tacă din gură. Ea însă era de neclintit.

– Dar nu despre asta este vorba, nu-i așa? se arătă ea nedumerită. Chiar dacă nu s-a mai făcut asta de – cât? de patru sute de ani, chiar mai mult? – și chiar dacă obiceiurile s-au *schimbat*, ai fi scăpat doar cu câteva priviri insistente și câteva reproșuri dacă tu și Moiraine n-ați fi făcut decât să treceți această legătură de la una la alta. Dar el n-a fost întrebat, nu-i așa? N-a avut de ales. Este ca și când l-ai fi legat fără voia lui. De fapt, asta ai și făcut!

În sfârșit, lucrurile se lămuriră și pentru Egwene. Știa că ar fi trebuit să fie la fel de dezgustată ca și Siuan. Femeile Aes Sedai considerau legarea unui bărbat împotriva voinței lui o faptă la fel de gravă ca și violul. El avea la fel de multe șanse să se opună ca o țărăncuță pe care un bărbat de mărimea lui Lan ar fi înghesuit-o într-un hambar. Dacă ar fi înghesuit-o trei bărbați de mărimea lui Lan. Surorile nu ținuseră întotdeauna atât de mult la asta – în urmă cu o mie de ani, acest lucru ar fi trecut aproape neobservat – și chiar și în prezent s-ar fi adus argumentul dacă un bărbat știa, într-adevăr, cu ce era de acord. Ipocrizia era o artă pentru Aes Sedai, la fel ca și țesutul de intrigi și păstrarea secretelor. Ideea era că ea știa faptul că el se încăpățâna să admită că o iubea pe Nynaeve. Îndrugase prostii despre cum îi stătea în destin să fie ucis mai devreme sau mai târziu și nu voia ca ea să rămână văduvă; bărbații făceau mereu câte o gafă atunci când credeau că aveau o gândire rațională și practică. Oare Nynaeve l-ar fi lăsat să plece nelegat dacă ar fi avut ocazia, indiferent ce ar fi spus el? Oare ea i-ar îngădui acest lucru lui Gawyn? Acesta spusese că va accepta, dar dacă se răzgândea?

Nisao își mișca buzele, dar nu reușea să rostească niciun cuvânt. Ea îi aruncă o căutătură dușmănoasă lui Siuan de parcă totul ar fi fost din vina ei, în schimb, aceasta nu se compara cu căutătura încruntată pe care o îndreptă către Myrelle.

– N-ar fi trebuit să te ascult *niciodată*! șuieră ea printre dinți. Cred c-am *înnebunit*!

Cumva, Myrelle reuși să-și păstreze o expresie calmă, totuși se legănă ușor, ca și când i s-ar fi înmuiat genunchii.

– N-am făcut-o pentru mine, mamă. Trebuie să mă crezi. Am făcut-o ca să-l salvez pe el. De îndată ce se va afla în siguranță, am să i-l încredințez lui Nynaeve, așa cum și-a dorit Moiraine, odată ce ea...

Egwene își ridică o mână, iar Myrelle tăcu de parcă aceasta i-ar fi astupat gura.

– Vrei să-i încredințezi legătura lui Nynaeve?

Myrelle încuviință șovăind, iar Nisao, mai energic. Încruntându-se, Siuan bombăni ceva despre a înrăutăți de trei ori mai mult o faptă necugetată. Lan *tot* nu încetinise. Doi cosași țâșniră din frunzele din spatele lui, iar el se roti, tăindu-i cu sabia cât ai clipi.

– Eforturile voastre dau roade? Se simte mai bine? De cât timp îl aveți, mai exact?

– Doar de două săptămâni, răspunse Myrelle. Azi este data de douăzeci. Mamă, ar putea dura luni de zile și tot nu există nicio garanție.

– Poate a venit vremea să încerci altceva, spuse Egwene, mai mult pentru ea, ca să se convingă pe sine, dacă nu din alt motiv.

În situația lui, Lan nu era deloc un cadou pe care să i-l oferi cuiva, legat sau nu, fiindcă aparținea lui Nynaeve mai mult decât i-ar fi aparținut vreodată lui Myrelle.

Însă când ea traversă depresiunea spre el, îndoielile ieșiră din nou la suprafață. Se roti în dansul lui cu fața la Ewgene, îndreptându-și sabia în direcția ei. Cineva își ținu răsuflarea atunci când tăișul se opri la doar câțiva centimetri de capul femeii. Ea se simți ușurată că nu-și dusese gestul până la capăt.

Niște ochi albaștri și strălucitori o priveau intens de sub sprâncenele căzute, așezate pe o față colțuroasă care părea sculptată în piatră. Lan își coborî încet sabia. Deși era plin de sudoare, nu gâfâia deloc.

– Aşadar, tu eşti Amyrlin acum. Myrelle mi-a spus că au ales pe cineva, dar nu mi-a zis şi pe cine. Se pare că noi doi avem multe lucruri în comun.

Zâmbetul îi era la fel de rece ca şi vocea, la fel de rece ca şi privirea.

Egwene se abţinu să-şi mai aranjeze şalul, amintindu-şi că era Amyrlin şi Aes Sedai. Îşi dorea să folosească *saidarul*. Până în acel moment, nu conştientizase cât de periculos era el.

– Acum, şi Nynaeve este Aes Sedai, Lan. Are nevoie de un Străjer bun.

Una dintre celelalte femei scoase un sunet, dar Egwene nu-şi luă privirea de la el.

– Sper să-şi găsească un erou din legende, adăugă el izbucnind în râs. Va avea nevoie de un erou care să facă faţă temperamentului ei.

Râsul lui o convinse, deşi era de gheaţă.

– Nynaeve este în Ebou Dar, Lan. Ştii cât este de periculos acest oraş. Caută ceva de care avem mare nevoie. Dacă Ajah Neagră va afla despre asta, o vor omorî ca să pună mâna pe acel ceva. Dacă vor afla Rătăciţii...

Ei i se păru că zărise şi înainte tristeţe pe chipul lui, însă durerea care i se citea în acel moment în ochi la auzul primejdiei în care se afla Nynaeve îi confirmă planul. Nynaeve era îndreptăţită, nu Myrelle.

– Te voi trimite la ea, ca să-i fii Străjer.

– Mamă, interveni repede Myrelle venind în spatele ei.

Egwene îşi întinse mâna ca s-o reducă la tăcere.

– Siguranţa lui Nynaeve se va afla în mâinile tale, Lan.

El nu ezită. Nici măcar nu-i aruncă o privire lui Myrelle.

– Îmi va lua cel puţin o lună să ajung la Ebou Dar. Areina, înşeuează-l pe Mandarb!

El dădu să se întoarcă, apoi se opri şi-şi ridică mâna ca şi când ar fi vrut să-i atingă şalul.

– Îmi cer iertare că te-am ajutat să pleci din Ţinutul Celor Două Râuri. Pe tine sau pe Nynaeve.

Îndepărtându-se cu paşi mari, el dispăru în cortul din care ieşise adineauri. Dar înainte să apuce să facă doi paşi, Myrelle, Nisao şi Siuan se strânseră în jurul ei.

– Mamă, nu înţelegi ce propui, rosti Myrelle cu respiraţia întretăiată. Este ca şi când i-ai da unui copil o lampă aprinsă ca să se joace într-un hambar plin cu fân. Am început s-o deslușesc pe

Nynaeve de îndată ce legătura lui mi-a fost dată mie. Am crezut că voi avea timp. Dar ea a primit şalul într-o clipită. Nu este pregătită să-i facă faţă, mamă! Nu aşa cum este el acum.

Egwene se străduia din răsputeri să nu-şi piardă răbdarea. Ele tot nu înţelegeau.

– Myrelle, chiar dacă Nynaeve ar putea conduce cât de cât Puterea...

Nu putea, de fapt, decât atunci când era mânioasă.

– ... n-ar avea importanţă, iar tu ştii asta. Nu în ceea ce priveşte a-i face lui faţă. Există un lucru pe care n-ai reuşit să-l faci. Să-i dai de îndeplinit o sarcină atât de importantă încât el să rămână în viaţă ca s-o ducă la bun sfârşit.

Acesta era elementul final, care ar fi trebuit să funcţioneze mai bine decât celelalte.

– Pentru el, siguranţa lui Nynaeve este extrem de importantă. O iubeşte, Myrelle, iar ea îl iubeşte pe el.

– Asta explică... începu încet Myrelle, însă Nisao vorbi peste ea, incredulă:

– Oh, nu cred asta, cu siguranţă. Nu el. Ea l-o fi iubind, nu zic, sau aşa crede, dar femeile l-au îndrăgit pe Lan încă de când îi mijea mustaţa. Şi puneau mâna pe el o zi sau o lună. Era un băiat frumuşel, oricât de greu ar fi de crezut acum. Cu toate astea, pare să aibă şi el simpatiile lui.

Ea îi aruncă o privire piezişă lui Myrelle, care se încruntă uşor şi se îmbujoră. Ea n-avu o altă reacţie, aceasta era suficientă.

– Nu, mamă. Femeia care crede că i-a pus lesă lui Lan Mandragoran va descoperi că a prins doar aer.

Egwene oftă fără să vrea. Unele surori erau de părere că mai exista o cale prin care un Străjer, a cărui legătură fusese ruptă de moarte, putea fi salvat; să ajungă în braţele – în aşternuturile – unei femei. Niciun bărbat nu se mai putea concentra atunci la moarte, aceasta era credinţa. Myrelle se ocupase singură de asta, pesemne. Măcar nu se căsătorise cu el, având în vedere că intenţiona să-l dea mai departe. Era mai bine dacă Nynaeve nu va afla niciodată.

– Fie cum spui tu, i se adresă ea lui Nisao cu un aer absent.

Areina lega chingile de şaua lui Mandarb cu mare pricepere. Armăsarul negru şi înalt îşi ţinea capul sus, însă nu se împotrivea. Era evident că nu era prima oară când ea se afla în preajma bidiviului. Nicola stătea aproape de trunchiul gros al celui mai

îndepărtat stejar, cu braţele încrucişate sub piept, şi le privea stăruitor pe Egwene şi pe celelalte. Părea pregătită s-o ia la fugă.

– Nu ştiu ce-a reuşit Areina să scoată de la voi, rosti Egwene încet, dar lecţiile suplimentare se opresc aici pentru Nicola.

Myrelle şi Nisao tresăriră, mirarea oglindindu-se pe chipul fiecăreia dintre ele. Siuan făcu ochii cât cepele, dar, din fericire, îşi reveni înainte să observe cineva.

– Chiar le ştii pe toate, şopti Myrelle. Areina nu-şi doreşte nimic altceva decât să fie în preajma lui Lan. Crede că el o va învăţa lucruri care-i vor folosi la Vânătoare. Sau poate speră că el va merge la vânătoare cu ea.

– Nicola vrea să fie o altă Caraighan, îngână Nisao cu băgare de seamă. Sau o altă Moiraine. Cred că şi-a imaginat cumva că Myrelle îi va încredinţa ei legătura cu Lan. Ei bine, acum, că el a fost descoperit, cred că ne putem ocupa de cele două aşa cum merită. Indiferent ce se va întâmpla cu mine, m-aş bucura să ştiu că au plecat de aici scâncind.

Când Siuan conştientiză, într-un sfârşit, ce se petrecea, pe faţa ei îşi făcu loc indignarea, odată cu privirea întrebătoare pe care i-o aruncă lui Egwene. Faptul că altcineva avea nedumeriri o deranja, poate, la fel de mult ca şi aspectul că Nicola şi Areina încercaseră să le şantajeze pe Aes Sedai. Sau poate că nu. La urma urmei, Nicola şi Areina nu erau Aes Sedai. Acest lucru schimba drastic părerea lui Siuan despre ceea ce era permis. Acelaşi lucru era însă valabil pentru oricare dintre surori.

Cu atâţia ochi aţintiţi asupra ei şi nicio privire prietenoasă, Nicola începu să se retragă până când se lipi cu spatele de trunchiul stejarului. Chiar şi atunci părea că voia să se retragă şi mai mult. Petele de pe rochia ei albă o vor pune în mare încurcătură când se va întoarce în tabără. Areina era în continuare concentrată la calul lui Lan, neştiutoare de ce o aştepta.

– Îşi vor primi plata, însă nu înainte ca voi două să fiţi judecate, conveni Egwene.

Nimeni nu se mai uita la Nicola. Myrelle făcu ochii mari, iar Nisao, încă şi mai mari. Niciuna nu îndrăznea să crâcnească. Satisfacţia macabră care se citea pe faţa lui Siuan era ca un al doilea rând de piele; după părerea ei, cele două femei nu meritau deloc îndurare. Nu că Egwene ar fi fost foarte miloasă.

– Vom mai vorbi după ce mă voi întoarce, le spuse ea când Lan îşi făcu din nou apariţia.

Avea sabia prinsă peste haina verde descheiată, care lăsa să i se vadă cămaşa desfăcută. Pe umeri căra nişte desagi grei. Mantia lui de Străjer, care-şi schimba culoarea, îi atârna pe spate, atrăgând atenţia de fiecare dată când flutura în urma lui.

Lăsându-le pe surorile uluite să fiarbă în suc propriu, Egwene se duse în întâmpinarea lui. Siuan le va ţine din scurt dacă ele ar da semne de răzvrătire.

– Te pot trimite în Ebou Dar mai repede de o lună, îl anunţă ea.

El dădu nerăbdător din cap şi-i strigă Areinei să i-l aducă pe Mandarb. Forţa lui era tulburătoare, asemenea unei avalanşe nimicitoare pe cale să se declanşeze, stăvilită doar de un fir de aţă.

Ţesând o poartă în locul în care mânuise el sabia, un spaţiu generos de doi pe doi metri, Ewgene păşi prin ea pe ceea ce părea a fi o barcă plutind în întunericul care se întindea la nesfârşit în toate direcţiile. Topirea-n văzduh necesita o platformă şi, deşi era tot ceea ţi-ai fi imaginat, fiecare soră părea să aibă una preferată. Pentru ea, era acea gabară din lemn, cu zăbrele solide. În cazul în care cădea, putea crea o altă gabară sub ea, cu toate că n-avea de unde să ştie unde va ajunge apoi. Totuşi, pentru oricine conducea Puterea, căderea era la fel de nesfârşită ca şi întunericul care se întindea în toate direcţiile. Doar la capătul cel mai apropiat al gabarei se afla o lumină, poarta oferind o privelişte îngustată asupra hăului. Lumina aceea nu străpungea deloc întunericul, şi totuşi, tot un soi de lumină era vizibilă. Cel puţin, ea vedea la fel de limpede ca şi în *Tel'aran'rhiod*. Nu era pentru prima oară când se întreba dacă nu cumva se afla în Lumea Viselor.

Lan o urmă fără să i se spună, conducându-şi calul de căpăstru. El cercetă din priviri poarta când trecu prin ea, privi cu atenţie în întuneric atunci când cizmele lui şi copitele armăsarului străbăteau cu zgomot puntea din scânduri înspre Ewgene.

– Cât de repede mă va duce în Ebou Dar? fu singura lui întrebare.

– Nu te va duce acolo, răspunse ea, mânuind Puterea ca să închidă poarta. Cel puţin, nu direct în oraş.

Nimic din ce putea fi văzut cu ochiul liber nu se mişca; nu sufla nici vântul, nu adia nici briza, nu se simţea nimic. Cu toate astea, se mişcau. Repede; mai repede decât şi-ar fi imaginat ea. Aveau de străbătut mai bine de o mie de kilometri, poate mai mult.

– Te pot duce la cinci, poate şase zile depărtare de Ebou Dar, spre nord.

Ea văzuse poarta țesându-se atunci când Nynaeve și Elayne Călătoriseră spre sud și-și amintea suficient de mult încât să se Topească-n văzduh în același loc.

El încuviință din cap, privind în față ca și când ar fi zărit destinația spre care se îndreptau. Lan îi amintea de o săgeată într-un arc întins.

– Lan, Nynaeve stă în Palatul Tarasin, e musafira Reginei Tylin. S-ar putea să nege că ar fi furioasă.

Ceea ce și avea să facă, indignată, din câte o cunoștea Egwene pe Nynaeve, și pe bună dreptate.

– Încearcă să nu faci mare caz din asta – știi cât poate fi de încăpățânată – și să nu-i acorzi prea multă atenție. Dacă va fi nevoie, protejeaz-o fără să-i spui.

El nu spuse nimic, nu se uită la ea. În locul lui, ea ar fi avut o mulțime de întrebări.

– Lan, atunci când o vei găsi, trebuie să-i spui că Myrelle îi va încredința legătura ta de îndată ce veți fi toți trei la un loc.

Egwene se gândise să-i împărtășească informația asta chiar ea, dar părea mai potrivit ca Nynaeve să nu știe despre venirea lui. Aceasta era atât de copleșită de el cum... cum... „Cum sunt eu de Gawyn", chibzui ea cu tristețe. Dacă Nynaeve afla că el era pe drum, nu se va mai putea concentra la nimic. Cu toată voința din lume, ea va lăsa căutarea în seama lui Elayne. N-ar fi stat și ar fi visat cu ochii deschiși, însă toate căutările le-ar fi făcut orbește.

– Mă asculți, Lan?

– Palatul Tarasin, rosti el pe un ton sec, fără să-și mute privirea. Musafira Reginei Tylin. S-ar putea să nege că este furioasă. Încăpățânată, de parcă n-aș ști deja asta.

Când el se uită la ea, Egwene și-ar fi dorit să n-o fi făcut. Ea era plină de *saidar*, plină de căldură, de bucurie și de putere, pulsa de viață, dar în acei ochi albaștri și reci se dezlănțuise ceva dezolant și primitiv, o negare a vieții. Privirea lui era înspăimântătoare și nimic mai mult.

– Îi voi spune tot ce trebuie să știe. Am ascultat, după cum constați.

Ea se strădui să-i întâmpine privirea fără să tresară, însă el se uită în altă parte. Pe gât avea o urmă, o vânătaie. Putea fi... o mușcătură. Ar putea să-l avertizeze, să-i spună că nu era nevoit să dea prea multe... detalii... atunci când îi va explica despre el și Myrelle. Acest gând o făcu să roșească. Încercă să ignore vânătaia,

însă, de vreme ce o observase, nu-şi mai putea lua privirea de la ea. Oricum, el nu va fi atât de nesăbuit. Deşi nu te aşteptai să fie prea sensibili, bărbaţii nu erau totuşi atât de naivi.

Ei pluteau în tăcere, mişcându-se fără să se mişte. Ea nu se temea că vreun Rătăcit şi-ar fi făcut brusc apariţia acolo sau altundeva. Topirea-n văzduh avea ciudăţeniile ei, unele dintre care se refereau la siguranţă şi intimitate. Dacă două surori ţeseau porţi în acelaşi loc, la doar câteva clipe întârziere, ca să Călătorească în acelaşi loc, ele nu se vedeau una pe cealaltă decât dacă era vorba despre *exact* acelaşi loc, iar poarta era ţesută cu fire *perfect* identice. Dar, din câte se vedea, nu era uşor să atingi o asemenea precizie.

După o vreme – era greu să-şi dea seama exact cât timp trecuse, poate mai puţin de o jumătate de oră, reflectă ea – gabara se opri brusc. Nu se simţi nicio hurducătură, nici măcar în firele ţesute pe care ea le ţinea în mână. Tot ce ştia era că în acel moment traversau întunericul în viteză, iar în clipa următoare se opriră în loc. Deschizând o poartă la prora – nu ştia însă unde ar fi dus poarta dacă ar fi deschis-o la pupa şi, sincer, nici nu era nerăbdătoare să afle; Moghedien considerase această idee înspăimântătoare –, îi făcu semn lui Lan s-o ia înainte. Gabara exista atâta vreme cât ea era prezentă, o altă asemănare cu *Tel'aran'rhiod*.

El deschise poarta din zăbrele, conducându-l afară pe Mandarb. Când ea îl urmă, Lan era deja în şa. Ea lăsă poarta deschisă ca să se întoarcă ulterior. Dealuri joase şi vălurite se întindeau cât vedeai cu ochii, acoperite cu iarbă veştedă. Nu exista niciun copac, doar pâlcuri de arbuşti scorojiţi. Copitele calului împrăştiau mici nori de praf. Soarele dimineţii, de pe cerul lipsit de nori, ardea şi mai tare acolo decât în Murandy. Vulturi cu aripi lungi se roteau deasupra a ceva înspre miazăzi şi deasupra altui loc, înspre apus.

– Lan, începu ea, vrând să se asigure că el înţelegea ce trebuia să-i spună lui Nynaeve, dar el i-o luă înainte.

– Cinci sau şase zile, ai menţionat, rosti el privind înspre miazăzi. Pot să ajung mai repede. Ea va fi pe mâini bune, promit.

Mandarb începu să se agite, nerăbdător ca şi călăreţul lui, însă Lan îl struni.

– Ai făcut progrese de la Bătălia din Emond's Field, zâmbi Lan coborându-şi privirea către ea, dar orice urmă de căldură din el fu ştearsă de privirea lui. Acum le poţi struni pe Myrelle şi pe Nisao.

Să nu le mai îngădui să te contrazică. Din porunca ta, mamă! Veghea nu s-a încheiat.

După ce făcu o plecăciune uşoară, el îşi înfipse călcâiele în coastele lui Mandarb, îndepărtându-se puţin ca să o ferească de praf, apoi o porni în galop.

Ea îşi închise gura în timp ce-l privea galopând către miazăzi. Ei bine, el observase totul pe când îşi mânuise sabia, observase şi trăsese concluziile corecte, pesemne adăugând deducţii pe care nu le-ar fi bănuit înainte s-o vadă purtând şalul. Nynaeve ar face bine să fie cu băgare de seamă; îi subestimase întotdeauna pe bărbaţi mai mult decât ar fi trebuit.

– Măcar nu vor da de necazuri adevărate, îşi zise ea cu voce tare.

Lan ajunse pe coama unui deal, pe urmă dispăru pe partea cealaltă. Dacă ar fi pândit un pericol adevărat în Ebou Dar, Elayne şi Nynaeve ar fi spus ceva. Cu toate că nu se întâlneau des – ea avea prea multe pe cap –, femeile găsiseră o cale prin care să-şi lase mesaje în Salidar prin *Tel'aran'rhiod*, atunci când era nevoie.

O rafală de vânt, care parcă ţâşnise dintr-un cuptor încins, ridică în aer nori de praf. Tuşind, îşi acoperi gura şi nasul cu un colţ al şalului dungat şi se retrase în grabă prin poartă, către barca ei. Drumul de întoarcere fu liniştit şi plictisitor. Îşi făcea griji dacă procedase bine că-l trimisese pe Lan, că-i ascunsese acest lucru lui Nynaeve. „Am făcut-o, gata", îşi spunea ea întruna, însă în zadar.

Când păşi din nou pe coama dealului, în groapa de sub stejari, cel de-al treilea Străjer al lui Myrelle, Avar Hachami, li se alăturase celorlalţi. Era un bărbat cu nasul coroiat, întocmai ciocului unui vultur, şi o mustaţă deasă, presărată cu fire albe, ca două coarne întoarse în jos. Toţi cei patru Gaidin fuseseră ocupaţi, deoarece corturile erau strânse şi împăturite cu grijă. Nicola şi Areina alergau de colo colo, încărcând toate catrafusele din tabără în căruţă; totul, de la pături până la oalele de gătit şi cazanele de fier pentru rufe. Deşi se grăbeau încolo şi încoace fără să se oprească, ele erau pe jumătate atente la Siuan şi la celelalte două surori, care stăteau lângă copaci. Că veni vorba, Străjerii nu erau doar pe jumătate atenţi la cele trei Aes Sedai. Parcă aveau urechile ciulite. Întrebarea părea să fie: „Cine fierbea pe cine în suc propriu?"

– ... nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Siuan! o dojenea Myrelle.

Nu doar suficient de tare cât s-o audă şi cei aflaţi în partea cealaltă a luminişului, ci şi cu atâta răceală în glas încât ar fi domolit

dogoarea. Ţinându-şi braţele încrucişate la piept, ea stătea dreaptă şi atât de autoritară, că părea pe punctul de a izbucni.

– M-ai auzit? Nu-ţi permit!

– Ţi-ai pierdut toate calităţile, Siuan? replică Nisao ţinându-şi mâinile printre fuste, în încercarea zadarnică de a nu tremura, iar căldura din vocea ei egala răceala din cea a lui Myrelle. Dacă ai uitat de tot bunele maniere, te putem învăţa noi din nou!

Stând cu faţa la ele, cu mâinile în şolduri, Siuan dădea violent din cap, străduindu-se din răsputeri să-şi menţină privirea duşmănoasă aţintită asupra celor două.

– Eu... eu sunt doar...

Când o văzu pe Egwene apropiindu-se, uşurarea îi înflori pe chip ca o floare primăvara.

– Mamă... exclamă ea cu o tonalitate joasă semănând cu un gâfâit. Vorbeam despre posibilele pedepse.

Ea inspiră adânc, apoi continuă pe un ton mai hotărât:

– Divanul va fi nevoit să le inventeze pe parcurs, firește, dar cred că ar trebui să înceapă cu a le lua Străjerii şi a-i încredinţa altora, dacă tot se ocupă şi ele de această practică.

Myrelle strânse din ochi, iar Nisao se întoarse ca să se uite la Străjeri. Expresia de pe faţa ei nu se schimbă, era la fel de calmă, deşi uşor îmbujorată. Sarin se ridică în picioare şi abia apucă să facă trei paşi spre ea, când femeia îşi ridică mâna şi-l opri. Un Străjer simţea prezenţa Aes Sedai pe care o proteja, durerea, teama şi mânia ei la fel de mult cum le simţea Egwene pe ale lui Moghedien atunci când purta brăţara *a'dam*. Nu era de mirare că toţi Gaidinii se ridicară în picioare, părând gata de atac. Deşi nu cunoşteau motivul pentru care Aes Sedai erau în culmea disperării, ştiau că ambele femei se aflau pe marginea prăpastiei.

Era exact ceea ce-şi dorea Egwene, deşi nu-i plăcea această parte. Toate manevrele erau asemenea unui joc, însă asta... „Fac ceea ce trebuie", reflectă ea, nesigură dacă era o încercare de a-şi consolida poziţia sau de a se scuza pentru ceea ce urma să facă.

– Siuan, te rog, trimite-le pe Nicola şi pe Areina înapoi în tabără. Dacă nu văd nimic, nu pot spune nimic. Nu le putem îngădui să-şi dea drumul la gură, aşa că fă în aşa fel încât să ştie ce se va întâmpla cu ele. Anunţă-le că mai au o şansă, doar pentru că Amyrlin este miloasă, şi că nu vor mai primi alta.

– Cred că mă pot ocupa de asta, o asigură Siuan.

Adunându-şi fustele, ea se îndepărtă cu paşi mari. Nimeni nu păşea cum o făcea Siuan, care părea nerăbdătoare să se îndepărteze de Myrelle şi de Nisao.

– Mamă, interveni Nisao, alegându-şi cu grijă cuvintele, înainte să pleci, ai zis ceva, ai lăsat să se înţeleagă că ar exista o cale prin care putem evita... o cale prin care n-am fi nevoite să...

Ea îi aruncă din nou o privire pe furiş lui Sarin. Myrelle ar fi trecut uşor drept întruchiparea seninătăţii Aes Sedai în timp ce o privea atent pe Egwene dacă nu şi-ar fi ţinut degetele împreunate atât de tare, încât pielea din care erau confecţionate mănuşile se întinse pe articulaţiile degetelor. Egwene le făcu semn să aştepte.

Când se întoarseră de la căruţă, Nicola şi Areina o văzură pe Siuan venind şi încremeniră locului. Nu era de mirare, având în vedere faptul că Siuan păşea în aşa fel că ai fi zis că avea de gând să le calce în picioare atât pe ele, cât *şi* căruţa. Areina îşi întoarse capul, căutând, dar, înainte să-i treacă prin gând s-o ia la fugă, Siuan îşi întinse mâinile şi le prinse pe amândouă de ureche. Deşi vorbele ei erau prea şoptite ca să fie auzite, Areina nu mai încercă să-şi elibereze urechea. Îşi păstră mâinile pe încheietura lui Siuan, însă doar ca să rămână în picioare. Faţa Nicolei era atât de îngrozită, încât Egwene se întrebă dacă Siuan nu mergea cumva prea departe. Poate că nu, având în vedere circumstanţele; *urmau* să scape nepedepsite. Era păcat că nu putea găsi o cale prin care să stăpânească înzestrarea asta de a scoate la iveală ceea ce era ascuns. O cale prin care s-o stăpânească fără teamă.

Indiferent ce le spusese Siuan, când aceasta îşi luă mâinile de pe urechile lor, cele două se întoarseră de îndată către Egwene şi făcură o plecăciune adâncă. Nicola se aplecă atât de tare, încât aproape că atinse pământul cu obrazul, iar Areina fu cât pe ce să cadă în nas. Când Siuan bătu scurt din palme, cele două femei săriră în picioare şi se grăbiră să dezlege de ţăruşi doi cai lăţoşi de căruţă. Erau fără şa şi se îndepărtau în galop atât de repede, de parcă ar fi avut aripi.

– Nici măcar în somn nu vor vorbi, rosti Siuan cu dispreţ atunci când se întoarse. Încă le pot face faţă novicelor şi lepădăturilor, măcar atât.

Ea o privi pe Egwene, ignorându-le complet pe celelalte două surori.

Reprimându-şi un oftat, Egwene se întoarse către Myrelle şi Nisao. Deşi trebuia să facă neapărat ceva în legătură cu Siuan,

totuşi existau alte lucruri mai importante. Sora Verde şi cea Galbenă o priveau cu băgare de seamă.

– Este foarte simplu, adăugă ea pe un ton hotărât. Fără protecţia mea, cel mai probabil vă veţi pierde Străjerii şi aproape sigur vă veţi dori să fi fost jupuite de vii până când Divanul va termina cu voi. De asemenea, frăţiile Ajah din care faceţi parte s-ar putea să aibă şi ele un cuvânt de spus. Este posibil să treacă ani până să vă ţineţi din nou capul drept, până când surorile n-o să mai stea tot timpul cu ochii pe voi. Dar de ce v-aş apăra din calea justiţiei? Sunt obligată; aţi putea face din nou acelaşi lucru sau mai rău.

Înţeleptele aveau un anumit rol în toate astea, deşi nu era tocmai vorba de *ji'e'toh*.

– Dacă îmi voi asuma această responsabilitate, atunci şi voi trebuie să aveţi o obligaţie. Va trebui să am încredere deplină în voi şi nu există decât o cale.

Înţeleptele îşi făceau din nou simţită prezenţa, apoi Faolain şi Theodrin.

– Trebuie să-mi juraţi credinţă.

Acestea o ascultaseră încruntate, întrebându-se unde bătea, dar nici prin minte nu le trecuse că le va fi dat să audă aceste cuvinte. Feţele lor erau îngândurate. Lui Nisao îi pică faţa, iar Myrelle arăta de parcă ar fi fost lovită între ochi cu un ciocan. Până şi Siuan privea uimită.

– Im-p-posibil, răbufni Myrelle. Nicio soră n-a...! Nicio Amyrlin n-a cerut...! Doar nu crezi...!

– Mai taci din gură, Myrelle, o repezi Nisao. Este numai vina ta! N-ar fi trebuit să ascult...! Ei bine, acum e prea târziu. Asta e!

Aruncându-i o privire lui Egwene de sub sprâncenele coborâte, ea bombăni:

– Eşti o tânără periculoasă, mamă. O femeie extrem de periculoasă. Ai putea distruge Turnul mai mult decât este deja frânt acum, înainte să-ţi îndeplineşti misiunea. Dacă aş fi convinsă de asta, dacă aş avea curajul să-mi fac datoria şi să înfrunt ceea ce mă aşteaptă...

Cu toate astea, ea îngenunche încet şi-şi lipi buzele de inelul din aur cu Marele Şarpe de pe degetul arătător al mâinii drepte a lui Egwene.

– Sub sfânta Lumină şi nădăjduind la renaşterea şi izbăvirea mea...

Nu erau întocmai cuvintele rostite de Faolain şi de Theodrin, însă erau la fel de puternice. Mai puternice. Conform celor Trei Jurăminte, nicio Aes Sedai nu putea rosti un jurământ fără să nu creadă în el. Cu excepţia celor din Ajah Neagră, firește; era evident că ele găsiseră o cale prin care să mintă. Dacă vreuna dintre aceste femei era Neagră sau nu, era o chestiune pe care trebuia s-o lase pe altă dată. Siuan, cu ochii cât cepele şi mişcându-şi buzele fără să scoată un sunet, semăna cu un peşte zbătându-se pe un mal noroios.

Myrelle încercă din nou să protesteze, dar Egwene îşi întinse mâna dreaptă cu inelul, iar Myrelle îşi îndoi în silă genunchii. Ea rosti legământul pe un ton aspru, apoi îşi ridică privirea.

– Ai făcut ceea ce nimeni n-a mai făcut până acum, mamă. Şi acest lucru este întotdeauna periculos.

– Nu va fi pentru ultima oară, îi replică Egwene. De fapt... Prima poruncă pe care ţi-o dau este să nu spui nimănui că Siuan este altceva decât crede toată lumea. A doua poruncă este să asculţi orice poruncă îţi va da ca şi când ar veni de la mine.

Ele îşi întoarseră capetele spre Siuan, cu feţele netulburate.

– Cum porunceşti, mamă, murmurară ele la unison.

Siuan era cea care părea gata să leşine.

Ea privea în continuare în gol, când ele ajunseră la drum şi-şi îndrumară caii către răsărit, spre tabăra femeilor Aes Sedai şi cea a oştii. Soarele urca în continuare spre zenit. Fusese o dimineaţă plină de evenimente, cum erau mai toate zilele. Ba chiar majoritatea săptămânilor. Egwene îl lăsă pe Daishar să meargă la trap uşor.

– Myrelle a avut dreptate, mormăi Siuan într-un final.

Cum călăreaţa ei era cu mintea în altă parte, iapa se deplasa aproape la pas; ba chiar o făcea pe Siuan să pară un călăreţ priceput.

– Credinţă. Nimeni n-a mai făcut asta. Nimeni. Nu se face nici măcar o aluzie la asta în istoriile secrete. Iar *ele* să ţi se supună *ţie*. Nu schimbi doar câteva lucruri, ci reconstruieşti o corabie în vreme ce aceasta înfruntă o furtună pe mare! *Totul* se schimbă. Şi Nicola! Pe vremea mea, o novice ar fi făcut pe ea dacă i-ar fi trecut măcar prin minte să şantajeze o soră!

– Nu e prima lor încercare, îi preciză Egwene, relatându-i întâmplarea în foarte puţine cuvinte.

Ea se aşteptă ca Siuan să explodeze de furie din cauza celor două, însă femeia rosti pe un ton destul de calm:

– Mă tem că cele două ţărăncuţe aventuroase ale noastre sunt pe cale să aibă un accident.

– Nu!

Egwene trase de hăţuri atât de brusc, încât iapa lui Siuan mai făcu doar câţiva paşi, înainte ca ea s-o strunească şi s-o întoarcă, bombănind în tot acest timp. Siuan rămase nemişcată, aruncându-i lui Egwene o privire atât de răbdătoare, încât ar fi întrecut-o pe Lelaine în momentele ei cele mai rele.

– Mamă, cele două sunt o ameninţare pentru tine dacă ar fi suficient de deştepte ca să-şi dea seama de asta. Chiar dacă Divanul nu te va obliga să le pedepseşti, nu poţi nădăjdui că ai avea vreo şansă să le îndrepţi, explică ea clătinând din cap dezgustată. Am ştiut c-ai s-o faci atunci când te-am rugat să pleci – am ştiut că vei fi nevoită –, însă n-am crezut niciodată că Elayne şi Nynaeve vor fi atât de nesăbuite încât să aducă înapoi pe cineva care ştia. Fetele astea îşi merită soarta dacă se va afla. Nu-ţi poţi permite să laşi să se afle.

– Nicola şi Areina nu vor păţi nimic, Siuan! Dacă voi îngădui să fie omorâte pentru ceea ce ştiu, cine va urma? Romanda sau Lelaine, pentru că nu sunt de acord cu mine? Când vor înceta toate astea?

Într-un fel, se simţea dezgustată de ea însăşi. Odinioară, n-ar fi înţeles la ce se referea Siuan. Era întotdeauna mai bine să ştii decât să nu ştii, dar uneori ignoranţa era mult mai confortabilă.

– Nu voi îngădui ca o zi de victorie să fie mânjită cu vorbe despre crimă, continuă Ewgene lovindu-l cu călcâiele pe Daishar. Myrelle nu este prima, Siuan. Azi-dimineaţă, Faolain şi Theodrin aşteptau...

Siuan îşi aduse iapa durdulie mai aproape, ca să asculte în timp ce călăreau.

Deşi veştile nu-i înlăturară lui Siuan grijile pentru Nicola şi Areina, planurile lui Egwene îi aduseră, în schimb, scânteieri în ochi şi un zâmbet anticipativ pe buze. Când ajunseră în tabăra Aes Sedai, ea era deja nerăbdătoare să-şi asume noua sarcină, aceea de a le anunţa pe Sheriam şi pe prietenele lui Myrelle că Amyrlin le aştepta în camera ei de studiu la miezul zilei. Ea putea să spună, cât se putea de onest, că nu li se va cere să facă nimic din ceea ce nu făcuseră alte surori.

În ciuda faptului că vorbise despre victorie, Egwene nu se simţea prea însufleţită. Abia dacă auzea binecuvântările sau

rugăminţile de binecuvântare, răspunzând la ele doar cu un gest al mâinii. Cu siguranţă, omitea mai multe decât auzea într-adevăr. Nu putea concepe crima, însă Nicola şi Areina vor fi supravegheate. „Oare voi ajunge vreodată undeva unde greutăţile să nu se adune de-a valma?", se întrebă ea. Undeva unde o victorie nu era egalată de o altă primejdie.

Când intră în cort, starea sa de spirit îşi pierdu orice urmă de entuziasm. Capul îi bubuia. Începea să creadă că era mai bine să se ţină departe de cort.

Două pergamente, împăturite cu grijă, o aşteptau pe masa de scris, fiecare sigilat cu ceară şi purtând cuvintele „Sigiliul Flăcării". Pentru oricine, în afară de Amyrlin, ruperea sigiliului ar fi fost considerată o faptă la fel de gravă ca şi un atac la persoana Supremei Înscăunate. Îşi dorea să nu fie nevoită să le rupă. Ştia sigur cine scrisese acele cuvinte. Din nefericire, avea dreptate.

Romanda sugerase – „ceruse" era un cuvânt mai potrivit – ca Amyrlin să emită un edict „Sigiliul Divanului", cunoscut doar de Conducătoare. Toate surorile urmau să fie chemate rând pe rând, iar cea care refuza i se va pune scut şi va fi îngrădită, fiind bănuită că era membră a Ajah Neagră. Motivul pentru care vor fi chemate era oarecum vag, dar Lelaine lăsase mai mult decât să se înţeleagă în acea dimineaţă. Misiva lui Lelaine purta tuşa ei personală, de la mamă la copil, ceea ce trebuia făcut pentru binele lui Egwene şi al tuturor celorlalţi. Edictul pe care-l cerea ea era să fie doar „Sigiliul Inelului"; oricare dintre surori putea şti şi, de fapt, în acest caz, ar trebui să ştie. Menţionarea Ajah Neagră era interzisă, fiind considerată instigarea la discordie, o acuză serioasă conform legii Turnului, care atrăgea pedepsele cuvenite.

Când Egwene se lăsă greu pe scaunul pliant cu un mormăit, picioarele acestuia se mişcară, firește. Fu cât pe ce să cadă pe covor. Oricât ar fi amânat sau ar fi ocolit problema, ele ar fi continuat cu aceste idioţenii. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele va reuşi să-i strecoare Divanului propunerea ei modestă, iar acest lucru ar fi însemnat un dezastru. Erau oarbe? Instigare la *discordie*? Lelaine le va convinge pe surori nu doar că exista o Ajah Neagră, ci şi că Egwene făcea parte din ea. Aes Sedai n-ar fi întârziat să se întoarcă în grabă în Tar Valon şi la Elaida. Romanda voia să stârnească o revoltă. Existau doar şase astfel de revolte ascunse în istoriile secrete. Jumătate de duzină în mai mult de trei mii de ani n-or fi însemnând prea mult, totuşi fiecare se terminase cu abdicarea

Supremei şi chiar a Divanului. Lelaine ştia acest lucru, la fel şi Romanda. Lelaine fusese Conducătoare aproape patruzeci de ani şi avusese acces la toate arhivele ascunse. Înainte să demisioneze ca să se retragă la ţară, aşa cum făceau multe surori la bătrâneţe, Romanda reprezentase Ajah Galbenă atât de mult timp, încât unele spuneau că avea la fel de multă putere ca şi Suprema Amyrlin pe care o slujea. Odată înscăunată a doua oară, fusese ceva nemaiauzit, dar Romanda nu era genul de femeie care să lase puterea din mâini dacă avea de ales.

Nu, ele nu erau oarbe; doar le era teamă. Tuturor le era teamă, inclusiv ei. Nici măcar Aes Sedai nu gândeau limpede atunci când le era teamă. Ea desfăcu din nou pergamentele, deşi îi venea să le mototolească şi să le calce în picioare. Simţea că îi crăpa capul.

– Pot să intru, mamă?

Halima Saranov se strecură unduindu-se în cort, fără să aştepte un răspuns. Felul în care se mişca Halima atrăgea mereu privirile bărbaţilor, de la cei de doisprezece ani şi până la cei aflaţi cu un picior în groapă. Chiar dacă şi-ar fi acoperit trupul cu o mantie până în pământ, bărbaţii tot s-ar fi holbat la ea. Părul lung şi negru, care lucea ca şi când l-ar fi spălat în fiecare zi cu apă de ploaie proaspătă, îi încadra chipul.

– Delana Sedai zice că ai vrea să vezi asta. Vrea s-o prezinte dinaintea Divanului.

Consiliul se întrunea fără măcar s-o informeze? Fusese plecată, ce-i drept, dar tradiţia, dacă nu legea, cerea ca Amyrlin să fie informată înainte să se *întrunească* Divanul. Doar dacă nu se reunea ca s-o destituie pe ea. În acel moment, ar fi considerat asta aproape o binecuvântare. Se uită la foaia de hârtie împăturită, pe care Halima o aşeză pe masa ei, ca la un şarpe veninos. Nu purta sigiliu; şi cea mai nouă novice o putea citi, în ceea ce o privea pe Delana. Declaraţia că Elaida era o iscoadă a Celui Întunecat, firesţe. Nu era la fel de rea ca şi Romanda sau Lelaine, totuşi, dacă ar auzi că membrele Consiliului făcuseră zarvă, ea nici măcar n-ar clipi.

– Halima, mi-aş fi dorit să te fi întors acasă când a murit Cabriana.

Sau măcar ca Delana să fi avut inspiraţia să sigileze informaţia femeii către Divan. Sau măcar către Flacără, în loc să-i dezvăluie informaţia fiecărei surori care-i ieşea în cale.

– N-am putut face asta, mamă.

În ochii verzi ai Halimei se citea ceea ce părea a fi provocare sau sfidare. Ea avea două moduri de a privi pe cineva, o privire insistentă și directă și o privire pe sub gene, îmbietoare. Ochii ei provocau multe neînțelegeri.

– După ce Cabriana Sedai mi-a spus ce a aflat despre Elaida? Și despre planurile ei? Cabriana a fost prietena mea, și a ta, și a tuturor celor care se împotriveau Elaidei, așa că n-am avut de ales. Nu pot decât să-i mulțumesc Luminii pentru că a pomenit de Salidar, ca să știu unde să vin.

Ea își așeză mâinile pe o talie la fel de subțire cum fusese cea a lui Egwene în *Tel'aran'rhiod* și-și înclină capul într-o parte, privind-o intens pe Egwene.

– Te doare iar capul, nu-i așa? Și Cabriana avea astfel de dureri, atât de crunte, încât i se puneau cârcei la degetele de la picioare. Era nevoită să stea în apă fierbinte până când putea suporta hainele pe ea. Uneori, durerea dura zile întregi. Dacă n-aș fi venit, și durerea ta s-ar fi agravat în cele din urmă.

Ducându-se în spatele scaunului, ea începu să-i maseze scalpul lui Egwene. Degetele Halimei erau atât de pricepute, încât înlăturau imediat durerea.

– Nu i-ai fi putut cere niciunei surori să te Tămăduiască la cât de des ai aceste dureri de cap. Oricum, încordarea e de vină. Simt asta.

– Bănuiesc că nu, murmură Egwene.

Ea o plăcea oarecum pe femeie, în ciuda a ceea ce zicea lumea, și nu doar pentru înzestrarea ei de a alina durerile de cap. Halima era naturală și deschisă, o femeie de la țară, oricât de mult timp petrecuse încercând să dobândească o oarecare sofisticare orășenească, și afișa un respect pentru Amyrlin cu un soi de familiaritate pe care Egwene o găsea reconfortantă. Uimitoare, uneori, dar reconfortantă. Nici măcar Chesa nu se descurca mai bine, însă Chesa era întotdeauna servitoarea, deși prietenoasă, pe când Halima nu arăta niciodată vreo urmă de servilism. Cu toate astea, Egwene își dorise, într-adevăr, ca femeia cu părul lung și negru să se fi întors acasă atunci când Cabriana căzuse de pe cal și-și frânsese gâtul.

Ar fi fost folositor dacă surorile ar fi acceptat părerea Cabrianei, cum că Elaida intenționa să le ferece pe jumătate dintre ele și să le distrugă pe celelalte, dar toată lumea era convinsă că Halima deformase oarecum povestea. Ele se agățau de Ajah Neagră. Femei neobișnuite să le fie teamă de ceva acceptaseră ceea ce negaseră

întotdeauna că ar fi existat şi-şi induceau groază ca nişte neroade. Cum putea să extirpe iscoadele Celui Întunecat fără ca surorile celelalte să nu se împrăştie care încotro, ca nişte prepeliţe înspăimântate? Cum putea să le oprească să nu se împrăştie oricum, mai devreme sau mai târziu? Lumină, cum?

– Gândeşte-te la relaxare, o povăţui cu blândeţe Halima. Faţa îţi este relaxată. Gâtul îţi este relaxat. Umerii...

Vocea ei era aproape hipnotizantă, ca un zumzet care părea să-i mângâie lui Egwene fiecare parte a trupului.

Unele femei o displăceau pentru înfăţişarea ei, desigur, ca şi când un anume bărbat lasciv ar fi visat la ea, şi multe altele susţineau că ea făcea ochi dulci oricui purta pantaloni, lucru cu care Egwene nu era de acord, totuşi Halima recunoştea că-i plăcea să se uite la bărbaţi. Criticii ei cei mai aspri nu susţinuseră niciodată că ea ar fi făcut ceva mai mult decât să flirteze, însă ea fusese indignată chiar şi de această sugestie. Nu era proastă – Egwene îşi dăduse seama de asta încă de la prima lor conversaţie, din ziua următoare evadării lui Logain, atunci când începuseră şi durerile de cap –, nu era deloc o uşuratică fără creier. Egwene bănuia că ascundea mai mult, la fel ca Meri. Halima nu-şi ascundea nici expresiile faciale, nici atitudinea. Zâmbetul ei părea îmbietor sau seducător datorită formei pe care o avea gura ei; ea zâmbea la fel unui bărbat, unei femei sau unui copil. Nu era vina ei că oamenilor li se părea că ea flirta, când, de fapt, doar privea. Şi-apoi, ea nu pomenise nimănui despre durerile de cap. Dacă ar fi făcut-o, toate surorile Galbene ar fi asediat-o. Acesta era un semn de prietenie, dacă nu de loialitate.

Ochii lui Egwene căzură pe hârtiile de pe masa de scris, iar ea se pierdu în gânduri sub mângâierea Halimei. Torţe gata de a fi aruncate în căpiţele de fân. Zece zile până la hotarul cu Andor, asta dacă Senior Bryne nu voia cumva să se grăbească fără să ştie de ce şi fără să întâlnească oprelişti. Oare putea să oprească încă zece zile cele zece torţe? Portul de sud. Portul de nord. Cheile oraşului Tar Valon. Cum putea fi sigură de Nicola şi de Areina, după cum sugerase Siuan? Trebuia să facă aranjamente ca fiecare soră să fie testată înainte de a ajunge în Andor. Avea Înzestrarea de a lucra cu metalele şi cu minereurile, dar era o înzestrare rară printre Aes Sedai. Nicola. Areina. Ajah Neagră.

– Iar eşti încordată. Nu-ţi mai face griji în privinţa Divanului.

Degetele dibace se opriră, pe urmă începură din nou să frământe.

– O să te simți mai bine în seara asta după ce vei face o baie fierbinte. Pot să-ți masez umerii și spatele, chiar întreg corpul. Asta n-am încercat-o încă. Ești țeapănă ca un stâlp; ar trebui să fii atât de flexibilă, încât să te lași pe spate până când ajungi cu capul între glezne. Minte și trup. Nu se poate una fără cealaltă. Lasă-te numai pe mâna mea.

Egwene era pe punctul de a adormi. Nu era însă somnul unei Vestitoare-n vise, ci doar somn. De când nu mai făcuse asta? În tabără va fi agitație odată ce se va afla despre propunerea Delanei, ceea ce urma să se întâmple în curând, iar asta înainte ca ea să le spună Romandei și lui Lelaine că nu intenționa să emită edictele cerute de ele. Mai exista totuși un lucru pe care-l aștepta cu nerăbdare în acea zi, un motiv să rămână trează.

– Ar fi plăcut, murmură ea, referindu-se la mai mult decât lăsa să se înțeleagă.

Cu mult timp în urmă, ea jurase că într-o bună zi o va îngenunchea pe Sheriam, și iată că sosise acea zi. În sfârșit, începea *să fie* Amyrlin, cea care deținea controlul.

– Foarte plăcut.

CAPITOLUL 13

Globul vânturilor

Aviendha s-ar fi aşezat pe jos, însă celelalte trei femei care ocupau spaţiul strâmt din interiorul ambarcaţiunii nu-i lăsau loc suficient. Prin urmare, se văzu nevoită să şadă turceşte pe una dintre banchetele din lemn sculptate aliniate de-a lungul carenei, ceea ce nu era acelaşi lucru cu a şedea pe scaun. Măcar uşa era închisă şi nu existau hublouri, doar câteva sculpturi elegante din lemn care străpungeau carena în dreptul tavanului. Deşi nu putea vedea întinderea de apă de afară, acele ornamente lăsau să pătrundă înăuntru mirosul de sare şi zgomotul valurilor care se izbeau de carenă şi cel al vâslelor. Se auzeau până şi ţipetele ascuţite ale păsărilor zburând deasupra întinderii vaste de apă. Ea văzuse bărbaţi pierzându-şi viaţa în timp ce navigau, însă aceasta era mai periculoasă ca oricare alta. A citi despre ea nu era acelaşi lucru cu a o străbate. Râul fusese lat de cel puţin o jumătate de kilometru în locul în care se îmbarcaseră în acea ambarcaţiune cu doi vâslaşi ciudat de vicleni. O jumătate de *kilometru* de apă şi nici măcar o picătură bună de băut. Cine îşi putea imagina o apă inutilă?

Ambarcaţiunea se mişca diferit, legănându-se înainte şi înapoi. Oare părăsiseră râul? Pătrunseră, oare, în ceea ce se numea „golf"? Acesta era şi mai vast, cu mult mai vast, după spusele lui Elayne.

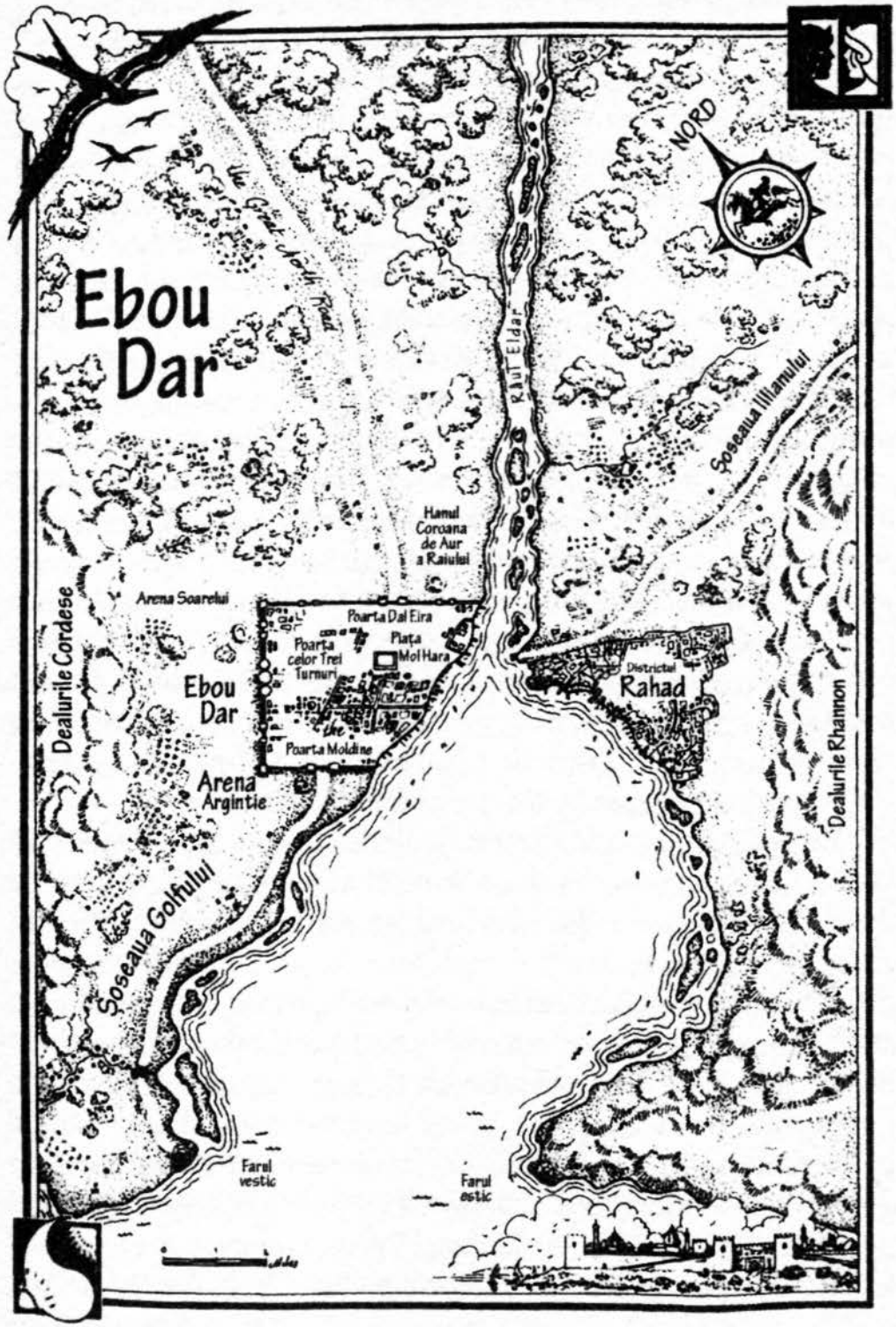
Ebou Dar
NORD
The Great North Road
RÂUL Eldar
Șoseaua Illiamului
Hanul Coroana de Aur a Raiului
Arena Soarelui
Poarta Dal Eira
Poarta celor Trei Turnuri
Piața Mol Hara
Districtul Rahad
Ebou Dar
Poarta Moldine
Arena Argintie
Dealurile Cordese
Dealurile Rhannon
Șoseaua Golfului
Farul vestic
Farul estic

Aviendha îşi cuprinse genunchii şi încercă să se gândească la altceva. Dacă celelalte vor observa că-i era teamă, ruşinea o va urmări toată viaţa. Partea cea mai rea era că ea fusese cea care sugerase asta, după ce le auzise pe Elayne şi pe Nynaeve vorbind despre Oamenii Mării. De unde era să ştie ea cum avea să fie?

Mătasea albastră din care îi era croită rochia era incredibil de fină, iar ea îşi concentră atenţia asupra ei. Nu prea era obişnuită să poarte mătase. Încă tânjea după *cadin'sor*-ul pe care Înţeleptele o obligaseră să-l ardă atunci când ea începuse să se pregătească pentru ele. Şi în acele momente purta o rochie de *mătase* – şi avea patru! –, şi ciorapi de mătase în loc de ciorapi din lână aspră, şi o rochie dreaptă din mătase, care o făcea să fie mai conştientă de pielea ei ca niciodată. Nu putea nega faptul că rochiile erau frumoase, oricât de ciudat i se părea că purta astfel de veşminte, totuşi mătasea era preţioasă şi rară. Se întâmpla ca o femeie să aibă o eşarfă de mătase, pe care o purta în zilele de sărbătoare, fiind invidiată de celelalte. Unele femei, deşi puţine, aveau două eşarfe. Însă pentru aceşti locuitori din ţinuturile umede era un lucru diferit. Nu toată lumea purta mătase, însă uneori i se părea că o persoană din două purta aşa ceva. Suluri mari, uneori chiar baloturi întregi, soseau pe apă din tărâmurile de dincolo de Ţinutul Întreit, aduse de corăbii, pe oceane. Apa se întindea la orizont, fără să se zărească vreo urmă de pământ, dacă ea înţelesese corect. Aproape că se cutremură la acest gând imposibil.

Niciuna dintre celelalte nu dădea semne că ar avea chef de vorbă. Elayne îşi învârtea absentă inelul Marelui Şarpe de pe mâna dreaptă şi privea în gol, la ceva ce nu se afla în interiorul ambarcaţiunii. Aceste griji o copleşeau adesea. Se confruntase cu două misiuni şi, chiar dacă una era mai aproape de sufletul ei, o alesese pe cea care o considerase mai importantă, mai onorabilă. Era dreptul ei de a deveni Conducătoarea, regina Andorului, şi totuşi, optase să continue vânătoarea. Într-un fel, oricât de importantă era căutarea lor, era ca şi când ar fi ales ceva în detrimentul clanului sau al frăţiei. Cu toate astea, Aviendha era mândră. Părerea lui Elayne în ceea ce privea onoarea era uneori la fel de ciudată ca şi ideea că o femeie ar putea fi şefă sau să devină şefă doar pentru că şi mama ei fusese una, dar ea o respecta cu admiraţie. Birgitte, care purta pantaloni largi şi roşii şi o haină scurtă şi galbenă pentru care Aviendha o invidia, îşi trecea degetele prin coada împletită, care-i ajungea până la brâu, pierdută şi ea în

gânduri. Sau, poate, împărtăşea o parte din grijile lui Elayne. Era primul Străjer al lui Elayne, lucru care le deranjase mult pe Aes Sedai din Palatul Tarasin, deşi nu păruse să-i incomodeze deloc pe Străjerii acestora. Obiceiurile celor din ţinuturile umede erau atât de stranii, încât nici n-avea rost să-ţi baţi capul cu ele.

Dacă Elayne şi Birgitte păreau să respingă orice dorinţă de a vorbi, Nynaeve al'Meara, care stătea în faţa Aviendhei, lângă uşă, refuza categoric acest lucru. Nynaeve, nu Nynaeve al'Meara. Cei din ţinuturile umede preferau să fie numiţi doar după primul nume, iar Aviendha încerca să nu uite asta, indiferent cât de mult îi venea să folosească un alint. Deşi Rand al'Thor fusese singurul ei iubit, nici măcar la el nu se gândea atât de intim; oricum, trebuia să le înveţe obiceiurile dacă voia să ia în căsătorie unul.

Ochii căprui-închis ai lui Nynaeve priveau direct prin ea. Articulaţiile degetelor i se albiseră, atât de tare îşi strângea coada împletită şi la fel de neagră pe cât de blondă era cea a lui Birgitte. Nu mai era palidă, ci uşor verzuie. Din când în când, ea scotea câte un geamăt gutural. De obicei, nu transpira; ea şi Elayne o învăţaseră acest truc pe Aviendha. Nynaeve era un mister. Curajoasă până la nebunie uneori, ea gemea din cauza presupusei sale laşităţi, iar la bordul ambarcaţiunii îşi afişa ruşinea în văzul tuturor, fără să-i pese. Cum putea s-o tulbure atât de mult *tangajul*, iar atâta întindere de apă, nu?

Apă, din nou. Aviendha închise ochii ca să nu-i mai vadă faţa lui Nynaeve, însă acest lucru nu făcu decât să intensifice ţipetele păsărilor şi clipocitul apei.

– Mă gândeam, spuse brusc Elayne, apoi ezită. Te simţi bine, Aviendha? Eşti...

Aviendha se înroşi, dar măcar Elayne nu spuse cu voce tare că ea tresărise ca un iepure la auzul vocii ei. Elayne părea să-şi dea seama că fusese cât pe ce să dezvăluie ruşinea Aviendhei. Şi se îmbujoră şi ea când continuă:

– Mă gândeam la Nicola şi la Areina. La ce ne-a spus Egwene azi-noapte. Credeţi că *i-ar putea* crea probleme? Ce ar trebui să facă?

– Să scape de ele, răspunse Aviendha, trecându-şi degetul mare peste gât.

Uşurarea de a vorbi, de a auzi voci era atât de mare, încât aproape că-i tăie răsuflarea. Elayne părea şocată. Era incredibil de miloasă uneori.

– Ar putea fi soluţia cea mai bună, interveni Birgitte.

Ea nu-şi dezvăluise şi alt nume. Aviendha o considera ca fiind o femeie secretoasă.

– Areina s-ar fi îndeletnicit cu altceva în timp, însă... Nu te uita aşa la mine, Elayne, şi nu mai face pe indignata în gând.

Birgitte oscila adesea între Străjerul care se supunea şi sora mai mare care-ţi spunea dacă voiai sau nu să înveţi. În acel moment, când ameninţa cu degetul, ea era sora mai mare.

– Voi două n-aţi fi fost avertizate să vă ţineţi departe dacă ar fi fost o problemă pe care Amyrlin s-o rezolve, trimiţându-le să muncească alături de spălătorese sau altele din tagma lor.

Elayne pufni zgomotos fiindcă nu putea nega şi-şi aranjă fustele din mătase verde, ca să ascundă jupoanele albastre şi albe pe care acestea le lăsau la vedere. Era îmbrăcată după moda de prin părţile locului, cu dantelă crem la încheieturile mâinilor şi la gât, un dar de la Tylin Quintara, şi un colier împletit din aur care se asorta cu rochia. Aviendhei nu îi plăcea. Partea de sus a rochiei, corsajul, se potrivea la fel de bine ca şi colierul, iar decupajul oval din material lăsa să vadă curbura interioară a sânilor ei. A te plimba peste tot în văzul tuturor nu era acelaşi lucru cu a te plimba printre corturi; oamenii de pe străzile oraşului nu erau *gai'shain*. Rochia pe care o purta ea însăşi avea un guler înalt din dantelă, care-i mângâia bărbia, şi nu lipsea nicio parte din ea.

– Şi-apoi, continuă Birgitte, cred că ar trebui să vă faceţi mai mult griji în privinţa lui *Marigan*. A reuşit să bage spaima în mine.

Acest nume îi atrase atenţia lui Nynaeve, cum ar fi trebuit, de altfel. Ea se opri din gemut şi se ridică în picioare.

– Dacă va veni după noi, ne vom ocupa din nou de ea. Vom... vom...

Inspirând adânc, ea le privi fix, ca şi când ele ar fi contrazis-o.

– Credeţi că va veni după noi? continua ea încet.

– Nu ajută la nimic dacă te agiţi, îi spuse Elayne, mult mai liniştită decât ar fi fost Aviendha dacă ar fi crezut că unul dintre Sufletele Întunericului s-ar fi aflat pe urmele ei.

– Trebuie să facem întocmai cum ne-a sfătuit Egwene şi să fim precaute.

Nynaeve bombăni ceva imperceptibil.

Se aşternu din nou tăcerea. Expresia lui Elayne deveni şi mai întunecată decât înainte, iar Birgitte îşi propti bărbia într-o mână, încruntându-se. Nynaeve continuă să bombăne, aşezându-şi

mâinile în șolduri și oprindu-se din când în când ca să înghită. Clipocitul valurilor părea mai zgomotos decât niciodată, la fel și țipetele păsărilor.

– Și eu m-am tot gândit, aproape-soră.

Deși ea și Elayne n-ajunseseră în acel punct în care să se considere surori adevărate, ea era convinsă că asta se va întâmpla. Ele își pieptănau deja părul una alteia și, în fiecare seară, își împărtășeau pe întuneric secrete pe care nu le dezvăluiseră nimănui. Însă femeia asta, Min... Era o chestiune pe care o vor discuta mai târziu, când vor rămâne singure.

– La ce? o întrebă absentă Elayne.

– La căutarea noastră. Ne pregătim pentru reușită, dar n-am făcut deloc progrese. Are vreo logică să nu folosim nicio armă pe care o avem la îndemână? Mat Cauthon este *ta'veren*, și totuși încercăm să-l evităm. De ce nu l-am lua cu noi? Cu ajutorul lui, am putea găsi Globul.

– Mat?! exclamă Nynaeve incredulă. Mai bine ți-ai mușca limba! Nu-l suport pe bărbatul acesta și dacă ar avea Globul în buzunarul hainei.

– Of, *mai* taci din gură, Nynaeve! murmură Elayne fără tragere de inimă.

Ea clătină din cap îngândurată, ignorând privirea dușmănoasă a celeilalte. Cu toate că Nynaeve avea o limbă ascuțită, ele se obișnuiseră deja cu comportamentul ei.

– *De ce* nu m-oi fi gândit la asta? Este atât de *evident*!

– Poate l-ai considerat întotdeauna pe Mat un ticălos ca să te gândești că ar putea fi de ajutor, murmură Birgitte pe un ton sec.

Elayne îi aruncă o privire rece, își ridică bărbia, apoi făcu brusc o grimasă și încuviință anevoie din cap. Nu accepta prea ușor criticile.

– Nu, rosti Nynaeve cu o voce care părea a fi aspră și slabă în același timp.

Expresia suferindă de pe fața ei era mai evidentă, însă nu mai părea a fi cauzată de legănarea ambarcațiunii.

– Sper că nu vorbești serios! Elayne, știi câte chinuri poate pricinui, cât de încăpățânat poate fi. Va insista să-și aducă soldații ca și când ar merge la paradă. Încearcă să găsești ceva în Rahad cu soldații alături. Doar încearcă! Nici nu va face doi pași și va căuta să preia controlul, amenințându-ne cu *ter'angreal*-ul lui. Este de o mie de ori mai rău decât Vandene sau Adeleas, e mai rău chiar

decât Merilille. După felul în care se comportă, ai crede că intri în bârlogul ursului doar ca să vezi ursul!

Birgitte scoase un sunet gutural ca şi când ar fi fost amuzată, care fu întâmpinat de o privire duşmănoasă. În ochii ei se oglindea o privire atât de nevinovată, încât Nynaeve scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat.

Elayne era mult mai calmă; ea ar încerca, probabil, să facă pace într-o bătălie navală.

– El este *ta'veren*, Nynaeve. Poate schimba Pânza sau să modifice *şansa* doar prin prezenţa lui. Sunt gata să recunosc că avem nevoie de noroc, iar un *ta'veren* reprezintă mai mult decât noroc. Şi-apoi, am putea împuşca doi iepuri dintr-un foc. N-ar fi trebuit să-l lăsăm de capul lui în tot acest timp, indiferent cât am fost de ocupate. N-a fost bine pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru el. Trebuie să se afle în compania potrivită. Îl vom ţine din scurt încă de la început.

Nynaeve îşi netezi fustele cu destulă înverşunare. Pretindea că n-o interesau rochiile mai mult decât pe Aviendha – cum arătau, oricum; spunea mereu că lâna simplă, de calitate, era bună pentru oricine –, cu toate astea, rochia ei albastră era brăzdată de galben pe fustă şi pe mâneci, iar modelul îl alesese ea însăşi. Toate rochiile pe care le avea erau fie din mătase, fie brodate, ori ambele, toate croite cu mare grijă, după cum învăţase Aviendha să le recunoască.

Pentru prima oară, Nynaeve părea să priceapă că nu i se va face voia. Uneori făcea crize de isterie până când reuşea să obţină ce voia, nu că ar fi recunoscut vreodată acest lucru. Privirea ei duşmănoasă se transformă în îmbufnare.

– Cine îl va întreba? Indiferent cine va fi, el o va face să implore. Ştii prea bine asta. Mai degrabă m-aş mărita cu el!

Elayne ezită, apoi rosti pe un ton ferm:

– Birgitte. Şi nu-l va implora, îi va spune. Mai toţi bărbaţii se supun dacă foloseşti un ton ferm, încrezător.

Nynaeve părea şovăielnică, iar Birgitte înţepeni pe banchetă, surprinsă pentru prima oară, aşa cum Aviendha n-o mai văzuse niciodată. Dacă n-ar fi fost celelalte, Aviendha ar fi zis că femeia părea uşor speriată. Birgitte s-ar fi descurcat foarte bine ca *Far Dareis Mai*, pentru una din ţinuturile umede. Se pricepea de minune să tragă cu arcul.

– Eşti cea mai bună alegere, Birgitte, continuă repede Elayne. Nynaeve şi cu mine suntem Aes Sedai, iar Aviendha este ca şi când

ar fi una care poate mânui Puterea. Este *imposibil* s-o facem noi şi să ne păstrăm demnitatea. Nu când vine vorba de el. *Ştii* cum e el.

Ce se întâmplase cu toţi cei care vorbeau pe un ton ferm, încrezător? Nu că Aviendha ar fi observat asta, fiind în slujba altcuiva, cu excepţia Sorileei. Cu siguranţă că nu ştia prea multe despre Mat Cauthon.

– Birgitte, n-avea *cum* să te recunoască. Dacă ar fi făcut-o, ar fi spus ceva până acum.

Indiferent ce ar fi însemnat această afirmaţie, Birgitte se rezemă cu spatele de carenă şi-şi împreună degetele în poală.

– Ar fi trebuit să ştiu că te vei răzbuna pe mine încă din clipa în care am spus că fundul tău nu este...

Tăcu brusc şi pe buze îi apăru un zâmbet satisfăcut. Nimic nu se schimbă în expresia lui Elayne, dar era evident că Birgitte credea că sora lui Gawyn încerca oarecum să se răzbune. Trebuie să fi fost un lucru pe care-l simţea prin legătura Străjerului. Ce semnificaţie avea însă fundul lui Elayne, Aviendha nu-şi putea da seama. Cei din ţinuturile umede erau atât de... *ciudaţi*... uneori. Birgitte continuă, afişând acelaşi zâmbet pe buze:

– Ceea ce nu înţeleg este de ce el începe să se agite de îndată ce dă cu ochii de voi două. Nu poate fi pentru că l-aţi târât aici. Egwene a fost la fel de înverşunată ca şi voi, şi totuşi observ că-i arată mai mult respect decât majoritatea surorilor. Şi-apoi, ori de câte ori l-am surprins ieşind din hanul Femeia Rătăcitoare, părea mai vesel ca oricând.

Zâmbetul ei se transformă într-un rânjet care o făcu pe Elayne să pufnească dezaprobator.

– Iată un lucru pe care va trebui să-l schimbăm. O femeie decentă nu se poate afla în aceeaşi încăpere cu el. Şi şterge-ţi rânjetul acela de pe faţă, Birgitte! Jur că uneori eşti la fel de rea ca şi el.

– Bărbatul ăsta, pur şi simplu, nu se poate abţine, bombăni Nynaeve.

Aviendha îşi aminti brusc că se afla pe mare, atunci când totul începu să se legene şi să se hurduce, apoi ambarcaţiunea se opri. Ridicându-se în picioare şi netezindu-şi rochiile, îşi luară mantiile pe care le aduseseră cu ele. Ea nu şi-o îmbrăcă pe a ei; acolo, soarele nu strălucea atât de puternic încât să fie nevoită să-şi tragă gluga pe cap ca să-şi apere ochii de razele lui. Birgitte îşi aşeză mantia pe un umăr şi deschise uşa, urcând cele trei trepte, după ce Nynaeve trecu în fugă pe lângă ea, cu mâna la gură.

Elayne se opri ca să-şi lege panglicile mantiei şi să-şi aranjeze gluga pe cap. Cârlionţii roşcaţi îi încadrau faţa.

– N-ai zis prea multe, aproape-soră.

– Am spus ce aveam de spus. Hotărârea a fost a ta.

„Gândul-cheie a fost al tău însă. Uneori am impresia că noi, celelalte, ne transformăm în nişte neroade."

Întorcându-se pe jumătate pe trepte, fără să se uite la ea, Elayne adăugă:

– Distanţele mă deranjează, uneori, mai mult decât marea. Cred că eu, una, mă voi uita doar la ambarcaţiune şi la nimic altceva.

Aviendha încuviinţă din cap – aproape-sora ei avea o oarecare fineţe –, pe urmă îşi continuară drumul.

Pe punte, Nynaeve tocmai îi respingea lui Birgitte oferta de a o ajuta, îndepărtându-se de balustradă. Cei doi vâslaşi priveau amuzaţi cum ea îşi ştergea gura cu dosul palmei. Erau nişte indivizi la bustul gol, cu cercei rotunzi din alamă în fiecare ureche, care păreau să folosească des pumnalele cu tăiş curbat, ţinute vârâte la spate. Cei doi însă păreau mai concentraţi la vâslele lor lungi. Păşeau de colo colo pe punte, încercând să stabilizeze ambarcaţiunea ce se legăna lângă o corabie care aproape că-i tăie respiraţia Aviendhei prin mărimea ei. Nava uriaşă părea să domine brusc mica lor ambarcaţiune. Cele trei catarge erau mai înalte decât mai toţi copacii pe care-i văzuse în ţinuturile umede. Ele o aleseseră pentru că era cea mai mare dintre sutele de corăbii ale Oamenilor Mării, ancorate în acel golf. Pe o corabie atât de mare, cu siguranţă că reuşeai să uiţi de acea întindere vastă de apă. Doar că...

Elayne nu-i recunoscuse cu adevărat ruşinea şi, dacă ar fi făcut-o, o aproape-soră putea să-ţi observe şi cea mai adâncă umilinţă fără să-i acorde importanţă, însă... Amys spunea că era prea mândră. Ea se întoarse, luându-şi privirea de la corabie.

Nu mai văzuse niciodată atâta apă, nici chiar dacă toate picăturile pe care le zărise până atunci s-ar fi adunat la un loc. Era o întindere cenuşiu-verzuie, presărată pe ici, pe colo cu spumă albă. Privea în toate direcţiile, încercând să nu se lase copleşită. Până şi cerul părea mai mare acolo, nesfârşit, cu un soare auriu lichid, răsărind dinspre est. Se porni o rafală de vânt, oarecum mai răcoroasă decât pe uscat, dar nu îndeajuns. Nori de păsări zburau în aer, cu pene cenuşii şi albe şi uneori pătate cu negru, scoţând

acele ţipete ascuţite. Una, toată neagră cu excepţia capului, zbura de-a lungul luciului valurilor, despicându-le cu ciocul ei lung. Un stol înclinat de păsări de un cafeniu dizgraţios – Elayne le numea „pelicani" – îşi adună brusc aripile şi plonjă în apă, aruncând în aer stropi mari, doar ca zburătoarele să iasă apoi la suprafaţă şi să plutească, ridicându-şi ciocurile uriaşe. Existau ambarcaţiuni peste tot, multe dintre ele aproape la fel de mari ca şi cea din spatele ei, însă nu toate aparţinând neamului Atha'an Miere, precum şi ambarcaţiuni mai mici, cu unul sau două catarge, care se deplasau cu ajutorul vântului suflând în nişte pânze triunghiulare. Ambarcaţiunile mai mici, fără catarge, cum era şi cea pe care se afla ea, cu prore ascuţite şi o cabină joasă la pupa, brăzdau suprafaţa apei cu ajutorul vâslelor, câte una sau două, sau, uneori, trei perechi. O barcă lungă şi îngustă, care părea să aibă o sută de picioare, aluneca pe apă. Apoi venea uscatul, la vreo zece kilometri depărtare poate. Razele soarelui se reflectau în faţadele albe ale clădirilor din oraş. Aproape zece kilometri de apă.

Înghiţind cu noduri, ea avea impresia că era mai verde la faţă decât fusese Nynaeve. Elayne o urmărea cu privirea, încercând să-şi păstreze calmul, însă cei din ţinuturile umede îşi arătau emoţiile atât de bine, încât îngrijorarea ei era vizibilă.

– Sunt o proastă, Elayne.

Aviendha se simţea inconfortabil chiar şi atunci când îi rostea numele. Poate atunci când vor deveni surori-dintâi, când vor deveni surori de soţ, îi va fi mai uşor.

– O femeie înţeleaptă ascultă de un sfat înţelept.

– Eşti mai curajoasă decât voi fi eu vreodată, replică Elayne pe un ton foarte serios.

Ea se număra printre acelea care negau că ar avea curaj. Poate şi acesta era tot un obicei al celor din ţinuturile umede? Nu, Aviendha îi auzise pe aceştia fălindu-se cu îndrăzneala lor; locuitorii din Ebou Dar, de pildă, nu rosteau trei cuvinte fără să nu se laude. Elayne inspiră adânc, încercând să se liniştească.

– În seara asta, vom vorbi despre Rand.

Aviendha încuviinţă din cap, cu toate că nu vedea ce legătură avea cu discuţia despre curaj. Cum reuşeau surorile de soţ să împartă un soţ dacă nu vorbeau despre el în amănunt? Asta îi spuseseră atât femeile în vârstă, cât şi Înţeleptele. Nu erau întotdeauna atât de directe, firește. Atunci când ea se plânsese lui Amys şi lui Bair că era bolnavă pentru că se simţea ca şi când Rand

al'Thor luase o parte din ea cu el, cele două se prăpădiseră de râs. „Vei învăța, îi spuseseră ele chicotind, și ai fi învățat dacă ai fi crescut în fuste." De parcă și-ar fi dorit o altă viață în afară de cea de Fecioară, alergând cu surorile ei de lance. Poate că și Elayne simțea același gol. O discuție despre el ar fi mărit și mai mult acel gol pe măsură ce acesta s-ar fi umplut.

De ceva vreme, era conștientă de vocile din jurul ei, iar în acel moment auzea și cuvintele.

– ... bufon cu cercei!

Nynaeve îl amenința cu pumnul pe un bărbat oacheș, care o privea de sus, de pe latura înaltă a ambarcațiunii. El părea calm, însă nu putea vedea strălucirea *saidarului* care o înconjura.

– Nu vrem „dreptul de a urca la bord", așa că n-are importanță dacă nu vrei să i-l dai unor Aes Sedai! Coboară scara, imediat!

Vâslașii își pierdură rânjetele. Din câte se părea, aceștia nu observaseră inelul cu șarpele în port și nu erau prea încântați să aibă la bord Aes Sedai.

– Vai de mine! oftă Elayne. Trebuie să salvez situația, Aviendha, altminteri ne vom pierde toată dimineața cu prostiile ei.

Traversând *puntea* – Aviendha era mândră că știa cum se numeau părțile componente ale unei ambarcațiuni –, Elayne i se adresă bărbatului:

– Sunt Elayne Trakand, Domnița-Moștenitoare a Andorului și Aes Sedai din frăția Ajah Verde. Însoțitoarea mea rostește adevărul. Nu dorim „dreptul de a urca la bord". Însă trebuie să vorbim cu una dintre Călăuzele voastre ale Vânturilor despre o chestiune extrem de urgentă. Spuneți-i că știm despre Țeserea Vânturilor. Spuneți-i că știm despre Călăuzele Vânturilor.

Bărbatul o privi încruntat, pe urmă se făcu nevăzut fără niciun cuvânt.

– Femeia va crede, probabil, că vrei să-i divulgi secretele, bombăni Nynaeve, smucindu-și mantia la loc și legându-și nervoasă panglicile. Știi prea bine cât le este de teamă că Aes Sedai îi vor azvârli pe toți din Turn dacă se va afla că aproape toate pot mânui Puterea. Doar o nătângă crede că, dacă amenință lumea, poate rezolva ceva, Elayne.

Aviendha izbucni în râs. După privirea uimită pe care i-o aruncă Nynaeve, ea nu părea amuzată de gluma care o făcuse pe seama ei. Buzele lui Elayne tremurau, oricât de mult încerca să se abțină. Nu

puteai fi sigur niciodată de umorul celor din ţinuturile umede; considerau lucrurile ciudate amuzante şi ratau glumele bune.

Indiferent dacă, de fapt, Călăuza Vânturilor se simţea sau nu ameninţată, până îi plătise Elayne pe barcagii, avertizându-i să le aştepte când se vor întoarce – cu Nynaeve bombănind despre suma plătită şi spunându-le că îi va lovi peste urechi dacă plecau şi cum avea să-i şteargă Aviendhei rânjetul de pe buze –, deci până când toate acestea se sfârşiră, se luase, pare-se, hotărârea de a fi lăsate să urce la bord. Nu fu coborâtă o scară, ci o bucată de scândură. Cele două frânghii de care atârna se uneau, fiind legate de un stâlp gros, care se bălăbănea peste partea laterală de unul dintre catarge. Nynaeve se aşeză pe scândură, ameninţându-i pe barcagii să nu îndrăznească să se uite pe sub fustele ei. Elayne se îmbujoră şi-şi strânse fustele în jurul picioarelor, apoi se aplecă în faţă, părând că va cădea cu capul înainte în timp ce se legăna în aer, şi se făcu nevăzută pe puntea vasului. În ciuda avertismentului, unul dintre barcagii se uită în sus până când Birgitte îi trase un pumn în nas. Aceştia nici măcar nu îndrăzniră s-o privească *pe ea* urcând.

Pumnalul Aviendhei era mic, cu o lamă de doar cincisprezece centimetri, însă barcagiii se încruntară îngrijoraţi atunci când ea îl scoase. Femeia îşi duse mâna la spate, iar ei se aruncară pe burtă pe punte atunci când pumnalul se roti în aer deasupra capetelor lor şi se implântă în lemnul gros al stâlpului de la prora ambarcaţiunii. Aruncându-şi mantia peste umeri ca un şal, ea îşi ridică fustele cu mult deasupra genunchilor, ca să păşească peste vâsle şi să-şi recupereze arma, apoi se aşeză pe scândura care atârna. Nu vârî pumnalul în teacă. Dintr-un motiv sau altul, cei doi bărbaţi schimbară o privire nedumerită şi-şi ţinură ochii în jos în timp ce ea era ridicată în aer. Poate că ea începea să înţeleagă obiceiurile celor din ţinuturile umede.

Când ajunse pe puntea corabiei, îşi trase sufletul, aproape uitând să coboare de pe scândura îngustă. Citise despre Atha'an Miere, însă a citi şi a vedea cu ochii tăi era un lucru la fel de diferit ca şi a citi despre apa sărată şi a o gusta. Erau toţi oacheşi, în primul rând, mult mai oacheşi decât locuitorii din Ebou Dar, chiar mai oacheşi decât majoritatea tairenilor. Aveau părul negru şi drept, ochi negri şi tatuaje pe mâini. Bărbaţi cu pieptul gol şi desculţi, cu brâuri colorate şi înguste în jurul taliei, ca să le ţină pantalonii bufanţi, confecţionaţi dintr-un soi de material închis la culoare, cu un aspect uleios, şi femei cu bluze la fel de viu colorate ca şi brâurile

lor. Toţi aveau o unduire în mişcări, alunecând graţios odată cu tangajul ambarcaţiunii. Femeile din neamul Oamenilor Mării aveau nişte obiceiuri foarte ciudate când venea vorba despre bărbaţi, din câte citise ea, care dansau acoperite doar de o singură eşarfă, sau mai rău. Dar cerceii erau aceia care o făceau să se holbeze. Cele mai multe purtau trei sau patru cercei, adesea cu pietre şlefuite, iar unele îşi inseraseră un inel mic în partea laterală a nasului! Şi bărbaţii purtau cercei şi la fel de multe lanţuri grele din aur şi argint în jurul gâtului. Bărbaţi! Era adevărat că unii bărbaţi din ţinuturile umede aveau cercei în urechi – mai toţi bărbaţii din Ebou Dar păreau să facă asta –, şi totuşi atât de mulţi! Şi lanţuri! Cei din ţinuturile umede aveau, într-adevăr, obiceiuri ciudate. Oamenii Mării nu-şi părăseau niciodată ambarcaţiunile – niciodată –, aşa citise ea, şi se bănuia că-şi mâncau morţii. Ea nu avea nicio dovadă, însă dacă bărbaţii purtau lanţuri, cine ştie de ce mai erau în stare?

Femeia care veni să le întâmpine purta pantaloni, bluză şi un brâu, asemenea celorlalţi, dar ale ei erau dintr-un brocart galben. Brâul era legat cu noduri complicate, iar capetele îi ajungeau până la genunchi. Fiecare dintre lanţurile ei era prevăzut cu o cutiuţă din aur, cu o lucrătură complicată. O învăluia un miros dulceag de mosc. În fiecare ureche avea câte cinci inele masive din aur şi unul dintre ele era legat printr-un lanţ fin de un alt inel din nas. Medalioane micuţe din aur lustruit, care atârnau de lanţ, străluceau în lumina soarelui în timp ce ea le privea cu atenţie.

Aviendha îşi trase mâna de la nas – cum să porţi un asemenea lanţ, care se legăna mereu? – străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în râs. Obiceiurile celor din ţinuturile umede erau incredibil de ciudate şi, cu siguranţă, nimeni nu-şi merita numele mai bine decât Oamenii Mării.

– Sunt Malin din Toral Frângerea Valului, spuse femeia. Stăpâna Valurilor din Clanul Somarin şi Stăpâna Velelor a vasului *Windrunner*.

Stăpâna Valurilor era importantă, la fel de importantă ca un şef de clan, cu toate astea, ea părea dezorientată şi-şi plimba privirea de la o faţă la alta, până când dădu cu ochii de inelele cu Marele Şarpe pe care le purtau Elayne şi Nynaeve, apoi oftă resemnată.

– Dacă aţi dori să mă însoţiţi, Aes Sedai? îi zise ea lui Nynaeve.

Spatele corabiei era ridicat, iar ea le conduse înăuntru printr-o uşă, pe urmă de-a lungul unui coridor care dădea într-o încăpere

mare – *cabina* – cu tavan jos. Aviendha se îndoia că Rand al'Thor ar fi stat în picioare sub acele grinzi groase. Cu excepţia câtorva cufere lăcuite, totul părea să fi fost montat acolo: dulapurile de-a lungul pereţilor, până şi masa lungă care avea jumătate din lungimea încăperii şi fotoliile care o înconjurau. Era greu de imaginat că ar fi existat ceva de mărimea acelei corăbii confecţionat din lemn şi, în ciuda timpului îndelungat petrecut printre cei din ţinuturile umede, aproape că i se tăie răsuflarea când văzu atât de mult lemn lustruit. Acesta lucea aproape la fel de tare ca şi lămpile poleite, care atârnau stinse într-un soi de cuşti, pentru a rămâne în poziţie verticală pe când vasul se legăna pe valuri. Adevărul fie spus, vasul abia dacă se mişca pe valuri, cel puţin în comparaţie cu ambarcaţiunea cu care veniseră ele. Din nefericire, spatele cabinei, al vasului, era prevăzut cu un rând de hublouri, cu obloane vopsite şi poleite, care erau deschise, oferind o privelişte splendidă înspre golf. Mai rău, nu se vedea nici urmă de uscat prin acele hublouri. Nici urmă de uscat! I se puse un nod în gât. N-ar fi scos o vorbă, n-ar fi ţipat nici dacă ar fi vrut.

Acele hublouri şi privelişte pe care o ofereau – precum şi ceea ce ascundeau – îi captaseră atenţia atât de repede, încât avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că mai erau şi alţi oameni acolo. Minunat! Dacă ar fi vrut, aceştia ar fi omorât-o înainte să se dezmeticească ea. Deşi aceştia nu dădeau niciun semn de ostilitate, trebuia să fii cu mare băgare de seamă când te aflai în preajma celor din ţinuturile umede.

Un bătrân înalt şi slab, cu ochii adânciţi în orbite, şedea relaxat pe unul dintre cufere; puţinul păr pe care-l mai avea era alb, iar privirea de pe faţa lui oacheşă era blândă, deşi nenumăraţii cercei din urechi şi cele câteva lanţuri groase de aur din jurul gâtului făceau ca ochii lui să degaje o licărire stranie. La fel ca şi bărbaţii de sus, el era desculţ şi cu pieptul dezgolit, însă pantalonii îi erau din mătase albastru-închis, iar brâul lung de un roşu aprins. Ea observă cu dispreţ că bărbatul purta la brâu o sabie cu mâner din fildeş, precum şi două pumnale cu tăişul curbat.

Femeia zveltă şi frumoasă, care-şi ţinea braţele încrucişate la piept şi privea încruntată, era mai demnă de a fi luată în seamă. Avea doar câte patru cercei în fiecare ureche şi mai puţine medalioane la lanţ decât Malin din Toral şi îmbrăcămintea ei era toată din mătase galben-roşiatică. Ea putea conduce Puterea; Aviendha ştia asta, fiind atât de aproape. Ea trebuia să fie femeia pe

care o căutau, Călăuza Vânturilor. Şi totuşi, o altă femeie îi atrăgea atenţia atât Aviendhei, cât şi lui Elayne, lui Nynaeve şi lui Birgitte.

După părul alb, femeia care-şi ridică ochii de pe harta nedesfăcută de pe masă putea fi la fel de în vârstă ca şi bărbatul. Scundă, nu mai înaltă decât Nynaeve, femeia părea să fi fost odinioară îndesată, dar în acel moment arăta vânjoasă. Îşi arunca falca în faţă ca un ciocan, iar în ochii negri se citeau inteligenţa şi puterea. Nu era Puterea Supremă, ci acea forţă autoritară a cuiva care, atunci când spunea „pleacă", ştia că oamenii îi dădeau ascultare; asta era forţa ei. Pantalonii îi erau din brocart verde, bluza, albastră, iar brâul, roşu precum cel a bărbatului. Pumnalul cu tăişul gros, din teaca poleită vârâtă în spatele brâului, era prevăzut cu o măciulie bătută în pietre roşii şi verzi, „Rubine şi smaralde", chibzui Aviendha. De nas îi atârna un lanţ care avea de două ori mai multe medalioane decât cel al lui Malin din Toral. Un alt lanţ din aur mai subţire lega cele şase inele pe care le avea în urechi. Aviendha abia se abţinu să nu-şi ducă din nou mâna la nas.

Fără să rostească un cuvânt, femeia cu părul alb se postă în faţa lui Nynaeve, măsurând-o cu impertinenţă din cap până în picioare, apoi se încruntă în mod special la faţa lui Nynaeve şi la inelul cu Marele Şarpe de pe mâna ei dreaptă. Nu zăbovi prea mult şi se îndepărtă mormăind de obiectul ei de studiu indignat, trecând mai departe la Elayne, pe care o scrută la fel de repede şi de intens, pe urmă la Birgitte.

– Tu nu eşti Aes Sedai, rosti ea în cele din urmă, cu o voce semănând cu nişte bolovani rostogolindu-se.

– Pe cele nouă vânturi şi pe barba Aducătorului de Furtună, nu sunt, răspunse Birgitte.

Uneori, ea rostea cuvinte pe care nici măcar Elayne şi Nynaeve nu păreau să le înţeleagă, însă femeia cu părul alb tresări ca şi când ar fi ciupit-o cineva şi se holbă la ea îndelung, înainte să se întoarcă încruntată către Aviendha.

– Nici tu nu eşti Aes Sedai, zise ea cu o voce răguşită, după ce o privi atent.

Aviendha îşi îndreptă umerii, simţindu-se ca şi când femeia i-ar fi scotocit prin haine şi ar fi întors-o pe toate părţile ca să se uite mai bine la ea.

– Sunt Aviendha, din septul Nouă Văi al Aielilor Taardad.

Femeia tresări mai vizibil decât o făcuse în cazul lui Birgitte, făcând ochii mari.

– Nu eşti înveşmântată cum m-aş fi aşteptat, fetiţo, fură singurele ei cuvinte, apoi se întoarse cu paşi mari la capătul îndepărtat al mesei, unde îşi aşează mâinile în şolduri şi le privi din nou cu interes, ca pe un animal ciudat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Eu sunt Nesta din Reas „Două Luni", preciză ea, într-un sfârşit, Stăpâna Corăbiilor Atha'an Miere. De unde ştiţi ceea ce ştiţi?

Nynaeve rămase încruntată încă de când femeia se uitase prima oară la ea, dar în acel moment izbucni:

– Aes Sedai ştiu ceea ce ştiu. Şi ne aşteptăm să fim tratate cu mai mult respect decât până acum! Cu siguranţă, am văzut mai multe de când am fost ultima oară pe o corabie a Oamenilor Mării. Poate ar trebui să găsim o altă corabie, unde oamenii sunt mai primitori.

Nesta din Reas se întunecă şi mai mult la faţă, însă Elayne interveni, firește, scoţându-şi mantia şi aşezând-o peste marginea mesei:

– Fie ca Lumina să te lumineze pe tine şi navele tale, Stăpâna Corăbiilor, iar vântul să umfle pânzele.

Şi făcu o plecăciune suficient de adâncă; Aviendha ajunsese să înţeleagă toate aceste lucruri, deşi i se păreau cele mai ciudate gesturi pe care le putea face o femeie.

– Îţi cerem iertare dacă unele cuvinte au fost rostite în pripă. Nu dorim în niciun fel s-o jignim pe cea care este regina Atha'an Miere.

Ea îi aruncă o privire grăitoare lui Nynaeve, care doar ridică din umeri.

Elayne se prezentă din nou, şi pe celelalte, aşteptând reacţii ciudate. Faptul că Elayne era Domniţă-Moştenitoare nu produse nicio reacţie, cu toate că era un rang înalt printre cei din ţinuturile umede, iar faptul că ea făcea parte din Ajah Verde, iar Nynaeve, din cea Galbenă o făcu pe Nesta din Reas să pufnească, pe când bărbatul înalt şi slab le privi cu asprime. Elayne clipi uluită, însă continuă cu blândeţe:

– Am venit din două motive. Cel mai puţin important este acela de a vă întreba cum intenţionaţi să-l ajutaţi pe Dragonul Renăscut, pe care, după Profeţiile Jendai, îl numiţi Coramoor. Cel mai important motiv este să cerem ajutorul acestei corăbii a Călăuzei Vânturilor. Al cărei nume regret că nu-l cunosc încă, zise ea pe acelaşi ton blând.

Femeia zveltă, care putea mânui Puterea, se înroşi.

– Sunt Dorile din Eiran „Pană Lungă", Aes Sedai. V-aş putea ajuta dacă va vrea Lumina.

Şi Malin din Toral părea ruşinată.

– Vă urez bun venit pe corabia mea, murmură ea. Lumina să fie cu voi până când veţi coborî de pe puntea ei.

Nesta din Reas nu se lăsă înduplecată.

– Tocmeala este cu Coramoor, adăugă ea pe un ton aspru, făcând un gest scurt. Cei de pe uscat n-au niciun amestec, decât să ne spună despre venirea lui. Tu, fetiţo Nynaeve! Ce vas ţi-a dat „dreptul de a urca la bord"? Cine a fost Călăuza Vânturilor a lui?

– Nu-mi mai amintesc.

Tonul degajat al lui Nynaeve era în contradicţie cu zâmbetul rece de pe buzele ei. Îşi ţinea strâns în pumni coada împletită, dar măcar nu îmbrăţişase din nou *saidarul*.

– Iar eu sunt Nynaeve Sedai, Nynaeve Aes Sedai, şi nu fetiţă!

Aşezându-şi palmele pe masă, Nesta din Reas îi aruncă o privire care-i amintea Aviendhei de Sorilea.

– Poate că eşti, nu zic, dar voi şti cine a dezvăluit ceea ce n-ar fi trebuit să fie dezvăluit. Mai are de învăţat ce înseamnă tăcerea.

– Lupul nu-şi schimbă năravul, Nesta, interveni brusc bătrânul cu o voce groasă, mai puternică decât sugerau membrele lui.

Aviendha îl luase drept paznic, dar după tonul folosit părea a fi egalul lor.

– Ar fi mai potrivit să întrebăm cu ce ne vor fi de folos Aes Sedai atunci când va veni Coramoor, iar furtunile nesfârşite vor învolbura mările şi osânda Profeţiei va mătura oceanele. Oare sunt, într-adevăr, Aes Sedai?

El ridică o sprânceană către Călăuza Vânturilor.

– Trei pot mânui Puterea, inclusiv ea, răspunse femeia repede, pe un ton respectuos, arătând către Aviendha. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de puternic cum sunt ele. Trebuie să fie Aes Sedai. Cine altcineva ar îndrăzni să poarte inelul?

Făcându-i semn să tacă, Nesta din Reas îi întoarse bărbatului aceeaşi privire aspră.

– Aes Sedai nu cer niciodată ajutor, Baroc, mârâi ea. Aes Sedai nu *cer* niciodată nimic.

El o privi cu blândeţe, însă, după o clipă, ea oftă ca şi când s-ar fi ruşinat. Totuşi, căutătura pe care i-o aruncă lui Elayne nu fu deloc blândă.

– Ce dorești cu noi... ezită ea... Domniță-Moștenitoare a Andorului?

Până și tonul ei era sceptic.

Nynaeve își adună forțele, gata să pornească la atac – Aviendha fusese nevoită să asculte despre tiradele Aes Sedai din Palatul Tarasin și despre obiceiul lor de a uita că și ea, și Elayne erau Aes Sedai; dacă cineva, fie și Aes Sedai, nega acest lucru, ar fi dus la vărsare de sânge –, și deschise gura... dar Elayne o reduse la tăcere atingându-i brațul și șoptindu-i ceva prea încet ca Aviendha să audă. Deși Nynaeve era roșie la față și părea gata să-și smulgă coada împletită din rădăcină, tăcu. Poate că Elayne *putea* face pace într-un război pe apă.

Firește că Elayne nu putea fi mulțumită, când nu doar dreptul ei de a fi numită Aes Sedai, ci și dreptul ei la titlul de Domniță-Moștenitoare erau puse la îndoială atât de deschis. Cei mai mulți oameni ar fi crezut că era destul de calmă, însă Aviendha cunoștea semnele. Bărbia ridicată vădea furia, iar dacă mai puneai la socoteală și ochii holbați, Elayne era precum o torță care biruia focul mocnit dinlăuntrul lui Nynaeve. Și-apoi, Birgitte se ridicase pe vârfuri, cu fața împietrită și ochi scânteietori. De obicei, ea nu oglindea trăirile lui Elayne decât atunci când acestea erau foarte puternice. Cuprinzând cu degetele mânerul pumnalului de la cingătoare, Aviendha se pregăti să îmbrățișeze *saidarul*. Mai întâi, o va ucide pe Călăuza Vânturilor; femeia nu era slabă în Putere și putea fi periculoasă. Vor găsi pe alții, având în vedere că erau atât de multe ambarcațiuni în jurul lor.

– Căutăm un *ter'angreal*.

În afară de tonul ei rece, oricine n-o cunoștea ar fi crezut că Elayne era seninătatea întruchipată. Deși se întoarse cu fața la Nesta din Reas, ea se adresa tuturor, în special Călăuzei Vânturilor:

– Cu ajutorul lui, credem că putem îndrepta vremea. Trebuie să vă dea și vouă la fel de multe bătăi de cap ca și celor de pe uscat. Baroc a amintit de furtuni nesfârșite. Sunt sigură că vedeți pe mare atingerea Celui Întunecat, atingerea Tatălui Furtunilor, așa cum o vedem și noi pe uscat. Cu ajutorul acestui *ter'angreal*, putem schimba asta, dar nu de unele singure. S-ar putea să fie nevoie de acțiunea comună a mai multor femei, poate a unui cerc complet de treisprezece. Credem că printre aceste femei ar trebui să se numere și Călăuza Vânturilor. Nimeni nu știe atât de multe despre vreme, nici măcar o Aes Sedai. Iată ajutorul pe care-l cerem.

Se aşternu o tăcere de mormânt după discursul ei, până când Dorile din Eiran întrebă cu precauţie:

– Şi cum se numeşte acest *ter'angreal*, Aes Sedai? Cum arată?

– N-are niciun nume pe care să-l cunosc, îi răspunse Elayne. Este un Glob gros din cristal, găunos, cu un diametru de vreo cincizeci de centimetri şi funcţionând în interiorul norilor. Atunci când este activat cu Puterea, norii se deplasează...

– „Globul Vânturilor", interveni Călăuza Vânturilor entuziasmată, păşind către Elayne fără să conştientizeze asta. Au „Globul Vânturilor".

– Chiar îl aveţi? se arătă mirată Stăpâna Valurilor şi-şi aţinti nerăbdătoare privirea asupra lui Elayne, făcând şi ea un pas involuntar.

– Îl *căutăm*, spuse Elayne. Însă ştim că se află în Ebou Dar. Dacă este acelaşi...

– Trebuie să fie! exclamă Malin din Toral. După descrierea ta, trebuie să fie!

– „Globul Vânturilor", rosti Dorile din Eiran, cu răsuflarea întretăiată. Când te gândeşti că ar putea fi găsit aici după două mii de ani! Trebuie să fie Coramoor. El trebuie să fi...

Nesta din Reas bătu din palme zgomotos.

– Oare văd o Stăpână a Valurilor şi Călăuza Vânturilor a ei sau două fete care se întâlnesc pentru prima oară pe puntea unui vas?

Obrajii lui Malin din Toral se înroşiră de o furie mândră, iar ea îşi plecă fruntea, la fel de mândră. De două ori mai roşie la faţă, Dorile din Eiran făcu o plecăciune, atingându-şi cu vârful degetelor fruntea, buzele şi inima.

Stăpâna Corăbiilor se încruntă la ele o clipă, înainte să continue:

– Baroc, cheamă-le pe celelalte Stăpâne ale Valurilor din acest port, precum şi pe Primele Douăsprezece. Împreună cu Călăuzele Vânturilor ale lor. Şi spune-le că le vei atârna de degetele de la picioare de catargele vaselor lor dacă nu se vor grăbi.

Când el se ridică în picioare, ea adăugă:

– Ah, şi trimite pe cineva să aducă degrabă ceaiul. Cred că o să ni se facă sete până vom stabili termenii acestei tocmeli.

Bătrânul încuviinţă din cap, în semn că accepta atât să le atârne pe Stăpânele Valurilor de degetele de la picioare, cât şi să trimită pe cineva să aducă imediat ceaiul. Aruncându-le o privire Aviendhei şi celorlalte, ieşi agale din cabină, cu acelaşi mers unduitor. Ea îşi

schimbă părerea atunci când îi văzu ochii de aproape. Ar fi fost o greşeală fatală s-o ucidă mai întâi pe Călăuza Vânturilor.

Cineva trebuie să fi aşteptat o astfel de poruncă, deoarece Baroc lipsi doar o clipă, înainte să intre un tânăr zvelt şi chipeş, cu un singur cercel în fiecare ureche, cu o tavă din lemn în mâini, pe care se aflau un ceainic pătrat, acoperit cu email albastru, cu toartă aurie, şi nişte căni mari albastre, din porţelan gros. Nesta din Reas îi făcu semn să plece.

– Şi aşa o să ducă vorba mai departe. Nu e nevoie să audă ceea ce n-ar trebui să audă, zise ea după ce ieşi acesta, apoi îi făcu semn lui Birgitte să toarne ceaiul în căni.

Aceasta se conformă, spre surprinderea Aviendhei şi, poate, a ei înseşi.

Stăpâna Corabiei le invită pe Elayne şi pe Nynaeve să ia loc pe scaunele de la un capăt al mesei, cu intenţia aparentă de a începe tocmeala. Aviendha refuză să se aşeze – pe scaunul de la celălalt capăt al mesei –, însă Birgitte acceptă un scaun, scoţându-i braţul şi prinzându-l la loc după ce se aşeză. Stăpâna Valurilor şi a sa Călăuză a Vânturilor erau şi ele excluse din acea discuţie, dacă putea fi numită discuţie. Deşi vorbea în şoaptă, Nesta din Reas sublinia tot ceea ce spunea cu un deget întins ca o suliţă. Elayne îşi ţinea bărbia atât de sus, încât ai fi zis că o privea cu superioritate, iar dacă Nynaeve reuşea, pentru prima oară, să afişeze o expresie calmă, ea încerca să-şi mângâie coada împletită.

– Dacă va fi voia Luminii, vreau să vă vorbesc amândurora, zise Malin din Toral, plimbându-şi privirea de la Aviendha la Birgitte, dar cred că mai întâi ar trebui să aud povestea voastră.

Birgitte dădu semne de alarmare atunci când femeia se aşeză în faţa ei.

– Ceea ce înseamnă că eu voi vorbi mai întâi cu tine, dacă va fi voia Luminii, îi spuse Dorile din Eiran Aviendhei. Am citit despre Aieli. Dacă nu te deranjează, ia spune-mi, dacă o femeie Aiel este nevoită să ucidă în fiecare zi un bărbat, cum se face că mai există bărbaţi printre voi?

Aviendha se străduí din răsputeri să nu se holbeze. Cum putea crede acea femeie asemenea prostii?!

– Când ai trăit printre noi? întrebă Malin din Toral peste ceaşca ei de ceai, de la capătul cel mai apropiat al mesei.

Birgitte se lăsă pe spate, îndepărtându-se de ea, ca şi când ar fi vrut să treacă dincolo de spătarul scaunului.

La capătul îndepărtat al mesei, Nesta din Reas ridică o clipă vocea:

– ... aţi venit la mine, nu eu la voi. *Acest lucru* stabileşte condiţia tocmelii noastre, chiar dacă sunteţi Aes Sedai.

Furişându-se în încăpere, Baroc se opri între Aviendha şi Birgitte.

– Se pare că şalupa voastră de coastă a plecat de îndată ce aţi urcat pe puntea acestui vas, dar nu vă îngrijoraţi, *Windrunner* are destule bărci care să vă ducă la ţărm.

Traversând cabina, se aşeză pe un scaun mai scund decât cel al lui Elayne şi al lui Nynaeve şi se băgă în discuţie. Când acestea se uitau la cel care vorbea, celălalt le putea observa în voie. Ele pierduseră un avantaj, unul de care aveau nevoie.

– Fireşte că noi stabilim condiţiile tocmelii, spuse el pe un ton care nu lăsa să se înţeleagă că ar putea fi altfel, în vreme ce Stăpâna Corăbiilor le privea cu aceeaşi atenţie pe Elayne şi pe Nynaeve ca şi o femeie care-şi alegea două capre pe care să le jupoaie pentru o masă copioasă. Cel care cere trebuie să plătească preţul cel mai mare, fireşte, adăugă Baroc afişând un zâmbet aproape părintesc.

– Trebuie să fi trăit printre noi ca să cunoşti aceste legăminte străvechi, insistă Malin din Toral.

– Te simţi bine, Aviendha? o întrebă Dorile din Eiran. Chiar şi aici, mişcarea unui vas îi poate afecta pe oamenii de pe uscat. Nu? Întrebarea mea nu este jignitoare? Atunci, spune-mi! Este adevărat că femeile Aiel îşi leagă bărbaţii înainte să... adică, atunci când voi şi ei... atunci când voi...

Ea se îmbujoră şi afişă un zâmbet slab.

– Există multe femei Aiel la fel de puternice ca şi tine în Putere? îşi duse ea gândul la bun sfârşit.

Nu bolboroselile fără noimă ale Călăuzei Vânturilor o făcuseră pe Aviendha să pălească, sau faptul că Birgitte părea gata s-o ia la fugă odată ce reuşea să desfacă din nou braţul scaunului, nici măcar faptul că Nynaeve şi Elayne păreau să-şi dea seama că semănau cu două fetiţe cu ochi ageri, aflate la un talcioc, în mâinile unor negustori unşi cu toate alifiile. Toate o vor învinui pe ea, şi pe bună dreptate. Ea fusese cea care spusese că, dacă nu vor reuşi să-i ducă lui Egwene şi celorlalte Aes Sedai *ter'angreal*-ul odată ce îl vor găsi, de ce să nu le asigure pe aceste femei ale mării de care vorbeau acestea? Nu era timp de pierdut, nu puteau aştepta ca Egwene al'Vere să le spună să se întoarcă. Ele vor da vina pe ea, iar ea va

înfrunta *toh*-ul, însă ea își aminti de bărcile pe care le văzuse pe punte, așezate unele peste altele cu fundul în sus. Erau bărci fără vreun adăpost la bord. Ele vor da vina pe ea și, indiferent ce datorie avea, urma să plătească înmiit prin rușine până când va străbate aproape zece kilometri de apă într-o barcă deschisă.

– Aveți o găleată? o întrebă ea cu vocea stinsă pe Călăuza Vânturilor.

CAPITOLUL 14

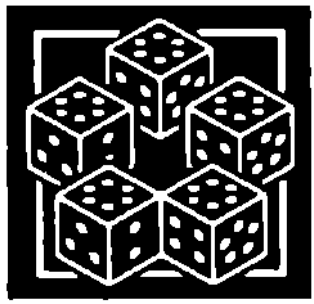

Pene albe

Arena Argintie părea un nume greşit la o primă vedere, dar locuitorilor din Ebou Dar le plăceau denumirile pompoase şi, uneori, cu cât acestea erau mai nepotrivite, cu atât mai bine. Cea mai murdară tavernă din oraş şi mirosind a peşte stătut, pe care o văzuse Mat, purta numele Strălucitoarea Glorie a Reginei, în vreme ce hanul Coroana de Aur a Raiului părea doar o văgăună întunecată pe malul celălalt al râului, în districtul Rahad. Îl puteai recunoaşte doar după uşa albastră şi pe a cărui pardoseală se puteau zări urme negre, rămase în urma vechilor încăierări cu cuţite. Arena Argintie era pentru întrecerile de cai.

El îşi scoase pălăria şi-şi făcu vânt cu borurile largi, mergând până într-acolo încât îşi desfăcu eşarfa neagră din mătase care-i ascundea cicatricea din jurul gâtului. Deşi aerul dimineţii era deja sufocant, mulţimea se îngrămădise de-a lungul celor două tribune de culoare pământie care flancau pista unde urma să alerge calul. Aceasta era Arena Argintie. Murmurul vocilor aproape că acoperea ţipetele pescăruşilor care zburau deasupra. Cum nu mai exista nimeni care să-i supravegheze, ocnaşi, îmbrăcaţi în veste albe, reprezentative pentru breasla lor, şi fermieri cu feţe sfrijite, care fugiseră din ţinuturile celor juraţi Dragonului, se înghesuiau

alături de taraboneri jerpeliți, care purtau văluri transparente peste mustățile lor dese, de țesători în veste cu dungi verticale, de tipografi în veste cu dungi orizontale și de vopsitori cu mâinile mânjite până la cot. Hainele negre ca tăciunele ale țăranilor amadiciani, încheiate până la gât, în care purtătorii lor păreau să se sufoce, stăteau lângă rochiile țărăncilor murandiane, cu șorțuri lungi și colorate și atât de înguste, încât păreau de sărbătoare, și chiar alături de câțiva domani cu pielea arămie. Bărbații purtau haine scurte, cei care le purtau, iar femeile, rochii din lână sau pânză atât de subțiri, încât acestea atârnau ca mătasea. Mai existau ucenici, salahori din porturi și din depozite, și tăbăcari care erau ocoliți de mulțime din cauza mirosului pe care îl emanau. Copiii străzii, cu fețe murdare, stăteau cu ochii în patru, fiindcă aveau de gând să fure tot ce le cădea în mână. Muncitorii însă aveau prea puțini arginți asupra lor.

Toți aceștia se aflau în partea de sus, dincolo de frânghiile groase din cânepă, legate de stâlpi. Partea de jos era pentru cei care aveau argint și aur; pentru cei de familii bune, bine îmbrăcați și înstăriți. Servitorii scorțoși turnau punci în cupe din argint stăpânilor lor, iar servitoarele sprintene fluturau evantaie din pene ca să le răcorească pe stăpânele lor. Un bufon cu fața vopsită în alb își zornăia clopoțeii din alamă prinși de pălăria și haina lui negru cu alb. Bărbați aroganți, purtând pălării din catifea cu coroana înaltă, pășeau țanțoși, cu floretele prinse la șold. Părul lor atingea ușor hainele din mătase pe care le purtau pe umeri, prinse cu lanțuri din argint sau din aur de reverele înguste și brodate. Unele dintre femei aveau părul mai scurt decât al bărbaților, iar altele, mai lung, coafat în tot atâtea moduri pe cât de multe femei erau. Acestea purtau pălării mari, ornate cu pene sau, uneori, cu un soi de împletitură fină, care le ascundea fețele, și rochii croite, de obicei, ca să le pună în evidență pieptul, fie în stilul de prin părțile locului, fie de prin alte părți. Nobilii, care ședeau sub umbrele de soare viu-colorate, străluceau datorită inelelor și a cerceilor, a colierelor și brățărilor din aur, fildeș și nestemate în timp ce-i priveau de sus pe toți ceilalți. Negustori și cămătari dolofani, care purtau puțină dantelă sau, poate, un ac ornamental sau un inel cu o nestemată mare și șlefuită, făceau reverențe smerite în fața superiorilor lor, care cel mai probabil le datorau sume uriașe de bani. La Arena Argintie, norocul putea fi de partea oricui, nu doar

de partea pariorilor. Se spunea că, dincolo de frânghii, acelaşi lucru se întâmpla şi cu viaţa şi onoarea.

Aşezându-şi din nou pălăria pe cap, Mat îşi ridică o mână şi veni un agent de pariuri – o femeie cu trăsături aspre şi un nas ca o sulă – care-şi întinse mâinile osoase în timp ce făcu o plecăciune, murmurând ritualicul „Aşa cum doreşte seniorul pentru parior, întocmai voi scrie şi eu". Accentul Ebou Dar era aproape imperceptibil, cu toate că unele cuvinte erau trunchiate.

– Cartea este deschisă.

Ca şi zicala, cartea deschisă brodată pe vesta roşie, în zona pieptului, exista din vremuri demult apuse, atunci când numele pariorilor erau scrise într-o carte, însă el bănuia că era singurul de acolo care ştia acest lucru. Îşi amintea multe lucruri pe care nu le văzuse niciodată, care se pierduseră în negura timpului.

Aruncând o privire rapidă la cotaţiile pentru cea de-a cincea cursă a dimineţii, bifată cu cretă pe tăbliţa pe care un bărbat o ţinea în mâini în spatele femeii cu vestă roşie, el încuviinţă din cap. Wind era doar al treilea favorit, în ciuda victoriilor sale. El se întoarse către însoţitorul lui.

– Pariază tot pe Wind, Nalesean.

Tairenianul şovăi, pipăindu-şi cu degetele vârful ascuţit al bărbii negre, unse. Deşi sudoarea i se prelingea pe faţă, şi totuşi îşi ţinea haina cu mâneci bufante şi dungi albastre încheiată până sus, iar tichia pătrată, din catifea albastră, nu-l apăra deloc de soare.

– Totul, Mat?

El vorbi încet, ca femeia să nu-l audă. Şansele se puteau schimba oricând până când puneai, efectiv, pariul.

– Să fiu al naibii dacă bălţatul ăla mic nu pare mai rapid, la fel şi juganul acela cenuşiu-deschis cu coamă argintie.

Aceştia erau favoriţii zilei, noi pentru oraş şi, ca şi în cazul oricărui lucru nou, oamenii aveau mari aşteptări.

Mat nu se osteni să privească înspre cei zece cai înscrişi în cursa următoare, care făceau paradă într-un capăt al pistei. Se uitase deja cu atenţie atunci când îl alesese pe Olver ca jocheu pentru Wind.

– Totul. Un idiot i-a legat coada bălţatului; aproape că o ia razna din cauza muştelor. Cenuşiul este foarte arătos, dar are o problemă la chişiţe. O fi câştigat el câteva curse la ţară, însă azi va termina ultimul.

Se pricepea foarte bine la cai. Tatăl lui îl învăţase, iar Abell Cauthon avea ochi de vultur pentru carnea de cal.

– Mi se pare mai mult decât arătos, mormăi Nalesean, fără să mai protesteze.

Agentul de pariuri clipi când Nalesean, oftând, scoase săculeţ după săculeţ din buzunarele umflate ale hainei lui. La un moment dat, ea deschise gura ca să protesteze, însă Ilustra şi Onorată Breaslă a Pariorilor susţinea mereu că primea orice pariu, în orice sumă. Ba chiar pariau cu deţinătorii de vase sau cu negustorii dacă un vas se va scufunda sau dacă preţurile se vor schimba; breasla făcea asta, nu agenţii de pariuri. Aurul ajunse în unul dintre cuferele ei prevăzut cu legători de fier, fiecare fiind cărat de doi indivizi cu braţele mai groase decât picioarele lui Mat. Paznicii ei, cu priviri vigilente şi nasuri coroiate, erau îmbrăcaţi în veste care lăsau să li se vadă braţele încă şi mai groase şi ţineau în mâini ciomege lungi şi compacte. Unul dintre oamenii ei îi întinse un jeton alb însemnat cu un peşte albastru mic, dar fiecare agent de pariuri avea un sigiliu diferit. Ea notă pariorul, numele calului şi un simbol indicând cursa cu o pensulă fină scoasă dintr-o cutie lăcuită, pe care i-o întinse o fată frumoasă. Zveltă, cu ochi mari şi negri, fata îi zâmbi galeş lui Mat. Femeia cu trăsături aspre nu schiţă niciun zâmbet. Făcând din nou o plecăciune, ea o plesni pe fată într-o doară, apoi se îndepărtă, şoptindu-i ceva ajutorului ei, care şterse în grabă tăbliţa cu o cârpă. Când el o ridică din nou, Wind era trecut în poziţia cea mai slab cotată. Frecându-şi obrazul pe ascuns, fata se încruntă la Mat ca şi când ar fi primit palma din cauza lui.

– Sper să ai noroc, zise Nalesean, ţinând jetonul cu grijă, ca să se usuce de cerneală.

Agenţii de pariuri erau destul de ţâfnoşi atunci când trebuiau să plătească un jeton cu cerneala întinsă şi nimeni nu era mai ţâfnos ca un natal din Ebou Dar.

– Ştiu că nu pierzi prea des, adăugă Nalesean, dar am văzut întâmplându-se şi asta, să fiu al naibii dacă n-am văzut! Este o fetişcană pe care vreau s-o invit la dans în seara asta. Nu-i decât o simplă croitoreasă...

El era senior, deşi în realitate nu era un om rău, iar astfel de lucruri păreau să aibă importanţă în privinţa lui.

– ... dar suficient de frumoasă ca să rămâi cu gura căscată. Îi plac zorzoanele. Zorzoanele din aur. Precum şi artificiile – am

auzit că în seara asta vor fi focuri de artificii; poate te interesează. Totuşi, zorzoanele sunt cele care o atrag. Nu va fi prietenoasă dacă n-o faci să zâmbească, Mat!

– O voi face să zâmbească, îl asigură Mat absent.

Caii dădeau nervoşi din picioare dinapoia liniei de plecare. Olver şedea mândru în şaua lui Wind, cu un zâmbet larg, până la urechi, care îi despica faţa, cât se poate de obişnuită. În întrecerile din Ebou Dar, toţi călăreţii erau băieţi; la câţiva kilometri mai în interiorul ţării, erau fete. Olver era cel mai mic băiat din ziua aceea şi cel mai uşor, nu că juganul cenuşiu cu picioare lungi ar fi avut nevoie de vreun avantaj.

– O vei face să râdă până va cădea din picioare.

Nalesean îi aruncă o privire încruntată pe care Mat abia dacă o observă. Bărbatul ar fi trebuit să ştie că Mat nu-şi făcea nicio grijă referitor la aur. Deşi nu câştiga mereu, era pe-aproape. Norocul lui n-avea nimic de-a face cu faptul că Wind câştiga. De asta era convins.

Aurul nu reprezenta o grijă pentru el, însă pentru Olver, da. Nu exista nicio regulă care interzicea ca băieţii să nu-şi încerce cravaşele pe ceilalţi călăreţi, în loc să le încerce pe cai. În fiecare cursă de până atunci, Wind ajunsese în frunte şi rămăsese acolo, dar dacă Olver păţea ceva şi se alegea fie şi cu o vânătaie, Mat avea să-şi audă câteva. Nu de la jupâneasa Anan, hangiţa lui, nu de la Nynaeve sau de la Elayne, nu de la Aviendha sau de la Birgitte. Fecioara Lancei de odinioară şi femeia ciudată pe care Elayne o luase drept Străjer erau ultimele la care el s-ar fi aşteptat să-l admonesteze, afişându-şi sentimentele materne, cu toate că încercaseră deja să-l mute pe ascuns pe băiat din hanul Femeia Rătăcitoare în Palatul Tarasin. Cu atât de multe Aes Sedai în jur, niciunde n-ar fi fost locul potrivit pentru Olver sau oricine altcineva. Un singur cucui şi, în loc să le spună lui Birgitte şi Aviendhei că n-aveau niciun drept să ia băiatul, Setalle Anan l-ar fi luat chiar ea de-acolo. Probabil că Olver va plânge până când va adormi dacă nu i se va mai îngădui să participe la curse, dar femeile nu înţelegeau niciodată aceste lucruri. Pentru a mia oară, Mat îl blestemă pe Nalesean pentru că-i înscrisese pe ascuns pe Olver şi pe Wind în acele prime curse. Firesc că trebuiau să-şi umple cu ceva timpul liber, însă ar fi găsit altceva. Nici găinăriile nu erau văzute cu ochi buni de către femei.

– Uite-l pe prinzătorul de hoţi, exclamă Nalesean, vârând jetonul în buzunarul hainei şi zâmbind batjocoritor. A făcut treabă bună până acum. Ar fi fost mai bine dacă mai aduceam cincizeci de soldaţi.

Juilin păşea hotărât prin mulţime. Era un bărbat oacheş, cu trăsături aspre, care folosea pe post de baston o tijă subţire din bambus, cât el de înaltă. Purta o tichie taraboner roşie, ţuguiată, cu vârful turtit şi o haină simplă, strânsă la mijloc, care-i flutura până la carâmbul cizmelor. Aceasta era atât de uzată, încât sigur nu aparţinea cuiva înstărit. În mod normal, nu i s-ar fi dat voie să treacă dincolo de frânghii, dar cum îşi pusese în gând să vadă mai bine caii, el se juca ostentativ în palmă cu o monedă groasă. Câţiva paznici ai agenţilor de pariuri îl priviră bănuitori, însă coroana de aur îi înlesni trecerea.

– Ei bine? îl iscodi Mat cu dispreţ, trăgându-şi mai tare pălăria pe cap, când prinzătorul de hoţi se apropie de el. Nu, lasă-mă să-ţi spun eu. Au reuşit din nou să se furişeze afară din Palat. Nimeni nu le-a văzut plecând, din nou. Nimeni n-are habar unde se află, din nou.

Juilin îşi vârî cu grijă moneda în buzunarul hainei. N-avea de gând să parieze; părea să strângă fiecare bănuţ care-i cădea în mână.

– Toate patru au luat o trăsură acoperită de la Palat până la un debarcader de pe malul râului, unde au închiriat o barcă. Thom a închiriat şi el una, ca să vadă încotro se duc. Nu într-un loc întunecat şi neplăcut, aş zice eu, după hainele pe care le purtau. E adevărat însă că nobilii poartă mătase şi atunci când se târăsc prin nămol.

El îi zâmbi lui Nalesean, care-şi încrucişă braţele pe piept şi se prefăcu atent la cai. Zâmbetul abia dacă-i dezvelea dinţii. Amândoi erau tairenі, dar diferenţa dintre nobilime şi plebe era foarte mare în Tear, iar cei doi bărbaţi nu suportau să se afle unul în preajma celuilalt.

– Femeile!

Câteva reprezentante din apropiere, îmbrăcate frumos, se întoarseră şi se uitară chiorâş la Mat pe sub umbrelele de soare. El le privi încruntat, cu toate că două erau frumuşele. Acestea chicotiră şi sporovăiră între ele ca şi când el ar fi făcut ceva amuzant. O femeie făcea un lucru până când erai convins că îl va face mereu, apoi se sucea doar ca să te zăpăcească. El îi făgăduise

lui Rand că va avea grijă ca Elayne, Nynaeve şi Egwene să ajungă în siguranţă la Caemlyn. Îi făgăduise şi lui Egwene că va avea grijă ca, în timpul călătoriei către Ebou Dar, celelalte două să fie în siguranţă, ca să nu mai pomenim de Aviendha; acela era preţul dacă Elayne ajungea în Caemlyn. Nu că ele i-ar fi spus motivul pentru care trebuiau să se afle acolo; oh, nu. Nu că i-ar fi adresat mai mult de douăzeci de cuvinte de când sosiseră în nenorocitul acela de oraş!

– Voi avea grijă să fie în siguranţă, chiar de va trebui să le îndes în butoaie şi să le duc la Caemlyn cu căruţa, rosti el în barbă.

Era, probabil, singurul om din lume care putea spune asta despre Aes Sedai, fără să se uite peste umăr, şi despre Rand şi ceilalţi indivizi pe care-i strângea. El îşi atinse medalionul cu cap de vulpe, care-i atârna pe sub cămaşă, ca să se asigure că era la locul lui, deşi nu şi-l scotea niciodată, nici măcar atunci când se îmbăia. Şi cu toate că medalionul avea defecte, lui îi plăcea să-şi reamintească.

– Tarabon trebuie să fie un loc primejdios pentru o femeie care nu este obişnuită să-şi poarte singură de grijă, murmură Juilin.

El se uita la trei bărbaţi cu feţele acoperite, îmbrăcaţi în haine ponosite şi pantaloni bufanţi, cândva albi. Indivizii se înghesuiau pe margine, în faţa a doi paznici ai agenţilor de pariuri, care-şi fluturau ameninţător bâtele. Nicio regulă nu spunea că săracii n-aveau voie să treacă dincolo de frânghii, ci paznicii agenţilor de pariuri spuneau asta. Cele două femei frumuşele care-l ochiseră pe Mat păreau să parieze între ele dacă tarabonerii vor reuşi sau nu să scape de paznici.

– Există suficiente femei aici care n-au minte, îi spuse Mat. Întoarce-te la debarcader şi aşteaptă-l pe Thom. Spune-i că am nevoie urgentă de el. Vreau să ştiu ce pun la cale femeile alea nebune.

Privirea lui Juilin nu spunea că ar fi şi *el* nebun. La urma urmei, de o lună încercau să afle, încă de când veniseră acolo. Aruncându-le o ultimă privire bărbaţilor care se îndepărtau, el făcu cale întoarsă agale, jucându-se din nou cu moneda în mână.

Mat îşi întoarse privirea încruntată la hipodrom. El se afla la vreo cincizeci de paşi de mulţimea de pe partea cealaltă. Văzu un bătrân gârbovit, cu părul alb şi nas coroiat, o femeie cu faţa ascuţită, sub o pălărie care părea a fi confecţionată doar din pene,

un individ înalt, care semăna cu un cocostârc în mătase verde şi împletituri aurii, o tânără durdulie, cu buze pline şi piept generos, care părea să-i iasă din rochie. Cu cât dogoarea se accentua, cu atât mai puţine şi mai subţiri veşminte purtau femeile din Ebou Dar. Totuşi, pentru prima oară, el abia dacă le băga în seamă. Trecuseră deja câteva săptămâni de când nu le mai văzuse pe femeile care-i acaparau atenţia în acel moment.

Cu siguranţă că Birgitte n-avea nevoie să fie ţinută de mână; fiind corniată, oricine ar fi încercat să-i pricinuiască necazuri s-ar fi confruntat cu o mare surpriză. Şi Aviendha... Avea nevoie de cineva care s-o împiedice să nu-i înjunghie pe toţi cei care se uitau la ea pieziş. Din partea lui, putea să bage cuţitul în cine voia ea atâta vreme cât ţinta ei nu era Elayne. Deşi nenorocita de Domniţa-Moştenitoare umbla cu nasul pe sus, ea făcea ochii mari de mirare când se afla în preajma lui Rand, şi cu toate că Aviendha se comporta de parcă ar fi fost în stare să implânte cuţitul în toţi bărbaţii care-i aruncau priviri, făcea şi ea la fel. De obicei, Rand ştia cum să se comporte cu femeile, dar se aruncase în groapa leilor când le îngăduise celor două să călătorească împreună. Era drumul cel mai scurt spre dezastru şi era peste puterea de înţelegere a lui Mat de ce acesta nu se declanşase încă.

Dintr-un oarecare motiv, ochii lui rătăciră înapoi la femeia cu faţa ascuţită. Era frumoasă ca o vulpiţă. Bănuia că era de-o seamă cu Nynaeve; era greu să-şi dea seama de la depărtare, însă putea aprecia femeile la fel de bine cum aprecia caii. Firește, femeile te puteau păcăli mai repede decât orice cal. Era zveltă. Oare de ce-l ducea cu gândul la paie? Părul pe care reuşea să-l zărească de sub pălăria cu pene era negru. N-avea importanţă.

Birgitte şi Aviendha se puteau descurca şi fără îndrumarea lui şi, în mod normal, ar fi zis acelaşi lucru şi despre Elayne şi despre Nynaeve, oricât de sucite, de arogante şi de insistente erau. Faptul că ele reuşiseră să se furişeze în tot acest timp spunea totuşi altceva. Această suceală era cheia. Erau genul de femei care mustrau un bărbat pentru că se amesteca şi-l alungau, ca apoi să-l dojenească fiindcă nu fusese acolo la nevoie. Nu că ar fi recunoscut că aveau nevoie de el, nici măcar atunci, nu ele. Dacă întindeai o mână, erai băgăreţ, iar dacă nu făceai nimic, erai un pierde-vară nedemn de încredere.

Femeia cu faţă de vulpe de pe partea cealaltă îi apăru din nou în cale. Nu paie; un grajd. Un lucru la fel de ilogic. Petrecuse clipe

frumoase în grajduri cu femei tinere şi cu altele nu chiar atât de tinere, dar ea purta mătase albastră, cu croială simplă, cu gât înalt până sub bărbie, tivit cu o dantelă albă, care i se revărsa şi peste mâini. Era o domniţă, numai că el fugea de femeile nobile ca de moarte. Acestea afişau un aer de superioritate şi se aşteptau ca bărbaţii să fie la dispoziţia lor atunci când pocneau din degete. Mat Cauthon nu era genul ăsta. În mod ciudat, ea îşi făcea vânt cu un evantai din pene albe. Unde îi era servitoarea? Un cuţit. De ce îl ducea cu gândul la un cuţit? Şi... foc? Ceva arzător, oricum.

Scuturând din cap, încercă să se concentreze la ce era important. Amintirile altor oameni, despre bătălii şi Curţi, şi pământuri care dispăruseră cu veacuri în urmă, goluri pe care le umpluse singur, locuri unde viaţa lui devenea vagă sau nu exista deloc. De pildă, îşi amintea foarte clar fuga lui din Ţinutul Celor Două Râuri împreună cu Moraine şi cu Lan, însă aproape nimic până când ajunsese în Caemlyn, şi mai existau lacune şi înainte, şi după acest moment. Dacă nu-şi mai amintea ani întregi din copilărie, de ce s-ar fi aşteptat să-şi amintească de fiecare femeie pe care o întâlnise? Poate ea îi aducea aminte de vreo femeie moartă de mai bine de o mie de ani; numai Lumina ştia că asta i se întâmpla destul de des. Până şi Birgitte îi bântuia uneori amintirile. De fapt, erau patru femei care, din când în când, îi dădeau bătăi de cap. Ele erau importante.

Nynaeve şi celelalte îl ocoleau de parcă ar fi avut lepră. De cinci ori mersese la Palat şi singura oară când ele acceptară să-l primească fu ca să-i spună că erau prea ocupate pentru el şi-l alungară ca pe un trepăduş. Nu exista decât o concluzie. Ele credeau că el va interveni în planurile lor, dar singurul motiv pentru care ar fi făcut acest lucru ar fi fost dacă ele s-ar fi aflat în pericol. Nu erau proaste; idioate adesea, însă nu proaste. Dacă vedeau pericolul, însemna că, într-adevăr, exista. În unele locuri din acel oraş, dacă erai străin sau arătai o monedă, te puteai trezi cu un cuţit în coaste. Nici măcar abilităţile de a mânui Puterea nu te mai salvau dacă nu anticipai totul la vreme. Şi iată-l, împreună cu Nalesean şi alţi zeci de bărbaţi de ispravă din Oaste, ca să nu mai pomenim de Thom şi Juilin, care aveau până şi odăi în aripa servitorilor de la Palat, rămaşi să taie frunze la câini. Femeile alea încăpăţânate se vor trezi cu gâturile tăiate.

– Nu şi dacă voi interveni, mârâi el.

– Ce-ai zis? îl întrebă Nalesean. Uite! Se aliniază, Mat. Să mă ferească Lumina, sper să ai dreptate. Bălţatul acela nu mi se pare pe jumătate nebun, ci mai degrabă nerăbdător.

Caii se cabrau, îşi luau locurile între stâlpii înalţi, implântaţi în pământ. În vârful lor, steaguri fluturând în briza caldă, albastre, verzi, de toate culorile, unele cu dungi. La cinci sute de paşi mai încolo, pe pista din lut roşu, bătătorit, un număr identic de stâlpi cu steaguri formau un alt rând. Fiecare călăreţ trebuia să ocolească steagul de aceeaşi culoare care flutura în partea lui dreaptă la plecare, apoi să se întoarcă. La fiecare capăt al rândului de cai stătea câte un agent de pariuri, puţin mai în faţă; o femeie dolofană şi un bărbat şi mai dolofan, fiecare ţinând deasupra capului o eşarfă albă. Agenţii de pariuri făceau cu schimbul şi n-aveau voie să accepte pariuri după ce dădeau startul.

– Să fiu al naibii! bolborosi Nalesean.

– Hei, omule, linişteşte-te! O să-ţi răsfeţi în curând croitoreasa.

Un vuiet îi acoperi ultimele cuvinte când eşarfele fură coborâte, iar caii ţâşniră din loc. Până şi sunetul scos de copitele lor era acoperit de zgomotul mulţimii. Din zece paşi, Wind preluă conducerea, cu Olver aplecat pe gâtul lui şi cu cenuşiul cu coamă argintie doar cu un cap în spatele lui. Bălţatul rămase în grupul de cai, unde călăreţii împărţeau deja cravaşe în stânga şi-n dreapta.

– Ţi-am spus eu că e periculos cenuşiul, se tângui Nalesean. N-ar fi trebuit să pariem toţi banii.

Mat nu se osteni să răspundă. În buzunar mai avea un săculeţ şi câteva monede pe lângă. Îi zicea „săculeţ de sămânţă"; cu ajutorul lui, ba chiar şi doar cu câteva monede şi un joc de zaruri putea să-şi completeze averea, indiferent ce s-ar fi întâmplat în acea dimineaţă. Ajuns pe la jumătatea pistei, Wind se afla în continuare în frunte, pe când cenuşiul îl urma îndeaproape, la o oarecare distanţă faţă de calul următor. Bălţatul era al cincilea. După primul tur începea frenezia; era cunoscut faptul că băieţii de pe caii care rămâneau în urmă îi biciuiau pe cei care ocoleau steagurile în faţa lor.

În timp ce urmărea caii, ochii lui Mat ajunseră din nou în dreptul femeii cu faţa ascuţită... şi-şi aminti. Ea îşi scutura evantaiul înspre cai şi sărea încântată, apoi o văzu într-o rochie verde-deschis şi o mantie cenuşie, cu părul prins într-o plasă de dantelă albă, ţinându-şi cu eleganţă fustele ridicate în timp ce traversa un grajd, nu departe de Caemlyn.

Rand zăcea în continuare întins pe spate şi gemea, deşi febra părea să-i fi scăzut; măcar nu mai striga la oameni care nu se aflau acolo. Mat o privi bănuitor pe femeie când aceasta îngenunche lângă Rand. O fi fiind de folos, aşa cum pretindea ea, însă Mat nu mai era la fel de încrezător ca odinioară. Ce căuta o domniţă atât de elegantă într-un grajd de sat? Mângâindu-şi mânerul bătut în rubine al pumnalului pe care-l ţinea ascuns sub haină, el se întreba de ce avusese încredere. Nu merita niciodată. Niciodată.

– ... e slăbit ca un pisoi de-o zi, spunea ea vârându-şi mâna sub mantie. Cred...

Deodată, în mâna ei apăru un cuţit, care ţinti gâtul lui Mat. Dacă n-ar fi fost pregătit, ar fi fost deja mort. Ferindu-se, o apucă de încheietura mâinii, îndepărtându-i-o de el. Lama curbată a pumnalului Shadar Logoth se lipi de gâtul ei lung şi alb. Femeia încremeni şi încercă să privească în jos, la tăişul ascuţit care-i lăsa urme pe piele. Lui îi venea să taie. Mai ales când văzu locul în care pumnalul ei se înfipse în peretele grajdului. În jurul lamei subţiri se formă un cerc negru de mangal şi un fir subţire de fum se ridică în aer, ca atunci când lemnul e pe punctul de a fi mistuit de flăcări.

Mat se frecă la ochi, cutremurându-se. Cuţitul Shadar Logoth, pe care-l avusese la el, aproape că-i adusese pierzarea şi crease acele goluri din amintirile lui. Dar cum putea să uite o femeie care încercase să-l omoare?

Ea era o iscoadă a Celui Întunecat – ea recunoscuse acest lucru – şi încercase să-l ucidă cu un pumnal cu care făcuse ca apa din găleata pe care ei o aruncaseră în odaia cu harnaşamente, după ce o încuiaseră acolo, să ajungă la punctul de fierbere. Era o iscoadă a Celui Întunecat care-i vâna atât pe Rand, cât şi pe el. Care erau şansele ca ea să se afle în Ebou Dar în acelaşi timp cu el şi la aceeaşi cursă de cai? Răspunsul ar putea fi *ta'veren* – lui Mat îi făcea plăcere să reflecteze la asta la fel de mult cum îi făcea plăcere să se gândească la nenorocitul acela de Corn al lui Valere –, însă adevărul era că Rătăciţii îi ştiau numele. Întâmplarea din grajd nu fusese ultima oară când iscoadele Celui Întunecat încercaseră să-l răpună pe Mat Cauthon.

El se clătină atunci când Nalesean începu să-l lovească brusc în spate.

– Uită-te la el, Mat! Lumină din cer, uită-te la el!

Caii ocoliseră stâlpi îndepărtaţi şi se îndreptau în galop spre linia de sosire. Cu gâtul întins, cu coama şi coada fluturând, Wind

străbătea în viteză pista, iar Olver se ţinea bine pe spatele lui, ca şi când ar fi fost o prelungire a şeii. Băiatul călărea de parcă s-ar fi născut în şa. La câţiva metri mai în spate, bălţatul gâfâia furios, deoarece călăreţul lui îşi folosea biciul într-un efort zadarnic de a se apropia. Cei doi cai trecură astfel linia de sosire, cu următorul cal la câţiva metri în spatele lor. Cenuşiul cu coamă albă sosi ultimul. Gemetele şi mormăielile pariorilor care pierduseră acoperiră strigătele de bucurie ale câştigătorilor. Jetoanele necâştigătoare căzură într-o ploaie albă pe pistă, iar câţiva zeci de servitori ai agenţilor de pariuri se grăbiră să le înlăture înainte să înceapă cursa următoare.

– Trebuie s-o găsim pe femeia aceea, Mat. Nici nu mă gândesc s-o las să scape fără să ne plătească datoria.

Din câte auzise Mat, breasla pariorilor aplica pedepse dure atunci când unul dintre membrii săi încerca pentru prima oară să facă una ca asta, şi a doua oară pedeapsa era capitală. Însă erau oameni de rând, iar acest lucru era suficient pentru Nalesean.

– Stă colo, la vedere.

Mat făcu un gest, fără să-şi ia ochii de la iscoada Celui Întunecat, femeia cu faţă de vulpe. Uitându-se încruntată la jeton, îl aruncă pe jos şi-şi ridică fustele ca să-l calce în picioare. Cert lucru, nu pariase pe Wind. Făcând în continuare grimase, femeia începu să-şi croiască drum prin mulţime. Mat se încordă. Ea pleca.

– Ia banii câştigaţi, Nalesean, apoi du-l pe Olver înapoi la han. Dacă va lipsi de la lecţia de citire, o vom săruta pe sora Celui Întunecat înainte ca jupâneasa Anan să-l mai lase să participe într-o altă cursă.

– Unde pleci?

– Am dat cu ochii de o femeie care a încercat să mă ucidă, răspunse Mat peste umăr.

– Oferă-i nişte zorzoane data viitoare! strigă Nalesean în urma lui.

Îi fu uşor s-o urmărească pe femeie, cu pălăria ei cu pene albe pe post de steag, care se legănau prin mulţimea de pe partea cealaltă. Tribunele de culoare pământie lăsau locul unui spaţiu vast, unde aşteptau trăsurile lăcuite şi caretele, sub atenta supraveghere a vizitiilor şi a cărăuşilor. Calul lui Mat, Pips, era unul dintre bidiviii aflaţi în grija membrilor Străvechii şi Onorabilei Bresle a Grăjdarilor. În Ebou Dar, exista o breaslă pentru aproape orice. Era vai de capul celui care îndrăznea să le încalce

proprietatea! El se opri, însă ea trecu mai departe pe lângă mijloacele de transport care-i aduseseră pe cei cu titluri şi bani. Nu tu slujitoare, nu tu caretă. Pe arşiţa aceea, cei care aveau bani de transport nu ieşeau pe jos. Oare domniţa ajunsese la sapă de lemn?

Arena Argintie se afla la sud de zidul înalt şi alb al oraşului. Ea străbătu cele câteva sute de metri de drum până la arcul mare şi ascuţit al Porţii Moldine, apoi trecu pe sub el. Mat o urmări, încercând să n-atragă atenţia. Poarta de acces semăna cu un tunel întunecat, lung de doi metri şi ceva, dar pălăria ei sărea în ochi din mulţimea de oameni care trecea pe acolo. Cei care erau nevoiţi să meargă pe jos arareori purtau pene. Ea părea să ştie încotro se îndrepta pe partea cealaltă. Penele se legănau în mulţimea din faţa lui, fără să se grăbească, însă avansând mereu.

Ebou Dar avea o strălucire albă în lumina soarelui de dimineaţă. Palatele albe, cu coloane albe şi balcoane prevăzute cu balustrade din fier forjat, erau lipite de prăvăliile albe ale ţesătorilor, ale negustorilor de peşte şi grăjdarilor, vilele albe, cu obloane ascunzând ferestrele arcuite, erau lipite de hanurile albe, cu sigle vopsite, care atârnau în faţă, şi pieţe deschise sub acoperişuri lungi, unde oile, găinile, viţeii, gâştele şi raţele făceau gălăgie lângă suratele lor, deja măcelărite şi atârnate. Totul era din piatră sau ipsos alb, în afară de ornamentele răzleţe roşii, sau albastre, sau aurii de pe domurile în formă de nap şi de pe turlele ascuţite, înconjurate de balcoane. Peste tot existau pieţe în care se aflau întotdeauna câte o statuie uriaşă pe un piedestal sau câte o fântână arteziană care nu făcea decât să indice arşiţa, fiindcă oamenii se îngrămădeau în jurul lor. Refugiaţi, negustori şi comercianţi de tot soiul umpleau oraşul. Nu creau niciodată necazuri, dar mereu aduceau profit cuiva. Ceea ce Saldaea trimisese odinioară în Arad Doman venea în acele momente în aval în Ebou Dar, la fel şi ceea ce comercializase Amadicia cu Tarabon. Toată lumea alerga să câştige un ban sau mai mulţi, ca să aibă ce mânca în ziua respectivă. Mirosurile care străbăteau aerul erau un amestec de parfum, praf şi sudoare. Cumva, toate miroseau a disperare.

Canale pline de barje brăzdau oraşul, traversate de zeci de poduri, unele atât de înguste, că doi oameni n-ar fi trecut peste ele, altele suficient de late şi mărginite de prăvălii, atârnând deasupra apei. El conştientiză brusc că pălăria cu pene albe se oprise pe unul dintre aceste poduri. Când se opri şi el în loc, se pierdu într-o mare de oameni. Prăvăliile de acolo semănau cu nişte dughene din lemn,

prevăzute cu obloane din scânduri grele, care erau coborâte pentru a le închide pe timpul nopţii. Fiind ridicate, obloanele se transformau în sigle ale prăvăliilor. Cel de deasupra pălăriei cu pene albe afişa o balanţă aurie şi un ciocan, emblema breslei aurarilor, deşi era evident că negustorul respectiv nu ducea o viaţă prosperă. Printr-un gol temporar din mulţime, el o văzu privind înapoi şi se întoarse grăbit spre taraba îngustă din dreapta lui. Pe peretele din spate atârnau inele şi panouri care afişau nestemate de diferite modele.

– Seniorul doreşte un inel nou cu sigiliu? îl întrebă bărbatul din spatele tejghelei, care semăna cu o pasăre, făcând o plecăciune şi frecându-şi mâinile.

Cu toate că bărbatul era slab ca o scândură, nu trebuia să-şi facă griji că cineva i-ar fi furat marfa. Îngrămădit într-un colţ, pe un scăunel, şedea un individ chior de un ochi, care ar fi avut ceva bătăi de cap dacă s-ar fi ridicat în picioare în acea cutie, şi ţinea proptit de genunchii lui masivi un ciomag cu o măciulie ghintuită.

– Pot tăia orice model, după cum poate vedea şi domnul meu, şi am şi mostre pentru mărimea degetelor, firește.

– Dă-mi-l să-l văd pe acela.

Mat arătă la voia întâmplării. Avea nevoie de un motiv ca să rămână locului până când ea se punea în mişcare. Poate era momentul potrivit să se decidă ce avea să facă.

– E un exemplar frumos cu o tăietură ideală, domnul meu, foarte căutat în acest moment. E din aur, dar lucrez şi cu argint. Cred că mărimea este potrivită. Domnul meu doreşte să-l încerce? Domnul meu doreşte să se uite la detaliile fine ale incrustărilor? Domnul meu preferă aurul sau argintul?

Cu un mormăit care spera să fie luat drept răspuns la unele dintre aceste întrebări, Mat îşi vârî inelul oferit pe cel de-al doilea deget al mâinii stângi şi se prefăcu că priveşte cu atenţie ovalul închis la culoare al pietrei tăiate. Nu văzu decât că ea era la fel de lungă cât articulaţia degetului. Cu capul plecat, se uita cu coada ochiului la femeie prin golurile care se deschideau în mulţime. Ea ţinea la lumină un colier din aur, lat şi plat.

În Ebou Dar exista şi o Gardă Civilă, deşi nu era prea eficientă, care arareori era văzută patrulând pe străzi. Dacă ar fi denunţat-o, ar fi fost cuvântul lui împotriva cuvântului ei, iar dacă ar fi fost crezut, câteva monede i-ar fi readus ei libertatea, în ciuda acuzei. Garda Civilă era mai ieftină decât un magistrat, însă amândoi

puteau fi cumpărați dacă nu erau supravegheați de cineva mai puternic și dacă oferta includea mult aur.

Un vârtej din mulțime se transformă brusc într-o Mantie Albă, cu coif conic, zale lungi care străluceau ca argintul și mantie ca zăpada, cu soarele auriu pe ea, legănându-se, în timp ce bărbatul înainta cu pași mari, încrezător că se va deschide o cale dinaintea lui. Lucru care se și întâmplă, fiindcă puțini erau cei dispuși să-i aţină calea unui Copil al Luminii. Cu toate astea, dacă unii își luau privirea de la fața împietrită a bărbatului, alții îl priveau aprobator. Femeia cu fața ascuțită nu numai că se uită direct la el, ci și zâmbi. O acuză adusă împotriva ei ar fi aruncat-o sau nu în temniță, dar ar fi fost scânteia care ar fi aprins un oraș plin de povești despre iscoadele Celui Întunecat din Palatul Tarasin. Mantiile Albe se pricepeau de minune să biciuiască gloata, iar pentru ei, Aes Sedai erau iscoadele Celui Întunecat. Când Copilul Luminii trecu pe lângă ea, femeia lăsă colierul jos, cu un oarecare regret, și o luă din loc.

– Această tăietură ideală i se potrivește domnului meu?

Mat tresări. Uitase de bărbatul slăbănog și de inel.

– Nu, nu vreau...

Încruntându-se, el trase din nou de inel. Acesta nu se clintea!

– Nu e nevoie să tragi; să nu se crape piatra.

Cum nu mai era un potențial cumpărător, Mat nu mai era nici „domnul meu". Pufnind, bărbatul slăbănog stătea cu ochii pe Mat de teamă ca el să nu încerce să fugă.

– Am niște unsoare. Deryl, unde este oala aia cu untură?

Paznicul clipi și se scărpină în cap ca și când s-ar fi întrebat ce era aceea o oală cu untură. Pălăria cu pene albe ajunsese aproape de capătul celălalt al podului.

– Îl cumpăr, izbucni Mat.

N-avea timp de tocmeală. Scoțând un pumn de monede din buzunarul hainei, le trânti pe tejghea. Cele mai multe erau din aur, iar câteva, din argint.

– Ajunge?

Aurarul făcu ochii cât cepele.

– E cam mult, rosti el, șovăitor, pe când mâinile lui ezitară deasupra monedelor, apoi împinse cu două degete înspre Mat câțiva bănuți din argint. Atât de mult?

– Dă-i-le lui Deryl, șuieră Mat printre dinți când nenorocitul acela de inel îi alunecă de pe deget.

Slăbănogul începu să adune în grabă restul monedelor. Era prea târziu ca să renunțe la achiziție. Mat se întrebă cât de mult plătise peste preț. Vârând inelul în buzunar, o luă în grabă după iscoada Celui Întunecat. Pălăria se făcuse nevăzută.

Statui gemene ornau capătul podului. Ele înfățișau niște femei din marmură albă, înalte de mai bine de o jumătate de metru, fiecare cu un sân dezgolit și o mână ridicată, arătând înspre cer. În Ebou Dar, un sân dezgolit simboliza candoare și sinceritate. Ignorând privirile, el se cățără lângă una dintre acele femei și-și menținu echilibrul, încolăcindu-și un braț în jurul taliei ei. O stradă se întindea de-a lungul canalului și alte două se bifurcau în față, toate înțesate de oameni, șarete, calești, căruțe cu coviltir și trăsuri. Cineva strigă în gura mare că femeile adevărate erau mai calde, iar câțiva oameni din mulțime izbucniră în râs. Pălăria cu pene albe își făcu apariția din spatele unei trăsuri lăcuite în albastru, de pe strada din stânga a bifurcației.

Sărind jos, își croi drum pe stradă în urma ei, ignorând înjurăturile celor de care se ciocnea. Era o urmărire ciudată. În marea aceea de oameni, căruțe și trăsuri care-i tăiau mereu calea, nu reușea să vadă întotdeauna pălăria pe stradă. Urcând în fugă treptele late din marmură ale unui Palat, o zări din nou, pe urmă coborî și-și croi drum prin mulțime. Marginea unei fântâni înalte îl ajută s-o zărească iar, după aceea un butoi rezemat de un perete și o ladă care tocmai fusese descărcată dintr-o căruță trasă de boi. Odată, se agățase de partea laterală a unei căruțe până când căruțașul, care era femeie, îl amenințase cu biciul. Tot urcând și privind, nu reușise să micșoreze prea mult distanța dintre el și iscoada Celui Întunecat. Și-apoi, încă nu știa ce avea să facă dacă o va prinde din urmă. Brusc, când se cățără pe coama unui parapet construit de-a lungul fațadei unei vile, n-o mai văzu.

Privi în susul și în josul străzii, cuprins de panică. Penele albe nu se mai legănau în mulțime. Se vedeau câteva case asemănătoare cu cea pe care se cățărase, câteva Palate de diferite forme, două hanuri, trei taverne, prăvălia unui cuțitar, cu un cuțit și o pereche de foarfeci pe siglă, prăvălia unui negustor de pești, cu o pancartă pe care erau pictate cincizeci de feluri de pești, doi țesători de covoare care-și expuseseră covoarele pe tarabe, sub copertine, o croitorie și patru vânzători de materiale textile, două prăvălii cu obiecte lăcuite, o aurărie, o argintărie, un grajd de unde se închiriau caii... Și lista continua. Ea putea să intre în unul dintre aceste

locuri. Sau în niciunul. Sau s-o ia într-o altă direcţie, fără ca el să vadă.

Sări jos, aranjându-şi pălăria şi mormăind pentru sine... pe urmă o văzu. Femeia se afla aproape în vârful scărilor largi care duceau la un Palat din faţa lui, deja ascunsă pe jumătate de coloanele înalte şi canelate din primul rând. Palatul nu era foarte mare, n-avea decât două turle subţiri şi un singur dom în formă de pară, înconjurat de o bandă roşie. Parterul Palatelor din Ebou Dar aparţinea întotdeauna servitorilor, bucătarilor şi altora asemenea. Odăile cele mai bune se aflau sus, unde adia briza. Uşierii în livrele negru cu galben făceau plecăciuni adânci şi deschideau larg uşile sculptate înainte ca ea să ajungă în dreptul lor. Un servitor dinăuntru făcu o reverenţă, părând să spună ceva, apoi se întoarse imediat şi o luă înainte mai departe. Ea era cunoscută. Ar fi pariat totul pe asta.

După ce uşile se închiseră, rămase o vreme acolo, privind cu atenţie Palatul. Nu era nici pe departe cel mai bogat din oraş, însă numai un nobil ar îndrăzni să construiască unul asemănător.

– Cine-o fi locuind, oare, în Puţul Osândei? murmură el într-un final, luându-şi pălăria de pe cap ca să-şi facă vânt cu ea.

Cu siguranţă, nu ea, fiindcă era nevoită să meargă pe jos. Câteva întrebări adresate prin tavernele de pe marginea străzii îl vor lămuri. Iar vestea despre interogatoriul lui va ajunge în Palat la fel de sigur cum murdăria îţi mânjea mâinile.

Cineva spuse: „Carridin". Era un individ sfrijit, cu părul alb, care stătea tolănit în apropiere, la umbră. Mat îl privi întrebător, iar bărbatul rânji, dezvelindu-şi dinţii stricaţi. Umerii încovoiaţi şi faţa lui tristă, bătută de vreme, nu se potriveau cu haina cenuşie, elegantă. În ciuda fâşiei de dantelă de la gât, bărbatul întruchipa imaginea sărăciei.

– Ai întrebat cine locuieşte acolo. Palatul Chelsaine a fost închiriat lui Jaichim Carridin.

Mat se opri din fluturat pălăria.

– Ambasadorul Mantiilor Albe, vrei să spui?

– Da. Şi Inchizitor al Mâinii Luminii.

Bătrânul îşi lovi cu un deget noduros partea laterală a nasului care semăna cu un cioc. Amândouă păreau să fi fost rupte de mai multe ori.

– Nu-i genul de om pe care să-l deranjezi dacă nu-i nevoie şi chiar şi atunci mai bine te gândeşti de trei ori.

Fără să-şi dea seama, Mat începu să fredoneze un fragment din *Furtună în munţi*. Într-adevăr, nu era genul de om pe care să-l deranjezi. Inchizitorii erau cei mai ticăloşi dintre Mantiile Albe. Un Inchizitor al Mantiilor Albe care primea o vizită de la o iscoadă a Celui Întunecat.

– Mulţumesc...

Mat tresări. Individul dispăruse, pierdut în mulţime. Ciudat, i se părea cunoscut. Poate fusese o altă cunoştinţă demult decedată, care-i apăruse din acele amintiri mai vechi. Poate... Îşi aminti brusc, ca şi când un foc de artificii i-ar fi explodat în minte. Un bărbat cu părul alb şi nas coroiat. Bătrânul fusese la Arena Argintie şi stătuse nu departe de femeia care tocmai intrase în Palatul închiriat de Carridin. Întorcându-şi pălăria în mână, privi încruntat şi tulburat înspre Palat. În Mire nu existase niciodată o asemenea mlaştină. Simţi brusc cum îi vâjâie capul, iar acesta era întotdeauna un semn rău.

CAPITOLUL 15

Insecte

Jaichim Carridin nu-şi ridică imediat privirea de pe scrisoarea pe care o scria atunci când Doamna Shiaine, cum îşi spunea ea, fu introdusă în încăpere. Trei furnici se zbăteau zadarnic în cerneală, blocate. Totul murea, doar furnicile şi gândacii, precum şi alte soiuri de paraziţi păreau să se înmulţească. El apăsă cu grijă sugativa. N-avea de gând s-o ia de la capăt din cauza câtorva furnici. Eşecul de a trimite acel raport sau un raport despre eşec l-ar fi osândit ca pe acele insecte mânjite. Cu toate astea, teama de un alt eşec îi strângea stomacul.

Nu-şi făcea griji că Shiaine ar putea vedea ce scrisese. Conţinutul era încifrat, un cod pe care doar doi oameni, în afară de el, îl cunoşteau. Existau atât de multe bande de „juraţi ai Dragonului" în care erau infiltraţi cei mai buni oameni ai lui, şi mulţi alţii care ar putea fi bandiţi sau care-i juraseră cu adevărat credinţă acelui netrebnic de al'Thor. Lui Pedron Niall s-ar putea să nu-i placă asta, dar el poruncise ca Altara şi Murandy să fie înecate în sânge şi cuprinse de haos, şi doar Niall şi Copiii Luminii le-ar fi salvat, o nebunie care, evident, urma să fie aşezată la picioarele aşa-zisului Dragon Renăscut. Şi el făcuse toate astea. Frica pusese stăpânire pe cele două ţări. Zvonurile cum că vrăjitoarele

străbăteau aceeaşi ţară erau o recompensă în plus. Vrăjitoarele din Tar Valon şi cei juraţi Dragonului, Aes Sedai luând cu ele tinere şi proclamând Dragoni falşi, sate în flăcări şi bărbaţi bătuţi în cuie în uşile propriilor hambare – toate erau zvonuri care circulau pe străzi. Niall va fi mulţumit şi va trimite şi alte porunci. Era de neimaginat că Pedro se aştepta ca Elayne Trakand să fie răpită de Carridin din Palatul Tarasin.

O altă furnică traversă masa incrustată cu fildeş şi ajunse pe hârtie. El o strivi cu degetul mare, mânjind un cuvânt, şi acesta deveni indescifrabil. Va trebui să refacă tot raportul. Simţea nevoia să bea ceva. Pe masa de lângă uşă avea nişte coniac în sticla din cristal, însă nu voia ca femeia să-l vadă bând. Înăbuşindu-şi un oftat, puse scrisoarea deoparte şi scoase din mânecă o batistă cu care-şi şterse mâna.

– Aşadar, Shiaine, ai, în sfârşit, ceva de raportat? Sau ai venit să ceri mai mulţi bani?

Ea îi zâmbi apatică dintr-un fotoliu înalt, sculptat.

– Căutările aduc şi cheltuieli, răspunse ea cu un accent apropiat de cel al unui nobil din Andoran. Mai ales atunci când nu vrem să stârnim curiozitatea.

Cei mai mulţi oameni ar fi fost tulburaţi văzându-l pe Jaichim Carridin chiar şi curăţându-şi peniţa, cu faţa lui împietrită şi ochii adânciţi în orbite, cu mantia albă peste haină, purtând soarele auriu al Copiilor Luminii întipărit pe toiagul ciobănesc al Mâinii. Nu şi Mili Skane însă. Acesta era numele ei adevărat, cu toate că ea nu ştia că el îl cunoştea. Fiica unui şelar dintr-un sat de lângă Whitebridge, plecase în Turnul Alb la cincisprezece ani, încă un lucru pe care-l credea secret. Nu fusese începutul cel mai bun când devenise iscoadă a Celui Întunecat, deoarece vrăjitoarele îi spuseseră că nu va putea conduce Puterea. Însă, până la sfârşitul anului, ea nu numai că găsise un cerc în Caemlyn, ci şi ucisese pentru prima oară. În următorii şapte ani, mai adăugase nouăsprezece crime. Ea era cea mai pricepută asasină disponibilă şi un vânător care putea găsi pe oricine şi orice. Atâta ştia Carridin când ea fusese trimisă la el. Acel cerc îi dădea ei raportul în prezent. Câţiva dintre ei erau nobili şi cei mai mulţi, bătrâni, dar nimic n-avea importanţă pentru slujitorii Marelui Senior al Întunericului. Un alt cerc, care lucra pentru Carridin, era condus de un cerşetor noduros, cu un singur ochi şi fără dinţi, care avea obiceiul de a se spăla doar o dată în an. În cazul în care circumstanţele ar fi fost

altele, Carridin ar fi îngenuncheat el însuşi în faţa Bătrânului Cully, singurul nume pe care-l accepta ticălosul împuţit. Mili Skane se ploconea, cu siguranţă, în faţa Bătrânului Cully, cum făceau toţi camarazii din cercul ei, nobili sau nu. Îl irita la culme pe Carridin că „Doamna Shiaine" se arunca degrabă în genunchi dacă bătrânul cerşetor cu părul slinos intra în încăpere, iar în faţa lui şedea picior peste picior, zâmbind şi aparent nerăbdătoare ca întâlnirea să ia sfârşit. Ei i se spusese să i se supună în totalitate de către cineva în faţa căruia până şi Bătrânul Cully s-ar fi ploconit, şi-apoi, el avea nevoie disperată de reuşită. De celelalte intrigi ale lui Niall putea să se aleagă praful, însă nu şi de aceasta.

– Multe lucruri le pot fi trecute cu vederea celor care-şi îndeplinesc sarcinile primite, zise el, aşezându-şi condeiul în suportul din fildeş şi dându-şi scaunul în spate.

Era un bărbat înalt, care domina ameninţător, conştient că oglinzile cu rame poleite de pe perete reflectau o figură puternică, un om periculos.

– Până şi rochiile, zorzoanele şi jocurile de noroc, plătite cu monede menite a fi folosite pentru informaţii.

Ea încetă o clipă să-şi mai legene piciorul, apoi începu din nou, dar zâmbea forţat şi era palidă. Deşi membrii cercului ei o ascultau, aceştia ar fi atârnat-o de picioare şi ar fi jupuit-o de vie dacă el ar fi poruncit acest lucru.

– N-ai realizat prea multe, nu-i aşa? De fapt, mi se pare că n-ai realizat nimic.

– Există obstacole, după cum bine ştii, replică ea încet, reuşind să-l privească drept în ochi.

– Doar nişte scuze. Mai bine povesteşte-mi despre obstacolele peste care ai trecut, nu despre cele de care te-ai împiedicat şi ai căzut. Vei avea o cădere lungă dacă vei da greş.

Întorcându-se cu spatele, Jaichim se duse agale la cea mai apropiată fereastră. Şi el putea avea parte de o cădere lungă şi nu voia să rişte ca ea să citească ceva în ochii lui. Razele soarelui pătrundeau oblic prin paravanul din piatră ornat. În încăperea cu tavan înalt, cu pardoseală din gresie verde cu alb şi cu pereţi zugrăviţi într-un albastru-deschis, era, comparativ, mai răcoare datorită pereţilor groşi ai Palatului, însă arşiţa de afară se furişa înăuntru pe lângă ferestre. Aproape că simţea mirosul coniacului din partea cealaltă a încăperii. Abia aştepta ca ea să plece.

– Seniore Carridin, cum aş putea întreba pe cineva direct despre obiectele Puterii? Acest lucru *ar stârni* bănuieli, plus că în oraş sunt şi Aes Sedai dacă-ţi aminteşti.

Privind la strada de jos printre ornamentele răsucite, el strâmbă din nas din cauza mirosurilor. Toate soiurile de mirosuri colcăiau acolo, jos. Un arafellin cu părul împletit în două cozi lungi şi cu o sabie curbată pe spate îi aruncă o monedă unui cerşetor fără un braţ, care privi încruntat darul înainte să-l vâre în zdrenţe şi să înceapă din nou să se tânguiască în faţa trecătorilor. Un individ într-o haină de un roşu aprins, jerpelită, şi pantaloni de un galben ţipător se îndepărta în fugă de o prăvălie, ţinând la piept un maldăr de haine, urmărit de o femeie bălaie, care striga în gura mare, cu fustele ridicate deasupra genunchilor. Aceasta îl depăşi pe paznicul voinic care rămase în urma ei, fluturându-şi bastonul. Vizitiul unei trăsuri roşii, cu moneda de aur a cămătarilor şi palma deschisă pe portieră, îl ameninţa cu biciul pe cărăuşul unei căruţe cu coviltir ai cărui cai se încâlciseră cu cei ai trăsurii, amândoi umplând strada de înjurături. Ţânci tuciurii ai străzii stăteau ghemuiţi în spatele unui căruţ dărăpănat şi şterpeleau fructe zbârcite aduse de la ţară. O femeie tarabonezăşi croia drum prin mulţime. Cu faţa acoperită cu un voal şi părul negru împletit în cozi subţiri, atrăgea privirile tuturor bărbaţilor cu rochia ei roşie şi prăfuită, care i se mula ostentativ pe trup.

– Trebuie să-mi mai dai timp, Seniore. *Trebuie*! Nu pot face imposibilul, cu siguranţă nu în câteva zile.

Nişte gunoaie toţi. Flămânzi de aur şi Vânători ai Cornului, hoţi, refugiaţi, chiar şi din seminţia Pribegilor. Pleavă. Revoltele vor fi uşor de stârnit, un soi de purificare a acestei mizerii. Străinii erau întotdeauna prima ţintă, învinuiţi mereu pentru tot ce mergea rău, alături de vecinii care aveau nenorocul să se afle de partea greşită a baricadei, femeile care făceau contrabandă cu ierburi şi leacuri şi oamenii fără prieteni, mai ales cei care locuiau singuri. Manipulată corect, cu cea mai mare grijă în astfel de situaţii, o revoltă reuşită ar putea face ca Palatul Tarasin să ardă din temelii şi, odată cu el, şi nenorocita aceea de Tylin, precum şi vrăjitoarele. Privi insistent furnicarul de jos. Revoltele aveau însă tendinţa de a scăpa de sub control; Garda Civilă s-ar putea mobiliza şi, inevitabil, câţiva Slujitori adevăraţi ar profita imediat de situaţie. Nu-şi putea permite să rişte ca unii dintre aceştia să fie din cercurile pe care le vâna el. De fapt, chiar şi câteva zile de frământări le-ar fi întrerupt

lucrarea. Tylin nu era suficient de importantă pentru asta; adevărul fie spus, ea nu era deloc importantă. Încă nu. Niall își putea permite să dezamăgească, dar nu și adevăratul lui stăpân.

– Seniore Carridin...

În vocea lui Shiaine se simțea o oarecare sfidare. El o lăsase să se perpelească prea mult.

– Seniore Carridin, unii oameni din cercul meu se întreabă de ce căutăm...

El dădu să se întoarcă și s-o pună la punct – avea nevoie de reușită, nu de scuze, nu de întrebări! –, însă vocea ei se estompă atunci când ochii lui căzură pe un tânăr care stătea de partea cealaltă a străzii, într-o haină albastră cu atâta broderie roșu cu auriu pe mâneci și pe revere încât ar fi ajuns pentru doi nobili. Mai înalt decât majoritatea, tânărul își făcea vânt cu o pălărie neagră cu boruri largi și-și aranja eșarfa de la gât în timp ce vorbea cu un bărbat gheboșat, cu părul alb. Carridin îl recunoscu pe tânăr.

Brusc, el se simți ca și când i-ar fi fost legată în jurul gâtului o frânghie, al cărei nod se strângea tot mai mult. Pentru o secundă, o față ascunsă în spatele unei măști roșii îi apăru dinaintea ochilor. Niște ochi negri ca noaptea se holbau la el, apoi își făcură apariția grote nesfârșite de flăcări. Ochii se holbau la el în continuare. În mintea lui, lumea era cuprinsă de foc, imagini în cascadă care-l loveau și-l bântuiau de-i venea să țipe. Siluetele a trei bărbați tineri levitau, iar unul dintre ei începu să strălucească. Era imaginea bărbatului din stradă, care devenea din ce în ce mai strălucitoare. Aceasta trebuie să fi transformat orice ochi viu în cenușă și încă strălucea și ardea. Un corn încovoiat din aur venea în viteză către el, cu un vuiet care-i cutremură sufletul, pe urmă se transformă într-un inel de lumină aurie, care-l învălui și-l îngheță până când ultima părticică din el, care-și amintea numele lui, era convinsă că oasele i se vor sparge. Un pumnal cu vârful din rubin se îndreptă, învârtindu-se, direct spre el. Lama lui curbată îl nimeri între ochi, afundându-se adânc, adânc, până când mânerul aurit și restul dispărură, iar el cunoscu agonia care-i șterse orice gând despre durere. El s-ar fi rugat unui Creator pe care-l abandonase de mult dacă și-ar fi amintit cum. Ar fi țipat dacă și-ar fi amintit cum, dacă și-ar fi adus aminte că oamenii țipau, că el era om. Neîncetat, mai mult și mai mult...

Ducându-și mâna la frunte, se întrebă de ce aceasta tremura. Îl durea și capul. Fusese ceva... Tresări când privi strada de jos. Totul

se schimbă într-o fracţiune de secundă, oamenii erau diferiţi, căruţele cu coviltir se deplasau, trăsurile colorate şi caretele erau înlocuite de altele. Mai rău, Cauthon dispăruse. Îi venea să bea tot coniacul din sticlă dintr-o înghiţitură.

Dintr-odată, îşi dădu seama că Shiaine tăcea. Se întoarse, pregătit s-o pună la punct.

Ea stătea aplecată în faţă, fiind pe punctul de a se ridica. Puse o mână pe braţul scaunului, iar cu cealaltă schiţă un gest. Pe faţa ei îngustă se citea sfidarea, dar nu în legătură cu Carridin. Femeia nu se mişca, nu clipea. El nu era prea convins că ea mai respira. Carridin abia dacă o observa.

– Chibzuiţi? îl întrebă Sammael. Oare aş putea măcar nădăjdui că este vorba despre ce anume aţi venit aici să găsiţi pentru mine?

Sammael era un bărbat înalt, musculos şi solid. Purta o haină cu guler înalt, specifică locuitorilor din Illian, atât de bogată în ţesături din aur, încât era greu să-ţi dai seama că haina era verde. Faptul că era unul dintre Rătăciţi îi conferea un anumit statut. Ochii lui albaştri erau mai reci decât iarna. O cicatrice palidă îi brăzda faţa de la linia aurie a părului până la bărbia lui pătrată, semănând cu o decoraţie potrivită. El dădea la o parte, călca în picioare sau rădea tot ce-i stătea în cale. Carridin ştia că Sammael l-ar fi băgat în sperieţi dacă ar fi fost cineva pe care l-ar fi întâlnit din întâmplare.

Îndepărtându-se repede de fereastră, Jaichim căzu în genunchi dinaintea Rătăcitului. Acesta le dispreţuia pe vrăjitoarele din Tar Valon; dispreţuia pe oricine folosea Puterea şi se juca nepăsător cu ceea ce stricase lumea odinioară, folosind ceva ce muritorii de rând n-ar trebui să atingă. Şi acest bărbat folosea Puterea, dar Rătăciţii nu erau muritori de rând. Poate nu erau deloc muritori. Iar dacă Jaichim Carridin va sluji bine, poate nu va mai fi nici el.

– Mare Senior, l-am văzut pe Mat Cauthon.

– Aici?

În mod ciudat, Sammael păru uluit preţ de o secundă. Murmură ceva pentru sine, iar Carridin păli când surprinse un cuvânt.

– Seniore, ştii că n-aş trăda niciodată...

– Tu? Idiotule! N-ai curajul. Eşti convins că l-ai văzut pe Cauthon?

– Da, Mare Senior. Pe stradă. Ştiu că-i pot da din nou de urmă.

Sammael îl privi încruntat, mângâindu-şi barba şi uitându-se prin Jaichim. Lui Carridin nu-i plăcea să se simtă neimportant, mai ales atunci când ştia că era adevărat.

– Nu, spuse într-un final Sammael. Căutarea ta este cel mai important lucru, *singurul* lucru în ceea ce ne priveşte. Fireşte că moartea lui Cauthon ar fi mai convenabilă, însă nu şi dacă va atrage atenţia aici. Dacă vom vedea că atenţia a fost deja atrasă şi el se va amesteca în căutarea ta, atunci va muri, altminteri, mai poate aştepta.

– Dar...

– Oare n-ai auzit ce-am spus? se răsti el şi, din cauza cicatricii, zâmbetul i se transformă în rânjet. Am văzut-o pe sora ta, Vanora, de curând. La început, n-a arătat prea bine. Ţipa şi plângea, se zvârcolea şi-şi smulgea părul din cap. Femeile suferă mai mult decât bărbaţii atunci când Myrddraalii, aceste creaturi ale Umbrei, le acordă atenţie. Până şi Myrddraalii trebuie să-şi găsească plăcerea undeva. Nu-ţi face griji, n-a suferit prea mult. Trolocii sunt mereu înfometaţi, adăugă el şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă, iar vocea îi deveni de gheaţă. Şi cei care nu se supun se pot trezi deasupra unui foc de tabără. Vanora părea să zâmbească. Oare crezi că ai putea zâmbi dacă ai fi pus la proţap?

Carridin înghiţi cu noduri, înăbuşindu-şi un ţipăt de durere pentru Vanora, cea care era mereu zâmbitoare şi se pricepea de minune la cai, îndrăznind să galopeze acolo unde alţii nu cutezau să păşească. Ea fusese sora lui preferată şi totuşi era moartă, iar el, nu. Dacă ar fi existat cruţări în lume, ea nu le aflase.

– Trăiesc să-l slujesc şi să-l ascult pe Marele Senior.

Nu credea că era laş, deşi nimeni nu ieşea din porunca vreunui Rătăcit. Sau, poate, doar o singură dată.

– Atunci, găseşte ceea ce vreau! tună Sammael. Ştiu că este ascuns undeva în acest *kjasic* de oraş nenorocit! *Ter'angreal*, *angreal*, chiar şi *sa'angreal!* Le-am luat urma! Nu trebuie decât să le găseşti, Carridin! Nu mă face să-mi pierd răbdarea!

– Mare Senior... bâigui Jaichim încercând să-şi umezească gura. Mare Senior, există vrăjitoare... Aes Sedai... aici. Nu ştiu sigur câte. Dacă vor auzi, fie şi o şoaptă...

Făcându-i semn să tacă, Sammael începu să măsoare încăperea, trei paşi încolo, trei paşi încoace, cu mâinile la spate. Nu părea îngrijorat, doar... îngândurat. Într-un final, el încuviinţă din cap.

– Îţi voi trimite... pe cineva... ca să te ocupi de aceste *Aes Sedai*, râse el scurt. Aproape că-mi doresc să le văd feţele. Prea bine. Mai ai ceva vreme. Apoi altcineva, poate, va primi o şansă.

Ridică încet cu un deget o şuviţă din părul lui Shiaine. Aceasta stătea tot nemişcată şi, de asemenea, nu clipea.

– Copila asta va profita, cu siguranţă, de ocazie.

Carridin încercă să-şi alunge un fior de teamă ce-l cuprinsese. Rătăciţii te coborau la fel de repede cum te înălţau şi la fel de des. Eşecul nu rămânea niciodată nepedepsit.

– Mare Senior, favoarea pe care ţi-am cerut-o. Dacă aş putea şti... Ai... vei...?

– Ai foarte puţin noroc, Carridin, răspunse Sammael cu un zâmbet. Ar fi mai bine să nădăjduieşti că vei reuşi să-mi îndeplineşti poruncile. Se pare că cineva se asigură că măcar unele dintre poruncile lui Ishamael sunt îndeplinite.

Deşi zâmbea, părea departe de a fi amuzat. Sau o fi fost din cauza cicatricii?

– L-ai dezamăgit şi ţi-ai pierdut toată familia din cauza asta. Acum, doar mâna mea te mai protejează. Odată, cu mult timp în urmă, am văzut cum trei Myrddraali l-au făcut pe un bărbat să le-o dea mai întâi pe soţia lui, apoi pe fiica lui, pe urmă cum i-a implorat să-i taie piciorul drept, după aceea pe cel stâng, ulterior braţele şi în final să-i scoată ochii, rosti el şi acea enumerare părea să fie mai rea decât orice strigăte sau mârâieli din cauza tonului său colocvial. Pentru ei a fost un joc, înţelegi, să vadă cât de multe îi va implora bărbatul să-i ia. I-au lăsat limba la urmă, firește, deşi nu mai rămăsese cine ştie ce din el până în acel moment. Bărbatul fusese destul de puternic, chipeş şi faimos. Invidiat. Nimeni nu va mai invidia ceea ce aceştia au aruncat în cele din urmă trolocilor. Nici nu-ţi poţi închipui ce sunete a scos. Găseşte ceea ce vreau, Carridin! N-o să-ţi placă dacă-mi voi retrage mâna.

Brusc, apăru o linie verticală de lumină în faţa celui Numit, care părea să prindă contur, lărgindu-se până când deveni o gaură... pătrată. Lui Carridin i se tăie răsuflarea. Privea printr-o gaură deschisă în aer la ceva plin de coloane cenuşii şi învăluit într-o ceaţă deasă. Sammael păşi prin ea, iar deschizătura se închise brusc, o linie strălucitoare de lumină care apoi dispăru. Carridin nu mai vedea decât o strălucire purpurie.

Se ridică în picioare, clătinându-se. Eşecul era întotdeauna pedepsit, iar cei care nu se supuneau Celor Numiţi nu scăpau cu viaţă.

Deodată, Shiaine începu să se mişte, pe urmă se ridică de pe scaun.

– Ia seama la mine, *Bors*, rosti ea, după aceea tăcu, holbându-se la fereastra în faţa căreia stătuse el.

Îşi mişcă ochii repede. Când îl găsiră pe el, tresări. Jaichim ar fi putut fi unul dintre Cei Numiţi după felul în care-i ieşeau ochii din orbite.

Cei care nu se supuneau Celor Numiţi nu scăpau cu viaţă. El îşi lipi palmele de tâmple. Simţea că îi exploda capul.

– În oraş se află un bărbat, Mat Cauthon. Îl vei...

Ea tresări uşor, iar el se încruntă.

– Îl cunoşti?

– Am auzit acest nume, răspunse ea, „cu precauţie şi cu mânie", ar fi zis el. Puţini dintre cei care au legătură cu al'Thor rămân necunoscuţi prea multă vreme.

Când el se apropie, ea îşi încrucişă braţele la piept în semn de apărare şi, cu mare efort, încercă să nu se clatine pe picioare.

– Ce caută un fermier amărât în Ebou Dar? Cum a...?

– Nu mă plictisi cu întrebări prosteşti, Shiaine!

Nu-l mai duruse niciodată atât de tare capul; niciodată. Avea senzaţia că cineva îi implânta un pumnal în cap, chiar între ochi. Niciunul nu rămânea în viaţă...

– Îi vei pune pe cei din cercul tău să-l găsească de îndată pe Cauthon. Pe toţi.

Bătrânul Cully urma să sosească în seara aceea, furişându-se prin spatele grajdurilor; ea nu trebuia să ştie că vor mai fi şi alţii acolo.

– Nimic nu trebuie să vă stea în cale.

– Dar am crezut...

Ea rămase fără aer atunci când el o apucă de gât. Un pumnal subţire apăru în mâna ei, însă el i-l smulse. Femeia începu să se zvârcolească, dar el îi lipi faţa de masă, obrazul ei mânjindu-se cu cerneala încă udă de pe scrisoarea pe care Jaichim i-o scrisese lui Pedron Niall. Doar pumnalul pus în faţa ochilor ei o făcu să încremenească. Din întâmplare, vârful străpunse coala de hârtie şi nimeri unul dintre picioarele unei furnici. Aceasta începu să se zvârcolească în zadar.

– Eşti o insectă, Mili, rosti el şi, din cauza durerii de cap, vocea îi era răguşită. A sosit vremea să înţelegi acest lucru. Toate insectele seamănă între ele şi, dacă una nu va fi de ajuns...

Ea îi urmări cu privirea degetul mare care începu să coboare. Când acesta strivi furnica, ea tresări.

– Trăiesc ca să te slujesc şi să te ascult, stăpâne, îngăimă ea cu respiraţia întretăiată.

Îi spusese aceste cuvinte Bătrânului Cully de fiecare dată când el îi vedea împreună, însă niciodată lui.

– Te cred şi eu că mă vei asculta...

Nimeni nu supravieţuia dacă nu se supunea. Nimeni.

CAPITOLUL 16

O atingere pe obraz

Palatul Tarasin era un amestec de marmură lucioasă şi ipsos alb, cu balcoane prevăzute cu grilaje din fier forjat, vopsite în alb, şi pasarele mărginite de coloane. Era înalt de patru etaje. Porumbeii zburau în jurul domurilor ascuţite şi al turlelor înalte ale balcoanelor, înconjurate de ornamente din gresie roşie sau verde, care străluceau în lumina soarelui. Porţile arcuite din Palat dădeau spre diferite curţi interioare şi multe altele străpungeau pereţii înalţi, ascunzând grădinile. Nişte trepte albe ca zăpada şi late de doi metri urcau în partea dinspre Piaţa Mol Hara către nişte uşi uriaşe, sculptate cu modele întortocheate, la fel ca balcoanele, şi acoperite cu aur bătut.

Cei doisprezece străjeri care stăteau aliniaţi dinaintea acestor uşi, transpirând în soare, purtau platoşe aurite peste hainele verzi şi pantaloni albi, bufanţi, îndesaţi în cizme de un verde-închis. Şnururi verzi fixau materialul alb, răsucit în jurul coifurilor aurii, care le atârnau mai departe pe spate. Până şi halebardele şi tecile pumnalelor şi săbiilor lor scurte aveau o strălucire aurie. Parcă erau străjeri de admirat, nu pregătiţi de luptă. Însă când Mat ajunse în capul scărilor, văzu în palmele lor bătăturile de spadasin. De obicei, intra printr-o curte cu grajduri, ca să verifice caii în trecere,

dar de data asta avea de gând să pătrundă în Palat aşa cum o făcea un senior.

– Lumina să vă binecuvânteze pe toţi, i se adresă Mat ofiţerului, un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât el.

Locuitorii din Ebou Dar erau oameni civilizaţi.

– Am venit să las un mesaj pentru Elayne Sedai şi Nynaeve Sedai. Sau să li-l transmit prin viu grai dacă au revenit.

Ofiţerul se holbă la el, apoi privi consternat scările. Şnurul auriu, precum şi cel verde de pe coiful lui ascuţit desemnau un rang pe care Mat nu-l cunoştea. Bărbatul ţinea în mână un toiag aurit în loc de halebardă, care avea un capăt ascuţit şi un cârlig. Semăna cu o săpăligă. După expresia de pe faţa lui, nimeni nu mai urcase până atunci pe acele scări. Scrutând haina lui Mat, vizibil îngândurat, ofiţerul hotărî, într-un final, că nu-l putea alunga. Oftând, bărbatul murmură la rândul lui o binecuvântare, pe urmă, întrebându-l pe Mat cum îl cheamă, deschise o uşiţă dintr-una mai mare şi-l invită într-un vestibul enorm, înconjurat de cinci balcoane cu sculpturi din piatră şi un tavan în formă de dom, vopsit ca şi cerul, cu nori şi soare.

Când străjerul pocni din degete, îşi făcu apariţia o servitoare zveltă, cu tenul măsliniu, fin, îmbrăcată într-o rochie albă, prinsă mai sus în partea stângă, pentru a lăsa să se vadă poalele verzi. Pe sânul stâng erau brodate tot în verde Ancora şi Sabia. Ea traversă repede pardoseala din marmură roşu cu albastru, părând speriată şi făcând pe rând câte o plecăciune lui Mat şi ofiţerului. Părul negru şi scurt îi încadra faţa frumoasă. Livreaua pe care o purta avea cea mai adâncă şi mai îngustă răscroială, care se întâlnea la toate femeile din Ebou Dar, în afară de cele de viţă nobilă. Pentru prima oară, Mat nu observă acest lucru. Când ea află ce dorea el, ochii ei mari şi negri se făcură şi mai mari. Femeile Aes Sedai nu erau tocmai necunoscute în Ebou Dar, dar cei mai mulţi dintre locuitori le ocoleau.

– Da, domnule locotenent, zise ea, făcând din nou o plecăciune. Firește, domnule locotenent. Dacă doriţi să mă urmaţi, Seniore?

Firește că dorea.

Afară, Ebou Dar avea o strălucire albă, însă în interior era plin de culoare. Coridoarele generoase din Palat păreau nesfârşite, ici tavanul înalt era albastru, iar pereţii galbeni, colo pereţii erau de un roşu-deschis, iar tavanul verde, schimbându-se la fiecare

cotitură. Combinațiile de culori ar fi șocat pe oricine, nu și pe un Pribeag însă. Cizmele lui Mat răsunau puternic pe gresia în două, sau trei, sau, uneori, patru culori, montată în formă de romb, sau stea, sau triunghi. În locul unde coridoarele se intersectau, exista câte un mozaic din bucăți mici de gresie, în spirale, împletituri și bucle complicate. Câteva tapiserii din mătase înfățișau scene de pe mare, iar în nișele arcuite se aflau boluri de cristal sculptat, statuete și porțelan galben al Oamenilor Mării, care ar fi costat bani frumoși oriunde. Din când în când, câte un servitor în livrea trecea grăbit și tăcut, ducând de cele mai multe ori în mână o tavă din argint sau din aur.

De obicei, afișarea bogăției îl făcea pe Mat să se simtă confortabil. În primul rând, acolo unde existau bani, o parte din ei ajungea în buzunarele lui. De astă dată, era din ce în ce mai nerăbdător cu fiecare pas. Și neliniștit. Ultima oară când trecuse prin starea asta, asemănătoare cu rostogolirea unui zar în mintea lui, fusese chiar înainte să se trezească în fața lui cu trei sute de oameni ai Oștii, cu o mie de Lei Albi ai lui Gaebril pe creastă și cu alți o mie venind în galop pe drum, în spatele lui, moment în care-și dorise cu ardoare să se îndepărteze cât mai mult de toată acea încurcătură. Atunci, el reușise să evite măcelul cu ajutorul amintirilor altor oameni și cu mai mult noroc decât ar fi avut dreptul. Zarul simboliza aproape întotdeauna primejdie și încă ceva a cărui semnificație n-o deslușise încă. Gândul că s-ar putea trezi cu țeasta zdrobită nu era suficient și o dată sau de două ori el scăpase, și totuși, posibilitatea ca Mat Cauthon să moară într-un mod spectaculos părea cea mai obișnuită cauză. Un lucru improbabil, poate, în Palatul Tarasin, dar „improbabil" nu făcea ca zarul să dispară. Avea de gând să transmită mesajul, apoi să le apuce pe Nynaeve și pe Elayne de ceafă, dacă i se va ivi ocazia, să le spună câteva să-l țină minte, iar pe urmă să plece.

Tânăra înainta cu pași repezi în fața lui, până când ajunseră dinaintea unui bărbat scund și corpolent, puțin mai în vârstă decât ea. Era un alt servitor, îmbrăcat în pantaloni strâmți și albi, o cămașă albă cu mâneci largi și o vestă lungă, verde, cu Ancora și Sabia Casei Mitsobar într-un cerc alb.

– Jupâne Jen, spuse ea, făcând din nou o plecăciune, acesta este Seniorul Mat Cauthon, care dorește să lase un mesaj pentru onorata Elayne Sedai și pentru onorata Nynaeve Sedai.

– Prea bine, Haesel. Poţi pleca, zise Jen, apoi îi făcu o plecăciune lui Mat. Dacă doriţi să mă urmaţi, Seniore?

Jen îl conduse în faţa unei femei cu faţa întunecată, de vârstă mijlocie, şi făcu o plecăciune.

– Stăpână Carin, acesta este Seniorul Mat Cauthon, care doreşte să lase un mesaj pentru onorata Elayne Sedai şi pentru onorata Nynaeve Sedai.

– Prea bine, Jen. Poţi pleca. Dacă doriţi să mă urmaţi, Seniore?

Carin îl conduse pe nişte scări şerpuitoare din marmură, cu contratreptele vopsite în galben şi roşu, la o femeie slabă, pe nume Matilde. Aceasta îl predă unui individ vânjos, numit Bren, care-l conduse la un bărbat cu început de chelie, Madic, fiecare puţin mai în vârstă decât celălalt. În locul unde cinci coridoare se întâlneau asemenea spiţelor de roată, Madic îl lăsă în grija unei femei dolofane, Laren, încărunţită pe la tâmple şi cu o atitudine impunătoare. Asemenea lui Carin şi lui Matilde, aceasta avea ceea ce locuitorii din Ebou Dar numeau „Cuţitul Căsniciei": un pumnal lung şi curbat purtat, de obicei, la cingătoare. Cuţitul atârna cu mânerul în jos de un lanţ din argint între sânii ei mai mult decât voluptuoşi. Cele cinci nestemate albe de pe mâner, două înconjurate de roşu, şi patru rubine, unul înconjurat de negru, însemnau că trei dintre cei nouă copii ai ei muriseră în duel, dintre care doi fii. Renunţând la curtoazia pe care i-o arătase lui Mat, Laren traversă unul dintre coridoare, dar el se grăbi s-o apuce de braţ.

Femeia îşi ridică uşor sprâncenele negre când se uită la mâna lui. Deşi ea n-avea un alt pumnal în afară de „Cuţitul Căsniciei", el îi dădu drumul imediat. Tradiţia spunea că ea nu putea folosi cuţitul decât în cazul soţului ei, totuşi n-avea rost să mai insiste.

– Cât de departe trebuie să merg ca să las un mesaj? întrebă Mat pe un ton aspru. Conduceţi-mă la odăile lor! Două Aes Sedai n-ar trebui să fie atât de greu de găsit. Doar nu suntem în nenorocitul ăla de Turn Alb.

– Aes Sedai? rosti o femeie în spatele lui, cu un puternic accent illian. Dacă eşti în căutarea a două Aes Sedai, le-ai găsit.

Expresia de pe faţa lui Laren nu se schimbă deloc sau foarte puţin. Femeia îşi aruncă ochii aproape negri dincolo de el, iar Mat era sigur că putea citi îngrijorarea în ei.

Scoţându-şi pălăria, Mat se întoarse cu un zâmbet pe buze. Deoarece avea la el medalionul din argint în formă de cap de vulpe,

femeile Aes Sedai nu-l descurajau defel. Mă rog, nu prea mult. Medalionul avea acele defecte. Poate că zâmbetul lui nu era chiar atât de relaxat.

Cele două femei care-l înfruntau nu puteau fi mai diferite. Una era zveltă, cu un zâmbet îmbietor, îmbrăcată într-o rochie verde cu auriu, care doar lăsa să se ghicească un piept frumos. Dacă n-ar fi fost faţa ei fără vârstă, lui i-ar fi trecut prin minte să înceapă o conversaţie. Femeia avea un chip frumos şi nişte ochi suficient de mari încât un bărbat să se piardă în ei. Păcat! Şi cealaltă avea un chip fără vârstă, însă el avu nevoie de o clipă ca să observe acest lucru. Lui i se păru că a doua femeie se încrunta, până când îşi dădu seama că aia trebuie să fi fost expresia ei obişnuită. Rochia sa întunecată, aproape neagră, îi acoperea trupul de la încheieturile mâinilor şi până la bărbie, lucru pentru care el era recunoscător. Ea părea sfrijită, ca un mărăcine bătrân. Arăta de parcă ar fi mâncat scaieţi la micul dejun.

– Încerc să las un mesaj pentru Nynaeve şi pentru Elayne, le explică el. Această femeie...

Clipi, privind de-a lungul fiecărui coridor. Servitorii treceau în grabă, dar Laren dispăruse. N-ar fi crezut niciodată ca ea să se mişte atât de repede.

– Oricum, vreau să las un mesaj, repetă el, apoi adăugă cu precauţie: Sunteţi prietene cu ele?

– Nu prea, răspunse femeia cea drăguţă. Eu sunt Joline, iar ea este Teslyn. Iar dumneata eşti Mat Cauthon.

Lui Mat i se puse un nod în stomac. Existau nouă Aes Sedai în Palat, iar el tocmai întâlnise două dintre adeptele Elaidei. Şi una din ele era Roşie. Nu că ar fi avut de ce să se teamă. Îşi coborî mâna în partea laterală, înainte ca ea să atingă capul de vulpe de sub haine.

Cea care mânca scaieţi – Teslyn – se apropie. După spusele lui Thom, aceasta era Conducătoare, însă nici măcar Thom nu înţelegea ce căuta acolo o Conducătoare.

– Ne-am dori să fim prietenele lor dacă am putea. Au nevoie de prieteni, jupâne Cauthon, aşa cum ai şi dumneata.

Privirea ei parcă încerca să-i sfredelească ţeasta.

Joline veni mai aproape şi-şi aşeză o mână pe reverul lui. Mat ar fi răspuns acelui zâmbet ademenitor dacă ar fi fost vorba de o altă femeie. Ea făcea parte din Ajah Verde.

– Se află pe un teritoriu periculos şi sunt oarbe la ce le aşteaptă. Ştiu că eşti prietenul lor. Ai putea dovedi acest lucru prin a le spune să termine cu prostiile astea înainte să fie prea târziu. Copiii nechibzuiţi care întind prea mult coarda pot primi pedepse destul de severe.

Mat voia să se retragă; până şi Teslyn se apropiase atât de mult, încât aproape că-l putea atinge. În schimb, el afişă un rânjet insolent. Acasă, din cauza acestui zâmbet, dădea mereu de belele, dar i se părea potrivit în situaţia dată. Se prea putea ca zarurile din mintea lui să nu fi avut nicio legătură cu cele două, altminteri s-ar fi oprit din rotit. Plus că avea medalionul.

– Aş zice că stau bine cu vederea.

Cu siguranţă că Nynaeve trebuia adusă cu picioarele pe pământ, la fel şi Elayne, totuşi el n-avea de gând să stea cu mâinile în sân şi s-o asculte pe femeia aceea vorbind-o de rău pe Nynaeve. Dacă asta însemna să-i ia apărarea şi lui Elayne, atunci fie.

– Poate voi ar trebui să terminaţi cu prostiile.

Lui Joline îi dispăru zâmbetul de pe faţă, însă Teslyn îl înlocui cu unul caracteristic ei, un zâmbet tăios.

– Ştim despre dumneata, jupâne Cauthon, rosti ea sigură de sine şi semănând cu o femeie căreia îi venea să jupoaie ceva, orice i-ar fi căzut în mână. *Ta'veren*, zice-se, cu efecte periculoase. Asta înseamnă mai mult decât zvonuri.

Faţa lui Joline era împietrită.

– Un tânăr în poziţia dumitale, care doreşte să-şi asigure viitorul, ar putea face mai rău decât să caute protecţia Turnului. N-ar fi trebuit să pleci niciodată de acolo.

El simţi cum i se strânge şi mai tare stomacul. Ce altceva mai ştiau? Cu siguranţă, nu şi despre medalion. Nynaeve şi Elayne ştiau, la fel şi Adeleas şi Vandene. Doar Lumina ştie cu cine vorbiseră despre el, însă, negreşit, nu cu acestea două. În ceea ce-l privea pe el, existau lucruri mai rele decât *ta'veren*, sau capul de vulpe, chiar şi decât Rand. Dacă ştiau despre nenorocitul acela de Corn...

Brusc, fu smuls de lângă ele atât de violent, încât se împletici şi fu cât pe ce să-şi scape din mână pălăria. O femeie zveltă, cu o faţă fină şi cu părul aproape alb, strâns la ceafă, îl ţinea de mânecă şi de rever. Teslyn îl apucă de partea cealaltă. El o recunoştea, oarecum, pe femeia nou-venită, care purta o rochie cenuşie, simplă. Aceasta era fie Adeleas, fie Vandene, două surori – surori adevărate, nu

doar Aes Sedai – care puteau fi gemene; nu reuşea niciodată să le deosebească. Ea şi Teslyn se uitau una la cealaltă, cu ochi glaciali şi senini, ca două pisici care puseseră laba pe acelaşi şoarece.

– Nu e nevoie să-mi sfâşiaţi haina, mârâi el încercând să se elibereze. Haina?

Nu era convins că ele îl auziseră. Deşi purta medalionul cu cap de vulpe, nu era pregătit să meargă până într-acolo încât să le descleştеze degetele, decât dacă era nevoit.

Alte două Aes Sedai o însoţeau pe această soră, care din cele două o fi fost, cu toate că una dintre ele, o femeie oacheşă şi îndesată, cu ochi curioşi, ieşea în evidenţă doar prin inelul cu Marele Şarpe şi şalul cu franjuri maronii pe care le purta. Flacăra albă a Tar Valonului se zărea printre viţele-de-vie de pe spate. Părea să fie doar puţin mai în vârstă decât Nynaeve, ceea ce însemna că femeia era Sareitha Tomares, Aes Sedai doar de doi ani şi ceva.

– Atât de mult te cobori, încât răpeşti bărbaţi pe coridoare, Teslyn? o întrebă cealaltă. N-are de ce să te intereseze un bărbat care nu poate mânui Puterea.

Scundă şi palidă, într-o rochie cenuşie cu dungi albastre şi tiv din dantelă, femeia degaja o eleganţă fără vârstă şi afişa un zâmbet încrezător. Ea se identifică prin accentul cairhien. Cu siguranţă că el atrăsese cei mai răi câini din curte. Thom nu era sigur dacă Joline sau Teslyn conducea solia Elaidei, totuşi Merilille se afla în fruntea celei care aparţinea idioatelor acelea care o păcăliseră pe Egwene să devină Suprema lor.

Mat s-ar fi putut rade cu zâmbetul tăios al lui Teslyn.

– Nu te preface cu mine, Merilille. Mat Cauthon e de mare interes. N-ar trebui să umble de capul lui.

Vorbea de parcă el nici măcar nu s-ar fi aflat de faţă!

– Nu vă certaţi din cauza mea, zise el şi trase de haină, dar ele nu-i dădură drumul. Se întâmplă multe alte lucruri mai importante.

Cinci perechi de ochi îl făcură să-şi dorească să fi tăcut. Femeile Aes Sedai n-aveau deloc simţul umorului. Mat trase puţin mai tare, iar Vandene sau Adeleas smuci suficient de violent încât *să-i* smulgă haina din mână. Era Vandene, hotărî el, din Ajah Verde. Şi avusese mereu impresia că ea voia să-l răstoarne cu capul în jos şi să-l scuture până când ar fi reuşit să-i smulgă secretul medalionului. Oricare dintre ele era, femeia zâmbi, pe jumătate cu subînţeles, pe jumătate amuzată. Numai că lui nu i se părea nimic amuzant.

Celelalte nu-i acordau prea multă atenţie, ca şi când el s-ar fi evaporat.

– Trebuie arestat, conchise Joline pe un ton hotărât. Pentru siguranţa lui şi a altora. Trei *ta'veren* care vin dintr-un singur sat? Iar unul dintre ei este Dragonul Renăscut? Jupânul Cauthon ar trebui trimis de îndată la Turnul Alb.

Iar el care o considerase frumoasă...

Merilille clătină din cap.

– Îţi supraestimezi poziţia pe care o ocupi aici, Joline, dacă ai impresia că-ţi voi permite, pur şi simplu, să-l iei pe băiat.

– Iar tu ţi-o supraestimezi pe a ta, Merilille.

Joline se apropie până când ajunse s-o privească de sus pe cealaltă femeie. Strângea din buze, cu un aer superior şi condescendent.

– Înţelegi că doar dorinţa noastră de a n-o ofensa pe Tylin este cea care ne opreşte să nu vă pedepsim şi să vă ţinem doar cu pâine şi apă până când *veţi* putea fi trimise înapoi în Turn?

Mat se aştepta ca Merilille să-i râdă în faţă, însă femeia îşi mişcă uşor capul ca şi când ar fi vrut să-şi ia privirea de la Joline.

– N-aţi îndrăzni una ca asta.

Sareitha afişa calmul specific femeilor Aes Sedai ca pe o mască. Deşi avea o expresie impenetrabilă şi-şi aranja cu calm şalul, vocea ei şoptită „striga" că era doar o mască.

– Astea sunt jocuri de copii, murmură Vandene pe un ton sec.

Cu siguranţă, ea era, fiindcă doar ea nu părea deloc tulburată.

Lui Merilille i se schimbă uşor culoarea în obraji, de parcă femeia cu părul alb i s-ar fi adresat ei, dar privirea din ochi îi rămase calmă.

– Doar nu te aştepţi să fim umile, îi replică ea lui Joline cu fermitate. Suntem cinci. Şapte, dacă le punem la socoteală pe Nynaeve şi pe Elayne.

Ultimele cuvinte erau mai mult o cugetare rostită cu voce tare, cu o oarecare şovăire.

Joline ridică o sprânceană. Degetele osoase ale lui Teslyn nu slăbeau strânsoarea, aşa cum nu o slăbeau nici cele ale lui Vandene. Aceasta le privea cu atenţie pe Joline şi pe Merilille cu o expresie impenetrabilă. Aes Sedai erau ca o ţară străină, unde nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi până când era prea târziu. Existau curenţi puternici. Curenţii puternici din jurul femeilor Aes Sedai l-ar putea smulge pe un bărbat ca să-l ducă la pierzare, fără ca ele

măcar să observe asta. Poate sosise vremea să descleştеze nişte degete.

Apariţia bruscă a lui Laren îl scuti de acest efort. Străduindu-se să-şi recapete suflul, ca şi când ar fi fugit, femeia durdulie îşi răsfiră fustele atunci când făcu o reverenţă mult mai adâncă în faţa lor decât îi făcuse lui.

– Îmi cer iertare că vă deranjez, Aes Sedai, Regina îl cheamă pe Senior Cauthon. Iertare, vă rog! Va fi vai de urechile mele dacă nu-l voi duce de îndată.

Aes Sedai o ţintuiră toate cu privirile până când ea începu să se fâstâcească; apoi cele două grupuri se holbară unul la celălalt ca şi când ar fi încercat să vadă care era mai puternic. Pe urmă, toate îşi îndreptară privirile către el. Mat se întrebă dacă aveau de gând să se mişte.

– N-o pot lăsa pe Regină să aştepte, nu-i aşa? zise el pe un ton vesel.

După cât de ţepene stăteau, ai fi zis că Mat o ciupise pe careva de fund. Până şi Laren îşi coborî sprâncenele dezaprobator.

– Dă-i drumul, Adeleas, îngădui, într-un sfârşit, Merilille.

El se încruntă atunci când femeia căruntă se conformă. Femeile acestea două ar trebui să poarte nişte ecusoane mici, cu numele lor pe ele, sau panglici de culori diferite în păr, sau ceva. Ea îi oferi din nou acel zâmbet amuzat, cu subînţeles, pe care el îl detesta. Era un truc al femeilor, nu doar al Aes Sedai. De obicei, ele nu ştiau nimic, doar voiau să te facă să crezi asta.

– Teslyn? o atenţionă el.

Aes Sedai Roşie îi ţinea în continuare haina cu ambele mâini. Ea îşi ridică privirea la el, ignorându-le pe celelalte surori.

– Regina?

Merilille deschise gura şi şovăi, răzgândindu-se asupra a ce avea de gând să spună.

– Cât timp ai de gând să-l mai ţii aşa, Teslyn? Poate vrei să-i explici lui Tylin de ce porunca ei este nesocotită.

– Gândeşte-te bine de cine te legi, jupâne Cauthon, îi spuse Teslyn privindu-l în continuare în ochi. Alegerile greşite pot duce la un viitor neplăcut, chiar şi pentru un *ta'veren*. Gândeşte-te bine.

Apoi îi dădu drumul.

În timp ce o urma pe Laren, el se stăpâni să-şi afişeze bucuria de a se îndepărta şi-şi dorea ca femeia să meargă puţin mai repede. Aceasta aluneca în faţa lui, cu aerul regal al unei regine. Cu aerul

regal al oricărei Aes Sedai. Când ajunseră la prima cotitură, el aruncă o privire peste umăr. Cele cinci Aes Sedai rămaseră locului, privind în urma lui. Ca şi când gestul lui ar fi fost un semnal, femeile schimbară în tăcere o privire, după aceea o luară fiecare într-o altă direcţie. Adeleas veni spre el, însă, cu câţiva paşi înainte să ajungă, ea îi zâmbi din nou şi dispăru printr-o uşă. Curenţi puternici. El prefera să înoate acolo unde putea ajunge cu picioarele pe jos.

Laren aştepta după colţ, cu mâinile pe şoldurile ei late şi cu faţă mult prea calmă. El bănuia că femeia bătea nerăbdătoare din picior pe sub fuste. Mat îi oferi cel mai cuceritor zâmbet al lui. Fetele şi bunicile chicoteau, femeile se înmuiau la vederea lui; cu ajutorul lui, primise atâtea săruturi şi scăpase din atâtea belele, încât nici nu le mai ţinea socoteala. Avea aproape acelaşi efect ca şi florile.

– Ai procedat cu tact şi-ţi mulţumesc. Sunt sigur că Regina nu doreşte să mă vadă.

Chiar dacă ea ar fi vrut să-l vadă, el nu voia. Părerile lui despre regalitate erau de trei ori mai rele decât cele despre nobilime. Nimic din ceea ce descoperise în acele amintiri vechi nu schimbase asta, iar unii dintre acei indivizi petrecuseră mult timp în preajma regilor, a reginelor şi a altora asemenea.

– Şi-acum, dacă îmi vei arăta unde locuiesc Nynaeve şi Elayne...

În mod ciudat, zâmbetul lui nu părea să aibă vreun efect asupra femeii.

– N-am să vă mint, Seniore Cauthon. Nu va fi vai doar de urechile mele. Regina ne aşteaptă. Sunteţi un bărbat foarte curajos, adăugă ea întorcându-se, apoi continuă aproape ca pentru sine: Sau un mare nesăbuit.

El se îndoia că ar fi trebuit să audă aceste ultime cuvinte.

O alegere între a merge şi a o vedea pe Regină şi a străbate kilometri de coridoare până când ar fi dat peste cineva care să-i spună ce voia să afle? Optă pentru prima variantă.

Tylin Quintara, prin Binecuvântarea Luminii, Regină a Altarei, Stăpâna celor Patru Vânturi, Protectoarea Mării Furtunilor, Prima Înscăunată a Casei Mitsobar, îl aştepta într-o încăpere cu pereţi galbeni şi tavan albastru-deschis, stând în faţa unui şemineu alb, uriaş, cu un buiandrug din piatră sculptat în mijlocul unei mări agitate. Ea era o apariţie, aceasta era părerea lui. Tylin nu era tânără. Părul negru şi strălucitor, care i se revărsa pe umeri, era cărunt la

tâmple, iar la coada ochilor se zăreau linii fine. Nici frumoasă nu era, deşi cele două cicatrici subţiri de pe obraji aproape că dispăruseră odată cu vârsta. Mai degrabă arătoasă. Oricum, era... impunătoare. Nişte ochi mari şi negri, ca de vultur, îl priveau cu solemnitate. Deşi dispunea de prea puţină autoritate – un om putea călări două sau trei zile înainte ca porunca ei de a fi prins să-l ajungă şi tot ar mai fi avut de străbătut din teritoriul Altarei –, el credea că ea era în stare să le determine până şi pe Aes Sedai să facă un pas în spate. Ca şi Isebele din Dal Calain, care o făcuse pe Amyrlin Anghara să vină la ea. Aceasta era una dintre vechile amintiri; regatul Dal Calain dispăruse în Războaiele Troloce.

– Maiestate, zise el, măturând aerul cu pălăria când făcu o plecăciune şi fluturându-şi o mantie imaginară. Am venit la chemarea Alteţei Voastre.

Impunătoare sau nu, el nu-şi putea lua ochii de la ovalul mic, ornat cu dantelă, unde atârna „Cuţitul Căsniciei", vârât în teaca albă. Era, într-adevăr, o formă rotundă foarte frumoasă, deşi, cu cât mai mult piept lăsa la vedere o femeie, cu atât mai puţin îşi dorea să fie privit. Oricum, nu în mod evident. Teacă albă; dar el ştia deja că era văduvă. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Mai degrabă ar fi înfruntat-o pe iscoada Celui Întunecat, cea cu faţă de vulpe, decât pe regină. Îi era greu să nu se zgâiască, totuşi reuşi să se abţină. Cel mai probabil, ea ar fi chemat mai degrabă străjerii decât să scoată pumnalul bătut în nestemate, pe care-l ţinea vârât după cingătoarea ţesută în fire de aur şi se potrivea cu gulerul de care atârna „Cuţitul Căsniciei". Poate acesta era motivul pentru care zarurile i se învârteau în continuare în minte. O posibilă întâlnire cu călăul le-ar face s-o ia razna.

Straturile de jupoane din mătase albă şi galbenă îi atraseră atenţia atunci când ea traversă încăperea şi-l înconjură agale.

– Vorbeşti Limba Străveche, zise ea odată ce ajunse din nou în faţa lui.

Vocea ei era joasă şi melodioasă. Fără să aştepte un răspuns, regina se apropie de un scaun şi se aşeză, potrivindu-şi fustele verzi. Fu un gest inconştient. Privirea ei rămase aţintită asupra lui. După uitătura pătrunzătoare, probabil că ea ştia şi când îşi spălase el ultima oară nădragii.

– Doreşti să laşi un mesaj. Am eu cele de trebuinţă.

Dantela de la încheietura mâinii se legănă atunci când ea făcu un gest spre o măsuţă de scris, aflată sub o oglindă cu ramă poleită.

Toate piesele de mobilier erau poleite şi sculptate asemenea bambusului.

Ferestrele înalte, cu trei arcade, care dădeau spre un balcon din fier forjat, lăsau să pătrundă briza mării, surprinzător de plăcută, deşi nu suficient de răcoroasă. Cu toate astea, lui Mat îi era mai cald decât pe stradă, iar acest lucru n-avea nicio legătură cu privirea ei. *Deyeniye, dyu ninte concion ca'lyet ye.* Asta spusese el. Nenorocita aceea de Limbă Străveche îi ieşise din nou pe gură fără ca măcar s-o cunoască. Avusese impresia că va reuşi să controleze acest mic inconvenient. Era greu de spus când nenorocitele acelea de zaruri se vor opri sau din ce pricină. Era mai bine să-şi ţină ochii acasă şi gura închisă cât mai mult timp posibil.

– Îţi mulţumesc, Maiestate, rosti el ferm.

Coli groase de hârtie albă aşteptau deja pe masa înclinată, la o înălţime potrivită pentru scris. Mat îşi propti pălăria de piciorul mesei. O putea vedea pe regină în oglindă. Ea îl privea. Oare de ce-şi dăduse el drumul la gură? Înmuind peniţa din aur – ce altceva ar avea o regină? –, Mat compuse în gând ce voia să scrie înainte să se aplece deasupra hârtiei. Îşi simţea mâna stângace. Nu-i plăcea deloc să scrie.

Am luat urma unei iscoade a Celui Întunecat până la palatul pe care l-a închiriat Jaichim Carridin. Ea a încercat să mă omoare cândva, poate şi pe Rand. A fost primită ca o veche prietenă a casei.

Citi rândurile cu atenţie preţ de o secundă, muşcând din capătul peniţei înainte să-şi dea seama că îndoia aurul moale. Poate că Tylin nu va observa. Ele trebuiau să afle despre Carridin. Altceva? Mai adăugă câteva rânduri formulate cu grijă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să le înfurie.

Fiţi rezonabile. Dacă tot hoinăriţi, îngăduiţi-mi să trimit câţiva oameni care să vă protejeze, ca să nu vă treziţi cu ţestele crăpate. Şi-apoi, n-a sosit, oare, vremea să vă duc înapoi la Egwene? Nu există nimic aici decât arşiţă şi muşte, iar astea le găsim şi în Caemlyn.

Gata. Ele nici că şi-ar fi dorit nişte cuvinte mai plăcute.

Folosind cu grijă sugativa, împături coala de hârtie în patru. Într-un bol mic din aur se afla un cărbune acoperit cu nisip. Suflă spre el până când acesta străluci, apoi îl folosi ca să aprindă o lumânare roşie pe care o luă în mână. Pe când ceara picura pe marginile hârtiei, îşi aminti brusc că avea în buzunar un inel cu sigiliu. Era ceva ce sculptase aurarul ca să-şi dovedească priceperea,

însă era mai bine decât nimic. Inelul era puţin mai lung decât balta de ceară care începea să se întărească, totuşi o mare parte din sigiliu se prinse.

Pentru prima oară, se uită mai bine la ce cumpărase. În interiorul unor semiluni mari, o vulpe în fugă părea să fi speriat două păsări în zbor. Imaginea îl făcu să zâmbească. Păcat că nu era o mână care să simbolizeze Oastea, dar şi aşa era bine. Cu siguranţă că trebuia să fie viclean ca o vulpe ca să ţină pasul cu Nynaeve şi Elayne, chiar dacă ele nu erau neapărat nestatornice... Şi-apoi, medalionul îl făcuse să îndrăgească vulpile. Mâzgăli numele lui Nynaeve pe exterior, apoi pe cel al lui Elayne. Una sau cealaltă va primi scrisoarea în curând.

Întorcându-se cu scrisoarea sigilată pe care o ţinea în faţa lui, tresări când articulaţiile degetelor îi atinseră uşor pieptul reginei Tylin. Se dădu în spate până când se izbi de masa de scris, zgâindu-se şi încercând să nu se înroşească. Se zgâia la faţa ei; doar la faţa ei. N-o auzise când se apropiase. Cel mai potrivit era să ignore acea atingere, ca să n-o facă să se simtă şi mai stânjenită de atât. Probabil, credea că era un mitocan nepriceput.

– Există ceva aici ce ar trebui să ştii, Maiestate, zise el, dându-şi seama că nu era suficient spaţiu între ei ca să ridice scrisoarea. Jaichim Carridin se foloseşte de iscoadele Celui Întunecat, şi nu vorbesc despre arestarea lor.

– Eşti convins? Firește că eşti. Nimeni n-ar aduce o asemenea acuză dacă n-ar fi convins.

O cută îi brăzdă fruntea, însă ea scutură din cap, iar încruntarea dispăru.

– Dar să vorbim despre lucruri mai plăcute.

Lui îi venea să urle. Tocmai îi spusese că ambasadorul Mantiilor Albe la Curtea ei era o iscoadă a Celui Întunecat, şi ea nu făcuse decât o grimasă.

– Dumneata eşti Seniorul Mat Cauthon?

Nu se simţi decât o mică urmă de îndoială când îi rosti titlul. Ochii ei îl sfredeleau mai tare decât cei ai unui vultur. Nu era pe placul unei regine ca să vină cineva şi să se dea drept senior.

– Doar Mat Cauthon.

Ceva îi spunea că ea ar fi preferat să audă o minciună. Şi apoi, a-i lăsa pe ceilalţi să creadă că era senior reprezenta doar un şiretlic, unul de care se putea lipsi. În Ebou Dar, puteai fi provocat la duel oriunde te întorceai, însă puţini aveau curajul să-i provoace

pe seniori, dacă nu erau şi ei seniori la rândul lor. De fapt, în ultima lună spărsese câteva capete, rănise patru bărbaţi şi fugise o jumătate de kilometru ca să scape de o femeie. Privirea lui Tylin îl agita. Iar zarurile acelea îi zăngăneau încă în minte. Voia să plece de acolo.

– Oare unde aş putea lăsa scrisoarea, Maiestate...?

– Domniţa-Moştenitoare şi Nynaeve Sedai arareori pomenesc de dumneata, totuşi am învăţat să aud ceea ce nu este rostit, adăugă ea, pe urmă îşi întinse nestingherită mâna şi-i atinse obrazul.

El îşi ridică mâna doar pe jumătate, şovăind. Oare se mânjise cu cerneală atunci când rosese peniţa? Femeilor le plăceau lucrurile îngrijite, inclusiv bărbaţii. Poate că şi reginelor.

– Ceea ce nu spun ele, dar eu aud, este că dumneata eşti un ticălos neferecat, îţi plac jocurile de noroc şi alergi după fuste.

Îl privea în ochi cu aceeaşi expresie întipărită pe faţă şi cu acelaşi ton ferm şi rece. Dar, în timp ce-i vorbea, degetele ei îi mângâiau obrazul celălalt.

– Bărbaţii neliniştiţi sunt adesea cei mai interesanţi. Ca să porţi o conversaţie, continuă ea urmărindu-i conturul buzelor cu degetul. Un ticălos neliniştit care călătoreşte cu femeile Aes Sedai, un *ta'veren* care, cred eu, cam bagă spaima în ele. Sau le tulbură, măcar. Numai un bărbat cu mult curaj le poate tulbura pe Aes Sedai. Cum ai de gând să schimbi Pânza în Ebou Dar, Mat Cauthon?

Mâna ei se odihnea pe gâtul lui; el îşi simţea pulsul accelerat vibrând sub degetele ei.

Mat deschise gura. Încercând să se ferească, masa de scris din spatele lui pârâi când se lovi de perete. Singura scăpare era fie s-o dea la o parte pe regină, fie să treacă peste fustele ei. Femeile nu se purtau astfel! Ah, unele amintiri vechi sugerau că o făceau, dar erau în mare parte amintiri ale amintirilor că femeia aceea făcuse asta, iar cealaltă femeie făcuse aia; lucrurile pe care şi le amintea limpede erau bătăliile, în marea lor majoritate, iar în acel caz n-avea deloc nevoie de ajutor. Ea schiţă un zâmbet, însă acea privire de prădător nu-i dispăru din ochi. El simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă.

Regina se uită o clipă peste umărul lui, în oglindă, apoi se întoarse brusc, lăsându-l cu ochii zgâiţi la spatele ei în timp ce ea se îndepărtă.

– Trebuie să vorbim din nou, Jupâne Cauthon. Eu...

Ea tăcu atunci când uşa se deschise larg, prefăcându-se surprinsă. Mat înţelese că ea îl văzuse în oglindă că se mişca.

Înăuntru pătrunse un tânăr zvelt, care şchiopăta uşor. Era un fecior oacheş, cu ochi sfredelitori, care abia dacă se opriră asupra lui Mat. Părul negru îi ajungea până la umeri şi purta una dintre acele haine care nu era menită a fi purtată în mod normal pe umeri. Era din mătase verde, legată cu un lanţ de aur peste piept şi leoparzi din aur prinşi de revere.

– Mamă, zise el, făcând o plecăciune în faţa lui Tylin şi ducându-şi degetele la buze.

– Beslan.

Ea rosti numele cu căldură şi-l sărută pe băiat pe obraji şi pe pleoape. Tonul ferm şi rece cu care-i vorbise lui Mat dispăruse.

– Văd că totul a decurs bine.

– Nu atât de bine cum ar fi trebuit, oftă băiatul.

În ciuda ochilor, el avea o fire blajină şi o voce blândă.

– Nevin mi-a făcut o crestătură pe picior la a doua fandare şi a alunecat la a treia, aşa că i-am străpuns inima în loc să-i străpung braţul în care ţinea sabia. N-a meritat să-l ucid pentru ofensa adusă, iar acum trebuie să-i adresez condoleanţe văduvei.

El se pare că regreta acest lucru la fel de mult ca şi moartea lui Nevin.

Faţa surâzătoare a lui Tylin nu părea deloc potrivită pentru o femeie al cărei fiu tocmai îi dezvăluise că omorâse un om.

– Ai grijă ca vizita ta să fie scurtă. Davindra va fi una dintre acele văduve care doreşte alinare, iar atunci fie va trebui s-o iei de nevastă, fie vei fi nevoit să-i ucizi şi pe fraţii ei.

După tonul din vocea mamei, prima variantă nu era ceva de dorit, iar a doua, o simplă neplăcere.

– Acesta este Jupânul Mat Cauthon, fiule. Este *ta'veren*. Nădăjduiesc că ţi-l vei face prieten. Poate că veţi merge împreună la balul sărbătorii „Noaptea Swovan".

Mat tresări. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să meargă undeva cu un individ care se duela şi a cărui mamă voia să-i mângâie obrazul.

– Nu mă dau în vânt după baluri, replică el repede.

Locuitorii din Ebou Dar adorau festivalurile. Acolo tocmai ce trecuse sărbătoarea „Ziua Reflecţiei" şi veneau la rând alte cinci sărbători în următoarea săptămână, dintre care două ţineau toată ziua, nefiind doar nişte simple ospeţe de seară.

– Eu dansez prin taverne. Sunt mai primitive, mă tem. Nu cred că ţi-ar plăcea.

– Îmi plac tavernele mai primitive, zise Beslan cu un zâmbet pe buze şi cu blândeţe în glas. Balurile sunt pentru cei în vârstă şi frumuseţile lor.

După asta, totul o luă repede la vale. Înainte ca Mat să înţeleagă ce se întâmpla, Tylin luase hotărârea pentru el. Mat şi Beslan urmau să ia parte împreună la festivaluri. La toate festivalurile. Beslan îi spunea „vânătoare", iar când Mat spuse „vânătoare de fete" fără să se gândească – n-ar fi zis niciodată intenţionat asta în faţa mamei cuiva –, băiatul râse şi preciză:

– O fată sau un duel, buze cărnoase sau o lamă scânteietoare. Indiferent ce dans dansezi în acea clipă este întotdeauna cel mai amuzant. Nu ţi se pare, Mat?

Tylin îi zâmbi afectuos lui Beslan.

Mat reuşi să schiţeze un zâmbet. Beslan ăsta era nebun, la fel şi mama lui.

CAPITOLUL 17

Triumful raţiunii

Mat părăsi în grabă Palatul atunci când Tylin îi dădu drumul, într-un final. Şi, dacă ar fi crezut că ar fi ajutat la ceva, ar fi luat-o la fugă. Simţea un junghi atât de puternic între omoplaţi, încât aproape că uitase de zarurile care îi zornăiau în minte. Cel mai neplăcut moment fusese atunci când Beslan o tachinase pe mama lui, zicându-i că ar trebui să-şi găsească şi ea un frumuşel care s-o însoţească la baluri, iar Tylin susţinuse râzând că o regină n-avea timp pentru tinerei, privindu-l în tot acest timp pe Mat cu ochii aceia nenorociţi de vultur. În acel moment, Mat ştiu de ce iepurii fugeau atât de repede. Traversă cu paşi mari Piaţa Mol Hara, fără să vadă pe nimeni. Dacă Nynaeve şi Elayne ar fi dansat de bucurie împreună cu Jaichim Carridin şi cu Elaida în fântâna de sub statuia unei regine de mult moarte, care era înaltă de un metru şi ceva şi arăta înspre mare, ar fi trecut pe lângă ei fără să le arunce o privire.

Salonul hanului Femeia Rătăcitoare era întunecat şi mai răcoros în comparaţie cu dogoarea de afară. El îşi scoase pălăria cu grijă. Un nor subţire de fum de pipă plutea în aer, însă obloanele cu motive arăbeşti sculptate, de la ferestrele mari şi arcuite din partea cealaltă a încăperii, lăsau să pătrundă înăuntru suficientă lumină. Câteva crengi ofilite de pin fuseseră legate

deasupra ferestrelor pentru sărbătoarea „Noaptea Swovan". Într-un colţ al încăperii, două femei cu flaute şi un bărbat cu o tobă mică, pe care o ţinea între genunchi, cântau un soi de muzică stridentă, ritmată, cu care Mat se obişnuise deja. Chiar şi în acel moment al zilei existau înăuntru câţiva jupâni, negustori străini din Ebou Dar, îmbrăcaţi în haine simple, de lână, cu o oarecare influenţă, majoritatea purtând veste ale breslelor din care făceau parte. Acolo nu intrau nici ucenicii, nici călătorii. Aflându-se atât de aproape de Palat, hanul Femeia Rătăcitoare nu era un local ieftin unde puteai să bei sau să mănânci, darămite să dormi.

Zăngănitul zarurilor pe o masă din colţ îi ţinea isonul celui din mintea lui. Se întoarse în direcţia cealaltă, spre masa în jurul căreia şedeau pe nişte bănci trei dintre oamenii lui. Corevin, un cairhien musculos, cu un nas care făcea ca ochii să-i pară mai mici decât erau în realitate. Acesta era la bustul gol, cu braţele tatuate ridicate deasupra capului, în vreme ce Vanin îi înfăşura fâşii de bandaje în jurul mijlocului. Vanin, care era de trei ori mai mare decât Corevin, semăna cu un sac de seu cu început de chelie, care se revărsa de pe banca pe care şedea. Haina lui arăta de parcă ar fi dormit cu ea o săptămână întreagă; mereu arăta aşa, chiar şi la un ceas după ce una dintre servitoare i-o călca grijulie cu fierul de călcat.

Apoi, în sfârşit, Harnan, un căpitan tairen fălcos, cu un tatuaj înfăţişând un şoim pe obrazul stâng, îl dojenea pe Corevin.

Unii dintre negustori se uitau neliniştiţi la cei trei, dar nu şi localnicii. Că erau bărbaţi sau femei, aceştia avuseseră adesea parte de asemenea privelişti sau de altele mai rele.

– ... nu-mi pasă ce-a zis nebunul ăla de vânzător de peşte, zevzecule, îţi foloseşti bâta şi nu accepţi provocări nebuneşti doar pentru că...

El tăcu când îl văzu pe Mat şi încercă să se comporte ca şi când n-ar fi spus ce spusese. Arăta de parcă l-ar fi chinuit o măsea.

Dacă Mat i-ar fi întrebat ceva, aceştia i-ar fi spus că, pur şi simplu, Corevin alunecase şi căzuse în propriul pumnal sau o altă asemenea poveste nebunească pe care Mat s-ar fi prefăcut că o crede. Prin urmare, îşi propti pumnii pe masă ca şi când n-ar fi văzut nimic nelalocul lui. Vanin era singurul care nu intrase în încăierări; dintr-un motiv sau altul, scandalagiii îl ocoleau pe Vanin aşa cum îl ocoleau şi pe Nalesean. Singura diferenţă era că lui Vanin părea să-i convină asta.

– A trecut pe-aici Thom sau Juilin?

Vanin nu-şi ridică privirea şi legă în continuare bandajele.

– Nu l-am văzut pe niciunul. Însă a trecut Nalesean, care n-a zăbovit prea mult.

Nu auzea niciodată „seniore" din gura lui Vanin. Acesta îşi exprimase limpede dispreţul faţă de nobilime, cu excepţia nefericită a lui Elayne.

– A lăsat un cufăr cu închizătoare din fier în odaia ta şi a plecat bombănind ceva despre zorzoane.

El dădu să scuipe prin strungăreaţă, apoi, aruncându-i o privire uneia dintre femeile care serveau, se răzgândi. Jupâneasa Anan îi sărea în cap oricui scuipa, sau arunca oase, sau îşi scutura pipa pe pardoseala ei.

– Băiatul e în spate, în grajd, continuă el înainte ca Mat să apuce să întrebe, cu cartea lui şi cu una dintre fiicele hangiţei.

Terminând de legat şi ultimul nod, îi aruncă lui Mat o privire acuzatoare, de parcă ar fi fost cumva vina lui.

– Bietul mormoloc, bombăni Corevin, răsucindu-se ca să se asigure că bandajul nu se va desface.

Pe un braţ avea tatuaţi un leopard şi un porc mistreţ, iar pe celălalt, un leu şi o femeie. Doar părul era veşmântul femeii.

– A cam făcut nazuri, pe urmă i-a trecut când Leral l-a lăsat s-o ţină de mână.

Bărbaţii priviră cu toţii în direcţia lui Olver ca nişte unchi pe care însă nicio mamă nu şi i-ar fi dorit în preajma fiului ei.

– O să-i treacă, zise Mat pe un ton sec.

Băiatul deprinsese, probabil, acest obicei de la „unchii" lui. Urmau să-i mai facă un tatuaj. Cel puţin, Olver nu plecase pe furiş ca să alerge împreună cu copiii străzii; acest lucru părea să-l încânte la fel de tare ca şi acela de a le da bătăi de cap femeilor mature.

– Harnan, rămâi aici şi, dacă îi vei vedea pe Thom şi pe Juilin, opreşte-i în loc. Vanin, vreau să afli cât poţi de multe despre Palatul Chelsaine, de lângă Poarta celor Trei Turnuri.

El îşi plimbă şovăitor privirea prin încăpere. Femeile care serveau intrau şi ieşeau din bucătărie, aducând mâncare şi, de cele mai multe ori, băutură. Cei mai mulţi jupâni păreau concentraţi asupra cupelor lor din argint, deşi două femei, care purtau vestele breslei ţesătorilor, se contraziceau în şoaptă, neluând în seamă paharele lor cu vin şi stând aplecate peste masă. Unii dintre negustori se târguiau, fluturându-şi mâinile şi înmuindu-şi

degetele în băutură ca să mâzgălească cifre pe masă. Deşi muzica ar fi trebuit să-i acopere cuvintele de urechile curioase, Mat îşi coborî vocea.

Veştile că Jaichim Carridin primea vizite de la iscoadele Celui Întunecat îl făcură pe Vanin să se schimonosească de parcă ar fi avut de gând să scuipe indiferent cine-l vedea. Harnan bombăni ceva despre nenorocitele de Mantii Albe, iar Corevin propuse să-l denunţe pe Carridin la Garda Civilă. Propunerea lui fu întâmpinată de nişte priviri atât de dezgustate din partea celor doi, încât el îşi ascunse faţa în cana cu bere. Harnan era unul dintre puţinii bărbaţi din Ebou Dar pe care-i cunoştea Mat şi care putea bea bere pe o asemenea arşiţă.

– Fii cu băgare de seamă, îl avertiză Mat pe Vanin când acesta se ridică în picioare.

Nu că ar fi fost cu adevărat îngrijorat. Pentru un grăsan, Vanin se deplasa cu o uşurinţă surprinzătoare. Era cel mai iscusit hoţ de cai din cel puţin două ţări şi putea trece neobservat chiar şi pe lângă un Străjer, însă...

– Sunt o şleahtă periculoasă. Că e vorba de Mantiile Albe sau de iscoadele Celui Întunecat.

Bărbatul mormăi şi-i făcu semn lui Corevin să-şi ia cămaşa şi haina şi să-l însoţească.

– Seniore? zise Harnan după ce plecară cei doi. Am auzit că a fost ceaţă în Rahad ieri, Seniore.

Mat dădu să se întoarcă, apoi se opri. Harnan părea îngrijorat, deşi nu era genul care s-o facă prea uşor.

– Ceaţă? Cum adică?

Pe o asemenea arşiţă, ceaţa groasă ca terciul ar fi dispărut într-o clipită.

Căpitanul ridică stingherit din umeri şi privi în halba lui.

– Ceaţă. Am auzit că erau... chestii... în ea, răspunse el ridicându-şi privirea la Mat. Am mai auzit că oamenii au dispărut, pur şi simplu. Iar unii au fost găsiţi mâncaţi, anumite părţi din ei.

Mat încercă să nu se cutremure.

– Ceaţa a dispărut, nu? N-ai fost învăluit de ea. Fă-ţi griji atunci când vei fi. N-ai ce să faci mai mult de-atât.

Harnan se încruntă cu un aer de îndoială, dar acesta era adevărul gol-goluţ. Aceste „băşici ale răului", cum le zicea Rand şi cum le botezase Moiraine, se sparg unde şi când aleg ele, şi nici măcar Rand nu pare să le oprească. Seamănă cu băşicile care se

ridică într-un smârc, numai că ele se ridică din Cel Întunecat pe măsură ce peceţile slăbesc şi, în loc de miros fetid, sunt pline de... rău. Alunecă de-a lungul Pânzei până când plesnesc, şi atunci se poate întâmpla orice. A-ţi face griji în privinţa lor este la fel de rău ca şi a-ţi face griji că mâine îţi vor cădea în cap ţiglele de pe un acoperiş. Cu atât mai puţin cu cât ai putea hotărî să stai în casă.

Exista totuşi ceva pentru care merita să-şi facă griji. Nalesean lăsase la etaj banii câştigaţi. Nenorociţii de nobili aruncau cu banii ca şi când ar fi fost apă. Lăsându-l pe Harnan cu privirea aţintită în halbă, Mat o luă înspre scările fără balustradă din spatele încăperii, dar, înainte să ajungă la ele, fu acostat de una dintre femeile care serveau.

Caira era o fată suplă, cu buze pline şi ochi întunecaţi.

– V-a căutat un bărbat, Seniore, îl înştiinţă ea, frământându-şi fustele şi privindu-l pe sub genele lungi. Avea ceva întunecat şi în voce. Zicea că era artificier, dar mai degrabă mi s-a părut cam ponosit. A comandat ceva de mâncare şi a plecat atunci când jupâneasa Anan a refuzat să-l servească. El a vrut să plătiţi dumneavoastră.

– Data viitoare dă-i de mâncare, porumbiţo, o sfătui el, furişându-i un bănuţ din argint în decolteul rochiei. Vorbesc eu cu jupâneasa Anan.

El voia, într-adevăr, să dea de urma unui artificier, a unuia adevărat, nu a unui individ care vindea artificii pline de rumeguş. Oricum, în acel moment, acest lucru nu prea avea importanţă. Nu atâta vreme cât aurul era nepăzit. Nu atâta vreme cât exista ceaţă în Rahad, şi băntuiau iscoade ale Celui Întunecat, Aes Sedai şi nenorocita de Tylin, care-şi pierduse simţul raţiunii, şi...

Caira chicoti şi se răsuci ca o pisică mângâiată.

– Doriţi să vă aduc nişte punci în odaie, Seniore? Sau altceva? îl iscodi ea zâmbindu-i plină de speranţă, ademenitor.

– Poate mai târziu, răspunse el, lovindu-i uşor vârful nasului cu degetul.

Ea chicoti din nou, cum făcea mereu. Caira şi-ar fi cusut rochia până la jumătatea coapsei, poate şi mai sus, ca să-şi arate jupoanele, dacă jupâneasa Anan ar fi îngăduit acest lucru, dar hangiţa le urmărea pe ajutoarele ei aproape la fel de atent ca şi pe fiicele ei. Aproape.

– Poate mai târziu.

Urcând în grabă scările late din piatră, şi-o scoase pe Caira din minte. Cum să procedeze cu Olver? Băiatul o să dea de belele într-o zi dacă avea impresia că le putea trata astfel pe femei. Singura soluţie era să-l ţină cât mai departe cu putinţă de Harnan şi de ceilalţi. Aveau o influenţă proastă asupra băiatului. Asta-i mai lipsea, pe lângă toate celelalte! Trebuia să le scoată pe Nynaeve şi pe Elayne din Ebou Dar înainte să se întâmple ceva şi mai grav.

Odaia lui, ale cărei ferestre dădeau înspre piaţă, se afla în faţă. Ajuns în dreptul uşii, podelele de pe hol scârţâiră în spatele lui. În alte mii de hanuri, acest lucru ar fi trecut neobservat, dar podelele de la Femeia Rătăcitoare nu scârţâiau.

Privi în urmă şi se răsuci la timp ca să pareze cu mâna stângă ciomagul care-i ţintise ţeasta. Lovitura puternică îi amorţi mâna, însă el se lupta cu disperare ca să reziste, când nişte degete groase îl apucară de gât, împingându-l înspre uşa odăii lui. Se izbi tare cu capul de uşă. Puncte negre cu margini argintii dansau dinaintea ochilor lui, umbrind o faţă asudată. Nu reuşea să vadă decât un nas mare şi nişte dinţi îngălbeniţi, dar şi acestea ca prin ceaţă. Brusc, îşi dădu seama că era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa; degetele acelea îi opreau atât sângele, cât şi aerul să-i ajungă în creier. Îşi vârî mâna liberă sub haină, bâjbâind peste mânerele pumnalelor ca şi când degetele lui şi-ar fi uitat menirea. Apoi văzu cum atacatorul îşi ridică din nou măciuca pentru a-i zdrobi ţeasta. Concentrându-se, el îşi scoase din teacă unul dintre pumnale şi-l implântă în agresor.

Individul scoase un ţipăt sfâşietor, moment în care Mat conştientiză vag cum ciomagul îi lovi umărul înainte să cadă pe jos. Bărbatul însă nu-şi luă mâna din gâtul lui. Împleticindu-se, Mat îl împinse în spate, încercând să-i descleştеze degetele cu mâna liberă şi implântând pumnalul în mod repetat cu mâna cealaltă.

Atacatorul se prăbuşi brusc în urma rănii produse de lama lui Mat. Pumnalul fu cât pe ce să cadă şi el pe jos, la fel şi Mat. Trăgând aer în piept – dulce aer –, el se prinse de ceva, de tocul unei uşi, ca să nu ajungă pe podea lângă victima lui. Cu o faţă pocită, se zgâia la el cu nişte ochi care nu vor mai vedea niciodată nimic. Era un individ zdravăn, cu mustaţă răsucită în stilul murandian, îmbrăcat într-o haină de un albastru-închis potrivită pentru un negustor mărunt sau un vânzător prosper. Nu semăna deloc cu un tâlhar.

Deodată, își dădu seama că se rostogoliseră printr-o ușă deschisă în timpul luptei. Era o odaie mai mică decât cea a lui Mat, fără ferestre. Două lămpi cu petrol, așezate pe niște măsuțe lângă patul îngust, ofereau o lumină difuză. Un bărbat deșirat, cu părul deschis la culoare, se ridică de lângă un cufăr mare, deschis, zgâindu-se în mod ciudat la trupul neînsuflețit. Cufărul ocupa cea mai mare parte din odaie.

Mat deschise gura ca să-și ceară iertare pentru că dăduse buzna, dar bărbatul deșirat își scoase repede pumnalul cu lama lungă de la cingătoare și-și apucă ciomagul de pe pat, pe urmă se năpusti asupra lui, sărind peste cufăr. Nu era privirea pe care i-ai fi aruncat-o unui străin mort. Ținându-se cu greu de tocul ușii, Mat azvârli din scurt pumnalul. Nici nu-l aruncă bine, că bâjbâi sub haină după un altul. Cuțitul se înfipse în gâtul bărbatului și Mat fu cât pe ce să cadă din nou, de astă dată de ușurare. Bărbatul își duse mâinile la gât, sângele curgându-i printre degete, și se prăvăli pe spate, peste cufărul deschis.

– E bine să fii norocos, rosti Mat cu o voce răgușită.

Amețit, se duse împleticindu-se ca să-și recupereze pumnalul, pe care-l curăță de haina cenușie a individului. Avea o haină mai de calitate decât celălalt; tot din lână, însă cu o croială mai bună. Un senior mai modest nu s-ar fi rușinat s-o poarte. După guler, părea a fi din Andor. Se așeză pe pat, privindu-l încruntat pe bărbatul prăvălit peste cufăr. Un sunet îl făcu să-și ridice privirea.

Slujitorul lui stătea în prag, încercând, fără succes, să ascundă la spate o tigaie mare și neagră din fier. Nerim avea un set întreg de oale și multe alte lucruri de care avea nevoie slujitorul unui senior în timpul călătoriei. Pe toate le ținea în odaia mică de lângă cea a lui Mat, pe care o împărțea cu Olver.

– Mă tem că stăpânul meu are din nou sânge pe haină, murmură el cu o voce melodioasă. Ziua în care vocea lui se va schimba va fi aceea în care soarele va răsări dinspre apus. Mi-aș dori ca stăpânul meu să aibă mai mare grijă de hainele lui. E atât de greu să scoți petele de sânge, iar insectele n-au nevoie de o încurajare mai mare ca să facă găuri. În locul ăsta sunt atât de multe insecte, cum n-am mai văzut nicăieri altundeva, Seniore!

Nu pomenise nimic despre cele două trupuri neînsuflețite sau despre intențiile lui cu privire la tigaie.

Cert e că țipătul jalnic de moarte atrăsese atenția; Femeia Rătăcitoare nu era soiul de han unde țipetele treceau neobservate.

Se auzi zgomot de paşi pe coridor, pe urmă jupâneasa Anan îl dădu la o parte cu fermitate pe Nerim şi-şi ridică poalele ca să ocolească trupul neînsufleţit care zăcea pe jos. Soţul ei o însoţi înăuntru. Era un bărbat cu faţa pătrăţoasă şi păr cărunt. În urechea stângă îi atârna cercelul dublu al Străvechii şi Onorabilei Bresle a Năvoadelor. Cele două pietre albe de pe cercelul de jos spuneau că el deţinea şi alte vase în afară de cel al cărui căpitan era. Jasfer Anan era unul dintre motivele pentru care Mat avea grijă să nu le zâmbească prea mult fiicelor jupânesei Anan. Bărbatul purta la cingătoare două pumnale, din care unul cu lama mai lungă, curbată, iar vesta lungă, albastru cu verde, lăsa să i se vadă braţele şi pieptul brăzdate de cicatrice dobândite în dueluri. El era însă în viaţă, iar mulţi dintre bărbaţii care-i lăsaseră acele cicatrice n-avuseseră aceeaşi şansă.

Un alt motiv ca să fie cu băgare de seamă era Setalle Anan însăşi. Mat nu renunţase niciodată la o fată din cauza mamei acesteia, chiar dacă mama respectivă deţinea hanul în care şedea el. Oricum, jupâneasa Anan avea un aer aparte. Cerceii rotunzi din aur din urechi i se legănau în timp ce ea îi studia cu atenţie pe bărbaţii morţi, fără să pară afectată. Era frumoasă, în ciuda firelor cărunte, iar „Cuţitul Căsniciei" stătea cuibărit între rotunjimile care, în mod normal, i-ar fi atras privirea aşa cum lumânarea atrage moliile. Şi totuşi, privind-o astfel ar fi fost ca şi când s-ar fi uitat la... Nu la mama lui. La o Aes Sedai, poate – cu toate că făcuse asta, firește, doar privise –, sau la Regina Tylin, Lumina să-l ajute! Încerca să-şi reamintească de ce nu era uşor. Jupâneasa Anan avea, pur şi simplu, un aer aparte. N-ar fi făcut nimic care s-o supere pe Setalle Anan.

– Unul dintre ăştia m-a atacat pe hol.

Mat lovi uşor cu piciorul cufărul; acesta sună a gol în ciuda bărbatului prăbuşit înăuntru, cu braţele şi picioarele atârnându-i afară.

– Nu e nimic în cufăr, cu excepţia lui. Cred că aveau de gând să-l umple cu tot ce puteau să fure.

Cu aur, poate? Era puţin probabil ca ei să fi aflat de el, fiindcă fusese câştigat doar cu câteva ore în urmă. O va întreba pe jupâneasa Anan despre un loc mai sigur unde îl putea păstra.

Ea încuviinţă liniştită din cap, cu o privire senină. Nu se zbârlea dacă bărbaţii se tăiau cu cuţitele în hanul ei.

– Au insistat să-şi care singuri cufărul până în odaie, explică Anan. Au pretins că-şi ţin proviziile în ele. Au închiriat camera chiar înainte să apari dumneata. Pentru câteva ceasuri, au zis ei, ca să se odihnească înainte să pornească la drum înspre Nor Chasen.

Era un sătuc de pe coasta de est, dar era puţin probabil ca ei să fi spus adevărul. Tonul ei insinua acest lucru. Jupâneasa îi privea încruntată pe cei doi bărbaţi morţi de parcă şi-ar fi dorit să-i scuture ca să-i trezească şi să-i dea nişte răspunsuri.

– Au făcut nazuri în privinţa camerei. Bărbatul cu părul deschis era şeful. El le-a refuzat pe primele trei pe care i le-am oferit, apoi a acceptat-o pe asta, care e menită unui singur servitor. Am crezut că se zgârceşte.

– Până şi un hoţ poate fi zgârie-brânză, zise Mat, brusc.

Această întâmplare era suficientă pentru ca zarurile să înceapă să-i zăngănească iar în minte – Mat chibzui cutremurându-se că ţeasta i-ar fi fost crăpată, cu siguranţă, dacă individul acela n-ar fi călcat pe singura scândură din tot hanul care scârţâia –, însă nenorocitele alea de zaruri încă mai tremurau, iar lui nu-i plăcea.

– Credeţi că a fost hazardul, Seniore?

– Ce altceva?

Deoarece n-avea niciun răspuns, ea se uită din nou încruntată la cadavre. Poate că nu era atât de impulsivă pe cât credea el. La urma urmei, jupâneasa nu se născuse în Ebou Dar.

– Prea multe încăierări în oraşul ăsta în ultima vreme.

Jasfer avea o voce groasă, iar când vorbea normal părea că dădea porunci pe un vas de pescuit.

– Poate-ar trebui să te gândeşti să angajezi nişte paznici.

Jupâneasa Anan nu spuse nimic, doar îl privi pe soţul ei, ridicând o sprânceană. El îşi înălţă mâinile în semn de apărare.

– Pacea fie cu tine, soţie. M-a luat gura pe dinainte.

Femeile din Ebou Dar erau cunoscute pentru severitatea lor faţă de soţii care le creau neplăceri. Nu era exclus ca unele dintre cicatrici să i le fi lăsat chiar ea. „Cuţitul Căsniciei" avea câteva întrebuinţări.

Mulţumind Luminii că nu era căsătorit cu o femeie din Ebou Dar, Mat îşi vârî cuţitul în teacă, alături de celelalte. Mulţumi Luminii că nu era căsătorit, apoi atinse cu degetele bucata de hârtie.

Jupâneasa Anan n-avea de gând să-l lase pe soţul ei să scape cu una, cu două.

– Faci asta cam des, soţule, zise ea atingând cu degetele mânerul dintre sâni. Multe femei n-ar trece cu vederea una ca asta. Elynde îmi spune mereu că nu sunt suficient de fermă atunci când vorbeşti fără noimă. Trebuie să fiu un exemplu bun pentru fiicele mele.

Înverşunarea lăsă locul unui zâmbet, fie el şi schiţat.

– Te poţi considera pedepsit. Mă voi abţine să-ţi spun cine ar trebui să arunce năvodul de pe nu ştiu ce vas.

– Eşti prea bună cu mine, soţie, replică el pe un ton sec.

Deşi nu exista o breaslă a hangiilor în Ebou Dar, toate hanurile din oraş se aflau în mâinile unei femei; locuitorii din Ebou Dar credeau că cel mai mare ghinion s-ar abate asupra unui han condus de un bărbat sau asupra unui vas cârmuit de o femeie. În breasla pescarilor nu exista nicio femeie.

Mat scoase bucata de hârtie. Era albă ca zăpada, scumpă şi tare, şi împăturită de mai multe ori. Cele câteva rânduri erau scrise cu litere mari precum cele pe care le-ar folosi Olver. Sau un adult care nu dorea să-i fie recunoscut scrisul de mână.

ELAYNE ŞI NYNAEVE FORŢEAZĂ LUCRURILE. REAMINTEŞTE-LE CĂ SUNT ÎN CONTINUARE AMENINŢATE DE TURN. AVERTIZEAZĂ-LE SĂ FIE CU BĂGARE DE SEAMĂ SAU VOR ÎNGENUNCHEA ÎN CURÂND ÎN FAŢA ELAIDEI CA SĂ-I CEARĂ IERTARE.

Asta era tot; nicio iscălitură. Ameninţate *în continuare*? Acest lucru sugera că nu era o noutate, însă, cumva, nu se potrivea cu faptul că ele căzuseră în capcana rebelelor. Nu, asta era întrebarea greşită. Cine îi furişase acest răvaş? Evident, cineva care nu credea că i-l putea înmâna, pur şi simplu. Cui i se oferise această şansă de dimineaţă, de când îşi luase haina pe el? Era convins că dimineaţa răvaşul nu fusese acolo. Cineva care se apropiase de el. Cineva... Fără să-şi dea seama, se trezi fredonând un fragment din *Ea îmi încântă privirea şi-mi înceţoşează mintea*. Prin părţile acelea, melodia avea alte versuri şi se numea *Întors pe dos şi zăpăcit*. Doar Teslyn sau Joline ar fi putut fi, şi acest lucru era imposibil.

– Veşti proaste, Seniore? întrebă jupâneasa Anan.

Mat vârî răvaşul în buzunar.

– Oare bărbaţii vor ajunge să le înţeleagă pe femei? Şi nu mă refer doar la Aes Sedai, ci la femei în general.

Jasfer izbucni în râs. Şi când soţia lui îi aruncă o privire cu subînţeles, acesta râse şi mai tare. Dar privirea pe care i-o aruncă lui Mat ar fi făcut de râs chiar şi o Aes Sedai, atât era de senină.

– Bărbaţilor le-ar fi mai uşor dacă doar s-ar uita sau ar asculta, Seniore. Noi, femeile, avem o sarcină grea, fiindcă trebuie să-i înţelegem pe bărbaţi.

Jasfer se prinse cu mâna de tocul uşii. Lacrimile i se rostogoleau pe obrajii măslinii. Ea îi aruncă o privire piezişă, înclinându-şi capul într-o parte, apoi se întoarse cu un calm desăvârşit şi-i trase un pumn sub coaste atât de tare, încât genunchii lui se înmuiară. Iar râsul i se transformă într-un şuierat neîntrerupt.

– Există o zicală în Ebou Dar, Seniore, îi spuse ea lui Mat peste umăr. „Bărbatul e asemenea unui labirint de mărăcini în întuneric şi nici măcar el nu cunoaşte calea".

Mat pufni. Ce să-ţi spun! O fi fost Teslyn, sau Joline, sau altcineva – trebuie să fi fost altcineva, dar cine? –, însă Turnul Alb era prea departe. Jaichim Carridin era chiar acolo. La fel şi alţi ticăloşi. Privi încruntat cele două cadavre. Va reuşi cumva să le scoată în siguranţă pe cele două femei din Ebou Dar. Problema era că habar n-avea cum. Îşi dorea ca nenorocitele acelea de zaruri să se oprească odată.

Apartamentul pe care Joline îl împărţea cu Teslyn era destul de încăpător. Fiecare dintre ele avea dormitorul ei, plus câte unul pentru servitoarele lor şi un altul care le-ar fi fost îndeajuns lui Blaeric şi lui Fen dacă Teslyn ar fi îngăduit ca Străjerii lor să le însoţească. Femeia îi vedea pe bărbaţi ca pe nişte lupi turbaţi şi nu exista nicio şansă să fie contrazisă atunci când ea îşi dorea ceva cu adevărat. La fel de neînduplecată ca şi Elaida, ea distrugea tot ce-i ieşea în cale. Cele două erau egale în toate privinţele, desigur, însă nu mulţi reuşeau să aibă întâietate în faţa lui Teslyn fără un avantaj clar. Ea şedea la masa de scris din salon atunci când intră Joline. Peniţa ei scotea un *scârţâit* îngrozitor. Se zgârcea întotdeauna când venea vorba despre cerneală.

Fără să scoată un cuvânt, Joline trecu pe lângă ea şi ieşi pe balconul care semăna cu o colivie lungă din fier vopsit în alb. Arabescurile erau atât de dese, încât bărbaţii care munceau în grădină, trei etaje mai jos, ar fi observat cu greu că se afla cineva acolo. Deşi florilor de pe meleagurile acelea le pria căldura – o paletă de culori vii, care o întrecea pe a celor din interiorul

Palatului –, acolo, jos, nimic nu înflorea. Grădinarii străbăteau aleile din pietriş, cărând găleţi cu apă. Cu toate astea însă, toate frunzele erau fie galbene, fie ruginii. Arşiţa o înspăimânta. Totuşi, n-ar fi recunoscut asta chiar dacă ar fi fost supusă torturii. Cel Întunecat îşi punea amprenta asupra lumii, iar singura lor speranţă era un băiat fugar, lăsat de capul lui.

– Pâine şi apă? întrebă brusc Teslyn. Să-l trimiţi pe băiatul acela, Cauthon, la Turn? Dacă ai de gând să schimbi ceva în planul nostru, poate ar fi mai bine să-mi spui mie prima, înaintea celorlalţi.

Joline simţi cum îi ard obrajii.

– Merilille trebuia pusă la punct. Preda lecţii pe vremea când eram novice.

La fel şi Teslyn. Era o profesoară severă, care-şi ţinea orele cu o mână de fier. Felul în care vorbea era un fel de memento, adică să-ţi aduci aminte să nu i te împotriveşti, fie că erai sau nu egalul ei. Merilille însă se afla cu o treaptă mai jos.

– Obişnuia să ne scoată în faţa clasei şi să ne pună întrebări până când scotea de la noi răspunsul pe care şi-l dorea, iar noi stăteam în faţa tuturor şi plângeam din cauza frustrării. Ea se prefăcea că ne compătimea sau chiar o făcea, dar cu cât încerca mai mult să ne aline, spunându-ne să nu plângem, cu atât mai mult înrăutăţea lucrurile.

Ea tăcu brusc. Nu intenţionase să spună toate astea. Era vina lui Teslyn, fiindcă o privea mereu ca şi când ar fi vrut s-o dojenească pentru că avea o pată pe rochie. Totuşi, ar trebui să înţeleagă; şi Merilille fusese profesoara ei.

– Ai ţinut minte toate astea? întrebă Telsyn cu o voce în care se simţea uimirea. Surorile care ne-au învăţat şi-au făcut doar datoria. Uneori, cred că este adevărat ce a spus Elaida despre tine.

Scârţâitul enervant al peniţei se auzi din nou.

– Mi-am amintit, pur şi simplu, atunci când Merilille a început să se comporte ca şi cum ar fi fost cu adevărat o solie.

Şi nu o rebelă. Joline privi încruntată grădina. Le dispreţuia pe toate acele femei care stricaseră ordinea Turnului Alb şi se făleau cu asta în faţa lumii întregi. Pe ele şi pe toţi cei care le ajutaseră. Dar şi Elaida greşise, îngrozitor. Surorile care erau în acel moment răzvrătite ar fi putut fi împăcate, cu puţină străduanie.

– Ce-a zis despre mine? Teslyn?

Sunetul scos de peniță continuă, ca și cum niște unghii ar fi zgâriat o tăbliță. Joline se duse înăuntru.

– Ce-a spus Elaida?

Teslyn acoperi scrisoarea cu o coală de hârtie, fie ca s-o tamponeze, fie ca s-o ascundă de ochii lui Joline, însă nu dădu un răspuns imediat. Ea se încruntă la Joline – sau, poate, doar o privi; era greu să-ți dai seama uneori –, apoi scoase un oftat.

– Prea bine. Dacă vrei să știi. A spus că ești încă o copilă.

– O *copilă*?

Uimirea lui Joline n-avu niciun efect asupra celeilalte femei.

– Unele se schimbă prea puțin din ziua în care îmbracă veșmintele albe de novice, răspunse Teslyn pe un ton calm. Elaida crede că încă nu te-ai maturizat și nici n-o vei face vreodată.

Joline scutură din cap furioasă, abținându-se să vorbească. Să audă aceste cuvinte din gura celei a cărei *mamă* fusese doar o copilă atunci când dobândise șalul! Elaida fusese răsfățată prea mult pe vremea când fusese novice, prea lăudată pentru forța și capacitatea ei remarcabilă de a învăța repede. Joline bănuia că ăsta era motivul pentru care ea era atât de furioasă pe Elayne, și pe Egwene, și pe răzvrătita de Nynaeve; deoarece ele erau mai puternice decât ea, și petrecuseră mult mai puțin timp ca novice, cu toate că fuseseră forțate să avanseze prea repede. Nynaeve nici măcar nu fusese novice, un lucru nemaiauzit.

– Că tot ai adus vorba, continuă Teslyn, poate ar trebui să profităm de situație.

– Ce vrei să sugerezi?

Folosindu-se de Adevăratul Izvor, Joline mânui Aerul, cu ajutorul Puterii, ca să ridice carafa din argint de pe măsuța turcoaz și să umple pocalul din argint cu punci. Ca întotdeauna, bucuria de a folosi *saidarul* o însufleți, liniștind-o și înveselind-o în același timp.

– Credeam că este limpede. Poruncile Elaidei rămân neschimbate. Elayne și Nynaeve se vor întoarce la Turn de îndată ce vom da de urma lor. Am fost de acord să așteptăm, dar poate a venit vremea să n-o mai facem. Păcat că al'Vere nu este cu ele! Însă cele două ar trebui să ne ajute să intrăm din nou în grațiile Elaidei și dacă îl mai adăugăm și pe Cauthon... Cred că cei trei o vor determina să ne primească, în final, cu brațele deschise, ca și când i l-am fi adus pe însuși al'Thor. Iar Aviendha va fi o novice de nădejde, răzvrătită sau nu.

Pocalul pluti prin Aer până când ajunse în mâna lui Joline, pe urmă ea eliberă Puterea fără tragere de inimă. Nu-şi pierduse ardoarea pe care o simţise prima oară când atinsese Izvorul Adevărat. Punciul din pepene galben era un substitut slab pentru *saidar*. Cea mai rea parte din pedeapsa ei înainte de a părăsi Turnul fusese aceea că-şi pierduse dreptul de a folosi *saidarul*. Fusese aproape cea mai rea parte. Ea îşi impusese această pedeapsă, dar Elaida rostise tare şi răspicat că, dacă nu-şi va alege o pedeapsă aspră, o va alege ea însăşi în locul ei. Joline n-avea nicio îndoială că atunci rezultatul ar fi fost cu mult mai rău.

– În graţiile ei? Teslyn, ne-a umilit din simplul motiv ca să le arate celorlalte că putea face asta. Ne-a trimis în văgăuna de aici plină de muşte, cât mai departe de tot ceea ce este mai important, pe ţărmul celălalt al Oceanului Aryth, ca să fim ambasadoarele unei regine care deţine mai puţină putere decât mulţi nobili. Oricare dintre ei i-ar putea lua tronul chiar şi mâine dacă s-ar osteni să facă asta. Iar tu vrei să intri din nou pe sub pielea Elaidei?!

– Este totuşi Suprema Înscăunată Amyrlin.

Teslyn atinse scrisoarea cu hârtia de deasupra, mişcând foile când într-o parte, când într-alta, ca şi când şi-ar fi adunat gândurile în tot acest timp.

– N-am dat nicio veste o vreme ca să-i dovedim că nu suntem animalele ei de companie, dar, dacă vom păstra tăcerea prea mult timp, acest lucru ar putea fi luat drept trădare.

– E ridicol! pufni Joline. Atunci când ele se vor întoarce nu vor fi pedepsite doar pentru că au fugit, ci şi pentru că s-au prefăcut a fi surori bune.

Ea strânse din buze. Amândouă se făceau vinovate de asta, la fel şi cele care le permiseseră acest lucru, însă exista o mare diferenţă atunci când una din ele îşi revendica Ajah-ul. Până când Ajah Verde va termina cu Elayne, pe tronul Andorului va urca o tânără extrem de potolită. Deşi poate era mai bine dacă Elayne şi-ar asigura mai întâi Tronul Leului. Oricum, pregătirea ei trebuia să fi luat deja sfârşit. Joline n-avea de gând s-o vadă pe Elayne supunându-se Turnului, indiferent ce făcuse aceasta.

– Nu uita de faptul că s-au alăturat rebelelor.

– Pe sfânta Lumină, Teslyn, probabil că au fost recrutate ca şi fetele pe care rebelele le-au scos din Turn! Oare are, într-adevăr, importanţă că vor începe să cureţe grajdurile mâine sau anul următor? Cu siguranţă, asta le-ar fi aşteptat pe novicele şi Alesele

care s-au alăturat rebelelor. Până şi Ajah-urile aşteaptă să pună mâna pe ele. Nu este ca şi când nu s-ar afla în siguranţă. Sunt Alese, în definitiv, şi par a fi mulţumite să rămână acolo unde putem da de urma lor oricând vom dori. Propun să stăm acolo unde ne-a pus Elaida, cu mâinile în sân şi cu gurile ferecate. Până când ne va întreba frumos ce facem.

Ea nu preciză că era dispusă să aştepte până când Elaida va fi detronată, aşa cum fusese Siuan. Divanul n-avea de gând să suporte la nesfârşit lucrurile de mântuială şi vorbele goale, totuşi Teslyn *era* Roşie, la urma urmei, şi nu va fi încântată să audă astfel de cuvinte.

– Bănuiesc că nu există nicio grabă, rosti încet Teslyn, deşi un „dar" negrăit atârna în aer.

Trăgând un scaun cu picioare rotunde lângă masă cu ajutorul Aerului, Joline hotărî s-o convingă pe însoţitoarea ei că păstrarea tăcerii era cea mai potrivită cale. Doar o copilă, ai? Dacă lucrurile vor decurge după voia ei, Elaida nu va primi nici măcar un cuvânt din Ebou Dar până când nu va implora.

Femeia de la masă se arcui în sus cât îi permiseră legătorile, cu ochii bulbucaţi şi scoţând un ţipăt ascuţit, neîntrerupt. Ţipătul se transformă brusc într-o horcăială puternică, iar femeia începu să se zvârcolească, tremurând din cap până-n picioare, apoi se prăbuşi în tăcere. Ochii ei mari rămaseră aţintiţi şi lipsiţi de viaţă la tavanul împăienjenit al pivniţei.

Nu se cuvenea să dea frâu liber înjurăturilor, deşi Falion putea avea gura la fel de spurcată ca un birjar. Nu era pentru prima oară când şi-ar fi dorit ca Temaile să fi fost acolo în locul lui Ispan. Temaile primea cu uşurinţă răspunsuri la întrebări şi nimeni nu murea dacă nu voia ea. Lui Temaile îi plăcea, desigur, prea mult această treabă, însă asta era o cu totul altă poveste.

Conducând Puterea din nou, Falion strânse hainele femeii de pe pardoseala murdară şi le aruncă peste trupul neînsufleţit. Cingătoarea din piele roşie căzu de pe morman, iar ea o ridică şi o azvârli din nou pe grămadă. Poate ar fi trebuit să folosească alte metode, de vreme ce curelele, cleştele şi fierul încins făceau prea multă... mizerie.

– Aruncaţi-i trupul undeva pe o străduţă lăturalnică. Tăiaţi-i beregata ca să pară că a fost jefuită. Lasaţi-i monedele în săculeţ.

Cei doi bărbaţi care stăteau ghemuiţi pe călcâie lângă peretele din piatră schimbară o privire. Arnin şi Nad semănau la înfăţişare, fiecare cu părul negru, ochi ca mărgelele, cicatrici şi muşchi cât trei bărbaţi laolaltă. În plus, aveau şi suficientă minte ca să îndeplinească nişte porunci simple. De obicei.

– Iertare, Stăpână, zise Arnin, dar nimeni nu va crede...

– Fă cum ţi se spune! izbucni ea, mânuind Puterea ca să-l ridice în picioare şi să-l izbească puternic cu spatele de piatră.

Deşi acesta se lovi la cap, nu păţi nimic.

Nad se apropie în grabă de masă bolborosind:

– Da, Stăpână. Cum porunceşti, Stăpână.

Când ea îi dădu drumul lui Arnin, acesta nu spuse nimic, ci se apropie împleticindu-se, fără alte împotriviri, ca să ridice trupul neînsufleţit ca pe ceva de prisos şi să se descotorosească de el. Deoarece era, într-adevăr, un lucru nefolositor. Ea regretă ieşirea pe care o avuse. Nu se cuvenea să-şi iasă din fire. Uneori însă, acest comportament părea să dea roade. Acest lucru o surprindea mereu, chiar şi după atâţia ani.

– Moghedien nu va fi încântată, zise Ispan de îndată ce ieşiră bărbaţii.

Mărgelele albastre şi verzi, împletite în nenumăratele ei cozi subţiri şi negre, zăngăniră atunci când clătină din cap. Stătuse în umbră în tot acest timp, într-un colţ, ţesând o pavăză ca să nu audă.

Falion se stăpâni să nu-i arunce o privire dușmănoasă. Ispan era ultima însoţitoare pe care şi-ar fi ales-o. Aceasta făcea parte din Ajah Albastră, sau făcuse. Poate era încă. Falion nu se mai considera ca făcând parte din Ajah Albă, fiindcă se alăturase frăţiei Negre. Surorile Albastre erau prea pătimaşe, întrucât se lăsau mereu copleşite de emoţii atunci când ar fi trebuit să-şi păstreze sângele-rece. Rianna, o altă Albă, ar fi fost alegerea ei, cu toate că femeia avea unele păreri ciudate şi nesănătoase despre anumite chestiuni raţionale.

– Moghedien a uitat de noi, Ispan. Sau ai primit vreo veste de la ea? Oricum, sunt convinsă că ascunzătoarea asta nu există.

– Moghedien susţine că există, începu Ispan pe un ton hotărât, care se transformă repede într-unul cald. Provizii de *angreal*, *sa'angreal*, *ter'angreal*. O să ne bucurăm şi noi de ele. Un *angreal* doar al nostru, Falion. Poate chiar şi *sa'angreal*. Ne-a făgăduit.

– Moghedien s-a înşelat.

Falion privi cum cealaltă femeie face ochii mari de mirare. Cei Numiţi erau oameni simpli. Şi Falion fusese uluită atunci când învăţase această lecţie, deşi unii refuzau s-o înveţe. Cei Numiţi aveau o putere impresionantă, cunoştinţe infinite şi era posibil să fi primit deja răsplata nemuririi, dar dovezile arătau că ţeseau intrigi şi se luptau între ei cu la fel de multă înverşunare ca doi murandiani care trăgeau de o pătură.

Uimirea lui Ipsan se transformă repede în mânie.

– Mai sunt şi alţii care caută. Or fi umblând cu toţii după potcoave de cai morţi? Iscoadele Celui Întunecat caută şi ele; trebuie să fi fost trimise de alţi Rătăciţi sau Cei Numiţi. Dacă Rătăciţii caută, mai poţi spune că nu există nimic?

Ea nu va înţelege. Dacă un lucru nu putea fi găsit, cea mai evidentă cauză era că lucrul ăsta nu se afla acolo.

Falion aşteptă. Ispan nu era proastă, doar uimită. Falion credea că oamenii puteau învăţa singuri la ce ar trebui să fie atenţi. Minţile leneşe aveau nevoie de exerciţiu.

Ispan păşea de colo colo, însoţită de foşnetul fustelor, şi privea încruntată praful şi pânzele vechi de păianjen.

– Locul ăsta duhneşte. Şi e mizerabil!

Ea se cutremură când un gândac începu să urce repede pe perete. Strălucirea o învălui pentru o clipă, apoi un curent de aer zdrobi gândacul cu o pocnitură. Strâmbându-se, Ispan îşi şterse mâinile de fuste ca şi când ar fi strivit insecta cu ele, nu cu ajutorul Puterii. Avea stomacul sensibil, dar, din fericire, trecea peste asta când era nevoie, indiferent de situaţie.

– Nu-i voi spune despre eşec unei anume Rătăcite, Falion, fiindcă ne-ar face s-o invidiem pe Liandrin.

Falion nu se cutremură, doar traversă pivniţa şi-şi turnă o cană de punci din prune. Fructele fuseseră prea coapte, iar punciul era prea dulce. Mâinile nu-i tremurau. Teama de Moghedien era o reacţie perfect normală, însă nu şi a ceda în faţa fricii. Poate că femeia era moartă. Cu siguranţă, le-ar fi chemat până atunci sau le-ar fi găsit din nou dormind în *Tel'aran'rhiod* şi le-ar fi întrebat de ce nu-i îndepliniseră poruncile. Totuşi, până când aceasta nu vedea un trup, singura alegere logică era să continue ca şi când Moghedien şi-ar fi făcut apariţia în orice clipă.

– Există o cale.

– Cum? Să le supunem interogatoriului pe toate Femeile Înțelepte din Ebou Dar? Câte să fie? O sută? Două sute, poate? Surorile din Palatul Tarasin ar observa asta, cred.

– Uită de visul tău de a deține un *sa'angreal*, Ispan. Nu există niciun depozit de mult ascuns, nicio pivniță secretă sub vreun Palat.

Falion vorbea pe un ton rece, calculat. Poate cu cât era mai calculat tonul ei, cu atât mai neliniștită devenea Ispan. Îi plăcuse mereu să hipnotizeze o categorie de novice cu sunetul vocii ei.

– Aproape toate Femeile Înțelepte sunt niște sălbăticiuni și e puțin probabil să știe ce vrem noi să aflăm. Nu s-a descoperit nicio sălbăticiune care să dețină un *angreal*, darămite un *sa'angreal*, deoarece, dacă ar fi fost așa, cu siguranță că s-ar fi aflat. Dimpotrivă, toate arhivele arată că o sălbăticiune care descoperă un obiect legat de Putere se descotorosește de el cât mai degrabă, de teamă să nu atragă furia Turnului Alb. Femeile care sunt alungate din Turn, pe de altă parte, nu par să aibă această teamă. După cum știi prea bine, atunci când sunt percheziționate înainte de a pleca, una din trei are ascuns asupra sa ceva în legătură cu persoana ei, un obiect adevărat al Puterii sau ceva despre care ea crede că ar fi adevărat. Dintre puținele Femei Înțelepte pricepute în prezent, Callie a fost alegerea perfectă. Atunci când a fost izgonită în urmă cu patru ani, ea a încercat să fure un *ter'angreal* mic. Un obiect inutil, care creează imagini cu flori și imită sunetul unei cascade, însă este tot un obiect care ține de *saidar*. A mai încercat să afle secretele celorlalte novice, reușind de cele mai multe ori. Dacă ar fi existat un singur *angreal* în Ebou Dar, ca să nu mai vorbesc de un întreg depozit, crezi că ar fi stat aici vreme de patru ani fără să-l descopere?

– *Port* șalul, Falion, rosti Ispan pe un ton extrem de aspru. Și *știu* toate astea la fel de bine ca și tine. Spuneai că există o altă cale. Care e aceea?

Pur și simplu, nu voia să-și folosească mintea.

– Ce ar încânta-o pe Moghedien la fel de mult ca și ascunzătoarea?

Ispan o privi insistent, bătând din picior.

– Nynaeve al'Meara, Ispan. Moghedien ne-a abandonat ca să plece în căutarea ei, însă aceasta a reușit să scape cumva. Dacă i-o vom da pe Nynaeve – și pe Trakand, că tot veni vorba –, Moghedien ne va ierta și pentru o sută de obiecte *sa'angreal*.

Lucru care dovedea în mod vădit că Rătăciţii erau nesăbuiţi, firește. Bineînțeles că cel mai bine era să fii extrem de grijuliu cu cei care erau atât nesăbuiţi, cât şi mai puternici decât tine. Ispan nu-i întrecea în putere.

– Trebuia s-o ucidem aşa cum am vrut eu, când şi-a făcut apariţia prima oară, pufni ea, apoi, împreunându-şi mâinile, începu să se plimbe de colo colo cu paşi mari, iar mizeria de pe jos îi scrâşnea sub tălpi. Da, da, ştiu. Surorile noastre din Palat ar fi intrat la bănuieli. Nu ne dorim să le atragem atenţia. Dar ai uitat de Tanchico? Şi de Tear? Acolo unde îşi fac apariţia cele două, urmează şi dezastrul. Părerea mea este că, dacă nu le vom ucide, ar fi mai bine să ne ţinem cât mai departe de Nynaeve al'Meara şi de Elayne Trakand. Cât mai departe!

– Stăpâneşte-te, Ispan! Stăpâneşte-te!

Tonul calm al lui Falion nu făcea decât s-o agite şi mai mult pe cealaltă femeie, totuşi Falion era încrezătoare. Raţiunea trebuia să fie mai presus decât emoţiile.

Şezând pe un butoi răsturnat, în răcoarea răzleaţă de pe o străduţă îngustă şi umbrită, el privea cu atenţie casa de pe partea cealaltă a străzii aglomerate. Dintr-odată, îşi dădu seama că-şi atingea din nou capul. Deşi nu-l durea, uneori îşi simţea capul... ciudat. De cele mai multe ori, atunci când se gândea la ceea ce nu reuşea să-şi amintească.

Clădită pe trei etaje de ipsos alb, casa aparţinea unei zlătărese care, cică, primea vizita a două prietene cunoscute în timpul unei călătorii înspre miazănoapte în urmă cu câţiva ani. Prietenele fuseseră zărite doar la sosire şi nu mai fuseseră văzute de atunci. Îi fu uşor să afle acest lucru şi niţel mai greu să descopere că ele erau Aes Sedai.

Un tânăr uscăţiv, cu o vestă ponosită, care venea în jos pe stradă fluierând şi cu gânduri ascunse, se opri când îl zări şezând pe butoi. Haina şi locul unde stătea la umbră, precum şi restul înfăţişării lui, recunoscu tânărul cu amărăciune, păreau, probabil, tentante. Mat nu mai avea suficientă forţă şi flexibilitate ca să mânuiască sabia, totuşi cele două pumnale lungi pe care le purta de mai bine de treizeci de ani îi luaseră prin surprindere pe mai mulţi spadasini. Poate că citise ceva în ochii lui, fiindcă tânărul cel zvelt se răzgândi şi-şi văzu mai departe de drum, fluierând.

Lângă casă, poarta care ducea în spate, la grajdul zlătăresei, era larg deschisă şi doi bărbaţi mătăhăloşi îşi făcură apariţia, împingând o roabă plină cu paie murdare şi bălegar. Ce puneau la cale? Arnin şi Nad nu păreau a fi genul de feciori care să cureţe grajduri.

Hotărî să rămână acolo până când se va întuneca, apoi să încerce să-l găsească din nou pe ucigaşul lui Carridin.

Încă o dată, îşi luă mâna de la cap. Mai devreme sau mai târziu, tot îşi va aminti. Nu prea mai avea mult timp la dispoziţie, însă doar atât îi mai rămăsese. Asta îşi amintea.

CAPITOLUL 18

Aşa cum plugul despică pământul

Folosind *saidinul* suficient de mult încât să desfacă pavăza pe care o ţesuse într-un colţ al anticamerei, Rand ridică potirul mic din argint şi spuse:

– Mai vreau ceai.

Lews Therin bombăni mânios în ceafa lui.

Deşi jilţurile sculptate şi aurite erau dispuse în două şiruri paralele de o parte şi de alta a Soarelui-Răsare auriu al Cairhienului, cu diametrul de un metru şi jumătate, montat în pardoseala din piatră lustruită, şi un alt jilţ înalt, atât de poleit, încât părea ar fi fost făurit din aur, era aşezat pe un podium mic, la fel de minuţios ornat, el şedea cu picioarele încrucişate pe covorul întins pentru ocazii. Pe acesta era ţesut un labirint tairean, în culorile verde, auriu şi albastru. Celor trei şefi de clan din faţa lui le-ar fi displăcut ca el să-i primească stând pe un jilţ, chiar dacă le-ar fi oferit şi lor câte unul. Şi aceştia erau asemenea unui labirint, pe care trebuia să-l cutreieri cu grijă. Rand purta o cămaşă cu mânecile suflecate, lăsând să i se vadă pe antebraţe Dragonul roşu cu auriu care se încolăcea pe fiecare din ele, cu o strălucire metalică. Veşmintele *Cadin'sor* ale bărbaţilor Aiel le acopereau antebraţele, lăsându-le doar braţul stâng descoperit. Poate că amintirea a cine era – că şi el fusese în Rhuidean atunci când acea călătorie însemnase moartea

pentru aproape toţi oamenii care intraseră în oraş – nu era necesară. Poate.

Cele trei feţe nu trădau mai nimic în timp ce o urmăreau pe Merana apropiindu-se din colţul în care fusese imobilizată. Chipul zbârcit al lui Janwin părea a fi fost sculptat din lemn bătrân, cu toate că mereu arătase astfel, iar ochii de un albastru-cenuşiu erau furioşi, deşi întotdeauna fuseseră astfel. Până şi părul îi era răvăşit, ca după o furtună. Oricum, era un bărbat cumpătat. Indirian şi Mandelain, cel cu un singur ochi, căpetenia Daryne, erau, aparent, cu mintea în altă parte, atât doar că o urmăreau cu privirea fără să clipească. Lews Therin tăcu dintr-odată, ca şi când şi el ar fi privit-o, prin ochii lui Rand.

Pe chipul fără vârstă al Meranei se citea şi mai puţin decât pe cel al şefilor de clan. Netezindu-şi jupoanele cenuşii de pe dedesubt, îngenunche lângă Rand şi ridică anevoie, cu ambele mâini, ceainicul masiv din argint aurit, cu leoparzi pe post de picioare şi de mâner şi cu un altul ghemuit pe capac. Mâinile îi tremurară uşor în timp ce-i umplea cu grijă ceaşca lui Rand. Atitudinea ei părea să spună că făcea asta pentru că voia, din motive doar de ea ştiute, pe care niciunul dintre ei nu le înţelegea; mai degrabă comportamentul femeii trăda faptul că era Aes Sedai, nu faţa ei. Oare era de bine sau de rău?

– Nu le dau voie să conducă Puterea fără permisiune, explică el.

Şefii de clan păstrară tăcerea. Merana se ridică în picioare, apoi îngenunche pe rând, lângă fiecare dintre ei. Mandelain îşi acoperi ceaşca, arătând astfel că nu mai dorea. Ceilalţi doi îşi întinseră cănile, privind-o cu atenţie cu ochii lor albaştri-cenuşii şi verzi. Oare ce vedeau? Ce ar fi putut face mai mult el?

Aşezând ceainicul greu pe tava groasă cu mânere în formă de leopard, ea rămase în genunchi.

– Îi mai pot fi de folos cu ceva Seniorului Dragon?

Vocea ei era calmul întruchipat. Rand îi făcu semn să se întoarcă în colţul ei. Femeia îşi strânse o clipă fustele în pumnii ei mici, pe urmă se ridică în picioare şi se conformă, când dădu nas în nas cu Dashiva şi cu Narishma. Cei doi *asha'mani* – mai exact, Narishma era încă soldat, cel mai de jos rang la *asha'mani*, şi nu purta pe guler nici sabia, nici Dragonul – stăteau impasibili între două dintre oglinzile înalte, cu rame din aur, înşirate de-a lungul peretelui. Cel puţin, bărbatul mai tânăr părea impasibil, la o primă vedere. Cu degetele mari vârâte după centiron, el o ignoră pe

Merana şi acordă prea puţină atenţie lui Rand şi bărbaţilor Aiel, dar la o a doua privire, îţi puteai da seama că ochii lui mari şi întunecaţi erau neodihniţi, ca şi când s-ar fi aşteptat să sară brusc ceva prin aer, în orice clipă. Şi cine ar fi afirmat că nu s-ar fi întâmplat asta? Dashiva părea a fi cu mintea în altă parte; îşi mişca buzele fără să scoată un sunet şi clipea şi se încrunta în gol.

Lews Therin scoase un mârâit când Rand se uită la *asha'mani*, însă Merana era cea care-l ţinea ocupat pe bărbatul mort din capul lui Rand. „Doar un nerod ar putea crede că femeia sau leul poate fi îmblânzit cu adevărat."

Iritat, Rand suprimă vocea printr-un bâzâit înăbuşit. Lews Therin ar fi răzbătut în mintea lui, dar nu fără un oarecare efort. Folosind *saidinul*, el ţesu la loc pavăza care o împiedica pe Merana să le audă vocile. Eliberarea Izvorului îi înteţi din nou iritarea, şuieratul din minte, asemenea unor stropi de ploaie care cădeau pe cărbunii încinşi. Un ecou ce pulsa în acelaşi timp cu descătuşarea nebunească, îndepărtată a lui Lews Therin.

Merana stătea dincolo de pavăza pe care n-o putea nici vedea, nici simţi, cu bărbia ridicată şi cu mâinile împreunate în poală, ca şi când ar fi purtat un şal pe braţe. Era o Aes Sedai până în măduva oaselor. Îi privea atât pe el, cât şi pe şefii de clan cu nişte ochi calmi. Erau căprui-deschis cu nuanţe de galben. „Nu toate surorile mele îşi dau seama câtă nevoie avem de tine, îi spusese ea în dimineaţa aceea, în aceeaşi încăpere, dar noi, cele care am jurat credinţă, vom face tot ceea ce ne vei porunci atâta vreme cât nu vom încălca vreodată cele Trei Jurăminte." El doar ce se trezise când ea venise însoţită de Sorilea. Niciuneia nu părea să-i pese că el purta doar o cămaşă de noapte şi nu apucase să ia decât o înghiţitură din micul dejun. „Mă pricep puţin mai bine la negocieri şi medieri. Surorile mele au alte înzestrări. Lasă-ne să-ţi slujim, aşa cum am jurat. Lasă-mă să-ţi slujesc. Avem nevoie de tine, aşa cum şi tu ai nevoie de noi."

Mereu prezentă, Alanna şedea ascunsă într-un colţ al minţii lui. Plângea din nou. El nu înţelegea de ce ea plângea atât de des. Îi interzisese să se apropie de el nechemată sau să iasă din odaia ei dacă nu era însoţită de Fecioare – surorile care-i juraseră credinţă primiseră odăi în noaptea precedentă, în Palat, acolo unde le putea supraveghea –, însă Rand simţise lacrimile din clipa în care ea îl legase, lacrimi şi o durere sfâşietoare, ca şi când ar fi fost sfâşiată de nişte gheare. Uneori era mai slabă, alteori mai puternică, dar

mereu prezentă. Alanna îi mai spusese că avea nevoie şi de surorile care au jurat supunere oarbă, ba chiar ţipase la el într-un final, îmbujorată şi cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, înainte să fugă din faţa lui. Ea îi mai vorbise şi despre a sluji, cu toate că el se îndoia că ele se refereau la sarcinile pe care le îndeplinea Merana în prezent. Poate că un servitor ar mai lămuri lucrurile?

Şefii de clan o priveau pe Merana în timp ce sora Cenuşie se uita la ei. Aceştia nu-şi trădau gândurile nici măcar printr-o clipire.

– Înţeleptele v-au zis care este poziţia femeilor Aes Sedai, rosti Rand pe un ton răspicat.

Sorilea îl avertizase că ei ştiau, iar acest lucru deveni şi mai limpede atunci când cei trei nu fură deloc surprinşi când o văzură pe Merana servind şi făcând curtoazii.

– Aţi văzut-o cum aduce tava şi vă toarnă ceai în ceşti. Aţi văzut-o cum se supune poruncilor mele. Dacă vreţi, îi voi porunci şi să danseze.

A-i convinge pe Aieli că nu el era la mâna femeilor Aes Sedai era cel mai mare serviciu pe care surorile i l-ar fi făcut în acel moment. Dacă va fi nevoie, le va pune pe toate să danseze.

Mandelain îşi potrivi peticul cenuşiu-verzui de pe ochiul drept, aşa cum făcea mereu atunci când avea nevoie de o clipă de cugetare. O cicatrice subţire şi încreţită îi brăzda fruntea, pornind din spatele peticului de piele şi ajungând cam până la jumătatea capului său, aproape pleşuv. Când vorbi, în cele din urmă, o făcu pe un ton aproape la fel de răspicat precum cel al lui Rand:

– Se spune că o Aes Sedai ar face orice ca să obţină ce vrea.

Indirian îşi coborî sprâncenele cărunte şi groase şi privi de-a lungul nasului lung în ceaşca lui de ceai. Deşi avea o înălţime medie pentru un Aiel şi era mai scund decât Rand cu o jumătate de palmă, totul la el părea lung. Arşiţa din Pustiu părea să-l fi uscat de-a dreptul. Pomeţii îi erau ascuţiţi, iar ochii îi semănau cu două smaralde aşezate în scorburi.

– Nu-mi place să vorbesc despre Aes Sedai, rosti el cu vocea groasă şi puternică mereu surprinzătoare pentru acea faţă trasă. Ce-a fost a fost. Să le lăsăm pe Înţelepte să se ocupe de ele.

– Mai bine să vorbim despre nenorociţii de Shaido, rosti Janwin cu o voce blândă, la fel de surprinzătoare, având în vedere trăsăturile lui de temut. În câteva luni, mai puţin de o jumătate de an cel mult, toţi Shaido care vor fi prinşi vor muri sau vor fi transformaţi în *gai'shain*.

Doar pentru că vocea lui era blândă nu însemna că şi el era. Ceilalţi doi încuviinţară din cap; Mandelain zâmbea nerăbdător.

Păreau să aibă în continuare îndoieli. Clanul Shaido fusese motivul declarat al acelei întâlniri şi nu mai puţin important, deşi nu cel mai important. Nu neimportant – clanul Shaido crea probleme de multă vreme –, dar nu la fel de important ca femeile Aes Sedai din punctul lui de vedere. Cu toate astea, clanul reprezenta o problemă. Cele trei clanuri care se alăturaseră clanului Miagoma condus de Timolan, care se afla deja lângă Munţii Piscul Dragonului, ar fi făcut, poate, ceea ce spusese Janwin, dar mai erau şi aceia care nu puteau fi transformaţi în *gai'shain* şi nu puteau fi ucişi. Unii erau mai periculoşi decât alţii.

– Dar Înţeleptele? întrebă el.

Preţ de o secundă, feţele lor deveniră impenetrabile; nici măcar Aes Sedai nu se descurcau atât de bine la asta ca Aielii. Nu le era teamă să ţină piept Puterii Supreme, cel puţin atunci când era vizibilă; nimeni nu putea învinge moartea, asta era convingerea Aielilor. Nici măcar o sută de Aes Sedai furioase nu reuşeau să determine un singur Aiel să-şi coboare vălul odată ce şi-a acoperit faţa cu el. Însă vestea că Înţeleptele luaseră parte la bătălia de la fântânile din Dumai îi şocase la fel de mult ca şi când ar fi privit un răsărit de soare noaptea sau Luna ziua, pe un cer sângeriu.

– Sarinde mi-a zis că aproape toate Înţeleptele vor fugi cu *algai'd'siswai*, răspunse, într-un sfârşit, Indirian cu o oarecare şovăire.

Sarinde era Înţeleapta care-l urmase din Izvoarele Roşii, aparţinând clanului Codarra. Sau, poate, „a urma" nu era cuvântul potrivit; Înţeleptele arareori făceau asta. În orice caz, majoritatea Înţeleptelor Codarra, Shiande şi Daryne ar merge către miazănoapte cu suliţele.

– De Înţeleptele Shaido se vor ocupa Înţeleptele.

El îşi strâmbă gura dezgustat.

– Toate lucrurile se schimbă, spuse Janwin, a cărui voce era mai blândă decât de obicei.

El credea, deşi nu voia. Implicarea în bătălie a Înţeleptelor era o încălcare a unei tradiţii la fel de vechi ca şi neamul Aiel.

Mandelain lăsă ceaşca jos cu o grijă exagerată.

– Corehuin doreşte s-o revadă pe Jair înainte ca visul să ia sfârşit, la fel şi eu.

Asemenea lui Bael şi lui Rhuarc, şi el avea două soţii; ceilalţi şefi de clan aveau doar una, cu excepţia lui Timolan, însă un şef de clan văduv nu rămânea prea mult timp aşa. Înţeleptele se îngrijeau de asta dacă n-o făcea el.

– Oare va mai vedea vreunul dintre noi răsăritul în Ţinutul Întreit?

– Aşa nădăjduiesc, răspunse încet Rand.

„Aşa cum plugul despică pământul, tot aşa va despica şi vieţile oamenilor, şi tot ce-a fost va fi mistuit de flăcările ochilor lui. Goarnele de luptă vor trâmbiţa la zgomotul paşilor lui, corbii se vor hrăni cu glasul lui, iar el va purta o coroană de săbii." Profeţiile Dragonului nu dădeau prea mari speranţe pentru altceva, în afară de izbânda asupra Celui Întunecat, şi aceea nesigură. Profeţia din Rhuidean, Profeţia Aielilor, spunea că el îi va distruge. Tristeţea cuprinsese clanurile din cauza lui, iar obiceiurile străvechi erau încălcate. Chiar şi fără femeile Aes Sedai, era de mirare că unii şefi de clanuri stăteau pe gânduri dacă făceau bine să-l urmeze pe Rand al'Thor, cu sau fără Dragoni pe braţe.

– Aşa nădăjduiesc.

– Să găseşti mereu apă şi umbră, Rand al'Thor, zise Indirian.

După ce aceştia plecară, Rand rămase privind încruntat în ceaşca lui, fără să găsească răspunsurile în ceaiul negru. Într-un final, o aşeză lângă tavă şi-şi trase mânecile. Merana îşi aţinti ochii asupra lui, ca şi când ar fi încercat să-i ghicească gândurile. Părea oarecum nerăbdătoare. El îi spusese să stea în colţ ca să n-audă vocile. Fără îndoială că ea nu vedea niciun motiv pentru care să nu iasă de acolo, odată ce şefii de clan plecaseră. Să iasă repede de acolo şi să încerce să afle ce se discutase.

– Oare ei cred că sunt marioneta femeilor Aes Sedai, ce părere ai?

Tânărul Narishma tresări. Era puţin mai în vârstă decât Rand, dar avea înfăţişarea unui băiat cu cinci sau şase ani mai tânăr. El îi aruncă o privire Meranei ca şi cum ea ar fi avut răspunsul, apoi mişcă stânjenit din umeri.

– Nu... ştiu, Seniore Dragon.

Dashiva clipi şi se opri din murmurat. Înclinându-şi capul într-o parte, aşa cum făceau păsările, el se uită pieziş la Rand.

– Are vreo importanţă, atât timp cât sunt supuse?

– Are, răspunse Rand.

Dashiva ridică din umeri, iar Narishma se încruntă îngândurat; niciunul nu părea să înţeleagă, poate doar Narishma într-un final.

Hărțile erau împrăștiate pe jos, în spatele tronului de pe podium, făcute suluri, sau împăturite, sau desfăcute în locul unde le lăsase el. Rand împinse câteva cu vârful cizmei. Erau prea multe lucruri la care trebuia să se gândească în același timp. Cairhienul de Nord și munții numiți Piscul Dragonului, și regiunea din jurul orașului. Illian și Câmpiile Maredo din Far Madding. Insula Tar Valon și toate orașele și satele înconjurătoare. Ghealdan și o parte din Amadicia. Doar mișcare și culoare în mintea lui. Lews Therin gemea și râdea în depărtare, murmurele înăbușite ale unui nebun care-l îndemna să-i omoare pe *asha'mani* și pe Rătăciți. Să se sinucidă. Alanna se opri din plâns, punând capăt chinurilor îngrozitoare subjugate de furie. Rand își trecu mâinile prin păr, apăsându-și tâmplele. Cum era să fie doar el cu gândurile lui? Nici nu-și mai amintea.

Una dintre ușile înalte se deschise, lăsând să intre o Fecioară care stătea de pază pe coridor. Riallin, cu părul galben-roșcovan și un zâmbet pentru orice, părea chiar durdulie. Pentru o Fecioară, oricum.

– Berelain sur Paendrag și Annoura Larisen doresc să-l vadă pe *car'a'carn*, anunță ea.

Ea pronunță primul nume pe un ton cald și prietenos, iar pe al doilea, pe un ton distant și sec, fără să-și șteargă zâmbetul de pe față.

Rand oftă și deschise gura ca să le poftească înăuntru, însă Berelain nu mai așteptă și dădu buzna înăuntru cu Annoura, oarecum mai calmă, pe urmele ei. Femeia Aes Sedai se cutremură ușor când dădu cu ochii de Dashiva și de Narishma și se zgâi intrigată când o văzu pe Merana în colț. Berelain însă nu părea surprinsă.

– Ce înseamnă asta, Seniore Dragon? vru ea să știe, fluturând scrisoarea pe care el i-o trimisese în acea dimineață și traversând încăperea cu pași mari ca să i-o vâre sub nas. De ce trebuie să mă întorc în Mayene? Am domnit bine aici în numele tău, știi prea bine. N-am reușit s-o opresc pe Colavaere să se încoroneze, dar măcar am împiedicat-o să nu schimbe legile pe care le-ai dat. De ce voi fi trimisă de aici? Și de ce mi se spune printr-o scrisoare, și nu în față? Printr-o scrisoare, de parcă aș fi un funcționar căruia, după ce a strâns birurile, i se mulțumește pentru servicii și este concediat.

Deși era furioasă, Prima din Mayene era una dintre cele mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată Rand. Părul ei negru

cădea în valuri strălucitoare până pe umeri şi încadra o faţă care ar fi făcut până şi un orb să se zgâiască. Un bărbat s-ar fi înecat uşor în ochii ei negri. În acea zi, purta o rochie din mătase argintie şi lucioasă, subţire şi vaporoasă, care părea mai potrivită pentru a bucura privirile unui ibovnic în budoar. De fapt, dacă răscroiala ar fi fost niţel mai jos, n-ar fi purtat rochia în public. Că veni vorba, el nu era convins că ea ar trebui să facă asta. În timp ce scrisese scrisoarea, îşi spusese că motivul pentru care proceda astfel era pentru că avea prea multe de făcut, nu şi răgazul să stea la discuţii cu ea. Adevărul era că-i plăcea prea mult s-o privească; dintr-un motiv sau altul, el începuse să creadă că, deşi nu era complet greşit, nici bine nu era.

De îndată ce ea îşi făcu apariţia, Lews Therin renunţă la bombăneli şi începu să fredoneze încet, aşa cum făcea întotdeauna când admira o femeie. Brusc, Rand îşi dădu seama că-şi frământa cu degetele lobul urechii şi simţi un şoc. Intui că era un alt lucru pe care-l făcea Lews Therin fără să gândească, aşa cum era şi fredonatul. Îşi îndepărta mâna, însă, pentru o secundă, vru să şi-o ducă din nou la ureche.

„Arză-te-ar focul, ăsta este trupul meu!" Gândul semăna cu un mârâit. „Al meu!" Lews Therin se opri din fredonat, uluit şi nedumerit; fără să scoată un sunet, bărbatul mort dispăru înapoi în cele mai întunecate unghere ale minţii lui Rand.

Tăcerea lui al'Thor avu efect. Berelain coborî scrisoarea şi furia i se mai domoli. Puţin. Fără să-şi ia privirea de la el, inspiră adânc, iar Rand simţi cum îi ard obrajii.

– Seniore Dragon...

– Ştii prea bine de ce, o întrerupse el.

Nu era uşor s-o privească doar în ochi. În mod ciudat, şi-ar fi dorit ca Min să fi fost acolo. Foarte ciudat. Viziunile ei nu i-ar fi fost de ajutor în acel moment.

– Când te-ai întors cu vasul Oamenilor Mării în această dimineaţă, în debarcader aştepta un individ cu un cuţit.

Berelain îşi azvârli capul pe spate, disprețuitor.

– Nu s-a apropiat mai mult de trei paşi. Eram însoţită de o duzină de Gărzi Înaripate şi de Seniorul Căpitan Gallenne.

Deşi Nurelle condusese o parte din Gărzile Înaripate la fântânile din Dumai, Gallenne comanda Gărzile. Avea opt sute de gărzi cu ea în oraş, pe lângă cele care se întorseseră cu Nurelle.

– Te aştepţi să dau bir cu fugiţii din cauza unui pungaş?

– Nu face pe neştiutoarea, mârâi el. Un pungaş, cu o duzină de soldaţi în jurul tău?

Ea se îmbujoră; fireşte că ştia. El n-o lăsă să continue cu protestele, sau cu explicaţiile, sau cu alte nebunii.

– Dobraine mi-a spus că a auzit deja circulând zvonuri în Palat cum că ai trădat-o pe Colavaere. Le-or fi teamă adepţilor ei să mă hăituiască, în schimb, ar plăti pe cineva ca să te înjunghie.

Şi Faile, de asemenea, după spusele lui Dobraine; însă de partea asta se ocupase.

– Cert e că nu vor avea prilejul, fiindcă te vei întoarce în Mayene. Dobraine îţi va lua locul aici până când Elayne va revendica Tronul Soarelui.

Nurelle se zbârli ca şi când i-ar fi aruncat apă rece pe rochie. Ochii ei deveniră periculos de mari. Rand se bucurase atunci când ei încetase să-i mai fie frică de el, dar în acel moment nu mai era atât de sigur. Când deschise gura ca să vorbească, Annoura îi atinse braţul, iar ea îşi întoarse capul. Cele două se priviră îndelung, pe când Berelain se opri din bombănit, netezindu-şi rochia şi îndreptându-şi mândră umerii. Rand îşi mută repede privirea.

Merana stătea la marginea pavezei. Al'Thor se întrebă dacă o depăşise şi apoi se retrăsese, altminteri cum putea sta deasupra a ceva ce nu putea detecta? Când el îşi întoarse capul, Merana se dădu în spate până aproape de perete, fără să-şi ia privirea de la Rand. După expresia de pe faţa ei, i-ar fi turnat ceai în fiecare zi doar ca să afle ce se discutase.

– Seniore Dragon, mai este şi problema legată de Atha'an Miere, zise Berelain zâmbind, cu o voce mieroasă, pe când buzele ei te-ar fi dus cu gândul la săruturi reci. Stăpâna Valurilor Harine nu va fi încântată să aştepte pe vasul ei atât de multă vreme. Am vizitat-o de nenumărate ori. O pot îmbuna, dar mă îndoiesc că Seniorul Dobraine ar putea-o face. Cred că Oamenii Mării îţi sunt vitali fie că Profeţiile Dragonului îi pomenesc sau nu. Ai o importanţă crucială în profeţiile lor, cu toate că ei se feresc să spună cum anume.

Rand o privea fix. De ce se încăpăţâna atât de mult să păstreze o misiune atât de grea, care-i oferise puţine mulţumiri din partea cairhienilor chiar înainte ca unii să înceapă să-i dorească moartea? Ea era o domnitoare obişnuită să aibă de-a face cu domnitorii şi cu soliile, nu cu huligani pândind cu pumnale în întuneric. Mieroasă sau nu, n-avea ce căuta în preajma lui Rand al'Thor. Ea i se...

oferise... cândva, însă adevărul era că Mayene era o țară mică, iar Berelain se folosea de frumusețea ei ca un bărbat de sabie, ca să-și apere pământul de invazia vecinului mai puternic, Tear. Și el ar fi reușit să-l obțină, pur și simplu.

– Berelain, nu știu ce altceva aș putea face ca să te asigur că Mayene va rămâne a ta, totuși voi scrie orice...

Culorile se perindau atât de tare în mintea lui, încât nu fu în stare să mai scoată un cuvânt. Lews Therin chicoti: „O femeie care cunoaște pericolul și nu se teme este o comoară pe care doar un nebun ar alunga-o".

– Asigurări.

Tonul rece îl înghiți pe cel mieros, iar furia începu din nou să se intensifice, amenințătoare de astă dată. Annoura o trase pe Berelain de mânecă, dar Prima din Mayene nici măcar n-o băgă în seamă pe Aes Sedai.

– În vreme ce eu voi sta în Mayene cu asigurările tale, alții îți vor sluji. Își vor cere răsplata, iar misiunea mea de aici va păli și va fi dată uitării, în vreme ce a lor va fi vie în amintire. Dacă Înaltul Senior Weiramon îți va da Illianul și va cere Mayene în schimb, ce vei spune? Dacă îți va da Murandy și Altara și totul până la Oceanul Aryth?

– Vei sluji chiar dacă va trebui să pleci? întrebă el încet. Nu te voi mai vedea, însă mă voi gândi la tine.

Lews Therin râse din nou, atât de tare, încât Rand aproape că se înroși. Îi făcea plăcere să privească, dar lucrurile pe care le gândea Lews Therin uneori...

Berelain îl privea cu atenție și încăpățânare, iar el putea vedea întrebările din ochii Annourei, care încerca să aleagă cu grijă pe care s-o adreseze.

Ușa se deschise din nou pentru Riallin.

– O Aes Sedai a venit să-l vadă pe *car'a'carn*, anunță ea reușind să pară indiferentă și nesigură în același timp. O cheamă Cadsuane Melaidhrin.

O femeie uluitor de frumoasă își făcu apariția în spatele ei, cu părul cenușiu strâns într-un coc în vârful capului și împodobit cu ornamente din aur bălăbănindu-se. Totul păru să se petreacă într-o clipită.

– Te-am crezut moartă, zise Annoura gâfâind, cu ochii cât pe ce să-i sară din orbite.

Merana străpunse pavăza, cu mâinile întinse, și țipă:

– Nu, Cadsuane! Să nu-l rănești! Să n-o faci!

Rand simți furnicături pe piele atunci când cineva din încăpere îmbrățișă *saidarul*, poate mai multe persoane, și, îndepărtându-se ușor de Berelain, apucă Izvorul și se deschise *saidinului*, simțind cum și *asha'manii* făceau la fel. Dashiva făcu o grimasă când își plimbă privirea dușmănoasă de la o Aes Sedai la alta. În ciuda Puterii pe care o deținea, Narishma luă mânerul sabiei cu ambele mâini și adoptă poziția numită „Leopardul în copac", gata s-o scoată din teacă. Lews Therin rânjea în fața crimei și a morții, ucide-i pe toți, ucide-i acum. Riallin își ridică vălul, strigând ceva și, brusc, în încăpere își făcură apariția o duzină de Fecioare, acoperindu-și fețele cu vălurile și pregătindu-și sulițele. Nu era deloc surprinzător că Berelain rămăsese cu gura căscată, ca și când toată lumea ar fi înnebunit.

Pentru cineva care provocase toată această agitație, Cadsuane părea incredibil de nepăsătoare. Se uită la Fecioare și clătină din cap, iar stelele, Lunile și păsările din aur zornăiră ușor.

– A încerca să cultivi trandafiri în nordul Ghealdanului ar putea să aducă moartea, Annoura, rosti ea pe un ton sec, însă nu înseamnă că-ți sapi mormântul. Oh, revino-ți în fire, Merana, înainte să sperii pe cineva! Am crezut că vei avea mai multă stăpânire de sine odată ce ai renunțat la albul de novice.

Merana își deschise, apoi își închise gura, părând rușinată de toate acele lucruri. Zornăitul dispăru brusc. Rand nu dădu drumul *saidinului*, nici *asha'manii*.

– Cine ești? întrebă al'Thor. Din ce Ajah?

Roșie, după reacția Meranei, însă ca o soră Roșie să intre acolo, singură, ar fi fost un act sinucigaș.

– Ce dorești?

Privirea lui Cadsuane întârzie asupra lui nu mai mult de o secundă, dar nu răspunse. Merana deschise gura, însă femeia cu părul cărunt îi aruncă o privire, ridicând o sprânceană, și o făcu să tacă. Merana se înroși și-și coborî privirea. Annoura se holba în continuare la nou-venită ca la o stafie. Sau ca la un uriaș.

Fără un cuvânt, Cadsuane traversă repede încăperea spre cei doi *asha'mani*, însoțită de foșnetul fustelor petrecute, de culoare verde-închis. Rand începea să aibă impresia că femeia aluneca atunci când se deplasa, grațioasă, dar fără a irosi timpul și nepermițând nimănui să-i stea în cale. Dashiva o măsură din ochi și surâse. Deși îl țintuia cu privirea, Cadsuane nu părea să observe,

așa cum nu părea să remarce nici mâinile lui Narishma pe mânerul sabiei sale atunci când ea îi așează degetul sub bărbie, mișcându-i capul dintr-o parte în alta, înainte ca tânărul să se smucească.

– Ce ochi minunați, murmură ea.

Narishma clipi șovăitor, iar surâsul lui Dashiva se transformă într-un rânjet atât de disprețuitor, încât surâsul de dinainte păruse vesel prin comparație.

– Stai potolit! îi porunci Rand.

Dashiva avu curajul să-i arunce o privire dușmănoasă înainte să-și ducă oțărât pumnul la piept, salutând așa cum o făceau *asha'manii*.

– Ce treabă ai aici, Cadsuane? continuă Rand. Uită-te la mine, arză-te-ar focul!

Ea se supuse, întorcându-și doar capul.

– Așadar, tu ești Rand al'Thor, Dragonul Renăscut. Mă gândeam că până și o copilă ca Moiraine te-ar fi învățat unele maniere.

Riallin își așeză sulița din mâna dreaptă laolaltă cu cele adunate în spatele scutului și începu să comunice prin semne cu Fecioarele. De astă dată, niciuna nu râse. Și tot de astă dată, Rand era convins că discuția nu era o glumă pe seama lui.

– Liniștește-te, Riallin, zise el ridicându-și o mână. Liniștiți-vă toți.

Cadsuane ignoră și pantomima asta, zâmbindu-i lui Berelain.

– Așadar, ea e Berelain a ta, Annoura. Este mai frumoasă decât i s-a dus vestea.

Plecăciunea pe care o făcu, înclinându-și capul, fu destul de adâncă, însă fără a trăda nici cea mai mică urmă de supunere sau de inferioritate. Era doar o plecăciune, nimic mai mult.

– Doamnă, Prima din Mayene, trebuie să vorbesc tânărului acesta și o voi reține și pe sfătuitoarea Domniei Voastre. Am auzit că aveți nenumărate sarcini de îndeplinit aici. N-aș vrea să vă rețin în a le duce la bun sfârșit.

Era un semn foarte evident că se putea retrage, ca și când i-ar fi deschis ușa.

Berelain își înclină capul cu grație, apoi se întoarse încet către Rand și-și desfăcu fustele într-o reverență atât de adâncă, încât el își făcu griji ca nu cumva ea să-și piardă și materialul subțire cu care era îmbrăcată.

– Seniore Dragon, rosti ea, îți cer îngăduința să mă retrag.

Reverența lui Rand nu era la fel de elaborată.

– Te poți retrage, Prima Doamnă, după cum poftești, spuse el și-i întinse mâna ca s-o ajute să se ridice. Nădăjduiesc că vei lua în seamă propunerea mea.

– Seniore Dragon, te voi sluji oriunde și oricum îmi vei cere.

Vocea ei era din nou mieroasă. Datorită prezenței lui Cadsuane, bănui el. Pe fața ei nu se citea nicio urmă de flirt, doar hotărâre.

– Amintește-ți de Harine, adăugă ea în șoaptă.

– Este mereu o plăcere să-i vezi pe copii jucându-se, nu crezi, Merana? o ironiză Cadsuane după ce ușa se închise în urma lui Berelain.

Merana se holba, întorcându-și capul când la Rand, când la sora cu părul cărunt. Annoura arăta de parcă doar voința o mai ținea în picioare.

Mai toate Fecioarele o urmară pe Berelain, hotărând, pare-se, că nu va exista nicio luptă, totuși Riallin și alte două rămaseră lângă ușă, cu fețele acoperite de văluri. Poate era doar o coincidență că era câte una pentru fiecare Aes Sedai. Și Dashiva părea să creadă că pericolul trecuse. El se rezemă din nou cu spatele de perete, proptindu-și piciorul de el și mișcându-și buzele în tăcere. Apoi își încrucișă brațele, părând să le urmărească pe Aes Sedai.

Narishma îl privea încruntat și întrebător pe Rand, însă acesta doar clătină din cap. Femeia încerca în mod voit să-l întărâte. Întrebarea era: de ce ar întărâta un bărbat despre care știa că putea s-o ferece sau s-o omoare, fără să depună efort? Lews Therin bombănea același lucru: „De ce? De ce?" Pășind pe podium, Rand luă Sceptrul Dragonului de pe tron și se așeză, așteptând să vadă ce urma să se întâmple. Femeia n-avea să reușească.

– Prea multe ornamente, nu crezi? îi zise Cadsuane Annourei, privind în jur.

Pe lângă obiectele din aur, fâșii late, tot din aur, înconjurau pereții deasupra oglinzilor, iar cornișele, de asemenea, aurite erau înalte de vreo jumătate de metru.

– Nu mi-am dat seama niciodată cine exagerează mai mult: cairhienii sau tairenii, dar oricare dintre ei i-ar putea face pe locuitorii din Ebou Dar să se rușineze, sau chiar pe un Pribeag. Aceea e o tavă cu ceai? Aș dori o ceașcă dacă este proaspăt și fierbinte.

Mânuind Puterea, Rand ridică tava, așteptându-se oarecum să vadă metalul ruginind din cauza petei, și o dirijă prin aer înspre

cele trei femei. Merana adusese câteva ceşti în plus, iar alte patru stăteau nefolosite pe tavă. El le umplu, aşeză la loc ceainicul şi aşteptă. Tava plutea în aer, susţinută de *saidin*.

Trei femei extrem de diferite la înfăţişare şi trei reacţii la fel de distincte. Annoura privi tava asemenea unei vipere încolăcite, clătină încet din cap, apoi făcu un pas mic în spate. Merana inspiră adânc şi luă încet, cu mâna tremurând uşor, ceaşca. A şti că un bărbat putea conduce Puterea şi a fi obligată să vadă asta cu ochii ei nu erau deloc unul şi acelaşi lucru. Cadsuane, pe de altă parte, luă ceaşca şi adulmecă aburii cu un zâmbet satisfăcut. Cu toate că nimic nu-i spunea care dintre cei trei bărbaţi turnase ceaiul, ea se uită peste ceaşcă direct la Rand, şezând tolănită în jilţ, cu un picior peste braţul acestuia.

– Ce băiat bun, zise ea.

Fecioarele schimbară priviri uluite deasupra vălurilor.

Rand se cutremură. Nu. Nu-i va îngădui să-l întărâte. Avea un motiv, pare-se, ca să facă asta, totuşi nu-i va îngădui!

– Te mai întreb o dată, zise el.

Era ciudat că vocea lui putea fi atât de rece; în interior era mai fierbinte decât cele mai fierbinţi focuri ale *saidinului*.

– Ce doreşti? Răspunde sau pleacă. Pe uşă sau prin fereastră, e alegerea ta.

Merana dădu din nou să vorbească şi din nou Cadsuane o readuse la tăcere, de astă dată printr-un gest scurt, fără să-şi ia privirea de la el.

– Să te văd, rosti ea pe un ton calm. Sunt din Ajah Verde, nu Roşie, însă am purtat şalul mai multă vreme decât oricare soră în viaţă şi am ţinut piept mai multor bărbaţi care puteau mânui Puterea decât oricare dintre surorile Roşii. Nu că i-aş fi vânat, înţelegi, dar se pare că am fler la aşa ceva.

Vorbea calm, ca o femeie care spunea că fusese la piaţă o dată sau de două ori în viaţa ei.

– Unii au luptat până la sfârşit, zvârcolindu-se şi ţipând chiar şi după ce au fost puşi sub pavăză şi legaţi. Alţii au plâns şi au implorat, oferind aur, orice, chiar şi sufletele lor, ca să nu fie duşi în Tar Valon. În schimb, alţii au plâns de uşurare, ca nişte mieluşei blânzi, recunoscători, într-un final, că totul s-a încheiat. Adevărul fie spus, toţi au plâns, la final. Fiindcă nu le mai rămâne nimic decât lacrimi la sfârşit.

Căldura pe care o simţea înlăuntrul lui explodă în furie. Tava şi ceainicul masiv din argint fură azvârlite în partea cealaltă a încăperii, izbindu-se de o oglindă cu un zgomot puternic şi sărind înapoi într-o ploaie de cioburi. Ceaiul se vărsă peste tot din recipientul pe jumătate spart, iar tava se învârtea pe jos, îndoită în două. Toată lumea tresări, în afară de Cadsuane. Rand sări de pe podium, ţinând atât de strâns în mână Sceptrul Dragonului, încât îl dureau buricele degetelor.

– Ar trebui să-mi fie teamă? mârâi el. Te aştepţi să implor sau să fiu recunoscător? Să plâng? Aş putea să-mi strâng pumnul şi să te strivesc, Aes Sedai, şuieră Rand cu mâna ridicată tremurând din cauza furiei. Merana ştie de ce ar trebui să fac asta. Numai Lumina ştie de ce n-o fac.

Femeia privi serviciul de ceai spart de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

– Acum ştii, spuse ea, într-un final, mai calmă ca niciodată, că-ţi cunosc atât viitorul, cât şi prezentul. Binecuvântarea Luminii se pierde pentru un bărbat care poate mânui Puterea. Ai început deja să auzi voci?

– Ce vrei să insinuezi? întrebă el încet.

Rand simţea că Lews Therin asculta. Şi percepu din nou furnicături pe piele. Fu cât pe ce să conducă Puterea, dar nu se întâmplă nimic în afară de faptul că, încet, ceainicul se ridică şi pluti către Cadsuane, întorcându-se uşor în aer ca ea să-l examineze cu atenţie.

– Unii bărbaţi care pot mânui Puterea încep să audă voci, vorbi ea aproape absentă, privind încruntată la sfera plată din argint şi aur. E o parte a demenţei. Vocile le vorbesc, le spun ce să facă.

În acel moment, ceainicul coborî uşor la picioarele ei.

– Ai auzit vreo voce? întrebă Cadsuane.

În mod surprinzător, Dashiva izbucni într-un râs răguşit, de i se scuturau umerii. Narishma îşi umezi buzele; dacă înainte nu-i fusese teamă de femeie, în acea clipă o urmărea atent ca un scorpion.

– Eu pun întrebările, rosti Rand pe un ton ferm. Pari să fi uitat că sunt Dragonul Renăscut.

„Eşti adevărat, nu-i aşa?", se întrebă el. Nu primi niciun răspuns. „Lews Therin?" Uneori, bărbatul nu-i răspundea, dar femeile Aes Sedai îl atrăgeau mereu. „Lews Therin?" Nu era nebun;

vocea era adevărată, nu imaginară. Nu era nebunie. Dorința bruscă de a râde nu-i fu de ajutor.

– Ești un bărbat tânăr care nu prea știe încotro se îndreaptă, sau de ce, sau ce-l așteaptă, oftă Cadsuane. Pari epuizat. Poate ar fi mai bine să stăm de vorbă după ce te vei mai fi liniștit. Te deranjează dacă le iau o vreme cu mine pe Merana și pe Annoura? Nu le-am mai văzut de ceva vreme.

Rand o privea uluit. Ea dăduse buzna, îl insultase, îl amenințase, îl înștiințase într-o doară că știa despre vocea din capul lui, iar în acel moment voia să plece și să stea de vorbă cu Merana și cu Annoura? E *nebună*? Nu primi niciun răspuns de la Lews Therin. Bărbatul era aievea. Era!

– Pleacă! zise el. Pleacă și...

Nu era nebun.

– Ieșiți toți! Ieșiți!

Dashiva se uită la el clipind, își înclină capul într-o parte, apoi dădu din umeri și o luă înspre ușă. Cadsuane îi zâmbi în așa fel încât el se așteptă ca ea să-i spună din nou că era un băiat bun, pe urmă le mână pe Merana și pe Annoura înspre Fecioare, care-și coborau vălurile și se încruntau îngrijorate. Și Narushma se uita la el, șovăind până când Rand îi făcu un gest scurt. În cele din urmă, plecară cu toții și el rămase singur. Singur.

Azvârli brusc Sceptrul Dragonului. Vârful ascuțit se implântă tremurând în speteaza unui jilț, iar ciucurii începură să se legene.

– Nu sunt nebun, spuse el în încăperea goală.

Lews Therin îi zisese lucruri; n-ar fi reușit niciodată să scape din cufărul Galinei fără vocea bărbatului mort. Însă el folosise Puterea înainte să audă vocea; reușise să-și dea seama cum să invoce fulgerul și să stârnească focul, cum să construiască o structură care nimicise sute de troloci. Dar, poate, fusese mâna lui Lews Therin, precum acele amintiri despre cum se cățărase în prunii din livadă, sau intrase în Sala Slujitorilor și alte câteva zeci care-l luau prin surprindere. Poate că amintirile acelea erau doar închipuiri, vise nebunești ale unei minți nebune, ca și vocea.

Își dădea seama că pășea de colo colo și nu se putea opri. Simțea nevoia să se miște, altminteri mușchii i s-ar fi contractat.

– Nu sunt nebun, repetă el gâfâind. Încă nu. Nu sunt...

La auzul sunetului scos de ușa care se deschidea, se răsuci pe călcâie, sperând să fie Min.

Era din nou Riallin, care sprijinea o femeie scundă şi îndesată, într-o rochie de un albastru-închis, cu părul cărunt, faţa serioasă, palidă şi cu ochii injectaţi.

Vru să le spună să plece, să-l lase singur. Singur. Oare era singur? Oare Lews Therin era un vis? Îşi dorea ca ele să-l lase... Idrien Tarsin era directoarea şcolii pe care el o înfiinţase în Cairhien, o femeie cu un simţ atât de practic, încât el nu era convins că ea credea în Putere, având în vedere că nici n-o putea vedea, nici n-o putea folosi. Ce o adusese în halul acela?

Se întoarse către ea. Nebun sau nu, singur sau nu, nu exista altcineva care să facă ceea ce trebuia făcut. Nici măcar acea datorie măruntă. Mai grea decât un munte.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, încercând să vorbească pe un ton cât se poate de blând.

Începând brusc să plângă, Idrien se duse împleticindu-se la el şi se prăbuşi la pieptul lui. Când ea reuşi să-şi adune forţele ca să-i spună povestea, şi lui îi veni să plângă.

CAPITOLUL 19

Diamante şi stele

Deşi Merana o urmă pe Cadsuane cât de îndeaproape îndrăznea, având sute de întrebări pe limbă, totuşi Cadsuane nu era genul de femeie pe care s-o tragi de mânecă. Ea era cea care hotăra pe cine băga în seamă şi când. Annoura păstra, de asemenea, tăcerea. Cele două o urmau pe Melaidhrin de-a lungul coridoarelor Palatului, coborând scările din marmură lucioasă la început, apoi din piatră neagră, simplă. Merana schimbă câteva priviri cu sora ei Cenuşie şi, preţ de o secundă, simţi un fior. N-o cunoştea cu adevărat pe femeie, dar Annoura avea acea privire de oţel a unei fete care mergea s-o întâlnească pe Mai-Marea novicelor, hotărâtă să fie curajoasă. Numai că ele nu erau novice. Nu erau nici copile. Ea deschise gura, pe urmă o închise la loc, intimidată de cocul cărunt care se legăna în faţa ei, cu Lunile, stelele, păsările şi peştii atârnând. Cadsuane era... Cadsuane.

Merana o mai întâlnise o dată, sau cel puţin o ascultase şi-i vorbise, pe vremea când fusese novice. Surorile din toate frăţiile Ajah veniseră s-o vadă, pline de o veneraţie pe care nu şi-o ascundeau. Odinioară, Cadsuane Melaidhrin fusese standardul după care era judecată fiecare înscriere nouă în cartea novicelor. Până la Elayne Trakand, niciuna care venise în Turnul Alb nu reuşise să atingă acel standard, darămite să-l şi depăşească. În

multe privinţe, nu se mai găsise printre Aes Sedai una ca ea în o mie de ani. Nu se mai pomenise ca vreuna să refuze să accepte alegerea pentru funcţia de Conducătoare, cu toate astea se zvonea că ea refuzase, de cel puţin două ori. Se mai zvonea că respinsese cu dispreţ şi alegerea ei la conducerea Ajah Verde. Se mai spunea că dispăruse din Turn vreme de zece ani, deoarece Consiliul intenţiona s-o numească Supremă Înscăunată Amyrlin. Nu că ar fi petrecut o zi în plus în Tar Valon dacă nu era nevoie. În Turn sosiseră veşti despre Cadsuane, istorisiri care le lăsau pe surori cu gurile căscate, aventuri care le făceau să se cutremure pe cele ce visau să poarte şalul. Va ajunge o legendă printre Aes Sedai. Dacă nu era deja.

Şalul îi acoperea umerii Meranei de peste douăzeci şi cinci de ani când Cadsuane anunţase că se retrage, cu părul ei încărunţit de tot, şi toată lumea o crezuse de mult moartă când izbucni Războiul Aiel peste alţi douăzeci şi cinci de ani. Dar, după trei luni de lupte, ea îşi făcu din nou apariţia, însoţită de doi Străjeri, cai bătrâni, dar rezistenţi ca fierul. Se zvonea că Melaidhrin ar fi avut mai mulţi Străjeri de-a lungul anilor decât aveau pantofi cele mai multe dintre surori. După ce Aielii plecaseră din Tar Valon, se retrase şi Cadsuane din nou, însă unii ziceau, mai în glumă, mai în serios, că ea nu va muri niciodată atâta vreme cât mai exista aventură în lume.

„Asemenea prostii bolborosesc novicele, îşi reaminti Merana cu fermitate. Toţi murim în cele din urmă." Şi totuşi, Cadsuane era Cadsuane. Iar ea era, cu siguranţă, una dintre acele surori care-şi făcuseră apariţia în oraş după ce al'Thor fusese luat, la fel de sigur cum soarele urma să apună în seara aceea. Merana îşi mişcă braţele ca să-şi potrivească şalul, când îşi aminti că el atârna într-un cui din odaia ei. Era ridicol. N-avea nevoie de lucruri care să-i aducă aminte cine era. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui Cadsuane...

Două Înţelepte, care stăteau la întretăierea dintre mai multe coridoare, le priviră trecând cu ochi reci şi feţe împietrite, sub eşarfele negre care le acopereau capetele. Erau Edarra şi Leyn. Ambele puteau mânui Puterea, şi destul de puternic; ar fi ajuns mai sus, ierarhic, dacă s-ar fi dus la Turn când erau fete. Cadsuane trecu mai departe fără a părea să observe privirile dezaprobatoare ale sălbăticiunilor. Annoura remarcă asta, încruntându-se şi bombănind. Cozile subţiri i se legănară când clătină din cap. Merana îşi ţinea privirea în pământ.

Nu încăpea nicio îndoială că va fi nevoită să-i dea explicaţii lui Cadsuane despre... compromisul... făcut cu Înţeleptele noaptea trecută, înainte ca ea şi celelalte să fie aduse la Palat. Annoura nu ştia nimic despre asta, iar Merana nu avea nici cea mai mică nădejde că Rafela sau Verin îşi va face apariţia, sau altcineva căruia să-i impună această sarcină. *Era* un compromis, într-un fel, şi poate cel mai bun având în vedere circumstanţele; şi totuşi, ea se îndoia că asta va fi şi părerea lui Cadsuane. Şi-ar fi dorit să nu fie ea cea care trebuia s-o convingă. Prefera să le toarne ceai nenorociţilor aceia de bărbaţi vreme de o lună. Şi-ar fi dorit să nu-şi fi dat drumul la gură în faţa tânărului al'Thor. Faptul că ştia de ce el o făcuse să servească ceaiul n-o încânta, deoarece era împiedicată să profite de situaţia asta. Ar fi vrut să creadă că fusese prinsă într-un vârtej al Pânzei stârnit de *ta'veren* decât să creadă că ochii unui tânăr, ca două nestemate de un albastru-cenuşiu, o făcuseră să trăncănească de frică. Oricum, ea îi pusese toate avantajele pe tavă. Şi-ar fi dorit...

Dorinţele erau pentru copii. Ea negociase nenumărate tratate, multe dintre ele fiind respectate, pusese capăt la trei războaie şi prise alte câteva, înainte ca ele să izbucnească, înfruntase regi, şi regine, şi generali şi-i adusese pe calea înţelepciunii. Chiar şi aşa... Se trezi făgăduind că nu se va mai tângui, indiferent cât de des o va pune bărbatul acela să facă pe servitoarea, dacă Seonid îşi va face apariţia de după colţul următor sau Masuri, sau Faeldrin, sau oricine. Lumină! Dacă ar putea clipi şi ar descoperi că totul fusese doar un coşmar de când plecase din Salidar.

În mod surprinzător, Cadsuane le conduse direct în odăiţa aflată în măruntaiele Palatului, pe care o împărţeau Bera şi Kiruna. Unde locuiau servitorii. Deşi printr-o ferestruică, fixată sus, în perete, dar la nivelul pavajului unei curţi de afară, pătrundea o rază difuză de lumină, camera părea întunecoasă. Mantii, desagi şi câteva rochii atârnau în nişte cuie bătute în pereţii crăpaţi şi îngălbeniţi. Podelele din scândură erau presărate cu găuri, cu toate că fuseseră făcute mici reparaţii pentru a le acoperi. Într-un colţ se afla o măsuţă rotundă şi uzată, iar într-un alt colţ, un lavoar la fel de deteriorat, cu un lighean ciobit şi un urcior. Merana privi patul mic. Nu părea mai îngust decât cel pe care era obligată să-l împartă cu Seonid *şi* cu Masuri, două uşi mai încolo. Deşi odaia părea puţin mai mare, nu era potrivită pentru trei persoane. Coiren şi celelalte

care erau ţinute în continuare în corturile Aielilor probabil că duceau un trai mai bun ca prizoniere.

Nici Bera şi nici Kiruna nu erau acolo, doar Daigian, o femeie durdulie şi palidă, care purta un lanţ subţire din argint prins în părul lung şi negru, cu o Piatră a Lunii atârnându-i în mijlocul frunţii. Rochia neagră după moda din Cairhien avea patru dungi subţiri, colorate peste corsaj, iar ea mai adăugase câteva pe fuste, albe ca şi frăţia Ajah din care făcea parte. Fiica mai tânără a uneia dintre Casele mai puţin importante, ea o văzuse întotdeauna pe Merana ca pe un porumbel. Când intră Cadsuane, Daigian se ridică în vârful picioarelor.

În cameră era doar un scaun, un soi de taburet cu un spătar şubred. Cadsuane se aşeză şi oftă.

– Ceai, te rog. Dacă mai luam două înghiţituri din ceaiul pe care mi l-a turnat băiatul acela, aş fi pingelit un pantof cu limba.

Licărirea roşiatică a *saidarului* o învălui imediat pe Daigian, deşi fără intensitate, şi un ceainic îndoit din cositor se ridică de pe masă. Limbi de Foc încălzeau apa în timp ce femeia durdulie deschidea o cutiuţă cu ceai, cu legători din alamă.

Neavând altundeva unde să şadă, Merana se aşeză pe pat, aranjându-şi fustele şi foindu-se pe salteaua denivelată în timp ce încerca să-şi pună ordine în gânduri. Aceasta ar putea fi cea mai importantă negociere pe care purtase vreodată. După o clipă, Annoura i se alătură, cocoţându-se pe marginea saltelei.

– Înţeleg, din prezenţa ta, Merana, zise brusc Cadsuane, că poveştile cum că băiatul i s-ar supune Elaidei sunt false. Nu te mira aşa, copilă! Ai crezut că nu-ţi cunosc... întovărăşirile? o iscodi ea, pronunţând ultimul cuvânt în aşa fel încât părea la fel de vulgar ca şi limbajul unui soldat. Şi tu, Annoura?

– Mă aflu aici ca s-o sfătuiesc pe Berelain, dar adevărul este că n-a ţinut cont de sfatul meu când a venit aici.

Femeia din Tarabon îşi ţinea fruntea sus. Vocea îi era încrezătoare. Îşi rotea însă degetele mari. Nu s-ar fi descurcat prea bine la masa negocierilor dacă era atât de uşor de ghicit.

– În ceea ce priveşte restul, continuă ea cu băgare de seamă, n-am luat încă o hotărâre.

– O hotărâre înţeleaptă, murmură Cadsuane, privind-o cu subînţeles pe Merana. Se pare că în ultimii ani prea multe surori au uitat că posedă creier sau simţul discreţiei. Într-o vreme, Aes Sedai luau hotărâri după dezbateri calme, ţinând cont numai de binele

Turnului. Aminteşte-ţi doar ce a păţit Sanche după ce s-a amestecat cu al'Thor, Annoura. Dacă te apropii prea mult de focul de forjă, te poţi arde rău.

Merana îşi ridică bărbia, rotindu-şi gâtul ca să se detensioneze. Când îşi dădu seama ce făcea, se opri. Femeia nu era cu mult mai presus decât ea, de fapt. Doar mai presus decât celelalte surori.

– Dacă-mi permiţi să te întreb... începu ea pe un ton prea sfios şi, negreşit, ar fi fost mai rău să se oprească şi s-o ia de la capăt... Ce intenţionezi, Cadsuane? o întrebă ea direct, străduindu-se să rămână demnă. Este evident că ai stat... deoparte... până acum. De ce ai hotărât să... îl abordezi... pe al'Thor acum? Ai fost cam... lipsită de tact... cu el.

– Mai bine i-ai fi tras o palmă peste faţă, interveni Annoura, iar Merana se înroşi.

Dintre ele două, Annoura ar fi trebuit să fie de departe cea care să aibă greutăţi în a o înfrunta pe Cadsuane, dar nu ea era cea care nu-şi găsea cuvintele.

Cadsuane clătină din cap compătimitor.

– Dacă vrei să afli de ce e în stare un om, pune-l într-o situaţie la care nu se aşteaptă. Cred că băiatul e din plămadă bună, totuşi va fi greu cu el.

Unindu-şi vârful degetelor de la mâini, privi dincolo de ele la perete, cugetând în sinea ei:

– Furia dinlăuntrul lui ar putea distruge lumea şi abia dacă şi-o poate stăpâni. Dacă-şi va pierde controlul... Bum! Al'Thor nu este încă la fel de încrâncenat ca şi Logain Ablar sau Mazrim Taim, însă de o sută de ori mai dificil, mă tem.

Când auzi cele trei nume rostite în aceeaşi frază, Merana îşi lipi limba de cerul gurii.

– I-ai văzut pe Logain şi pe Mazrim? o întrebă Annoura uluită. Am auzit că Taim îl urmează pe al'Thor.

Merana reuşi să-şi înăbuşe un oftat de uşurare. Nu fusese timp suficient ca veştile despre ce s-a întâmplat la fântânile din Dumai să se răspândească, dar urma să se întâmple şi asta.

– Zvonurile ajung şi la urechile mele, Annoura, preciză Cadsuane pe un ton sarcastic. Deşi mi-aş fi dorit să nu le fi avut, întrucât ce-am auzit despre cei doi... Toată munca mea a fost în zadar. Şi a altora, însă mi-am făcut treaba. Apoi mai sunt şi mantiile astea negre, aceşti *asha'mani*.

Luând o ceaşcă din mâinile lui Daigian, ea îi zâmbi călduros şi-i mulţumi în şoaptă. Sora Albă cu obraji rotunzi părea pregătită să facă o plecăciune, dar se abţinu, apoi se retrase într-un colţ şi-şi împreună mâinile. Fusese novice şi pe urmă Aleasă mai multă vreme decât oricare dintre surori, abia dacă i se permisese să rămână în Turn şi dobândise cu greu inelul şi şalul. Daigian era mereu discretă în prezenţa altor surori.

– Logain a fost cel care, practic, s-a înfiinţat la uşa mea şi m-a ademenit de lângă trandafirii mei, continuă Cadsuane suflând în ceai şi adoptând un ton mai plăcut. Şi strâmbă din nas dezgustată. O încăierare într-un târg de animale m-ar fi ademenit de lângă plantele alea nenorocite. Ce rost are dacă foloseşti Puterea. Dacă n-o utilizezi, te trezeşti cu mii de spini... adăugă ea şi se strâmbă din nou. Mi-a trecut prin minte să jur credinţă Vânătorilor dacă mi-ar îngădui Consiliul celor Nouă. Ei bine, am petrecut câteva luni frumoase vânându-l pe Logain, însă, odată ce a fost prins, a-l însoţi în Tar Valon mi s-a părut un lucru la fel de atrăgător ca şi trandafirii. Am mai rătăcit nitel, ca să văd ce pot găsi, poate vreun Străjer nou, deşi presupun că e puţin cam târziu pentru asta. Apoi am auzit despre Taim şi am plecat înspre Saldaea în mare galop. Nimic nu este mai incitant decât un bărbat care poate mânui Puterea.

Brusc, vocea ei se înăspri, la fel şi privirea.

– A fost careva dintre voi implicată în acea... mârşăvie... care s-a petrecut imediat după Războiul Aielilor?

Fără să vrea, Merana tresări nedumerită. Ochii celeilalte femei vorbeau despre butuc şi satârul călăului.

– Ce mârşăvie? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Privirea acuzatoare o sfredeli atât de intens pe Annoura, încât ea fu cât pe ce să cadă de pe pat.

– Războiul Aielilor? bolborosi ea încercând să-şi recapete cumpătul. În anii următori am încercat să fac din aşa-zisa Mare Alianţă mai mult decât un nume.

Merana se uită cu interes la Annoura. Multe dintre surorile din Ajah Cenuşie cutreieraseră capitalele după război, într-un efort zadarnic de a păstra alianţa care se formase împotriva Aielilor, dar ea nu ştiuse că şi Annoura se numărase printre ele. Asta însemna că nu era o negociatoare nepricepută.

– La fel am făcut şi eu, consimţi ea.

Demnitatea. De când îl urmase pe al'Thor din Caemlyn, nu-i mai rămăsese prea multă. Şi cele câteva frânturi erau prea preţioase pentru a renunţa la ele.

– La ce mârşăvie te referi, Cadsuane? rosti ea cu o voce calmă, fermă.

Femeia cu părul cărunt ignoră întrebarea cu un gest al mâinii, ca şi când n-ar fi adus niciodată vorba despre asta.

Preţ de o clipă, Merana se întrebă dacă nu cumva mintea lui Cadsuane rătăcea. N-auzise niciodată să i se fi întâmplat asta vreunei surori. Mai toate Aes Sedai se izolau când se apropiau de sfârşitul vieţii, departe de intrigile şi tumultul pe care nu le cunoşteau decât surorile. Departe de toată lumea, de cele mai multe ori. Cine putea şti ce nenorocire se abătea asupra lor înainte să-şi vadă sfârşitul? O singură privire la acea căutătură limpede şi precisă, îndreptată către ea peste ceaşca de ceai, o făcu să renunţe repede la acest gând. Oricum, o mârşăvie veche de douăzeci de ani sau cât or fi trecut de-atunci, cu siguranţă, nu se compara cu ce se confrunta lumea în acel moment. Cadsuane nu dăduse încă niciun răspuns întrebărilor sale iniţiale. Ce intenţii avea? De ce tocmai atunci?

Înainte ca Merana să apuce s-o întrebe din nou, uşa se deschise, iar Bera şi Kiruna fură mânate înăuntru de Corele Hovian, o Galbenă cu talie subţire, cu constituţie băieţească, sprâncene groase şi negre şi o claie de păr negru, care-i confereau o înfăţişare oarecum sălbatică, indiferent cât de îngrijit se îmbrăca. Purta mereu aceleaşi veşminte, ca şi când ar fi mers la un dans ţărănesc, cu o abundenţă de broderii pe mâneci, pe corsaj şi pe părţile laterale ale rochiei. Abia dacă aveau loc să se mişte în acel spaţiu îngust. Corele părea mereu amuzată, indiferent ce se întâmpla, dar de astă dată avea un zâmbet larg pe buze, undeva la graniţa dintre neîncredere şi râs făţiş. Ochii Kirunei străluceau pe o faţă care arbora aroganţa în vreme ce Bera clocotea, cu buzele strânse şi fruntea încreţită. Până când o văzură pe Cadsuane. Merana bănui că pentru ele trebuie să fi fost ca şi pentru ea dacă s-ar fi trezit faţă în faţă cu Alind Dyfelle, Sevlana Meseau sau chiar Mabriam en Shereed. Cele două făcură ochii cât cepele. Kirunei îi căzu faţa.

– Te credeam moartă, rosti Bera cu răsuflarea întretăiată.

– M-am săturat să tot aud asta, pufni iritată Cadsuane. Următorul imbecil care o să-mi spună asta o să scheaune o săptămână.

Annoura își privea cu atenție vârfurile papucilor.

– N-o să ghiciți unde le-am găsit pe astea două, zise Corele, cu accentul ei murandian cadențat.

Ea își bătu ușor cu degetul partea laterală a nasului cârn, ca atunci când era pe punctul să spună o glumă sau să relateze ce văzuse.

– Bera ședea umilă ca un șoarece sub privirile câtorva sălbăticiuni Aiel, care mi-au spus în față că ea nu putea să mă însoțească până când Sorilea – ah, femeia asta este o cotoroanță de coșmar, vă jur – nu-și va termina discuția cu *cealaltă* ucenică. Draga noastră Kiruna, de acolo.

Nu mai era vorba de îmbujorare. Kiruna și Bera se înroșiră până la rădăcina părului, încăpățânându-se să privească pe careva în ochi. Până și Daigian se holba la ele.

Valuri minunate de ușurare o străbăteau pe Merana. Nu va fi nevoită să explice cum interpretaseră Înțeleptele acele porunci nenorocite ale lui al'Thor, și anume că surorile ar trebui să le urmeze. Ele nu erau ucenice, în adevăratul sens al cuvântului, fiindcă n-aveau lecții de învățat, firește. Ce le-ar putea învăța niște sălbăticiuni nepricepute pe Aes Sedai? Era vorba doar de faptul că Înțeleptelor le plăcea să știe unde era locul fiecăruia. Doar atât? Bera și Kiruna ar putea povesti cum râsese – râsese! – al'Thor și cum spusese că pentru el n-avea nicio importanță, deoarece se aștepta ca ele să fie niște discipole *supuse*. Niciuneia nu-i plăcea să-și plece capul, cu atât mai mult Kirunei.

Și totuși, Cadsuane nu ceru explicații.

– Mă așteptam la o treabă de mântuială, replică ea pe un ton sec, nu la un dezastru. Să vedem dacă am înțeles bine. Voi, copilelor, care vă răzvrătiți împotriva unei Supreme desemnate pe drept, v-ați înhăitat cu băiatul acela, al'Thor, iar dacă ascultați poruncile femeilor Aiel, înseamnă că le ascultați și pe ale lui.

Vocea ei era foarte disprețuitoare, ca și cum ar fi avut gura plină de prune stricate. Clătinând din cap, ea se uită în ceai, apoi își fixă din nou privirea asupra celor două.

– Ce importanță mai are o trădare în plus? Consiliul v-ar putea face să vă târâți pe genunchi de aici până în Tarmon Gai'don drept pedeapsă, dar nu vă poate reteza capetele decât o singură dată. Și celelalte, din tabăra Aielilor? Sunt toate ale Elaidei, presupun. Au devenit și ele... *ucenice*? Niciuneia dintre noi nu i s-a

îngăduit să se apropie mai mult de primul rând de corturi. Aceşti Aieli nu par să le îndrăgească pe Aes Sedai.

– Nu ştiu, Cadsuane, răspunse Kiruna, atât de îmbujorată, încât părea să ia oricând foc. Am fost despărţite.

Merana făcu ochii mari. N-o mai auzise niciodată pe Kiruna vorbind pe un ton atât de respectuos.

Bera, pe de altă parte, inspiră adânc. Deşi îşi ţinea deja spatele drept, ea păru să şi-l îndrepte din nou, pregătindu-se pentru o sarcină neplăcută.

– Elaida nu este... începu ea înflăcărată.

– Elaida este prea zeloasă, din câte îmi dau seama, interveni Cadsuane, aplecându-se în faţă atât de neaşteptat, că Merana şi Annoura tresăriră şi se lăsară pe spate pe pat, cu toate că ea nu se uita la ele. Şi ar putea fi o catastrofă care mocneşte, dar este Suprema Amyrlin, desemnată de Consiliul din Turn, după legea Turnului.

– Dacă Elaida este adevărata Amyrlin, atunci de ce n-ai dat ascultare poruncii ei şi nu te-ai întors?

Doar mâinile pe care şi le ţinea nemişcate în poală trădau lipsa de calm a lui Bera Harkin. Doar efortul evident de a nu şi le împreuna sau de a nu-şi netezi poalele putea să le ţină atât de nemişcate.

– Aşadar, una dintre voi are puţin sprijin, continuă Cadsuane râzând încet, deşi privirea nu părea deloc veselă.

Ea se lăsă pe spate şi începu să soarbă din ceai.

– Luaţi loc. Mai am multe întrebări.

Merana şi Annoura se ridicară, oferindu-le locurile lor pe pat, dar Kiruna rămase în picioare, privind-o îngrijorată pe Cadsuane, în vreme ce Bera îi aruncă o privire prietenei ei, pe urmă clătină din cap. Corele zâmbi larg şi în ochii ei albaştri se zări o urmă de afectare, însă lui Cadsuane nu părea să-i pese.

– Jumătate din zvonurile pe care le-am auzit, zise ea, spun că Rătăciţii se află în libertate. N-ar fi deloc surprinzător, cu toate celelalte, dar aveţi vreo dovadă pentru sau împotrivă?

În scurt timp, Merana se bucură că şedea; în scurt timp, ea ştiu ce simţeau hainele când treceau prin calandrul spălătoresei. Cadsuane punea toate întrebările, trecând de la un subiect la altul, încât nu ştiai niciodată ce avea să urmeze. Corele păstra tăcerea, chicotind uneori sau clătinând din cap, iar Daigian nu făcea nici măcar asta, desigur. Merana era ţinta întrebărilor, la fel şi Bera şi

Kiruna. Nici Annoura nu fu cruțată. De fiecare dată când sfătuitoarea lui Berelain se relaxa, gândindu-se că scăpase, Cadsuane o chinuia din nou cu întrebările.

Femeia voia să știe totul: despre autoritatea pe care al'Thor o exercita asupra Aielor, de ce era ancorat în port vasul unei Stăpâne a Valurilor a Oamenilor Mării, dacă Moiraine era, într-adevăr, moartă, dacă era de netăgăduit că băiatul redescoperise Călătoria și dacă Berelain îl vârâse în așternuturi sau dacă avea această intenție. Era imposibil să-ți dai seama ce gândea Cadsuane despre răspunsuri, cu o singură excepție, atunci când află că Alanna îl legase pe al'Thor și cum făcuse asta. Buzele ei lipite se transformară într-o linie subțire și privi peretele încruntată de parcă ar fi vrut să-l sfredelească. Însă pe când celelalte își exprimau dezgustul, Merana credea că Melaidhrin se gândise să-și ia un alt Străjer.

De fapt, Cadsuane auzea foarte des că ele nu știau despre ce este vorba, dar a afirma că nu știi n-o mulțumea; ea cerea să afle și cel mai mic detaliu pe care-l știai, chiar dacă n-aveai habar de el. Ele reușiră să ascundă câteva lucruri, cele care trebuiau tăgăduite, și totuși câteva detalii surprinzătoare ieșiră la iveală, unele *foarte* surprinzătoare, chiar de la Annoura, care, primise scrisori amănunțite de la Berelain aproape din ziua în care fata se îndreptase călare către miazănoapte. Cadsuane cerea răspunsuri, însă nu oferea niciunul, lucru care o îngrijora pe Merana. Privea expresiile îngândurate, defensive și smerite de pe fețele celorlalte și se întrebă dacă avea și ea aceeași stare întipărită pe chip.

– Cadsuane, rosti ea văzându-se nevoită să mai facă un efort. Ce anume ți-a stârnit interesul pentru el tocmai acum?

O privire stăruitoare o întâlni pe a ei, apoi Cadsuane își îndreptă atenția către Bera și Kiruna.

– Așadar, au reușit să-l răpească exact din Palat, zise femeia cu părul cărunt, întinzându-și ceașca goală ca să i-o umple Daigian.

Niciuneia nu i se oferise ceai. Expresia și tonul lui Cadsuane erau atât de neutre, încât Meranei îi venea să-și smulgă părul din cap. Al'Thor nu va fi mulțumit când va afla că sora Regelui din Arafel și o puternică domani, Kiruna, amintise despre răpire, chiar dacă o făcuse din neatenție; Cadsuane se folosea de orice scăpare a ta ca să descopere mai multe decât ai intenționa să dezvălui. Cel puțin nu aflase despre tratamentul la care fusese supus. El spusese răspicat cât de nemulțumit va fi dacă se va întâmpla acest lucru.

Merana mulţumi Luminii că femeia nu va rămâne prea multă vreme alături de vreun curtean.

– Eşti sigură că a fost Taim? Şi eşti sigură că mantiile negre n-au sosit călare?

Bera răspunse fără tragere de inimă, iar Kiruna, posomorâtă; erau cât se poate de sigure; nimeni nu-i văzuse pe *asha'mani* venind sau plecând, iar... poarta... care-i aduseseră acolo... ar fi putut fi deschisă de al'Thor. Lucru care nu era deloc satisfăcător, firește.

– Gândiţi-vă! Nu mai sunteţi nişte fete prostuţe sau n-ar trebui să fiţi, zise Cadsuane şi strâmbă iar din nas. Trebuie să fi observat ceva.

Merana simţi că i se face rău. Ea şi celelalte petrecuseră jumătate din noapte discutând despre ce ar trebui să însemne legământul lor înainte să decidă că semnifica tocmai ceea ce spuseseră ele, nicio portiţă prin care să se strecoare vreo informaţie. În cele din urmă, până şi Kiruna conveni că trebuiau să-l apere şi să-l sprijine pe al'Thor şi să i se supună, că nu le era îngăduit să stea deoparte. Însăşi decizia lor fusese surprinzătoare. Totuşi, Merana se întreba dacă Bera şi Kiruna înţeleseseră şi ele acest lucru. S-ar putea trezi că înfruntă o legendă, ca să nu mai pomenim de surorile care aleseseră s-o urmeze, în afară de Corele şi Daigian. Mai rău... Ochii lui Cadsuane zăboviră o clipă asupra ei, fără să trădeze nimic, dar cerând totul. Mai rău, Merana era convinsă că Melaidhrin ştia asta prea bine.

Străbătând în grabă coridoarele Palatului, Min ignoră saluturile câtorva Fecioare pe care le cunoştea. Trecu în fugă pe lângă ele, fără să le adreseze măcar un cuvânt şi fără să considere atitudinea sa ca fiind necuviincioasă. Nu-i era uşor să fugă în cizme cu toc. Câte lucruri nesăbuite nu făceau femeile pentru bărbaţi! Nu că Rand i-ar fi cerut să poarte acele cizme, dar ea le încălţase prima oară cu gândul la el şi-l văzuse zâmbind. Îi plăceau. Lumină, unde-i era capul de se gândea la cizme?! N-ar fi trebuit să se ducă în apartamentul lui Colavaere. Tremurând şi clipind des ca să alunge lacrimile, o luă şi mai tare la fugă.

Ca de obicei, câteva Fecioare stăteau ghemuite pe călcâie lângă uşile înalte, ornate cu sori din aur. Deşi *shoufa* le atârna pe umeri şi-şi ţineau sulițele pe genunchi, n-aveau deloc un aer degajat. Erau asemenea unor leoparzi care păndeau prada. În general, Fecioarele

o neliniștea pe Min, cu toate că erau destul de prietenoase. În acea zi însă, ei nu i-ar fi păsat dacă ele ar fi avut fețele acoperite cu văluri.

– Este într-o dispoziție proastă, o avertiză Riallin, dar nu făcu niciun gest ca s-o oprească.

Min se număra printre puținele persoane cărora li se îngăduia să se afle în prezența lui Rand fără a fi anunțate. Ea își netezi haina și încercă să se liniștească. Nu era sigură de ce venise. Doar că Rand o făcea să se simtă în siguranță. Arză-l-ar focul! Înainte n-avusese nevoie de nimeni ca să se simtă în siguranță.

Abia pătrunse în încăpere, când se opri îngrozită. Cu un gest mecanic, închise ușa. Locul era răvășit. Câteva cioburi strălucitoare atârnau de ramele unor oglinzi și cea mai mare parte a sticlei zăcea împrăștiată pe pardoseală. Podiumul era răsturnat într-o parte, iar tronul care se aflase pe el devenise un morman de fragmente poleite, sfărâmate, în locul unde fusese izbit de perete. Unul dintre lampadare, din fier greu pe sub poleială, fusese îndoit. Rand ședea pe un scaun mai mic, în cămașă, cu brațele atârnând și cu capul pe spate, holbându-se la tavan. Privind în gol. Imaginile dansau în jurul lui, iar aurele colorate pâlpâiau și tremurau; semăna cu Aes Sedai în această privință. Ea n-avea nevoie de artificeri atunci când Rand sau vreo Aes Sedai se afla prin preajmă. El nu se mișcă în timp ce ea păși în încăpere. Nu părea să fie conștient de prezența ei. Cioburile de sticlă scrâșneau sub cizmele ei. Dispoziție proastă, într-adevăr.

Chiar și așa, nu-i era teamă de el. Nici nu-și putea imagina că Rand i-ar putea face vreun rău. Nutrea suficiente sentimente pentru el ca să-și șteargă aproape complet amintirea despre apartamentul lui Colavaere. Se împăcase de mult cu gândul că era îndrăgostită lulea. Nimic nu mai conta: nici că el era un țăran simplu, mai tânăr decât ea, nici ce origini avea sau grad, ori funcție, nici că era sortit să înnebunească și să moară, asta dacă nu era ucis mai întâi. „Nici măcar nu mă deranjează că sunt nevoită să-l împart", chibzui ea, conștientizând, totodată, cât de tare era prinsă în mreje dacă reușea să se mintă pe sine. Își impuse să accepte acest lucru; Elayne avea o parte din el, pe care și-o revendicase, la fel și femeia aceea, Aviendha, pe care urma s-o cunoască. Mătușa ei, Jan, obișnuia să spună: „Ce nu poate fi dres trebuie acceptat". Mai ales atunci când nu mai gândeai limpede. Lumină, ea se mândrise mereu cu faptul că nu se pierdea cu firea!

Se opri lângă unul dintre jilţuri, unde Sceptrul Dragonului fusese implântat în spătarul gros din lemn atât de tare, încât vârful ieşea în afară cu aproape o jumătate de palmă. Era îndrăgostită de un bărbat care nu ştia, care ar fi alungat-o dacă şi-ar fi dat seama. Un bărbat despre care era sigură că era îndrăgostită de ea. Şi de Elayne, şi de această Aviendha. Înaintă în grabă. Ceea ce nu poate fi dres... El era îndrăgostit de ea, dar refuza să recunoască. Oare credea că nebunul Lews Therin Telamon, ucigaşul femeii pe care o iubea, va avea şi el aceeaşi soartă?

– Mă bucur că ai venit, zise el dintr-odată, neluându-şi privirea din tavan. Am stat aici singur. Singur.

El râse scurt, ca un lătrat.

– Herid Fel e mort.

– Vai, nu! exclamă ea în şoaptă, nu bătrânelul acela drăguţ.

I se împăienjeniră ochii.

– A fost sfâşiat, preciză Rand şi vocea lui era atât de obosită, de goală. Idrien a leşinat când l-a găsit. A rămas şocată jumătate de noapte, iar când şi-a revenit în simţiri, a început să bolborosească. Una dintre femeile de la şcoală i-a dat ceva care s-o ajute să doarmă. S-a ruşinat de asta. Când a venit la mine, a început din nou să plângă şi... Trebuie să fi fost Creaturile Umbrei. Cine altcineva i-ar fi smuls omului mâinile şi picioarele?

Fără să îşi ridice capul, el lovi cu pumnul în braţul jilţului atât de tare, încât lemnul crăpă.

– Dar de ce? De ce-a fost omorât? Ce avea să-mi spună?

Min încercă să gândească. Şi chiar se strădui. Jupânul Fel era filosof; el şi Rand discutau totul, de la semnificaţia unor părţi din Profeţiile Dragonului şi până la natura găurii din temniţa Celui Întunecat. Fel o lăsa să împrumute cărţi, lucrări fascinante, mai ales atunci când ea trebuia să dezlege înţelesul cuvintelor celor doi. Fel fusese filosof. Nu-i va mai împrumuta niciodată cărţi. Fusese un bătrânel atât de blând, învăluit într-o lume a gândurilor, care se speria atunci când observa ceva străin acelei lumi. Ea păstra cu sfinţenie un răvaş pe care acesta i-l scrisese lui Rand. El spusese că ea era frumoasă, că-i distrăgea atenţia, iar în acel moment Fel era mort. Lumină, se săturase să fie înconjurată de moarte!

– N-ar fi trebuit să îţi dezvălui, nu aşa.

Min tresări. Nu-l auzise pe Rand când străbătuse încăperea. El îi mângâie obrazul cu degetele şi-i şterse lacrimile.

– Îmi pare rău, Min, o consolă el cu blândeţe în glas. Nu mai sunt o persoană atât de bună. Un om a murit din cauza mea şi de atunci nu mă gândesc decât la motivul pentru care a fost omorât.

Încolăcindu-l cu braţele, Min îşi lipi faţa de pieptul lui. Nu se putea opri din plâns.

– Am fost în apartamentul lui Colavaere.

Dinaintea ochilor femeii apărură imagini. Salonul pustiu, toţi servitorii plecaţi. Budoarul. Nu voia să-şi reamintească, dar de vreme ce începuse, nu mai putea opri cuvintele.

– M-am gândit că, dacă tot ai trimis-o în surghiun, poate că voi avea o altă viziune decât cea pe care o am despre ea.

Colavaere trebuie să fi purtat una dintre cele mai frumoase rochii ale ei din mătase neagră şi lucioasă, cu valuri de dantelă Sovarra, de culoarea fildeşului.

– Am crezut că măcar o dată situaţia va fi alta. Eşti *ta'veren*. Poţi schimba Pânza.

Colavaere purtase un colier şi brăţări cu smaralde şi „picături de foc", şi inele cu perle şi rubine, cu siguranţă cele mai frumoase bijuterii ale ei. Diamante galbene îi fuseseră aranjate în păr, ca o copie fidelă a coroanei din Cairhien. Faţa ei...

– Era în budoarul ei, atârnând de unul dintre stâlpii baldachinului.

Ochii îi erau bulbucaţi, iar limba scoasă. Faţa îi era pământie şi umflată. Degetele de la picioare îi atârnau la câţiva centimetri deasupra taburetului răsturnat. Suspinând necontrolat, Min se lipi şi mai mult de el.

El o cuprinse cu braţele încet, cu blândeţe.

– Oh, Min, înzestrarea ta îţi aduce mai multă durere decât plăcere. Dacă ţi-aş putea lua durerea, aş face-o, Min. Aş face-o.

Treptat, Rand îşi dădu seama că tremura şi el. Lumină, încerca din răsputeri să fie de fier, să fie aşa cum credea că ar trebui să fie Dragonul Renăscut, însă îl îndurera atunci când cineva murea din cauza lui! Chiar dacă acel cineva era Colavaere. Suferea pentru toţi cei răniţi, deşi încerca să ascundă asta.

– Sărută-mă, îngână ea.

Văzând că el nu se mişcă, ea îşi ridică privirea. Rand o privi clipind şovăitor, cu ochii când albaştri, când cenuşii, asemenea cerului de dimineaţă.

– Nu te tachinez.

De câte ori nu-l tachinase, şezând pe genunchii lui şi sărutându-l, şi spunându-i „păstor", fiindcă nu îndrăznea să-i rostească numele de teamă ca el să nu-şi dea seama de tonul afectuos? El suporta toate astea, deoarece credea că ea *doar* îl tachina şi că va înceta odată ce va avea convingerea că lui nu-i păsa. Ha! Mătuşa Jan şi mătuşa Rana spuneau că nu trebuia să săruţi un bărbat decât dacă intenţionai să-l iei de bărbat, dar mătuşa Miren părea să cunoască mai bine cele lumeşti. Ea zicea că nu trebuia să săruţi un bărbat într-o doară, fiindcă bărbaţii se îndrăgosteau prea repede.

– Mi-e frig pe dinăuntru, păstorule. Colavaere şi Jupânul Fel... Vreau să simt căldura cărnii. Vreau... Te rog?

El îşi lăsă capul în jos foarte încet. La început fu un sărut frăţesc, dulce ca laptele, liniştitor, mângâietor. Apoi se transformă în altceva. Deloc liniştitor. Ridicându-şi brusc capul, Rand încercă să se retragă.

– Nu pot, Min. N-am niciun drept...

Vârându-şi mâinile în părul lui, ea îi trase capul în jos şi, în scurt timp, el nu se mai împotrivi. Min nu mai ştia dacă mâinile ei îi desfăcură şireturile cămăşii mai întâi sau el pe ale ei, însă era sigură de un singur lucru. Dacă al'Thor avea de gând să se oprească în acel moment, ea va aduce una dintre suliţele lui Riallin, pe toate, de fapt, şi pe urmă le va împlânta în el.

În timp ce ieşea din Palatul Soarelui, Cadsuane le privea cu atenţie pe sălbăticiunile Aiel fără a fi observată. Corele şi Daigian o urmau în tăcere; o cunoşteau deja suficient de bine încât să n-o deranjeze cu pălăvrăgeli, ceea ce nu se putea spune şi despre cele care poposiseră câteva zile la micul palat al lui Arilyn, înainte ca ea să le trimită mai departe. Multe dintre sălbăticiuni se zgâiau la Aes Sedai ca la nişte potăi pline de purici şi bube purulente, care lăsau urme de noroi pe un covor nou. În schimb, unii oameni le priveau pe Aes Sedai cu veneraţie şi adorare, alţii, cu teamă şi ură, dar Cadsuane nu mai văzuse priviri dispreţuitoare până atunci, nici măcar din partea Mantiilor Albe. Oricum, orice neam care avea atâtea sălbăticiuni ar trebui să trimită o mulţime de fete în Turn.

Era o problemă care trebuia rezolvată în cele din urmă, la fel şi cu Puţul Osândei, conform tradiţiei dacă era nevoie, dar nu în acel moment. Trebuia să-l păstreze suficient de interesat pe băiatul acela, al'Thor, ca să-i îngăduie să se apropie de el şi suficient de

debusolat pentru a-l îndruma în direcţia pe care şi-o dorea ea, fără ca el să-şi dea seama. Într-un fel sau altul, orice s-ar fi pus în calea ei trebuia controlat sau înlăturat. Nimic nu trebuia să-l influenţeze negativ sau să-l supere. Nimic.

Caleaşca neagră şi lucioasă, trasă de şase suri răbdători, aştepta în curte. Un servitor se grăbi să deschidă uşa, pe care erau vopsite câteva stele argintii deasupra unor dungi roşii şi verzi. Bărbatul făcu o plecăciune atât de adâncă în faţa celor trei, încât aproape că-şi atinse genunchii cu capul pleşuv. Acesta purta cămaşă şi pantaloni. De când ajunsese la Palatul Soarelui, ea nu văzuse pe nimeni purtând livrea, cu excepţia câtorva care aveau pe veşminte culorile lui Dobraine. Fără îndoială că servitorii nu ştiau ce să poarte şi le era teamă să nu facă vreo greşeală.

– O voi jupui de vie pe Elaida când voi pune mâna pe ea, zise Cadsuane când trăsura se puse în mişcare. Copila asta neghioabă mi-a făcut misiunea aproape imposibilă.

Apoi izbucni în râs atât de neaşteptat, încât Daigian se holbă la ea, înainte să apuce să abţină. Corele zâmbi larg, anticipativ. Niciuna dintre ele nu înţelegea, iar ea nu încercă să le explice. Cea mai rapidă cale de a-i stârni interesul era să-i spui că ceva era imposibil. Aşa fusese toată viaţa ei. Trecuseră două sute şaptezeci de ani de când avusese ultima oară o misiune pe care nu reuşise s-o ducă la bun sfârşit. Aceasta ar putea fi ultima ei misiune şi va încheia apoteotic cu tânărul al'Thor.

CAPITOLUL 20

Pânze în interiorul Pânzelor

Sevanna îşi privea cu dispreţ însoţitoarele pline de praf, care şedeau în cerc alături de ea în luminiş. Ramurile aproape golaşe ofereau puţină umbră răcoroasă. Deşi locul unde Rand al'Thor răspândise moartea se afla la mai bine de o sută cincizeci de kilometri depărtare, înspre apus, celelalte femei îşi mişcau ochii de parcă erau mereu cu băgare de seamă. Deoarece n-aveau corturi, niciuna nu putuse să se spele cum se cuvine, nici măcar în grabă, pe mâini şi pe faţă. Opt ceşti mici de argint, toate diferite, erau aşezate lângă ea pe frunzele moarte, precum şi o carafă din argint care se îndoise în timpul retragerii.

– *Car'a'carn* fie nu ne urmăreşte, fie n-a reuşit să dea de urma noastră, zise ea dintr-odată. Oricum ar fi, sunt mulţumită.

Unele dintre ele tresăriră. Tion păli, iar Modarra o bătu uşor pe umăr ca s-o liniştească. Modarra ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi fost atât de înaltă şi n-ar fi încercat să se comporte ca o mamă cu toată lumea. Alarys era prea preocupată să-şi netezească poalele aranjate deja cu grijă în jurul ei, în încercarea de a ignora ceea ce nu voia să vadă. Meira era posomorâtă, dar cine ar fi spus dacă starea ei era din cauza temerii vădite a celorlalte vizavi de *car'a'carn* sau a propriei ei temeri? Frica lor era logică.

Trecuseră două zile de la bătălie şi mai puţin de douăzeci de mii de suliţe se regrupaseră în jurul Sevannei. Therava şi mai toate Înţeleptele care fuseseră în apus lipseau, inclusiv toate celelalte care aveau legătură cu ea. Unele dintre cele absente se îndreptau, cu siguranţă, către Munţii Piscul Dragonului, însă câte dintre ele nu vor mai vedea răsăritul soarelui? Nimeni nu-şi amintea să fi existat vreodată un asemenea măcel, atâţia morţi într-un timp atât de scurt. Nici măcar *algai'd'siswai* nu erau cu adevărat pregătiţi să-şi facă să danseze suliţele atât de devreme. Aveau motive să se teamă, dar nimeni nu lăsa să se vadă asta, nimeni nu afişa o astfel de expresie pe faţă, cum făceau cei din ţinuturile umede, la vederea tuturor.

Rhiale, cel puţin, părea să conştientizeze acest lucru.

– Dacă e să facem asta, atunci s-o facem, mormăi ea jenată.

Se număra printre cele care tresăriseră.

Sevanna scoase cubul mic şi cenuşiu din săculeţ şi-l puse pe frunzele ruginii din mijlocul cercului. Someryn îşi aşeză mâinile pe genunchi, aplecându-se atât de mult în faţă ca să-l privească, încât riscă să dea nas în nas cu el. Aproape că-l atingea. Fiecare latură era acoperită cu pânze complicate. Dacă te uitai mai bine, puteai vedea pânze mai mici în interiorul celor mai mari, apoi altele şi mai mici. Sevanna habar n-avea cum fuseseră făcute, atât de mici, atât de mărunte, atât de precise. Cândva, crezuse că, într-un fel, cubul era din piatră, însă în acel moment nu mai avea aceeaşi convingere. Cu o zi înainte, îl scăpase din greşeală pe nişte pietre, totuşi nicio linie sculptată nu se ciobise. Fiindcă *erau* sculptate. Ştiau doar atât, că obiectul era un *ter'angreal.*

– Pe cât e posibil, cea mai mică limbă de Foc trebuie atinsă uşor acolo, pe acea crestătură care seamănă cu o semilună, le atenţionă ea, şi o alta acolo, sus, pe crestătura aceea ce seamănă cu un fulger.

Someryn îşi îndreptă repede spatele.

– Ce se va întâmpla atunci? întrebă Alarys trecându-şi degetele prin păr.

Părea un gest mecanic, însă ea reuşea să le reamintească întotdeauna celorlalte că părul ei era negru, în loc să fie galben sau roşu.

Sevanna zâmbi. Îi plăcea atunci când ştia ceva ce nu ştiau celelalte.

– Îl voi folosi ca să-l contactez pe locuitorul din ţinuturile umede care mi l-a dat.

– Ne-ai zis asta deja, se oţărî Rhiale.

– Cum îl vei contacta? întrebă direct Tion.

I-o fi fiind ei teamă de Rand al'Thor, dar nimic altceva n-o speria. Cu siguranţă, nu Sevanna. Belinde mângâie uşor cubul cu un deget osos, încruntându-şi sprâncenele albite de soare.

Păstrându-şi expresia calmă, Sevanna se abţinu cu greu să nu-şi pipăie colierul sau să nu-şi aranjeze şalul.

– V-am spus tot ce trebuie să ştiţi.

Considerabil mai mult decât ar fi trebuit să ştie, după părerea ei, totuşi fusese nevoită. Altminteri, s-ar fi întors toate la suliţe şi la celelalte Înţelepte ca să mănânce pâine tare şi carne uscată. Sau, mai degrabă, s-ar fi deplasat către răsărit, în căutarea altor supravieţuitori. Sau a vreunui semn că erau urmărite. Chiar dacă vor porni cu întârziere, tot vor reuşi să străbată vreo sută de kilometri înainte să facă popas.

– Cuvintele nu vor jupui porcul mistreţ, nici nu-l vor ucide. Dacă aveţi de gând să vă furişaţi în munţi şi să vă petreceţi restul vieţii fugind şi ascunzându-vă, n-aveţi decât. Dacă nu, atunci faceţi ce trebuie, iar eu voi proceda la fel.

În ochii albaştri ai lui Rhiale se citea sfidarea, la fel şi în ochii cenuşii ai lui Tion. Până şi Modarra părea să se îndoiască, deşi ea şi Someryn se aflau sub influenţa ei.

Sevanna aşteptă, cu un calm vădit, încăpăţânându-se să le repete cele spuse sau să le roage. Dar pe dinăuntru clocotea de furie. Nu se va lăsa înfrântă doar pentru că femeilor astea le era frică.

– Dacă trebuie, oftă Rhiale în cele din urmă.

Cu excepţia Theravei, care era absentă, ea se opunea cel mai des, dar Sevanna nu-şi pierdea speranţa în ceea ce o privea. Şira spinării care se încăpăţâna să se îndoaie era adesea cea mai maleabilă odată ce ceda. Acest lucru era valabil atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi. Rhiale şi celelalte îşi aţintiră privirile asupra cubului, unele dintre ele încruntându-se.

Sevanna nu observă nimic, firește. De fapt, ea înţelese că, dacă ele nu făceau nimic, ar putea susţine că, de fapt, cubul nu-şi făcuse treaba, iar ea nu va afla niciodată.

Dintr-odată, Someryn icni.

– Cubul atrage mai mult. Priviţi! exclamă Meira în şoaptă, arătând cu degetul. Foc, colo şi colo, şi Pământ, şi Aer, şi Spirit, umplând şănţuleţele.

– Nu toate, preciză Belinde şi fruntea i se încreţi. Cred că pot fi umplute prin multe căi. Există locuri unde urzelile se scurg... se încolăcesc... în jurul a ceva invizibil. Cred că trage şi partea masculină.

Câteva dintre ele se retraseră uşor, aranjându-şi şalurile sau atingându-şi poalele de parcă ar fi vrut să-şi cureţe praful de pe mâini. Sevanna ar fi dat orice să vadă. Aproape orice. Cum puteau fi atât de laşe? Cum puteau lăsa să se vadă asta?

– Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă l-am atinge cu Foc altundeva, întrebă, într-un final, Modarra.

– Dacă va fi încărcat prea tare cu Putere sau într-un mod greşit, dispozitivul de comunicare s-ar putea topi, se auzi în aer o voce de bărbat. Chiar şi să ex...

Vocea tăcu atunci când celelalte femei săriră în picioare, privind printre copaci. Alarys şi Modarra merseră până într-acolo încât îşi scoaseră pumnalele, deşi n-aveau nevoie de oţel atunci când foloseau Puterea. Nimic nu se mişca printre umbrele aruncate de soare, nici măcar o pasăre.

Sevanna nu se clinti. Crezuse, poate, o treime din ceea ce-i zisese locuitorul din ţinuturile umede, nu şi asta, adevărul fie spus, totuşi recunoscu vocea lui Caddar. Cei din ţinuturile umede aveau întotdeauna mai multe nume, dar el nu i-l spusese decât pe acesta. Ea bănuia că bărbatul avea multe secrete.

– Reluaţi-vă locurile! le porunci ea. Şi puneţi urzelile în locurile în care erau. Cum l-aş putea contacta dacă vă temeţi de cuvinte?

Rhiale se răsuci pe călcâie, cu gura căscată şi privirea bănuitoare. Fără îndoială că se întreba de unde ştia ea că ele se opriseră din a mânui Puterea; femeia nu gândea limpede. Ele se aşezară din nou în cerc, încet şi neliniştite. Expresia de pe chipul lui Rhiale era mai impenetrabilă decât a celorlalte.

– Aşadar, v-aţi întors, se auzi în aer vocea lui Caddar. Îl aveţi pe al'Thor?

Ea simţi un avertisment în tonul lui. El n-avea de unde să ştie, însă ştia. Ea renunţă la discursul pe care şi-l pregătise.

– Nu, Caddar. Dar tot trebuie să stăm de vorbă. O să ne vedem peste zece zile în locul în care ne-am întâlnit prima oară.

Ea putea ajunge în valea aceea din Munții Piscul Dragonului mai devreme, dar avea nevoie de timp ca să se pregătească. De unde știa el?

– Ai grăit adevărul, fetițo, murmură Caddar pe un ton sec. Vei afla că nu-mi place să fiu mințit. Păstrează canalul deschis pentru locație și voi veni la tine.

Sevanna se holba la cub, uluită. *Fetițo*?

– Ce-ai spus? întrebă ea.

Fetițo! Nu-și credea urechilor. Rhiale nu se uită la ea în mod intenționat, iar Meira schiță un zâmbet strâmb, deoarece arareori zâmbea.

Oftatul lui Caddar răsună în luminiș:

– Spune-i Înțeleptei tale să continue să facă exact ceea ce face – nimic mai mult – și voi veni la tine.

Răbdarea stăpânită din tonul lui zgâria ca o piatră. După ce va obține ce-și dorea de la nativul din ținuturile umede, ea îl va face *gai'shain* cu robă albă. Ba nu, neagră!

– Cum adică, vei veni, Caddar?

Tăcerea fu răspunsul.

– Unde ești, Caddar?

Tăcere.

– Caddar?

Celelalte schimbară priviri îngrijorate.

– E nebun? întrebă Tion.

Alarys murmură că trebuia să fie, iar Belinde, furioasă, ceru să afle cât timp vor mai continua cu prostiile.

– Până când voi spune eu să ne oprim, răspunse Sevanna cu blândețe, holbându-se la cub.

În inima ei se cuibări nădejdea. Dacă el putea face asta, îi va oferi, cu siguranță, ceea ce-i făgăduise. Și poate... Ea n-avea de gând să-și facă prea mari speranțe. Sevanna își ridică privirea la crengile care aproape că se împreunau deasupra luminișului prin care răzbăteau totuși razele soarelui.

– Dacă el nu va veni până la miezul zilei, vom pleca.

Era prea mult să se aștepte ca ele să nu bombăne.

– Și până atunci, o să stăm aici, ca niște bolovani? exclamă Alarys, dându-și capul pe spate cu o mișcare exersată și petrecându-și părul peste umeri. Pentru unul din ținuturile umede?

– Nu cred că merită să facem asta, indiferent ce ți-a făgăduit, Sevanna, zise Rhiale încruntându-se.

– E nebun, mârâi Tion.

Modarra arătă cu capul înspre cub.

– Dacă ne aude încă?

Tion pufni cu dispreţ, iar Someryn întrebă:

– De ce ne-ar păsa dacă un bărbat aude ce spunem? Nu sunt încântată că trebuie să aşteptăm după el.

– Dacă este la fel ca nativii ăia din ţinuturile umede, în mantii negre?

Belinde strânse din buze asemenea Meirei.

– Nu fi caraghioasă, rânji dispreţuitor Alarys. Cei din ţinuturile umede ucid pe loc astfel de bărbaţi. Indiferent ce-or fi pretinzând *algai'd'siswai*, trebuie să fi fost mâna femeilor Aes Sedai. Şi a lui Rand al'Thor.

Se aşternu o tăcere de mormânt la rostirea acelui nume, dar nu dură mult.

– Caddar trebuie să deţină şi el un astfel de cub, opină Belinde. Trebuie să aibă o femeie cu înzestrarea de a-l folosi.

– O Aes Sedai? se arătă mirată Rhiale pe un ton gutural şi plin de dezgust. Dacă e însoţit de zece Aes Sedai, lăsaţi-le să vină. Le vom veni noi de hac.

– Cred că ai început să crezi că ele au omorât-o pe Desaine, râse Meira: era un sunet misterios ca şi expresia de pe faţa ei.

– Ai grijă ce vorbeşti! şuieră Rhiale printre dinţi.

– Da, murmură Someryn neliniştită. Cuvintele necugetate ar putea fi auzite de urechi nepotrivite.

Râsul lui Tion fu scurt şi neplăcut.

– Toate aveţi mai puţin curaj decât un singur nativ din ţinuturile umede.

Aceste cuvinte o făcută pe Someryn să riposteze, firește, la fel şi pe Modarra. Meira rostea vorbe care i-ar fi adus necazuri dacă n-ar fi fost Înţeleptele, iar Alarys vorbea pe un ton şi mai aspru, pe când Belinde...

Gâlceava lor o irita pe Sevanna, deşi era o chezăşie că femeile nu vor conspira împotriva ei. Totuşi, nu acesta era motivul pentru care-şi ridică mâna în semn de tăcere. Rhiale o privi încruntată şi deschise gura, dar în clipa aceea ele auziră ce auzea şi ea: un foşnet în frunzele moarte dintre copaci. Niciun Aiel n-ar fi făcut un asemenea zgomot, chiar dacă s-ar fi apropiat nepoftit de Înţelepte, şi niciun animal nu s-ar fi apropiat atât de mult de oameni. De astă dată, ea se ridică în picioare împreună cu celelalte.

Două siluete îşi făcură apariţia, un bărbat şi o femeie. Vreascurile le trosneau sub tălpi atât de tare, încât ar fi trezit şi un bolovan. Când ajunseră aproape de luminiş, cei doi se opriră, iar bărbatul îşi plecă uşor capul ca să-i vorbească femeii. Era Caddar, într-o haină aproape neagră, cu guler şi manşete din dantelă. Măcar n-avea sabie. Cei doi păreau să se contrazică. Sevanna s-ar fi aşteptat să audă frânturi din conversaţia lor, însă tăcerea era de mormânt. Caddar era cu aproape o palmă mai înalt decât Modarra – pentru unul din ţinuturile umede, chiar şi pentru un Aiel –, capul femeii ajungându-i lui până la piept. Însoţitoarea bărbatului avea tenul la fel de măsliniu şi părul tot atât de negru ca şi el, şi era suficient de frumoasă încât s-o facă pe Sevanna să strângă din buze. Purta o rochie din mătase de un roşu aprins, cu un decolteu mai adânc decât cel al lui Someryn.

Ca şi când Sevanna ar fi chemat-o, Someryn se apropie de ea.

– Femeia are o înzestrare. Poate ţese o pavăză, zise ea în şoaptă, fără să-şi ia ochii de la cei doi, pe urmă îşi ţuguie buzele şi continuă şovăind: Este puternică. Foarte puternică.

Ieşind din gura ei, aceste cuvinte aveau, într-adevăr, însemnătate. Sevanna nu reuşise niciodată să înţeleagă de ce a deţine forţă în Putere n-avea nicio importanţă pentru Înţelepte – fiind recunoscătoare în tot acest timp că n-o avea şi ea, pentru binele ei –, deşi Someryn se lăuda că nu mai întâlnise niciodată o femeie la fel de puternică precum ea. După tonul ei, Sevanna bănuia că femeia aceea era puternică.

În acel moment însă, nu-i păsa dacă femeia putea mişca munţii din loc sau dacă abia reuşea să aprindă o lumânare. Trebuie să fi fost Aes Sedai. Nu semăna la faţă cu una, dar Sevanna mai văzuse şi altele care nu semănau. Aşa trebuie să fi reuşit Caddar să pună mâna pe o relicvă *ter'angreal*. Aşa reuşea să le găsească şi să vină la ele atât de devreme şi atât de repede. Posibilităţile se iveau, iar nădejdea creştea. Totuşi, din cei doi, care poruncea?

– Nu mai conduce Puterea în cub! îi ordonă ea.

Poate că el reuşea să audă prin intermediul cubului.

Rhiale îi aruncă o privire aproape compătimitoare.

– Someryn s-a oprit deja, Sevanna.

Nimic nu-i putea strica buna dispoziţie.

– Prea bine, îi zâmbi ea. Amintiţi-vă ce v-am spus. Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Celelalte încuviinţară din cap, numai Rhiale se smiorcăi. Sevanna îşi păstră zâmbetul. O Înţeleaptă nu putea ajunge *gai'shain*, cu toate că multe dintre obiceiurile vechi fuseseră înlăturate ca altele să le ia locul.

Caddar şi femeia începură să se apropie.

– Încă foloseşte Puterea, şopti din nou Someryn.

– Şezi lângă mine, îi zise în grabă Sevanna. Atinge-mi piciorul dacă ea mânuieşte Puterea.

Era atât de umilitor, însă trebuia să afle.

Ea se aşeză cu picioarele încrucişate şi celelalte i se alăturară, lăsând loc pentru Caddar şi femeie. Someryn se aşeză suficient de aproape încât să li se atingă genunchii. Sevanna îşi dorea să fi avut un scaun.

– Te văd, Caddar, rosti ea pe un ton oficial, în ciuda insultei lui. Luaţi loc, tu şi femeia ta.

Ea voia să vadă cum va reacţiona Aes Sedai, dar aceasta nu făcu decât să ridice o sprânceană şi să zâmbească leneş. Ochii îi erau la fel de negri ca ai lui, la fel de negri ca ai unui corb. Celelalte Înţelepte afişau o oarecare răceală. Dacă Aes Sedai nu l-ar fi lăsat pe Rand al'Thor să scape la fântâni, cu siguranţă că ele i-ar fi ucis sau i-ar fi luat prizonieri pe toţi. Această Aes Sedai trebuie să fi ştiut toate astea, din moment ce Caddar aflase ce se întâmplase. Şi totuşi, femeii nu părea să-i fie teamă.

– Aceasta este Maisia, le-o prezentă Caddar, aşezându-se pe pământ, în spaţiul mic care-i era destinat.

Dintr-un anume motiv, lui nu-i plăcea să se apropie prea mult. Poate se temea de pumnale.

– Ţi-am spus să foloseşti o singură Înţeleaptă, Sevanna, nu şapte. Unii bărbaţi ar putea intra la bănuieli.

El părea amuzat.

Maisia încetă să-şi aranjeze poalele sub ea atunci când el îi rosti numele şi-i aruncă o privire atât de furioasă încât ar fi trebuit să-l descumpănească. Poate că ea voise să-şi ascundă identitatea. Cu toate astea, femeia nu spuse nimic. După o clipă, se aşeză lângă el şi zâmbetul îi reveni pe buze atât de brusc, de parcă nu i-ar fi dispărut niciodată. Nu era prima oară când Sevanna era recunoscătoare pentru faptul că nativilor din ţinuturile umede li se citeau emoţiile pe faţă.

– Ai adus obiectul care-l poate controla pe Rand al'Thor?

Ea nici măcar nu aruncă o privire către carafa cu apă. Atâta vreme cât el era nepoliticos, ea de ce ar trebui să păstreze formalităţile? Sevanna nu-şi amintea ca el să se fi comportat astfel când se mai întâlniseră. Poate că Aes Sedai îl încuraja să facă asta.

Caddar îi aruncă o privire întrebătoare.

– De ce, atât timp cât nu-l ai pe el?

– Îl voi avea, răspunse ea pe acelaşi ton, iar el zâmbi, la fel şi Maisia.

– Când îl vei avea, atunci.

În zâmbetul lui se citeau îndoiala şi neîncrederea. În cel al femeii, ironia. Ar putea găsi şi pentru ea o robă neagră.

– Obiectul pe care-l deţin îl va controla odată ce va fi prins, însă nu-l va putea învinge. Nu vreau să risc ca el să afle despre existenţa mea până când nu-l veţi închide.

Bărbatul nu părea deloc ruşinat să facă mărturisirea asta.

Sevanna încercă să nu-şi arate dezamăgirea. O nădejde pierdută, dar rămăseseră altele. Rhiale şi Tion îşi împreunară mâinile, privind drept în faţă, dincolo de cerc, dincolo de el; nu mai avea rost să-l asculte. Însă ele nu ştiau totul, firește.

– Dar pe Aes Sedai? Obiectul acesta le poate controla?

Rhiale şi Tion nu mai priveau dincolo de copaci. Belinde ridică din sprâncene, iar Meira se uită la ea. Sevannei îi venea să blesteme lipsa lor de stăpânire de sine.

Caddar era la fel de orb ca toţi cei din ţinuturile umede. El îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

– Vrei să spui că al'Thor ţi-a scăpat printre degete, dar le-ai prins pe Aes Sedai? Ai ochit vulturul şi ai prins câteva ciocârlii!

– Poţi oferi acelaşi lucru şi pentru Aes Sedai?

Sevannei îi venea să scrâşnească din dinţi. Era convinsă că el fusese mai curtenitor înainte.

El ridică din umeri.

– Poate. Dacă preţul este corect.

Părea indiferent. Nici Maisia nu părea îngrijorată. Ciudat, doar era Aes Sedai. Trebuia să fi fost.

– Rosteşti vorbe mari, nativule din ţinuturile umede, interveni Tion pe un ton sec. Ce dovezi ai?

Pentru prima oară, Sevanna nu părea deranjată că Tion vorbise neîntrebată.

Faţa lui Caddar se întunecă de parcă ar fi fost un şef de clan şi s-ar fi simţit jignit, apoi, într-o clipită, fu iar numai zâmbet.

– Cum doriți. Maisia, joacă-te puțin cu dispozitivul de comunicare ca să vadă.

Poalele lui Someryn se mișcară, iar ea își înfipse vârfurile degetelor în coapsa Sevannei atunci când cubul cenușiu se ridică ușor în aer. Acesta sărea încoace și încolo de parcă ar fi fost aruncat din mână în mână, apoi se înclină și se învârti pe un colț ca un titirez, repede și mai repede, până când deveni neclar.

– Vreți să vedeți cum îl ține pe vârful nasului? întrebă Caddar zâmbind cu toți dinții.

Femeia oacheșă strânse din ochi și privi drept în față, cu un zâmbet vădit forțat.

– Cred că am *demonstrat* suficient, Caddar, zise ea pe un ton rece.

Dar cubul – dispozitivul de comunicare? – continua să se învârtească.

Sevanna numără încet până la douăzeci înainte să spună:

– Este suficient.

– Poți să te oprești, Maisia, îi ceru Caddar. Pune-l la locul lui.

Abia atunci cubul începu să coboare încet, așezându-se ușor pe locul său inițial. Deși avea tenul măsliniu, femeia părea palidă. Și furioasă.

Dacă ar fi fost singură, Sevanna ar fi râs și ar fi dansat. Chiar și așa, îi era greu să păstreze o mină serioasă. Rhiale și celelalte erau prea preocupate s-o privească disprețuitoare pe Maisia ca să observe. Ce funcționa la o femeie înzestrată funcționa și la alta. Nu era nevoie în cazul lui Someryn și al Modarrei, poate, dar în ceea ce le privea pe Rhiale și pe Therava... Nu trebuia să se arate prea nerăbdătoare, nu atâta vreme cât celelalte știau că nu exista nicio Aes Sedai captivă.

– Va fi nevoie de ceva timp până veți primi ceea ce aveți nevoie, firește, continuă Caddar.

Privirea lui era vicleană, deși încerca să ascundă asta; poate că un alt nativ din ținuturile umede n-ar fi observat.

– Vă avertizez însă că prețul nu va fi mic.

Sevanna se aplecă în față fără să vrea.

– Cât ne va costa ca ea să ne învețe cum ați ajuns aici atât de repede?

Ea reuși să nu lase să i se simtă nerăbdarea în glas, dar se temea că disprețul pe care-l nutrea era evident. Cei din ținuturile umede făceau orice pentru aur.

Poate că bărbatul înţelese, fiindcă făcu ochii mari de mirare, înainte să-şi redobândească stăpânirea de sine. Îşi privi cu atenţie mâinile şi strâmbă imperceptibil din buze. De ce ar zâmbi mulţumit?

– Nu e un lucru pe care ea îl face de obicei, răspunse Caddar cu o voce la fel de lină ca şi palmele lui, nu din proprie iniţiativă. Este ca şi în cazul dispozitivului de comunicare. V-aş putea face rost de câteva, însă preţul acestora este şi mai mare. Mă îndoiesc că vă va fi de ajuns ceea ce aţi reuşit să culegeţi din Cairhien. Din fericire, puteţi folosi... dispozitivele, sau cutiile, de Călătorie ca să vă duceţi semenii pe tărâmuri mai roditoare.

Până şi Meira părea că încerca să se stăpânească şi să nu afişeze o expresie prea avidă. Tărâmuri mai roditoare, fără a fi nevoite să-şi croiască drum printre neghiobii care-l urmau pe Rand al'Thor.

– Mai spune-mi, zise Sevanna pe un ton rece. Tărâmurile roditoare ar putea fi de interes.

Însă nu suficient de interesante încât s-o facă să uite de *car'a'carn*. Caddar îi va da tot ceea ce-i făgăduise înainte să-l transforme în *da'tsang*, că tot părea că-i plăcea să poarte negru. Atunci, nu va mai fi nevoită să-i ofere aur.

Iscoada se furişa ca o stafie printre copaci, fără să scoată un sunet. Era minunat ce puteai afla cu ajutorul unui dispozitiv de comunicare sub forma unui cub cenuşiu, mai ales când în lume nu mai existau decât două. Rochia roşie era uşor de urmărit, iar cei doi nu priviră nici măcar o dată în urmă ca să vadă dacă un aşa-zis Aiel nu le luase urma. Graendal păstra în continuare Oglinda Negurilor, numită şi Iluzia, care-i ascundea adevărata formă, dar Sammael renunţase la ea, lăsând să i se vadă din nou barba aurie. Era doar cu un cap mai înalt decât ea. El lăsase, de asemenea, ca legătura dintre ei să se risipească. Iscoada se întrebă dacă fusese o alegere înţeleaptă, având în vedere circumstanţele. De fapt, se întrebase mereu cât din vitejia legendară a lui Sammael era pură prostie şi inconştienţă. Însă bărbatul folosea *saidinul*; poate nu era complet inconştient de pericol.

Iscoada îi urmărea şi-i asculta. Ei habar n-aveau. Adevărata Putere, luată direct de la Marele Senior, nu putea fi nici văzută, nici detectată decât de cel care o folosea. Pete negre îi înceţoşau vederea. Exista un preţ, cu siguranţă, unul care creştea cu fiecare

întrebuinţare şi el fusese mereu dispus să-l plătească atunci când era nevoie. A te deschide Adevăratei Puteri era asemănător cu a îngenunchea la poalele muntelui Shayol Ghul şi a te scălda în gloria Marelui Senior. Gloria merita osteneala.

– Fireşte că a trebuit să te am alături, mârâi Sammael împiedicându-se de un ciot.

Nu se simţea niciodată în apele lui atunci când era departe de oraşe.

– Ai răspuns întrebărilor lor doar prin simpla ta prezenţă. Nu-mi vine să cred că fata aceea prostuţă chiar a sugerat ceea ce voiam, izbucni el în râs. Oi fi şi eu *ta'veren*.

O ramură care-i aţinea parţial calea lui Graendal se dădu la o parte îndoindu-se, până când se rupse cu o trosnitură puternică, apoi pluti în aer preţ de o clipă, ca şi când păstrătoarea Oglinzii Negurilor ar fi intenţionat să-şi pălească însoţitorul cu acea creangă.

– Fata aia prostuţă îţi va smulge inima din piept şi ţi-o va mânca dacă i se va ivi ocazia.

Ramura zbură cât colo.

– Am şi eu câteva întrebări. N-am crezut vreodată că vei păstra armistiţiul cu al'Thor mai mult decât e nevoie, dar această...

Iscoada ridică mirată din sprâncene. Un armistiţiu? O afirmaţie pe cât de riscantă, pe atât de falsă, după toate dovezile.

– Nu eu am aranjat răpirea lui, preciză Sammael aruncând femeii o privire piezişă sau cel puţin aşa credea; însă din cauza cicatricii părea mai mult un rânjet.

– Mesaana a fost implicată însă. Poate chiar şi Demandred, şi Semirhage, în ciuda deznodământului, dar Mesaana, cu siguranţă. Poate ar trebui să te gândeşti mai bine la ce a vrut să spună Marele Senior despre faptul că al'Thor trebuie să rămână nevătămat.

Graendal se cufundă atât de tare în gânduri, încât se împiedică. Sammael o apucă de braţ, ţinând-o în picioare, însă, de îndată ce-şi recăpătă echilibrul, ea îşi smuci braţul. Era interesant, având în vedere ce se petrecuse în acel luminiş. Graendal era cu adevărat interesată doar de cei mai chipeşi dintre cei mai puternici, dar, ca să treacă timpul, ar fi flirtat şi cu un bărbat pe care avea de gând să-l ucidă sau care voia s-o omoare pe ea. Singurii bărbaţi cărora nu le făcea niciodată ochi dulci erau Rătăciţii. Şi Cei Numiţi o surclasau de ceva vreme. Nu suporta să fie cea inferioară.

– Atunci, de ce să continuăm în privinţa lor?

În vocea ei se simțea furia mocnită, deși, în mod normal, reușea de minune să-și stăpânească emoțiile.

– Al'Thor în mâna Mesaanei este una, al'Thor în mâna acelei sălbatice este altceva. Nu că ar avea vreo șansă la el dacă intenționezi, într-adevăr, să le trimiți la prădat. Cutii de *Călătorie*? Ce joc faci? Au luat prizonieri? Dacă ai convingerea că le voi învăța Forțarea, n-ai decât să uiți de asta. Una dintre acele femei nu este de neglijat. Nu intenționez să permit ca ea sau pe cine-o învăța ea să dețină atât forța, cât și priceperea. Sau ai vreun *angreal* ascuns printre celelalte jucării ale tale? Că veni vorba, unde-ai fost adineauri? Nu-mi place să aștept!

Sammael se opri, aruncând o privire în urma lor. Iscoada care-i urmărea rămase nemișcată. Învăluită de o pavăză, în afară de ochi, nu-i era teamă că va fi văzută. De-a lungul anilor, învățase să devină abilă în multe domenii pe care Sammael le nesocotea. Și în unele pe care acesta le prefera.

Poarta care se deschise brusc, despicând jumătate din copac, o făcu pe Graendal să tresară. Trunchiul despicat se aplecă, legănându-se. În acel moment, și ea află că Sammael folosea Izvorul.

– Ai crezut că le spun adevărul? întrebă Sammael pe un ton zeflemitor. Poți provoca haos și cu lucruri mărunte, nu numai cu lucruri mari. Vor merge acolo unde le voi trimite eu, vor face ce voi zice eu și vor învăța să se mulțumească deci cu ce le voi da eu. Așa cum vei face și tu, Maisia!

Graendal făcu să se risipească Iluzia, lăsând să i se vadă părul auriu ca al lui. Era la fel de bălaie cum fusese de oacheșă.

– Dacă-mi mai spui așa, te omor.

Vocea îi era mai impenetrabilă decât fața. Vorbea serios. Iscoada se încordă. Dacă ea încerca acest lucru, unul dintre cei doi va muri. Să intervină? Pete negre de lumină îi încețoșau și mai mult vederea.

Sammael o privi în ochi cu aceeași încrâncenare.

– Amintește-ți cine va fi Nae'blis, Graendal, zise el, apoi păși prin poartă.

Preț de o clipă, ea rămase cu ochii ațintiți asupra deschizăturii. O dungă verticală și argintie își făcu apariția într-o parte, însă, înainte ca poarta ei să înceapă să se alinieze, dădu drumul urzelii, încet, iar dunga se micșoră până când ajunse un punct și se stinse. Iscoada nu mai simți furnicături pe piele atunci când eliberă și ea

saidarul. Cu o expresie impenetrabilă pe față, îl urmă pe Sammael, apoi poarta lui se închise în urma ei.

Iscoada zâmbi smecherește în spatele măștii sale. Nae'blis. Asta explica, de fapt, ce o îngenunchease pe Graendal, ce o oprise să nu-l ucidă pe Sammael. Până și ea era orbită de asta. Era un risc și mai mare pentru Sammael decât a cere un armistițiu cu Lews Therin. Asta dacă nu cumva era adevărat, firește. Marelui Stăpân îi plăcea să își asmută slujitorii unul împotriva celuilalt, ca să vadă care era mai puternic. Doar cel mai puternic se putea apropia de măreția lui. Adevărul de azi mâine e minciună. Iscoada văzuse cum adevărul se schimbase de o sută de ori de la răsărit până la asfințit. Nu o dată îl schimbase chiar ea. Îi trecu prin minte să se întoarcă și să le omoare pe cele opt femei din luminiș. Ar fi o treabă ușoară; se îndoia că ele știau cum să formeze un cerc adevărat. Petele negre luminoase îi acopereau vederea, ca un viscol orizontal. Nu, va lăsa lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Pentru moment.

Când folosi Adevărata Putere ca să facă o gaură și să iasă afară din Pânză, iscoada auzi țipătul lumii. Sammael nu știa cât adevăr grăise. Puteai provoca haos și cu lucruri mărunte, nu numai cu lucruri mari.

CAPITOLUL 21

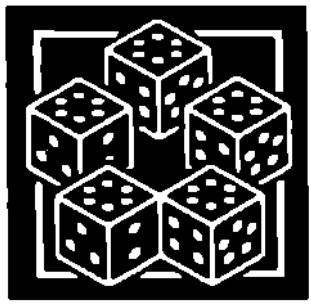

Sărbătoarea „Noaptea Swovan"

Noaptea învăluia încet Ebou Dar, deşi strălucirea albă a clădirilor se încăpăţâna să lase locul întunericului. Mici grupuri de petrecăreţi, sărbătorind „Noaptea Swovan", cu crenguţe de brad prinse în păr, dansau pe străzi sub pătrarul de Lună strălucitor. Puţini dintre ei ţineau felinare în mâini în timp ce se zbenguiau pe acordurile muzicale ale fluierului, tobelor şi cornului, care răzbăteau din hanuri şi palate. Aceştia treceau în paşi de dans de la o petrecere la alta, dar cele mai multe dintre străzi erau pustii. Un câine lătră în depărtare, iar un altul, mai aproape, îi răspunse furios până când, într-un final, începu să schiaune, apoi tăcu.

Ţinându-şi echilibrul pe vârful picioarelor, Mat asculta, iscodind cu privirea umbrele aruncate de Lună. Doar o pisică se furişă de-a lungul străzii. Zgomotul picioarelor goale care se îndepărtau în fugă se estompă. Atacatorii se pierdură în noapte, iar victima lor sângera de moarte. Cel puţin, pe unul îl rănise Mat. Când se aplecă, el lovi cu piciorul o bâtă cât braţul lui de lungă, care zăcea pe caldarâm; ghinturile masive din alamă străluceau în lumina Lunii. Arma aceasta i-ar fi crăpat, cu siguranţă, ţeasta. Clătinând din cap, îşi şterse lama cuţitului de haina jerpelită a bărbatului prăbuşit la picioarele lui. Pe faţa murdară şi zbârcită,

ochii victimei, deschişi, se zgâiau la cerul nopţii. Părea a fi cerşetor, după înfăţişare şi miros. Mat nu mai auzise ca vreun cerşetor să atace oameni, dar poate vremurile erau mai grele decât credea. Un sac mare de iută zăcea lângă mâna întinsă. Indivizii îşi făcuseră mari speranţe în legătură cu ce vor găsi în buzunarele lui. S-ar fi putut acoperi cu chestia aceea din cap şi până la genunchi.

Deasupra oraşului, înspre miazănoapte, lumina explodă brusc pe cer cu un bubuit înăbuşit, în vreme ce fâşii verzi, strălucitoare se răspândiră în văzduh, formând un cerc, apoi o altă explozie împrăştie scântei roşii în primul cerc, pe urmă albastre, iar în final, galbene. Erau florile de noapte ale artificierilor şi, cu toate că nu erau la fel de spectaculoase cum ar fi fost pe un cer înnorat, fără Lună, tot îi tăiară respiraţia. Ar fi privit artificiile până când ar fi murit de foame. Deşi Nalesean pomenise de un artificier – pe sfânta Lumină, se întâmplase în dimineaţa aceea?! –, pe cer nu-şi făcură apariţia alte flori de noapte. Atunci când artificierii făceau ca întreg cerul să înflorească, după cum ziceau ei, aceştia „plantau" mai mult de patru flori. Era limpede că cineva cu bani făcuse nişte cumpărături pentru sărbătoarea „Noaptea Swovan". Şi-ar fi dorit să ştie cine. Un artificier care vindea flori de noapte, cu siguranţă, vindea mai mult de-atât.

Vârându-şi cuţitul în mânecă, îşi culese pălăria de pe jos şi se îndepărtă grăbit. Zgomotul paşilor lui răsuna straniu pe strada pustie. Mai toate ferestrele prevăzute cu obloane erau întunecate. În tot oraşul nu exista un loc mai potrivit pentru a comite o crimă. Întâlnirea cu cei trei cerşetori nu durase mai mult de un minut sau două şi nu existaseră martori. În acest oraş, puteai da peste trei sau patru încăierări într-o zi dacă nu erai cu băgare de seamă, dar şansele de a te întâlni de două ori cu jefuitorii într-o singură zi păreau a fi la fel de mari ca şi şansele ca Garda Civilă să refuze mita. Ce se întâmplase cu norocul lui? Măcar dacă nenorocitele alea de zaruri nu i-ar mai zăngăni în minte. El nu fugea, dar nici nu tărăgăna. Îşi ţinea o mână pe mânerul pumnalului de sub haină şi ochii atenţi la orice mişca în umbră. Nu văzu nimic în afară de câteva pâlcuri de oameni care dansau de bucurie pe stradă.

În salonul hanului Femeia Rătăcitoare, mesele fuseseră eliberate, cu excepţia câtorva de lângă perete. Flautiştii şi toboşarul scoteau nişte note ascuţite, iar petrecăreţii, aşezaţi pe patru rânduri, râdeau, dansau şi se bâţâiau. Privindu-i, el imită un pas de dans. Negustorii străini, în haine din lână fină, ţopăiau alături

de orășenii în veste din mătase brodată sau în surtucele acelea inutile, pe care le purtau pe umeri. Remarcă doi negustori, după felul în care se mișcau, din care unul subțirel, amândoi însă cu mișcări grațioase, și femeile de prin partea locului, care purtau cele mai bune rochii ale lor, cu decolteurile lor adânci puse în evidență de un lănțișor subțire sau de broderii bogate. Nicio rochie nu era din mătase. Nu că ar fi refuzat să danseze cu femeile care purtau mătase, desigur – nu refuzase niciodată să danseze cu o femeie, indiferent de vârstă sau de rang –, totuși cele bogate se aflau în palate în seara aceea sau în casele negustorilor mai bogați sau ale cămătarilor. Petrecărețiii care stăteau lângă pereți, trăgându-și răsuflarea pentru următorul dans, își țineau adesea fețele îngropate în căni sau șterpeleau căni cu băutură proaspătă de pe tăvile pe care le duceau ospătărițele ce treceau în grabă pe acolo. Negreșit că jupâneasa Anan avea să vândă în seara aceea la fel de mult vin cât ar fi comercializat, de obicei, într-o săptămână. Și bere. Localnicii nu păreau a fi pretențioși.

Încercând un alt pas de dans, Mat o prinse pe Caira atunci când aceasta încercă să treacă repede pe lângă el cu o tavă în mână. Strigă, încercând să acopere muzica cu vocea lui ca să-i pună câteva întrebări și termină prin a comanda cina – doradă, un preparat ușor picant, pe care bucătăreasa jupânesei Anan îl gătea cu măiestrie. Avea nevoie de forță ca să păstreze ritmul.

Caira îi zâmbi galeș unui individ într-o vestă galbenă, care înșfăcă o cană de pe tava ei, lăsând o monedă în schimb, dar, pentru prima oară, ea nu-i oferi un zâmbet lui Mat. Dimpotrivă, reuși să strângă din buze, un lucru deloc ușor pentru ea.

– Sunt iepurașul tău? pufni ea, apoi continuă pe un ton arțăgos: Băiatul e în pat, unde ar trebui să fie, însă nu știu unde este Seniorul Nalesean sau Harnan, sau Jupânul Vanin, sau ceilalți. Bucătăreasa zice că nu pregătește decât supă și pâine pentru cei care-și udă gâtlejurile cu vin. De ce și-ar dori domnul meu doradă când în odaie îl așteaptă o femeie poleită, jur că nu pot pricepe. Și-acum, rogu-vă, iertați-mă, unii trebuie să muncească pentru o coajă de pâine.

Și se îndepărtă, oferindu-și tava și zâmbetul larg fiecărui bărbat pe care-l vedea.

Mat o privi încruntat. O femeie poleită? În odaia lui? Deși ascunsese cufărul cu aur într-un spațiu mic de sub scândurile din

bucătărie, în fața unuia dintre cuptoare, dintr-odată, zarurile din mintea lui începură să zornăie asurzitor.

Sunetele de veselie se estompau treptat în vreme ce urca scările. Când ajunse în fața ușii, se opri, ascultând zarurile. Existaseră deja două încercări de a-l jefui în acea zi. S-ar fi putut alege cu țeasta crăpată tot de două ori. Era sigur că Iscoada Celui Întunecat nu-l văzuse și nici poleită nu era, totuși... Pipăi cu degetele mânerul pumnalului de sub haină, pe urmă își retrase mâna când dinaintea ochilor îi apăru imaginea unei femei înalte, care cădea cu un cuțit înfipt în piept. Era pumnalul lui. Norocul trebuia să fie de partea sa. Deschise ușa, oftând.

Corniata pe care Elayne o făcuse Străjerul ei se întoarse, ridicându-și arcul scurt din Ținutul celor Două Râuri. Cosița bălaie i se odihnea pe un umăr. Ea își ațintì ochii albaștri și plini de hotărâre asupra lui Mat. Părea pregătită să-l doboare cu arcul dacă n-avea să obțină ce voia.

– Dacă este vorba despre Olver, începu el, apoi îi apăru o amintire încețoșată, de o zi, de oră din viața lui.

Nu exista nicio speranță, cu Seanchani la apus și Mantiile Albe la răsărit, nicio speranță, ci doar o șansă, prin urmare, el înălță Cornul încovoiat și suflă, neștiind la ce să se aștepte. Sunetul era auriu, ca și Cornul, atât de dulce, încât nu știa dacă să râdă sau să plângă. Acesta răsuna, iar pământul și cerul păreau să cânte. În vreme ce acele acorduri pure pluteau în aer, se ridică o ceață, ivită de nicăieri; erau niște firicele subțiri, care începeau să se îngroașe, înălțându-se mai sus, până când învăluiră totul asemenea unor nori acoperind pământul. Eroii de legendă morți coborau călare pe nori, ca și când ar fi coborât muntele, invocați de Cornul lui Valere. Artur Aripă-de-Șoim însuși era în frunte, înalt și cu nasul coroiat, urmat de restul, vreo sută. Erau atât de puțini, însă Roata se va învârti la nesfârșit ca să călăuzească Pânza, ca să dea naștere legendei și mitului. Mikel cel cu Inima Curată și Shivan, corniatul, cu fața ascunsă în spatele măștii lui negre. Se spunea despre el că vestea sfârșitul Vârstelor, nimicirea a ceea ce fusese și nașterea a ceea ce va fi. Sora lui Calian, căreia i se spunea Cea care Alege, călărea alături de el, cu fața acoperită cu o mască roșie. Amaresu, cu Sabia Soarelui în mână, și Paedrig, împăciuitorul cu gura aurită, și apoi ea, ținând în mână arcul din argint care nu-și rata niciodată ținta...

Închise ușa, încercând să se rezeme de ea. Se simțea amețit, năucit.

– Tu eşti ea. Birgitte, aievea. Arză-m-ar focul, e imposibil. Cum? Cum?

Femeia de legendă oftă resemnată şi puse arcul în colţ, alături de suliţa lui.

– Am fost smulsă înainte de vreme, Suflătorule în Corn, dată pierzării de Moghedien şi salvată de legătura lui Elayne, vorbi ea încet şi privindu-l atent ca să se asigure că el înţelegea. Mi-era teamă că-ţi vei aminti cine am fost în trecut.

Simţindu-se în continuare ca şi când ar fi fost lovit între ochi, el se trânti încruntat în fotoliul de lângă masă. Cine fusese ea în trecut, într-adevăr. Cu pumnii proptiţi în şolduri, ea îl înfruntă cu o privire sfidătoare. Nu era deloc diferită de Birgitte pe care o văzuse călărind în văzduh. Până şi veşmintele pe care le purta erau aceleaşi, deşi haina era roşie, iar pantalonii largi, galbeni.

– Elayne şi Nynaeve au ştiut şi mi-au ascuns adevărul? Nu-mi plac secretele, Birgitte, iar cele două ascund secretele aşa cum hambarele ascund şobolanii. Ele au devenit Aes Sedai până în măduva oaselor. Până şi Nynaeve este de două ori mai puternică în prezent.

– Şi tu ai secretele tale.

Încrucişându-şi braţele la piept, ea se aşeză pe marginea patului. Se uita la el de parcă ar fi fost o ghicitoare.

– În primul rând, nu le-ai spus că ai suflat în Cornul lui Valere. Şi cred că ăsta este cel mai mic dintre secretele pe care le ascunzi de ele.

Mat clipi. Crezuse că ele îi dezvăluiseră femeii acest lucru. La urma urmei, era Birgitte.

– Ce secrete am? Femeile astea îmi cunosc până şi visele.

Ea era Birgitte, desigur. El se aplecă în faţă.

– Bagă-le minţile în cap. Eşti Birgitte cu Arcul din Argint, eroina din legende. Le poţi convinge să facă aşa cum spui tu. Oraşul acesta este plin de capcane la fiecare pas şi mă tem că miza creşte cu fiecare zi. Convinge-le să plece, înainte să fie prea târziu.

Ea râse. Îşi acoperi gura cu mâna şi râse!

– N-ai înţeles bine, Suflătorule în Corn! Nu eu sunt cea care le porunceşte. Eu sunt Străjerul lui Elayne. Sunt cea care mă supun, preciză femeia şi zâmbi trist. Birgitte cu Arcul din Agint, Credinţa Luminii, nu sunt sigură că mai sunt aceeaşi femeie. Ceea ce am fost şi am ştiut odinioară a dispărut precum ceaţa sub soarele verii de când cu noua mea naştere ciudată. Acum nu mai sunt eroină, ci

doar o femeie care încearcă să-şi croiască drumul în viaţă. Cât despre secretele tale... În ce limbă vorbim, Suflătorule în Corn?

El dădu să vorbească... pe urmă se răzgândi, înţelegând cu adevărat ce-l întrebase ea. *Nosane iro gavane domorakoshi, Diynen'd'ma'purvene?* „În ce limbă vorbim, Suflătorule în Corn?" I se ridică părul pe ceafă.

– Sângele străvechi, adăugă el cu băgare de seamă, dar nu în Limba Străveche. Cândva, o Aes Sedai mi-a spus că sângele străvechi curge cu putere prin... De ce naiba râzi?

– De tine, Mat, reuşi ea să răspundă, încercând să nu se prăpădească de râs.

Cel puţin nu mai vorbea nici ea Limba Străveche. Femeia îşi şterse cu degetul o lacrimă din colţul ochiului.

– Unii oameni rostesc puţine cuvinte, o frază sau două, din cauza sângelui străvechi. De obicei, fără a înţelege ceea ce spun sau aproape fără a pricepe. Dar tu... Când rosteşti o propoziţie eşti un Prinţ Eharoni, iar când rosteşti o alta eşti Cel Dintâi Senior din Manetheren. Ai un accent şi o frazare perfecte. Nu, nu-ţi face griji. Am să-ţi păstrez secretul. Tu îl vei păstra pe al meu? îl iscodi ea şovăind.

Mat îşi flutură mâna, mult prea uluit ca să se simtă jignit.

– Par a fi omul care vorbeşte fără noimă? bombăni el.

Da, era Birgitte! În carne şi oase!

– Mi-ar prinde bine ceva de băut, continuă el. Imediat ce rosti aceste cuvinte, ştiu că nu erau cele potrivite. Femeile niciodată...

– Sună bine, zise ea. Nu mi-ar strica nici mie o carafă cu vin. La naiba, când mi-am dat seama că mă vei recunoaşte, a fost cât pe ce să-mi înghit limba.

El se ridică brusc în picioare, ca şi când l-ar fi smucit cineva, şi se holbă la ea.

Birgitte îi întâlni privirea, făcându-i cu ochiul şi rânjind.

– În salon e zarvă mare, am putea vorbi liniştiţi fără să fim auziţi. Şi-apoi, nu mă deranjează să zăbovesc puţin şi să privesc. Elayne îmi ţine prelegeri ca un sfătuitor din Tovan dacă mă uit mai mult de o clipă la un bărbat.

El încuviinţă din cap fără să gândească. Amintirile altor bărbaţi îi spuneau că tovanii erau nişte oameni rigizi şi severi, şi dureros de înfrânaţi; cel puţin aşa fuseseră în urmă cu mai bine de o mie de ani. Mat nu ştia dacă să râdă sau să se împotrivească. Pe de altă parte, avea ocazia să stea de vorbă cu Birgitte – Birgitte! Se îndoia

că va ieși vreodată din acea stare de șoc, însă, pe de altă parte, era nesigur că va auzi muzica de la parter din cauza zarurilor care-i zornăiau în minte. Ea trebuie să fi avut, cumva, o legătură. Un bărbat întreg la cap ar fi ieșit pe fereastră chiar în acel moment.

– Ar merge o carafă sau două, îi spuse el.

Briza care adia dinspre golf aducea cu ea miros de sare și o oarecare răcoare, însă lui Nynaeve noaptea i se părea înăbușitoare. Muzica și râsetele răzbăteau în Palat, răsunând vag și înăuntru. Tylin însăși le invitase la petrecere, atât pe ea, cât și pe Elayne și pe Aviendha, dar toate trei refuzaseră pe un ton politicos. Aviendha spusese că era dispusă să danseze doar un anume dans cu cei din ținuturile umede, mărturisire care o făcuse pe Tylin să clipească nesigură. Cât despre Nynaeve, ei i-ar fi plăcut să meargă – doar un nebun ar fi ratat ocazia de a dansa –, însă știa că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi comportat întocmai cum se comporta în acea clipă. Ar fi stat undeva, făcându-și griji și încercând să nu-și frângă mâinile.

Așadar, iată-le pe toate stând închise în apartamentele lor împreună cu Thom și cu Juilin, agitați ca niște feline în cușcă, în vreme ce toată lumea din Ebou Dar se veselea. Așa simțea ea, cel puțin. De ce întârzia Birgitte? Cât dura să-i spună unui bărbat să se prezinte la prima oră a dimineții? Lumină, era un efort zadarnic și era noaptea târziu! Foarte târziu. Dacă ar reuși să adoarmă, ar uita de călătoria îngrozitoare cu vasul din acea dimineață. Și mai rău, simțurile îi spuneau că se apropia furtuna, că vântul va urla afară, iar ploaia va cădea într-o perdea atât de densă, încât nu vei vedea la doi metri în față. Avusese nevoie de ceva timp până să înțeleagă vremurile când asculta vântul și i se părea că auzea doar minciuni. Cel puțin, credea că înțelegea. O altfel de furtună se apropia, dar nu era nici cu vânt, nici cu ploaie. Deși n-avea nicio dovadă, era în stare să pună rămășag că Mat Cauthon era implicat într-un fel sau altul. Își dorea să doarmă o lună, un an, să uite de griji până când Lan o va trezi cu un sărut, așa cum o trezise Regele Soare pe Talia. Ceea ce era ridicol, firește; era un basm, și încă unul foarte indecent. Oricum, n-avea de gând să devină animalul de companie al niciunui bărbat, nici măcar al lui Lan. Dar îi va da de urmă cumva și-l va lega de ea. Chiar o va face... Pe sfânta Lumină! Dacă nu s-ar fi gândit că ceilalți se vor holba la ea, s-ar fi plimbat de colo colo până când i s-ar fi ros talpa încălțămintei!

Orele se scurgeau. Ea citi şi reciti răvaşul scurt pe care Mat i-l lăsase la Tylin. Aviendha şedea tăcută lângă scaunul ei cu spătar înalt, cu picioarele încrucişate pe gresia de un verde-deschis, ca de obicei, ţinând în poală un volum deschis, legat cu piele şi motive aurii, din *Călătoriile lui Jain Farstrider*. Expresia de pe faţa ei nu trăda nicio urmă de agitaţie, dar ştia că femeia nu s-ar fi clintit nici dacă cineva i-ar fi îndesat o viperă în rochie. De când se întorsese la Palat, îşi pusese la gât acel colier din argint cu modele complicate, pe care-l purta aproape zi şi noapte. Însă nu şi în timpul călătoriei cu vasul; argumentase că nu voia să şi-l piardă. Nynaeve se întrebă într-o doară de ce nu-şi mai purta brăţara din fildeş. Cândva auzise o conversaţie, cum că n-ar trebui s-o poarte până când Elayne îşi dădea consimţământul, lucru care nu avea nicio noimă. Şi care era la fel de puţin important ca şi brăţara, firește. Răvaşul din poală îi atrase din nou atenţia.

Lampadarele din salon înlesneau cititul, cu toate că scrisul deformat şi băieţesc al lui Mat îi dădea unele bătăi de cap. Conţinutul răvaşului o făcea pe Nynaeve să simtă noduri în stomac.

Nu există nimic aici, decât arşiţă şi muşte, iar astea le găsim şi în Caemlyn.

– Eşti sigur că nu i-ai spus nimic lui Mat? întrebă ea.

Aflat în partea cealaltă a încăperii, Juilin se opri cu mâna deasupra tablei de joc şi-i aruncă o privire indignată şi nevinovată în acelaşi timp.

– De câte ori trebuie să repet?

Acest gen de privire era specific bărbaţilor, mai ales atunci când erau vinovaţi, ca vulpea prinsă în coteţ. Era interesant că sculpturile de pe marginea tablei reprezentau vulpi.

Thom, care şedea la masa din lapis, în faţa prinzătorului de hoţi, nu mai semăna nici cu menestrelul îmbrăcat în haine din lână de culoarea bronzului, croite cu pricepere, nici cu bărbatul care fusese odinioară ibovnicul Reginei Morgase. Cioturos şi alb la păr, cu mustăţi lungi şi sprâncene groase, era întruchiparea frustrării înăbuşite, de la ochii lui albaştri şi aspri şi până la talpa cizmelor.

– Nu ştiu cum am fi putut să-i spunem, Nynaeve, din moment ce nu ne-ai dezvăluit aproape nimic până în seara asta, răspunse el pe un ton sec. Mai bine ne trimiteai pe mine şi pe Juilin.

Nynaeve pufni zgomotos. Ca şi cum cei doi n-ar fi alergat de colo colo ca nişte găini cu capetele tăiate de când sosiseră,

vârându-şi nasul în treburile ei şi ale lui Elayne, luându-se după vorbele lui Mat. Cei trei nu puteau sta laolaltă nici trei minute fără să nu bârfească. Era în firea bărbaţilor. Aceştia... Se vedea nevoită să recunoască, deşi nu voia, că nu le trecuse prin minte să se folosească de bărbaţi.

– Aţi fi petrecut şi aţi fi băut cu el, bombăni ea. Să nu-mi spuneţi că n-aţi fi făcut aşa.

Asta trebuie să fi făcut Mat, iar pe Birgitte o lăsa să aştepte la han. Bărbatul va găsi o cale să le dejoace planurile.

– Şi dacă ar fi făcut-o, ce?

Elayne chicotea, stând rezemată de una dintre ferestrele înalte şi arcuite şi privind în noapte, printre zăbrelele din fier ale balconului, vopsite în alb. Bătea uşor din picior, cu toate că era o minune că putea distinge un ritm din multitudinea de acorduri care umpleau văzduhul.

– E o noapte... de petrecere.

Nynaeve îi privi spatele, încruntată. Elayne se comportase ciudat toată seara. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi bănuit că femeia se furişase afară ca să soarbă o gură de vin. Înghiţituri serioase, de fapt. Chiar şi dacă n-ar fi supravegheat-o pe Elayne, acest lucru ar fi fost imposibil. Fiecare dintre ele avusese parte de o experienţă oarecum nefericită când exagerase cu vinul şi niciuna dintre ele nu-şi mai îngăduise vreodată să bea mai mult de un pahar o dată.

– Pe mine Jaichim Carridin mă interesează, interveni Aviendha închizând cartea şi aşezând-o lângă ea.

Refuza să se gândească la cât de bătrână părea, aşa cum şedea pe jos, îmbrăcată în rochia albastră de mătase.

– Printre noi, Creaturi ale Umbrei sunt ucise de îndată ce sunt descoperite, însă niciun clan, nicio gintă, nicio frăţie şi nicio soră nu ridică mâna în semn de protest. Dacă Jaichim Carridin este o Creatură a Umbrei, atunci de ce nu-l omoară Tylin Mitsobar? De ce n-o facem noi?

– Lucrurile sunt puţin mai complicate, îi răspunse Nynaeve, cu toate că-şi pusese şi ea aceeaşi întrebare.

Nu se întreba de ce Carridin nu era ucis, firește, ci de ce îi era permis să vină şi să plece după bunu-i plac. Ea îl văzuse în Palat chiar în acea zi, după ce primise răvaşul de la Mat şi Nynaeve îi zisese lui Tylin ce conţinea. El discutase cu Tylin vreme de un ceas, apoi acesta plecase cu aceleaşi onoruri cu care sosise. Nyanaeve intenţionase să vorbească despre asta cu Elayne, dar întrebarea

referitoare la ce știa Mat și de unde nu-i dădea pace. Bărbatul va crea necazuri. Va reuși să facă asta cumva. Treaba asta avea să se termine prost, indiferent ce zicea lumea. Se apropia furtuna.

– Tylin este o regină slabă, iar Carridin este ambasadorul puterii, preciză Thom dregându-și glasul, pe urmă mută o piatră și nu-și ridică privirea de la tabla de joc, părând că gândea cu glas tare. Prin definiție, un Inchizitor al Mantiilor Albe nu poate fi Iscoadă a Celui Întunecat. Cel puțin așa este definit în Fortăreața Luminii. Dacă ea l-ar aresta sau i-ar aduce măcar o acuză, s-ar trezi cât ai clipi cu o legiune de Mantii Albe în Ebou Dar. Ar putea rămâne pe tron, dar ar deveni o marionetă, iar sforile ar fi trase din Domul Adevărului. N-ai de gând să te dai bătut, Juilin?

Prinzătorul de hoți îi aruncă o privire aspră, apoi se aplecă să privească mai atent tabla de joc.

– N-aș fi crezut că e lașă, rosti Aviendha dezgustată, iar Thom îi zâmbi amuzat.

– N-ai înfruntat niciodată ceva împotriva căruia nu poți lupta, copilă, spuse el cu blândețe. Ceva atât de puternic, încât n-ai de ales decât s-o iei la fugă sau să te lași mistuită de vie. Încearcă să n-o judeci pe Tylin până vei avea judecată.

Aviendha se înroși. De obicei, reușea să-și ascundă emoțiile atât de bine, încât fața ei părea de piatră.

– Știu, vom găsi dovezi pe care până și Pedron Niall va trebui să le accepte, zise brusc Elayne, revenind în încăpere țopăind sau, mai degrabă, în pași de dans. Ne vom deghiza și-l vom urmări.

Dintr-odată, nu mai era Elayne cea îmbrăcată într-un veșmânt verde din Ebou Dar, ci o femeie domani, într-un material albastru, subțire. Nynaeve sări în picioare fără să vrea și strânse din buze, exasperată de slăbiciunea de care dăduse dovadă. Doar pentru că nu putea vedea urzelile în acel moment nu însemna că trebuia să tresară din cauza Iluziei. Le aruncă o privire lui Thom și lui Juilin. Până și Thom rămase cu gura căscată. Ea își strânse cosița în mână, în mod inconștient. Elayne avea de gând să dezvăluie totul! Ce pățise?

Iluzia funcționa cel mai bine dacă stăteai cât mai aproape de ceea ce fusese înainte, în formă și mărime cel puțin. Prin urmare, frânturi din rochia din Ebou Dar se puteau observa în veșmântul din Doman când Elyana făcu o piruetă ca să se admire în una dintre cele două oglinzi mari din încăpere. Ea râse încântată, bătând din palme.

– Oh, el nu mă va recunoaşte *niciodată*. Nici tu, aproape-soră.

Pe neaşteptate, o femeie din Tarabon se ivi lângă scaunul lui Nynaeve. Avea ochii căprui şi cosiţe blonde, în care atârnau mărgele roşii care se potriveau cu rochia ei strâmtă, din mătase plisată. Ea o privea nedumerită pe Elayne. Nynaeve îşi strângea şi mai tare cosiţa în mână.

– Nu te putem uita nici pe tine, continuă să trăncănească Elayne. Ştiu *exact* ce ţi se potriveşte.

De astă dată, Nynaeve văzu aura strălucitoare din jurul lui Elayne şi se înfurie. Deşi întrezărea urzelile ţesute în jurul ei, desigur, nu-şi putea da seama ce înfăţişare îi dădea Elayne. Pentru asta, trebuia să se privească într-una dintre acele oglinzi. O femeie din neamul Oamenilor Mării o scruta îngrozită din oglindă. Avea câteva zeci de cercei cu nestemate în urechi şi de două ori mai multe medalioane din aur atârnând de lanţul legat de inelul pe care-l purta în nas. Pe lângă bijuterii, purta pantaloni largi din mătase verde, cu broderii şi nimic altceva, aşa cum era portul femeilor Atha'an Miere atunci când se aflau în larg. Era doar o Iluzie. Pe sub ţesătură, ea era îmbrăcată decent. Însă... În afară de propria reflexie, ea le văzu şi pe cele ale lui Thom şi Juilin, amândoi chinuindu-se să-şi ascundă zâmbetele.

– Închideţi-vă ochii! ţipă ea la bărbaţi cu un sunet gutural, apoi începu să ţopăie şi să-şi fluture braţele, orice doar să i se vadă rochia de pe dedesubt. Închideţi-i, arză-v-ar focul!

Ei se supuseră. Fremătând de indignare, Nynaeve se opri din ţopăit. Bărbaţii nu se mai chinuiau să-şi ascundă zâmbetele. Aviendha însă râdea cu poftă, legănându-se înainte şi înapoi.

Nynaeve îşi smuci poalele – în oglindă, femeia din neamul Oamenilor Mării părea să tragă de pantaloni – şi-i aruncă lui Elayne o privire ameninţătoare.

– Încetează, Elayne!

Femeia domani se holba la ea, cu gura deschisă şi ochii mari de mirare. Abia atunci conştientiză Nynaeve cât era de furioasă; cu coada ochiului, văzu cum Adevăratul Izvor o chema. Îmbrăţişând *saidarul*, ea ridică o pavăză între Elayne şi Izvor. Sau încercă, mai degrabă. A crea o pavăză împotriva cuiva care folosea deja Puterea nu era o treabă uşoară, chiar şi atunci când erai mai puternic. Mai demult, în copilărie, ea lovise cu ciocanul Jupânului Luhhan în nicovală cu atâta forţă, încât resimţise vibraţiile până în vârful

degetelor de la picioare. În acel moment le resimţea de două ori mai tare.

– Pe Sfânta Lumină, Elayne, te-ai îmbătat?!

Strălucirea din jurul femeii domani dispăru, la fel şi nativa din Doman. Nynaeve ştia că urzelile ţesute dispăruseră şi ele din jurul ei, şi totuşi, aruncă o privire în oglindă şi răsuflă uşurată când o văzu din nou pe Nynaeve al'Meara, în rochia ei galbenă, cu dungi albastre.

– Nu, răspunse încet Elayne.

Obrajii îi ardeau, dar nu de ruşine sau nu doar de ruşine.

– *Nu* sunt beată, rosti ea cu o voce de gheaţă, ridicându-şi bărbia.

Uşa de la intrare se deschise cu zgomot şi Birgitte pătrunse înăuntru împleticindu-se, cu un zâmbet larg. Nu era chiar un mers împleticit, dar, evident, era nesigur.

– Nu mă aşteptam să fiţi treze şi să mă aşteptaţi, ciripi ea veselă. Poate vă va interesa să aflaţi ce am să vă spun. Dar mai întâi...

Cu paşii prea calculaţi ai cuiva care băuse considerabil, ea dispăru în odaia ei.

Thom se holba la uşa ei cu un zâmbet amuzat, iar Juilin cu un zâmbet neîncrezător. Ştiau cine era. Elayne îşi coborî privirea aspră. Din odaia lui Birgitte răzbătu un plescăit, ca şi când o carafă ar fi fost răsturnată pe jos. Nynaeve schimbă o privire nedumerită cu Aviendha.

Birgitte îşi făcu din nou apariţia cu faţa şi părul ude şi cu haina înmuiată de la umeri până la coate.

– Acum mintea mi-e mai limpede, zise ea, aşezându-se oftând într-un scaun cu picioare rotunde. Tânărul acela este ca un sac fără fund. A reuşit să-l îmbete până şi pe Beslan. Încep să cred că flăcăul acela bea vinul ca pe apă.

– Beslan? întrebă Nynaeve. Fiul lui Tylin? Ce căuta acolo?

– De ce-ai îngăduit una ca asta, Birgitte?! exclamă Elayne. Mat Cauthon îl va corupe pe băiat, iar mama lui va da vina pe noi.

– *Băiatul* este de-o seamă cu tine, îi replică Thom pe un ton aspru.

Elayne şi Nynaeve schimbară o privire nedumerită. Ce voia să spună cu asta? Toată lumea ştia că un bărbat nu dobândea înţelepciunea ca ele, ci cu zece ani mai târziu decât o femeie.

Nedumerirea de pe faţa lui Elayne dispăru, lăsând locul hotărârii. Când îşi aţinti din nou privirea asupra lui Birgitte, furia dispăruse şi ea. Urmau să-şi adreseze nişte cuvinte pe care ambele femei aveau să le regrete în ziua următoare.

– Thom şi Juilin, lăsaţi-ne singure, le ceru repede Nynaeve, fiind puţin probabil ca ei să fi plecat de bunăvoie. Aveţi nevoie de somn ca să fiţi odihniţi mâine-dimineaţă.

Bărbaţii nu se clintiră, zgâindu-se la ea ca nişte neghiobi.

– Acum! şuieră ea pe un ton mai răspicat.

– Jocul ăsta s-a încheiat cu vreo douăzeci de mutări în urmă, grăi indiferent Thom, aruncând o privire spre tabla de joc. Ce-ai zice dacă am coborî în odaia noastră şi am începe unul nou? Te las să aşezi zece pietre unde vei dori în timpul jocului.

– Zece pietre? întrebă indignat Juilin, împingându-şi în spate scaunul. Nu vrei să-mi oferi şi tocană de peşte, şi pâine cu lapte?

Cei doi se ciondăniră în drum spre ieşire, însă când ajunseră la uşă, fiecare aruncă în urmă o privire resemnată. Ea nu le va îngădui ca ei să rămână treji toată noaptea doar pentru că-i trimisese la culcare.

– Mat nu-l va corupe pe Beslan, opină Birgitte pe un ton sec când uşa se închise în urma bărbaţilor. Nu s-ar lăsa corupt nici măcar de nouă dansatoare cu pene de pe un vas încărcat cu lichior, deoarece ele n-ar şti de unde să înceapă.

Nynaeve se simţea uşurată să afle acest lucru, cu toate că tonul femeii era ciudat – poate din cauza băuturii –, şi totuşi, nu Beslan era problema. Ea îşi exprimă părerea, iar Elayne adăugă:

– Aşa e, nu el este problema. Te-ai *îmbătat*, Birgitte! Iar *eu* am simţit asta. *Încă* mă simt ameţită dacă nu mă concentrez. *Nu aşa* trebuie să funcţioneze legătura. Aes Sedai nu sunt încântate dacă Străjerii lor beau prea mult.

Nynaeve îşi ridică mâinile în aer exasperată.

– Nu vă uitaţi aşa la mine, se oţărî Birgitte. Ştiţi mai multe decât mine. Aes Sedai şi Străjerii au fost înainte femei şi bărbaţi. Poate că tocmai asta este diferenţa. Poate că suntem prea asemănătoare.

Zâmbetul ei deveni uşor strâmb. Nu fusese suficientă apă în carafă.

– E puţin cam stânjenitor, presupun.

– Am putea discuta despre ceea ce este important? zise Nynaeve. Cum ar fi Mat?

Elayne își deschisese gura ca să-i răspundă lui Birgitte, dar și-o închise repede. De data asta, roșeața din obraji exprima mâhnirea.

– Și-acum, continuă Nynaeve, vreau să știu: Mat va veni aici dimineață sau se află și el în aceeași stare respingătoare ca și tine?

– S-ar putea să vină, răspunse Birgitte luând ceașca de ceai de mentă pe care i-o întinse Aviendha, care, firește, își reluă locul pe podea.

Elayne o privi încruntată o clipă, pe urmă, în mod surprinzător, își încrucișă picioarele și se așeză lângă ea!

– Cum adică, s-ar putea? întrebă Nynaeve.

Ea începu să conducă Puterea și scaunul pe care șezuse pluti până la ea. Îl trânti intenționat de pardoseală. Femeile beau prea mult, ședeau pe jos. Ce avea să urmeze?

– Dacă se așteaptă să mergem la el în genunchi!...

Birgitte sorbi din ceai, cu un murmur recunoscător, iar când își ridică din nou privirea la Nynaeve, nu mai părea atât de amețită. Ciudat.

– L-am convins să se răzgândească. Oricum, nu cred că vorbea serios. Nu-și dorește decât să vă cereți iertare și să-i mulțumiți.

Nynaeve făcu ochii cât cepele. Îl convinsese să *se răzgândească*? Să-i ceară iertare? Lui Mat Cauthon?

– Niciodată, mârâi ea.

– Pentru ce? vru să știe Elayne, ca și când ar fi avut vreo importanță și prefăcându-se că nu observă privirea amenințătoare a lui Nynaeve.

– Pentru Stânca din Tear, răspunse Birgitte, iar Nynaeve își întoarse repede capul, fără să mai pară deloc amețită. Zice că a intrat în Stâncă, împreună cu Juilin, ca să vă elibereze pe voi două dintr-o temniță din care n-ați fi reușit scăpa singure. Nu știu dacă eu aș fi făcut asta pentru cineva, în afară de Gaidal, clătină ea ușor din cap mirată. N-aș fi intrat în Stâncă. Mai zice că l-ați bătut pe spate în semn de mulțumire și l-ați făcut să se simtă ca și când ar trebui să fie recunoscător că nu i-ați venit de hac.

Era adevărat într-o oarecare măsură, dar povestea fusese răstălmăcită. Mat își făcuse apariția cu un rânjet batjocoritor pe față, spunând că era acolo ca să-și pună pielea în pericol pentru ele sau ceva asemănător. Chiar și atunci credea că putea să le poruncească.

– O singură soră Neagră făcea de strajă în temniță, preciză Nynaeve, iar noi i-am venit de hac.

Era adevărat însă că nu reuşiseră să găsească o cale prin care să deschidă uşa, deoarece aceasta era vrăjită.

– Be'lal nu părea interesat de noi, oricum, era acolo doar ca să-l ademenească pe Rand. Moiraine l-ar fi putut ucide deja, din câte ştiam noi.

– Ajah Neagră, rosti Birgitte cu o voce mai monotonă decât gresia de pe jos. Şi unul dintre Rătăciţi. Mat n-a pomenit nimic de ei. Ar trebui să-i cereţi iertare în genunchi, Elayne. Amândouă. Bărbatul o merită. La fel şi Juilin.

Nynaeve se îmbujoră. El nu pomenise...? Mizerabilul!

– N-am să-i cer iertare lui Matrim Cauthon nici pe patul de moarte.

Aviendha se aplecă înspre Elayne, atingându-i genunchiul.

– Aproape-soră, am să fiu cât se poate de subtilă, zise ea arătând şi părând la fel de subtilă ca un stâlp din piatră. Dacă toate astea sunt adevărate, trebuie să adoptaţi *ji'e'toh* faţă de Mat Cauthon, tu şi Nynaeve. N-aţi făcut decât să înrăutăţiţi situaţia de atunci, după faptele pe care le-am văzut.

– *Ji'e'toh*! exclamă Nynaeve.

Cele două vorbeau mereu despre tâmpenia asta.

– Noi nu suntem Aieli. Iar Mat Cauthon este un ghimpe în coasta oricui îi iese în cale.

Însă Elayne încuviinţa din cap.

– Înţeleg. Ai dreptate, Aviendha. Dar ce putem *face*? Va trebui să mă ajuţi, aproape-soră. Nu intenţionez să devin Aiel, dar vreau... să fii mândră de mine.

– *Nu* ne vom cere iertare! izbucni Nynaeve.

– Sunt mândră că te-am cunoscut, zise Aviendha mângâindu-i obrazul lui Elayne. E un început dacă-ţi vei cere iertare, deşi nu ajunge ca să îndeplineşti *ji'e'toh*.

– M-aţi auzit? strigă Nynaeve. Am spus că nu-mi... voi... cere iertare!

Femeile îşi continuară discuţia. Birgitte o privea pe Nynaeve şi zâmbea, gata să izbucnească în râs. Aceasta îşi strângea cosiţa cu ambele mâini. Ştia că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi trimis pe Thom şi pe Juilin.

CAPITOLUL 22

Mici sacrificii

Mijind ochii la tăbliţa de deasupra uşii arcuite a hanului, ce înfăţişa caricatura unei femei cu un toiag care privea în depărtare plină de speranţă, Elayne îşi dori să se fi întors înapoi în pat în loc să se fi trezit odată cu răsăritul soarelui. Nu că ar fi putut dormi. Piaţa Mol Hara din spatele ei era pustie, cu excepţia câtorva căruţe trase de boi sau de măgari, care se îndreptau scârţâind spre tarabe, şi a câtorva femei cărând coşuri pe cap. Un cerşetor şchiop şedea într-un colţ al hanului, cu strachina în faţă. Era primul dintre mulţii cerşetori care vor împânzi piaţa mai târziu. Ea îi aruncase deja un creiţar din argint, cu care şi-ar fi procurat hrană vreme de o săptămână, numai că bărbatul îl vârî în haina zdrenţuită, cu un rânjet fără dinţi, şi aşteptă milă în continuare. Deşi cerul era cenuşiu, se anunţa încă o zi dogoritoare. Lui Elayne îi va fi greu să-şi păstreze concentrarea în acea dimineaţă din cauza căldurii.

Resimţea încă mahmureala lui Birgitte. Măcar dacă ar fi stăpânit mai bine înzestrarea Tămăduirii. Ea nădăjduia că Aviendha şi Birgitte vor reuşi să afle ceva util despre Carridin în acea dimineaţă, fiindcă folosiseră Iluzia ca să se deghizeze. Nu că bărbatul le-ar fi deosebit de un pantofar, dar era mai bine să fie cu băgare de seamă. Elayne era mândră că Aviendha nu ceruse s-o

însoţească, ba dimpotrivă, femeia fusese surprinsă de această sugestie. Aviendha nu credea că avea nevoie de cineva care s-o supravegheze, să se asigure că-şi îndeplinea sarcina.

Elayne oftă şi-şi netezi rochia, deşi nu era nevoie. În nuanţe de albastru cu crem şi dantelă crem-deschis de Vandalra, veşmântul o făcea să se simtă uşor... expusă. Singura dată când refuzase să accepte portul locului fusese atunci când ea şi Nynaeve călătoriseră la Tanchico împreună cu Oamenii Mării. În felul său, portul din Ebou Dar era aproape... Ea oftă din nou. Nu încerca, de fapt, decât să temporizeze. Aviendha ar fi trebuit s-o însoţească şi s-o tragă de mână.

– Nu-mi voi cere iertare, spuse brusc Nynaeve lângă umărul ei, ţinându-şi strâns poalele cenuşii cu ambele mâini, pe când cerceta atentă din priviri hanul Femeia Rătăcitoare de parcă însăşi Moghedien ar fi aşteptat înăuntru. N-am s-o fac!

– Ar fi trebuit să porţi alb, la urma urmei, şopti Elayne, primind drept răspuns o privire piezişă şi bănuitoare, apoi, după o clipă, adăugă: Tu ai spus că este culoarea doliului.

Cuvintele ei fură întâmpinate de o încuviinţare satisfăcută, cu toate că nu aceasta fusese intenţia ei. Situaţia *va fi* dezastruoasă dacă nu vor reuşi să se înţeleagă. Birgitte fusese nevoită să se mulţumească până la urmă cu o infuzie de plante în acea dimineaţă, una deosebit de amară, deoarece Nynaeve pretinsese că nu era suficient de furioasă ca să mânuiască Puterea. Ea turuise în cel mai dramatic mod despre faptul că albul era cea mai potrivită culoare pentru doliu şi se împotrivise s-o însoţească, până când Elayne o scosese cu forţa din apartament. Nynaeve repetase de cel puţin douăzeci de ori de atunci că n-avea de gând să-şi ceară iertare. Pacea trebuia menţinută, însă...

– Ai fost de acord cu asta, Nynaeve. Nu, nu mai vreau să aud că noi te persecutăm. Ai fost de acord. Aşa că nu mai face pe îmbufnata.

Nynaeve începu să bolborosească, făcând ochii mari de indignare. Nu intenţiona să se lase intimidată, deşi rosti „îmbufnată" în şoaptă.

– Ar trebui să discutăm despre asta, Elayne. Nu cred că va fi nevoie să ne grăbim. Există o mie de motive pentru care treaba asta nu va funcţiona, cu sau fără *ta'veren*, iar Mat Cauthon este unul dintre ele.

Elayne îi aruncă o privire calmă.

– Ai ales intenţionat cele mai amare ierburi în dimineaţa asta?

Ochii mari de indignare se întoarseră către ochii mari şi nevinovaţi, dar Nynaeve se îmbujoră. Elayne deschise uşa. Nynaeve o urmă bombănind. Elayne nu s-ar fi mirat dacă femeia ar fi scos şi limba. Îmbufnată era puţin spus.

Din bucătărie venea mirosul de pâine coaptă şi toate obloanele erau deschise pentru a aerisi salonul. O servitoare cu obrajii rotunzi stătea cocoţată în vârful picioarelor pe un taburet, întinzându-se să culeagă crengile de brad ofilite de deasupra ferestrelor, în vreme ce altele aşezau la loc mesele, băncile şi scaunele care trebuie să fi fost scoase afară pentru a lăsa loc pentru dans. La acea oră a dimineţii, nimeni nu era prin preajmă, cu excepţia unei tinere slabe cu şorţ alb, care mătura încăperea fără tragere de inimă. Ar fi putut trece drept frumoasă dacă nu părea mereu bosumflată. În mod surprinzător, localul era destul de curat, având în vedere că, în timpul sărbătorilor, în hanuri era hărmălaie, dacă nu chiar dezmăţ. O parte din ea şi-ar fi dorit să vadă.

– Îmi poţi spune unde este odaia Jupânului Cauthon? o întrebă ea pe fata cea slabă, afişând un zâmbet şi oferindu-i doi creiţari din argint.

Nynaeve pufni, fiindcă era cam zgârcită din fire: îi aruncase cerşetorului un bănuţ din *cupru*!

Fata se uită la ele oţărâtă – şi în mod surprinzător, şi la monede –, apoi bombăni ceva pe un ton acru ce semăna cu:

– O femeie poleită aseară şi două domniţe în dimineaţa asta.

Fata le dădu instrucţiunile în silă. Preţ de o clipă, Elayne crezu că fata va refuza creiţarii, dar când dădu să se întoarcă, firava i-i smulse din palmă fără să-i adreseze nici măcar un cuvânt de mulţumire. Se opri doar atât cât să şi-i vâre în decolteu, probabil locul preferat, pe urmă începu să dea din nou cu mătura ca şi când ar fi vrut să omoare pardoseala în bătaie. Poate că avea un buzunar cusut înăuntru.

– Ai văzut? mormăi în barbă Nynaeve. A pus ochii pe tânăra asta, ascultă-mă ce-ţi spun. Vrei să-mi cer iertare de la un asemenea bărbat?

Elayne rămase tăcută. O luă înainte pe scările fără balustradă din spatele încăperii. Dacă Nynaeve nu va înceta cu tânguielile... Primul coridor la dreapta, le spusese fata, apoi ultima uşă pe stânga. Când ajunse în faţa ei, ea şovăi, muşcându-şi buza de jos.

Nynaeve se înveseli.

– Acum îţi dai seama că e o idee proastă, nu-i aşa? Nu suntem Aiel, Elayne. Îmi place fata, după cum îşi dezmiardă pumnalul, dar gândeşte-te la cuvintele fără noimă pe care le-a rostit. Este imposibil. Bănuiesc că ştii asta.

– N-am convenit să facem ceva imposibil, Nynaeve.

Îi era greu să păstreze acelaşi ton ferm. Unele dintre lucrurile pe care le sugerase Aviendha, cu toată seriozitatea, pare-se... era să-l lase pe bărbat să le *schimbe*!

– Am fost de acord cu ceva posibil.

Nimic mai simplu! Ea bătu tare în uşa din lemn. Pe aceasta era sculptat un peşte, o chestie rotundă cu dungi aurii şi bot. Toate uşile erau prevăzute cu diferite sculpturi, în majoritate peşti. Nu primi niciun răspuns.

Nynaeve expiră zgomotos ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia până atunci.

– Poate-a plecat. Va trebui să venim altă dată.

– La ora asta? izbucni ea şi bătu din nou în uşă. Ai spus că stă în pat când n-are treabă.

Dinăuntru nu răzbătu niciun zgomot.

– Elayne, din câte a relatat Birgitte, Mat s-a îmbătat criţă azi-noapte. Nu ne va mulţumi că l-am trezit. Ce-ar fi să plecăm şi...

Elayne apăsă pe clanţă şi intră. Nynaeve o urmă cu un oftat care s-ar fi auzit până şi din Palat.

Mat Cauthon zăcea răsfirat pe pat, peste cuvertura roşie, croşetată, cu o cârpă umedă legată la ochi, din care apa picura pe pernă. Odaia nu era foarte ordonată, în ciuda lipsei de praf. O cizmă se afla pe lavoar – pe lavoar! – lângă un lighean alb plin cu apă curată, iar oglinda era strâmbă, ca şi când s-ar fi împiedicat de ea şi ar fi lăsat-o aşa, înclinată. Haina lui şifonată era azvârlită pe spătarul unui scaun. Celelalte haine erau pe el, inclusiv eşarfa aceea neagră de care nu părea să se despartă niciodată, precum şi cealaltă cizmă. Capul de vulpe din argint îi atârna afară din cămaşa desfăcută.

Elayne simţi cum o furnică degetele atunci când dădu cu ochii de medalion. Dacă el zăcea acolo, îmbibat de băutură, poate că va reuşi să i-l scoată fără să simtă. Oricum ar fi fost, ea intenţiona să afle cum reuşea acel obiect să absoarbă Puterea. Era fascinată de cum funcţiona totul, totuşi acel cap de vulpe părea cea mai mare enigmă din lume.

Nynaeve o apucă de mânecă şi arătă cu capul înspre uşă, mimând „adormit" şi încă ceva ce Elayne nu reuşi să desluşească. Probabil că o ruga din nou să plece.

– Lasă-mă în pace, Nerim, bălmăji el brusc. Ţi-am mai spus deja; n-am nevoie de nimic, doar de un alt cap. Şi închide uşa încet, altminteri o să-ţi prind urechile cu ea.

Nynaeve tresări şi încercă s-o tragă pe Elayne către uşă, însă însoţitoarea ei nu se clinti din loc.

– Nu este Nerim, Jupâne Cauthon.

Ridicându-şi anevoie capul de pe pernă, el îşi luă bucata de tifon de la ochi cu ambele mâini şi se uită chiorâş la ele, cu nişte ochi injectaţi.

Nynaeve rânji, fără să-şi ascundă satisfacţia de a-l vedea în starea aceea mizerabilă. La început, Elayne nu înţelese de ce-i venea şi ei să zâmbească. După ce exagerase o singură dată cu băutura, ea ajunsese să simtă doar milă şi compătimire pentru toţi cei prinşi în mrejele ei. Simţea cum lui Birgitte îi bubuia în continuare capul. Cu siguranţă că nu-i convenea ca Birgitte să cadă în patima beţiei, indiferent de motiv, dar nu agrea nici gândul că cineva era mai priceput decât primul ei Străjer. Era un gând ridicol. Stânjenitor, însă şi satisfăcător.

– Ce căutaţi aici? întrebă el cu o voce răguşită, apoi tresări şi-şi coborî vocea. E toiul nopţii.

– E dimineaţă, rosti Nynaeve pe un ton aspru. Nu-ţi mai aminteşti că ai vorbit cu Birgitte?

– Nu vrei să vorbeşti mai tare? şopti el închizându-şi ochii, apoi, după o clipă, şi-i deschise brusc. Birgitte?

Mat se ridică greoi în capul oaselor şi-şi azvârli picioarele peste marginea patului. O vreme, şezu aşa, cu ochii pironiţi în pardoseală, cu coatele proptite pe genunchi şi cu medalionul atârnându-i de şnurul pe care-l purta la gât. Într-un final, îşi întoarse capul şi le privi ameninţător. Sau poate era din cauza ochilor lui.

– Ce v-a spus?

– Ne-a adus la cunoştinţă pretenţiile tale, Jupâne Cauthon, răspunse Elayne pe un ton oficial.

Acesta era, probabil, sentimentul pe care-l aveai atunci când urma să-ţi aşezi capul pe butuc ca să ţi-l reteze călăul. N-avea de ales decât să-şi ţină bărbia sus şi să înfrunte situaţia cu mândrie.

– Vreau să-ţi mulţumesc din inimă că m-ai salvat din Stânca din Tear.

Gata, rostise cuvintele şi nici nu fusese prea dureros.

Nynaeve stătea încruntată, strângând din ce în ce mai tare din buze. Femeia *nu* intenţiona s-o lase să facă asta de una singură. Elayne îmbrăţişă Izvorul fără să gândească măcar şi mânui cu ajutorul Puterii o pală subţire de Aer care-i mişcă lui Nynaeve lobul urechii ca şi când l-ar fi pocnit cu degetul. Femeia îşi duse mâna la ureche şi o privi încruntată, dar Elayne se întoarse calmă înspre Mat Cauthon şi aşteptă.

– Şi eu îţi mulţumesc, mormăi Nynaeve îmbufnată, într-un final. Din adâncul inimii.

Elayne îşi dădu ochii peste cap fără să vrea. La urma urmei, el le ceruse să vorbească mai încet. Mat păru că auzise. În mod ciudat, el ridică din umeri stânjenit.

– Oh, asta. N-a fost mare lucru. Oricum, aţi fi reuşit să scăpaţi într-o clipită şi fără ajutorul meu, adăugă el cuprinzându-şi capul în mâini, apoi îşi aşeză din nou cârpa umedă pe ochi. În drum spre ieşire, spuneţi-i Cairei să-mi aducă nişte punci de vin. E o fată subţirică, drăguţă, cu privirea caldă.

Elayne se înfioră. *Nimic*? Bărbatul *ceruse* scuze, ea *se umilise* oferindu-i-le, şi pe urmă *nimic*? Mat nu merita nici milă, nici compătimire! Ea ţinea încă *saidarul* şi-i trecu prin minte să-l pocnească cu o undă mai puternică decât pe Nynaeve. Nu că ar fi ajutat la ceva, având în vedere că el purta capul de vulpe, deşi acesta atârna fără să-l atingă. Oare îi oferea aceeaşi protecţie ca şi atunci când nu...?

Nynaeve puse capăt speculaţiilor ei când se năpusti asupra lui, cu degetele îndoite ca nişte gheare. Elayne reuşi să se interpună între ei şi s-o apuce pe cealaltă femeie de umeri. Preţ de o clipă, ele rămaseră aşa, faţă în faţă, cu excepţia diferenţei de înălţime. Făcând o grimasă, Nynaeve se relaxă în cele din urmă şi Elayne îi dădu drumul.

Bărbatul îşi ţinea în continuare capul plecat, părând să nu le observe. Fie că medalionul îl proteja sau nu, ei îi venea să apuce arcul din colţ şi să-l bată cu el până îl va lăsa lat. Simţea cum se înfierbânta: o oprise pe Nynaeve să nu distrugă totul, doar ca s-o facă ea. Şi mai rău, după rânjetul satisfăcut de pe buzele celeilalte femei, ea ştia prea bine ce gândea aceasta.

– Ar mai fi ceva, Jupâne Cauthon, anunţă Elayne, îndreptându-şi umerii şi cu zâmbetul dispărându-i de pe faţă. Vrem să ne cerem iertare că ne-a luat atât de mult timp să-ţi oferim mulţumirile pe care le meriţi. Şi ne cerem iertare... cu capul plecat... adăugă ea şi se poticni puţin rostind aceste cuvinte... pentru felul în care ne-am comportat faţă de tine de atunci.

Nynaeve îşi întinse mâinile în semn de implorare, dar ea o ignoră.

– Ca să arătăm cât de mult regretăm, vom face următoarele promisiuni.

Aviendha spusese că a-ţi cere iertare era un început.

– Nu te vom desconsidera sau înjosi în niciun fel, nici nu ne vom răsti la tine indiferent de motiv... nici nu vom încerca să-ţi dăm porunci.

Nynaeve se crispă. Elayne strânse şi ea din buze, însă continuă să vorbească:

– Recunoaştem grijile pe care le ai pentru siguranţa noastră, aşadar, nu vom pleca din Palat fără să nu-ţi spunem încotro ne îndreptăm şi vom da ascultare sfaturilor tale.

Pe sfânta Lumină, nu-şi dorea să fie Aiel, nu-şi dorea să facă nimic din toate astea, însă voia să câştige respectul Aviendhei!

– Dacă... dacă vei crede că ne...

Nu că ar fi avut vreo intenţie să devină soră de soţ – *ideea* însăşi era indecentă! –, totuşi o plăcea.

– ... expunem primejdiei fără motiv...

Nu era vina Aviendhei că Rand le cucerise amândurora inimile. Şi pe cea a lui Min.

– ... vom accepta gărzile de corp pe care ni le vei alege...

Destinul sau *ta'veren*, sau ce-o fi fiind, aceasta era situaţia. Ea le iubea pe ambele femei ca pe nişte surori.

– ... şi le vom ţine cu noi cât mai mult timp cu putinţă.

Arză-l-ar focul pe bărbat pentru că o făcea să ţină pledoaria asta! Şi nu asta era intenţia lui Mat Cauthon.

– Acesta este un legământ prin puterea Tronului Leului din Andor.

Elayne gâfâia de parcă ar fi fugit un kilometru. Faţa lui Nynaeve semăna cu cea a unui viezure încolţit.

El îşi întoarse capul spre ele foarte încet şi îndepărtă cârpa doar atât cât să i se vadă un ochi injectat.

– Vorbeşti ca şi cum cineva ţi-a vârât o tijă din fier pe gât, doamna mea, zise el pe un ton zeflemitor. Îţi îngădui să-mi spui Mat.

Ce bărbat odios! N-ar recunoaşte buna-cuviinţă nici dacă l-ar muşca de nas! Ochiul acela roşu o privi pieziş.

– Dar tu, Nynaeve? Am auzit mulţi de „noi" din gura ei, dar niciun cuvânt din gura ta.

– N-am să mă răstesc la tine, se răţoi ea la el. Şi toate alea, bineînţeles. Promit că tu... tu...!

Se bâlbâia, fiind pe punctul de a-şi înghiţi limba, când conştientiză că nu-l putea ocărî aşa cum merita fără să nu-şi încalce promisiunea. Cu toate astea, efectul strigătelor ei fu unul cât se poate de satisfăcător.

Scoţând un ţipăt, Mat rupse în fâşii cârpa şi o aruncă pe jos, prinzându-se de cap cu ambele mâini. Ochii îi ieşeau din orbite.

– Zaruri nenorocite, scânci el.

Elayne îşi dădu brusc seama că el ar fi o sursă foarte bună de lamentări. Grăjdarii şi alţii de teapa lor păreau să aibă grijă la limbaj în momentul în care o vedeau pe ea. Elayne îşi făcuse o promisiune, desigur, să-l civilizeze, să-l facă util lui Rand, însă nu era nevoie ca toate astea să interfereze prea mult cu limbajul lui. De fapt, îşi dădu seama că existau multe lucruri pe care *nu* promisese să nu le facă. Dacă ar evidenţia toate astea, Nynaeve s-ar linişti considerabil.

– Mulţumesc, Nynaeve, rosti el după un moment lung, cu o voce cavernoasă, apoi tăcu şi se chinui să înghită, pe urmă continuă: O clipă, am crezut că sunteţi alte persoane deghizate. Dacă tot sunt în viaţă, ce-ar fi să ne ocupăm şi de restul treburilor. Dacă-mi amintesc bine, Birgitte a spus că vreţi să găsesc ceva. Ce anume?

– N-ai să găseşti, îi replică Nynaeve pe un ton ferm.

Poate mai mult aspru decât ferm, dar Elayne nu consideră că trebuia s-o liniştească. El merita din plin acest tratament.

– Tu ne vei însoţi şi-l vom găsi noi.

– Faci deja cale-ntoarsă, Nynaeve? întrebă Mat ironic şi, cumva, pe buzele lui apăru un zâmbet batjocoritor, ba chiar hidos din cauza ochilor. Doar ce mi-ai făgăduit că vei face ce spun eu. Dacă vrei să ţii în lesă un *ta'veren*, du-te şi întreabă-l pe Rand sau pe Perrin şi vei vedea ce răspuns vei obţine.

– N-am făgăduit aşa ceva, Matrim Cauthon, izbucni Nynaeve ridicându-se pe vârfuri. N-am făgăduit aşa ceva!

Era gata să se năpustească din nou asupra lui. Până şi cosiţa ei părea să se fi zburlit.

Elayne reuşea să se stăpânească mai bine. Nu obţineau nimic dacă încercau să-l intimideze.

– Îţi vom *asculta* sfaturile şi le vom urma dacă vor fi rezonabile, Jupâne... Mat, îl dojeni ea cu blândeţe.

Doar nu crezuse cu adevărat că ele făgăduiseră să... Privindu-l însă, ea îşi dădu seama că el chiar credea asta. Lumină! Nynaeve avea dreptate. El *va* crea necazuri.

Elayne nu se pierdu cu firea. Conducând din nou Puterea, îi ridică haina de pe scaun şi o agăţă într-un loc potrivit, într-un cui din perete, apoi se aşeză, ţinându-şi spatele drept şi aranjându-şi cu grijă poalele. Îi va fi greu să-şi păstreze promisiunile făcute Jupânului Cauthon – Mat – şi ei înseşi, dar nimic din ce va spune sau va face el n-o va atinge. Nynaeve ochi singurul loc unde să se aşeze, un taburet jos, din lemn sculptat, însă preferă să rămână în picioare. Îşi duse o mână la cosiţă înainte să-şi încrucişeze braţele la piept. Bătea ameninţător dintr-un picior.

– Atha'an Miere îl numesc „Globul Vânturilor", Jupâne... Mat. Este un *ter'angreal*...

În timp ce el asculta, încântarea luă locul senzaţiei de greaţă.

– Iată un obiect ce merită căutat în Rahad, şopti el, apoi clătină din cap şi tresări. Uitaţi ce vă zic eu. Niciuna dintre voi nu va pune piciorul pe malul celălalt al râului dacă nu e însoţită fiecare de patru sau cinci oameni de-ai mei. Nici în afara Palatului, că tot veni vorba. V-a menţionat Birgitte despre răvaşul care mi-a fost vârât în haină? Sunt convins că i-am spus despre el. În plus, mai sunt şi Carridin, şi iscoada Celui Întunecat, care-l slujeşte; să nu-mi spuneţi că nu pune el ceva la cale.

– Surorile care o susţin pe Egwene să ajungă Suprema Amyrlin sunt ameninţate de Turn.

Gărzi de corp peste tot? Lumină! În ochii lui Nynaeve apăru o strălucire periculoasă şi începu să bată mai repede din picior.

– Nu ne putem ascunde, Jup... Mat, şi nici n-o vom face. Ne vom ocupa şi de Jaichim Carridin la momentul cuvenit.

Ele nu-i făgăduiseră să-i dezvăluie totul şi nu îngăduiau să i se distragă atenţia.

– Avem alte lucruri mai importante de rezolvat pentru moment.

– La momentul cuvenit? începu el, ridicând tonul uluit, dar Nynaeve îl întrerupse.

– Patru sau cinci, fiecare? rosti ea cu dispreţ. Este ridic...

Ea închise ochii o secundă, iar tonul îi deveni mai blând, puţin mai blând:

– Nu este practic, voiam să spun. Elayne şi cu mine, Birgitte şi Aviendha. Nu ai atâţia soldaţi. Oricum, noi n-avem nevoie decât de tine.

Ultimele cuvinte păreau smulse cu cleştele. Însemnau mai mult decât o recunoaştere.

– Birgitte şi Aviendha n-au nevoie de paznici, zise el cu un aer absent. Bănuiesc că Globul Vânturilor este mai important decât Carridin, însă... Nu e bine ca iscoadele Celui Întunecat să se plimbe în voie.

Faţa lui Nynaeve deveni treptat vineţie. Elayne şi-o verifică pe a ei în oglindă, uşurată să vadă că-şi păstra stăpânirea de sine. Aparent, cel puţin. Bărbatul merita condamnat! Paznici? Nu ştia ce era mai rău: că el aruncase acea insultă intenţionat sau că făcuse asta fără să-şi dea seama. Se privi din nou în oglindă şi-şi coborî puţin bărbia. Paznici! Faţa ei era calmul întruchipat.

Mat le privi atent cu acei ochi injectaţi, dar nu părea să observe nimic.

– Asta a fost tot ce v-a spus Birgitte? întrebă el.

– A fost destul, cred, chiar şi pentru tine, replică Nynaeve.

În mod inexplicabil, el păru surprins şi destul de mulţumit.

Nynaeve tresări, apoi se cuprinse cu braţele.

– Având în vedere că nu eşti în stare să ne însoţeşti nicăieri – nu te încrunta la mine, Mat Cauthon; nu este o jignire, e adevărul gol-goluţ! –, poţi să-ţi petreci dimineaţa mutându-te în Palat. Să nu te gândeşti cumva că te vom ajuta să-ţi cari lucrurile. N-am făgăduit că voi fi un cal de povară.

– Mi-e bine aici, la han, începu el pe un ton furios, pe urmă se opri.

Pe chip i se citea mirarea. Groaza, ar fi spus Elayne. Ar trebui să-i fie învăţătură de minte să nu se mai agite atunci când avea capul cât un pepene. Cel puţin aşa şi-l simţea ea pe al ei, pe vremea când bea prea mult. El nu-şi va învăţa lecţia, firește. Bărbaţii îşi vârau mereu capul în foc crezând că de astă dată nu se vor arde, aşa zicea mereu Lini.

– Să nu te aştepţi că vom găsi Globul de la prima încercare, cu sau fără *ta'veren*. Ne va fi mult mai simplu să ieşim afară în fiecare zi, fără să fim nevoite să traversăm piaţa.

Dacă nu vor fi nevoite să aştepte după el în fiecare dimineaţă, asta voia să spună. După părerea ei, beţia nu era singura scuză pentru care el zăcea în pat până târziu, nici pe departe.

– Şi-apoi, adăugă Elayne, aşa ne vei putea supraveghea.

Nynaeve scoase un sunet gutural care semănă cu un geamăt. Oare nu vedea că el trebuia momit? Nu era ca şi când ea făgăduise că-i va *permite* cu adevărat să le supravegheze.

El păru să n-o fi auzit nici pe ea, nici pe Nynaeve. Ochii lui rătăciţi priveau prin ea.

– De ce s-au oprit tocmai acum, nenorocitele? gemu el atât de încet, încât ea abia dacă-l auzi.

Pe sfânta Lumină, despre ce vorbea?!

– Odăile sunt potrivite pentru un rege, Jupâne... Mat. Însăşi Tylin le-a ales, chiar lângă ale ei. S-a ocupat chiar ea de asta. Mat, sper că n-ai de gând s-o supărăm pe Regină, nu-i aşa?

Fu de ajuns să-i arunce o singură privire ca Elayne să înceapă să mânuiască în grabă Puterea, deschizând fereastra şi aruncând apa din lighean afară. Dacă nu mai văzuse până atunci un bărbat gata să-şi verse stomacul, atunci acel bărbat se holba cu ochii injectaţi la ea chiar în acea clipă.

– Nu înţeleg de ce faci atâta tam-tam, zise ea.

De fapt, ea bănuia de ce. Dacă unele dintre chelneriţe îl lăsau să pună mâna pe ele, ea se îndoia că s-ar fi întâmplat acelaşi lucru cu femeile din Palat. Şi-apoi, nu va mai pierde nopţile bând şi jucând jocuri de noroc. Cu siguranţă că Tylin nu i-ar îngădui să fie un exemplu prost pentru Beslan.

– Cu toţii trebuie să facem sacrificii.

Ea făcu un efort să se înfrâneze şi să nu-i spună că sacrificiul lui era unul mic şi explicabil, pe când al lor era monstruos şi nedrept, indiferent ce zicea Aviendha. Nynaeve se opusese *oricărui* sacrificiu, firește.

El îşi cuprinse din nou capul în mâini, scoţând sunete guturale în vreme ce i se scuturau umerii. Râdea! Ea ridică ligheanul pe o undă de Aer, cu gândul de a-l lovi cu el. Însă când el îşi înălţă din nou privirea, părea indignat.

– Sacrificii? mârâi el. Dacă v-aş cere şi eu acelaşi lucru, i-aţi plesni pe toţi cei care v-ar ieşi în cale, iar mie mi-aţi smulge capul!

Oare nu-şi revenise încă din beţie?

Ea hotărî să-i ignore căutătura înspăimântătoare.

– Că veni vorba de cap, dacă vrei să fii Tămăduit, sunt sigură că Nynaeve te va ajuta.

Dacă nu fusese niciodată suficient de furioasă ca să conducă Puterea, în acel moment era.

Nynaeve îşi smuci capul brusc şi o privi cu coada ochiului.

– Firește, răspunse ea în grabă. Dacă vei dori.

Culoarea din obraji îi confirma bănuiala lui Elayne din acea dimineaţă.

– Daţi-l încolo de cap, mă descurc foarte bine şi fără Aes Sedai zâmbi el cu graţia-i obişnuită, pe urmă, doar ca să încurce şi mai mult lucrurile, era convinsă ea, Mat adăugă cu o voce şovăitoare: Vă mulţumesc însă că v-aţi oferit.

Aproape că vorbea serios!

Elayne se abţinu să nu rămână cu gura căscată de mirare. Cunoştinţele ei despre bărbaţi se limitau la Rand şi la ce-i spuseseră Lini şi mama ei. Oare Rand avea să fie la fel de ambiguu ca şi Mat Cauthon?

Înainte să plece, ea îşi duse aminte să-i smulgă făgăduinţa că el se va muta de îndată în Palat. Mat se ţinea de cuvânt odată ce şi-l dădea, Nynaeve evidenţiase acest lucru, deşi fără tragere de inimă, însă, dacă-i lăsai o portiţă deschisă, el găsea o sută de căi prin care să se furişeze prin ea. Nynaeve insistase cu înflăcărare asupra *acestui* aspect. El făgădui, făcând o grimasă dispreţuitoare; sau o fi părut aşa din cauza ochilor lui. Când Elayne aşeză ligheanul la picioarele lui, Mat păru cu adevărat recunoscător. Nu-l va compătimi. Nu va face asta.

Ieşiră pe coridor şi uşa de la odaia lui Mat se închise, iar Nynaeve îşi aţinti pumnul spre tavan.

– Bărbatul ăsta poate scoate din minţi şi un bolovan! Mă bucur că-l necăjeşte capul! M-ai auzit? Mă bucur! Ne va crea necazuri. Ascultă ce-ţi zic!

– Voi două îi veţi crea şi mai multe.

Persoana care vorbi străbătu coridorul cu paşi mari înspre ele. Era o femeie cu părul cărunt, faţa aspră şi voce poruncitoare. Purta un soi de şal mai scurt şi încreţit. În ciuda „Cuţitului Căsniciei" care-i atârna în decolteu, era prea frumoasă pentru a fi din Ebou Dar.

– Nu mi-a venit să cred când mi-a spus Caira. Mă îndoiesc că am mai văzut atâta nesăbuinţă la două purtătoare de rochie.

Elayne o măsură din priviri pe femeie. Nici ca novice nu se obişnuise să-i vorbească pe un astfel de ton cineva.

– Cine eşti dumneata, draga mea?

– Aş putea fi, şi chiar sunt, Setalle Anan, proprietara acestui han, copilă, fu răspunsul ei sec şi ambiguu.

Zicând acestea, femeia deschise brusc o uşă de vizavi, le apucă pe fiecare de braţ şi le împinse înăuntru atât de repede, încât Elayne avu impresia că se desprinsese de podea.

– Mă tem că ai înţeles greşit, jupânească Anan, zise ea când femeia le dădu drumul ca să închidă uşa.

Nynaeve n-avea chef de amabilităţi. Ţinându-şi mâna în aşa fel ca să i se vadă inelul cu Marele Şarpe, ea rosti cu înflăcărare:

– Şi-acum, uite aici...

– Foarte frumos, replică femeia, apoi le împinse cu atâta forţă, încât cele două se treziră şezând pe pat.

Elayne făcu ochii mari de mirare. Femeia asta, Anan, le înfrunta, cu faţă încruntată şi pumnii proptiţi în şolduri, ca o mamă pe punctul de a-şi mustra fiicele.

– Faptul că-ţi dai atâta importanţă arată cât de prostuţă eşti. Tânărul acela vă va legăna pe genunchi – dacă l-aţi lăsa –, vă va fura câteva săruturi şi tot ceea ce sunteţi dornice să-i oferiţi, însă nu vă va face niciun rău. În schimb, voi îi puteţi face rău dacă mai continuaţi aşa.

Să îi facă rău? Femeia credea asta despre ele, când, de fapt, ea avea convingerea că el le *legănase*? Elayne nu ştia dacă să râdă sau să plângă, dar se ridică în picioare, netezindu-şi rochia.

– După cum spuneam, jupânească Anan, ai înţeles greşit, rosti ea cu o vocea mai blândă, apoi continuă şi nedumerirea lăsă locul calmului: Sunt Elayne Trakand, Domniţa-Moştenitoare a Andorului şi Aes Sedai din Ajah Verde. Nu ştiu ce crezi...

Aproape că se uită încrucişat atunci când jupâneasa Anan îi atinse vârful nasului cu degetul.

– Elayne, dacă aşa te-o fi chemând, singurul lucru care mă opreşte să nu vă târăsc după mine în bucătărie şi să nu vă trag o săpuneală, ţie şi prostuţei celeilalte, este faptul că s-ar putea, într-adevăr, să mânuieşti Puterea. Sau eşti într-atât de neghioabă să porţi inelul când nici măcar asta nu poţi face? Vă previn că pe surorile din Palatul Tarasin nu le va interesa. Ştiţi măcar de ele?

Dacă ştiţi, atunci v-o spun pe şleau că nu sunteţi nesocotite, ci de-a dreptul proaste.

Elayne se înfuria cu fiecare cuvânt. Fete neghioabe? De-a dreptul proaste? N-avea de gând să tolereze aşa ceva, mai ales nu după ce fusese nevoită să se târască până la Mat Cauthon. Să le legene? Mat Cauthon? Reuşi să-şi păstreze calmul, însă nu şi Nynaeve, care era furioasă, iar strălucirea *saidarului* o învălui atunci când sări în picioare.

Unde de Aer se încolăciră în jurul jupânesei Anan de la umeri şi până la glezne, lipindu-i poalele şi rochia de picioare atât de strâns, încât ea fu cât pe ce să se răstoarne.

– Întâmplarea face că sunt una dintre acele surori din Palat. Nynaeve al'Meara din Ajah Galbenă, mai exact. Şi-acum, n-ai vrea să te duc eu *pe tine* jos, în bucătărie? Mă pricep şi la săpunit.

Elayne se îndepărtă de braţul întins al hangiţei.

Femeia trebuia să simtă impactul undelor, deoarece până şi un nerod ar fi ştiut ce erau acele legători invizibile. Şi totuşi, femeia nici nu clipi! Ochii ei verzi se îngustară, nimic mai mult.

– Măcar una dintre voi poate conduce Puterea, rosti ea calm. Ar trebui să te las să mă târăşti jos, copilă. Indiferent ce mi-ai face, vei ajunge pe mâinile unei Aes Sedai adevărate până la amiază; pun rămăşag.

– Nu m-ai auzit? zise Nynaeve. Eu...

Anan nici măcar nu tresări.

– Nu doar că veţi plânge în hohote tot anul următor, dar o veţi face şi în faţa oricui îi veţi spune că sunteţi Aes Sedai. Fiţi sigure că vă vor obliga să vorbiţi. Vă vor transforma ficatul în apă. Ar trebui să vă las să continuaţi cu obrăzniciile sau, mai bine, să daţi fuga la Palat de îndată ce mă veţi elibera. Singurul motiv pentru care n-o voi face este că ele îl vor pedepsi pe Seniorul Mat, ca şi pe voi, de altfel, dacă vor bănui că el v-a ajutat. Şi după cum afirmam, îmi e simpatic tânărul.

– Îţi spun încă o dată... încercă din nou Nynaeve şi *încă* o dată hangiţa nu o lăsă să vorbească.

Legată fedeleş, femeia semăna cu un bolovan care se rostogolea la vale, nimicind totul în calea lui.

– Nu e bine să te afunzi în minciună, Nynaeve! Pari a avea vreo douăzeci şi unu de ani, un an în plus sau în minus, aşadar, ai putea avea cu zece ani mai mult dacă ai fi o nemuritoare capabilă să încetinească scurgerea Timpului. Din câte se spune, se pare că,

după mulți ani în care au condus Puterea, Aes Sedai capătă trăsături lipsite de vârstă, astfel că o femeie suficient de bătrână să fie bunică nu-și arată anii, poate cu excepția unor fire cărunte. Poate ai purtat și șalul vreo patru sau cinci ani. Cu excepția unui singur lucru, adăugă ea și-și întoarse capul către Elayne, singura parte a corpului pe care și-o putea mișca. Tu, copilă, n-ai ajuns încă la vârsta la care să încetinești Timpul și nicio femeie atât de tânără ca tine n-a mai purtat până acum șalul. În toată istoria Turnului. Dacă ați fost vreodată în Turn, pun rămășag că ați purtat veșminte albe și v-ați făcut mici ori de câte ori Mai-Marea novicelor s-a uitat în direcția voastră. I-ați cerut vreunui aurar să făurească inelul pentru voi – există destui neghiobi dintr-ăștia, am auzit – sau poate că Nynaeve l-a furat pentru tine, dacă n-o fi având și ea dreptul la unul. Oricum, dacă nu poți fi soră, atunci nici ea nu poate. Nicio Aes Sedai n-ar călători cu o femeie care se preface.

Elayne se încruntă, fără să-și dea seama că-și mușca buza de jos. „Încetinească." „Încetinit." De unde știa o hangiță din Ebou Dar asemenea cuvinte? Poate că Setalle Anan se dusese la Turn pe vremea când fusese fată, deși părea să nu fi rămas prea mult timp, din moment ce era limpede că nu putea mânui Puterea. Elayne și-ar fi dat seama de asta chiar dacă puterile femeii ar fi fost mai slabe decât ale mamei ei, iar puterile Morgasei Trakand fuseseră atât de slabe, încât ar fi fost izgonită în câteva săptămâni, probabil, dacă n-ar fi fost moștenitoarea unei Case influente.

– Dă-i drumul, Nyaneve, zise ea zâmbind.

Elayne o privea oarecum cu ochi mai buni pe femeie. Trebuie să fi fost îngrozitor să bați atâta cale până la Turn doar ca să fii respinsă. Nu exista niciun motiv pentru care femeia *trebuia* să le creadă – i se părea amuzant, cu toate că nu-și dădea seama de ce –, absolut niciun motiv, însă dacă ea călătorise în Tar Valon, atunci poate că va accepta să traverseze Piața Mol Hara. Merilille sau oricare dintre surori ar putea s-o lămurească.

– Să-i dau drumul? se răsti Nynaeve. Elayne?

– Dă-i drumul, jupânească Anan, văd că singura cale de a te lămuri este...

– Nici măcar Suprema Înscăunată Amyrlin și trei Conducătoare nu m-ar putea lămuri, copilă.

Lumină, oare lăsa pe cineva vreodată să termine ce avea de spus?!

– N-am vreme de alte prostii. Vă pot ajuta. Mă rog, cunosc pe cineva care poate. Nişte femei care le adăpostesc pe fugare. Îi puteţi mulţumi Seniorului Mat că sunt dispusă să vă duc la ele, dar trebuie să ştiu. Aţi fost vreodată în Turn sau sunteţi nişte sălbăticiuni? Şi dacă aţi fost acolo, aţi fost respinse sau aţi fugit? Vreau adevărul. Femeile o tratează diferit pe fiecare.

Elayne ridică din umeri. Îşi îndepliniseră misiunea pentru care veniseră acolo; era mai mult decât pregătită să nu-şi mai piardă timpul şi să se ocupe de alte treburi.

– Dacă nu vrei să te lămureşti, atunci nu mai avem ce discuta. Nynaeve, a sosit vremea să plecăm.

Urzelile din jurul hangiţei dispărură, la fel şi strălucirea care o învăluia pe al'Meara, însă aceasta rămase locului, privind-o pe femeie cu precauţie şi plină de speranţă. Îşi umezi buzele.

– Ştii un grup de femei care ne pot ajuta?

– Nynaeve? se răsti Elayne. N-avem nevoie de ajutor. Noi *suntem* Aes Sedai, ai uitat?

Aruncându-i o privire piezişă, jupâneasa Anan îşi scutură rochia ca să şi-o netezească şi se aplecă pentru a-şi aranja poalele aflate la vedere. Atenţia ei însă era la Nynaeve; Elayne nu se mai simţise niciodată dată la o parte.

– Cunosc câteva femei care adăpostesc unele sălbăticiuni, sau fugare, sau femei care şi-au picat testul pentru a deveni Aleasă sau să primească şalul. Cred că sunt vreo cincizeci în total, deşi numărul lor se schimbă mereu. Ele vă pot ajuta să vă croiţi o viaţă nouă fără să ajungeţi să vă doriţi să fi fost jupuite de vii de o soră adevărată. Şi-acum, vreau adevărul. Aţi fost vreodată în Turn? Dacă aţi fugit, atunci mai bine v-aţi gândi să vă întoarceţi. Turnul a reuşit să dea de urma fugarelor chiar şi în timpul Războiului de O sută de Ani, aşa că să nu credeţi cumva că un lucru mărunt ca ăsta îl va împiedica. Deoarece, în acest caz, vă sfătuiesc să traversaţi piaţa şi să vă lăsaţi la mila vreunei surori. Nu va fi prea miloasă, mă tem, dar credeţi-mă că vă va fi mai bine decât să fiţi târâte înapoi în Turn. După asta, nici nu vă va mai trece măcar prin minte să părăsiţi *incinta* Turnului fără a primi îngăduinţă.

Nynaeve inspiră adânc.

– Ni s-a spus să părăsim Turnul, jupânească Anan. Voi jura cum îmi vei cere.

Elayne se holba la ea, nevenindu-i să creadă.

– Nynaeve, ce tot *spui* acolo? Jupânească Anan, noi *suntem* Aes Sedai.

– Copilă, lasă-mă să vorbesc cu Nynaeve, care cel puţin pare suficient de matură ca să aibă niţică înţelepciune, râse Anan. Dacă le vei spune asta membrelor Cercului, ele nu vor fi prea încântate. Nu le va păsa că poţi conduce Puterea; şi ele pot face asta şi o să te cotonogească sau o să te arunce în stradă dacă vei face pe proasta.

– Cine este acest *Cerc*? vru să ştie Elayne. Noi *suntem* Aes Sedai. Dacă vei veni cu noi la Palatul Tarasin, te vei lămuri.

– O voi ţine eu în frâu, îndrăzni Nynaeve, încruntându-se şi strâmbându-se în tot acest timp la Elayne, de parcă ea ar fi fost cea care o luase razna.

Anan dădu uşor din cap.

– Prea bine. Şi-acum, scoateţi-vă inelele şi ascundeţi-le undeva. Cercul nu îngăduie astfel de prefăcătorii. Le vor da la topit. Deşi, după rochiile pe care le purtaţi, păreţi a fi înstărite. Dacă le-aţi furat, să nu-i spuneţi lui Reanne. Una dintre primele reguli pe care va trebui să le învăţaţi este: nu fura nici dacă mori de foame. Cercul nu vrea să atragă atenţia.

Elayne îşi strânse pumnul şi şi-l duse la spate. O văzu pe Nynaeve cum îşi scoate umilă inelul şi şi-l vâră în săculeţul de la cingătoare. Nynaeve, cea care tuna şi fulgera de fiecare dată când Merilille, Adeleas sau oricare dintre ele uita că ea era soră cu drepturi depline!

– Ai încredere în mine, Elayne, o asigură Nynaeve.

Elayne ar fi acceptat acest lucru mai uşor dacă ar fi ştiut ce punea la cale cealaltă femeie. Cu toate astea, avea încredere în ea. De cele mai multe ori.

– Un sacrificiu mic, îngână ea.

Femeile Aes Sedai nu purtau inelele atunci când o cereau împrejurările. Făcuse şi ea asta când se dăduse drept soră, dar în acel moment inelul din aur era al ei, pe drept. Când şi-l scoase, simţi o durere aproape fizică.

– Vorbeşte cu prietena ta, copilă, o sfătui Anan pe Nynaeve, pierzându-şi răbdarea. Reanne Corly nu va îngădui astfel de nazuri, iar dacă mă veţi face să-mi irosesc dimineaţa degeaba... Haideţi, haideţi. Aveţi noroc că-l plac pe Seniorul Mat.

Elayne era pe punctul de a-şi pierde stăpânirea de sine. Nazuri? *Nazuri*? Cu prima ocazie, o va lovi pe Nynaeve acolo unde o durea mai tare!

CAPITOLUL 23

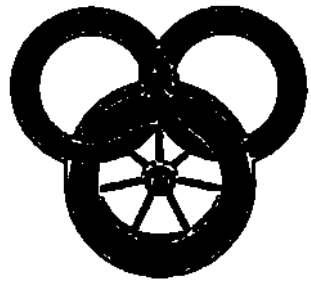

Ţesătoarea din vecini

Nynaeve voia, într-adevăr, să-i vorbească lui Elayne, departe de urechile hangiţei, însă nu i se ivi prilejul imediat. Femeia le conduse afară din odaie asemenea unui străjer care însoţea prizonierii. Expresia hotărâtă de pe faţa ei nu fu ştirbită de privirea precaută pe care o aruncă înspre uşa lui Mat. În spatele hanului se afla o altă scară din piatră, fără balustradă, care ducea jos, într-o bucătărie mare şi încinsă, unde plutea miros de pâine coaptă. Acolo era cea mai durdulie femeie pe care Nynaeve o văzuse vreodată: mânuia ca pe un sceptru o lingură mare din lemn, înclina alte trei astfel ca pâinile crocante, proaspăt scoase din cuptor, să alunece de pe ele, înlocuindu-le cu altele din aluat dospit. O oală mare cu terci alb, servit la micul dejun, clocotea încet pe una dintre sobele din faianţă albă.

– Enid, i se adresă jupâneasa Anan femeii durdulii, ies puţin. Trebuie să le duc pe aceste două copile la cineva care le poate îngriji cum se cuvine.

Ştergându-şi mâinile mari şi pline de făină de un ştergar alb, Enid le privi dezaprobator pe Nynaeve şi pe Elayne. Totul la ea era rotund: faţa măslinie şi asudată, ochii negri, totul; părea făcută din

nişte bile foarte mari, îndesate în rochie. Pe „Cuţitul Căsniciei", care-i atârna peste şorţul alb, străluceau câteva zeci de nestemate.

– Ele sunt cele două musafire despre care pălăvrăgea Caira, Stăpână? Cam dichisite pentru gusturile tânărului senior, aş zice eu. Lui îi plac alea în zdrenţe.

După tonul folosit, acest lucru părea s-o amuze.

Hangiţa clătină din cap înfuriată.

– I-am spus fetei ăsteia să-şi ţină gura. N-am să îngădui astfel de bârfe în hanul Femeia Rătăcitoare. Aminteşte-i acest lucru Cairei în locul meu, Enid, şi foloseşte lingura ca să-i atragi atenţia dacă va fi nevoie.

Privirea pe care le-o aruncă lui Nynaeve şi lui Elayne fu atât de dispreţuitoare, încât lui Nynaeve aproape că i se tăie respiraţia.

– Oare cineva cu puţină minte în cap ar crede că femeile astea două sunt Aes Sedai? Şi-au cheltuit ultima leţcaie pe rochii ca să impresioneze un bărbat, iar acum ar muri de foame dacă el nu le-ar zâmbi. Aes Sedai!

Fără să mai aştepte răspunsul lui Enid, ea o prinse de ureche pe Nynaeve cu mâna dreaptă şi pe Elayne cu mâna stângă, apoi din trei paşi le scoase afară, în curtea grajdului.

Nynaeve îşi pierdu răbdarea. Se smuci sau încercă s-o facă, deoarece femeia îi dădu drumul în aceeaşi clipă, şi se împletici câţiva paşi, privind-o indignată. Nu se târguise ca să fie târâtă de colo colo. Elayne îşi ridică bărbia, iar ochii ei albaştri erau atât de reci, încât Nynaeve nu s-ar fi mirat deloc dacă ar fi văzut cum îi îngheaţă buclele.

Cu mâinile în şolduri, jupâneasa Anan nu părea să observe. Sau, pur şi simplu, nu-i păsa.

– Sper că nimeni din han nu-i va da crezare Carei după asta, rosti ea pe un ton calm. Dacă aş fi avut certitudinea că veţi avea înţelepciunea să tăceţi, aş fi spus şi făcut mai multe.

Femeia era calmă, însă deloc plăcută sau blândă; ele îi stricaseră dimineaţa.

– Şi-acum, urmaţi-mă şi aveţi grijă să nu vă rătăciţi. Sau, dacă o veţi face, să nu vă mai prind pe lângă hanul meu, altminteri voi trimite pe cineva la Palat să le spună lui Merilille *şi* lui Teslyn. Sunt două dintre surorile adevărate şi probabil că vă vor sfâşia în bucăţi şi vă vor devora.

Elayne îşi mută privirea de la hangiţă la Nynaeve. Nu era o căutătură duşmănoasă sau încruntată, ci una plină de însemnătate.

Nynaeve se întrebă dacă ea va reuşi să reziste. Gândul la Mat o convinse; orice ocazie era mai bună decât aceea.

– Nu ne vom rătăci, jupânească Anan, replică ea, străduindu-se să pară umilă.

Credea că se descurca destul de bine, având în vedere cât de străină îi era supunerea.

– Îţi mulţumim că ne ajuţi.

Zâmbindu-i hangiţei, ea se strădui s-o ignore pe Elayne, a cărei privire deveni şi mai plină de înţeles, oricât de greu ar fi fost de recunoscut. Cu sau fără priviri, Nynaeve trebuia să se asigure că femeia continua să creadă că ele meritau osteneala.

– Îţi suntem cu adevărat recunoscătoare, jupânească Anan.

Hangiţa se uită chiorâş la ea, apoi pufni şi clătină din cap. După ce totul se va termina, hotărî Nynaeve, o va târî, dacă va fi nevoie, pe hangiţă până la Palat şi le va *pune* pe celelalte surori s-o recunoască în prezenţa jupânesei Anan.

La acea oră a dimineţii, curtea grajdului era pustie, cu excepţia unui băiat de vreo zece-doisprezece ani, care ţinea în mână o găleată şi o sită cu care împrăştia apa pe pământul bătătorit, ca să nu se ridice praful. Uşile albe din ipsos ale grajdului erau deschise larg, lăsând să se vadă o roabă, peste care era aşezată o furcă pentru bălegar. Dinăuntru răzbăteau nişte sunete ca şi când cineva ar fi călcat pe o broască uriaşă; Nynaeve hotărî că era un bărbat care cânta. Vor fi nevoite să călărească pentru a ajunge la destinaţie? Până şi o călătorie scurtă ar fi fost neplăcută. Ştiind că nu trebuiau decât să traverseze piaţa şi că se vor întoarce până când soarele se va ridica sus, pe cer, ele nu-şi luaseră nici pălării, nici umbrele de soare, nici mantii cu glugă.

Însă jupâneasa Anan traversă curtea grajdului, conducându-le pe o alee îngustă dintre grajd şi un zid înalt, deasupra căruia se zăreau corolele pleoştite de arşiţă ale copacilor. Era grădina cuiva, fără îndoială. O portiţă de la capăt dădea într-o alee prăfuită şi atât de îngustă, încât lumina răsăritului încă nu pătrunsese acolo.

– Ţineţi pasul cu mine, copilelor, le îndemnă hangiţa, luând-o pe aleea întunecată. Dacă vă rătăciţi, jur că mă voi duce chiar eu la Palat.

Nynaeve îşi prinse cosiţa lungă cu ambele mâini în timp ce o urma, ca să nu şi le înfigă în gâtul lui Anan. Cât tânjea după primele ei fire cărunte! Mai întâi, celelalte Aes Sedai, apoi Oamenii Mării – Lumină, nu voia să se gândească la ei! –, iar în acel moment,

hangiţa! Nimeni nu te lua în serios dacă n-aveai câteva fire cărunte; nici măcar faţa fără vârstă a unei Aes Sedai n-o ajuta prea mult în evaluarea ei.

Elayne îşi ridica poalele ca să le ferească de praf, cu toate că pantofii lor stârneau norişori de colb care se aşeza pe tivurile rochiilor lor.

– Ia să vedem, zise încet Elayne privind drept în faţă.

Încet, dar pe un ton rece. Foarte rece, de fapt. Nynaeve îi admira felul în care reuşea să facă pe cineva cu ou şi cu oţet fără să se înfierbânte. De obicei. În acel moment însă, lui Elayne îi venea să-i tragă câteva peste urechi celeilalte femei.

– Am putea fi acum în Palat să bem ceai de coacăze şi să ne bucurăm de briză, cât timp îl aşteptăm pe Jupânul Cauthon să-şi mute lucrurile. Poate că Aviendha şi Birgitte s-au întors deja cu nişte informaţii utile. Am putea hotărî, într-un sfârşit, ce să facem în legătură cu bărbatul. Îl vom urma, pur şi simplu, pe străzile din Rahad ca să vedem ce se va întâmpla, îl vom duce în clădiri care ne vor atrage atenţia sau îl vom lăsa să aleagă? Am fi putut folosi această dimineaţă în nenumărate moduri, inclusiv să decidem dacă este sigur să ne întoarcem la Egwene – vreodată – după târgul pe care Oamenii Mării ne-au obligat să-l facem. Va trebui să discutăm despre asta mai devreme sau mai târziu; nu ajută la nimic dacă ocolim subiectul. În schimb, ne-am aventurat pe un drum care nu ştim cât e de lung, mijind ochii din cauza soarelui şi întrebându-ne dacă vom mai merge mult, ca să vizităm nişte femei care le ascund pe fugare de Turn. În ceea ce mă priveşte, n-am de gând să prind fugare în dimineaţa asta sau în oricare alta. Dar sunt sigură că-mi vei da o explicaţie pe care s-o înţeleg. Chiar îmi doresc să înţeleg, Nynaeve! N-aş vrea să cred că am să te cotonogesc degeaba când vom traversa Piaţa Mol Hara.

Nynaeve se încruntă. S-o cotonogească? Elayne chiar devenise violentă de când petrecea atât de mult timp în compania Aviendhei. Cineva ar trebui să le scuture pe cele două, ca să le vină minţile la cap.

– Soarele nu este suficient de sus ca să mijim ochii, bombăni ea.

Din nefericire, avea să fie în curând.

– Gândeşte-te, Elayne! *Cincizeci* de femei cu abilitatea de a mânui Puterea şi care le ajută pe fugare şi pe femeile respinse de Turn.

Uneori, se simţea vinovată când folosea cuvântul „fugare"; rostit de majoritatea Aes Sedai, acesta era o insultă, însă ea intenţiona să le facă să-l rostească într-o bună zi cu mândrie.

– Iar ea le numeşte „Cercul". Nu mi se pare că ar fi doar nişte prietene, ci mai degrabă ceva organizat.

Aleea şerpuia printre ziduri înalte şi prin spatele clădirilor. Multe dintre ele aveau tencuiala căzută şi lăsau să se vadă cărămizile printre grădinile palatelor şi ale prăvăliilor, prin ale căror uşi din spate se zăreau aurarii, sau croitorii, sau sculptorii în lemn puşi pe treabă. Jupâneasa Anan privea adesea peste umăr ca să se asigure că ele o urmau. Nynaeve îi zâmbea şi încuviinţa din cap, în speranţa că astfel reuşea să-şi ascundă nerăbdarea.

– Nynaeve, dacă *două* femei care pot conduce Puterea ar forma o frăţie, Turnul s-ar năpusti asupra lor ca o haită de lupi. De unde ştie jupâneasa Anan dacă femeile pot sau nu să mânuiască Puterea? Cele care pot şi nu sunt Aes Sedai nu se expun, ştii prea bine asta. Nu vreme îndelungată, oricum. În orice caz, nu văd ce importanţă ar avea. Chiar dacă Egwene şi-ar dori să ducă în Turn toate femeile care pot conduce Puterea, nu ăsta este motivul pentru care ne aflăm aici.

Tonul rece şi calm al lui Elayne o făcu pe Nynaeve să-şi strângă cosiţa în mâini. Cum putea fi atât de grea de cap? Nynaeve îşi dezveli din nou dinţii pentru jupâneasa Anan şi reuşi să nu se încrunte la spatele ei, atunci când aceasta îşi întoarse capul în faţă.

– Cincizeci de femei nu sunt două, şopti Nynaeve cu înverşunare.

Ele aveau abilitatea de a mânui Puterea; trebuie s-o fi avut; totul depindea de asta.

– Cercul se găseşte în acelaşi oraş în care se află un depozit plin-ochi cu *angreal* şi alte alea, fără să nu ştie măcar de el, şi asta este inimaginabil. Şi dacă ele ştiu...

Satisfacţia pe care o simţea îi îndulci vocea:

– ... atunci, vom găsi Globul fără ajutorul Jupânului Matrim Cauthon. Putem uita de acele făgăduinţe absurde.

– N-au fost un plocon, Nynaeve, zise Elayne cu un aer absent. Am de gând să le respect, la fel vei face şi tu dacă ai un dram de onoare, şi ştiu că ai.

Lucru cert, ea petrecea prea mult timp în compania Aviendhei. Nynaeve şi-ar fi dorit să ştie de ce Elayne începuse să creadă că trebuiau toate să respecte musai acel *ji*-nu-ştiu-cum absurd al Aielilor.

Elayne îşi muşcă buza de jos, încruntându-se. Toată acea ostilitate părea să fi dispărut şi redeveni din nou ea însăşi.

– N-am fi mers niciodată la han dacă n-ar fi fost Jupânul Cauthon, n-am fi cunoscut-o pe această remarcabilă jupâneasă Anan şi n-am fi fost duse la Cerc, adăugă ea, într-un sfârşit. Prin urmare, în cazul în care Cercul ne va conduce la Glob, va trebui să recunoaştem că, de fapt, de la el a plecat totul.

Mat Cauthon; numele lui îi *clocotea* în creier. Nynaeve se împletici în propriile-i picioare şi dădu drumul cosiţei ca să-şi ridice poalele. Aleea nu era netedă nici cât o piaţă pavată, darămite cât pardoseala dintr-un palat. Uneori, Elayne cea care bătea câmpii era mai bună decât Elayne cea care gândea limpede.

– Remarcabilă, bolborosi ea. Am s-o fac eu „remarcabilă" până o să se uite cruciş. Nimeni nu ne-a tratat astfel, Elayne, nici măcar cei care se îndoiau, nici măcar Oamenii Mării. Mai toţi oamenii ar păşi cu grijă dacă o fată de zece ani ar afirma că este Aes Sedai.

– Cei mai mulţi oameni habar n-au cum arată Aes Sedai la faţă, Nynaeve. Cred că ea a fost la Turn cândva. Ştie lucruri pe care, altminteri, n-ar avea de unde să le cunoască.

Nynaeve pufni, încruntându-se la spatele femeii care mergea în faţă. O fi fost Setalle Anan la Turn de zece ori sau de o sută de ori, dar tot avea s-o recunoască pe Nynaeve al'Meara drept Aes Sedai. Şi-i va cere iertare. Şi va afla şi cum este să fii tras de ureche de colo colo! Jupâneasa Anan aruncă o privire în spate, iar Nynaeve arboră pe buze un zâmbet crispat şi încuviinţă din cap ca şi cum acesta i-ar fi fost înţepenit.

– Elayne? Dacă femeile astea ştiu unde se află Globul... Nu trebuie să-i spunem lui Mat cum l-am găsit.

Nu era o întrebare.

– Nu văd de ce, replică Elayne, apoi îi spulberă toate speranţele, adăugând: Dar va trebui să-i cer părerea şi Aviendhei.

Dacă nu s-ar fi gândit că Anan le-ar fi putut lăsa acolo pe loc, Nynaeve ar fi început să ţipe.

Aleea şerpuitoare dădea într-o stradă. Nu vor mai putea continua conversaţia din cauza gălăgiei. Razele soarelui străluceau orbitor peste acoperişurile de deasupra. Elayne îşi duse mâna streaşină la ochi, în mod ostentativ. Nynaeve se încăpăţână să-şi ferească ochii. Nu era chiar atât de rău. De fapt, nici nu trebuia să-şi mijească prea tare ochii. Cerul senin râdea de simţul ei care prevestea vremea, care-i spunea în continuare că furtuna se afla chiar deasupra oraşului.

Chiar şi la acea oră a dimineţii, pe străzile şerpuitoare se vedeau câteva caleşti date cu lac lucios şi de două ori mai multe lectici şi mai lucioase încă, purtate de doi sau uneori patru cărăuşi desculţi, în veste cu dungi verzi şi roşii. Ei alergau, grăbindu-se să transporte la destinaţie pasageri ascunşi în spatele paravanelor din lemn sculptat. Telegile şi căruţele cu coviltir huruiau pe pietrele de pavaj, iar oamenii începeau să umple străzile în timp ce prăvăliile îşi deschideau uşile şi-şi ridicau marchizele: ucenici care se grăbeau să îndeplinească comisioanele, bărbaţi cărând pe umăr covoare mari, făcute sul, clovni, jongleri, muzicieni care se pregăteau în colţurile preferate, vânzători ambulanţi ce-şi aranjau tăvile cu ace, panglici sau fructe zbârcite. În pieţele de peşte şi carne, deschise într-o parte, începuse de mult agitaţia; toţi negustorii de peşte erau femei, la fel şi măcelarii, în afară de cei care se ocupau de carnea de vită.

Croindu-şi drum printre oameni, caleşti, lectici şi căruţe cu coviltir, care, aparent, n-aveau niciun motiv să încetinească, jupâneasa Anan grăbi pasul ca să compenseze aceste întreruperi. Şi erau multe. Părea o femeie cunoscută, fiindcă negustorii, meşteşugarii şi celelalte hangiţe o salutau din prag. Negustorilor şi meşteşugarilor le arunca doar câteva cuvinte şi un salut din cap, însă se oprea mereu să stea o clipă la taclale cu hangiţele. După prima şuetă, Nynaeve îşi dori cu ardoare să nu se mai oprească; după a doua, se rugă să n-o mai facă. După a treia, privi drept în faţă şi încercă în zadar să nu tragă cu urechea. Expresia de pe faţa lui Elayne devenea din ce în ce mai serioasă şi mai distantă. Ea îşi ridică bărbia atât de mult, încât era de mirare că mai vedea pe unde păşea.

Exista şi un motiv, Nynaeve fu nevoită să recunoască în silă. În Ebou Dar, cineva care purta mătase putea să se plimbe până la marginea pieţei, probabil, dar nu mai departe. Toţi ceilalţi purtau lână sau pânză, arareori prevăzute cu broderii, exceptând vreun cerşetor care primise vreun veşmânt din mătase uzat, zdrenţuit pe margini şi mai mult găurit. Îşi dorea ca jupâneasa Anan să fi ales o altă explicaţie în legătură cu motivul pentru care le conducea pe străzi. Îşi dorea să nu mai fie nevoită să asculte încă o dată povestea celor două fete fluşturatice care-şi cheltuiseră toţi banii pe haine elegante ca să impresioneze un bărbat. Mat ieşise nepătat din toată povestea, arză-l-ar focul! Un tânăr de ispravă, dacă jupâneasa Anan n-ar fi fost măritată, un dansator minunat, deşi puţin cam strengar. Toate femeile râseră, cu excepţia ei şi a lui Elayne. În afară de întreţinutele fără minte – acesta fu cuvântul pe care-l folosi.

Nynaeve putea ghici ce însemna –, întreţinute rămase leftere după ce alergaseră după bărbaţi şi după banii lor, ca să-i păcălească pe proşti, nişte neisprăvite ignorante, ce ar fi ajuns să cerşească sau să fure dacă jupâneasa Anan n-ar fi ştiut pe cineva care să le dea ceva de lucru la bucătărie.

– Nu trebuie să se oprească la fiecare han din oraş, mârâi Nynaeve în timp ce se îndepărtau de hanul Gâsca, înalt de trei etaje, unde Anan stătuse la taclale cu hangiţa care purta granate mari în urechi, în ciuda numelui modest.

Jupâneasa Anan abia dacă mai privea în spate ca să vadă dacă o urmau.

– Îţi dai seama că nu vom mai putea intra în niciunul dintre aceste locuri!

– Cred că asta şi urmăreşte, zise Elayne şi fiecare cuvânt care-i ieşea din gură era asemenea unui sloi de gheaţă. Nynaeve, dacă ne-ai pus să alergăm aiurea după potcoave de cai morţi...

Nu fu nevoie să termine ameninţarea. Cu ajutorul lui Birgitte şi al Aviendhei, care vor consimţi, Elayne i-ar putea face viaţa un iad, până când se va simţi satisfăcută.

– Ne vor duce direct la Glob, insistă ea, fluturându-şi mâinile ca să îndepărteze un cerşetor cu o cicatrice stacojie oribilă, care-i astupa un ochi. Sunt convinsă de asta.

Elayne pufni într-o manieră expresivă şi jignitoare.

Nynaeve pierdu numărătoarea podurilor pe care le traversaseră, mari şi mici, pe sub care treceau barjele. Soarele urca pe cer, deasupra acoperişurilor. Anan nu mergea în linie dreaptă, aşa cum ar fi trebuit, fiindcă părea că se abătea de la drum ca să găsească hanurile. În schimb, se pare că se îndrepta către răsărit, iar Nynaeve crezu că se apropiau de râu când femeia cu ochii căprui le încolţi brusc.

– Să vă ţineţi gurile închise. Să vorbiţi doar atunci când vi se adresează cineva direct. Oricum, dacă mă veţi face de ruşine şi...

Aruncându-le o ultimă privire încruntată şi bombănind că făcea, probabil, o greşeală, ea le făcu semn cu capul s-o urmeze în clădirea cu acoperiş plat de pe partea opusă.

Nu era o casă mare. Avea două etaje, fără niciun balcon. Tencuiala era crăpată, iar cărămizile se vedeau pe ici, pe colo. Nu se afla nici într-un loc prea plăcut, fiindcă într-o parte huruiau războaiele de ţesut ale unui ţesător şi din partea cealaltă, din prăvălia unui tăbăcar, răzbătea o putoare pestilenţială. La uşă

răspunse o servitoare. Era o femeie căruntă, cu maxilarul pătrat, umeri de fierar şi privirea de oţel, care nu părea mai blândă, în ciuda broboanelor de sudoare de pe faţă. Când Nynaeve o urmă pe jupâneasa Anan înăuntru, ea îi zâmbi. Undeva, în casă, o femeie conducea Puterea.

Deşi era evident că servitoarea cu maxilarul pătrat o recunoscuse pe dată pe Setalle Anan, reacţia ei fu ciudată. Îi făcu o reverenţă respectuoasă, cu toate astea, era vizibil surprinsă s-o vadă şi vădit suspicioasă în legătură cu motivul pentru care venise acolo. Ea şovăi înainte să le lase să intre. Nynaeve şi Elayne fură întâmpinate însă cu superioritate, poftite în salonul de la primul etaj.

– Nu vă clintiţi de aici şi n-atingeţi nimic, altminteri o veţi păţi, le spuse servitoarea pe un ton ferm, apoi dispăru.

Nynaeve se uită la Elayne.

– Nynaeve, o singură femeie care mânuieşte Puterea nu înseamnă...

Senzaţia se schimbă, intensificându-se o clipă, pe urmă scăzu mai mult decât înainte.

– Nici măcar două femei nu semnifică nimic, protestă Elayne, deşi părea că se îndoia de asta. A fost cea mai prost educată servitoare din câte am văzut.

Ea se aşeză pe un scaun roşu, cu spătar înalt, iar după o clipă o urmă şi Nynaeve, însă doar pe marginea scaunului. De nerăbdare, nu de emoţie. N-avea deloc emoţii.

Încăperea nu era mare, dar plăcile de gresie albastre şi albe luceau, iar pereţii de un verde-deschis păreau proaspăt văruiţi. Cu toate că nu exista nici urmă de poleială, sculpturi fine acopereau scaunele roşii înşirate de-a lungul pereţilor şi câteva măsuţe vopsite într-un albastru mai închis decât cel al gresiei. Lustrele erau din alamă şi atât de lustruite încât străluceau. Ramuri de brad aranjate cu grijă umpleau vatra măturată, pe când poliţa de deasupra şemineului era sculptată, nu era doar o simplă lucrare de zidărie. Ornamentele sculptate păreau a fi o alegere ciudată – ceea ce oamenii de pe lângă Ebou Dar numeau cele „Treisprezece Păcate": un bărbat cu nişte ochi care-i umpleau aproape toată faţa întruchipa Invidia, un individ a cărui limbă îi atârna până la glezne întruchipa Bârfa, un bărbat care rânjea, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi şi ţinând strâns la piept nişte monede întruchipa Lăcomia, şi tot aşa. Dar, în general, priveliştea o încânta foarte mult.

Persoana care-şi permitea această încăpere avea şi resursele pentru a tencui pe exterior clădirea, însă singurul motiv pentru care nu făcea acest lucru era pentru că nu voia să atragă privirile curioşilor.

Servitoarea lăsase uşa deschisă şi, dintr-odată, se auziră voci pe coridor.

– Nu pot să cred că le-ai adus aici.

În vocea vorbitoarei se simţeau îndoiala şi mânia.

– Ştii cât suntem de atente, Setalle. Ştii mai multe decât ar trebui, sigur eşti conştientă de asta.

– Îmi pare foarte rău, Reanne, răspunse pe un ton rece jupâneasa Anan. Nu m-am gândit. Mă... angajez să garantez pentru comportamentul acestor fete şi să mă spun judecăţii tale.

– Firește că nu! rosti Reanne cu o voce în care se simţea uluirea. Adică... n-ar trebui, dar... Setalle, îmi cer iertare pentru că am ridicat tonul. Spune-mi că mă vei ierta.

– N-ai de ce să-ţi ceri iertare, Reanne.

Hangiţa reuşi să pară întristată şi şovăitoare în acelaşi timp.

– Am greşit că le-am adus aici.

– Nu, nu, Setalle. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc astfel. Te rog, iartă-mă! Te rog!

Când Anan şi Reanne Corly intrară în salon, Nynaeve clipi surprinsă. După schimbul de replici, se aşteptase la o femeie mai tânără decât Setalle Anan, dar părul lui Reanne era aproape în întregime cărunt, iar faţa plină de ceea ce indicau riduri de expresie, care în acel moment erau de îngrijorare. De ce s-ar umili o femeie mai în vârstă în faţa uneia mai tinere şi de ce îngăduia asta cea tânără, fie şi fără tragere de inimă? Obiceiurile erau diferite acolo, unele mai diferite decât îi convenea ei, dar nu într-atât de diferite, cu siguranţă. Acasă, ea nu se arătase atât de umilă, firește, faţă de Cercul Femeilor, însă asta...

Desigur, Reanne conducea Puterea – se aşteptase la asta; ba chiar sperase –, totuşi nu se aşteptase să pună atâta forţă în înzestrarea ei. Deşi Reanne nu era la fel de puternică precum Elayne sau chiar Nicola – arză-o-ar focul pe fata aia nenorocită! –, le putea egala uşor pe Sheriam, să zicem, sau pe Kwamesa, sau Kiruna. Cu toate că nu multe femei deţineau atât de multă forţă, ea însăşi fiind mai puternică, Nynaeve era surprinsă s-o descopere acolo. Femeia trebuia să fie una dintre fugare; Turnul ar fi găsit o cale să păstreze o astfel de femeie chiar dacă ar fi fost nevoit s-o ţină în rochia de novice toată viaţa ei.

Nynaeve se ridică în picioare când ele intrară pe uşă şi-şi netezi rochia. Nu pentru că era agitată, fireşte; desigur că nu. Oh, de i-ar reuşi planul...

Reanne le privi cu atenţie pe cele două cu ochii ei albaştri şi aspri şi cu aerul cuiva care tocmai se trezise în bucătăria sa cu doi porci mocirloşi, scăpaţi din cocină. Ea îşi tampona faţa cu o batistă, cu toate că în casă era mai răcoare decât afară.

– Bănuiesc că ar trebui să facem ceva cu ele dacă sunt ceea ce pretind a fi, zise ea în şoaptă.

Chiar şi aşa, vocea ei era puternică, melodioasă şi aproape tânără. Când termină de vorbit, ea tresări uşor dintr-un anume motiv şi-i aruncă hangiţei o privire piezişă, ceea ce o făcu din nou pe jupâneasa Anan să-şi ceară scuze, iar pe jupâneasa Corly să le respingă, într-o încercare şovăitoare. În Ebou Dar, atunci când oamenii erau cu adevărat politicoşi, schimbul de scuze între ei putea dura şi un ceas.

Elayne se ridicase şi ea în picioare, schiţând un zâmbet. Se uită la Nynaeve, încruntată, îşi puse cotul în palmă şi-şi aşeză un deget pe obraz.

Nynaeve îşi drese glasul:

– Jupâneasă Corly, numele meu este Nynaeve al'Meara, iar ea este Elayne Trakand. Căutăm...

– Setalle mi-a povestit totul despre voi, o întrerupse pe un ton ameninţător femeia cu ochi albaştri.

În ciuda părului cărunt, Nynaeve bănuia că femeia era la fel de dură ca şi un gard din piatră.

– Ai răbdare, fetiţo, mă voi ocupa şi de tine.

Femeia se întoarse către Setalle, tamponându-şi obrajii cu batista. O timiditate abia reprimată se simţi în vocea ei.

– Setalle, dacă nu te superi, trebuie să le pun întrebări acestor fete şi...

– Uite cine s-a întors după atâţia ani! exclamă o femeie scundă şi îndesată, între două vârste, dând buzna în încăpere şi arătând cu capul înspre cea care o însoţea.

În ciuda rochiei sale cu cingătoare roşie, după portul din Ebou Dar, şi tenul măsliniu care-i strălucea din cauza sudorii, accentul ei era cairhien. Însoţitoarea ei, la fel de transpirată, îmbrăcată în veşmintele din lână neagră, cu croială simplă, pe care le purtau negustorii, era cu un cap mai înaltă, nu mai în vârstă decât Nynaeve. Avea ochi negri, migdalaţi, un nas coroiat şi o gură mare.

– Este Garenia! Ea...

Femeia cea îndesată se opri brusc din turuit când, nedumerită, își dădu seama că mai erau și alte persoane de față.

Reanne își împreună palmele ca să se roage sau, poate, pentru că-i venea să pocnească pe cineva.

– Berowin, rosti ea cu o oarecare asprime în glas, într-o bună zi vei cădea de pe o stâncă înainte s-o vezi sub picioarele tale.

– Îmi cer iertare, Eld...

Femeia cairhiană își plecă ochii, înroșindu-se. Femeia saldaeană începu să se joace cu un cerc de nestemate roșii, pe care-l avea prins la piept.

Cât despre Nynaeve, ea îi aruncă lui Elayne o privire triumfătoare. Ambele nou-venite puteau mânui Puterea, iar *saidarul* era în continuare țesut undeva, în casă. Încă două. Și, deși Berowin nu era foarte puternică, Garenia o întrecea până și pe Reanne; o putea egala pe Lelaine sau pe Romanda. Nu că ar fi contat, firește, însă asta însemna cel puțin cinci. Elayne se încăpățână să-și țină privirea dreaptă, apoi oftă și încuviință ușor din cap. Uneori, trebuia să faci eforturi incredibile ca s-o convingi de ceva.

– Te cheamă Garenia? întrebă încet jupâneasa Anan, încruntându-se la femeia respectivă. Semeni foarte mult cu o persoană pe care am cunoscut-o cândva. Zarya Alkaese.

Ochii aceia negri și migdalați clipiră surprinși. Scoțându-și din mânecă batista cu margini din dantelă, negustoreasa saldaeană își tamponă obrajii cu ea.

– Așa o cheamă pe sora bunicii mele, răspunse ea după o clipă. Mi s-a mai spus că îi seamăn mult. Era bine când ai văzut-o? A uitat complet de familia ei după ce s-a dus să devină Aes Sedai.

– Sora bunicii tale, râse încet hangița. Firește. Era bine când am văzut-o, dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Eram mai tânără decât ești tu acum.

Reanne se agită lângă ea, apucând-o de cot, pe urmă interveni:

– Setalle, îmi cer iertare, trebuie să te rog să ne lași singure. Nu te superi că nu te voi conduce, nu-i așa?

Jupâneasa Anan se scuză și ea, ca și când ar fi fost vina ei că femeia cealaltă nu putea s-o conducă, și plecă, nu înainte de a le arunca o ultimă privire dubioasă lui Nynaeve și lui Elayne.

– Setalle! exclamă Garenia de îndată ce plecă hangița. Aceea a fost Setalle Anan? Cum a...? Lumină din Ceruri! Chiar și după șaptezeci de ani, Turnul ar...

– Garenia, o întrerupse jupâneasa Corly pe un ton extrem de aspru, dar cu o privire mult mai severă, fapt pentru care femeia saldaeană se înroși. Dacă tot sunteți aici, putem începe interogatoriul. Voi, fetelor, nu vă mișcați și păstrați tăcerea.

Ultimele cuvinte le erau adresate lui Nynaeve și lui Elayne. Celelalte trei femei se retraseră într-un colț al încăperii și începură să discute între ele în șoaptă.

Elayne se apropie de Nynaeve.

– Nu mi-a plăcut să fiu tratată ca o novice pe vremea când *eram* novice. Cât mai ai de gând să continui cu prefăcătoria asta?

– Încerc să ascult, Elayne, îi șopti Nynaeve printre dinți.

Nici nu începea vorbă să folosească Puterea, firește. Cele trei și-ar fi dat seama pe loc. Din fericire, ele nu țesuseră nicio pavăză, poate pentru că nu știau cum s-o facă, și uneori vocile lor erau suficient de ridicate ca s-o audă.

– ... a spus că ar putea fi fugară, zise Reanne, iar pe chipurile celorlalte femei se puteau citi șocul și disprețul.

– Atunci, le vom da afară, sugeră Berowin. Pe ușa din spate. Fugare!

– Tot vreau să știu cine este această Setalle Anan, interveni Garenia.

– Dacă nu ești atentă la discuție, o mustră Reanne, poate-ar trebui să lucrezi de astă dată la fermă. Alise reușește de minune să se concentreze. Și-acum...

Cuvintele redeveniră un zumzet.

O altă servitoare își făcu apariția, o femeie suplă și drăguță, în ciuda expresiei posomorâte. Purta o rochie din lână aspră, cenușie și un șorț alb și lung. După ce puse o tavă verde pe una dintre măsuțe, își șterse obrajii pe furiș cu un colț al șorțului și începu să așeze niște cești din porțelan albastru și un ceainic asemănător. Nynaeve își ridică sprâncenele. Și această femeie putea conduce Puterea, cu toate că nu la un grad foarte înalt. De ce era servitoare?

Garenia aruncă o privire peste umăr și tresări.

– Ce-a făcut Derys de a fost pedepsită? Credeam că mai degrabă vor cânta peștii decât să încalce ea vreo regulă.

Berowin pufni zgomotos, însă răspunsul fu aproape imperceptibil:

– A vrut să se mărite. Va mai urca o treaptă, apoi va pleca împreună cu Keraille în ziua de după Sărbătoarea „Semilunii". Jupânul Denal va fi mulţumit.

– Poate că vreţi să săpaţi câmpul amândouă în locul lui Alise? rosti Reanne pe un ton sec, iar vocile deveniră din nou doar o şoaptă.

Nynaeve fu invadată de un val de exaltare. Nu prea îi păsa de reguli, cel puţin de regulile altor oameni. Aceştia arareori vedeau situaţia la fel de limpede ca şi ea şi, prin urmare, făceau reguli idioate. De ce să nu se căsătorească femeia aceea, Derys, dacă asta dorea, de pildă? Oricum, regulile şi penitenţele erau specifice unei frăţii. Ea *avusese* dreptate. Şi încă ceva. O înghionti pe Elayne până când aceasta îşi înclină capul.

– Berowin poartă o cingătoare roşie, o atenţionă ea în şoaptă.

Acest lucru indica faptul că era o Femeie Înţeleaptă, una dintre legendarele tămăduitoare din Ebou Dar. Leacurile lor erau vestite în toate colţurile lumii şi erau considerate a fi cele mai bune după cele ale Aes Sedai, care puteau tămădui orice. Se presupunea că foloseau doar ierburi şi înţelepciune, totuşi...

– Câte Femei Înţelepte am văzut, Elayne? Câte puteau mânui Puterea? Câte dintre ele erau din Ebou Dar sau chiar din Altara?

– Şapte, cu Berowin, fu răspunsul întârziat, şi doar de una am fost convinsă că este de aici.

Ha! Era limpede că celelalte nu erau. Elayne inspiră adânc şi continuă pe un ton blând:

– Dar *niciuna* n-avea forţa acestor femei.

Măcar nu sugerase că femeile în speţă fuseseră confundate, cumva; toate acele Femei Înţelepte aveau abilitatea de a conduce Puterea.

– Nynaeve, vrei să zici că Femeile Înţelepte... *toate* Femeile Înţelepte... sunt...? Ar fi *incredibil.*

– Elayne, oraşul ăsta are o breaslă pentru bărbaţii care mătură pieţele în fiecare seară! Cred că tocmai am descoperit Străvechea Frăţie Arogantă a Femeilor Înţelepte.

Elayne clătină cu încăpăţânare din cap.

– Turnul ar fi trimis de mult o sută de surori aici, Nynaeve. Două sute. Printr-o simplă poruncă, ar fi nimicit pe oricine.

– Poate că Turnul nu ştie, adăugă Nynaeve. Poate că breasla nu atrage atenţia, iar Turnul n-a considerat niciodată că merită să-şi dea osteneala cu aşa ceva. Nu există nicio lege care să-ţi interzică să

mânuiești Puterea dacă nu ești Aes Sedai, doar care interzice să pretinzi că ești Aes Sedai sau să folosești greșit Puterea. Sau să discreditezi.

Asta însemna să faci ceva ce le-ar putea pune într-o lumină proastă pe adevăratele Aes Sedai, dacă cineva ar crede că erai una, ceea ce era o exagerare, după părerea ei. Însă problema era că ea nu credea una ca asta. Turnul părea să știe tot și probabil că ar fi distrus chiar și un cerc de croitorie dacă femeile ar fi putut conduce Puterea. Cu toate astea, trebuia să existe o explicație pentru...

Doar pe jumătate conștientă, ea simți cum Adevăratul Izvor era îmbrățișat, apoi, brusc, deveni perfect conștientă. Nynaeve rămase cu gura căscată atunci când o undă de Aer se încolăci în jurul cosiței sale la ceafă și o făcu să alerge prin încăpere în vârful picioarelor. Elayne alerga alături de ea, cu fața roșie de furie. Partea cea mai rea era că amândouă aveau o pavăză, erau învăluite de un scut.

Cursa scurtă sfârși atunci când li se îngădui să se lase pe călcâie în fața jupânesei Corly și a celorlalte două femei. Toate trei ședeau pe scaunele roșii de lângă perete, înconjurate de strălucirea *saidarului*.

– Vi s-a cerut să păstrați tăcerea, le spuse Reanne pe un ton ferm. Dacă vom hotărî să vă ajutăm, va trebui să învățați că solicităm aceeași supunere pe care o impune însuși Turnul, rosti ea ultimele cuvinte pe un ton reverențios. Pot să vă înștiințez că ați fi fost tratate cu mai multă blândețe dacă n-ați fi venit la noi în acest mod neobișnuit.

Unda care era încolăcită în jurul cosiței lui Nynaeve dispăru. Elayne scutură din cap furioasă atunci când fu eliberată.

Consternarea se transformă în indignare în momentul în care Nynaeve conștientiză că Berowin îi ținea pavăza. Cele mai multe femei Aes Sedai pe care le cunoscuse erau superioare lui Berowin; aproape toate. Venindu-și în fire, ea se chinui să atingă Izvorul, așteptându-se ca urzelile să se destrame. Măcar să le arate acestor femei că n-avea de gând să se... Urzelile... se întinseră. Cairhieana durdulie zâmbi, iar Nynaeve se întunecă la față. Pavăza se mărea din ce în ce mai mult, umflându-se ca un balon. Nu se spărgea. Acest lucru era imposibil. Oricine ar fi împiedicat-o să ajungă la Izvor dacă o lua prin surprindere, firește, iar cineva mai slab putea ține pavăza odată țesută, dar nu cineva *atât* de slab. Iar o pavăză nu se curba atât de mult fără să nu se rupă. Era imposibil!

– O să ţi se spargă un vas de sânge dacă mai continui aşa, i se adresă Berowin pe un ton aproape prietenos. Nu încercăm să ne depăşim condiţia, însă abilităţile sunt dobândite în timp, iar această abilitate este aproape o înzestrare în cazul meu. Aş putea ţine în spatele pavezei şi un Rătăcit.

Nynaeve renunţă încruntându-se. Putea aştepta, având în vedere că n-avea de ales.

Derys se apropie cu tava în mână şi începu să împartă ceştile de ceai negru celor trei femei care şedeau pe scaune. Ea nu le aruncă nici măcar o privire lui Nynaeve sau lui Elayne înainte să facă o reverenţă perfectă şi să se întoarcă la masa ei.

– Am fi putut bea ceai de coacăze, Nynaeve, opină Elayne, aruncându-i o asemenea privire, încât aceasta aproape că făcu un pas în spate.

Poate era mai bine să nu aştepte prea mult.

– Linişte, fetiţo!

Deşi tonul ei era calm, jupâneasa Corly îşi tampona furioasă faţa cu batista.

– Am aflat că amândouă sunteţi obraznice şi arţăgoase, că alergaţi după bărbaţi şi că mînţiţi. La care mai adaug şi faptul că nu vă supuneţi unor porunci simple. Toate astea trebuie să se schimbe dacă doriţi să fiţi ajutate. Toate. E o situaţie cât se poate de neobişnuită. Fiţi recunoscătoare că suntem dispuse să vorbim cu voi.

– Dorim să fim ajutate, zise Nynaeve.

Şi-ar fi dorit ca Elayne să fi renunţat la acea privire ameninţătoare. Era mai rea decât căutătura aspră a lui Corly. Sau la fel de rea.

– Trebuie neapărat să găsim un *ter'angreal*...

– De obicei, le cunoaştem dinainte pe fetele care sunt aduse aici, interveni Raenne Corly ca şi când ar fi tăcut până atunci. Trebuie să ne asigurăm că sunteţi ceea ce pretindeţi a fi. Câte uşi poate folosi o novice ca să intre în Biblioteca Turnului şi care sunt acestea?

Ea luă o gură de ceai, aşteptând.

– Două, răspunse Elayne pe un ton plin de venin. Uşa principală dinspre răsărit, atunci când e trimisă de vreo soră, sau uşiţa din colţul dinspre sud-vest, numită „Uşa Novicelor", dacă intră din proprie iniţiativă. Cât va mai dura, Nynaeve?

Garenia, care-i ţinea pavăza lui Elayne, mânui cu ajutorul Puterii o altă undă subţire de Aer, cu o oarecare brutalitate. Elayne se înfioră, iar Nynaeve tresări, mirându-se că n-o smucise de partea din spate a rochiei.

– Cuvintele respectuoase sunt o altă cerinţă, şopti Garenia în ceaşcă.

– Iată răspunsul corect, spuse jupâneasa Corly, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, cu toate că-i aruncă o privire femeii saldaeane peste ceaşca ei de ceai. Şi-acum, câte poduri sunt în Grădina cu Apă?

– Trei, se răsti Nynaeve, mai ales pentru că ştia, însă nu cunoştea nimic despre bibliotecă, pentru că nu fusese niciodată novice. Vrem să ştim...

Berowin nu mai putea să conducă o altă undă de Aer, dar jupâneasa Corly putea şi o făcu. Abia abţinându-se să nu se încrunte, Nynaeve îşi ascunse mâinile printre faldurile rochiei ca să nu şi le mişte. Elayne avu îndrăzneala să schiţeze un zâmbet rece. Rece, dar satisfăcut.

Fură bombardate cu alte zeci de întrebări, de la câte etaje avea clădirea în care locuiau novicele – douăsprezece – şi până la condiţiile în care i se permitea unei novice să pătrundă în Sala Turnului – să ducă mesaje sau să fie izgonită din Turn pentru vreo nelegiuire; atât. Nynaeve n-apucă să spună mai mult de două cuvinte şi acelea rostite încet de acea femeie îngrozitoare, Corly. Începea să se simtă ca o novice în faţa Divanului; nici ele n-aveau voie să scoată un cuvânt. Acelea erau puţinele răspunsuri pe care le ştiuse, însă, din fericire, Elayne răspunsese prompt atunci când n-o făcuse ea. Nynaeve s-ar fi descurcat mai bine dacă femeile ar fi întrebat despre Alese, puţin mai bine, oricum, numai că pe acestea le interesa să afle ce ar trebui să ştie o novice. Ea se bucura că Elayne îi făcea jocul, cu toate că, după obrajii ei palizi şi bărbia ridicată, n-avea să reziste prea mult.

– Cred că Nynaeve a fost, într-adevăr, acolo, zise într-un final Reanne, schimbând o privire cu celelalte două. Dacă Elayne ar fi învăţat-o să treacă mai departe, cred că s-ar fi descurcat de minune. Unii oameni trăiesc într-o continuă nebuloasă.

Garenia pufni, apoi încuviinţă încet din cap. În schimb, Berowin consimţi prea repede prin aceeaşi mişcare a capului ca să fie pe placul lui Nynaeve.

– Vă rugăm, spuse ea pe un ton politicos şi chiar putea fi politicoasă atunci când avea un interes, indiferent ce zicea lumea. Trebuie neapărat să găsim un *ter'angreal* căruia Oamenii Mării îi spun Globul Vânturilor. Se află într-un depozit vechi şi prăfuit din Rahad şi cred că breasla voastră, Cercul vostru, ştie unde anume. Vă rugăm să ne ajutaţi.

Cele trei femei se holbau la ea cu feţele împietrite.

– Nu există nicio *breaslă*, preciză jupâneasa Corly pe un ton rece, doar câteva prietene care nu şi-au găsit locul în Turnul Alb...

Din nou acel ton ceremonios.

– ... şi care, uneori, sunt suficient de nesăbuite ca să întindă o mână celor aflate la ananghie. N-avem niciun depozit cu *ter'angreal*, sau *angreal*, sau *sa'angreal*. Nu suntem Aes Sedai.

Şi cuvintele „Aes Sedai" fură rostite cu veneraţie.

– Şi oricum, nu sunteţi aici ca să puneţi întrebări. Însă noi mai avem câteva, ca să vedem cât de departe aţi ajuns, după aceea veţi fi duse la ţară şi date în grija unei prietene. Veţi rămâne la ea până când vom hotărî cum vom proceda în continuare. Până când vom fi sigure că nu vă caută surorile. Vă aşteaptă o viaţă nouă, o şansă nouă, numai să vreţi. Indiferent ce v-a făcut să vă abţineţi în Turn nu se aplică şi aici, fie că e vorba de lipsă de îndemânare, de teamă sau de orice altceva. Nimeni nu vă va obliga să învăţaţi sau să faceţi ceea ce nu vă va sta în putinţă. Este suficient ceea ce sunteţi acum.

– Ajunge, izbucni Elayne pe un ton rece. *Ajunge*, Nynaeve! Sau ai de gând să aştepţi la ţară o veşnicie? *Nu* îl au, Nynaeve.

Scoţându-şi inelul cu Marele Şarpe din săculeţul de la cingătoare, ea îşi vârî pe deget cercul din aur. După căutătura pe care le-o arunca femeilor aşezate, nimeni n-ar fi crezut că ea se afla în spatele unei paveze. Era întruchiparea răbdării. Era o Aes Sedai până în măduva oaselor.

– Sunt Elayne Trakand, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Domniţa-Moştenitoare a Andorului şi Aes Sedai din Ajah Verde, şi vă *poruncesc* să mă eliberaţi de îndată.

Nynaeve oftă.

Garenia se strâmbă dezgustată, iar Berowin făcu ochii mari, îngrozită. Reanne Corly dădu întristată din cap, dar, când vorbi, vocea ei era aspră.

– Am nădăjduit că Setalle a reuşit să vă convingă să nu mai continuaţi cu această minciună. Ştiu cât este de greu ca, în loc să porniţi la drum cu mândrie spre Turnul Alb, să fiţi nevoite să vă

întoarceți acasă și să recunoașteți eșecul. Însă o astfel de afirmație nu se rostește niciodată, nici măcar în glumă!

– N-am glumit, rosti încet Elayne.

Fulgii de zăpadă erau ușori.

Garenia se aplecă în față, încruntându-se. O undă de Aer începea deja să se formeze când jupâneasa Corly își ridică mâna.

– Și tu, Nynaeve? Și tu continui cu această... nebunie?

Nynaeve inspiră adânc. Femeile acelea trebuiau să știe unde se afla Globul; trebuiau!

– Nynaeve! o strigă Elayne iritată.

Elayne nu intenționa să uite despre asta chiar dacă ar fi fost nevoite să evadeze de acolo. Avea obiceiul să scoată mereu în evidență fiecare pas greșit pe care-l făceai, încât simțeai cum îți fugea pământul de sub picioare.

– Sunt Aes Sedai din Ajah Galbenă, explică Nynaeve resemnată. Adevărata Supremă Amyrlin, Egwene al'Vere, ne-a oferit șalul în Salidar. Este de-o seamă cu Elayne; trebuie să fi aflat asta.

Pe cele trei fețe împietrite nu se întrezări nicio schimbare.

– Ne-a trimis să găsim Globul Vânturilor. Cu ajutorul lui, putem îndrepta vremea.

În continuare, nicio schimbare. Ea încerca să-și stăpânească furia; chiar încerca. Doar că era pe punctul de a izbucni, fără voia ei.

– Cu siguranță, vă doriți asta! Priviți în jurul vostru! Cel Întunecat sugrumă lumea! Dacă aveți și cea mai vagă idee unde s-ar putea afla Globul, spuneți-ne!

Jupâneasa Corly îi făcu un semn lui Derys, care se apropie și luă cestile, aruncându-le o privire temătoare și uimită lui Nynaeve și lui Elayne. După ce aceasta se îndepărtă în grabă, ieșind din încăpere, cele trei femei se ridicară încet în picioare, ca trei judecători sobri pregătindu-se să pronunțe o sentință.

– Regret că nu vreți să primiți ajutorul nostru, zise jupâneasa Corly cu răceală în glas. Regret toată treaba asta.

Vârându-și mâna în săculeț, îi dădu lui Nynaeve trei monede din argint și alte trei lui Elayne.

– Astea vă vor ajunge o vreme. Cred că puteți căpăta ceva și pe rochiile acelea, dacă nu cât ați plătit pe ele. Nu sunt veșminte potrivite pentru o călătorie. Până mâine, la răsărit, veți pleca din Ebou Dar.

– Nu plecăm nicăieri, se împotrivi ferm Nynaeve. Vă rog, dacă știți...

Mai bine ar fi tăcut din gură, fiindcă urmă un şuvoi lung de cuvinte.

– Până la acea vreme, vom răspândi semnalmentele voastre şi ne vom asigura că ele vor ajunge şi la urechile surorilor din Palatul Tarasin. Dacă veţi fi văzute după răsăritul soarelui, vom avea grijă ca surorile să afle unde sunteţi, la fel şi Mantiile Albe. Atunci nu veţi mai avea de ales decât s-o luaţi la fugă, să vă daţi pe mâna surorilor sau să muriţi. Plecaţi, nu vă mai întoarceţi şi veţi avea viaţă lungă dacă veţi renunţa la această prefăcătorie respingătoare şi periculoasă. Am terminat cu voi. Condu-le, te rog, Berowin!

Trecând printre ele, ea ieşi din încăpere fără să arunce măcar o privire în spate.

Posacă, Nynaeve se lăsă condusă jos, înspre uşa de la intrare. Probabil că n-ar fi ajutat la nimic să se împotrivească, deoarece ar fi fost azvârlite la propriu în stradă, numai că ei nu-i plăcea să renunţe. Pe sfânta Lumină, chiar nu-i plăcea! Elayne mergea cu paşi hotărâţi, bucuroasă că pleca de acolo.

Când ajunseră în vestibulul mic, Nynaeve decise să mai încerce o dată:

– Garenia, Berowin, dacă ştiţi ceva, vă rugăm, spuneţi-ne. Chiar şi o vagă idee. Trebuie să înţelegeţi că este foarte important. Trebuie!

– „Orbii sunt cei care-şi ţin ochii închişi", cită Elayne, suficient de tare încât să se audă.

Berowin şovăi, însă nu şi Garenia. Ea îşi apropie faţa de cea a lui Nynaeve.

– Ne crezi proaste, copilă? Ascultă-mă aici! Dacă ar fi după mine, v-aş lega fedeleş şi v-aş duce la fermă orice-aţi spune voi. După câteva luni în grija lui Alise, aţi învăţa să vă ţineţi gurile şi să fiţi recunoscătoare pentru ajutorul pe care-l refuzaţi.

Lui Nynaeve îi venea să-i tragă una în nas; n-avea nevoie de *saidar* ca să-şi folosească pumnul.

– Garenia, rosti Berowin cu asprime. Cere-ţi iertare! Nu ţinem pe nimeni împotriva voinţei sale, ştii prea bine asta. Cere-ţi imediat iertare!

Minunea minunilor, femeia care s-ar fi aflat aproape în vârful ierarhiei dacă ar fi fost Aes Sedai se uită pieziş la femeia care s-ar fi aflat aproape de baza acesteia şi se făcu roşie ca racul la faţă.

– Îţi cer iertare, îi spuse Garenia lui Nynaeve. Uneori mă pierd cu firea şi spun ceea ce n-am dreptul să spun. Îţi cer iertare, smerită.

Apoi îi aruncă o altă privire piezişă lui Berowin, care încuviinţă din cap şi oftă uşurată.

În vreme ce Nynaeve privea în continuare mirată, pavezele fură lăsate jos, iar ea şi Elayne fură împinse în stradă. Uşa se trânti în urma lor cu un zgomot înăbuşit.

CAPITOLUL 24

Clanul

„Incredibil", chibzui Reanne în timp ce privea de la fereastră cum cele două fete ciudate se îndepărtau, croindu-şi drum printre negustorii, cerşetorii, trăsurile şi lecticile de pe stradă. Revenise în încăpere de îndată ce Nynaeve şi Elayne ieşiseră escortate din odaie. Nu ştia ce să creadă despre ele, iar încăpăţânarea lor de a continua prefăcătoria, în ciuda tuturor argumentelor, o nedumerea şi mai tare.

– N-au transpirat, îi şopti peste umăr Berowin.

– Zău?

Reanne ar fi făcut în aşa fel încât veştile să ajungă în Palatul Tarasin în ora următoare dacă nu şi-ar fi dat cuvântul şi nu i s-ar fi părut primejdios. Frica i se cuibărise în inimă, aceeaşi spaimă ce o cuprinsese după ce trecuse odată pe sub arcadele din argint atunci când se dusese să dea testul pentru a deveni Aleasă. Încercă să nu-şi piardă stăpânirea de sine, aşa cum făcea de atunci de fiecare dată când o cuprindea aceeaşi teamă; adevărul fie spus, nu conştientiza că teama de a n-o lua la fugă din nou, ţipând în gura mare, învinsese de mult orice posibilitate de a face asta. Se ruga ca fetele acelea să renunţe la nebunia lor. Iar dacă n-o vor face, se ruga să fie prinse departe de Ebou Dar şi să fie reduse la tăcere sau să nu

crezute. Trebuia să ia măsuri de precauţie, unele care nu mai fuseseră întrebuinţate de ani buni. Nu că ar fi avut vreo importanţă, fiindcă puterea femeilor Aes Sedai era nemăsurată. Simţise pe pielea ei acest lucru.

– Mare Înţeleaptă, oare e posibil ca fata mai în vârstă dintre cele două să fie cu adevărat...? Noi am mânuit Puterea şi... spuse Berowin cu vocea tărăgănată, însă Reanne n-avea nevoie să se gândească, nici măcar dacă n-ar fi luat-o în considerare pe sora mai tânără.

De ce ar pretinde o Aes Sedai că este inferioară? Şi-apoi, o Aes Sedai adevărată le-ar fi făcut să îngenuncheze şi să ceară îndurare, n-ar fi rămas atât de supusă.

– N-am condus Puterea în faţa unor Aes Sedai, adăugă ea pe un ton ferm. N-am încălcat nicio regulă.

Acele reguli se aplicau cu aceeaşi stricteţe atât în cazul ei, cât şi pentru celelalte; prima regulă era că toate erau egale, chiar şi cele aflate o vreme sus, din punct de vedere ierarhic. Cum ar fi putut fi altfel, când cele care se aflau sus trebuiau să coboare în cele din urmă? Ele puteau rămâne în umbră doar prin mişcare şi schimbare.

– Unele dintre zvonuri pomenesc despre o fată Amyrlin, Mare Înţeleaptă. Iar ea a ştiut...

– Sunt rebele.

Reanne rosti aceste cuvinte cu toată indignarea pe care o simţea. Cum putea cineva *îndrăzni* să se răzvrătească împotriva Turnului Alb! Nu era un lucru ciudat ca asemenea poveşti incredibile să fie legate de astfel de persoane.

– Dar Logain şi Ajah Roşie? întrebă Garenia, iar Reanne îi aruncă o privire aspră.

Femeia îşi mai turnase o ceaşcă de ceai înainte să urce la etaj, iar în acel moment sorbea din el sfidătoare.

– Oricare ar fi adevărul, Garenia, nu este atribuţia noastră să criticăm ceea ce fac Aes Sedai.

Reanne strânse din buze. Acest gest abia dacă egala sentimentele ei faţă de rebele. Cum ar putea face una ca asta o Aes Sedai?

Saldaeana îşi plecă fruntea în semn de aprobare şi poate pentru a ascunde o grimasă tristă. Reanne oftă. Ea însăşi renunţase de mult să mai viseze la Ajah Verde, însă mai erau cele precum Berowin care credeau, în taină, că, într-o bună zi, se vor întoarce în Turnul Alb şi vor deveni Aes Sedai. Apoi mai erau cele precum

Garenia, care nu prea se pricepeau să-şi ţină dorinţele ascunse, deşi acele dorinţe erau de zeci de ori mai interzise. Cele ca ea le-ar fi acceptat, de fapt, pe fugare, ba chiar ar fi mers în căutarea unor fete care puteau fi învăţate!

Garenia nu terminase; mereu ocolea disciplina, încălcând-o adesea.

– Atunci, ce ziceţi de această Setalle Anan? Fetele au aflat despre Cerc. Femeia aceea, Anan, trebuie să le fi spus, de unde-o fi ştiind oare...

Ea se cutremură într-un mod care altora li s-ar fi părut ostentativ. Nu reuşise niciodată să-şi ascundă trăirile. Chiar şi atunci când ar fi trebuit.

– Persoana care ne-a trădat şi i-a spus despre noi trebuie găsită, iar trădarea ei pedepsită. Femeia este hangiţă. Trebuie să primească o lecţie ca să-şi ţină gura închisă!

Berowin făcu ochii mari de uimire şi se trânti atât de tare pe un scaun, încât aproape că sări înapoi.

– Aminteşte-ţi cine este, Garenia, rosti Reanne pe un ton aspru. Dacă Setalle ne-ar fi trădat, ne-am fi târât până în Tar Valon, cerşind îndurare tot drumul.

Când venise în Ebou Dar, ea aflase despre povestea unei femei care fusese obligată să se târască până la Turnul Alb şi, din câte le cunoştea pe Aes Sedai, n-avea niciun motiv să se îndoiască de veridicitatea ei.

– Ea a păstrat cele câteva secrete pe care le cunoaşte din recunoştinţă şi mă îndoiesc că a dispărut. Ar fi murit când a născut primul copil în cazul în care clanul n-ar fi ajutat-o. Ceea ce ştie ea a aflat datorită unor persoane cu nişte limbi dezlegate, care au crezut că ea nu auzea şi ale căror stăpâni au fost pedepsiţi în urmă cu mai bine de douăzeci de ani.

Şi totuşi, ea îşi dorea să-şi poată face curaj ca să-i ceară lui Setalle să fie cu mai mare băgare de seamă. Acestea trebuie să fi vorbit în faţa acelor fete fără să-şi dea seama.

Femeia îşi plecă din nou capul, strângând cu încăpăţânare din gură. Măcar o parte din acest rond, reflectă Reanne, Garenia şi-l va petrece la refugiu şi avea instrucţiuni speciale de dat. Arareori se întâmpla ca Alise să aibă nevoie de mai mult de o săptămână ca să convingă o femeie că încăpăţânarea n-avea niciun rost.

Înainte să apuce s-o informeze pe Garenia, Derys făcu o plecăciune în prag, anunţând-o pe Sarainya Vostovan. Ca de

obicei, Sarainya dădu buzna înăuntru înainte ca Reanne să apuce să spună c-o primească. În unele privințe, acea femeie uluitor de frumoasă o făcea pe Garenia să pară mlădioasă, în ciuda faptului că se conforma întocmai fiecărei reguli. Reanne era sigură că și-ar fi purtat părul în cozi împletite cu clopoței dacă i s-ar fi dat ocazia și n-ar fi interesat-o cum s-ar fi potrivit asta cu cingătoarea ei roșie. Dacă ar fi putut, n-ar fi făcut nici măcar un rond cu cingătoarea la brâu.

Sarainya făcu o reverență la ușă, firește, și îngenunche dinaintea ei, cu capul plecat, însă în cei cincizeci de ani nu uitase că ar fi putut fi o femeie cu o putere considerabilă dacă ar fi reușit să revină acasă, la Arafel. Reverențele și tot restul nu erau decât niște concesii. Când femeia vorbi, cu acea voce cristalină și puternică, Reanne nu se mai gândi nici dacă femeia se va împăca vreodată cu ea însăși, nici la problema Gareniei.

– Callie e moartă, Mare Înțeleaptă. I-au tăiat gâtul și i-au furat tot, până și ciorapii, dar Sumeko zice că Puterea este cea care a ucis-o.

– Este imposibil! izbucni Berowin. Nicio membră a clanului n-ar fi comis o astfel de faptă!

– Să fi fost o Aes Sedai? întrebă Garenia, șovăind pentru prima oară. Dar cum? Cele Trei Jurăminte. Sumeko se înșală.

Reanne își ridică o mână în semn de tăcere. Sumeko nu se înșela niciodată, nu în acea privință. Aceasta ar fi intrat în Ajah Galbenă dacă n-ar fi cedat nervos în timpul testului pentru a obține șalul și, cu toate că era interzis, în ciuda nenumăratelor pedepse, ea se străduia să învețe mai multe atunci când credea că n-o vedea nimeni. Nicio Aes Sedai n-ar fi comis o asemenea faptă, desigur, și nicio membră a clanului, totuși... Fetele acelea, atât de stăruitoare, știau ceea ce n-ar fi trebuit să știe. Cercul rezista de prea mult timp și oferise ajutor prea multor femei ca să fie distrus.

– Iată ce trebuie să facem, le spuse ea.

Acel sentiment de teamă reveni, însă de astă dată ea abia dacă observă.

Nynaeve se îndepărtă de căsuță, indignată. Era incredibil! Acele femei aveau, într-adevăr, o breaslă; era convinsă de asta! Indiferent ce afirmaseră ele, Nynaeve era sigură că femeile știau unde se afla Globul. Ea ar fi făcut orice ca să le convingă să-i spună. I-ar fi fost mult mai ușor să se prefacă docilă preț de câteva ore în

faţa lor decât să-l suporte pe Mat Cauthon numai Lumina ştie câte zile.

„M-aş fi prefăcut oricât de ascultătoare şi-ar fi dorit ele, medită ea iritată. Ar fi crezut că eram un pantof vechi şi flexibil! Aş fi putut..."

Era o minciună şi n-avea nevoie să simtă acel gust amar şi familiar ca să se convingă de asta. Dacă ar fi putut, ar fi scuturat-o pe fiecare femeie în parte până când una dintre ele i-ar fi dezvăluit ceea ce voia să afle. Le-ar fi arătat ea ce însemna să fii Aes Sedai!

Îi aruncă o privire piezişă şi încruntată lui Elayne. Cealaltă femeie părea pierdută în gânduri. Nynaeve şi-ar fi dorit să nu fi ştiut la ce se gândea femeia: o dimineaţă irosită, în care ele fuseseră la un pas de umilinţă. Ei nu-i plăcea atunci când greşea. De fapt, nici măcar nu era pregătită încă să recunoască asta. Iar în acel moment se vedea nevoită să-i ceară iertare lui Elayne. Ura *peste măsură* să-şi ceară iertare. Ştia ce o aşteaptă atunci când se vor întoarce în apartamentul lor, având în vedere că Birgitte şi Aviendha erau ieşite. N-avea de gând să înceapă în stradă, deoarece cine ştie cine ar fi trecut pe lângă ele. Era îmbulzeală pe străzi, iar soarele abia dacă se întrezărea pe cer printre norii de pescăruşi care se roteau şi ţipau deasupra capului.

Nu găsiră cu uşurinţă calea de întoarcere, după atâtea cotituri ba la stânga, ba la dreapta. Nynaeve fu nevoită să ceară instrucţiuni de vreo câteva ori, în vreme ce Elayne privea drept în faţă, prefăcându-se indiferentă. Nynaeve traversa podurile cu paşi mari, ocolea căruţele cu coviltir şi telegile, se ferea din calea lecticilor care-şi croiau grăbite loc prin mulţime, dorindu-şi ca Elayne să spună ceva. Nynaeve ştia cum să ţină duşmănie şi, cu cât tăcea mai mult, cu atât mai rău era atunci când vorbea. Aşadar, cu cât Elayne tăcea în continuare, cu atât mai întunecate deveneau imaginile din mintea ei despre ce se va întâmpla când vor ajunge în apartamentul lor. Acest lucru o înfuria. Recunoscuse că greşise, chiar dacă o făcuse în sinea ei. Elayne n-avea niciun drept s-o pedepsească astfel. Expresia de pe faţa ei se schimbă atât de brusc, încât până şi oamenii care nu le observaseră inelele de pe degete se feriră din calea lor. În schimb, cei care remarcau se decideau să aibă brusc treabă pe o altă stradă. Până şi unii dintre cei care cărau lecticile păreau s-o ocolească.

– Ce vârstă crezi că are Reanne? o întrebă Elayne pe neaşteptate.

Nynaeve tresări. Ajunseseră aproape de Piaţa Mol Hara.

– Cincizeci de ani, poate şaizeci. Chiar nu văd deloc ce importanţă are.

Ea îşi plimbă privirea peste mulţime. Precaută, nu dorea să se fi aflat careva în apropierea lor ca să audă. O negustoreasă în trecere, ducând pe o tavă nişte fructe acre şi galbene numite lămâi, încercă să-şi înăbuşe strigătul când ochii lui Nynaeve zăboviră o clipă asupra ei. Precupeaţa îşi scăpă tava din mâini şi începu să tuşească şi să se înece. Nynaeve pufni. Probabil că femeia încercase să tragă cu urechea, dacă nu cumva să le jefuiască.

– Ele *formează* o breaslă, Elayne, şi *ştiu* unde este Globul. Sunt convinsă de asta.

Nu asta intenţionase să spună. Poate că, dacă îi va cere iertare lui Elayne pentru că o implicase în această poveste, nu va fi atât de rău.

– Presupun că da, rosti Elayne neatentă. Presupun că ar putea fi. Cum se face că Reanne a îmbătrânit atât de mult?

Nynaeve se opri locului în mijlocul străzii. După toate discuţiile contradictorii, după ce fuseseră izgonite, ea *presupunea*?

– Ei bine, *presupun* că a îmbătrânit la fel ca noi, restul, cu fiecare zi. Elayne, dacă ai crezut, de ce ai spus cine eşti, cum a făcut Rhiannon în Turn?

Îi plăcea oarecum ideea, fiindcă povestea spunea că Regina Rhiannon obţinuse mai mult decât îşi dorise.

Elayne nu reacţionă la această întrebare, în ciuda educaţiei pe care o primise. Ea o trase pe Nynaeve într-o parte, când o trăsură cu perdele verzi trecu huruind pe lângă ele – strada era mai îngustă acolo – în faţa prăvăliei unei croitorese. Dugheana avea o uşă lată prin care se vedeau manechinele îmbrăcate în rochii pe jumătate terminate.

– N-aveau de gând să ne dezvăluie nimic, Nynaeve, nici dacă te-ai fi pus în genunchi şi le-ai fi implorat.

Nynaeve deschise gura indignată, apoi şi-o închise. Nu afirmase niciodată că ar fi fost dispusă să implore. Şi-apoi, de ce ar fi fost singura? Ar fi preferat oricare altă femeie decât pe Mat Cauthon. Elayne afişa un aer de superioritate şi n-avea de gând să se lase înduplecată.

– Nynaeve, ea trebuie să fi încetinit scurgerea Timpului la fel ca restul. Câţi ani trebuie să aibă ca să pară de cincizeci sau şaizeci?

– Despre ce vorbeşti?

Fără să se gândească, Nynaeve înregistră în minte locul unde se aflau; croitoreasa părea pricepută şi merita să i se acorde atenţie.

– Probabil că se abţine să mai conducă Puterea atât de mult, de teamă să nu fie confundată cu o soră. Nu şi-ar fi dorit o faţă prea fină, la urma urmei.

– N-ai fost niciodată atentă în clasă, nu-i aşa? murmură Elayne.

Văzând-o pe croitoreasa durdulie zâmbind în prag, Elayne o trase pe Nynaeve într-un colţ al clădirii. Având în vedere cât de multă dantelă purta croitoreasa pe rochia ei, deoarece aceasta acoperea atât corsajul, cât şi jupoanele la vedere, va trebui să aibă mare grijă dacă Nynaeve se hotăra să-i ceară lenjeresei să-i facă vreo haină pe măsură.

– Uită de haine o clipă, Nynaeve. Care este cea mai bătrână Aleasă pe care ţi-o aminteşti?

Nynaeve o privi drept în ochi pe Elayne. Al'Meara vorbea de parcă nu se gândea decât la haine! Şi n-o asculta. Uneori.

– Elen Warrel, cred. E de-o seamă cu mine, bănuiesc.

Fireşte că rochia croitoresei ar fi arătat mai bine cu o răscroială modestă şi cu mult mai puţină dantelă. Şi dacă ar fi fost din mătase verde. Lui Lan îi plăcea verdele, deşi cu siguranţă că ea nu şi-ar fi ales rochiile doar ca să-i fie lui pe plac. Lan prefera şi albastru.

Elayne râse atât de zgomotos, încât Nynaeve se întrebă dacă nu cumva gândise cu voce tare. Îmbujorându-se, ea încercă să dea o explicaţie – era sigură că putea, până venea sărbătoarea „Bel Tine" –, totuşi cealaltă femeie nu-i lăsă răgaz.

– Sora lui Elen a vizitat-o cu puţin timp înainte să vii tu în Turn, Nynaeve. Sora ei *mai mică*. Femeia avea părul *cărunt*. Trebuie să fi fost mai în vârstă de *patruzeci* de ani, Nynaeve.

Elen Warrel avea mai mult de patruzeci de ani? Dar...!

– Ce vrei să spui, Elayne?

Nu era nimeni prin preajmă care să tragă cu urechea şi nimeni nu părea să le bage în seamă, cu excepţia croitoresei încrezătoare. Oricum, precaută, Elayne îşi coborî vocea şi zise în şoaptă:

– Şi noi *încetinim* scurgerea Timpului, Nynaeve. Undeva între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani, începem să îmbătrânim mai încet. Cât de mult, asta depinde de cât de puternice suntem, însă nu şi când. Toate femeile care conduc Puterea o fac. Takima e de părere că lucrul ăsta se întâmplă când începi să dobândeşti acea înfăţişare fără vârstă, dar nu cred că cineva a atins acea vârstă până

n-a purtat şalul cel *puţin* un an sau doi, uneori cinci sau mai mulţi ani. Gândeşte-te. *Ştii* că toate surorile cu părul cărunt sunt *bătrâne*, chiar dacă n-ar trebui să pomeneşti nimic de asta. Aşadar, dacă Reanne a început procesul de încetinire, şi sunt sigură că aşa este, câţi ani are?

Lui Nynaeve nu-i păsa câţi ani avea Reanne. Îi venea să plângă. Nu era de mirare că nimeni nu credea vârsta pe care o avea. Acest lucru explica de ce Femeile din Cerc n-o luaseră în seamă, de parcă n-ar fi fost convinse că era suficient de matură ca să i se ofere încredere deplină. Era nemaipomenit că va dobândi chipul fără vârstă al unei surori, dar cât timp va trece până când va încărunţi?

Clipind, ea îşi întoarse capul furioasă. Apoi simţi brusc o lovitură în ceafă. Împleticindu-se, se întoarse uluită la Elayne. De ce o lovise? Doar că Elayne zăcea grămadă pe jos, cu ochii închişi şi o umflătură urâtă şi vineţie la tâmplă. Nynaeve se lăsă moale în genunchi şi-şi luă prietena în braţe.

– Cred că prietenei tale i s-a făcut rău, zise o femeie cu nasul lung, îngenunchind lângă ele, fără să-i pese de decolteul rochiei galbene, care lăsa la vedere prea multă piele chiar şi după standardele din Ebou Dar. Dă-mi voie să te ajut.

Un individ înalt, care ar fi fost chipeş în vesta lui de mătase brodată dacă n-ar fi afişat un zâmbet mieros, se aplecă şi o apucă pe Nynaeve de umeri.

– Am o trăsură. Vă vom duce într-un loc mai confortabil decât pietrele de pavaj.

– Plecaţi, le ceru Nynaeve pe un ton politicos. N-avem nevoie de ajutorul vostru.

Bărbatul încerca în continuare s-o ridice în picioare, s-o conducă spre trăsura roşie, unde o femeie îmbrăcată în albastru, care părea speriată, le făcea semne disperată. Femeia cu nasul lung se strădui s-o ridice de jos pe Elayne, apoi îi mulţumi bărbatului pentru ajutorul lui şi-i spuse că trăsura lui era o idee bună. Parcă de nicăieri, în jurul lor se strânse în semicerc un grup de cască-gură. Femeile şopteau pline de compătimire că femeia leşinase din cauza căldurii, iar bărbaţii se ofereau să ajute să le ducă pe domniţe la trăsură. Un individ sfrijit, îndrăzneţ peste poate, îşi întinse mâna ca să-i înşface lui Nynaeve săculeţul chiar de sub nas.

Încă era destul de ameţită ca să îmbrăţişeze *saidarul* şi, dacă nătărăii ăia n-o înfuriaseră suficient de mult, ceea ce văzu zăcând pe stradă, cu siguranţă, o făcu. Era o săgeată cu un vârf turtit din

piatră. Cea care o atinsese pe ea şi o nimerise pe Elayne. Începu să mânuiască Puterea, iar hoţul sfrijit se îndoi, prinzându-se de pântec şi guiţând ca un porc în cocină. Încă o undă şi femeia cu nasul lung căzu pe spate, scoţând un ţipăt de două ori mai ascuţit. Bărbatul în vestă de mătase păru să decidă că ele n-aveau nevoie, la urma urmei, de ajutorul lui, fiindcă se întoarse repede şi o luă la fugă înspre trăsură. Ea îi aplică şi lui o doză. Acesta scoase un urlet mai puternic decât al oricărui taur furibund când femeia din trăsură îl trase de vestă înăuntru.

– Mulţumim, dar n-avem nevoie de ajutor! strigă Nynaeve, nu fără o urmă de politeţe în glas.

Puţini rămaseră ca să audă. Odată ce deveni limpede că era folosită Puterea – cei mai mulţi oameni înţeleseră asta când îi văzură pe ceilalţi sărind şi ţipând fără vreun motiv anume –, spectatorii se îndepărtară în grabă. Femeia cu nasul lung se ridică de jos şi sări în spatele trăsurii roşii, abia ţinându-se de ea când bărbatul în vestă dădu bice cailor şi o luă prin mulţime, făcându-i pe oameni să sară într-o parte. Până şi hoţul se îndepărtă şchiopătând cât putu de repede.

Lui Nynaeve nu i-ar fi păsat deloc dacă pământul s-ar fi căscat şi i-ar fi înghiţit pe toţi. Deşi simţea o durere în piept, o străbătu pe Elayne cu unde subţiri şi întrepătrunse de Vânt, Apă, Pământ, Foc şi Spirit. Era o urzeală simplu de ţesut, în ciuda faptului că se simţea uşor ameţită, însă rezultatul o făcu să răsufle uşurată. Vânătaia nu era gravă; iar craniul lui Elayne nu era fracturat. În mod normal, cu ajutorul aceloraşi unde ar fi ţesut urzeli mai complicate, necesare pentru Tămăduirea pe care o descoperise singură. Dar în acel moment, nu reuşea să ţească decât urzeli mai simple. Folosind Spiritul, Vântul şi Apa, ea ţesu Tămăduirea pe care Galbenele o foloseau din vremuri străvechi.

Elayne deschise brusc ochii şi, trăgând cu nesaţ aer în piept, începu să se zvârcolească asemenea unui peşte prins în năvod, lovind cu tocurile pantofilor în caldarâm. Totul dură doar o clipă, firește, însă în acea clipă vânătaia se micşoră şi dispăru.

Nynaeve o ajută să se ridice în picioare, apoi, de nicăieri parcă, apăru o mână de femeie care ţinea o cană din cositor plină cu apă.

– Până şi o Aes Sedai trebuie să fie însetată după toate astea, zise croitoreasa.

Elayne întinse mâna după cană, dar Nynaeve o apucă de încheietură.

– Nu, mulţumim.

Femeia ridică din umeri şi, când se întoarse, Nynaeve rosti pe un alt ton:

– Îţi mulţumim.

Părea să-i vină mai uşor de fiecare dată când rostea acest cuvânt; totuşi, nu era sigură că-i plăcea.

Oceanul acela de dantelă se legănă atunci când croitoreasa ridică din nou din umeri.

– Croiesc rochii pentru oricine. Mă descurc mai bine cu culorile decât ce porţi dumneata.

Pe urmă, femeia dispăru în prăvălie. Nynaeve privi încruntată în urma ei.

– Ce s-a întâmplat? vru să ştie Elayne. De ce nu m-ai lăsat să beau apă? Sunt însetată *şi* flămândă.

Încruntându-se încă o dată în urma croitoresei, Nynaeve se aplecă şi luă săgeata de jos.

Cealaltă femeie n-avu nevoie de explicaţii. Într-o clipită, *saidarul* străluci în jurul ei.

– Teslyn sau Joline?

Nynaeve clătină din cap; acea ameţeală uşoară dispărea treptat. Nu credea că s-ar fi pretat la aşa ceva cele două.

– Dar Reanne? suferă ea încet.

Croitoreasa îşi făcu din nou apariţia în prag, plină de speranţă.

– Poate vrea să se asigure că vom pleca. Poate a fost Garenia, ceea ce e şi mai rău.

Acest gând era aproape la fel de cutremurător ca şi cel legat de Teslyn şi Joline. Şi de două ori mai supărător.

Elayne reuşea să fie frumoasă chiar şi atunci când se încrunta.

– Indiferent cine-a fost, o vom pune la punct. Vei vedea, spuse Elayne şi încruntarea dispăru. Nynaeve, în cazul în care Cercul ştie unde se află Globul, îl vom afla, dar...

Ea îşi muşcă buza, şovăind.

– Nu cunosc decât o cale prin care putem fi sigure.

Nynaeve încuviinţă încet din cap, cu toate că ar fi preferat să mănânce un pumn de pământ. Ziua aceea începuse atât de promiţător, apoi totul se dusese de râpă, începând cu Reanne şi... Oh, Lumină, cât timp va mai trece până va încărunţi?!

– Nu plânge, Nynaeve! Mat nu poate fi chiar atât de rău. Va găsi Globul pentru noi în câteva zile, ştiu asta.

Nynaeve începu să plângă şi mai tare.

CAPITOLUL 25

Capcana sufletului

Moghedien nu mai voia să viseze din nou visul, însă nici faptul că voia să se trezească sau îi venea să țipe n-o ajuta prea mult. Somnul o ținea în mrejele lui mai strâns decât niște tentacule. Începutul se derulă repede, era doar o ceață vagă. În curând, va trebui să retrăiască, fără milă, celelalte scene.

Abia dacă o recunoscu pe femeia care intră în cortul în care era ținută prizonieră. Era Halima, secretara uneia dintre acele nesăbuite care își spuneau Aes Sedai. Erau niște nesăbuite, și totuși, o țineau suficient de strâns de acel lanț din argint pe care îl avea în jurul gâtului, o țineau strâns și o obligau să se supună.

Mișcări rapide, deși ea se ruga ca ele să încetinească.

Femeia conduse Puterea ca să facă lumină, iar Moghedien văzu doar lumina. Trebuie să fi fost saidin – dintre cei vii, doar Rătăciții știau cum să atingă Adevărata Putere și puțini dintre ei erau atât de nesăbuiți s-o atingă dacă nu se aflau la ananghie, deși acest lucru era imposibil!

Puterea care venea de la Cel Întunecat.

Repeziciune estompată.

Femeia care-și spunea Aran'gar și îi spuse lui Moghedien pe nume invocă Puțul Osândei și îi înlătură lanțul a'dam de la gât,

tresărind la durerea pe care nicio femeie n-ar fi trebuit s-o simtă. Iar – oare de câte ori făcuse asta? – *şi iar, Moghedien ţesu o poartă mică în cort. Ea se Topi-n văzduh ca să-şi acorde timp de gândire în întunericul nesfârşit, însă abia păşi pe platforma ei, care semăna cu un mic balcon din marmură, unde se afla un fotoliu confortabil, când se trezi pe versanţii negri ai muntelui Shayol Ghul, învăluiţi de-a pururi în amurg. Acolo, aburii, fumul şi vaporii înecăcioşi ieşeau din gurile de aerisire şi din tuneluri. Un Myrddraal se apropie de ea în veşmântul lui negru ca smoala, asemenea unui bărbat alb ca varul şi fără ochi, dar mai înalt şi mai puternic decât oricare dintre Pieriţi. El îi aruncă o privire arogantă, îşi rosti neîntrebat numele ciudat şi-i porunci să-l urmeze; nu aşa se comporta un Myrddraal cu un Rătăcit.*

Ea începu să ţipe în străfundurile minţii ca visul să se deruleze mai repede, să se estompeze ca să nu-l mai vadă, să nu mai ştie de el, însă,

în timp ce îl urma pe Shaidar Haran sau „Mâna Întunericului", spre intrarea din Puţul Osândei, totul reveni la ritmul normal şi părea mai aievea decât Tel'aran'rhiod *sau lumea celor treji.*

Lacrimile se rostogoleau din ochii lui Moghedien pe obraji-i care luceau deja. Ea se zvârcolea în pat, dând din braţe şi din picioare, în timp ce se lupta cu disperare şi în zadar să se trezească. Nu mai era conştientă că visa – totul părea aievea –, însă amintirile persistau în străfundurile minţii, unde instinctul ţipa şi se lupta să evadeze.

Ea cunoştea tunelul în pantă, din al cărui tavan răsăreau pumnale din piatră ca nişte colţi, şi pereţii care străluceau într-o lumină difuză. Făcuse de nenumărate ori acea călătorie în adâncuri din ziua în care, cu mult timp în urmă, venise pentru prima oară ca să se supună Marelui Senior şi să-şi vândă sufletul lui, însă niciodată ca atunci, când amploarea nereuşitei ei era cunoscută. Reuşise mereu să-şi ascundă eşecurile, chiar şi de Marele Senior. De multe ori. Acolo se făceau lucruri care nu puteau fi făcute altundeva. Acolo se întâmplau lucruri care nu se întâmplau altundeva.

Tresări atunci când unul dintre colţii de piatră îi atinse părul, apoi încercă să-şi găsească din nou stăpânirea de sine. Vârfurile ascuţite şi tăişurile nu-l atingeau pe acel Myrddraal ciudat şi prea înalt şi, deşi acesta era mai înalt decât ea cu mai bine de un cap, Moghedien se vedea nevoită să se ferească de acele vârfuri. Acolo, realitatea era precum lutul pentru Marele Senior, care îşi exprima

adesea nemulțumirea. Ea atinse cu umărul un colț de piatră și își feri capul de un altul. Tunelul devenise destul de jos ca să mai poată sta dreaptă în timp ce mergea. Se aplecă mai mult, alergând în poziție ghemuită după Myrddraal și încercând să-l ajungă din urmă. Acesta nu schimba niciodată ritmul, dar oricât de mult se grăbea, ea nu reușea să micșoreze distanța dintre ei. Tavanul cobora, colții Marelui Senior meniți să-i spintece pe trădători și pe nesocotiți luceau în întuneric. Moghedien se lăsă în patru labe, târându-se, apoi se întinse pe burtă, înaintând pe coate și pe genunchi. Lumina pâlpâia în tunel, venind dinspre intrarea în Puț, aflată în față. Moghedien se ajută de mâini ca să continue drumul și împingând cu picioarele. Pumnalele din piatră i se înfigeau în carne, îi sfârtecau rochia. Gâfâind, parcurse ultima parte din distanță contorsionându-se, însoțită de sunetul lânii sfârtecate.

Când aruncă o privire peste umăr, se cutremură. În locul unde trebuia să fie gura tunelului se afla un zid neted din piatră. Poate că Marele Senior sincronizase totul perfect și poate că, dacă ea ar fi înaintat mai încet...

Lespedea pe care era întinsă ieșea în afară, deasupra unui lac roșu de lavă topită, unde flăcări de mărimea unui om dansau și mureau, și apăreau din nou. Deasupra capului, peștera se înălța la nesfârșit, lăsând să se întrevadă cerul pe care norii goneau dezlănțuiți, brăzdați de dungi roșii, galbene și negre, de parcă ar fi fost purtați de înseși vânturile vremii. Nu era cerul întunecat ce se zărea afară, pe muntele Shayol Ghul. Nimic din toate astea nu meritau a fi băgate în seamă și nu pentru că ea le văzuse de nenumărate ori. Puțul în închisoarea Marelui Senior nu era mai aproape acolo decât oriunde altundeva în lume, însă acolo îl simțea, acolo se scălda în gloria strălucitoare a Marelui Senior. Adevărata Putere o învălui, fiind atât de puternică în acel loc, încât, dacă ar fi încercat să mânuiască Puterea, s-ar fi transformat în scrum. Nu că și-ar fi dorit să plătească prețul acesta altundeva.

Dădu să se ridice în genunchi, dar ceva o lovi între omoplați, o lipi cu putere de lespede, lăsând-o fără aer. Se luptă uluită să-și recapete răsuflarea, pe urmă privi peste umăr. Myrddraalul își ținea una dintre cizmele grele pe spatele ei. Moghedien fu cât pe ce să îmbrățișeze saidarul, deși, dacă încercai să conduci Puterea acolo fără permisiune, îți găseai sfârșitul. Atitudinea lui arogantă de pe versant era una, dar asta!

– Știi cine sunt eu? îl întrebă ea. Sunt Moghedien!

Faţa aceea fără ochi o privea ca pe o insectă; îi văzuse adeseori pe Myrddraali uitându-se astfel la oamenii de rând.

MOGHEDIEN.

Vocea din mintea ei înlătură orice gând despre Myrddraal. În afară de asta, cea mai caldă îmbrăţişare a unui ibovnic era asemenea unei picături de apă în comparaţie cu oceanul.

CÂT DE MARE ESTE NEREUŞITA TA, MOGHEDIEN? RĂTĂCIŢII SUNT ÎNTOTDEAUNA CEI MAI PUTERNICI, ÎNSĂ TU AI ÎNGĂDUIT SĂ FII PRINSĂ. LE-AI ÎNVĂŢAT PE CELE CARE VOR LUPTA SĂ MI SE ÎMPOTRIVEASCĂ, MOGHEDIEN!

Clipind galeş din gene, ea se lupta să înţeleagă.

– Mare Senior, nu le-am învăţat decât lucruri mărunte şi m-am luptat cu ele cât am putut de bine. Le-am învăţat o aşa-zisă cale prin care să detecteze un bărbat care mânuieşte Puterea, adăugă ea şi reuşi să râdă. Atunci când exersează, au dureri îngrozitoare de cap, astfel că nu mai pot conduce Puterea câteva ceasuri.

Tăcere deplină. Poate era mai bine aşa. Femeile renunţaseră să mai înveţe acea metodă cu mult timp înainte ca ea să fie salvată, totuşi nu era nevoie ca Marele Senior să ştie asta.

– Mare Senior, ştii cum îţi slujesc. Slujesc în umbră, iar duşmanii tăi nu-mi simt muşcătura decât atunci când veninul începe să-şi facă efectul.

Nu îndrăznea să-i spună că se lăsase în mod voit să fie prinsă, ca să poată lucra din interior, însă putea sugera.

– Mare Senior, ştii câţi duşmani de-ai tăi am doborât în Războiul Puterii. Din umbră, nevăzută sau, dacă am fost văzută, ignorată pentru că n-am fost considerată o ameninţare.

Tăcere. Şi apoi...

RĂTĂCIŢII MEI SUNT ÎNTOTDEAUNA CEI MAI PUTERNICI. MÂNA MEA SE MIŞCĂ.

Vocea aceea care-i răsuna în minte îi înmuia oasele şi-i ardea creierul. Myrddraalul îi ridică bărbia cu mâna, obligând-o să-şi înalţe capul înainte ca vederea să i se limpezească şi să observe cuţitul pe care acesta îl ţinea în mâna cealaltă. Toate visele ei se terminau astfel: gâtul îi era tăiat, iar trupul neînsufleţit azvârlit la troloci. Poate că Shaidar Haran se va răzgândi de astă dată. Poate...

Nu. Ştia că urma să moară, dar acest Myrddraal nu va gusta nici măcar o bucăţică din ea! Moghedien dădu să îmbrăţişeze saidarul, însă ochii îi ieşiră din orbite. Nu era nimic acolo! Nimic! Era ca şi

când ar fi fost despicată! Știa că nu era – se spunea că atunci când erai sfârtecat simțeai cea mai mare durere pe care o cunoscuse cineva vreodată, pe care nicio putere nu reușea s-o domolească – dar!

În acele momente de uluire, Myrddraalul îi deschise gura, îi răzui limba cu lama, apoi o ciupi de ureche. Și, în timp ce aceasta se umplea de sângele și saliva ei, Moghedien știu, înainte ca el să scoată la iveală ceea ce părea a fi o colivie mică și fragilă din fire de aur și cristal. Unele lucruri puteau fi făcute doar acolo, altele doar celor care puteau mânui Puterea, iar ea adusese câțiva bărbați și câteva femei în acest scop.

– Nu, șopti ea fără să-și poată lua ochii de la cour'souvra. Nu, nu eu! NU EU!

Ignorând-o, Shaidar Haran răzui fluidele de pe cuțit în cour'souvra. *Cristalul deveni roz-lăptos, era prima etapă. Dintr-o simplă mișcare a încheieturii, Myrddraalul aruncă apoi „capcana sufletului" deasupra lacului de lavă topită pentru a doua etapă. Colivia din aur și cristal descrise un semicerc în aer și se opri brusc, plutind chiar în locul unde părea să se afle Puțul, gaura sfredelită cu atât de mult timp în urmă, locul unde Pânza era cea mai subțire.*

Moghedien uită de Myrddraal. Își întinse mâinile înspre Puț.

– Îndurare, Mare Senior!

Nu observase niciodată ca Marele Senior al Întunericului să fi arătat vreodată îndurare, însă, dacă ar fi fost închisă într-o celulă împreună cu o haită de lupi turbați sau cu un darath care năpârlea, l-ar fi implorat același lucru. În circumstanțele potrivite, implorai chiar și imposibilul. Cour'souvra *atârna în aer, rotindu-se încet, scăpărând intermitent în lumina văpăilor de jos.*

– Ți-am slujit din toată inima, Mare Senior. Îți cer îndurare. Te implor! ÎNDURAREEEE!

ÎMI POȚI SLUJI ÎN CONTINUARE.

Vocea o făcu să cadă într-o stare de extaz inimaginabil, dar, în aceeași clipă, „capcana sufletului" străluci ca un soare și, în toiul exploziei, ea resimți o asemenea durere, de parcă ar fi fost scufundată în lava clocotitoare. Acestea se amestecară, iar ea urlă, zvârcolindu-se ca o nebună, zbătându-se din cauza durerii nemărginite, până când Vârstele trecură, până când nu mai rămase nimic, decât agonie și amintirea acesteia. Acel mic gest de îndurare a întunericului o copleși.

Moghedien se mișcă pe pat. Încă nu. Te rog!

Abia dacă o recunoscu pe femeia care intră în cortul unde era ţinută prizonieră.

Te rog, ţipă ea în străfundurile minţii.

Femeia mânui Puterea ca să producă o lumină, iar Moghedien văzu doar lumina.

Cufundată în somn, ea începu să tremure, vibrând din cap până în picioare. Te rog!

Femeia care-şi spunea Aran'gar şi o cheamă pe Moghedien pe nume invocă Puţul Osândei şi...

– Trezeşte-te, femeie, se auzi o voce care suna ca nişte oase ce se sfărâmau şi Moghedien îşi deschise brusc ochii.

Aproape că-şi dori să adoarmă la loc.

Deşi pereţii din piatră ai micii ei închisori n-aveau nici uşă, nici ferestre şi cu toate că nu exista niciun glob fosforescent, nici măcar un felinar, lumina pătrundea de undeva. Nu ştia de câte zile se afla acolo, ci doar că mâncarea aceea fără gust apărea la intervale neregulate, că singura găleată care-i servea drept toaletă era golită la intervale şi mai neregulate şi că săpunul şi apa parfumată îi erau lăsate cumva ca să se spele. Nu era sigură dacă ăsta era un gest de îndurare sau nu; încântarea de a vedea o găleată cu apă îi aminti cât de jos decăzuse. Shaidar Haran se afla în celulă cu ea.

Se dădu repede jos din pat şi, îngenunchind, îşi lipi fruntea de pardoseala din piatră. Moghedien făcuse întotdeauna tot ce fusese nevoie pentru a supravieţui, iar Myrddraalul fusese bucuros s-o înveţe ceea ce trebuia să facă.

– Te întâmpin bucuros, *Mia'cova.*

Acest nume îi ardea limba. Însemna „Cel Care Mă Deţine" sau, mai simplu, „Stăpâna Mea". Pavăza ciudată pe care Shaidar Haran o folosise în cazul ei – şi Myrddraalul reuşise asta – nu era vizibilă, însă ei nici nu-i trecu prin minte să mânuiască Puterea. Adevărata Putere îi era negată, firește – putea fi atinsă doar cu binecuvântarea Marelui Senior –, dar Izvorul era chinuitor, cu toate că strălucirea aproape imperceptibilă părea oarecum ciudată. Ea nu se gândi să-l întrebuinţeze. De fiecare dată când o vizita, Myrddraalul îi arăta „capcana sufletului". Era extrem de dureros când conduceai Puterea prea aproape de propriul tău *cour'souvra.* Cu cât erai mai aproape, cu atât durerea era mai mare. Aflându-se atât de aproape, ea nu credea că va supravieţui unei simple atingeri a Izvorului. Iar asta era cea mai mică dintre pericolele „capcanei sufletului".

Shaidar Haran chicoti – un sunet de piele uscată şi crăpată. Încă un lucru diferit la acest Myrddraal. Mult mai necruţători decât trolocii, care erau doar însetaţi de sânge, Myrddraalii erau nişte fiinţe reci şi impasibile. Şi totuşi, Shaidar Haran se arăta adesea amuzat. Până atunci, ea se considera norocoasă că se alesese doar cu vânătăi. Multe femei s-ar fi aflat la un pas de nebunie, dacă n-ar fi fost nebune deja.

– Şi eşti la fel de nerăbdătoare să te supui? întrebă acea voce stridentă.

– Da, sunt nerăbdătoare să mă supun, *Mia'cova*.

Orice era necesar ca să supravieţuiască. Dar ei i se tăie respiraţia atunci când nişte degete reci i se încâlciră brusc în păr. Se chinui să se ridice singură în picioare, însă tot se simţi trasă în sus. Cel puţin, de astă dată, rămase cu picioarele pe pământ. Myrddraalul o privi cu atenţie, cu o faţă inexpresivă. Aducându-şi aminte de ultimele vizite, ea făcu un efort să nu tresară, sau să nu ţipe, sau să nu îmbrăţişeze, pur şi simplu, *saidarul* şi să pună capăt la tot.

– Închide ochii, îi ceru creatura Umbrei, şi ţine-i aşa până îţi voi porunci să-i deschizi.

Moghedien se conformă. Una dintre lecţiile lui Shaidar Haran fusese supunerea imediată. Şi-apoi, dacă-şi ţinea ochii închişi, putea încerca să-şi imagineze că se afla altundeva. Orice era nevoie.

Dintr-odată, mâna înfiptă în părul ei o împinse cu putere în faţă. Moghedien ţipă fără să vrea. Myrddraalul intenţionase s-o izbească de perete. Îşi întinse mâinile pentru a se apăra, iar Shaidar Haran îi dădu drumul. Mândra Rătăcită se împletici cel puţin zece paşi, deşi celula ei n-avea nici zece paşi de la un colţ la altul. Fum de lemne; simţea un miros slab de fum de lemne. Cu toate astea, îşi ţinu ochii închişi. Intenţiona să continue doar cu vânătăi, cât mai puţine vânătăi cu putinţă, timp cât mai îndelungat.

– Poţi deschide ochii, zise vocea groasă.

Şi-i deschise cu grijă. Vorbitorul era un tânăr înalt, cu umeri laţi, care purta cizme negre, pantaloni şi o bluză albă, vaporoasă, descheiată la piept. Acesta o privea cu nişte ochi uimitor de albaştri dintr-un fotoliu adânc şi capitonat, aşezat în faţa unui şemineu unde limbile de foc se prelingeau de-a lungul buştenilor. Moghedien era într-o încăpere cu lambriuri, care ar fi putut aparţine unui negustor bogat sau unui nobil de rang inferior ale acelor vremuri. Mobila era sculptată şi poleită cu aur, iar covoarele, ţesute cu arabescuri roşii şi aurii. N-avea nicio îndoială însă că

încăperea se afla undeva aproape de Shayol Ghul; nu-i lăsa impresia că era în *Tel'aran'rhiod*, cealaltă posibilitate şi singura. Întorcându-şi capul într-o parte şi-n alta, inspiră adânc. Myrddraalul dispăruse. Legăturile strânse de *cuande* păreau să dispară din jurul pieptului ei.

– Te-ai simţit bine în vacuolă?

Moghedien simţi cum nişte degete reci ca gheaţa i se înfig în craniu. Deşi nu era nici cercetător, nici creator, cunoştea cuvântul. Nici măcar nu-i trecu prin gând să întrebe cum de ştia asta un tânăr al acelor vremuri. Uneori, în Pânză se formau bule, cu toate că cineva ca Mesaana ar spune că asta era o explicaţie prea simplă. Dacă ştiai cum, puteai pătrunde în vacuole şi să le manipulezi la fel ca restul lumii – îşi amintea destul de vag că cercetătorii făcuseră adesea experimente în vacuole –, dar acestea se aflau, în realitate, în afara Pânzei şi uneori se închideau sau se desprindeau, şi se îndepărtau. Nici măcar Mesaana nu putea spune ce se întâmpla – doar că tot ce conţineau acestea la vremea respectivă dispărea pe veci.

– Pentru cât timp? întrebă ea surprinsă că vocea îi era atât de stăpânită, apoi se întoarse către tânărul care şedea acolo şi-şi arăta dinţii albi. Pentru cât timp, te-am întrebat? Sau nu ştii?

– Am văzut că ai sosit... rosti el, pe urmă tăcu, ridicând un pocal din argint de pe masa de lângă fotoliul în care şedea, în vreme ce ochii îi zâmbeau peste marginea acestuia în timp ce bea... alaltăieri-seară.

Moghedien răsuflă uşurată. Singurul motiv pentru care cineva şi-ar fi dorit să intre într-o vacuolă era pentru că timpul se scurgea diferit acolo, uneori mai încet, alteori mai repede. Uneori mult prea repede. N-ar fi fost deloc surprinsă să afle că Marele Senior o întemniţase pentru o sută de ani sau o mie şi că va fi eliberată într-o lume deja a lui, că va fi nevoită să mănânce stârvuri, pe când ceilalţi Rătăciţi se vor afla pe culmi. Era încă una dintre Rătăciţi, cel puţin în mintea ei. Până când Marele Senior însuşi va spune că nu mai este. Deşi n-auzise să fi fost eliberat cineva odată ce „capcana sufletului" era activată, ea va găsi o cale. Mereu exista o cale pentru cei precauţi, pe când cei care numeau precauţia laşitate eşuau. Ea însăşi dusese vreo câţiva dintre aşa-zişii curajoşi la Shayol Ghul, ca să fie iniţiaţi în tainele cristalului *cour'souvra*.

Brusc, îşi dădu seama că individul din faţa ei ştia foarte mult pentru o Iscoadă a Celui Întunecat, mai ales unul abia trecut de

douăzeci de ani. El își azvârli un picior peste un braț al fotoliului, tolănindu-se cu nesimțire sub privirea ei scrutătoare. Graendal l-ar fi înhățat dacă ar fi avut statutul sau puterea; doar bărbia prea puternică îl împiedica să fie chipeș. Moghedien nu știa să fi văzut vreodată ochi atât de albaștri. Insolența cu care o privea bărbatul, chinurile la care o supusese Shaidar Haran, Izvorul care o chema și Myrddraalul care dispăruse, toate acestea o îndemnau să-i dea o lecție acestei tinere Iscoade a Celui Întunecat încât să n-o uite niciodată. Oricum, veșmintele ei murdare jucau rolul lor; deși ea mai mirosea vag a parfumul din apa de spălat, nu reușise să spele și rochia de lână aspră pe care o purtase atunci când fugise de Egwene al'Vere și care se rupsese în timp ce coborâse în Puț. Precauția prevala – acea încăpere trebuie să se fi aflat aproape de Shayol Ghul –, dar nu în totalitate.

– Cum te cheamă? îl întrebă ea. Știi cu cine vorbești?

– Da, știu, Moghedien. Poți să-mi spui Moridin.

Lui Moghedien i se tăie respirația. Nu din cauza numelui; orice nerod putea afirma că era Moartea. Însă un punct mic și negru, abia vizibil, trecu peste unul din acei ochi albaștri și apoi peste celălalt, fără să-și schimbe traseul. Acest Moridin atinsese Adevărata Putere, și nu doar o dată. De mai multe ori. Ea știa că, în afară de al'Thor, și alți bărbați care conduceau Puterea supraviețuiseră în acele vremuri – acest individ era de-o măsură cu al'Thor –, doar că nu se așteptase ca Marele Senior să îngăduie o asemenea onoare. O onoare cu un zălog, după cum știa orice Rătăcit. Pe termen lung, Adevărata Putere îți dădea mai multă dependență decât Puterea; o dorință arzătoare putea înăbuși dorința de a sustrage mai mult *saidar* sau *saidin*, totuși Moghedien nu credea că dorința era suficient de arzătoare încât să reziste Puterii Supreme, nu odată ce în fața ochilor îți apărea un *saa*. Prețul final era diferit, deși nu mai puțin îngrozitor.

– Ai primit o distincție mai mare decât îți dai seama, adăugă ea, apoi, ca și cum rochia murdară ar fi fost croită din cel mai fin material, femeia se așeză în fotoliul din fața bărbatului. Servește-mă cu niște vin și am să-ți povestesc. Doar douăzeci și nouă au primit...

– Ai înțeles greșit, Moghedien, izbucni el în râs, spre uluirea ei. Îi slujești în continuare Marelui Senior, dar nu așa cum ai făcut-o până acum. Vremurile în care ți-ai făcut propriul joc au trecut.

Dacă n-ai fi reuşit cumva să faci şi ceva bun din întâmplare, ai fi fost moartă deja.

– Sunt una dintre Rătăciţi, băiete, replică ea.

Precauţia lăsă locul furiei. Ea îşi îndreptă spatele şi-l înfruntă cu toată experienţa unei Vârste care o făcea pe cea din care venea el să pară una a colibelor din lut. Datorită experienţei pe care o avea ea, şi în unele cazuri vizând Puterea, nimeni n-o întrecea. Moghedien fu cât pe ce să îmbrăţişeze Izvorul, fără să-i pese cât de aproape se afla Shayol Ghul.

– Probabil că mama ta mi-a rostit numele ca să te sperie nu cu mulţi ani în urmă. Ar trebui să ştii că pe bărbaţii în toată firea, care te-ar putea strivi în picioare ca pe o cârpă, îi treceau toate năduşelile când îl auzeau. Ai grijă cum vorbeşti cu mine!

El îşi vârî mâna în gulerul deschis al cămăşii, iar ea îşi lipi limba de cerul gurii. Moghedien îşi pironi ochii asupra cuştii mici din fire de aur şi cristal roşu ca sângele, pe care el o scoase la iveală şi atârna de un şnur. Lui Moghedien i se păru că el vârâse una asemănătoare în cămaşă, însă n-avea ochi decât pentru a ei. Cu siguranţă era a ei. El mângâia colivia cu degetul mare şi ea simţea acea mângâiere atingându-i mintea, sufletul. Pentru a pătrunde într-o „capcană a sufletului" nu era nevoie să aplici mai multă presiune decât folosea el. Ea ar fi putut să se afle în celălalt colţ al lumii sau mai departe şi n-ar fi avut nici cea mai mică importanţă. Acea parte din ea care era *ea* va fi separată; va vedea în continuare cu ochii şi va auzi cu urechile, va simţi gusturi diferite pe limbă şi va simţi atingerile, dar va fi neajutorată precum o maşinărie ascultând poruncile celui care deţinea *cour'souvra*. Fie că exista sau nu o cale de scăpare, o „capcană a sufletului" era exact ceea ce insinua şi denumirea. Ea simţea cum îşi pierdea culoarea din obraji.

– Înţelegi acum? o iscodi el. Îl vei sluji în continuare pe Marele Senior, doar că vei face după cum voi porunci eu.

– Înţeleg, *Mia'cova*, răspunse ea mecanic.

El râse din nou batjocoritor şi vârî colivia la loc sub cămaşă.

– Nu e nevoie de ea, de vreme ce ţi-ai învăţat lecţia. Îţi voi spune Moghedien, iar tu mi te vei adresa cu numele Moridin. Eşti în continuare una dintre Rătăciţi. Cine te poate înlocui?

– Da, firește, Moridin, rosti ea fără vlagă.

Indiferent ce zicea el, ea ştia că avea un stăpân.

CAPITOLUL 26

Cuvinte irevocabile

Morgase stătea întinsă în pat şi privea tavanul prin întunericul luminat de razele Lunii, încercând să se gândească la fiica ei. Era acoperită doar cu un cearşaf subţire de pânză, însă, din cauza căldurii, transpira în cămaşa de noapte din lână groasă, încheiată până la gât. Sudoarea n-avea nicio importanţă. Indiferent câte băi făcea sau cât de fierbinte era apa, nu se simţea niciodată curată. Elayne trebuie să se fi aflat în siguranţă în Turnul Alb. Uneori, i se părea că trecuse o veşnicie de când nu mai avea încredere în Aes Sedai, deşi, paradoxal, Turnul era cel mai sigur loc din lume pentru Elayne. Încercă să se gândească la Gawyn – probabil că era în Tar Valon împreună cu sora lui, mândrindu-se cu ea şi atât de dornic de a-i oferi protecţie atunci când va avea nevoie – şi la Galad – de ce n-o lăsau să-l vadă? Îl iubea la fel de mult ca şi când ar fi ieşit din pântecul ei şi, în multe privinţe, el avea nevoie de dragostea ei mai mult decât ceilalţi doi. Se străduí să se gândească la ei. Era greu să se gândească la ceva, exceptând... Ochii ei mari se zgâiau în sus, prin întuneric, inundaţi de lacrimi.

Crezuse mereu că era suficient de curajoasă încât să facă tot ceea ce era nevoie, să înfrunte tot ceea ce-i ieşea în cale; avusese mereu convingerea că-şi va regăsi stăpânirea de sine şi să continue

lupta. Într-un ceas, care păruse o veşnicie, fără să-i lase decât câteva vânătăi care începeau să se vindece deja, Rhadam Asunawa reuşise s-o înveţe altceva. Eamon Valda încheiase pregătirea sa cu o singură întrebare. Rana pe care răspunsul ei i-o lăsase în suflet nu se vindecase. Ar fi trebuit să se întoarcă la Asunawa şi să-i spună să-i facă de petrecanie. Ar fi trebuit să... Se ruga ca Elayne să fie în siguranţă. Poate că nu era corect să nădăjduiască mai mult pentru Elayne decât pentru Galad sau Gawyn, dar Elayne urma să fie Regina Andorului. Turnul nu va rata ocazia de a aşeza o Aes Sedai pe Tronul Leului. Dacă ar putea-o vedea pe Elayne, dacă şi-ar putea vedea copiii încă o dată!

Auzi un foşnet în întunericul din încăpere şi-şi ţinu respiraţia, luptându-se să nu tremure. Lumina difuză a Lunii abia dacă îi îngăduia să discearnă stâlpii baldachinului. Cu o zi în urmă, Valda şi Asunawa plecaseră călare din Amador, luând-o înspre miazănoapte, împreună cu mii de Mantii Albe ca să-l înfrunte pe Profet, însă dacă Valda se întorsese, dacă el...

În întuneric se contură silueta unei femei, prea scundă ca să fie Lini.

– M-am gândit eu că eşti trează, se auzi vocea blândă a lui Breane. Bea asta. Te va ajuta.

Femeia cairhieană îi întinsei lui Morgase o cupă din argint. Conţinutul acesteia degaja un miros acru.

– Aşteaptă până vei fi chemată ca să-mi aduci ceva de băut! izbucni ea, împingând cupa, iar lichidul cald îi picură pe mână şi pe cearşaful din pânză. Eram pe punctul de a adormi când ai dat buzna, minţi ea. Pleacă!

În loc să se supună, femeia rămase locului şi o privi cu faţa umbrită. Morgase n-o plăcea pe Breane Taborwin. Chiar dacă Breane era, într-adevăr, de viţă nobilă, însă decăzuse, cum susţinea ea uneori, sau era doar o simplă servitoare care învăţase să-i imite pe cei de rang superior, aceasta se supunea când voia ea şi-şi dădea drumul la gură fără oprelişti. După cum dovedea chiar în acel moment.

– Te tângui ca o oaie, Morgase Trakand.

Deşi joasă, în vocea ei se simţea furia. Trânti cupa pe noptieră, iar o mare parte din conţinutul acesteia se vărsă.

– Alţii au avut parte de altele şi mai rele. Din fericire, ai supravieţuit. Nu ţi-ai rupt niciun os; mintea ţi-a rămas întreagă. Rabdă; lasă trecutul în urmă şi vezi-ţi mai departe de viaţă. Ai fost

atât de iritată, încât oamenii umblă în vârful picioarelor, până şi Jupânul Gill. Lamgwin abia dacă a închis un ochi în ultimele trei nopţi.

Morgase începea să se enerveze; nici măcar în Andor servitorii nu vorbeau astfel. O apucă strâns de braţ pe femeie, dar îngrijorarea se lupta cu supărarea.

– N-au aflat, nu-i aşa?

Dacă ar fi aflat, ar fi încercat s-o răzbune, s-o salveze. Numai că şi-ar fi pierdut vieţile. La fel şi Tallanvor.

– Lini şi cu mine le-am acoperit ochii cu fâşii de pânză, surâse dispreţuitor Breane, retrăgându-şi mâna, apoi fluturându-şi-o iar către ea. Dacă l-aş putea salva pe Lamgwin, le-aş povesti cum te mai tânguieşti. El vede Lumina care străluceşte în tine; eu văd o femeie care n-are curajul să înfrunte ziua de azi. N-am să-ţi îngădui să-l distrugi cu laşitatea ta.

Laşitate. Morgase fu cuprinsă de furie, dar nu reuşi să scoată un cuvânt. Strânse cearşaful între degete. Nu credea că ar fi fost în stare să decidă cu sânge-rece să se culce cu Valda şi, dacă ar fi făcut-o, ar fi trăit cu asta. Aşa credea. Era cu totul altceva să accepte pentru că se temea de sforile înnodate şi de acele lui Asunawa şi alta fiindcă se temea că el va deveni şi mai rău. Oricât ţipase din cauza tratamentelor lui Asunawa, Valda era acela care-i arătase limitele curajului ei. Era mai slabă decât crezuse ea. Atingerile lui Valda, patul lui puteau fi uitate în timp, totuşi ea nu va reuşi niciodată să scape de ruşinea acelui „da" de pe buzele ei. Breane îi arunca adevărul în faţă, iar ea nu ştia ce răspuns să-i dea.

Fu salvată de zgomotul paşilor care răzbătea din camera cealaltă. Uşa dormitorului se deschise larg. Bărbatul care alergase până atunci se opri şi păşi înăuntru.

– Eşti trează. Prea bine, zise Tallanvor după o clipă.

Inima începu să-i bată din nou şi ea îşi recăpătă suflul. Morgase încercă să-i dea drumul mâinii lui Breane – nu-şi amintea când o apucase de ea –, însă, spre surprinderea ei, femeia i-o mai strânse o dată înainte s-o elibereze din strânsoare.

– Se întâmplă ceva, continuă Tallanvor apropiindu-se de singura fereastră.

Trăgându-se într-o parte, ca şi când nu voia să fie văzut, el privi în noapte. Lumina Lunii îi contura silueta înaltă.

– Jupâne Gill, intră şi spune ce-ai văzut.

Un cap își făcu apariția în prag, chelia din vârf lucind în întuneric. În spate, în cealaltă încăpere, se mișca o umbră mătăhăloasă. Era Lamgwin Dorn. Dându-și seama că ea era încă în pat, Basel Gill își îndreptă privirea în altă parte, cu toate că, probabil, nu reușea să discearnă decât patul. Jupânul Gill era și mai mătăhălos decât Lamgwin, însă nu la fel de înalt.

– Îți cer iertare, Regina mea. N-am vrut să...

Își drese tare glasul, apoi începu să-și târșâiască zgomotos cizmele pe podea. Dacă ar fi purtat o tichie, ar fi întors-o în mâini sau ar fi frământat-o agitat.

– Mă aflam în Coridorul Lung, în drum spre... spre...

„Latrină" era cuvântul pe care nu reușea să-l rostească.

– Oricum, am aruncat o privire pe fereastră și am văzut o... o pasăre mare, cred... aterizând pe baraca din sud.

– O pasăre! exclamă Lini și vocea ei ascuțită îl făcu pe Jupânul Gill să se dea din prag și să pătrundă în odaie.

Sau o fi fost un ghiont pe care-l simți în coaste. De obicei, Lini profita de toate avantajele pe care i le oferea părul ei cărunt. Ea se furișă pe lângă el, legându-și cordonul halatului.

– Neghiobi! Prostănaci cu creierul cât o nucă! Ați trezit-o pe Re...!

Ea tăcu, tușind violent. Deși Lini nu uitase că fusese dădaca lui Morgase și a mamei acesteia, ea avea grijă întotdeauna să nu spună ceva din greșeală în prezența celorlalți. Era supărată că o făcuse în acel moment, iar asta se simțea în vocea ei.

– Ați trezit-o pe Regină pentru o *pasăre*! se răsti ea atingându-și ușor boneta, apoi își vârî înăuntru cele câteva șuvițe de păr care-i ieșiseră în timpul somnului. Ai tras la măsea, Basel Gill?

Și Morgase se întreba același lucru.

– Nu știu dacă a fost o pasăre, protestă Jupânul Gill. Nu semăna cu o pasăre, dar ce altceva mai poate zbura, în afară de lilieci? Era mare. Niște bărbați au coborât de pe spatele ei și au mai rămas câțiva pe gâtul creaturii, când aceasta și-a luat zborul. În timp ce-mi trăgeam palme ca să mă trezesc, o altă astfel de... creatură... a aterizat, de pe care coborâră mai mulți bărbați, apoi mai veni una. Atunci am hotărât că era vremea să-i spun Seniorului Tallanvor.

Lini nu pufni, dar Morgase aproape că-i simțea privirea, care nu era ațintită asupra ei. Bărbatul care-și părăsise hanul ca s-o urmeze pe ea cu siguranță că o simțea.

– Jur pe Lumină că spun adevărul, Regina mea, insistă el.

– Lumină! se auzi ca un ecou vocea lui Tallanvor. Ceva... ceva tocmai a aterizat pe baraca din sud.

Morgase nu-l mai văzuse niciodată atât de tulburat. Nu-şi dorea decât să-i facă pe toţi să plece şi s-o lase singură, în durerea ei, însă acest lucru părea imposibil. Tallanvor era mai rău decât Breane în multe privinţe. Mult mai rău.

– Halatul meu, rosti ea şi, pentru prima oară, Breane se grăbi să-i întindă unul.

Jupânul Gill îşi întoarse repede capul către perete atunci când ea coborî din pat şi îmbrăcă halatul de mătase.

Ea se apropie cu paşi mari de fereastră în timp ce-şi lega cordonul. Baraca lungă dinspre sud domina curtea largă. Era o clădire înaltă, cu patru etaje, din piatră întunecată, fără acoperiş. Nicio lumină nu era aprinsă în Fortăreaţă. Totul era cufundat în linişte şi tăcere.

– Nu văd nimic, Tallanvor.

El o trase în spate.

– Priveşte, doar, îi spuse el.

Odinioară, i-ar fi părut rău dacă el şi-ar fi luat mâna de pe umărul ei şi s-ar fi înfuriat atât pe regretul ei, cât şi pe tonul lui. După episodul cu Valda se simţea uşurată, dar şi înfuriată în acelaşi timp fiindcă el folosea un astfel de ton. Tallanvor era mult prea obraznic, mult prea încăpăţânat, prea tânăr. Nu cu mult mai mare decât Galad.

Umbrele se mişcau odată cu Luna, însă nimic altceva nu se clintea. În depărtare, în oraşul Amador, un câine lătra, iar alţii îi răspundeau. Apoi, tocmai când deschise gura ca să le spună lui Tallanvor şi celorlalţi să plece, o umbră întunecată de pe acoperişul barăcii masive ţopăi şi se aruncă în gol.

„Ceva", îi spusese Tallanvor, dar nici ea n-avea o denumire mai potrivită. O imitaţie a unui trup lung care părea mai gros decât înălţimea unui bărbat; nişte aripi mari, cu oase, ca ale liliecilor se adunară când creatura plonjă înspre curte; o siluetă, un bărbat, şedea pe gâtul subţire şi unduitor. Pe urmă aripile se desfăcură, iar acel... ceva... ţâşni în sus, blocând lumina Lunii atunci când trecu deasupra capului ei, lăsând în urmă o coadă lungă şi subţire.

Morgase închise gura încet. Singurul lucru care-i veni în minte era „Creaturile Umbrei". Trolocii şi Myrddraalii nu erau singurele creaturi ciudate ale Celui Întunecat din Mana Pustiitoare, o

regiune îndepărtată, situată la miazănoapte, pervertită în întregime de Cel Întunecat. Nu învățase nimic despre așa ceva, dar profesoarele ei din Turn ziceau că pe acel tărâm trăiau creaturi pe care nimeni nu le văzuse limpede și nu trăise suficient ca să le descrie. Cum de ajunseseră atât de departe, în sud?

Brusc, un fascicul de lumină, însoțit de un bubuit puternic, apăru în direcția unde se aflau porțile mari și din nou, în alte două locuri de-a lungul marelui zid exterior. Și acolo erau porți, credea ea.

– Ce naiba a fost asta? bombăni Tallanvor, într-un moment de tăcere, înainte ca semnalele de alarmă ale gongurilor să răsune în întuneric.

Se auziră strigăte, țipete și urlete răgușite scoase parcă de un soi de corn. Văpăile țâșniră cu un bubuit de tunet, pe urmă iar, în altă parte.

– Puterea, răspunse Morgase cu respirația întretăiată.

Cu toate că nu prea putea mânui Puterea sau foarte slab, reușea s-o recunoască. Și tot ce știa despre Creaturile Umbrei dispăru din mintea ei.

– Trebuie... trebuie să fie Aes Sedai.

Auzi cum cineva își ținu răsuflarea în spatele ei; Lini sau Breane. Basel Gill bombăni exultat „Aes Sedai", iar Lamgwin murmură ceva prea încet ca ea să poată înțelege. Afară, în întuneric, se auzi sunetul metalului pe metal; focul trosnea și fulgerul brăzda cerul senin. Peste tot acel vacarm răzbătu, în sfârșit, dangătul slab al clopotelor din oraș, deși erau ciudat de puține.

– Aes Sedai, rosti Tallanvor nesigur. De ce acum? Ca să te salveze, Morgase? Credeam că nu pot folosi Puterea împotriva oamenilor, ci doar împotriva Creaturilor Umbrei. Și-apoi, dacă nici înaripata n-a fost o Creatură a Umbrei, atunci nu știu ce o fi fost.

– Habar n-ai despre ce vorbești! îl înfruntă ea cu înverșunare. Tu...!

Săgeata trasă de o arbaletă se izbi de rama ferestrei, aruncând în aer bucăți de piatră; simți o adiere când aceasta trecu printre ei și se implântă în unul dintre stâlpii baldachinului, cu un zgomot puternic. Câțiva centimetri mai la dreapta și toate necazurile ei ar fi luat sfârșit.

Nu se clinti, dar Tallanvor o trase de lângă fereastră, blestemând. Chiar și la lumina Lunii, îi văzu fața încruntată când o

privi cu atenţie. Pentru o clipă, i se păru că el ar vrea să-i atingă obrazul; dacă ar fi făcut-o, nu ştia dacă ar fi început să plângă sau să fi ţipat, sau dacă i-ar fi poruncit s-o lase în pace pe veci, sau...

În schimb, el adăugă:

– Mai degrabă sunt bărbaţii aceia, Shamin sau cum şi-o fi zicând.

El se încăpăţâna să creadă acele poveşti ciudate şi imposibile care pătrunseseră chiar şi în Fortăreaţă.

– Cred că te pot scoate de aici imediat; peste tot va fi haos. Vino cu mine! strigă el cuprinzând-o de braţ.

Ea nu-l corectă, fiindcă puţini oameni ştiau ceva despre Putere, darămite despre diferenţa dintre *saidar* şi *saidin*. Ideea lui era destul de tentantă. Ar putea fugi în haosul bătăliei.

– Vrei s-o scoţi afară, în infernul acela?! ţipă Lini.

Luminile pâlpâitoare acopereau Luna ce se vedea de la fereastră, iar trosnetele şi bubuiturile amplificau strigătele oamenilor şi ale săbiilor.

– Te credeam mai înţelept, Martyn Tallanvor. „Doar proştii suflă în corn sau muşcă din flăcări." Ai auzit-o când a spus că sunt femeile Aes Sedai. Crezi că ea nu ştie? Chiar crezi asta?

– Seniore, dacă sunt femeile Aes Sedai... începu Jupânul Gill.

Tallanvor îi eliberă braţul şi începu să bombăne, dorindu-şi să fi avut o sabie. Pedron Niall îi îngăduise să-şi păstreze sabia; Eamon Valda nu era de încredere.

Preţ de o clipă, înlăuntrul ei se cuibări dezamăgirea. Dacă Martyn ar fi insistat şi ar fi târât-o după el... Ce se întâmpla cu ea? Dacă el ar fi încercat s-o târască undeva dintr-un motiv sau altul, l-ar fi pedepsit. Trebuia să-şi regăsească stăpânirea de sine. Valda îi zdruncinase încrederea – nu, i-o făcuse bucăţi –, însă ea trebuia să se agaţe de acele bucăţi şi să le lipească la loc. Cumva. Dacă avea rost ca bucăţile alea să fie lipite la loc.

– Atunci, măcar pot afla ce se întâmplă, mârâi Tallanvor îndreptându-se cu paşi mari către uşă. Dacă nu sunt femeile Aes Sedai...

– Nu! Stai aici! Te rog.

Ea se bucura că era semiîntuneric, deoarece acesta îi ascundea roşeaţa din obraji. Ar fi preferat să-şi muşte limba decât să rostească ultimele cuvinte, dar ele îi scăpaseră înainte să-şi dea seama.

– Vei rămâne aici ca s-o păzeşti pe Regina ta, aşa cum ar trebui, continuă ea pe un ton mai ferm.

În lumina slabă, îi vedea totuşi faţa, iar reverenţa lui părea destul de cuviincioasă, cu toate astea, ar fi pus rămăşag pe ultimul bănuţ că era furios.

– Voi fi în anticameră.

Furia se simţea, într-adevăr, în vocea lui. Pentru prima oară însă, ei nu-i păsa nici cât de furios era, nici cât de puţin ascundea acest lucru. Era foarte posibil să-l omoare chiar ea cu mâinile ei pe acel bărbat enervant, dar el n-avea să moară în noaptea aceea, răpus de soldaţi, fără să ştie totuşi de care parte era.

Nu mai era cale să se ducă la culcare, chiar şi dacă ar fi putut dormi. Se spălă pe faţă şi pe dinţi, fără să aprindă vreo lampă. Breane şi Lini o ajutară să se îmbrace într-o rochie din mătase albastră cu dungi verzi şi dantelă albă la încheieturi şi sub bărbie. Era rochia potrivită ca să le primească pe Aes Sedai. *Saidarul* se dezlănţuia în noapte. Trebuiau să fie Aes Sedai. Cine altcineva ar fi putut fi?

Când li se alătură bărbaţilor în anticameră, ei şedeau în întuneric, cu excepţia luminii Lunii care pătrundea prin ferestre şi a exploziilor ocazionale produse de Putere. Până şi lumina unei lumânări ar fi putut atrage atenţia. Lamgwin şi Jupânul Gill se ridicară repede de pe scaune, în semn de respect; Tallanvor se ridică mai încet, iar ea n-avu nevoie de lumină ca să ştie că el o privea încruntat. Furioasă că era nevoită să-l ignore – era Regina lui! – şi abia reuşind să-şi stăpânească vocea, îi porunci lui Lamgwin să-i aducă un scaun dintre cele din lemn, cu spătar înalt, de lângă fereastră. Ei se aşezară în tăcere şi aşteptară. Era tăcere din partea lor, cel puţin. Afară, răsunau încă bubuituri şi detunături, cornurile urlau şi oamenii strigau şi, în tot vacarmul acela, ea simţea cum *saidarul* se întetea, apoi scădea, pe urmă se întetea din nou.

Treptat, după un ceas, urgia se domoli şi ulterior se stinse. Vocile încă strigau porunci nedesluşite, răniţii ţipau şi, uneori, se auzea sunetul acelor cornuri ciudate, dar nu se mai percepea sunetul de metal pe metal. *Saidarul* dispăru; era sigură că femeile îl ţineau în continuare în interiorul Fortăreţei, dar nu credea că vreuna dintre ele mai conducea Puterea în acel moment. Toate păreau linişte, după tot vacarmul acela.

Tallanvor se mişcă, însă ea îi făcu semn să se aşeze la loc, înainte ca el să apuce să se ridice în picioare; preţ de o clipă, crezu

că el nu se va supune. Se iveau zorii şi razele soarelui se furişau prin ferestre, luminând faţa încruntată a lui Tallanvor. Ea îşi ţinea mâinile împreunate în poală. Răbdarea era una dintre virtuţile pe care tânărul trebuia să le înveţe. Răbdarea era a doua virtute nobilă, după curaj. Soarele urcă mai mult pe cer. Lini şi Breane începură să şuşotească pe tonuri din ce în ce mai îngrijorate, aruncând priviri în direcţia ei. Tallanvor se încruntă, ochii lui negri erau ca smoala şi şedea ţeapăn în acea haină de un albastru-închis, care-i venea atât de bine. Jupânul Gill se foia, trecându-şi mai întâi o mână, apoi cealaltă peste părul cărunt şi ştergându-şi obrajii rozalii cu o batistă. Lamgwin şedea tolănit pe scaunul lui, ochii obosiţi ai bătăuşului de odinioară făcându-l să pară pe jumătate adormit, dar când îi aruncă o privire lui Breane, un zâmbet fugar îi apăru pe faţa cu cicatrici şi nasul rupt. Morgase se concentra asupra respiraţiei ei, făcând aceleaşi exerciţii din perioada pe care o petrecuse în Turn. Răbdare. Dacă cineva nu-şi va face apariţia în curând, ea va rosti nişte cuvinte aspre, Aes Sedai sau nu!

Morgase tresări fără să vrea când auzi o bătaie bruscă în uşa care dădea în coridor. Înainte să apuce să-i spună lui Breane să vadă cine era, uşa se deschise larg, trântindu-se de perete. Morgase se holbă la persoana care intră.

Un bărbat înalt, oacheş, cu nasul coroiat o privea cu răceală. Mânerul lung al sabiei se ridica deasupra umerilor lui. O armură ciudată îi acoperea pieptul. Era alcătuită din plăci suprapuse lăcuite şi lucioase, aurii şi negre. De şold îi atârna un coif care semăna cu un cap de insectă. Era negru, şi auriu, şi verde, prevăzut cu trei pene verzi, lungi şi subţiri. Alţi doi bărbaţi cu armuri ca a lui îşi făcură apariţia în urma sa, cu coifurile pe cap, însă fără pene; armurile lor păreau mai degrabă vopsite, nu lăcuite. Bărbaţii îşi ţineau arbaletele pregătite. Mai mulţi aşteptau pe coridor, cu suliţe cu ciucuri aurii şi negri.

Tallanvor şi Lamgwin, până şi îndesatul Jupân Gill se ridicară în picioare, poziţionându-se între ea şi musafirii săi ciudaţi. Morgase se văzu nevoită să treacă printre ei.

Bărbatul cu nasul coroiat îşi aţinti ochii asupra ei, înainte ca Morgase să apuce să ceară o explicaţie.

– Tu eşti Morgase, Regina Andorului?

Vocea lui era aspră şi stâlcea cuvintele atât de mult, încât ea abia înţelese. El nu aşteptă răspunsul ei.

– Vei veni cu mine. Singură, adăugă el când Tallanvor, Lamgwin şi Jupânul Gill făcură un pas în faţă.

Bărbaţii cu arbaletele îşi pregătiră armele; săgeţile grele păreau a fi făcute să străpungă orice armură; un om abia dacă putea s-o încetinească.

– N-am nimic împotrivă ca oamenii mei să rămână aici până mă voi întoarce, rosti ea mai calmă decât se simţea.

Cine erau acei oameni? Cunoştea accentele tuturor neamurilor, le ştia armurile.

– Sunt sigură că vei avea mare grijă să fiu în siguranţă, Căpitane...?

El nu-şi rosti numele, ci îi făcu un semn scurt din cap să-l urmeze. Spre marea ei uşurare, Tallanvor nu se împotrivi, în ciuda privirii lui ucigătoare. Spre marea ei iritare, Jupânul Gil şi Lamgwin se uitară la el înainte să facă un pas în spate.

Când ieşiră pe coridor, soldaţii o înconjurară, iar bărbatul cu nasul coroiat şi ceilalţi doi cu arbaletele o luară în faţă. O gardă de onoare, încerca ea să se convingă. La un timp atât de scurt după o bătălie, era mai mult decât nesăbuinţă să te plimbi nepăzit; ar putea exista opozanţi care să ia ostatici sau să-i omoare pe cei care-i vedeau. Îşi dorea să creadă asta.

Încercă să-i pună întrebări ofiţerului, dar cum acesta nu rostea un cuvânt, nici nu încetinea pasul, nici nu-şi întorcea capul, ea renunţă. Niciunul dintre soldaţi nu se uită la ea; erau bărbaţi cu priviri aspre, asemenea acelora din garda ei, care văzuseră multe bătălii la viaţa lor. Dar cine erau, oare? Cizmele lor loveau pardoseala în acelaşi ritm, răsunând pe coridoarele pustii ale Fortăreţei. Acolo exista prea puţină culoare, nimic frumos, cu excepţia câtorva tapiserii care le înfăţişau pe Mantiile Albe în bătălii sângeroase.

Când conştientiză că soldaţii o conduceau spre Cartierul General al Seniorului Căpitan Comandant, o încercă o senzaţie de greaţă. Reuşise să se obişnuiască într-un mod oarecum plăcut cu acel drum câtă vreme trăise Pedron Niall şi ajunsese să se teamă de el în cele câteva zile de la moartea acestuia. Dar când ieşiră de după un colţ, ea tresări la vederea câtorva zeci de arcaşi mărşăluind în spatele ofiţerului lor. Erau nişte bărbaţi îmbrăcaţi în pantaloni bufanţi şi platoşe din piele, vopsite cu dungi orizontale albastre şi negre. Fiecare bărbat purta o tichie conică din oţel, cu un voal de zale din oţel care le acoperea faţa până la ochi; pe ici, pe colo,

răsăreau vârfurile mustăţilor din spatele voalurilor. Ofiţerul arcaşilor îi făcu o plecăciune bărbatului care conducea garda ei. Acesta abia dacă-şi ridică mâna în semn de salut.

Erau tarabonezi. Nu mai văzuse de ani buni un soldat tarabonez, însă era pregătită să pună rămăşag pe orice că bărbaţii aceia erau tarabonezi în ciuda dungilor acelea. Cu toate astea, n-avea nicio noimă. În Tarabon era haos, fiindcă se purta un război civil între pretendenţii la tron şi cei juraţi Dragonului. Tarabon n-ar fi reuşit niciodată de unul singur să lanseze un astfel de atac asupra oraşului Amador. Doar dacă nu, deşi de necrezut, unul dintre pretendenţi câştigase împotriva celorlalţi, împotriva celor juraţi Dragonului, şi... Era imposibil şi nici nu explica prezenţa acelor soldaţi cu armuri ciudate sau a creaturilor acelea înaripate, sau...

Credea că văzuse toate ciudăţeniile şi cunoscuse senzaţia de greaţă. Apoi ea şi gărzile ei ieşiră de după un alt colţ şi întâlniră două femei.

Una era zveltă, scundă ca o cairhieană şi mai oacheşă decât orice tairen. Purta o rochie albastră, lungă până la glezne; un fulger argintiu se bifurca pe corsajul roşu şi pe părţile laterale ale fustelor ei largi şi despicate. Cealaltă femeie, într-o rochie de un cenuşiu-închis, decolorată, era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor. Părul bălai, care fusese pieptănat până începuse să lucească, îi ajungea până la umeri şi-i încadra ochii verzi. O lesă argintie lega brăţara din argint a femeii mai scunde de lanţul pe care-l purta cea mai înaltă.

Ele se traseră deoparte făcând loc gărzii lui Morgase, iar când ofiţerul cu nasul coroiat murmură pe un ton aproape, dar nu chiar egal: *Der'sul'dam* – Morgase bănui că era cea zveltă; accentul lui nedesluşit era greu de înţeles –, femeia oacheşă înclină uşor din cap, trase de lesă, pe urmă femeia cu părul bălai se lăsă încet jos, cu fruntea lipită de genunchi şi cu palmele întinse pe podea. Morgase şi garda ei trecură mai departe, iar femeia oacheşă se aplecă s-o mângâie afectuos pe cap pe cealaltă, aşa cum ar fi făcut cu un câine; şi mai rău, femeia îngenuncheată îşi ridică privirea, vădind plăcere şi recunoştinţă.

Morgase se străduia din greu să meargă mai departe, să nu se împleticească, să nu vomite. Servilismul era un lucru rău, totuşi era convinsă că femeia supusă putea conduce Puterea. Imposibil! Era confuză şi se întreba dacă nu cumva visa sau trăia vreun coşmar. Se

ruga să fie așa. Înțelese vag că se opriră când trecură alți soldați purtând armuri roșu cu negru, apoi...

Camera de primire a lui Pedron Niall – care era în acel moment a lui Valda sau, mai degrabă, a celui care cucerise fortăreața – era schimbată. Marele soare auriu rămase acolo, fixat în pardoseală, însă toate steagurile cucerite de Niall, pe care Valda le păstrase ca și când ar fi fost ale lui, dispăruseră, la fel și piesele de mobilier, cu excepția jilțului cu sculpturi simple, pe care șezuseră Niall și Valda, și flancat de două paravane înalte și cu picturi lugubre. Unul înfățișa o pasăre de pradă neagră, cu creastă albă și un cioc nemilos, care-și ținea desfăcute aripile cu vârfuri albe, celălalt reprezenta o felină neagră cu pete galbene, care-și ținea laba pe o creatură ce semăna cu o căprioară, jumătate cât ea, cu coarne lungi și drepte și dungi albe.

În încăpere erau câțiva oameni și doar atât apucă să observe, înainte ca o femeie cu fața mohorâtă, îmbrăcată într-o rochie albastră, să păsească în față. Avea capul ras pe jumătate, iar părul care-i mai rămăsese era împletit într-o coadă castanie atârnându-i peste umărul drept. Ochii ei albaștri, plin de dispreț, s-ar fi potrivit cu cei ai vulturului sau ai felinei.

– Te afli în prezența Marii Doamne Suroth, cea care-i conduce pe Cei Care Au Întâietate și care sprijină Reîntoarcerea, intonă ea cu același accent nedeslușit.

Fără niciun avertisment, ofițerul cu nasul coroiat o apucă de ceafă și o făcu să se închine odată cu el. Uluită, nu neapărat pentru că rămăsese fără suflare, îl văzu cum sărută pardoseala.

– Dă-i drumul, Elbar, rosti o altă femeie cu voce tărăgănată. Regina Andorului nu va fi tratată astfel.

Bărbatul se ridică în genunchi, ținându-și capul plecat.

– Mă smeresc, Mare Doamnă. Îți cer iertare.

Vocea lui era la fel de rece și de inflexibilă pe cât îi permitea accentul.

– Nu sunt prea iertătoare pentru așa ceva, Elbar.

Morgase își ridică privirea. Suroth o luă prin surprindere. Era rasă în părțile laterale ale capului, în creștet avea o creastă neagră și foarte lucioasă, iar pe spate i se răsfrângea o coamă.

– Poate când îți vei primi pedeapsa. Anunță-ți întoarcerea, acum! Pleacă!

Fluturându-şi mâna, lăsă să se vadă nişte unghii lungi de cel puţin trei centimetri, primele două de la fiecare mână de un albastru lucios.

Elbar făcu o plecăciune în genunchi, apoi se ridică încet şi se retrase din încăpere mergând cu spatele. Morgase conştientiză pentru prima oară că soldaţii ceilalţi nu-i urmaseră înăuntru. Şi mai înţelese ceva. Bărbatul îi aruncă femeii o ultimă privire înainte să plece, însă, în loc de resentimente pentru cea care-l pedepsise, el părea că... reflecta. Nu va exista nicio pedeapsă; acel schimb de replici fusese stabilit dinainte.

Suroth pluti înspre Morgase, ţinându-şi cu grijă rochia de un albastru-deschis pentru a nu i se zări poalele, albe ca zăpada, prevăzute cu sute de încreţituri. Tulpini brodate şi o abundenţă de flori roşii şi galbene îi împodobeau rochia. În ciuda faptului că plutea, Morgase observă că femeia reveni pe picioarele ei înainte să ajungă la ea.

– Eşti rănită? o întrebă Suroth. Deoarece, dacă eşti rănită, îi voi dubla pedeapsa.

Morgase îşi netezi rochia, evitând să privească direct acel zâmbet fals care nu se oglindea şi în ochii femeii. În schimb, profită de ocazie ca să examineze încăperea. Patru bărbaţi şi patru femei stăteau îngenuncheaţi lângă perete. Toţi erau tineri şi mai mult decât arătoşi, şi toţi purtau... Îşi desprinse repede privirea de la ei. Robele acelea lungi şi albe erau aproape transparente! În capătul îndepărtat al paravanelor, alte două femei stăteau îngenuncheate, una dintre ele purtând o rochie cenuşie, iar cealaltă, o rochie albastră cu un fulger brodat pe ea, legate de lesa argintie de la încheietură la gât. Deşi nu se afla foarte aproape ca să fie sigură, Morgase avea acea certitudine, care îi provoca greaţă, că ambele femei îmbrăcate în veşminte cenuşii mânuiau Puterea.

– Sunt bine, mulţumesc...

O formă uriaşă, brun-roşcată, zăcea întinsă pe jos – poate era un maldăr de piei de vită tăbăcite. Apoi maldărul se mişcă.

– Pe sfânta Lumină, ce este *asta*?!

Încercă să nu se zgâiască, deşi întrebarea îi scăpase fără voia ei.

– Îţi place *lopar*-ul meu?

Suroth se îndepărtă plutind mai repede decât se apropiase. Forma uriaşă îşi înălţă capul rotund ca ea să-l mângâie cu dosul palmei sub bărbie. Lui Morgase i se părea că semăna cu un urs, cu toate că strania creatură avea aproape o înălţime dublă, comparativ

cu cel mai uriaş urs despre care auzise vreodată povestindu-se. În afară de asta, nu era acoperit nici de blană, n-avea nici bot, ci doar nişte cute adânci în jurul ochilor.

– L-am primit pe Almandaragal când era pui, la prima aniversare a zilei mele de naştere. A încercat, fără izbândă, să mă ucidă în acelaşi an, când crescuse doar pe sfert.

În vocea femeii se simţea afecţiunea sinceră. *Lopar*-ul... rânji, lăsând să i se vadă colţii groşi şi ascuţiţi, atunci când Suroth începu să-l mângâie; creatura îşi întinse labele din faţă, scoţându-şi la iveală şi ascunzându-şi ghearele celor şase degete lungi. Apoi începu să toarcă. Semăna cu torsul a o sută de pisici.

– Remarcabil, zise încet Morgase.

Prima aniversare a zilei de naştere? Oare câte încercări de a o ucide pe această femeie existaseră încât să vorbească despre „prima" cu atâta lejeritate?

Lopar-ul gemu scurt când Suroth se îndepărtă de el, pe urmă îşi aşeză repede capul pe labe. În mod tulburător, creatura n-o urmări cu privirea pe stăpâna lui, ci îşi aţinti ochii asupra lui Morgase, aruncând câte o privire scurtă către uşă sau către ferestrele înguste ca nişte fante.

– Oricât de loial ar fi un *lopar*, acesta nu se compară, firește, cu o *damane*, continuă Suroth cu o voce din care afecţiunea dispăruse. Pura şi Jinjin ar putea ucide o sută de asasini înainte ca Almandaragal să clipească.

Auzindu-şi numele, femeile în veşminte albastre traseră de lesele argintii, iar femeile de la capătul lor se îndoiră aşa cum făcuse şi femeia de pe coridor.

– De când ne-am întors, avem mai multe *damane* decât înainte. Acesta este un ţinut de vânătoare bogat pentru *marath'damane*. Pura, adăugă ea cu un aer degajat, a fost cândva o... femeie din Turnul Alb.

Lui Morgase îi tremurau genunchii. Erau Aes Sedai? Privi îndelung spatele îndoit al femeii numite Pura, refuzând să creadă. Nicio Aes Sedai nu putea fi obligată să se ploconească astfel. Orice femeie care putea mânui Puterea, nu doar o Aes Sedai, ar trebui să ia acea lesă şi să-şi curme chinul. Oricare dintre ele ar trebui să facă asta. Nu, Pura nu putea fi Aes Sedai. Morgase se întrebă dacă îi era, oare, îngăduit să ceară un scaun.

– Este foarte... interesant.

Măcar reuşea să-şi stăpânească vocea.

– Dar nu cred că mi-ai cerut să vin aici ca să vorbim despre Aes Sedai.

Firește că nu-i ceruse asta. Suroth se zgâia la ea fără să miște un mușchi, cu excepția degetelor cu unghii lungi de la mâna stângă.

– Thera! strigă brusc femeia cu fața aspră și cu jumătate de cap ras. *Kaf* pentru Marea Doamnă și musafira ei!

Una dintre femeile în robe diafane, cea mai în vârstă, cu toate că era tot tânără, se ridică grațios în picioare. Deși buzele ei trandafirii îi trădau iritarea, se duse repede în spatele paravanului pe care era pictat vulturul și, după câteva clipe, își făcu din nou apariția, ducând în mâini o tavă din argint cu două cești mici și albe. Îngenunchind dinaintea lui Suroth, făcu o plecăciune în timp ce ridică tava, încât conținutul acesteia să fie mai sus decât ea. Morgase clătină din cap; dacă vreunuia dintre servitorii din Andor i s-ar fi cerut să facă asta – sau să poarte o robă! –, ar fi plecat în trombă.

– Cine ești? De unde vii?

Suroth luă una dintre cești cu vârful degetelor și inhală aburii care se ridicau din ea. Încuviințarea ei era mult prea îngăduitoare ca să fie pe placul lui Morgase, totuși se servi și ea cu o ceașcă. După ce luă o înghițitură, se holbă uluită la băutură. Mai negru decât orice ceai, lichidul era, de asemenea, și mai amar. Nu l-ai fi putut bea nici dacă ai fi turnat miere cu nemiluita. Suroth își duse ceașca la gură și suspină încântată.

– Avem de discutat multe lucruri, Morgase, cu toate astea, voi fi concisă la prima noastră întrevedere. Noi, Seanchanii, ne-am întors ca să revendicăm ceea ce le-a fost furat descendenților lui Artur Aripă-de-Șoim, Marele Rege legendar Artur Paendrag Tanreall.

Plăcerea de a savura acel *kaf* fu înlocuită de o altfel de plăcere, fiindcă în vocea ei se simțeau atât speranța, cât și certitudinea. Femeia o privea cu atenție pe Morgase. Aceasta nu putea să-și ia ochii de la ea.

– Ce a fost al nostru ne va aparține din nou. Adevărul fie spus, ne-a aparținut mereu; un hoț n-are drept de proprietate. Am început redobândirile cu Tarabon. Mulți dintre nobilii acelor meleaguri au jurat deja că se vor supune, că vor aștepta și că vor sluji; nu va trece mult până când o vor face cu toții. Regele lor – nu-mi amintesc numele lui – a murit în timp ce mă înfrunta. Dacă ar fi supraviețuit, împotrivindu-se Tronului de Cristal și Nobililor,

ar fi fost tras în țeapă. Nu i-am găsit familia ca s-o facem proprietatea noastră, însă există un nou Rege și un nou Panarch care i-au jurat credință Împărătesei, fie-i viața veșnică, și Tronului de Cristal. Banditii vor fi stârpiți; în Tarabon nu vor mai exista conflicte și foamete, deoarece oamenii se vor afla sub aripa ocrotitoare a Împărătesei. Acum am început în această Amadicia. În curând, cu toții vor îngenunchea în fața Împărătesei, fie-i viața veșnică, descendenta directă a marelui Artur Aripă-de-Șoim.

Dacă femeia care le servise n-ar fi plecat, Morgase și-ar fi pus ceașca la loc pe tavă. Niciun tremur nu tulbură suprafața neagră a *kaf*-ului. Multe dintre cele rostite de femeie n-aveau nicio noimă pentru ea. Împărătească? Seanchani? În urmă cu un an sau mai mulți, existaseră zvonuri cum că oștile lui Artur Aripă-de-Șoim traversau Oceanul Aryth, însă doar un naiv le-ar fi dat crezare. Se îndoia că mai-marele bârfitorilor de prin piețe mai spunea această poveste. Oare să fi fost adevărate? În orice caz, ceea ce înțelesese era mai mult decât suficient.

– Cu toții cinstesc numele lui Artur Aripă-de-Șoim, Suroth... rosti furioasă femeia cu fața aspră, șovăind atunci când Marea Doamnă își mișcă un deget cu unghia albastră. Dar vremea lui a trecut de mult. Toate neamurile de aici au origini străvechi. Niciun ținut nu ți se va preda, nici Împărătesei. Dacă ai reușit să cucerești o parte din Tarabon...

Suroth scoase un sunet șuierător când trase aer în piept, iar ochii ei scăpărau.

– ... amintește-ți că este un ținut zbuciumat, dezbinat. Amadicia nu va cădea ușor și multe popoare vor veni în ajutorul ei atunci când vor afla de tine.

Oare era adevărat?

– Oricât de mulți ați fi, veți descoperi că nu vă va fi ușor. Am înfruntat amenințări și mai mari înainte și le-am învins. Vă sfătuiesc să faceți pace înainte să fiți zdrobiți.

Morgase își amintea dezlănțuirea *saidarului* din timpul nopții și evită să se uita la... *damane*, așa le numise ea? Se abținu anevoie să nu-și umezească buzele.

Suroth arboră din nou acel zâmbet fals, ochii strălucindu-i ca două nestemate șlefuite.

– Cu toții trebuie să aleagă. Unii vor alege să se supună, să aștepte și să slujească și vor domni peste ținuturile lor în numele Împărătesei, fie-i viața veșnică.

Ea își luă o mână de pe ceașcă pentru a face un gest, o mișcare ușoară a unghiilor lungi.

– Thera! Pozițiile Lebedei! se răsti femeia cu fața mohorâtă.

Dintr-un oarecare motiv, Suroth strânse din buze.

– Nu Lebăda, Alwhin, neghioabo! șuieră ea printre dinți, aproape șoptit, cu un accent care făcu fraza ininteligibilă.

Acel zâmbet înghețat reveni într-o clipită.

Servitoarea se ridică din nou de la locul ei, de lângă perete, și alergă până în mijlocul încăperii într-un mod ciudat, în vârful degetelor, cu brațele întinse în spate. Încet, începu un soi de dans elaborat, călcând pe soarele arzător, simbolul Copiilor Luminii. Își desfăcu brațele în lateral asemenea unor aripi, apoi și le duse din nou la spate. Răsucindu-se, își duse piciorul stâng într-o parte, îndoindu-și genunchiul, pe urmă își întinse ambele brațe, până când brațele, trupul și piciorul drept formară o linie dreaptă și înclinată. Roba ei albă și transparentă oferea o imagine scandaloasă. Morgase simți cum îi ard obrajii pe măsură ce dansul, dacă putea fi numit astfel, continua.

– Thera este nouă și nu este prea bine pregătită, murmură Suroth. Pozițiile sunt executate, de obicei, de zece sau douăzeci *da'covale* laolaltă, bărbați și femei aleși pentru frumusețea trupului lor, însă uneori este plăcut să privești doar una. Și este chiar distractiv să deții lucruri frumoase, nu-i așa?

Morgase se încruntă. Cum putea cineva deține o persoană? Suroth vorbise adineauri despre „a face pe cineva proprietate". Știa Limba Străveche, dar cuvântul *da'covale* nu-i era cunoscut. Cugetând mai bine, găsi un înțeles: „Persoană Care Era Deținută". Era dezgustător. Cumplit!

– Incredibil, rosti ea pe un ton sec. Poate ar trebui să vă las să vă bucurați de... dans.

– Doar o clipă, replică Suroth, zâmbindu-i Therei care se contorsiona, iar Morgase evită să se uite. După cum spuneam, cu toții au avut de ales. Bătrânul Rege al Tarabonului a ales să se răzvrătească și și-a pierdut viața. Fostul Panarch a fost capturat, dar a refuzat Legământul. Fiecare dintre noi avem locul nostru dacă nu suntem avansați de Împărăteasă, însă cei care refuză locul care li se cuvinte pot fi azvârliți în abisuri. Thera are o oarecare grație. În mod ciudat, Alwhin pare a fi o profesoară pricepută, așadar, mă aștept ca peste câțiva ani Thera să învețe să îmbine Pozițiile cu grația.

Ea își dirijă acel zâmbet către Morgase, la fel și privirea scânteietoare.

Era o privire plină de înțeles, dar de ce? Avea vreo legătură cu dansatoarea? Numele ei era pomenit atât de des tocmai pentru a-l evidenția. Dar ce...? Morgase se holbă la femeia care stătea pe vârfuri și făcea încet piruete pe loc, cu palmele lipite și cu brațele întinse deasupra capului.

– Nu-mi vine să cred! spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Nu vreau!

– Thera, adăugă Suroth, care a fost numele tău înainte să devii proprietatea mea? Ce titlu aveai?

Thera încremeni în poziția ei întinsă, tremurând și aruncându-i o privire pe jumătate panicată, pe jumătate îngrozită lui Alwhin, cea cu fața mohorâtă, și o căutătură de-a dreptul îngrozită lui Suroth.

– Thera se numea Amathera, cu voia Marii Doamne, răspunse ea precipitat. Thera a fost Panarch al Tarabonului, cu voia Marii Doamne.

Morgase scăpă ceașca din mână. Aceasta se făcu țăndări, iar băutura neagră se vărsă pe pardoseală. N-o întâlnise niciodată pe Amathera, dar auzise cândva o descriere a ei. Nu. Multe femei de vârsta ei puteau avea ochii mari și negri și gura bosumflată. Pura nu fusese niciodată Aes Sedai, iar această femeie...

– Poziția! se răsti Alwhin.

Thera începu iar să danseze fără să mai arunce nici măcar o privire lui Suroth sau altcuiva. Oricine ar fi fost, era limpede că prima ei grijă în acel moment era aceea de a nu face o greșeală. Morgase abia se abținea să nu vomite.

Suroth se apropie mai mult. Obrazul ei era rece ca iarna.

– Cu toții trebuie să aleagă, repetă ea încet, cu o voce ca de oțel. Unii dintre prizonierii mei spun că-ți petreci timpul în Turnul Alb. Conform legii, nicio *marath'damane* nu poate scăpa din lesă, totuși îți făgăduiesc că tu, cea care mi-ai spus pe nume în față și te-ai îndoit de cuvântul meu, nu vei avea *această* soartă.

Emfaza sublinia faptul că făgăduința ei nu se referea la o altă posibilă soartă. Acel zâmbet fals, care nu i se citea și în ochi, reveni.

– Nădăjduiesc că vei depune Legământul și vei domni peste Andor în numele Împărătesei, fie-i viața veșnică.

Pentru prima oară, Morgase era, într-adevăr, convinsă că femeia mințea.

– Îţi voi vorbi din nou mâine sau, poate, poimâine dacă voi avea timp.

Întorcându-se, Suroth alunecă pe lângă dansatoare, îndreptându-se către jilţ. Când se aşeză, aranjându-şi poalele rochiei cu graţie, Alwhin se răsti din nou. Nu părea să aibă altă voce.

– Cu toţii! Poziţiile Lebedei!

Bărbaţii şi femeile tinere, care stăteau îngenuncheaţi lângă perete, se grăbiră să i se alăture Therei, sincronizându-şi perfect mişcările cu ale ei în faţa jilţului pe care şedea Suroth. Doar *lopar*-ul, care o privea, mai era conştient de prezenţa lui Morgase. Ea nu-şi amintea să mai fi fost vreodată concediată atât de necuviincios. Recăpătându-şi demnitatea, odată cu poalele, ea plecă.

Nu ajunse prea departe de una singură, firește. Acei soldaţi cu armuri roşu cu negru stăteau în anticameră ca nişte statui care ţineau în mâini suliţe cu ciucuri roşii şi negri. Feţele lor erau inexpresive sub coifurile lăcuite, iar ochii lor severi păreau să se holbeze din spatele fălcilor unor insecte monstruoase. Unul, nu cu mult mai înalt decât ea, o urmă fără un cuvânt şi o însoţi până la odăile ei, unde doi tarabonezi cu săbii în mâini îi flancau uşa. Aceştia purtau platoşe din oţel, cu dungi orizontale. Ei făcură o plecăciune adâncă, ţinându-şi mâinile pe genunchi, şi Morgase crezu că era pentru ea, până când escorta ei vorbi pentru prima oară.

– Onoare primită, zise el pe un ton aspru, sec, iar tarabonezii se ridicară, fără să-i arunce ei măcar o privire, pe urmă bărbatul preciză: Păziţi-o bine. Încă n-a depus Legământul.

Ochii negri o priviră peste vălul din zale, însă încuviinţarea lor scurtă din cap era pentru Seanchani.

Morgase se stăpâni să nu dea buzna înăuntru, dar odată ce uşa se închise în urmă, se rezemă cu spatele de ea, încercând să-şi adune gândurile. Seanchani şi *damane*, Împărătească şi legăminte, şi oameni deţinuţi în proprietate. Lini şi Breane stăteau în mijlocul odăii şi se uitau la ea.

– Ce-ai aflat? o întrebă Lini pe un ton calm, aşa cum ar fi întrebat-o pe copila Morgase despre cartea pe care o citise.

– Coşmar şi nebunie, răspunse Morgase oftând, apoi îşi îndreptă spatele brusc şi-şi plimbă neliniştită privirea prin cameră. Unde este...? Unde sunt bărbaţii?

– Tallanvor s-a dus să vadă ce poate afla, răspunse Breane primei întrebări pe un ton sec, batjocoritor, după aceea îşi propti pumnii în şolduri şi expresia de pe faţă deveni extrem de serioasă.

Lamgwin s-a dus cu el, la fel şi Jupânul Gill. *Tu* ce-ai aflat? Cine sunt aceşti... *Seanchani*? stâlci ea cuvântul, încruntându-se. Asta am auzit cu urechile noastre.

Breane preferă să nu ia în seamă privirea ucigătoare a lui Lini.

– Ce ne vom face în continuare, Morgase?

Aceasta trecu printre cele două femei şi se duse la cea mai apropiată fereastră. Nu la fel de îngustă ca şi cele din camera de primire, aceasta oferea o privelişte asupra curţii pavate de la mai bine de şase metri. Un şir abătut de bărbaţi dezlânaţi, cu capetele goale, unii cu bandaje pătate de sânge, traversau curtea târşâindu-şi picioarele, sub atenta supraveghere a tarabonezilor înarmaţi cu suliţe. Câţiva Seanchani stăteau în vârful unui turn din apropiere, privind în depărtare printre creneluri. Unul dintre ei purta un coif ornat cu trei pene subţiri. O femeie îşi făcu apariţia la o fereastră din partea cealaltă a curţii, cu fulgerul brodat pe corsajul roşu, şi-i privi încruntată pe cei din frăţia Mantiile Albe, luaţi prizonieri. Acei bărbaţi care se poticneau păreau uluiţi, nevenindu-le să creadă ce se întâmpla.

Ce să facă? Era o hotărâre de care Morgase se temea. În ultimele luni, chiar şi alegerea unui fruct la micul dejun păruse să ducă la dezastru. O alegere, spusese Suroth. Să-i ajute pe aceşti Seanchani să pună stăpânire pe Andor sau... Un ultim serviciu pe care i-l putea face Andorului. Apărură şi ultimii bărbaţi din capătul şirului, în urma cărora veneau alţi tarabonezi, cărora li se alăturau compatrioţii pe lângă care treceau. Dacă s-ar fi aruncat de la cei şase metri înălţime, Suroth şi-ar fi pierdut sprijinul, pârghia pe care o reprezenta Morgase. Poate că era scăparea unui laş, dar ea dovedise deja că era laşă. Cu toate astea, Regina Andorului n-ar trebui să moară astfel.

Rosti în şoaptă acele cuvinte irevocabile care fuseseră folosite doar de două ori în istoria de mii de ani a Andorului:

– Pe sfânta Lumină, renunţ la titlul de Prima Înscăunată a Casei Trakand în faţa lui Elayne Trakand! Pe sfânta Lumină, renunţ la Coroana Trandafirului şi la Tronul Leului în faţa lui Elayne, Prima Înscăunată a Casei Trakand! Pe sfânta Lumină, mă supun smerită voinţei lui Elayne din Andor!

Firește, aceste cuvinte n-o făceau pe Elayne regină, totuşi îi netezeau drumul.

– De ce zâmbeşti? o întrebă Lini.

Morgase se întoarse încet.

– Mă gândeam la Elayne.

Nu credea că bătrâna ei dădacă se aflase suficient de aproape încât să audă ceea ce n-ar fi trebuit să audă nimeni.

Însă Lini făcu ochii mari şi-şi ţinu răsuflarea.

– Haida de! se răsti ea şi, ca să-şi accentueze cuvintele, o apucă de braţ şi o trase din faţa ferestrei.

– Lini, stăpâneşte-te! Nu mai eşti de mult dădaca mea...! vociferă Morgase, apoi inspiră adânc şi-şi înmuie tonul, deoarece nu-i era uşor să înfrunte acea privire speriată, mai ales că nimic n-o speria pe Lini. Ceea ce voi face va fi spre binele tuturor, crede-mă, continuă ea pe un ton blând. Nu există o altă cale...

– Nu există o altă cale? o întrerupse furioasă Breane, strângându-şi poalele până când mâinile începură să-i tremure, fiind limpede că ar fi preferat să şi le înfigă în gâtul lui Morgase. Ce cuvinte fără noimă rosteşti acolo? Dar dacă aceşti Seanchani vor crede că te-am ucis?

Morgase strânse din buze; oare devenise atât de transparentă?

– Taci din gură, femeie!

Lini nu se înfuria niciodată, nici nu ridica tonul, însă în acel moment nu reuşi să se abţină. Obrajii îi erau roşii de furie.

– Taci din gură ori te pălmuiesc de nu te vezi!

– Pălmuieşte-o pe ea dacă îţi arde de pălmuit! strigă Breane atât de înfierbântată, încât împrăştie în aer stropi de scuipat. *Regina* Morgase! O să ne azvârle în temniţă pe toţi: pe tine, pe mine, pe Lamgwin al meu şi pe preţiosul ei Tallanvor, pentru că n-are curaj nici cât un *şoarece*!

Când uşa se deschise ca să intre Tallanvor, ea tăcu brusc. Niciuna n-avea de gând să ridice tonul în prezenţa lui. Lini se prefăcea că se uita cu atenţie la mâneca lui Morgase ca şi când aceasta ar fi trebuit dreasă, moment în care Jupânul Gill şi Lamgwin îl urmară înăuntru pe Tallanvor. Breane afişă un zâmbet larg şi-şi netezi rochia. Bărbaţii nu observară nimic, desigur.

Morgase însă văzu multe. În primul rând, Tallanvor avea sabia prinsă la centiron, la fel şi Jupânul Gill, ba chiar şi Lamgwin, cu toate că a lui era o sabie scurtă. Ea avusese întotdeauna impresia că el se simţea mai bine atunci când îşi folosea pumnii, nu alte arme. Înainte să apuce să pună întrebări, bărbatul scund şi slab care venea în spate închise uşa cu grijă în urma lui.

– Maiestate, zise Sebban Balwer, iertaţi-ne că am dat buzna.

Până şi reverenţa şi zâmbetul lui erau seci şi precise, dar când îşi mută privirea de la ea la celelalte femei, Morgase îşi dădu seama că, deşi ceilalţi bărbaţi nu păreau să remarce atmosfera din încăpere, secretarul de odinioară al lui Pedron Niall o constata.

– Sunt surprinsă să te văd, Jupâne Balwer, am auzit că Eamon Valda a creat unele neplăceri.

Ea auzise, de fapt, că Valda afirmase că, dacă va da cu ochii de Balwer, îl va arunca de pe unul dintre zidurile Fortăreţei. Balwer zâmbi strâmb; ştia ce afirmase Valda.

– Are un plan să ne scoată pe toţi de aici, interveni Tallanvor, aruncându-i lui Morgase o privire deloc potrivită pentru un supus care se uita la regina lui. Azi. Acum. Îi acceptăm propunerea.

– Cum? întrebă ea încet, încercând să nu cadă din picioare.

Da, în ce mod i-ar fi putut ajuta acel bărbat pedant şi slab ca paiul? Să evadeze. Simţea nevoia să se aşeze, însă n-avea de gând să facă asta, nu atâta vreme cât Tallanvor se uita astfel la ea. Îi veni în minte o altă întrebare.

– De ce? Jupâne Balwer, n-am să refuz nicio ofertă sinceră de ajutor, dar de ce ţi-ai risca propria viaţă? Dacă vor afla, aceşti Seanchani te vor face să regreţi.

– Planurile mele au fost făcute înainte de venirea lor, răspunse el precaut. Mi s-a părut... o imprudenţă... ca Regina Andorului să rămână în mâinile lui Valda. Să admitem că asta este răsplata mea pentru el. Ştiu că nu e cine ştie ce de capul meu, Maiestate, adăugă el şi-şi duse mâna la gură când tuşi în semn de autoapreciere. Dar planul va funcţiona. De fapt, aceşti Seanchani îmi vor fi de ajutor; fără ei, n-aş fi fost pregătit şi ar fi trebuit să mai aştept câteva zile. Deşi au cucerit de curând oraşul, aceştia le îngăduie o libertate incredibilă celor care sunt dornici să rostească Legământul. La niciun ceas de la răsărit, mie şi altor zece persoane, care am rostit Legământul, ni s-a dat un permis care ne permite să ieşim din Amador. Ei cred că vreau să cumpăr vin şi căruţe cu care să-l transport către răsărit.

– Trebuie să fie o capcană.

Cuvintele aveau un gust amar. Mai bine se arunca de la fereastră decât să cadă într-o cursă.

– Nu te vor lăsa să duci vestea despre ei înaintea oştii lor.

Balwer îşi înclină capul într-o parte şi începu să-şi frământe mâinile, apoi se opri brusc.

– Adevărul fie spus, Maiestate, m-am gândit şi eu la asta. Ofiţerul care mi-a dat permisul mi-a spus că n-are importanţă. Mai exact, cuvintele lui au fost: „Povesteşte-i cui vrei ce ai văzut şi spune-le că nu ni se pot împotrivi. Ţinuturile voastre vor afla oricum asta în scurt timp". Am văzut câţiva negustori rostind Legământul chiar în această dimineaţă şi plecând cu căruţele lor.

Tallanvor se apropie de ea. Prea mult. Aproape că-i simţea respiraţia. Şi privirea.

– Acceptăm oferta, îi şopti el la ureche. Şi de te-aş lega şi ţi-aş pune căluş la gură, cred că el tot ar găsi o cale. Pare un individ descurcăreţ.

Ea îl privi în ochi. Fereastra sau... o şansă. Dacă Tallanvor ar fi tăcut din gură, i-ar fi fost mult mai uşor să spună: „Accept cu recunoştinţă, Jupâne Balwer", cuvinte pe care le rosti, de altfel. Făcu un pas mai încolo, ca şi când ar fi vrut să-l vadă pe Balwer fără să fie nevoită să-şi întindă gâtul după Tallanvor. Se simţea întotdeauna tulburată atunci când stătea atât de aproape de el. Era atât de tânăr!

– Ce trebuie să facem mai întâi? Mă îndoiesc că vom trece cu permisul dumitale de gărzile de la uşă.

Balwer îşi înclină capul, recunoscând că avea dreptate.

– Mă tem că vor avea parte de un accident, Maiestate.

Tallanvor îşi vârî pumnalul în teacă, iar Lamgwin îşi îndoi degetele aşa cum *lopar*-ul îşi încovoiase ghearele.

Ea tot nu credea că va fi atât de uşor, chiar şi după ce împachetaseră tot ceea ce puteau lua cu ei, iar cei doi tarabonezi fuseseră vârâţi sub patul ei. Când ajunse la porţile principale, ţinându-şi mantia de pânză pe lângă corp cu stângăcie, din cauza bocceluţei din spate, ea făcu o plecăciune, aşezându-şi mâinile pe genunchi aşa cum îi arătase Balwer, în vreme ce el le spunea gărzilor că juraseră cu toţii să se supună, să aştepte şi să slujească. Morgase se gândea cum să se asigure că nu va fi capturată vie. Abia când se îndepărtau călare de Amador, după ce trecuseră de ultimele gărzi, pe caii care-i aşteptaseră din porunca lui Balwer, ea începu să creadă. Balwer se aştepta, probabil, să primească o recompensă generoasă pentru că o salvase pe Regina Andorului. Morgase nu spusese nimănui că luase hotărârea de a nu se mai întoarce; ştia că rostise cuvintele, dar nu trebuia să ştie nimeni asta. N-avea rost să le regrete. Va vedea în continuare ce fel de viaţă va

duce fără tron. O viață departe de un bărbat mult prea tânăr și mult prea tulburător.

– De ce e atât de trist zâmbetul tău? o întrebă Lini, trăgând de hățuri ca să-și aducă iapa cafenie și lungană mai aproape de ea.

Animalul părea mâncat de molii. Nici murgul lui Morgase nu arăta mai bine, la fel ca toți caii de altfel. Seanchanii l-or fi lăsat pe Balwer să plece cu ajutorul permisului, însă nu și cu niște cai mai acătării.

– Ne așteaptă un drum lung, îi răspunse Morgase, apoi dădu pinteni iepei, care porni la trap în urma lui Tallanvor.

CAPITOLUL 27

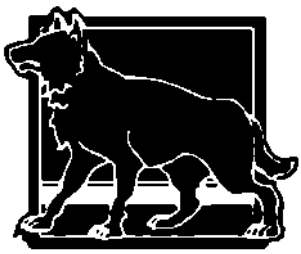

Singur

Vârându-şi jumătate din mânerul securii în gaica de la cingătoare, în partea opusă faţă de tolba cu săgeţi, Perrin îşi luă arcul lung din colţ, îşi aruncă desagii peste umăr şi ieşi din odăile pe care le împărţea cu Faile, fără să arunce nici măcar o privire în urmă. Fuseseră fericiţi acolo, majoritatea timpului. Nu credea că se va mai întoarce. Uneori, se întreba dacă a fi fericit undeva cu Faile însemna ca el să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Nădăjduia să nu fie aşa.

Servitorii pe care-i vedea pe coridoarele Palatului purtau livrele negre; poate că aşa le-o fi poruncit Rand sau poate că servitorii aleseseră, pur şi simplu, să le poarte. Se simţiseră inconfortabil fără livrele, ca şi când nu şi-ar fi găsit locul. Negrul părea o culoare sigură pentru Rand din cauza bărbaţilor *asha'man*. Cei care-l vedeau pe Perrin se îndepărtau grăbiţi, fără să mai aştepte să facă plecăciuni sau reverenţe. În urma lor se simţea mirosul fricii.

Pentru prima oară, ochii lui galbeni nu erau interesaţi de cei cărora le era teamă. Poate nu era indicat să zăboveşti pe lângă un bărbat asupra căruia Dragonul Renăscut îşi dezlănţuise furia în văzul tuturor chiar în acea dimineaţă. Perrin îşi mişcă umărul sub

desagi. Trecuse multă vreme de când cineva fusese în stare să-l ridice de jos și să-l azvârle cât colo. Firește că nimeni nu folosise vreodată Puterea pentru această încercare. În minte îi stăruia un moment aparte.

El se ridică ținându-se de umăr, cu spatele lipit de coloana pătrată care-i oprise zborul. Bănuia că i se rupseseră câteva coaste. În Marea Sală a Soarelui, câțiva nobili care veniseră să-i ceară una, alta lui Rand încercau să privească în altă parte, să-și imagineze că se aflau altundeva. Numai Dobraine pândea tăcut, clătinându-și capul încărunțit, în timp ce Rand traversa cu pași mari sala tronului.

– Mă voi ocupa de Aes Sedai cum vreau eu! strigă Rand. M-ai auzit, Perrin? Cum vreau eu!

– Tocmai le-ai dat pe mâna Înțeleptelor, mârâi el, urnindu-se de lângă coloană. Nu știi dacă dorm în așternuturi de mătase sau dacă li s-au tăiat capetele! Nu ești Creatorul!

Cu un răcnet furios, Rand își azvârli capul pe spate.

– Eu sunt Dragonul Renăscut! strigă el. Nu-mi pasă cum sunt tratate! Merită să fie azvârlite în temniță!

Lui Perrin i se ridică părul pe ceafă atunci când Rand își coborî ochii din tavan. Privirea albastră de gheață ar fi fost caldă și blândă în comparație cu ei, cu atât mai mult cu cât aceștia priveau fix de pe o față schimonosită de durere.

– Piei din ochii mei, Perrin! M-ai auzit? Pleacă din Cairhien! Azi! Acum! Nu mai vreau să te văd niciodată!

Răsucindu-se pe călcâie, Rand se îndepărtă cu pași mari, iar nobilii se aruncau la podea când acesta trecea prin dreptul lor.

Perrin își șterse cu degetul mare un firicel de sânge din colțul gurii. Preț de o secundă, el fusese sigur că Rand îl va ucide.

Scuturând din cap ca să alunge acel gând, ieși de după colț și fu cât pe ce să se ciocnească de Loial. Cu o boccea voluminoasă în spate și cu o tolbă pe umăr, suficient de mare încât să încapă în ea o oaie, Ogierul își folosea toporul cu coadă lungă pe post de toiag. Buzunarele mari ale hainei erau umflate de cărți.

Loial își ridică urechile păroase când îl văzu, apoi acestea i se pleoștiră imediat. Toată fața îi era pleoștită, iar sprâncenele îi atârnau pe obraji.

– Am auzit, Perrin, tună el cu tristețe. Rand n-ar fi trebuit să facă asta. Cuvintele negândite duc la multe necazuri. Știu că se va răzgândi. Mâine, poate.

– Nu-i nimic, îi spuse Perrin. Şi-aşa, Cairhien este prea... dichisit... pentru mine. Sunt fierar, nu curtean. Până mâine, voi ajunge departe.

– Tu şi Faile m-aţi putea însoţi. Karldin şi cu mine vrem să vizităm steddingul, Perrin. Pe toate de lângă porţile Căilor de Taină.

Un tânăr cu faţa îngustă şi păr bălai, din spatele lui Loial, îşi mută privirea încruntată de la Perrin la Ogier. Şi el avea o tolbă şi o boccea, şi o sabie la şold. În ciuda hainei lui albastre, Perrin îl recunoscu ca fiind unul dintre bărbaţii *asha'man*. Karldin nu părea încântat că-l recunoştea pe Perrin; şi-apoi, mirosul lui era rece şi furios. Loial se uită pe coridor în spatele lui Perrin.

– Unde-i Faile?

– Ne... întâlnim la grajduri. Ne-am spus unele cuvinte.

Era adevărul gol-goluţ; lui Faile îi plăcea *să strige* uneori.

– Loial, n-aş vorbi despre asta într-un loc unde poate auzi oricine, zise Ochi-de-aur coborându-şi vocea. Mă refer la porţile Căilor de Taină.

Loial pufni suficient de zgomotos încât să facă şi un taur să tresară.

– Nu văd pe nimeni în afară de noi, bodogăni el cu o voce şoptită.

Nimeni care s-ar fi aflat la vreo doi sau trei paşi în spatele lui Karldin n-ar fi auzit clar. El îşi ciuli urechile, acesta era cuvântul, apoi şi le lăsă pe spate furios.

– Tuturor le e teamă să fie văzuţi în preajma ta. După tot ce-ai făcut pentru Rand.

Karldin îl trase pe Loial de mânecă.

– Trebuie să plecăm, zise el aruncându-i o privire duşmănoasă lui Perrin.

După părerea lui, cei la care striga Dragonul Renăscut trebuiau marginalizaţi. Perrin se întreba dacă al'Thor mânuia Puterea în acel moment.

– Da, da, murmură Loial fluturându-şi mâna mare cât un jambon, pe urmă se rezemă de topor, încruntându-se îngândurat. Nu-mi place treaba asta, Perrin. Rand te alungă. Mie îmi spune să plec. Cum o să-mi termin cartea... se oţărî el, iar urechile îi fremătară, apoi tuşi. Ei bine, e cu totul nefiresc. Însă doar tu cu mine şi Lumina ştim unde se află Mat. În curând, o va alunga şi pe Min. Azi-dimineaţă s-a ascuns de ea. M-a trimis pe mine să-i spun

că nu era acolo. Cred că ea şi-a dat seama că mințeam. Atunci, o să rămână singur, Perrin. „E cumplit să fii singur." Aşa mi-a spus. Are de gând să-şi alunge toţi prietenii.

– Roata ţese după cum poftește ea, filosofă Perrin.

Loial clipi auzind acel ecou al lui Moiraine. Perrin se gândise adesea la ea în ultima vreme, fiindcă aşa-zisa Verde îl ţinuse în frâu pe Rand.

– Rămas-bun, Loial! Ai grijă de tine şi nu te încrede în nimeni dacă nu e nevoie.

Lui Karldin nu-i aruncă nici măcar o privire.

– Doar nu vorbeşti serios, Perrin, se arătă şocat Loial, care părea să aibă încredere în toată lumea. Nu poţi face asta. Veniţi cu mine, Faile şi cu tine.

– Ne vom întâlni din nou, într-o bună zi, îl asigură Perrin cu blândeţe, apoi trecu în grabă pe lângă el înainte să spună mai multe.

Nu-i plăcea să mintă, mai ales un prieten.

În grajdul dinspre miazănoapte, lucrurile se petrecură cam la fel ca şi în Palat. Când rândaşii îl văzură intrând, îşi aruncară furcile pentru bălegar şi ţesalele şi se grăbiră să iasă pe uşile mici din spate. Foşnetele din pod, pe care alţii nu le-ar fi auzit, îi sugerau că oamenii stăteau ascunşi acolo. Auzi chiar respiraţiile agitate, temătoare. Îl scoase pe Stepper din staulul din marmură cu vinişoare verzui, îi puse căpăstrul şi-l priponi de un inel poleit. Se duse să aducă pătura şi şaua dintr-o şelărie din marmură, unde jumătate din şei erau bătute în argint sau aur. Grajdul se potrivea de minune cu Palatul cu coloane înalte şi pătrate din marmură şi pardoseală din acelaşi material, care se regăsea chiar şi sub iesle. Ieşi din grajd călare, bucuros să lase în urmă acea grandoare.

Ajuns în nordul oraşului, o luă pe drumul pe care-l străbătuse cu atâta disperare împreună cu Rand doar cu câteva zile în urmă şi călări mai departe până când dealurile ascunseră oraşul Cairhien. Apoi o luă înspre răsărit, unde mai rămăsese o pădurice care acoperea panta unui deal înalt şi se întindea pe următorul, şi mai înalt. Când Perrin pătrunse în pădure, Faile o struni pe Swallow ca să-l întâmpine. Aram o urma ca un câine de vânătoare, călare pe calul lui, şi se lumină la faţă când îl văzu, cu toate că asta nu însemna mare lucru; îşi plimba privirea de la el la Faile.

– Soţule, rosti ea pe un ton nu prea distant, cu toate că furia tăioasă şi o urmă de gelozie se mai simţeau în mirosul curat pe care îl degaja trupul său şi săpunul de plante.

Era îmbrăcată de drum: o mantie subţire îi atârna pe spate, mănuşile roşii se potriveau cu cizmele, ale căror vârfuri se iţeau de sub rochia neagră de călărie pe care o prefera ea. La cingătoare avea nu mai puţin de patru pumnale, vârâte în teci.

În spatele ei se produse o mişcare şi apărură Bain, Chiad, şi Sulin, căreia i se alăturară treisprezece Fecioare. Perrin ridică din sprâncene. Se întrebă ce părere ar fi avut Gaul despre asta; bărbatul Aiel afirmase că abia aştepta să le prindă singure pe Bain şi pe Chiad. Şi mai surprinzători încă erau ceilalţi însoţitori ai lui Faile.

– Ei ce caută aici? întrebă el arătând cu capul înspre un grup mic de oameni care-şi struneau caii.

Ochi-de-aur le recunoscu printre ei pe Selande şi pe Camaille, şi pe femeia înaltă taireniană, toate îmbrăcate în haine bărbăteşti şi înarmate cu săbii. Individul masiv, purtând o haină cu mâneci bufante, având barba unsă şi tunsă cu vârf şi părul prins la spate cu o panglică, îi părea, de asemenea, cunoscut. Pe ceilalţi doi bărbaţi, ambii cairhieni, nu-i cunoştea, însă ghici, după feţele lor tinere şi panglicile din păr, că făceau parte din „frăţia" lui Selande.

– I-am luat pe Selande şi pe câţiva prieteni de-ai ei în serviciul meu, explică Faile degajată, apoi tonul îi deveni brusc prudent: Mai devreme sau mai târziu, ar fi dat de necazuri dacă ar fi rămas în oraş. Au nevoie de cineva care să-i îndrume. Consideră-i un act de milostivire. N-am să-i las să-ţi stea în cale.

Perrin oftă şi-şi scărpină barba. Un bărbat înţelept nu-i spunea soţiei lui în faţă că-i ascundea lucruri. Mai ales când acea soţie era Faile; ea avea să fie la fel de formidabilă ca şi mama ei. Dacă nu era deja. Să-i stea în cale? Câţi asemenea... căţeluşi... luase cu ea?

– Este totul pregătit? În curând unuia dintre nătărăii de colo i-ar putea trece prin minte să-mi reteze capul şi să i-l ducă lui Rand ca să-i intre în graţii. Mi-aş dori să plecăm înainte să se întâmple asta.

Aram scoase un mârâit gutural.

– Nimeni n-o să-ţi reteze capul, soţule, îl linişti Faile cu o voce şoptită pe care ştia că el o va auzi dezvelindu-şi dinţii albi, doar eu, poate, pe urmă adăugă cu voce tare: Totul este pregătit.

Într-un luminiş, dincolo de copaci, bărbaţii din Ţinutul Celor Două Râuri stăteau lângă caii lor, câte doi, într-o coloană care

şerpuia până după deal. Perrin oftă din nou. În capul coloanei, steagul cu capul de lup roşu şi cel cu Vulturul Roşu al neamului Manetheren fluturau uşor în briza fierbinte. Alte treisprezece Fecioare stăteau ghemuite lângă steaguri. În partea cealaltă, Gaul afişa pe faţă cea mai posacă expresie pe care Perrin o văzuse vreodată la un Aiel.

Când descălecă, doi bărbaţi în haine negre se apropiară de el şi-l salutară, ducându-şi pumnul în dreptul inimii.

– Seniore Perrin, zise Jur Grady. Suntem aici de aseară. Suntem pregătiţi.

Faţa de fermier, bătută de vreme, a lui Grady îl făcea pe Perrin să se simtă aproape confortabil în preajma lui, însă Fager Neald era o altă poveste. Poate cu vreo zece ani mai tânăr decât Grady, acesta ar fi putut fi şi el fermier, din câte ştia Perrin, dacă n-ar fi avut un aer afectat şi n-ar fi purtat o mustaţă jalnică şi ceruită ca să semene cu nişte puncte. Dacă Grady era unul dintre Consacraţi, celălalt bărbat era Soldat, fără însemnul cu sabia din argint prins pe guler. Acest lucru însă nu-l opri să vorbească:

– Seniore Perrin, chiar este nevoie să le luăm pe femeile acelea cu noi? Nu ne vor aduce decât necazuri, ştii prea bine asta.

Unele dintre femeile despre care vorbea stăteau nu departe de bărbaţii din Ţinutul Celor Două Râuri, cu şalurile peste braţe. Edarra părea cea mai în vârstă dintre cele şase Înţelepte care le priveau nepăsătoare pe cele două femei înspre care arătase cu capul Neald. Adevărul fie spus, cele două îl îngrijorau şi pe Perrin. Seonid Traighan, întruchiparea stăpânirii de sine, era îmbrăcată în mătase verde şi se străduia, cu un aer dispreţuitor, să le ignore pe femeile Aiel – cei mai mulţi cairhieni, care nu pretindeau a fi Aiel, le dispreţuiau –, dar când îl văzu pe Perrin, îşi mută hamurile murgului în mâna cealaltă şi o înghionti în coaste pe Masuri Sokawa. Bruna din Arafel, care se învecina cu Shienar, tresări – surorile Brune păreau să viseze adesea cu ochii deschişi – şi se holbă la sora Verde, apoi îşi îndreptă privirea către Perrin. Căutătura semăna mai mult cu cea pe care i-ar fi aruncat-o vreunui animal ciudat şi periculos, poate, ca şi când ar fi vrut să se asigure înainte să atace. Ele juraseră să i se supună lui Rand al'Thor, dar cum vor reuşi, oare, să i se supună lui Perrin Aybara? Părea nefiresc să dai porunci femeilor Aes Sedai. Cel puţin, era mai bine decât să se întâmple invers.

– Toată lumea vine, tună Perrin. Ar fi bine să plecăm înainte să fim văzuți.

Faile inspiră adânc.

Grady și Neald salutară din nou, pe urmă se îndepărtară cu pași mari către zona fără copaci. Ochi-de-aur habar n-avea care dintre ei făcu ceea ce era nevoie, însă linia argintie din aer, pe care o cunoștea deja, se transformă brusc într-o poartă suficient de înaltă cât să treacă prin ea călare. Prin deschizătură se zăreau copaci, nu foarte diferiți de cei de pe dealurile înconjurătoare. Grady răzbătu în grabă prin poartă, dar chiar și așa fu cât pe ce să fie doborât de Sulin și de mica ei ceată de Fecioare. Acestea păreau să-și fi luat dreptul de a trece primele prin poartă și n-aveau de gând să permită nimănui să li-l ia.

Prevăzând nenumărate necazuri la care nu se gândise înainte, Perrin îl mână pe Stepper prin poartă, pătrunzând într-un ținut nu foarte deluros. Deși nu exista niciun luminiș, copacii nu erau atât de deși ca și în Cairhien, ci răzleți și mai înalți, dar la fel de uscați, chiar și pinii. Nu recunoscu prea multe specii, în afară de stejar și ferigi. Aerul părea puțin mai fierbinte.

Faile îl urmă, dar când el o luă la stânga, ea o îndrumă pe Swallow la dreapta. Aram privi îngrijorat când la unul, când la celălalt, până când Perrin arătă cu capul către soția lui. Pribeagul de odinioară dădu pinteni juganului său după ea, însă, oricât de rapid ar fi fost, tot nu le întrecu pe Bain și pe Chiad, care purtau în continuare vălurile, și, în ciuda poruncii lui Perrin, conform căreia bărbații din Ținutul Celor Două Râuri trebuiau să fie următorii, Selande și mai bine de douăzeci de tineri cairhieni și taireni se revărsară afară din poartă, trăgându-și caii după ei. Peste douăzeci! Clătinând din cap, Ochi-de-aur se opri lângă Grady, care se întorcea când într-o parte, când într-alta, cercetând din priviri pădurea răzleață.

Gaul urcă în grabă dealul în timp ce Dannil ieși, în sfârșit, în fugă prin poartă, în fruntea bărbaților din Ținutul Celor Două Râuri și cu caii lor. Nenorocitele acelea de steaguri își făcură apariția în spatele lui Dannil, ridicându-se în aer de îndată ce ajunseră în spațiu deschis. Bărbații ar fi trebuit să-și radă mustățile acelea caraghioase.

– Femeile sunt incredibile, bombăni Gaul.

Perrin deschise gura ca să-i ia apărarea lui Faile, apoi conştientiză că bărbatul le arunca priviri duşmănoase lui Bain şi lui Chiad.

– Ai soţie, Grady? întrebă el ca să distragă atenţia.

– Sora, răspunse absent Grady, atenţia lui fiind în continuare aţintită asupra copacilor.

Sora Grady era o femeie plinuţă, cu păr deschis la culoare.

Perrin ar fi putut pune rămăşag că el conducea Puterea în acel moment. Deşi vedeai până în zare, în comparaţie cu pădurile de acasă, tot puteai fi luat prin surprindere de cineva.

– Îi e dor de mine, continuă Grady aproape ca pentru sine. Învеţi să-ţi dai seama de asta imediat. Aş vrea să ştiu însă de ce o doare genunchiul.

– O doare genunchiul, rosti direct Perrin, pe un ton categoric. O doare chiar în acest minut.

Grady păru să-şi dea seama că se holba, la fel ca şi Gaul. El clipi, apoi se întoarse la ceea ce făcuse înainte.

– Iartă-mă, Seniore Perrin. Trebuie să stau de strajă.

Un timp nu mai zise nimic, pe urmă începu încet:

– E ceva ce a descoperit un individ pe care-l cheamă Canler. Lui M'Hael nu-i place ca noi să încercăm să descoperim lucruri de unii singuri, dar odată ce reuşeşti...

Grimasa uşoară sugera că, poate, Taim nu fusese prea îngăduitor nici pe vremea aceea.

– Noi credem că poate o fi ceva asemănător cu legătura dintre Străjeri şi Aes Sedai. La noi, poate unul din trei e căsătorit; cel puţin, atâtea soaţe au rămas în loc s-o ia la fugă când au aflat ce sunt soţii lor. Astfel, atunci când te afli departe de ea, ştii că este bine şi ea ştie la fel. Bărbatului îi place să ştie că soaţa lui se află în siguranţă.

– Aşa este, consimţi Perrin.

Ce punea la cale Faile cu neghiobii ăia? Ea era călare pe Swallow, iar ceilalţi stăteau în jurul ei, cu privirile ridicate la ea. Nu s-ar fi mirat dacă şi ea ar fi ales acel *jii'toh* fără noimă.

Seonid Traighan, o Verde, şi Masuri Sokawa, o Brună, se furişară în spatele ultimilor bărbaţi din Ţinutul Celor Două Râuri, împreună cu cei trei Străjeri pe care-i aduseseră cu ele. Înţeleptele le urmară îndeaproape, ceea ce nu era o surpriză. Veniseră ca să le supravegheze pe Aes Sedai. Seonid apucă hăţurile ca şi când ar fi vrut să încalece, însă Edarra spuse ceva în şoaptă, arătând către un

stejar gros şi înclinat. Cele două Aes Sedai se uitară la ea, întorcându-şi capetele deodată, pe urmă schimbară o privire şi-şi conduseră caii la copac. Lucrurile ar fi decurs mult mai lin dacă amândouă ar fi fost întotdeauna atât de supuse – ei bine, nu neapărat supuse, fiindcă gâtul lui Seonid era ţeapăn ca un băţ.

După aceea urmă o herghelie de cai odihniţi şi legaţi câte zece, sub atenta supraveghere a oamenilor de pe domeniile lui Dobraine, care ştiau ce făceau. Perrin îl alese imediat pe Stayer, ca să-l mâne el. Femeia care avea grijă de cal ştia mai bine ce făcea. O mulţime de căruţe cu roţi mari trecură prin poartă, cărând provizii. Căruţaşii trăgeau de hăţurile cailor şi strigau ca şi când s-ar fi temut ca poarta să nu se închidă – erau atât de numeroase deoarece căruţele nu puteau transporta atât de multe provizii ca şi căruţele cu coviltir şi pentru că ele nu încăpeau prin poartă. Nici Neald şi nici Grady nu păreau să poată deschide o poartă atât de mare cum o făcuse Rand sau Dashiva.

Când trecu şi ultima căruţă cu un scârţâit de osie, Perrin se gândi să ordone ca poarta să fie închisă, numai că Neald era cel care o ţinea deschisă, iar el se afla de partea cealaltă, în Cairhien. Peste câteva momente, ar fi fost prea târziu.

În continuare trecu Berelain, mânând o iapă la fel de albă pe cât era de neagră Swallow. Perrin mulţumi în gând că rochia ei cenuşie era închisă până la gât. Pe de altă parte însă, de la talie în sus, rochia îi era strânsă pe trup ca orice rochie din Tarabon. El oftă. Odată cu ea veniră Nurelle şi Bertain Gallenne, Seniorul Căpitan al Gărzilor ei Înaripate. Era un individ cu părul cărunt, care-şi purta pe ochi peticul roşu aşa cum un bărbat îşi purta pana la pălărie. Apoi urmară Gărzile Înaripate în armuri roşii, care erau mai mult de nouă sute. Nurelle şi cei care fuseseră la fântânile din Dumai purtau un şnur galben legat în jurul braţului stâng.

Încălecând pe iapa sa, Berelain se retrase într-o parte însoţită de Gallenne, în vreme ce Nurelle aşeză în formaţie Gărzile Înaripate printre copaci. Cu toate că trebuie să fi fost vreo cincizeci de paşi între ea şi Faile şi câteva zeci de copaci, Berelain se poziţionă pentru a le împiedica pe cele două femei să se privească. Era o căutătură inexpresivă, care-l făcu pe Ochi-de-aur să se înfioreze. Ar fi fost o idee bună s-o aşeze pe Berelain în spate, cât mai departe de Faile, însă ar fi trebuit să facă asta în fiecare seară. Arză-l-ar focul pe Rand!

Neald îşi făcu apariţia prin poartă, mângâindu-şi mustaţa caraghioasă şi răsucind-o pentru cei care l-ar fi privit în acel moment. Poarta dispăru. Cum nu-l privea nimeni, el încălecă pe calul său, vădit nemulţumit.

Sărind în şaua lui Stepper, Perrin călări până ajunse pe o movilă. Nu toţi îl vedeau, din cauza copacilor, totuşi era suficient că-l auzeau. Un murmur străbătu adunarea când trase de hăţuri şi toţi se mişcară ca să vadă mai bine.

– Din câte ştiu iscoadele din Cairhien, rosti el cu voce tare, am dispărut, Prima din Mayene e în drum spre casă, iar voi, ceilalţi, v-aţi risipit precum ceaţa sub soare.

Spre uimirea lui, aceştia râseră. În aer răsună un strigăt de „Perrin Ochi-de-aur", şi nu doar din gura oamenilor din Ţinutul Celor Două Râuri. El aşteptă ca ei să se liniştească, numai că asta dură o vreme. Faile nici nu râse, nici nu strigă, la fel şi Berelain. Fiecare dintre ele clătina din cap; niciuna nu credea că el ar trebui să spună mai mult decât intenţiona. Apoi privirile celor două se întâlniră şi capetele lor încremeniră, ca şi când ar fi fost prinse în chihlimbar. Nu le plăcea când cădeau de acord. Nu fu de mirare că ele îl priveau cu aceeaşi expresie întipărită pe faţă. În Ţinutul Celor Două Râuri exista o vorbă, cu toate că felul cum o rosteai şi înţelesul pe care i-l dădeai depindeau de situaţie şi de cine erai. „E întotdeauna vina bărbatului." El învăţase un lucru, că femeile se pricepeau de minune să facă un bărbat să ofteze.

– Unii dintre voi poate vă întrebaţi unde ne aflăm şi de ce, continuă el când se aşternu tăcerea, într-un final, şi se auzi un hohot de râs înăbuşit. Suntem în Ghealdan.

Se auziră şoapte de uimire şi, poate, de îndoială că ar fi străbătut mai bine de 165 de kilometri făcând un singur pas.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem este s-o convingem pe Regina Alliandre că nu ne aflăm aici ca să cotropim.

Berelain era cea care trebuia să-i vorbească Reginei Alliandre. Faile va fi furioasă din cauza asta.

– Apoi va trebui să-l găsim pe cel care-şi spune Profetul Seniorului Dragon.

Nici acest lucru nu va fi o plăcere. Masema nu fusese o încântare nici înainte s-o ia razna.

– Acest Profet provoacă unele necazuri, dar îi vom aduce la cunoştinţă că Rand al'Thor doreşte să nu se teamă nimeni pentru

a-l urma şi că-i vom însoţi atât pe el, cât şi pe oamenii lui înapoi la Seniorul Dragon.

„Şi, dacă va fi nevoie, îl vom băga în sperieţi pe Masema ca să se supună", chibzui el.

Oamenii aclamară. Aceştia strigau atât de tare că-l vor însoţi pe Profet înapoi în Cairhien pentru Seniorul Dragon, încât Perrin nădăjduia că locul acela era izolat, departe de orice sat. Până şi cărăuşii şi îngrijitorii de cai se alăturară corului. Mai mult de-atât, el nădăjduia că totul va decurge fără obstacole şi cât mai repede. Cu cât reuşea să mărească mai iute distanţa dintre Berelain, el şi Faile, cu atât mai bine. În timp ce călăreau înspre miazăzi, îşi dorea să n-aibă parte de surprize. Sosise vremea să-şi folosească abilităţile *ta'veren*.

CAPITOLUL 28

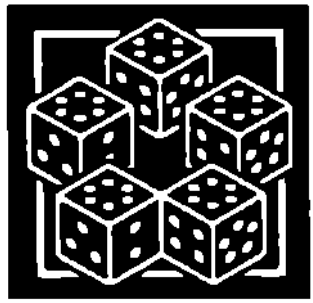

Pâine şi brânză

Mat ştiu că va avea necazuri din clipa în care se mută în Palatul Tarasin. Putea să refuze. Doar pentru că zarurile zornăiau sau se opreau nu însemna că el trebuia *să facă* ceva. De obicei, atunci când se opreau din zornăit, era prea târziu să mai facă ceva. Problema era că el voia să ştie de ce. Înainte cu multe zile, şi-ar fi dorit să-şi înăbuşe acea curiozitate.

După ce Nynaeve şi Elayne ieşiseră din odaia lui, de îndată ce reuşise să se ridice în picioare fără să ameţească, îşi anunţase oamenii. Nimeni nu părea să vadă dezavantajele. El nu dorea decât să-i pregătească, doar că niciunul nu-l asculta.

– Prea bine, Stăpâne, murmură Nerim trăgându-i cizmele în picioare lui Mat. În sfârşit, Stăpânul meu va avea o odaie decentă. Oh, prea bine!

Pentru o clipă, bărbatul păru că renunţă la expresia lui tristă. Doar pentru o clipă.

– Vă voi peria haina roşie din mătase. Jupânul a pătat-o destul de rău pe cea albastră cu vin.

Mat aşteptă nerăbdător, apoi îmbrăcă haina şi o luă înspre coridor.

– Aes Sedai? bombăni Nalesean când își scoase capul prin cămașa curată.

Servitorul lui cu pântec rotund, Lopin, stătea în spatele său.

– Să fiu al naibii dacă le plac pe femeile Aes Sedai, dar... Palatul Tarasin, Mat.

Mat se strâmbă. Era destul de rău că bărbatul putea să bea un butoi cu coniac fără să fie mahmur în dimineața următoare, dar chiar trebuia să rânjească astfel?

– Ah, Mat, putem uita de zaruri și să jucăm cărți cu cei de teapa noastră.

Se referea la nobili, singurii care-și permiteau să joace cărți în afară de negustorii înstăriți, care n-aveau să mai fie atât de înstăriți dacă ridicau miza la fel de mult ca și nobilii. Nalesean își frecă mâinile entuziasmat în vreme ce Lopin încerca să-i lege șnurul cămășii; până și barba lui părea entuziasmată.

– Așternuturi din mătase, murmură el.

Cine mai auzise de *așternuturi* din mătase? Vechile amintiri reveneau, însă Mat refuză să le dea ascultare.

– Plin de nobili, mârâi Vanin la parter, țuguindu-și buzele ca să scuipe.

El o căuta mecanic din priviri pe Jupâneasa Anan. Se răzgândi însă și luă o gură de vin, micul dejun pentru el.

– E bine totuși că o vom revedea pe Domnița Elayne, cugetă el.

Își ridică mâna liberă ca și când ar fi vrut să-și lovească fruntea cu buricele degetelor. Nu părea conștient de acest gest. Mat gemu. Femeia aceea distrusese un bărbat bun.

– Vrei să stau din nou cu ochii pe Carridin? continuă Vanin, ca și când restul nu avea nicio importanță. Strada lui e atât de plină de cerșetori, încât e greu să observi ceva. Primește în vizită niște oameni dubioși.

Mat îi spuse că era în regulă. Nu era de mirare că lui Vanin puțin îi păsa că Palatul era plin de nobili și de Aes Sedai, fiindcă avea să-și petreacă zilele asudând la soare, îmbrâncit de mulțime. Se simțea mult mai confortabil acolo.

Era în zadar să încerce să-i avertizeze pe Harnan și pe ceilalți din „Armele roșii". Aceștia înfulecau terci alb și niște cârnăciori negri și se înghionteau unul pe celălalt în coaste, râzând și vorbind despre servitoarele din Palat, care, din câte auziseră ei, erau toate alese după frumusețea lor și neobișnuit de darnice. Era un lucru adevărat, își spuneau ei întruna.

Situația nu se îmbunătăți când Mat intră în bucătărie ca s-o caute pe Jupâneasa Anan și să plătească nota. În schimb, o întâlni pe Cara, a cărei proastă dispoziție din seara precedentă se înrăutăți și mai mult. Aceasta își scoase în afară buza de jos, îi aruncă o privire dușmănoasă, apoi ieși valvârtej pe ușa care dădea în curtea grajdului, frecându-și fusta în spate. Poate-o fi având necazuri, însă Mat Cauthon nu reușea să înțeleagă de ce îl învinuia.

Jupâneasa Anan era plecată, pare-se – mereu organiza câte o cantină gratuită pentru refugiați sau se implica într-un act de binefacere –, dar Enid, care își amenința ajutoarele cu o lingură lungă din lemn, era pregătită să-i primească plata.

– Storci prea multe lămâi, tinere domn, și n-ar trebui să te mire când vreuna putredă va plesni în palma ta, îi spuse ea pe un ton misterios. Sau două, adăugă ea după o clipă, dând din cap, pe urmă veni mai aproape, înclinându-și fața rotundă și asudată, cu o privire intensă: O să dai doar de belele dacă scoți o vorbă. N-o vei face.

Nu părea a fi o întrebare.

– Niciun cuvânt, făgădui Mat.

Despre ce naiba vorbea? Părea însă că dăduse răspunsul corect, deoarece femeia încuviință din cap și se îndepărtă legănându-se, fluturându-și lingura de două ori mai viguros. Pentru o clipă, crezuse că-l va lovi cu ea. Adevărul gol-goluț era că toate femeile aveau porniri violente, nu doar unele.

Una peste alta, fu o ușurare atunci când Nerim și Lopin începură să se certe: care dintre bagajele stăpânului vor fi cărate mai întâi. Mat și Nalesean avură nevoie de o jumătate de ceas ca să-i liniștească. Un servitor mânios putea să-ți facă viața un coșmar. Mai trebuia să stabilească împreună cu oamenii lui care urmau să care cufărul cu aur și care trebuiau să ia caii. Oricum, atât mai putea sta în afara zidurilor afurisitului de Palat Tarasin.

Dar, odată ce se instală în apartamentul lui, aproape că uită o vreme de necazuri. Avea un salon spațios și un „budoar" mic, cum îi spuneau ei, în apropiere, precum și un dormitor imens cu cel mai mare pat pe care-l văzuse vreodată. Pe stâlpii masivi ai baldachinului erau sculptate flori încolăcite, vopsite în roșu. Aproape toate piesele de mobilier erau fie roșu aprins, fie albastru aprins, acolo unde nu erau poleite cu aur. O ușiță de lângă pat dădea într-o odaie înghesuită pentru Nerim, pe care acesta o consideră nemaipomenită, în ciuda faptului că avea doar un pat

îngust şi nicio fereastră. Odăile lui Mat erau toate prevăzute cu ferestre înalte şi arcuite, care dădeau înspre balcoane din fier forjat alb, care, la rândul lor, ofereau o priveliştе spre Piaţa Mol Hara. Lampadarele erau poleite cu aur, la fel şi ramele oglinzilor. Existau două oglinzi în budoar, trei în salon şi *patru* în dormitor. Ceasul – un ceas! – de pe poliţa din marmură de deasupra şemineului din salon strălucea şi el în tonuri aurii. Lavoarul şi urciorul erau din porţelan roşu din ţinutul Oamenilor Mării. Fu dezamăgit să descopere că oala de noapte de sub pat era din porţelan alb, simplu. În salon exista chiar şi un raft plin cu cărţi. Nu că el s-ar fi omorât cu cititul.

În ciuda culorilor stridente ale pereţilor, tavanului şi gresiei, încăperile erau incredibil de luxoase. În orice alt moment, ar fi făcut dansul bucuriei. În orice alt moment în care n-ar fi ştiut că o femeie, al cărei apartament se afla chiar lângă al lui, voia să-l vâre în apă clocotită şi să umfle foalele. Asta dacă nu i-ar fi luat-o înainte Teslyn sau Merilille, sau oricare din grupul lor, în ciuda medalionului pe care-l purta la gât. *De ce* se opriseră din zornăit zarurile odată ce Elayne pomenise de acele odăi nenorocite? Curiozitatea. Auzise o vorbă pe care câteva femei de acasă o rosteau, de obicei, atunci când el făcea ceva ce la vremea aceea părea amuzant. „Oamenii le învaţă pe pisici să fie curioase, dar pisicile sunt mai cumpătate."

– Nu sunt o nenorocită de pisică, bombăni el, ieşind din dormitor şi pătrunzând în salon.

Trebuia să afle ce însemnau toate astea.

– Firеşte că nu eşti pisică, zise Tylin, ci o *răţuşcă* suculentă, asta eşti.

Mat tresări şi făcu ochii mari. *Răţuşcă*?! Femeia stătea la câţiva paşi de el. Deşi indignat, reuşi să facă o reverenţă elegantă. Ea era Regina, trebuia să ţină minte asta.

– Maiestate, mulţumesc pentru aceste odăi minunate. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu Măria Ta, dar trebuie să plec şi...

Afişând un zâmbet, ea străbătu pardoseala din gresie roşu cu verde, cu un foşnet al poalelor din mătase albastră cu alb. Îşi ţinea ochii mari şi negri aţintiţi asupra lui. El nu-şi dorea deloc să se uite la „Cuţitul Căsniciei" cuibărit în decolteul ei generos. Sau la pumnalul mare, bătut cu nestemate, vârât la cingătoarea bătută şi ea cu nestemate. Se dădu în spate.

– Maiestate, am o treabă importantă...

Ea începu să fredoneze. El recunoscu melodia; o fredonase recent unor fete. Fusese suficient de înţelept încât să n-o cânte din voce, şi-apoi, cuvintele folosite în Ebou Dar i-ar fi zgâriat timpanele. Prin părţile acelea, cântecul se intitula *Am să-ţi acopăr gura cu săruturi.*

Râzând încurcat, încercă să pună între ei o masă cu suprafaţa din lapis, însă ea reuşi cumva s-o ocolească, fără să se grăbească.

– Maiestate, eu...

Ea îşi puse graţios palma pe pieptul lui, făcându-l să stea pe un scaun cu spătarul înalt, apoi se aşeză în poala lui. El era prins ca într-o capcană între ea şi braţele scaunului. Ar fi ridicat-o şi proptit-o în picioare cu mare uşurinţă, doar că ea avea acel pumnal nenorocit la cingătoare. Se îndoia că suverana i-ar fi apreciat comportamentul faţă de ea, care nu s-ar fi comparat cu comportamentul ei faţă de el în acel moment. La urma urmei, se aflau în Ebou Dar, unde, dacă o femeie ucidea un bărbat, ăsta era un act justificabil până la proba contrarie. El ar fi ridicat-o cu uşurinţă, doar că...

Mat văzuse negustorii de peşte din oraş vânzând nişte creaturi ciudate numite calamari şi caracatiţe – băştinaşii chiar mâncau arătările alea! –, totuşi acestea nu se comparau cu Tylin. Femeia părea să aibă zece mâini. El se zvârcolea, încerca s-o evite, însă ea râdea încet. Printre săruturi, el protesta fără suflare, zicând că ar putea intra cineva, pe când ea doar chicotea. El bolborosea despre respectul pe care-l avea pentru coroană, iar ea chicotea. Îi spuse că era logodit cu o fată de acasă, care-i cucerise inima. Auzind aceste cuvinte, ea izbucni în râs.

– N-o poate răni ceea ce nu ştie, şopti ea, cu cele zece mâini ale ei ce nu păreau să se odihnească o clipă.

Cineva bătu la uşă.

– Cine e? strigă el eliberându-şi gura.

Era un strigăt. Un strigăt ascuţit. Rămăsese fără suflare, la urma urmei.

Tylin sări din braţele lui şi se duse trei paşi mai încolo atât de repede, încât ai fi zis că stătuse tot timpul în acel loc. Femeia avu tupeul să-i arunce o privire plină de reproşuri! Apoi îi trimise un sărut prin aer.

Abia făcu acest gest, când uşa se deschise, iar Thom îşi vârî capul înăuntru.

– Mat? Nu eram sigur că eşti tu. Oh! Maiestate!

Pentru un menestrel bătrân, sfrijit şi cu pretenţii, Thom reuşi să facă o reverenţă teatrală în ciuda faptului că şchiopăta. Juilin nu izbuti, dar îşi smulse de pe cap acea căciulă roşie, caraghioasă şi se strădui cât se pricepu.

– Iertaţi-ne! Nu vrem să vă deranjăm... începu Thom.

– Intră, Thom! îl întrerupse repede Mat.

Azvârlindu-şi la loc haina pe umeri, el dădu să se ridice, apoi conştientiză că nenorocita aceea de femeie reuşise cumva să-i desfacă nesăţioasă cureaua de la *pantaloni* fără ca el să-şi dea seama. Poate că bărbaţii nu vor observa că-i era descheiată cămaşa până la brâu, dar, cu siguranţă, vor vedea când îi vor cădea pantalonii de pe el. Rochia albastră a lui Tylin nu era şifonată deloc!

– Intră, Juilin!

– Mă bucur că odăile ţi se par acceptabile, Stăpâne Cauthon, zise Tylin.

Părea încarnarea demnităţii. În afară de ochii ei, când se aşează atentă ca nu cumva Thom şi Juilin să-i vadă. În privire i se citeau cuvinte inofensive, cu un înţeles ascuns.

– Abia aştept să mă bucur de compania dumitale. Mi se pare interesant să am aproape un *ta'veren* pe care să-l pot atinge în voie. Acum te las cu prietenii dumitale. Nu, nu te ridica, te rog!

Rostise ultimele cuvinte schiţând un zâmbet zeflemitor.

– Ei, băiete, spuse Thom, răsucindu-şi mustaţa după ce ea ieşi, ai noroc că eşti primit cu braţele deschise de însăşi Regina.

Juilin părea preocupat de tichia lui.

Mat îi privea cu precauţie, provocându-i în gând să mai rostească un cuvânt – doar un cuvânt! –, însă, odată ce întrebă de Nynaeve şi de Elayne, încetă să-şi mai facă griji despre ceea ce bănuiau ei. Femeile nu se întorseseră încă. Fu cât pe ce să sară în picioare, cu sau fără pantaloni. Încercau deja să se sustragă de la înţelegerea lor. Fu nevoit să explice la ce se referea printre îndoielile pe care le exprimau bărbaţii, printre părerile lui despre nenorocita de Nynaeve al'Meara şi nenorocita de Elayne Domniţa-Moştenitoare. Deşi existau şanse mici ca ele să se fi dus în Rahad fără el, Mat nu era pregătit să pună rămăşag că femeile n-ar fi încercat să-l spioneze pe Carridin. Elayne ar cere o mărturisire şi s-ar aştepta ca bărbatul să cedeze; Nynaeve ar încerca să i-o smulgă cu bătaia.

– Mă îndoiesc că l-ar deranja pe Carridin, opină Juilin, scărpinându-se după ureche.

– Cred că Aviendha şi Birgitte stau cu ochii pe el, din câte am auzit. Nu le-am văzut plecând. Nu cred că ar trebui să-ţi faci griji că Rand îşi va da seama de ce vede chiar şi dacă ar trece pe lângă ele, continuă explicaţia Thom, turnându-şi în pocalul din aur nişte punci de vin pe care Mat îl găsise acolo.

Cauthon îşi acoperi ochii cu o mână. Deghizări cu ajutorul Puterii; nu era de mirare că se furişau ca nişte şerpi ori de câte ori voiau. Femeile acelea vor crea necazuri. La asta se pricepeau cel mai bine femeile. Nu fu deloc mirat să descopere că Thom şi Juilin ştiau mai puţine despre acest Glob al Vânturilor decât el.

După ce bărbaţii plecară, ca să se pregătească de drumul până în Rahad, avu timp să-şi aranjeze hainele, înainte să se întoarcă Nynaeve şi Elayne. Avu timp să controleze ce făcea Olver, care locuia un etaj mai jos. Trupul slab al băiatului se mai împlinise oarecum de când Enid şi celelalte bucătărese de la hanul Femeia Rătăcitoare începuseră să-l îndoape. Însă va rămâne scund, chiar şi pentru un cairhien, iar dacă urechile i s-ar micşora la jumătate din mărimea lor şi gura la jumătate din lărgimea ei, tot n-ar fi chipeş, din cauza nasului. Nu mai puţin de trei servitoare trebăluia pe acolo în vreme ce el stătea pe pat, cu picioarele încrucişate.

– Mat, nu-i aşa că Haesel are cei mai frumoşi ochi? întrebă Olver, zâmbindu-i larg tinerei cu ochii mari pe care Mat o întâlnise ultima oară când fusese în Palat.

Tânăra îi zâmbi la rândul ei şi îi ciufuli părul.

– Of, dar Alis şi Loya sunt atât de dulci, încât n-aş şti pe care s-o aleg.

O femeie durdulie, cam de vârstă mijlocie, îşi ridică privirea de la desagii lui Olver, pe care-i despacheta, şi-i zâmbi larg, iar o fată suplă, cu buze cărnoase, mângâie prosopul pe care tocmai îl aşezase pe lavoar, apoi se aruncă pe pat şi începu să-l gâdile pe Olver până când acesta se prăpădi de râs.

Mat pufni. Ca şi când n-ar fi fost de-ajuns Harnan şi trupa lui, în acel moment îl încurajau şi *femeile* astea! Cum să înveţe vreodată să se comporte dacă femeile făceau asta? Olver ar fi trebuit să se joace pe străzi ca orice băiat de zece ani. *El* n-avusese în apartamentul lui nici măcar o servitoare. Tylin se îngrijise de asta, era convins.

Cauthon avu timp să-i verifice atât pe Olver, cât şi pe Harnan şi ceilalţi din „Armele roşii", care împărţeau o cameră lungă prevăzută cu paturi aliniate, nu departe de grajduri, şi să coboare până în bucătărie ca să mănânce nişte pâine şi carne de vită – nu fusese în stare să facă faţă din nou terciului servit la han. Nynaeve şi Elayne nu se întorseseră încă. Într-un final, se uită peste cărţile din salonul lui şi începu să citească din volumul fantastic *Călătoriile lui Jain Farstrider* – „farstriders" fiind în terminologia cărţii nişte rangeri de elită ai sabiei, sângeroşi, din Quel'Thalas, conduşi de Halduron Brightwing –, cu toate că abia dacă reuşea să se concentreze din cauza îngrijorării. Thom şi Juilin veniră tocmai în momentul în care femeile dădură, într-un final, buzna înăuntru, mirate să-l vadă acolo, de parcă s-ar fi aşteptat ca *el* să nu se ţină de cuvânt.

Mat închise cartea uşor şi o aşeză încet pe masa de lângă scaunul lui.

– Pe unde-aţi umblat?

– Am făcut o plimbare, răspunse veselă Elayne, cu ochii albaştri mai mari decât şi-i amintea el să-i fi văzut.

Thom se încruntă, îşi scoase cuţitul din mânecă şi începu să-l învârtească între degete. Nu-i aruncă intenţionat nicio privire lui Elayne.

– Am servit ceaiul cu nişte femei pe care le cunoaşte hangiţa ta, o completă Nynaeve. N-am să te plictisesc cu poveşti despre cusut.

Juilin începu să clatine din cap, apoi se opri înainte ca ea să observe.

– Nu mă plictisiţi, le rugă Mat pe un ton sec.

Presupunea că ea deosebea un capăt al acului de celălalt, dar bănuia că mai degrabă şi-ar înfige unul în limbă decât să vorbească despre cusut. Niciuna dintre femei nu se dădea în vânt după amabilităţi, fapt ce-i confirma cea mai sumbră bănuială.

– Am ales doi oameni care să vă însoţească pe fiecare dacă veţi ieşi după-amiaza asta, iar mâine alţi doi, şi în fiecare zi. Atunci când nu vă veţi afla în Palat sau sub ochii mei, veţi fi păzite de gărzi de corp, care ştiu deja când le va veni rândul. Vă vor însoţi tot timpul – *tot* timpul – şi mă veţi înştiinţa unde veţi merge. N-am de gând să-mi mai fac griji până-mi va albi părul.

Mat se aştepta la indignare şi proteste ori măcar ca ele să spună ce făgăduiseră şi ce nu făgăduiseră. Se aştepta, totodată, să se aleagă

doar cu o bucăţică, una foarte mică, în cazul în care avea noroc, dacă solicita partea leului. Nynaeve se uită la Elayne, iar Elayne se uită la Nynaeve.

– Gărzile de corp sunt o idee *minunată*, Mat! exclamă Elayne zâmbind, moment în care-i apărură gropiţe în obraji. Bănuiesc că ai avut dreptate în privinţa asta. Te-ai gândit bine să le faci deja programul oamenilor tăi.

– *Este* o idee minunată, o completă Nynaeve, dând din cap entuziasmată. Te-ai gândit bine, Mat.

Thom azvârli cuţitul din mână cu o înjurătură înăbuşită şi se aşeză, sugându-şi degetul ciupit şi holbându-se la femei.

Mat oftă. Necazuri; ştiuse asta. Şi necazurile începuseră înainte ca ei să-i spună să uite o vreme de Rahad.

Aşa se trezi pe o bancă, în faţa unei taverne ieftine, nu departe de malul râului, numită Trandafirul din Eldar, bând dintr-o cană îndoită din tinichea, legată cu un lanţ de bancă. Bine măcar că spălau cănile pentru clienţii noi. Putoarea care venea din atelierul vopsitorului de peste drum nu făcea decât să aducă o notă în plus tavernei. Era un cartier sărăcăcios, iar străzile erau prea înguste ca să încapă o trăsură. Multe erau lăcuite în culori vii şi-şi croiau drum prin mulţime. Dacă cei mai mulţi dintre trecători purtau mai degrabă lână sau veste ale breslelor decât mătase, atunci lâna avea de cele mai multe ori o croială fină şi nu era zdrenţuită. Casele şi prăvăliile erau tencuite în alb, ca de obicei. Deşi mai toate erau mici şi chiar dărăpănate, casa înaltă a unui negustor bogat se înălţa într-un colţ în dreapta, iar în stânga lui, un palat în miniatură – mai mic, oricum, decât casa negustorului – prevăzut cu un singur dom înconjurat de o bandă verde şi fără turle. Câteva taverne şi un han, aflate la vedere, păreau îmbietoare. Din nefericire, Trandafirul din Eldar era singurul local unde puteai sta afară şi ridicat în locul potrivit. Din nefericire.

– Nu cred că am văzut vreodată nişte muşte atât de splendide, bombăni Nalesean, alungând câteva de pe cana lui. Ce ziceai că facem aici?

– Bem vin de proastă calitate şi asudăm ca nişte porci, bolborosi Mat, trăgându-şi pălăria pe ochi, ca să-şi facă umbră. Mă comport ca un *ta'veren*.

Privea încruntat o casă dărăpănată, pe care i se spusese s-o supravegheze. Ea se afla între atelierul vopsitorului şi atelierul zgomotos al unui ţesător. Nu fusese rugat, ci i se spusese, mai exact,

oricum s-ar fi exprimat femeile, invocând făgăduinţele făcute. Oh, ele făcuseră să pară o rugăminte, apoi, în cele din urmă, o implorare, lucru pe care el avea să-l creadă când vor dansa câinii. Ştia când era păcălit.

– „Comportă-te ca un *ta'veren*, le imită el. Sunt sigură că *vei şti* ce să faci." La naiba!

Poate că afurisita de Elayne Domniţa-Moştenitoare cu gropiţele ei la fel de afurisite o fi ştiind sau probabil Nynaeve cu afurisitele alea de mâini ale ei, în care-şi strânge afurisita aia de cosiţă, însă el să fie al naibii dacă ştia.

– Dacă nenorocitul ăla de Glob este în Rahad, cum l-aş putea găsi pe malul ăsta al râului?

– Nu-mi amintesc ca ele să fi precizat cum, răspunse Juilin, luând o gură sănătoasă dintr-o băutură făcută dintr-un fruct galben, care creştea la ţară. Le-ai întrebat cel puţin de cincizeci de ori.

Bărbatul susţinea că băutura galbenă era răcoritoare pe acea arşiţă, dar Mat muşcase dintr-o lămâie şi n-avea de gând să mai înghită nimic făcut din ele. Deoarece tâmplele încă îi zvâcneau, comandase ceai. Acesta avea un gust ca şi când stăpânul tavernei, un individ sfrijit cu ochii ca două mărgele şi privire bănuitoare, ar fi aruncat frunze proaspete şi apă peste frunzele vechi de la fondarea oraşului. Gustul se potrivea cu starea lui.

– Sunt curios de ce au pus atâtea întrebări despre hangiţa la care ai stat, murmură Thom, ţinându-şi vârfurile degetelor lipite, fără să pară foarte supărat că femeile păstrau în continuare secrete, uneori el fiind de-a dreptul ciudat. Ce legătură au Setalle Anan şi aceste femei cu Globul?

Femeile intrau şi ieşeau din casa dărăpănată. Un şir necontenit de femei, unele bine îmbrăcate, chiar dacă niciuna în veşminte de mătase, dar niciun bărbat. Trei sau patru purtau cingătoarea roşie a Femeilor Înţelepte. Mat se gândise să le urmărească pe unele dintre ele când acestea plecaseră, însă i se păru un plan prea la vedere. Nu ştia ce făcea un *ta'veren* – nu observase să fi avut asemenea abilităţi –, totuşi avea întotdeauna noroc atunci când acţiona la voia întâmplării. Ca în cazul zarurilor. Mai toate puzzle-urile din metal îi dădeau bătăi de cap, oricât de norocos s-ar fi simţit.

Ignoră întrebarea lui Thom, fiindcă întrebase şi el asta, cel puţin de atâtea ori, cum să găsească Globul. Nynaeve îi mărturisise făţiş că nu făgăduise să-i dezvăluie toate lucrurile pe care le ştia, ci

că îi va divulga doar informațiile de care va avea nevoie. Îi spusese... Privind-o cum aproape se înecase, abținându-se să nu-l ponegrească, nu fusese o răzbunare suficient de mare.

– Bănuiesc că ar trebui să fac o plimbare pe alee, oftă Nalesean. În cazul în care una dintre acele femei se hotărăște să sară gardul grădinii.

Spațiul îngust dintre casă și atelierul vopsitorului se vedea clar și în întregime, dar mai exista o alee în spatele prăvăliilor și al caselor.

– Mat, mai spune-mi o dată de ce facem asta în loc să jucăm cărți.

– Mă duc eu, se oferi Mat.

Poate că atunci când se va afla dincolo de gardul grădinii va descoperi cum ar fi procedat un *ta'veren*. Se duse, dar nu află nimic.

Când amurgul începu să învăluie strada și Harnan se întoarse însoțit de un andoran pleșuv, cu privire scrutătoare, pe care îl chema Wat, singurul efect de a fi *ta'veren* pe care îl observă Cauthon fu acela că proprietarul tavernei aduse un ibric de ceai proaspăt. Avea un gust aproape la fel de rău ca și cel vechi.

Revenit în odăile lui din palat, Mat găsi un răvaș, un soi de invitație, scris cu litere frumoase pe o hârtie albă și groasă, care mirosea ca o grădină cu flori.

Iepurașul meu, te aștept să luăm cina împreună la mine în apartament.

Nu era semnat, deși nici nu era nevoie. Pe Sfânta Lumină! Femeia n-avea pic de rușine! Ușa care dădea înspre coridor era prevăzută cu o încuietoare din fier vopsită în roșu. Găsi cheia și o încuie. Apoi, ca măsuri suplimentare, propti un scaun sub clanța ușii care făcea legătura cu odaia lui Nerim. Putea rezista și fără cină. Tocmai când se pregătea să se vâre în pat, cineva zgâlțâi clanța. Se auzi râsul unei femei pe coridor când aceasta descoperi că ușa era ferecată.

Ar fi trebuit să doarmă ca un prunc, dar, dintr-un motiv sau altul, stătea întins și asculta cum îi chiorăiau mațele. De ce făcea ea asta? Ei bine, știa de ce, dar de ce cu el? Cu siguranță că ea nu se hotărâse să renunțe la orice dram de decență doar ca să intre în așternuturi cu un *ta'veren*. Oricum, în acel moment el se afla în siguranță. La urma urmei, Tylin n-avea să dărâme ușa. Sau o va face? Nici măcar păsările n-ar fi pătruns printre arabescurile din fier forjat ale balcoanelor. Și-apoi, ea avea nevoie de o scară lungă

ca să poată ajunge atât de sus. Şi bărbaţi care s-o care. Asta dacă n-avea de gând să coboare pe o frânghie de pe acoperiş. Sau ar putea... Noaptea trecea, stomacul îi chiorăia, soarele răsărea, iar el nici nu închisese un ochi, nici nu avusese un gând decent. Atâta doar că luase o hotărâre. Găsise o întrebuinţare budoarului, deoarece Mat nu se dichisea niciodată, cu siguranţă.

La ivirea zorilor, când se furişă afară din apartamentul lui, dădu peste un alt servitor din Palat pe care şi-l amintea: Madic, un individ cu început de chelie, îngâmfat, care strâmba din gură, semn că nu era deloc satisfăcut. Era un individ care putea fi mituit. Chiar dacă voia să înşele aparenţele după expresia mirată de pe faţa lui pătrăţoasă şi rânjetul pe care nu se obosea să şi-l ascundă, omul ştiu exact de ce Mat îi furişase o monedă din aur în palmă. Fir-ar să fie! Câţi oameni cunoşteau ce punea la cale Tylin?

Nynaeve şi Elayne nu păreau să ştie, slavă Luminii! Cu toate că-l dojeniseră deoarece nu luase cina cu Regina, lucru despre care aflaseră atunci când Tylin întrebase dacă el era cumva bolnav. Şi mai rău...

– Te rog, zâmbi Elayne, ca şi când acea implorare nu-i provoca durere, trebuie să te pui bine pe lângă Regină. Nu fi emoţionat! Te vei bucura de o seară în compania ei.

– Doar să nu faci ceva prin care s-o jigneşti, bombăni Nynaeve.

Nu exista nicio îndoială că pentru ea era dureros să fie amabilă. Nynaeve îşi încruntă sprâncenele, încercând să se concentreze, strânse din dinţi şi abia se abţinu să nu tragă cu mâinile de cosiţă.

– Fii ospitalier o dată în... Am vrut să zic, aminteşte-ţi că este o femeie decentă şi nu încerca... Lumină, ştii ce vreau să zic!

Sensibilă. Ha! Femeie decentă. Ha!

Niciuna nu părea îngrijorată că el îşi irosise toată după-amiaza. Elayne îl bătu compătimitor pe umăr şi-l rugă să mai încerce o zi sau două; negreşit, era mai bine decât să vagabondeze prin Rahad pe căldura aceea. Nynaeve spuse şi ea exact acelaşi lucru, aşa cum le stătea în obicei femeilor, dar fără să-l bată pe umăr. Ele recunoscură fără ocolişuri că intenţionau să-şi petreacă ziua spionându-l pe Carridin împreună cu Aviendha, însă se eschivară să-i răspundă atunci când el le întrebă pe cine se aşteptau să recunoască. Lui Nynaeve îi scăpase această informaţie, iar Elayne îi aruncă aşa o privire, încât el speră s-o vadă pe Nynaeve dojenită pentru prima oară. Ele acceptară supuse porunca lui de a fi însoţite de gărzi de corp şi-i arătară, la fel de smerite, cum aveau de gând să se

deghizeze. Chiar şi după descrierea lui Thom, văzându-le pe cele două transformându-se brusc în două femei din Ebou Dar chiar în faţa lui, fu un lucru la fel de şocant ca şi servilismul lor. Firește că Nynaeve se răzvrăti, mârâind după ce înţelese că el vorbise serios atunci când pomenise despre faptul că femeile Aiel n-aveau nevoie de gărzi de corp, totuşi se străduí să rămână supusă. Cele două femei care-şi împreunau mâinile şi răspundeau ascultătoare îl făceau să se agite, indiferent despre care din ele era vorba. Mat s-ar fi simţit bucuros să le trimită pe amândouă la spionat – şi pe Aviendha, care dădea *aprobator* din cap! Ca să fie sigur însă, le ignoră feţele serioase şi le făcu să-şi încerce deghizarea pe bărbaţii care trebuiau să le însoţească. Vanin profită de ocazie, alegând să fie una dintre gărzile lui Elayne. Iar Mat îşi lovea fruntea cu buricele degetelor ca un nerod.

Grăsanul nu aflase prea multe de unul singur, acelaşi lucru ca în urmă cu o zi: că, surprinzător, mulţi oameni îl vizitaseră pe Carridin, inclusiv câţiva îmbrăcaţi în mătăsuri, dar acest detaliu nu dovedea că erau iscoade ale Celui Întunecat. La urma urmelor, bărbatul era ambasadorul Mantiilor Albe, iar mulţi dintre cei care voiau să facă negoţ în Amadicia se duceau mai degrabă la el decât la ambasadorul amadician, indiferent cine o fi fost el sau ea. Vanin afirmase cu certitudine că două femei supravegheau Palatul lui Carridin – el privi mirat când Aviendha se transformă brusc în cea de-a treia femeie din Ebou Dar –, precum şi un bărbat în vârstă, aşa i se păruse, deşi individul se dovedise a fi neaşteptat de sprinten. Vanin nu reuşise să-l vadă prea bine, în ciuda faptului că-l zărise de trei ori. De îndată ce Vanin şi femeile plecară, Mat îi trimise degrabă pe Thom şi pe Juilin să descopere ceva despre Jaichim Carridin şi bătrânul cocârjat, cu părul alb, care părea interesat de iscoadele Celui Întunecat. Dacă prinzătorul de hoţi nu găsea o cale prin care să-l facă pe Carridin să se împiedice, înseamnă că modalitatea respectivă nu exista. Thom părea să ştie cum să pună la un loc toate bârfele şi zvonurile şi să filtreze adevărul. Asta era partea uşoară, firește.

Vreme de două zile, Mat asudă pe acea bancă, ducându-se ocazional până pe aleea de lângă atelierul vopsitorului, însă singurul lucru care se schimbase era gustul ceaiului, care devenise mai rău. Vinul nu mai era bun la gust, iar Nalesean începu să bea bere. În prima zi, stăpânul tavernei le oferi peşte la masa de prânz, dar după miros, acesta părea să fi fost prins cu o săptămână în

urmă. A doua zi, le oferi tocană de stridii; Mat mâncă patru porţii, în ciuda bucăţilor de scoică. Birgitte le refuză pe amândouă.

Cauthon fusese surprins când, în prima dimineaţă, ea îi ajunsese din urmă pe el şi pe Nalesean, traversând în fugă Piaţa Mol Hara. Cu toate că soarele abia se ivea de după acoperişuri, oamenii şi căruţele începură deja să împânzească piaţa.

– Oi fi clipit, zise ea, râzând. Aşteptam în locul pe unde credeam că veţi ieşi. Dacă nu vă deranjează puţină companie.

– Ne mişcăm repede uneori, rosti el evaziv.

Nalesean îi aruncă o privire piezişă; firește că habar n-avea de ce se furişaseră afară printr-o uşiţă laterală de lângă grajduri. Deşi Mat nu se aştepta ca Tylin să sară pe el pe coridor, în văzul tuturor, nu strica să fie prudent.

– Eşti bine-venită oricând! Hm! Mulţumesc.

Ea dădu din umeri şi bombăni ceva ce el nu înţelese, apoi se poziţionă în cealaltă parte a lui.

Acela fusese începutul cu ea. Oricare altă femeie pe care o cunoscuse până atunci ar fi vrut să ştie pentru ce îi mulţumeşte sau i-ar fi dat atâtea explicaţii de ce nu era nevoie să-i mulţumească, încât lui i-ar fi venit să-şi astupe urechile, sau l-ar fi ocărât pentru asta, sau i-ar fi spus că aştepta ceva mai mult decât nişte simple cuvinte. Birgitte doar dădu din umeri. În următoarele două zile, lui îi veni în minte un gând surprinzător.

De obicei, el credea că trebuia să admire femeile şi să le zâmbească, să le ia la dans şi să le sărute, dacă îi îngăduiau, să le strângă în braţe, dacă avea noroc. A hotărî pe care femeie s-o curteze era aproape la fel de amuzant ca şi curtarea în sine, dacă nu cumva mai amuzant decât momentul în care aceasta îi cădea în braţe. Unele femei îi erau doar prietene, firește. Doar câteva. Egwene, de pildă, cu toate că nu era sigur cum va supravieţui prietenia lor odată ce ea va deveni Amyrlin. Şi Nynaeve îi era prietenă, oarecum, dacă ea ar putea uita măcar o oră că-l dojenise nu doar o dată şi şi-ar aminti că el nu mai era băiat. Oricum, prietenia cu o femeie era diferită de cea cu un bărbat. Ştiai întotdeauna că ea gândea altfel, că vedea lumea cu alţi ochi.

Birgitte se aplecă spre el în timp ce şedeau pe bancă.

– Mai bine să fii cu băgare de seamă, şopti ea. Văduva aceea îşi caută un soţ nou; teaca în care e vârât „Cuţitul Căsniciei" este albastră. Apropo, casa e acolo.

El clipi, pierzând-o din vedere pe femeia durdulie care-şi unduia atât de amplu şoldurile atunci când păşea, iar Birgitte răspunse zâmbetului lui încurcat cu un chicot. Nynaeve l-ar fi mustrat pentru că se uitase după femeie. Până şi Egwene l-ar fi dezaprobat cu răceală. La sfârşitul celei de-a doua zile petrecute pe acea bancă, el conştientiză că stătuse tot timpul cu şoldul lipit de cel al lui Birgitte, fără să încerce măcar o dată s-o sărute. Mat era convins că ea nu voia să fie sărutată de el – sincer, având în vedere că ei părea să-i facă plăcere să se uite la bărbaţii hâzi, Mat s-ar fi simţit insultat dacă ea s-ar fi lăsat sărutată de el, plus că era eroina din legendă pe care se aştepta s-o vadă sărind peste o casă şi apucând vreo doi Rătăciţi de după cap în drum. Dar nu asta era: mai degrabă s-ar fi gândit să-l sărute pe Nalesean. El o *plăcea* pe Birgitte la fel de mult cum o plăcea şi tairenul.

Două zile petrecute pe acea bancă, două zile în care străbătuse aleea de lângă atelierul vopsitorului ca să se holbeze la zidul înalt din cărămidă, din spatele grădinii. Birgitte l-ar fi escaladat cu uşurinţă, dar chiar şi ea ar fi riscat să-şi frângă gâtul dacă purta rochie. De trei ori el hotărî, sub impulsul momentului, să urmărească o femeie care ieşea din casă şi două care purtau cingătorile roşii ale Femeilor Înţelepte. Norocul părea să-i surâdă când acţiona la voia întâmplării. Una dintre Femeile Înţelepte se duse după colţ şi cumpără câţiva napi scorojiţi, apoi se întoarse; cealaltă străbătu pe jos două străzi ca să cumpere câţiva peşti mari, cu dungi verzi. A treia femeie, înaltă şi oacheşă, îmbrăcată în veşminte îngrijite din lână cenuşie, poate era tairenă, traversă două poduri înainte să intre într-o prăvălie mare, unde fu întâmpinată de un individ slăbănog şi umil. Mat urmări atent cum erau încărcate cutiile lăcuite şi tăvile în nişte coşuri umplute cu rumeguş, care fură încărcate la rândul lor în nişte căruţe cu coviltir. Din câte reuşise el să audă, ea spera să ducă în Andor o cantitate frumuşică de argint. Mat abia reuşi să scape fără să nu cumpere o cutie. Halal noroc întâmplător!

Nimeni n-avu mai mult noroc. Nynaeve, Elayne şi Aviendha îşi făcură veacul pe străzile de lângă micul Palat al lui Carridin, fără să vadă pe cineva cunoscut, lucru care le frustră la culme. Refuzau în continuare să spună pe cine căutau; nu prea avea importanţă, oricum, din moment ce se presupunea că oamenii nu trebuiau să fie văzuţi. Asta îi spuseseră ele, zâmbindu-i cu toţi dinţii. Grimasele ar fi trebuit să fie zâmbete, se gândi el. Păcat că Aviendha părea să

urmeze exemplul celor două. Existase un moment când Cauthon încercase să le smulgă un răspuns, iar Elayne se răstise la el, privindu-l cu superioritate, pe când femeia Aiel îi şopti ceva la ureche.

– Iartă-mă, Mat, spuse Elayne pe un ton sincer şi roşindu-se atât de tare la faţă, încât părul părea să-i pălească. Îţi cer smerită iertare pentru că ţi-am vorbit astfel. Îţi... voi cere iertare în genunchi dacă doreşti.

Nu era de mirare că rosti ultimele cuvinte cu o voce tremurătoare.

– Nu e nevoie de aşa ceva, replică el, încercând să nu facă ochii mari de uimire. Eşti iertată. N-a fost nimic.

Ce lucru ciudat însă! Elayne se uitase la Aviendha tot timpul cât i se adresase lui şi nici măcar nu clipise atunci când el îi răspunsese, dar răsuflase uşurată după ce Aviendha încuviinţase din cap. Femeile erau ciudate.

Thom raportă că Jaichim Carridin le dădea adesea bani cerşetorilor şi că, pe lângă asta, zvonurile despre prezenţa lui în Ebou Dar erau cele la care te-ai fi aşteptat, în funcţie de percepţia vorbitorului: fie că Mantiile Albe erau nişte monştri criminali, fie adevăraţii salvatori ai lumii. Juilin aflase că Jaichim cumpărase planul Palatului Tarasin, lucru care ar fi vădit anumite intenţii ale Mantiilor Albe faţă de Ebou Dar şi ar fi indicat faptul că Pedron Niall îşi dorea un palat doar al lui, o replică a Palatului Tarasin. Dacă mai trăia încă. Prin oraş circulau zvonuri că Niall era mort, însă unii spuneau că femeile Aes Sedai îl uciseseră, iar alţii susţineau că Rand îi făcuse de petrecanie, lucru care le demonstra valoarea. Nici Juilin, nici Thom nu reuşiseră să afle ceva despre bătrânul cu păr alb şi faţa zbârcită.

Frustrare atât din cauza lui Carridin, cât şi a afurisitei ăleia de case, iar despre Palat...

Mat află cum stăteau lucrurile în prima seară când se întoarse, în sfârşit, în apartamentul lui. Olver se afla acolo. Mâncase deja şi şedea ghemuit în fotoliu, citind *Călătoriile lui Jain Farstrider* la lumina lampadarului. Nu părea deloc supărat că fusese mutat din odaia lui. Madic se ţinuse de cuvânt; era la fel de merituos ca şi moneda din aur pe care şi-o vârâse în săculeţ. În budoar se afla patul lui Olver. S-o vadă pe Tylin dacă avea să încerce ceva în prezenţa unui copil. Nici Regina nu stătuse cu mâinile în sân. El se furişă spre bucătărie ca o vulpe, ascunzându-se după fiecare colţ,

coborând într-o suflare scările, doar ca să descopere că nu putea primi de mâncare.

Oh, mirosul de bucate ce plutea în aer, fripturile care se învârteau pe rotisor în vetre uriaşe, oalele ce fierbeau pe sobele din faianţă albă şi bucătăresele care deschideau uşile cuptoarelor ca să împungă ici şi colo. Însă pentru Mat Cauthon nu era nimic de mâncare. Femei zâmbitoare în şorţuri albe şi apretate îi ignorau zâmbetele şi i se puneau în cale ca să nu ajungă la sursa acelor mirosuri. Ele zâmbeau şi-l loveau peste degete atunci când încerca să şterpelească o felie de pâine sau o bucată de nap caramelizat. Îi zâmbeau şi-l avertizau că nu era bine să-şi strice pofta de mâncare dacă urma să stea la masă în compania Reginei. Ştiau. Toate ştiau! Ruşinea îl făcu să se întoarcă în apartamentul lui, regretând amarnic peştele acela puturos de la prânz. Mat încuie uşa în urma lui. O femeie era în stare de orice când voia să înfometeze un bărbat.

Stătea întins pe un covor verde din mătase şi se juca „Şerpi şi vulpi" cu Olver, când primi al doilea răvaş pe sub uşă.

Mi s-a spus că este mai potrivit să laşi un porumbel să zboare, să-l priveşti cum dă din aripi, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, o pasăre flămândă îţi va mânca din palmă.

– Ce s-a întâmplat, Mat? întrebă Olver.

– Nimic, răspunse Mat mototolind răvaşul. Mai jucăm?

– Oh, da! exclamă băiatul, care ar fi jucat acel joc toată ziua dacă ar fi putut. Mat, ai gustat din şunca pe care au gătit-o în seara asta? N-am mai mâncat niciodată ceva...

– Aruncă zarurile, Olver! Aruncă odată nenorocitele alea de zaruri!

Când se întoarse la Palat a treia noapte, Mat cumpără de pe drum nişte pâine, măsline şi brânză de oaie. Bucătăresele îndeplineau aceleaşi porunci. Afurisitele alea de femei râdeau în timp ce cărau platouri aburinde cu cărnuri şi peşte chiar pe sub nasul lui şi-l avertizau şugubeţe să nu-şi strice pofta de mâncare.

Îşi păstră demnitatea. N-o luă la fugă cu niciun platou, ba dimpotrivă, făcu o plecăciune adâncă, azvârlind în spate o mantie imaginară.

– Scumpe domniţe, mă simt copleşit de căldura şi ospitalitatea voastră.

Retragerea lui ar fi fost şi mai reuşită dacă una dintre bucătărese n-ar fi cârâit în urma lui:

– Regina se va înfrupta în curând din raţă friptă, băiete.

Foarte amuzant. Celelalte femei se tăvăleau pe jos de râs. Al naibii de amuzant!

Pâinea, măslinele şi brânza sărată constituiră o masă săţioasă, pe care o completă bând apă din lavoar. Nu mai avusese punci de vin în apartament din prima zi. Olver dădu să-i povestească despre un soi de peşte prăjit cu sos de muştar şi stafide, însă Mat îl sfătui să se apuce de citit.

În seara aceea, nimeni nu-i furişă vreun răvaş pe sub uşă. Nimeni nu încercă clanţa uşii. Începea să creadă că lucrurile se vor linişti. În ziua următoarea era Festivalul Păsărilor. Din câte auzise povestindu-se despre costumele pe care le purtau unii oameni, bărbaţi şi femei deopotrivă, poate că Tylin va găsi o altă răţuşcă pe care s-o vâneze. Poate cineva va ieşi din nenorocita aia de casă aflată peste drum de hanul Trandafirul din Eldar şi-i va da nenorocitul acela de Glob al Vânturilor. Lucrurile trebuiau să ia o întorsătură bună.

Când se trezi a treia dimineaţă în Palatul Tarasin, zarurile îi zornăiau în minte.

CAPITOLUL 29

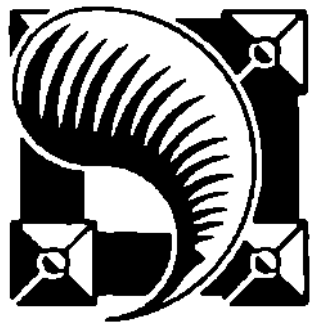

Festivalul Păsărilor

Trezindu-se cu zarurile zornăindu-i în minte, lui Mat îi trecu prin gând să se pună din nou la somn până când acestea se vor opri. Într-un final însă, se ridică morocănos din pat. De parcă n-ar fi avut şi aşa suficiente pe cap. Îl alungă pe Nerim şi se îmbrăcă singur, mâncând între timp şi ultimele resturi din seara trecută, apoi se duse să-l verifice pe Olver. Băiatul ba se grăbea să se îmbrace ca să plece, ba se oprea, cu cizma sau cămaşa în mână, ca să-i pună nenumărate întrebări, şi Mat îi răspundea oarecum absent. Nu, nu vor participa la cursă în acea zi şi putea să uite de cursele bogaţilor de la „Circuitul Cerului", în partea de nord a oraşului. Poate vor vizita menajeria. Da, Mat îi va cumpăra o mască cu pene pentru festival, dacă voia să se costumeze. Acest lucru îl făcu să se agite.

Ceea ce îl preocupa, de fapt, pe Mat erau afurisitele acelea de zaruri. De ce începuseră din nou? Încă nu aflase de ce zornăiseră înainte.

După ce se îmbrăcă într-un sfârşit, Olver îl urmă pe Mat în salon, adresându-i întrebări nedesluşite şi se poticni de el când Mat se opri brusc. Tylin înlocuise cartea pe care o citise Olver cu o seară înainte, aşezând alta pe masă.

– Maiestate! exclamă Mat privind uşa pe care o încuiase seara trecută şi care în acel moment era larg deschisă. Ce surpriză!

Îl trase pe Olver în faţa lui, aşezându-l între el şi femeie, care zâmbea batjocoritor. Poate n-o fi fost batjocoritor, dar, cu siguranţă, aşa credea în acea clipă. Evident, ea părea a fi mulţumită de sine.

– Tocmai voiam să ies cu Olver, să vadă festivalul şi menajeria. Îşi doreşte o mască prevăzută cu pene.

El tăcu ca să nu mai trăncănească şi o luă pe ocolite înspre uşă, folosindu-l pe băiat pe post de scut.

– Da, murmură Tylin, privindu-l pe sub gene şi ea nu se clinti din loc, doar zâmbi larg, ca şi când ar fi aşteptat ca el să calce cu piciorul într-o capcană. E mai bine să aibă un însoţitor decât să alerge cu puştii, cum am auzit că face. Am auzit multe despre feciorul tău. Riselle?

O femeie îşi făcu apariţia în prag, iar Mat tresări. O mască fantezistă din pene albastre şi aurii îi acoperea aproape toată faţa, însă penele de pe restul costumului nu ascundeau mare lucru. Femeia avea cel mai impresionant piept din câte văzuse el vreodată.

– Olver, ţi-ar plăcea să mă însoţeşti la festival? întrebă ea, lăsându-se în genunchi.

Ea îi arătă o mască de şoim, roşu cu verde, potrivită pentru faţa băiatului.

Înainte ca Mat să apuce să deschidă gura, Olver se dezlipi de el şi se apropie repede de femeie.

– Oh, da, vă rog. Mulţumesc.

Mojicul cel mic şi nerecunoscător râse când ea îi legă masca pe faţă şi-l strânse la piept. Apoi ieşiră afară ţinându-se de mână, lăsându-l pe Mat cu gura căscată.

Îşi veni în fire suficient de repede atunci când Tylin adăugă:

– Ai noroc că nu sunt o femeie geloasă, scumpul meu!

Ea scoase din cingătoarea cusută cu fire aurii şi argintii o cheie din fier de la uşa lui, apoi o alta asemănătoare şi le scutură în faţa lui.

– Oamenii păstrează întotdeauna o cheie în cutia de lângă uşă.

Acolo şi-o lăsase şi el pe a lui.

– Şi nimeni nu se gândeşte că există şi o cheie de rezervă, chicoti Tylin, pe urmă vârî una dintre chei la cingătoare, pe cealaltă, în încuietoare, o închise cu un clic, după aceea o ascunse

lângă cealaltă. Şi-acum, mieluşelule, ce vom face? zâmbi tandru Regina.

Era prea mult. Femeia îl vâna, încerca să-l înfometeze. În plus, îi încuiaseră pe amândoi ca... ca pe nişte „nu-ştiu-ce". Mieluşel! Nenorocitele acelea de zaruri îi zornăiau zgomotos în minte. Şi-apoi, avea lucruri mai importante de făcut. Zarurile nu-l împiedicau niciodată atunci când trebuia să descopere ceva, dar... Ajunse lângă ea din doi paşi mari, o apucă de braţ şi începu să-i scotocească în cingătoare, căutând cheia.

– N-am timp pentru...

Deodată i se tăie răsuflarea când vârful ascuţit al pumnalului ei i se propti sub bărbie, făcându-l să-şi închidă gura şi să se ridice în vârful picioarelor.

– Ia-ţi mâna! şuieră ea pe un ton rece.

Reuşi să privească de-a lungul nasului în jos, la ea. Tylin nu mai zâmbea. El îi eliberă braţul cu grijă, însă ea continua să-i ţină lama sub bărbie, cu aceeaşi hotărâre. Regina clătină din cap.

– Mă străduiesc să ţin cont de faptul că eşti străin, bobocel, dar dacă vrei să faci pe durul... Mâinile pe lângă corp. Mişcă! ţâţâi ea.

Apoi îl dirijă cu vârful pumnalului. Mat preferă să se dea în spate în vârful picioarelor decât să i se taie gâtul.

– Ce ai de gând să faci? o întrebă el printre dinţi.

Vocea îi tremura din cauza faptului că-şi ţinea gâtul întins. Un gât întins, oricât ar fi părut de surprinzător.

– Ei bine? insistă el, gândindu-se că ar fi putut s-o apuce de încheieturi, fiindcă era destul de agil. Ce ai de gând să faci?

Oare ar fi fost suficient de abil cu tăişul sub bărbie? Aceasta era întrebarea. Aceasta şi cea pe care i-o adresase adineauri. Dacă intenţiona să-l ucidă, iar el i-ar fi smucit încheietura, pumnalul i s-ar fi implântat direct în creier.

– Răspunde-mi! îi ceru el cu o voce în care nu se simţea panica. Maiestate? Tylin?

Poate că era cuprins de o uşoară panică, de vreme ce-i rostise numele. Îi puteai spune oricărei femei din Ebou Dar „răţuşcă" sau „dulceaţă" cât era ziua de mare, şi ea îţi zâmbea, dar dacă îi rosteai numele înainte ca ea să-ţi îngăduie, te puteai aştepta la o reacţie mai furioasă decât dacă ai fi pipăit o femeie străină pe stradă. Nici cele câteva săruturi oferite nu-ţi dădeau acest drept.

Tylin nu răspunse, ci îl făcu să se retragă în vârful picioarelor, până când Mat se lovi cu umărul de ceva şi se opri. Deoarece vârful pumnalului nu slăbea presiunea nici măcar un pic, nu reuşea să-şi mişte capul, totuşi, cu o mică sforţare, îşi luă ochii de la ea şi privi în jur. Se aflau în dormitor, simţea între omoplaţi stâlpul dur şi sculptat cu flori roşii al baldachinului. De ce l-ar fi adus...? Faţa lui deveni brusc la fel de purpurie ca şi baldachinul. Nu. Doar nu voia să... Nu era cuviincios! Nu era posibil!

– Nu-mi poţi face asta, bâigui el.

Dacă vocea lui era uşor întretăiată şi ascuţită, avea, cu siguranţă, motive să fie aşa.

– Priveşte şi învaţă, pisoiaşul meu! susură Tylin, scoţându-şi „Cuţitul Căsniciei".

Pe urmă, după o perioadă îndelungată, el îşi trase nervos cearşaful peste piept. Era un cearşaf de mătase. Nalesean avusese dreptate. Regina Altarei fredona veselă lângă pat, cu braţele răsucite la spate ca să-şi poată încheia nasturii rochiei. Mat n-avea nimic pe el, cu excepţia medalionului cu cap de vulpe prins de şnur – nu-i fusese deloc de ajutor – şi a eşarfei negre legate în jurul gâtului. Panglica de pe cadoul ei, aşa o numise afurisita aceea de femeie. Se întoarse pe-o parte şi se întinse după pipa lui din argint şi punguţa cu tabac, aflate pe măsuţă în partea opusă ei. Nişte cleşti din aur şi un cărbune aprins într-un bol din aur plin cu nisip ofereau mijloacele de aprindere. Încrucişându-şi braţele la piept, începu să pufăie cu aceeaşi înverşunare cu care se încrunta.

– N-ar trebui să te agiţi, bobocelule, nici să te bosumfli, îl povăţui ea, îşi smulse pumnalul din stâlpul baldachinului, unde stătea înfipt alături de „Cuţitul Căsniciei", şi, înainte să-l vâre în teacă, îi examină vârful. Ce s-a întâmplat? Doar te-ai simţit la fel de bine ca şi mine, iar eu...

Brusc, ea începu să râdă cu poftă în timp ce vârî „Cuţitul Căsniciei" în teacă.

– Dacă asta face parte din a fi *ta'veren*, atunci trebuie să fii foarte cunoscut.

Mat se aprinse ca focul.

– Nu este firesc, izbucni el, smulgându-şi pipa dintre dinţi. Eu ar fi trebuit să fiu „vânătorul"!

Ochii ei miraţi îi oglindeau pe ai lui. Dacă Tylin ar fi fost o chelneriţă de tavernă, care i-ar fi zâmbit într-un anume fel, poate că el şi-ar fi încercat norocul – şi dacă ospătăriţa de tavernă n-ar fi avut un fiu căruia îi plăcea să înjunghie oamenii –, însă *el* era cel care vâna. Nu se gândise niciodată că lucrurile ar fi putut sta invers, fiindcă nu fusese niciodată pus într-o asemenea situaţie.

– Of, porumbelule! râse Tylin clătinând din cap şi ştergându-şi ochii cu degetele. Uit mereu. Te afli în Ebou Dar. Ţi-am lăsat un mic cadou în salon, preciză ea şi-l bătu uşor pe picior prin cearşaf. Să mănânci pe săturate azi. Trebuie să-ţi recapeţi forţele.

Mat îşi acoperi ochii cu palma şi se strădui din răsputeri să nu plângă. Când îşi luă mâna de la ochi, ea nu mai era acolo.

Coborî din pat şi-şi legă cearşaful în jurul mijlocului. Dintr-un motiv sau altul, nu se simţea bine să umble de colo colo gol-puşcă. Femeia aia nenorocită s-ar putea ivi din dulap. Hainele cu care fusese îmbrăcat zăceau pe jos. „De ce să-ţi mai baţi capul cu şireturi, chibzui el cu amărăciune, când poţi *să tai* hainele de pe cineva!" Nu fusese nevoie ca ea să-i sfârtece haina roşie. Femeii îi făcuse plăcere să îl „decojească" graţios cu ajutorul cuţitului.

Ţinându-şi răsuflarea, deschise dulapul înalt, roşu cu auriu. Ea nu se ascundea înăuntru. Nu prea avea ce alege; Nerim îi dusese majoritatea vestoanelor la curăţat sau la cârpit. Alese o haină simplă din mătase, de culoarea bronzului-închis, o îmbrăcă repede, apoi vârî cât mai adânc sub pat veşmintele tăiate cu intenţia să le arunce cu prima ocazie, fără să-l vadă Nerim. Sau altcineva, că veni vorba. Şi aşa, prea multe persoane ştiau deja ce se petrecea între el şi Tylin. Nu putea da ochii cu cineva care ştia toate aceste lucruri.

Se duse în salon şi ridică temător capacul cutiei lăcuite de lângă uşă, pe urmă îl lăsă să cadă cu un oftat. De ce s-ar fi aşteptat ca Tylin să pună cheia la loc? Se rezemă cu spatele de uşă. De uşa descuiată. Of, pe sfânta Lumină, ce va face?! Se va muta înapoi la han? La naiba, de ce se opriseră zarurile înainte? Putea pune rămăşag că Tylin le-ar fi mituit pe Jupâneasa Anin şi pe Enid, sau pe oricare altă hangiţă oriunde s-ar fi dus. Putea pune rămăşag că Nynaeve şi Elayne vor susţine că el încălcase înţelegerea şi vor renunţa la făgăduinţele date. Arză-le-ar focul pe toate femeile!

Pe una dintre mese se afla un pachet învelit frumos în hârtie verde. Înăuntru se afla o mască de vultur, negru cu auriu, şi o mantie cu pene asortată, precum şi un săculeţ din mătase roşie în care zornăiau douăzeci de coroane de aur şi un răvaş mirosind a flori.

Ţi-aş fi cumpărat un cercel, purceluş, dar am observat că urechea nu ţi-e găurită. Găureşte-o şi cumpără-ţi ceva frumos.

Îi veni din nou să plângă. *El* le oferea *femeilor* daruri. Lumea se întorcea cu fundul în sus! *Purceluş*? Vai, Lumină! După un minut, luă masca; ea îi datora măcar atât fie şi pentru că-i sfârtecase haina.

Când ajunse, într-un sfârşit, în curticica umbroasă, unde se întâlniseră în fiecare dimineaţă, lângă un iaz mic şi rotund, cu nuferi şi peşti albi, cu pete colorate, văzu că Nalesean şi Birgitte erau şi ei gătiţi pentru Festivalul Păsărilor. Bărbatul din Tear se mulţumise doar cu o mască simplă, verde, însă cea a lui Birgitte era un evantai de pene galbene şi roşii, cu o creastă tot din pene. Părul bălai îi atârna despletit, cu pene prinse în el. Purta o rochie cu o cingătoare lată, galbenă, care se unduia diafan sub alte pene roşii şi galbene. Deşi rochia nu lăsa să se vadă la fel de mult precum cea a lui Riselle, părea s-o facă totuşi la fiecare mişcare a ei. Mat nu se gândise vreodată că ea ar fi purtat o rochie ca orice femeie.

– Uneori e amuzant să fii privit, zise ea, înghiontindu-l în coaste, când Mat făcu un comentariu.

Râjnetul ei îl încurajă pe Nalesean să afirme ce amuzant era să le ciupeşti pe chelneriţe.

– Port mai multe pene decât dansatorii, dar nu sunt atât de multe încât să mă încetinească, şi-apoi, nu cred că vom putea grăbi pasul pe malul acesta al râului.

Lui îi zornăiau zarurile în minte.

– De ce-ai întârziat? continuă ea. Sper că nu ne-ai făcut să aşteptăm în timp ce gâdilai vreo fetişcană.

Mat spera să nu se înroşească la faţă.

– Eu...

Nu ştia ce scuză ar fi inventat, însă chiar în acel moment pătrunseră în curte şase bărbaţi purtând haine cu pene şi săbii înguste la şold. Toţi, în afară de unul, aveau pe faţă măşti elaborate, cu creste colorate şi ciocuri întruchipând păsări nevăzute de niciun om. Excepţia era Beslan, care-şi învârtea masca de panglică.

– Oh, la naiba, el ce caută aici?

– Beslan? se arătă mirat Nalesean, apoi îşi aşeză mâinile pe mânerul sabiei şi clătină din cap, nevenindu-i a crede. Ei, să fiu al naibii, zice că vrea să sărbătorească în compania ta. Spune că v-aţi făcut o promisiune. I-am explicat că va fi plictisitor de moarte, dar n-a vrut să mă creadă.

– Nu cred că e plictisitor cu Mat, replică fiul lui Tylin şi făcu o plecăciune în faţa celor trei, fără să-şi ia ochii negri de la Birgitte. Nu m-am mai distrat aşa de mult, de când am băut cu el şi cu Străjerul Domniţei Elayne la sărbătoarea „Noaptea Swovan", deşi, fie vorba între noi, nu-mi amintesc prea multe.

El nu părea s-o recunoască pe Birgitte. În mod ciudat, având în vedere preferinţele ei în materie de bărbaţi – Beslan era chipeş, poate puţin prea chipeş, deloc genul ei –, ea schiţă un zâmbet şi-şi aranjă penele sub privirea lui scrutătoare.

În acel moment, lui Mat nu-i păsa cât de nefiresc se comporta ea. Beslan nu părea să bănuiască nimic, altminteri şi-ar fi scos sabia din teacă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Mat era să-şi petreacă ziua în compania bărbatului. Ar fi chinuitor. El avea o urmă de bun-simţ, chiar dacă mamei lui Beslan îi lipsea.

Singura problemă era Beslan, care luase foarte în serios acea nenorocită de făgăduinţă, cum că vor participa împreună la toate festivităţile şi festinurile. Cu cât încercau Mat şi Nalesean să-l încredinţeze că ziua pe care o plănuiseră va fi incredibil de plictisitoare, cu atât mai mult insista Beslan. După o vreme, el se întunecă la faţă, iar Mat începu să creadă că sabia aceea va ieşi din teacă. La urma urmei, promisiunea era promisiune. Când el, Nalesean şi Birgitte părăsiră palatul, trei dintre neghiobii cu pene se luară după ei. Mat era convins că asta nu s-ar fi întâmplat dacă Birgitte ar fi purtat veşmintele ei obişnuite. Ceata o privea şi-i zâmbea.

– De ce te-ai fâstâcit când el te sorbea din priviri? bombăni Mat în timp ce traversau Piaţa Mol Hara, apoi îşi strânse mai tare panglica măştii de vultur.

– Nu m-am fâstâcit, m-am mişcat.

Cochetăria ei era atât de falsă, încât el ar fi râs în alte împrejurări.

– Uşor.

Zâmbetul îi reveni brusc. Ea își apropie fața de a lui ca să-i șoptească la ureche:

– Ți-am spus că uneori este amuzant să fii privit; doar pentru că sunt cu toții frumușei, asta nu înseamnă că nu-mi place că mă privesc. Oh, ți-ar plăcea și ție s-o privești pe ea, adăugă Birgitte, arătând spre o femeie zveltă, care trecu în fugă pe lângă ei, purtând o mască albastră de bufniță și mai puține pene decât Riselle.

Așa era Birgitte; îl înghiontea și-i arăta entuziasmată o fată frumoasă așa cum ar fi procedat orice bărbat pe care-l știa, așteptându-se ca și el să-i arate în schimb ceea ce-i plăcea ei să privească, de obicei cel mai urât bărbat care le ieșea în cale. Indiferent că alesese să fie pe jumătate dezbrăcată în acea zi – mă rog, pe sfert –, ea era... ei bine, prietena lui. O lume ciudată totuși, cu susu-n jos. O femeie pe care începea s-o considere camaradă de pahar și o alta care-l vâna cu aceeași ardoare cu care vâna el femeile frumoase, fie în acele amintiri vechi, fie în propriile lui amintiri. Ba chiar cu mai multă ardoare. Mat nu vânase niciodată o femeie care-i dăduse de înțeles că nu voia să fie vânată. O lume foarte ciudată.

Deși soarele încă nu asfințise, petrecăreții umpluseră deja străzile, piețele și podurile. Acrobații, jonglerii și muzicienii, cu pene cusute pe îmbrăcăminte, își făceau numărul la fiecare colț de stradă, iar muzica stârnea adesea râsete și urale. Pentru cei săraci, câteva pene prinse în păr erau de-ajuns, copiii și cerșetorii purtau pene de porumbel, culese de pe caldarâm. Dacă pungile erau mai grele, măștile și costumele deveneau mai elaborate. Mai sofisticate și deseori mai scandaloase. Bărbați și femei deopotrivă erau adesea împodobiți cu pene care lăsau la vedere mai multă piele decât în cazul lui Riselle *sau* al femeii din Piața Mol Hara. Nu se făcea negoț pe străzi sau pe canale în acea zi, deși câteva prăvălii păreau să fie deschise – pe lângă toate tavernele și hanurile, firește –, dar pe ici, pe colo câte o căruță cu coviltir își croia drum prin mulțime. Sau pe luciul apei plutea câte o barjă prevăzută cu o platformă, unde tinerii și tinerele își afișau măștile colorate, cu creste înalte, ce uneori ajungeau până la o jumătate de metru, și-și fluturau aripile lungi și colorate, încât costumul întreg putea fi zărit doar câteva fracțiuni de secundă. Dacă putea fi numit costum.

După spusele lui Beslan, aceste scene, cum le numeau ei, erau, de obicei, prezentate doar în turnurile breslelor, în palate şi case particulare. În cea mai mare parte a lui, festivalul se desfăşura, în mod normal, în interior. În Ebou Dar nu prea ningea nici măcar atunci când vremea era propice – Beslan mărturisi că i-ar plăcea să vadă zăpadă într-o bună zi –, însă, din câte ştia el, iarna era suficient de rece încât să-i împiedice pe oameni să alerge de colo colo pe jumătate dezbrăcaţi. Căldura însă îi scosese pe petrecăreţi pe străzi. Beslan îl sfătui să aştepte până se va înnopta, atunci Mat avea să vadă, într-adevăr, ceva. Pe măsură ce se lăsa întunericul, dispăreau şi inhibiţiile.

Privind îndelung o femeie înaltă şi suplă care se furişa prin mulţime purtând mască şi o mantie cu pene, iar sub ea, vreo şase, şapte pene, Mat se întrebă ce inhibiţii mai aveau oamenii aceştia de ascuns. Îi venea să strige la ea să se acopere cu mantia. Era frumoasă, dar aşa, pe *stradă*, în faţa Luminii şi a tuturor?!

Acele căruţe care transportau scenele atrăgeau şi urmăritori, firește. Grupuri compacte de bărbaţi şi femei care strigau şi râdeau în timp ce aruncau monede, şi uneori răvaşe împăturite înspre căruţe, şi-i strângeau în braţe pe cei de lângă ei, de pe stradă. El se obişnuise deja s-o ia la fugă înaintea lor până când ajungeau pe o altă stradă, unde se puteau ascunde, sau să aştepte până când scenele traversau o intersecţie sau un pod. În timp ce zăboveau, Birgitte şi Nalesean le aruncau monede copiilor murdari şi cerşetorilor şi mai murdari. Mai exact, Nalesean arunca; Birgitte se ocupa de copii, aşezând fiecare monedă în palmele scârnave ca pe un dar.

Cu o astfel de ocazie, Beslan îşi puse brusc mâna pe braţul lui Nalesean, apoi începu să strige încercând să acopere vuietul mulţimii şi o cacofonie de note muzicale care răzbătea din cel puţin şase locuri diferite.

– Iartă-mă, tairenianule, dar lui nu-i da nimic!

Un bărbat în zdrenţe se amestecă din nou în mulţime, cu precauţie; cu faţa trasă şi osoasă, părea să-şi fi pierdut şi acele amărâte de pene pe care le avusese prinse în păr.

– De ce nu? vru să ştie Nalesean.

– N-are inel din alamă pe degetul mic, răspunse Beslan. Nu face parte din nicio breaslă.

– Pe sfânta Lumină! exclamă Mat. Un om nu poate cerşi în oraşul ăsta dacă nu aparţine vreunei bresle?

Poate o fi fost tonul lui de vină, întrucât cerşetorul îi sări la gât, ţinând un cuţit în mâna-i murdară.

Fără să stea pe gânduri, Mat îl apucă de braţ şi se roti, azvârlindu-l în mulţime; unii îl înjurară pe Mat, alţii pe cerşetor. Alţii îi aruncară individului bani.

Mat zări cu coada ochiului un alt bărbat slăbănog în zdrenţe, care încerca s-o dea la o parte pe Birgitte ca să ajungă la el cu un cuţit cu lama lungă. Fu o greşeală prostească s-o subestimeze pe femeie doar din cauza costumului pe care-l purta. Ea scoase de undeva, de sub pene, un cuţit şi-l înjunghie pe bărbat sub braţ.

– Ai grijă! îi strigă Mat, însă nu era timp de avertismente.

Pe urmă, îşi scoase cuţitul din mâneca hainei şi lovi în lateral. Tăişul trecu razant pe lângă obrazul ei şi se implântă în gâtul unui alt cerşetor înarmat cu un cuţit, înainte ca agresorul să apuce să i-l implânte ei în coaste.

Dintr-odată, erau cerşetori peste tot, înarmaţi cu cuţite şi bâte ghintuite. Se auzeau ţipete şi strigăte în timp ce oamenii mascaţi şi costumaţi se îmbulzeau, fugind care încotro din calea lor. Nalesean îi crestă obrazul unui cerşetor în zdrenţe, trimiţându-l cât acolo; Beslan îl tăie pe un altul peste mijloc, în vreme ce amicii lui costumaţi se luptau cu alţi cerşetori.

Mat n-avea timp să privească în jur; se trezi spate în spate cu Birgitte şi cu faţa la alţi atacatori. O simţea mişcându-se şi o auzea înjurând printre dinţi, dar abia dacă le conştientiza; Birgitte putea să-şi poarte singură de grijă, totuşi, văzându-i pe cei doi bărbaţi din faţa lui, Mat nu era prea sigur că putea face la fel. Individul mătăhălos, cu rânjet ştirb, avea doar un braţ şi o gaură zbârcită în locul ochiului stâng, şi ţinea în mână un ciomag lung de o jumătate de metru, încercuit cu bande din fier, prevăzute cu nişte ţepi din oţel. Camaradul lui mai scund, cu faţă de şobolan, avea ambii ochi şi câţiva dinţi în gură, şi, în ciuda obrajilor şi a braţelor scofâlcite, care păreau a fi doar oase şi tendoane, acesta se mişca precum un şarpe, lingându-şi buzele şi trecându-şi un pumnal ruginit dintr-o mână într-alta. Mat îşi îndreptă cuţitul mai scurt, pe care îl ţinea în mână, mai întâi spre unul, apoi înspre celălalt. Avea lama suficient

de lungă, încât să străpungă măruntaiele. Ei se mişcau şi se mutau de pe un picior pe celălalt, nehotărâţi care să atace primul.

– Bătrânului Cully n-o să-i placă asta, Spar, mârâi cerşetorul mai mare, iar cel cu mutră de şobolan sări în faţă, mutându-şi în continuare cuţitul ruginit dintr-o mână în cealaltă.

Nu luă în seamă cuţitul care apăru brusc în mâna stângă a lui Mat şi care-i făcu o tăietură peste mijloc. Deşi scăpă pumnalul pe pietrele de pavaj, individul se năpusti asupra lui Mat. Când Cauthon îi înfipse celălalt cuţit în piept, bărbatul scoase un ţipăt, făcu ochii mari şi începu să se zbată, cu braţele încolăcite în jurul celui care-l înjunghiase. Individul chel rânji larg şi-şi ridică ameninţător ciomagul când interveni.

Rânjetul îi dispăru după ce doi cerşetori se năpustiră asupra lui, mârâind şi lovindu-l cu cuţitele.

Mat împinse cu piciorul trupul neînsufleţit al cerşetorului cu faţă de şobolan, privind uluit. Strada era pustie, cu excepţia luptătorilor, şi oriunde te uitai, cerşetorii se rostogoleau pe caldarâm, doi sau trei, sau patru uneori înjunghiau câte unul sau îl băteau cu ciomege sau pietre.

Beslan îl apucă de braţ pe Mat. Faţa îi era plină de sânge, totuşi rânjea.

– Să plecăm de aici şi să-i lăsăm pe cei din „Frăţia Pomenii" să-şi termine treaba. Nu e nicio onoare să te lupţi cu cerşetorii, şi-apoi, breasla nu-l va lăsa în viaţă pe niciunul dintre aceşti interlopi. Urmează-mă!

Nalesean se încrunta, deoarece, fără îndoială, nici el nu vedea vreo onoare în a se lupta cu cerşetorii, la fel şi prietenii lui Beslan. Unii aveau costumele strâmbe pe ei, iar unul îşi scosese masca pentru ca un altul să-i oblojească tăietura de pe frunte. Şi bărbatul cu tăietura rânjea. Birgitte nu părea să aibă nicio zgârietură vizibilă şi costumul ei arăta la fel ca şi atunci când plecase de la Palat. Ea făcu să dispară cuţitul; aparent imposibil să ascundă o lamă sub penele acelea, ea reuşi totuşi.

Mat nu se împotrivi să plece de acolo, însă şuieră printre dinţi:

– Cerşetorii din oraşul ăsta... şi-au făcut un obicei din a-i ataca pe oameni?

Poate că Beslan n-ar fi fost prea încântat să-l audă numindu-l oraş „afurisit".

– Eşti *ta'veren*, Mat, râse bărbatul. Întotdeauna e agitaţie în preajma unui *ta'veren*.

Mat îi răspunse zâmbind şi scrâşnind din dinţi. Nerod afurisit, oraş afurisit, *ta'veren* afurisit. Măcar dacă un cerşetor i-ar tăia gâtul, n-ar mai trebui să se întoarcă la Palat şi s-o lase pe Tylin să-l decojească la fel de graţios ca pe o pară coaptă. Gândindu-se mai bine, ea îi spusese şi „pară mică". La naiba cu tot!

Pe strada dintre atelierul vopsitorului şi taverna Trandafirul din Eldar se aflau câţiva petrecăreţi, mulţi îmbrăcaţi sumar. Pare-se că trebuia să ai parai ca să umbli aproape despuiat. Acrobaţii din faţa casei negustorului din colţ păreau a fi din peisaj, erau desculţi, la bustul gol, îmbrăcaţi doar în pantaloni strâmţi, viu coloraţi, iar femeile purtau pantaloni şi mai strâmţi şi bluze subţiri. Cu toţii aveau puţine pene în păr, la fel ca şi muzicienii care ţopăiau şi cântau în faţa unui mic palat din colţul îndepărtat – o femeie cânta la flaut, o alta sufla într-un tub negru, lung şi răsucit, acoperit cu clape, iar un individ bătea de mama focului într-un tambur. Casa pe care veniseră s-o supravegheze părea închisă.

Ceaiul servit la taverna Trandafirul din Edar era mai rău la gust ca niciodată, ceea ce însemna că era mai bun decât vinul. Nalesean optă pentru berea acră, băştinaşă. Birgitte mulţumi fără să spună pentru ce, iar Mat ridică din umeri în tăcere; îşi zâmbiră şi ciocniră. Soarele se înălţa pe cer, pe când Beslan şedea, legănându-şi mai întâi o cizmă pe vârful celeilalte, apoi schimbă picioarele. Camarazii lui însă începeau să-şi piardă răbdarea, indiferent cât de mult încerca el să scoată în evidenţă că Mat era *ta'veren*. O încăierare cu nişte cerşetori nu era cine ştie ce distracţie, strada era prea îngustă ca să treacă pe-acolo vreo căruţă cu scenă, femeile nu erau la fel de frumoase ca în alte părţi şi până şi interesul lor faţă de Birgitte părea să dispară de îndată ce aceştia îşi dădură seama că ea n-avea intenţia să-l sărute nici măcar pe unul dintre ei. Exprimându-şi regretul că Beslan nu-i însoţea, aceştia plecară să găsească altă distracţie. Nalesean făcu o plimbare până pe aleea de lângă atelierul vopsitorului, iar Birgitte dispăru în interiorul mizerabil al tavernei ca să vadă, zise ea, dacă nu găsea ceva bun de băut, dosit în vreun colţ.

– Nu mă aşteptam să văd un Străjer costumat astfel, spuse Beslan, schimbându-şi piciorul.

Mat clipi. Individul avea ochi ageri. Ea nu-şi scosese nici măcar o dată masca. Ei bine, atâta vreme cât nu ştia despre...

– Cred că vei fi bun pentru mama mea, Mat.

Înecându-se, Mat stropi cu ceai trecătorii. Câţiva îi aruncară priviri furioase, dar o femeie zveltă, cu un piept frumos, îi zâmbi sfios de sub o mască albastră care înfăţişa o pitulice. Ea bătu din picior şi se îndepărtă iritată atunci când el nu-i întoarse zâmbetul. Din fericire, niciun trecător nu era suficient de furios încât să facă ceva mai mult decât să-i arunce o privire înainte să-şi vadă mai departe de drum. Sau, poate, din nefericire. Nu l-ar fi deranjat dacă şase sau opt s-ar fi năpustit asupra lui în acel moment.

– Despre ce vorbeşti? întrebă el cu o voce răguşită.

Beslan îşi întoarse capul, cu ochii mari de uimire.

– Despre faptul că te-a ales să fii ibovnicul ei, firește. De ce te-ai înroşit aşa? Eşti supărat? De ce...?

El se lovi brusc cu palma peste frunte şi izbucni în râs.

– Crezi că *eu* mă voi supăra. Iartă-mă, am uitat că nu eşti de prin părţile locului. Mat, este mama mea, nu soţia mea. Tata a murit în urmă cu zece ani, iar ea a pretins mereu că era prea ocupată. Mă bucur că a ales pe cineva de care-mi place. Unde pleci?

Mat nu conştientiză că stătea în picioare până când nu vorbise Beslan.

– Trebuie... să-mi limpezesc mintea.

– Dar bei ceai, Mat.

Ocolind o caretă verde, zări uşa casei deschizându-se şi o femeie care purta o mantie cu pene peste rochie furişându-se afară. Fără să gândească – de fapt, era prea ameţit ca să poată gândi limpede –, îi luă urma. Beslan *ştia*. Era *de acord*. Mama lui şi el...

– Mat? strigă Nalesean în urma lui. Unde pleci?

– Dacă nu mă voi întoarce până mâine, strigă el absent peste umăr, spune-le că vor fi nevoite să-l găsească singure!

Continuă s-o urmărească pe femeie ca un somnambul, fără să audă dacă Nalesean sau Beslan strigă din nou. Bărbatul *ştia*! Îşi amintea cum crezuse odinioară că Beslan şi mama lui erau nebuni. Erau mai rău. Toţi locuitorii din Ebou Dar erau nebuni. Abia dacă-şi dădea seama că zarurile îi zornăiau în continuare în minte.

Reanne privea de la fereastra salonului cum Solain străbătea strada care ducea spre râu. Un individ în haină de culoarea bronzului îi luase urma, însă, dacă va încerca s-o împiedice, va afla în curând că Solain n-avea timp de bărbaţi, nici răbdare cu ei.

Reanne nu era sigură de ce instinctul i se intensificase atât de mult în acea zi. Zile la rând, acesta îşi făcuse simţită prezenţa dimineaţa şi dispăruse odată cu apusul soarelui, şi zile la rând, ea se luptase – respectând regulile stricte, pe care nu îndrăzneau să le numească încă legi, ca porunca să fie dată la Luna Nouă, adică peste cinci nopţi –, totuşi, în acea zi... Ea rostise porunca înainte să gândească şi nu reuşise să retracteze la momentul potrivit. Totul va fi bine. Nimeni nu le mai văzuse prin oraş pe cele două netrebnice care-şi spuneau Elayne şi Nynaeve. Nu fusese nevoie să-şi asume riscuri.

Oftând, se întoarse către celelalte care aşteptară până când ea se aşeză, ca să facă la fel. Totul avea să fie bine, aşa cum fusese întotdeauna. Secretele vor fi păstrate, aşa cum fuseseră întotdeauna. Şi totuşi... Ea nu deţinea înzestrarea de a proroci sau o alta asemănătoare. Oricum, poate că instinctul acela îi spunea ceva. Douăsprezece femei o priveau curioase.

– Cred că ar trebui să le mutăm o vreme la fermă pe toate cele care nu poartă cingătoarea.

Nu existară prea multe discuţii; femeile erau Fruntaşe, însă ea era cea mai mare printre ele. Cel puţin în această privinţă, nu strica să se comporte aşa cum o făceau femeile Aes Sedai.

CAPITOLUL 30

Prima ceaşcă

– Nu înţeleg, protestă Elayne.

Nu i se oferise un scaun. De fapt, când dăduse să se aşeze, i se ceru scurt să rămână în picioare. Cinci perechi de ochi o priveau fix, cinci femei cu feţe serioase, sumbre.

– Vă comportaţi de parcă noi am fi făcut ceva *îngrozitor*, când tot ceea ce am *făcut* a fost să căutăm Globul Vânturilor!

Cel puţin erau pe-aproape, nădăjduia ea. Mesajul pe care i-l adusese Nalesean în mare grabă nu era prea clar. Mat plecase, strigând că-l găsise. Sau ceva asemănător, credea Nalesean. Cu cât vorbea mai mult însă, cu atât mai mult începea să oscileze între certitudine şi îndoială. Birgitte rămăsese să supravegheze casa lui Reanne; părea să fie asudată şi plictisită. Oricum, lucrurile se puseseră în mişcare. Elayne se întreba cum se descurca Nynaeve. Nădăjduia că mai bine decât ea. Cu siguranţă că nu se aşteptase la asta atunci când anunţase reuşita lor.

– Aţi pus în pericol un secret ţinut de toate femeile purtătoare ale şalului vreme de două mii de ani, zise Merilille, care şedea cu spatele ţeapăn, fiind pe punctul de a-şi pierde controlul şi de a izbucni. Cred că aţi înnebunit! Numai nebunia poate fi o scuză pentru o asemenea faptă!

– Ce secret? vru să ştie Elayne.

Vandene, care o flanca pe Merilille împreună cu sora ei, îşi aranjă iritată poalele de mătase verde-deschis şi răspunse:

– Va fi timp suficient pentru asta când veţi ajunge la statul cuvenit, copilă. Am crezut că ai ceva minte.

Îmbrăcată într-o rochie de lână cenuşiu-închis, cu tiv maroniu-închis, Adeleas oglindea dezaprobarea lui Vandene.

– Copila nu poate fi pedepsită pentru că a dezvăluit un secret pe care nu-l cunoaşte, interveni Careane Fransi, care se afla în stânga lui Elayne, şi se foia în fotoliu în rochia ei verde cu auriu.

Nu era îndesată, deşi aşa părea, fiindcă avea umerii la fel de laţi şi braţele la fel de groase ca ale unui bărbat.

– Legea Turnului nu acceptă scuze, se grăbi să precizeze Sareitha, pe un ton oarecum autoritar şi cu o privire severă. Odată ce şi cea mai mică scuză va fi acceptată, inevitabil scuzele mai puţin importante vor deveni acceptabile, până când legea va dispărea.

Scaunul cu spătar înalt pe care şedea femeia se afla în partea dreaptă. Numai ea purta şalul, cu toate că salonul lui Merilille fusese aranjat ca să semene cu un tribunal, deşi niciuna nu-l numea astfel. Cel puţin până în acel moment. Merilille, Adeleas şi Vandene o înfruntau pe Elayne ca nişte judecători, scaunul Sareithei stătea în locul unde s-ar fi aflat Scaunul Mustrării, iar cel al lui Careane, unde s-ar fi aflat Scaunul Iertării, însă femeia domani din frăţia Verde, care ar fi trebuit să fie apărătoarea ei, dădea din cap îngândurată, în vreme ce femeia Brună din Tear, care ar fi fost procurorul, continuă:

– Şi-a recunoscut vina cu gura ei. Propun să rămână închisă în Palat până când vom pleca, dar să i se dea ceva de lucru care să-i ţină mintea şi mâinile ocupate. Mai propun să fie admonestată din când în când cu lovituri de condur ca să-şi amintească să nu mai acţioneze fără ştiinţa surorilor. Aceeaşi pedeapsă va primi şi Nynaeve, de îndată ce va fi găsită.

Elayne înghiţi cu noduri. Închisă? Poate că nici nu era nevoie ca ele să-l numească proces, deoarece asta era exact. Deşi Sareitha nu dobândise încă faţa aceea fără vârstă, Elayne simţea presiunea greutăţii vârstei celorlalte femei. Adeleas şi Vandene cu părul lor aproape alb complet şi cu feţele lor fără vârstă, pe care se oglindeau totuşi anii. Cu toate că Merilille avea un păr negru şi lucios, Elayne n-ar fi fost surprinsă să afle că sora cenuşie Ceandevin purtase şalul la fel de mult cât trăise o femeie care nu era Aes Sedai sau

poate mai mult. Că tot veni vorba, poate că și Careane îl purtase la fel de mult. Niciuna din ele nu deținea aceeași forță ca și ea în Putere, și totuși... Toată acea experiență ca Aes Sedai, toată acea cunoaștere. Toată acea... autoritate. Toate însușirile astea îi aduceau aminte că avea doar optsprezece ani și că nu mai purta veșmântul alb al novicelor doar de un an.

Careane nu făcu niciun gest prin care să conteste sugestia Sareithei. Poate era mai bine dacă s-ar apăra singură.

– Este limpede că secretul de care ați pomenit are legătură cu Cercul, dar...

– Clanul nu este grija ta, copilă, o întrerupse cu asprime Merilille, apoi, inspirând adânc, ea își netezi rochia argintie, cu dungi aurii. Propun să dăm o sentință, rosti Cenușia pe un ton rece.

– Sunt de acord și susțin decizia ta, zise Adeleas.

Ea îi aruncă lui Elayne o privire încruntată și dezamăgită, clătinând din cap.

Vandene își flutură mâna cu dispreț.

– Sunt de acord și susțin decizia. Dar sunt de acord cu Scaunul Mustrării.

În privirea lui Careane se citea o urmă de compătimire. Poate doar o urmă.

Merilille deschise gura, când o bătaie timidă în ușă răsună cu putere în acea tăcere trecătoare, mormântală.

– Pe sfânta Lumină! bombăni furioasă Merilille. I-am spus lui Pol să nu lase pe nimeni să ne deranjeze. Careane?

Deși nu era cea mai tânără, ci cea mai slabă în forță, Careane se ridică în picioare și alunecă înspre ușă. În ciuda greutății, se mișca întotdeauna precum o lebădă.

Era chiar Pol, servitoarea lui Merilille, care începu să facă plecăciuni în stânga și în dreapta. Era o femeie căruntă și suplă, care, de obicei, afișa un aer demn ce putea rivaliza cu cel al stăpânei sale. Însă în acel moment se încrunta îngrijorată, așa cum ar fi și trebuit, având în vedere că încălcase porunca lui Merilille. Elayne nu se mai bucurase atât de mult să vadă pe cineva de când... de când Mat Cauthon intrase în Stânca din Tear. Un gând oribil. Dacă Aviendha nu i-ar fi spus că îndeplinise *toh*-ul, ea l-ar fi rugat pe bărbat s-o omoare în bătaie ca să-i curme agonia.

– Regina însăși a adus asta, anunță Pol, respirând greu și întinzând o scrisoare sigilată cu o pată mare de ceară roșie. A spus

că, dacă nu i-o voi înmâna de îndată lui Elayne, va intra ea însăşi ca să i-o dea. Zice că este vorba despre mama copilului.

Lui Elayne îi venea să scrâşnească din dinţi. Servitoarele surorilor îşi imitau stăpânele atunci când vorbeau despre Nynaeve şi ea, deşi rareori unele puteau fi auzite.

Ea smulse furioasă scrisoarea, fără să mai aştepte ca Merilille să-i dea consimţământul – dacă asta ar fi spus – şi rupse sigiliul cu degetul mare.

Scumpa mea Doamnă Elayne,

O întâmpin pe Domniţa-Moştenitoare a Andorului cu veşti îmbucurătoare. Tocmai am aflat că mama dumneavoastră, Regina Morgase, trăieşte şi este în prezent musafira lui Pedron Niall în Amador, şi că doreşte mai presus de orice să vă reîntâlnească, pentru a vă întoarce împreună triumfătoare în Andor. Mă ofer să vă însoţesc ca să vă apăr de bandiţii care au împânzit Altara, încât să ajungeţi în siguranţă şi cât mai repede la mama dumneavoastră. Iertaţi-mi aceste câteva cuvinte sărăcăcioase, mâzgălite în grabă, dar ştiu că aţi fi dorit să aflaţi aceste veşti minunate cât mai repede cu putinţă. Până când vă voi lăsa lângă mama dumneavoastră.

Sigilat prin Lumină,
Jaichim Carridin

Elayne strânse răvaşul în pumn. Cum *îndrăznea* el? Durerea pricinuită de moartea mamei ei, al cărei trup nu fusese găsit, abia începea să se estompeze, iar Carridin *îndrăznea* să-şi bată joc de suferinţa ei? Îmbrăţişând Adevăratul Izvor, îndepărtă acele minciuni sfruntate şi începu să conducă Puterea; focul izbucni atât de arzător în aer, încât doar un firicel de cenuşă căzu pe plăcile de gresie albastre şi aurii. *Asta* era pentru Jaichim Carridin. Câte despre acele... femei! Mândria de o mie de ani a reginelor din Andor începu să-i curgă prin vene.

Merilille sări în picioare.

– N-ai primit permisiunea să mânuieşti Puterea! Eliberează...!

– Pleacă, Pol, îi ordonă Elayne. Acum!

Servitoarea se holba la ea, dar mama lui Elayne o învăţase pe fiica ei să-şi folosească vocea poruncitoare, vocea Reginei de pe tron. Pol făcu o plecăciune şi se puse în mişcare înainte să-şi dea seama de asta. În timp ce se îndepărta, şovăi doar o clipă înainte să

iasă în grabă afară şi să închidă uşa. Indiferent ce urma să se întâmple, rămânea doar între femeile Aes Sedai.

– Ce te-a apucat, copilă? izbucni Merilille, a cărei furie îi înlătură orice urmă de calm de pe chip. Eliberează imediat Izvorul ori jur că-ţi voi aplica o corecţie chiar în momentul ăsta!

– Sunt Aes Sedai.

Elayne rosti aceste cuvinte cu răceală în glas, aşa cum intenţionase. Minciunile lui Carridin şi femeile acestea. Merilille o ameninţa că-i va aplica o *corecţie*? Îi *vor* recunoaşte locul de drept ca soră. Ea şi Nynaeve găsiseră Globul! Era ca şi găsit, oricum, iar aranjamentele pentru folosirea lui erau în curs de desfăşurare.

– Propuneţi să mă pedepsiţi pentru că am periclitat un secret cunoscut doar de surori, dar nimeni nu s-a ostenit să mi-l împărtăşească atunci când am obţinut şalul. Propuneţi să mă pedepsiţi ca pe o novice sau o Aleasă, numai că sunt Aes Sedai. Am primit şalul din porunca lui Egwene al'Vere, Suprema Înscăunată pe care susţineţi c-o slujiţi. Dacă negaţi că Nynaeve şi cu mine suntem Aes Sedai, atunci o negaţi şi pe Amyrlin care m-a trimis să găsesc Globul Vânturilor, ceea ce am şi făcut. Nu accept aşa ceva! Îţi cer socoteală, Merilille Ceandevin! Supune-te voinţei lui Amyrlin ori *am* să cer *să fii* judecată ca trădătoare răzvrătită!

Merilille făcu ochii cât cepele şi rămase cu gura căscată, însă era mai calmă decât Careane sau Sareitha, care păreau gata să moară de indignare. Vandene afişa doar o uşoară surprindere, ceea ce se citea şi în ochii ei, şi-şi ţinea îngândurată un deget pe buze, în vreme ce Adeleas se aplecă în faţă şi o privi cu atenţie pe Elayne ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară.

Conducând Puterea, Elayne aduse spre ea prin aer unul dintre jilţuri şi se aşeză, aranjându-şi poalele.

– Ar fi bine să te aşezi şi tu, Merilille.

Folosea în continuare acea voce poruncitoare, fiindcă părea a fi singura cale prin care le putea face să asculte, dar fu uluită atunci când Merilille se aşeză încet, holbându-se la ochii ei bulbucaţi.

Aparent, ea păstra o mină calmă, deşi în forul interior era furioasă. Nu, *clocotea*. Secrete. Întotdeauna fusese de părere că femeile Aes Sedai ascundeau prea multe secrete, chiar şi faţă de ele însele. Mai ales faţă de ele însele. Era adevărat că şi ea le ascundea pe ale ei, însă doar la nevoie, şi nu faţă de cineva care trebuia să ştie. Iar acestor femei le trecuse prin gând s-o pedepsească tocmai *pe ea*!

– Autoritatea ta vine de la Divanul Turnului, Merilille, a mea şi a Nynaevei, de la Amyril. A noastră o întrece pe a voastră. De acum înainte, veţi urma instrucţiunile lui Nynaeve sau ale mele. Firește că vom asculta cu mare atenţie orice sfat pe care ni-l veţi da.

Dacă înainte i se păruse că ochii lui Merilille erau cât două cepe, în acea clipă...

– Imposibil! răbufni sora Cenuşie. Voi sunteţi...

– Merilille! o întrerupse Elayne cu asprime, aplecându-se în faţă. Negi în continuare autoritatea Supremei Înscăunate? *Îndrăzneşti* în continuare?

Merilille nu scotea niciun sunet. Îşi umezea buzele şi scutura din cap. Elayne simţi un val de exaltare; toată povestea aceea cum că Merilille va primi instrucţiuni era o păcăleală, desigur, totuşi Elayne *va fi* recunoscută. Thom şi mama ei spuneau că trebuia să ceri înzecit ca să obţii ceva. Toate acestea însă nu fură suficiente ca să-i domolească furia. Îi trecu prin minte chiar să aducă ea un condur şi să vadă cât de departe putea merge cu corecţia. Doar că asta ar fi distrus totul. Atunci, ele şi-ar fi amintit suficient de repede vârsta ei şi că nu trecuse mult timp de când purtase rochia de novice. Ba chiar ar fi putut începe s-o considere din nou o copilă prostuţă. Acest gând îi alimentă din nou furia. Însă se mulţumi să spună:

– Câtă vreme te gândeşti în tăcere la ce ar trebui să mi se mai spună în calitate de Aes Sedai, Merilille, Adeleas şi Vandene îmi vor relata despre acest secret pe care l-am pus în pericol. Vreţi să sugeraţi că, în tot acest timp, Turnul a ştiut despre Cerc, despre acest Clan cum îl numiţi voi?

Biata Reanne şi speranţele ei de a nu atrage atenţia femeilor Aes Sedai!

– Atât de mult pe cât şi-au îngăduit ele să vină la surori, presupun, răspunse Vandene cu băgare de seamă.

Ea o privea pe Elayne la fel de intens ca şi sora ei. Deşi era Verde, avea multe dintre manierele lui Adeleas. Careane şi Sareitha păreau uluite şi-şi plimbau privirile neîncrezătoare de la Merilille, care era tăcută şi îmbujorată, la Elayne şi înapoi.

– Chiar şi pe durata Războaielor Troloce, femeile au picat testul sau le-a lipsit forţa, sau au fost alungate din Turn din motivele obişnuite.

Adeleas adoptă un ton semănând cu o prelegere, dar nu într-un mod ofensator. Cenuşiile aveau acest obicei atunci când dădeau explicaţii.

– Având în vedere circumstanţele, nu este deloc surprinzător că unele dintre ele s-au temut să plece în lume singure sau să fugă în Barashta, cum se numea pe vremea aceea oraşul care a existat aici. O mare parte din Barashta se afla, firește, unde se găsește Rahad în prezent. Nu că ar fi rămas doar o ruină din Barashta. Războaiele Troloce n-au afectat Eharonul decât târziu, însă, în cele din urmă, Barashta a căzut la fel ca Barsine sau Shaemal, sau...

– Clanul... interveni cu blândeţe Vandene, moment în care Adeleas se uită la ea clipind, apoi încuviinţă din cap. Clanul a rezistat chiar şi după căderea oraşului Barashta, aşa cum a rezistat şi înainte, adăpostindu-le pe sălbăticiuni şi pe femeile alungate de Turn.

Elayne se încruntă. Clanul le adăpostea pe fugare, îi dezvăluise asta şi Jupâneasa Anan, dar Reanne era hotărâtă să le facă, pe ea şi pe Nynaeve, să creadă că nu era adevărat.

– Niciuna nu zăbovea prea mult, adăugă Adeleas. Cinci ani, poate zece. Cum se întâmplă şi acum, bănuiesc. Odată ce conştientizează că micul lor grup nu poate înlocui Turnul Alb, ele se transformă în Tămăduitoare sau Înţelepte, sau alte asemenea, alteori uită, pur şi simplu, de Putere, nu o mai mânuiesc şi se apucă de vreun meşteşug sau de vreun negoţ. În orice caz, se fac nevăzute, cum ar veni.

Elayne se întreba cum putea cineva să uite astfel de Putere, de dorinţa de a o conduce, de tentaţia Izvorului, care era mereu la îndemână, odată ce învăţai cum să-l foloseşti. Femeile Aes Sedai credeau că unele femei lăsau totul în urmă, pur şi simplu, când descopereau că nu puteau fi Aes Sedai.

Vandene reluă explicaţia. Surorile vorbeau adesea pe rând, fiecare continuând cu blândeţe propoziţia începută de cealaltă.

– Turnul a ştiut de existenţa Clanului aproape de la început, dacă nu chiar de la început. Mai întâi, Războaiele au avut prioritate, firește. Şi, în ciuda faptului că îşi ziceau „Clanul", ele au făcut ceea ce ne-am fi dorit să facă astfel de femei. Au stat ascunse, deşi puteau mânui Puterea, fără să atragă atenţia asupra lor. De-a lungul anilor, au dat mai departe vestea – în taină, desigur, şi cu mare grijă – atunci când descopereau vreo femeie care pretindea în mod fals şalul. Ai spus ceva?

Elayne clătină din cap.

– Careane, a mai rămas ceai în ceainicul acela?

Careane tresări uşor.

– Cred că Adeleas şi Vandene ar vrea să-şi umezească gâtlejurile.

Femeia domani nu se uită la Merilille, care se zgâia în continuare, înainte să se apropie de masa pe care se afla ceainicul din argint şi ceştile.

– Asta nu explică de ce, continuă Elayne. De ce existenţa lor este aşa un mare secret? De ce nu au fost împrăştiate mai demult?

– Păi, din cauza fugarelor, desigur, răspunse Adeleas cu un ton ce făcea să pară a fi cel mai evident lucru din lume. Este ştiut faptul că alte adunări au fost destrămate de îndată ce au fost descoperite – ultima, în urmă cu două sute de ani –, dar Clanul este discret şi nu atrage atenţia. Ultimul grup îşi spunea „Fiicele Tăcerii", însă numai tăcute nu erau. Erau doar douăzeci şi trei, sălbăticiuni adunate şi pregătite de câteva foste Alese, totuşi ele...

– Fugare, interveni Elayne, luând o ceaşcă de la Careane şi zâmbindu-i în semn de mulţumire.

Cu toate că ea nu ceruse una, Elayne înţelese absentă că femeia i-o oferise ei pe prima. Vandene şi sora ei vorbiseră destul de mult despre fugare care veniseră în Ebou Dar.

Adeleas clipi şi reveni la subiectul discuţiei.

– Clanul le ajută pe fugare. Au mereu două sau trei femei care supraveghează în Tar Valon. În primul rând, le abordează aproape pe toate femeile alungate, într-un mod extrem de chibzuit, şi, în al doilea rând, reuşesc să le găsească pe toate fugarele, fie ele novice sau Alese. Niciuna n-a plecat de pe insulă fără ajutorul lor de la Războaiele Troloce încoace.

– Oh, da! exclamă Vandene când Adeleas se opri ca să ia o ceaşcă de la Careane.

Merilille fusese servită prima, însă aceasta stătea gârbovită şi cu privirea pierdută.

– Dacă vreuna reuşeşte să scape, ştim exact unde s-o căutăm, iar ea ajunge înapoi la Turn, dorindu-şi să nu fi avut mâncărimi pe tălpi. Atâta vreme cât Clanul nu ştie că noi ştim, oricum. Odată ce acest lucru se va întâmpla, ne vom întoarce la vremurile dinaintea Clanului, când o femeie care fugea din Turn o putea lua în orice direcţie. Pe atunci, numărul lor era mai mare – Aes Sedai, Alese, novice şi fugare – şi în unii ani, două din trei scăpau basma curată,

uneori trei din patru. Cu ajutorul Clanului, recuperăm cel puţin nouă din zece. Aşadar, îţi dai seama de ce Turnul a păstrat Clanul şi secretul său ca pe nişte nestemate preţioase.

Elayne înţelegea. O femeie nu-şi putea încheia socotelile cu Turnul Alb decât atunci când acesta şi le încheia cu ea. Şi-apoi, Turnul avea reputaţia, care nu putea fi ştirbită, că le prindea întotdeauna pe fugare. Aproape întotdeauna. Măcar în acel moment ştia.

Se ridică în picioare şi, spre mirarea ei, la fel făcură şi Adeleas, şi Vandene, care refuză ceaiul oferit de Careane, Sareitha, până şi Merilille, după o clipă. O priveau toate curioase, chiar şi Merilille.

Vandene observă uimirea ei şi zâmbi.

– S-ar putea să nu ştii încă un lucru. Om fi noi, Aes Sedai, arţăgoase, fiecare geloasă pe locul său şi pe prerogativele sale, dar, când cineva este numit sau se află mai presus de noi, avem tendinţa s-o urmărm cu o oarecare supunere de cele mai multe ori. Chiar dacă bombănim cu privire la deciziile ei atunci când nu e de faţă.

– Da, aşa facem, murmură însufleţită Adeleas, de parcă tocmai ar fi descoperit ceva.

Merilille inspiră adânc, preocupată o clipă să-şi netezească rochia.

– Vandene are dreptate, zise ea. Eşti mai presus de noi în toate şi, trebuie să recunosc, pari să fi fost numită mai presus de noi. Dacă atitudinea noastră necesită pedeapsă... Ei bine, ne vei spune dacă va fi nevoie. Unde ar trebui să te urmărm? Dacă pot întreba?

Nu se simţea nicio urmă de sarcasm în vocea ei. Adevărul fie spus, tonul ei părea politicos, aşa cum Elayne n-o mai auzise niciodată vorbind.

Ea se gândea că orice Aes Sedai care trăise vreodată ar fi fost mândră să-şi controleze expresia de pe faţă aşa cum o făcea în acel moment. Nu dorise decât ca femeile s-o recunoască drept Aes Sedai. Înlătură acel imbold de a protesta că era prea tânără, prea lipsită de experienţă. „Nu poţi băga mierea înapoi în stup", obişnuia să spună Lini pe vremea când era mică. Egwene nu era mai în vârstă.

Elayne inspiră adânc şi zâmbi călduros.

– Primul lucru pe care nu trebuie să-l uităm este că toate *suntem* surori, în toate privinţele. Trebuie să fim unite. Globul Vânturilor este prea important ca să mai conteze altceva, preciză ea nădăjduind ca toate să încuviinţeze entuziasmate atunci când vor

afla care erau intenţiile lui Egwene. Poate-ar fi mai bine să ne aşezăm din nou.

Femeile aşteptară ca să se aşeze mai întâi ea, înainte să-şi reia locurile. Elayne spera ca şi Nynaeve să aibă parte de acelaşi tratament. Când va afla despre toate astea, va leşina din cauza şocului.

– Am să vă mărturisesc şi eu ceva despre Clan.

În scurt timp, Merilille părea a fi cea care avea să leşine din cauza şocului şi nici Adeleas şi Vandene nu erau departe. Însă femeile spuseră doar: „Da, Elayne" şi „Dacă spui tu, Elayne". Poate că totul va decurge mai uşor de acum înainte.

*

Lectica îşi croia drum prin mulţimea de petrecăreţi de-a lungul cheiului atunci când Moghedien o zări pe femeie. Un valet în verde şi alb o ajuta să coboare pe unul dintre debarcadere. Deşi masca prevăzută cu pene îi acoperea faţa aproape în întregime, Moghedien ar fi identificat uşor acel mers hotărât, ar fi recunoscut-o pe femeie dintr-o privire. Paravanele din lemn sculptat ale lecticii, pe post de ferestre, cu siguranţă că nu ascundeau prea mult. Doi indivizi cu săbii la şolduri săriră de pe acoperişul ei ca s-o urmeze pe femeia mascată.

Moghedien lovi cu pumnul în peretele lecticii, strigând: „Opreşte!" Cărăuşii se opriră atât de brusc, încât fu cât pe ce să fie azvârlită în faţă.

Oamenii treceau pe lângă ea înghesuindu-se, unii înjurându-i pe cărăuşi pentru că blocau drumul, alţii chiuind. Acolo, pe malul râului, mulţimea era mai rarefiată, prin urmare ea privi printre oameni. Ambarcaţiunea ce se desprinse de debarcader părea a fi deosebită; acoperişul cabinei joase din spate era vopsit în roşu. Nu mai văzuse un asemenea efect la niciuna dintre ambarcaţiunile ancorate de-a lungul docului lung.

Îşi umezi buzele, cutremurându-se. Instrucţiunile lui Moridin fuseseră cât se poate de explicite, iar preţul pentru nesupunere, foarte clar. Însă o mică întârziere nu conta, cu condiţia ca el să nu afle, firește.

Deschizând larg uşiţa lecticii, coborî în stradă şi-şi plimbă agitată privirea împrejur. Zări hanul acela cu priveliște înspre docuri şi înspre râu. Ridicându-şi fustele, se îndepărtă în grabă

fără să-i fie teamă că i-ar închiria cineva lectica. Până când nu va desface pânza Forțării cu care-i legase, cărăușii vor spune tuturor celor care-i vor întreba că erau ocupați și vor sta acolo până când vor muri de foame. În fața ei se deschidea un drum. Bărbații și femeile care purtau măști cu pene se dădeau la o parte înainte ca ea să ajungă în dreptul lor, săreau și țipau, ducându-și mâinile la locul unde credeau că fuseseră înjunghiați. Fiindcă așa și era. Neavând timp suficient să țească pânze fine peste atâtea minți, ea trimise o ploaie de ace țesute din Aer, care păreau să-și facă foarte bine treaba.

Hangița robustă de la The Oarsman's Pride fu cât pe ce să sară și ea când o văzu pe Moghedien intrând cu pași hotărâți în salonul ei, îmbrăcată într-o rochie splendidă din mătase stacojie, țesută cu fire de aur, și mătase neagră care strălucea la fel de tare ca aurul. Masca ei era prevăzută cu un evantai de pene negre ca smoala și un cioc ascuțit și negru; un corb. Fusese gluma lui Moridin, porunca lui, cum fusese și rochia, de altfel. Culorile lui erau negru și roșu, îi spusese el, iar ea le va purta atâta vreme cât îi va sluji. De asemenea, Moghedien era îmbrăcată într-o livrea, cât de cât elegantă, și ar fi fost în stare să-i omoare pe toți cei care o vedeau.

În schimb, ea țesu în grabă o pânză în jurul hangiței cu obraji bucălați, care o imobiliză, făcându-i să-i sară ochii din orbite. N-avea vreme de amabilități. Când Moghedien îi porunci să-i arate acoperișul, femeia o luă la *fugă* pe scările fără balustradă din partea laterală a salonului. Era puțin probabil ca vreunul dintre băutorii îmbrăcați în pene să fi observat ceva neobișnuit în comportamentul hangiței, chibzui Moghedien, chicotind. Probabil că în hanul The Oarsman's Pride nu mai intrase niciodată un client de statutul ei.

Ajunsă pe acoperișul plat, ea cântări repede în minte pericolele de a o lăsa pe hangiță în viață sau de a o ucide. În cele din urmă, cadavrele reușeau să te dea de gol. Dacă voiai să rămâi în umbră, nu ucideai decât dacă n-aveai încotro. După ce ajustă în grabă pânza de Forțare, îi spuse femeii să coboare de pe acoperiș, să meargă la culcare și să uite că o văzuse. Cu toată graba, era posibil ca hangița să-și irosească toată ziua sau să se trezească mai amețită – Moghedien și-ar fi dorit foarte mult să fie mai talentată la Forțare –, dar, în orice caz, femeia se îndepărtă în grabă, nerăbdătoare să se supună, și o lăsă singură.

Când trapa acoperișului plat de faianță albă și murdară se închise zgomotos, Moghedien avu senzația că i se taie respirația

când simţi cum nişte degete îi mângâie mintea şi-i ating sufletul. Moridin făcea asta uneori. Era o aducere-aminte, zicea el, de parcă ea ar fi avut nevoie de aşa ceva. Fu cât pe ce să privească în jurul ei după el; se înfioră ca şi când ar fi suflat o briză răcoroasă. Atingerea dispăru, iar ea se cutremură din nou. Că venea, că pleca, atingerea reuşea să-i reamintească mereu. Moridin putea să-şi facă apariţia oriunde, oricând. Trebuia să se grăbească.

Apropiindu-se de zidul jos care împrejmuia acoperişul, cercetă cu privirea râul ce se întindea la picioarele ei. Câteva bărci de diferite mărimi alunecau mânate de vâsle printre vase mai mari, ancorate sau cu pânzele umflate. Aproape toate cabinele pe care le căuta erau din lemn simplu, galbene ici, albastre acolo, apoi, în mijlocul râului, îndreptându-se către miazăzi... acoperişul roşu. Trebuia să fie cel pe care-l căuta; nu mai avea timp de pierdut acolo.

Îşi ridică mâinile, însă, când Focul-Răului ţâşni, ceva străluci în jurul ei şi se întoarse brusc. *Venise* Moridin; *era* acolo şi va... Se holba la porumbeii care-şi luau zborul. Porumbei! Fu cât pe ce să vomite pe acoperiş. Totuşi, o singură privire înspre râu o făcu să zâmbească.

Atunci când se întorsese, Focul-Răului – cu care intenţionase să despice cabina şi pasagerul dinăuntru – despicase în schimb pe diagonală mijlocul ambarcaţiunii, acolo unde se aflaseră vâslaşii împreună cu gărzile de corp. Deoarece vâslaşii fuseseră arşi în exteriorul Pânzei *înainte* să lovească Focul-Răului, cele două jumătăţi ale ambarcaţiunii pluteau la o sută de metri în amonte. La urma urmei, poate nu era un dezastru total. Odată cu despicătura ambarcaţiunii, apele râului năvăliră înăuntru în câteva minute. Cele două jumătăţi ale ambarcaţiunii se scufundară într-o mare de bule, trăgând pasagerii cu ele în străfunduri, tocmai în momentul în care ea îşi îndreptă privirea într-acolo.

Pe neaşteptate, îşi dădu seama ce făcuse. Întotdeauna stătuse în umbră, întotdeauna rămăsese ascunsă, întotdeauna... Toate femeile din oraş care conduceau Puterea vor şti că cineva folosise o cantitate mare de *saidar*, chiar dacă nu vor cunoaşte motivul, şi toţi cei care priviseră văzuseră o spirală de foc alb, lichid, brăzdând cerul după-amiezii. Frica îi dădu aripi. Nu frica, groaza.

Ridicându-şi fustele, coborî în fugă scările, străbătu tot în fugă salonul, lovindu-se de mese şi dându-i la o parte pe cei care-i apăreau în cale. Apoi ieşi în stradă, croindu-şi drum prin mulţime cu mâinile.

– Fugiţi! ţipă ea, sărind în lectică.

Poalele i se prinseră în uşiţă. Ea şi le smulse, rupându-le.

– Fugiţi!

Cărăuşii se puseră în mişcare, hurducând-o de colo colo, dar ei nu-i păsa. Îşi încolăci degetele în jurul modelelor sculptate ale paravnelor, tremurând incontrolabil. El nu-i interzisese asta. Ar putea-o ierta, ba chiar ar putea trece cu vederea această acţiune independentă a sa dacă-i va îndeplini porunca repede şi eficient. Aceasta era singura ei speranţă. Le va face pe Falion şi pe Ispan *să se târască!*

CAPITOLUL 31

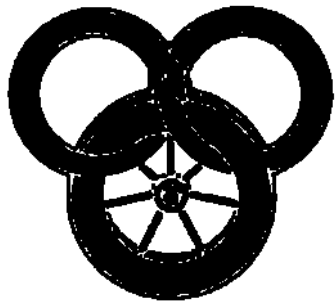

Mashiara

Când ambarcaţiunea se desprinse de mal, Nynaeve îşi aruncă masca lângă ea, pe bancheta capitonată, şi se lăsă pe spate, cu braţele încrucişate pe piept şi cosiţa strânsă bine în pumn. Privea încruntată în gol şi asculta Vântul care-i şoptea în continuare că se apropia o furtună puternică, genul acela care smulgea acoperişurile şi dărâma hambarele, iar ea aproape că-şi dorea ca valurile să se stârnească în acea clipă.

– „Dacă nu vremea e cauza, Nynaeve, îngână ea, atunci ar trebui să mergi. Călăuza Vânturilor s-ar putea simţi jignită dacă n-o vom trimite pe cea mai puternică dintre noi. Se ştie că femeile Aes Sedai ţin foarte mult la asta. Sunt dezgustată!"

Acestea fuseseră cuvintele lui Elayne, mai puţin partea cu „dezgustată". Elayne prefera să-i suporte toate prostiile lui Merilille decât s-o înfrunte din nou pe Nesta. Odată ce păşeai cu stângul în relaţia cu cineva, era greu să îndrepţi situaţia – Mat Cauthon era dovada vie! Dacă ele s-ar pune prost cu Nesta din Reas „Două Luni", aceasta le-ar juca pe toate pe degete.

– Femei îngrozitoare! bombăni Nynaeve, foindu-se pe bancheta capitonată.

Nici Aviendha nu reacţionase mai bine atunci când Nynaeve sugerase ca ea să meargă să-i întâlnească pe Oamenii Mării; oamenii aceia erau fascinaţi de ea. Nynaeve vorbise cu o voce piţigăiată şi sclifosită, care nu semăna deloc cu cea a Aviendhei, însă atitudinea se potrivea:

– „Vom şti despre aceste probleme când vom afla, Nynaeve al'Maera. Poate voi descoperi ceva azi, când voi supraveghea casa lui Jaichim Carridin."

Dacă n-ar fi ştiut că nimic nu le speria pe femeile Aiel, ar fi crezut că Aviendha se temea că ea era nerăbdătoare să-l spioneze pe Carridin. Nu era amuzant să-ţi petreci ziua asudând pe stradă, îmbrâncită de oameni, iar în acea zi va fi mai rău, din cauza festivalului. Nynaeve crezuse că femeia s-ar fi bucurat de o plimbare relaxantă cu barca.

Ambarcaţiunea se înclină într-o parte. „O plimbare relaxantă cu barca", îşi zise ea. Briza plăcută şi răcoritoare a golfului. Briză umedă, nu uscată. Barca se hurducă.

– Fir-ar al naibii! gemu ea.

Îngrozită, îşi astupă gura cu o mână şi bătu indignată cu tocurile în banca din faţă. Dacă va fi nevoită să-i mai suporte mult timp pe Oamenii Mării, va ajunge să înjure ca un birjar, aşa cum făcea Mat. Nu voia să se gândească la el. Dacă va fi nevoită încă o zi să-şi plece capul în faţa acelui... acelui *bărbat*... o să-şi smulgă părul din cap! Deşi el n-avusese nicio pretenţie exagerată până în acel moment, ea se aştepta mereu la asta, iar atitudinea lui...!

– Nu! rosti ea pe un ton ferm. Vreau să mă liniştesc, nu să mă agit.

Barca începuse să se legene uşor. Ea încerca să-şi concentreze atenţia asupra veşmintelor ei. Deşi nu era atât de interesată de haine cum părea să fie uneori Elayne, lui Nynaeve i se păru liniştitor să se gândească la mătăsuri şi la dantele.

Totul fusese ales ca s-o impresioneze pe Stăpâna Corăbiilor, pentru a încerca s-o mai îmbuneze, dacă era posibil. Fustele erau din mătase verde cu dungi galbene, mânecile şi corsajul erau brodate cu fire de aur, tivul era prevăzut cu dantelă, la fel şi manşetele şi răscroiala. Poate că tivul ar fi trebuit să fie la baza gâtului, ca să fie luată în serios, însă n-avea nicio rochie cu o astfel de răscroială. Fiind ştiute obiceiurile Oamenilor Mării, rochia era mai mult decât modestă. Nesta va trebui s-o accepte aşa cum era. Nynaeve al'Meara n-avea de gând să se schimbe pentru nimeni.

Acele cu opal galben din cosiţă erau ale ei, primite în dar de la Panarhul din Tarabon, dar colierul din aur bătut cu smaralde şi perle, care i se pierdea în decolteu, i-l oferise Tylin. Era o bijuterie scumpă cum nu visase vreodată să aibă; un dar pentru că-l adusese pe Mat, îi zisese Tylin, lucru fără nicio noimă, însă poate că Regina considerase că avea nevoie de o scuză pentru un cadou atât de preţios. Ambele brăţări din aur şi fildeş erau ale Aviendhei, care deţinea o rezervă surprinzătoare de bijuterii pentru o femeie care arareori purta altceva în afară de lanţul din argint. Nynaeve o rugase să-i împrumute acea brăţară de fildeş cu trandafiri şi spini pe care femeia Aiel n-o purta niciodată. În mod surprinzător, Aviendha i-o smulse, ducând-o la piept ca pe cel mai de preţ obiect al ei şi, la fel de surprinzător, Elayne începu s-o consoleze. Nynaeve nu s-ar fi mirat să le vadă pe cele două plângând una pe umărul celeilalte.

Era ceva ciudat la mijloc şi, dacă n-ar fi ştiut că ambele femei erau prea chibzuite pentru un asemenea comportament prostesc, ar fi bănuit că era vorba despre un bărbat. Ei bine, Aviendha era prea chibzuită; Elayne încă tânjea după Rand, cu toate că Nynaeve nu-i găsea nicio vină pentru...

Brusc, simţi valuri de *saidar* chiar deasupra ei într-o cantitate impresionantă şi...

... se trezi în apa sărată care-i trecea peste cap, zbătându-se să iasă deasupra ca să respire, împotmolindu-se în fuste, smucindu-se. Reuşi să ajungă la suprafaţa apei printre pernele care pluteau şi trase aer în piept. Privi uluită în jur. După o clipă, recunoscu forma înclinată de deasupra ei ca fiind una dintre băncile din cabină şi puţin din peretele acesteia. Se afla captivă într-o bulă de aer. Nu era mare. Putea atinge ambele părţi fără să-şi întindă de tot braţele. Dar cum...? O bufnitură înfundată anunţă fundul râului; cabina răsturnată se înclină. Lui Nynaeve i se păru că bula de aer se micşoră puţin.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă, înainte să-şi pună alte întrebări, era să iasă de acolo ca să nu rămână fără aer. Ştia să înoate – se scăldase de nenumărate ori în iazurile din Codrul cu Bălţi de acasă –, avea probleme doar atunci când apa începea s-o legene. Umplându-şi plămânii cu aer, se scufundă şi înotă înspre locul unde ar fi trebuit să se afle uşa. O găsi şi lovi stângaci cu piciorul din cauza rochiei. Ar fi ajutat-o dacă s-ar fi descotorosit de ea, însă n-avea de gând să iasă la suprafaţă doar în lenjerie, ciorapi

şi bijuterii. Nu intenţiona să renunţe nici la acestea. Şi-apoi, nu se putea descotorosi de rochie fără să-şi desfacă săculeţul de la brâu. Mai degrabă s-ar fi înecat decât să piardă ce se afla înăuntru.

Apa era tulbure. Degetele ei întinse atinseră lemnul şi pipăiră gravurile de pe uşă, apoi bâjbâi de-a lungul ei până când dădu peste o ţâţână. Bolborosind blesteme în gând, începu să pipăie cu grijă partea cealaltă. Da! Era clanţa! O apăsă şi împinse. Uşa se mişcă poate doi centimetri, pe urmă se blocă.

Simţindu-şi plămânii goliţi, înotă înapoi până la bula de aer ca să respire atât doar cât să şi-i umple din nou cu aer. De astă dată găsi mai repede uşa. Îşi vârî degetele prin crăpătură şi descoperi ceea ce o ţinea închisă. Se afundaseră în mâl. Poate va reuşi să sape o movilă sau... Pipăi mai mult. Cuprinsă de panică, îşi mişcă degetele de jos în sus, apoi, refuzând să creadă, de sus în jos. Mâl, mâl cleios de jos până sus.

De astă dată, când înotă înapoi la bula de aer, se agăţă cu mâinile de marginea banchetei de deasupra ei şi rămase aşa, gâfâind. Inima îi bubuia în piept. Aerul părea... mai dens.

– Nu voi muri aici, bombăni ea. Nu voi muri aici!

Şi începu să lovească tare cu pumnul în banchetă până când simţi că se învineţeşte, încercând să declanşeze acea furie care-i permitea să conducă Puterea. Nu va muri. Nu acolo. Singură. Nimeni nu va şti unde murise. Nu va avea mormânt. Va fi doar un cadavru putrezit pe fundul râului. Braţele îi căzură, împroşcând apa. Se chinuia să respire. Dinaintea ochilor dansau steluţe negre şi argintii. I se părea că privea printr-un tub. Conştientiză ca prin ceaţă că nu era furioasă. Încerca să atingă *saidarul*, însă fără speranţa că va mai reuşi să-l îmbrăţişeze. Va muri acolo, într-un final. Fără speranţă. Fără Lan. Lipsită de orice speranţă, care pâlpâia stins ca flacăra unei lumânări la marginea conştiinţei sale, Nynaeve făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată în toată viaţa ei. Renunţă.

Saidarul începu s-o învăluie.

Conştientiză doar pe jumătate când lemnul de deasupra ei se ridică brusc, explodând. Înotă în sus, printre bulele de aer, şi ieşi în întuneric prin gaura din carenă. Ştia vag că trebuia să facă ceva. Aproape că-şi amintea ce anume. Da. Dădu fără vlagă din picioare; încercă să-şi mişte braţele ca să înoate. Acestea păreau să plutească, pur şi simplu.

Ceva o apucă de rochie şi Nynaeve intră în panică, gândindu-se la rechini, la peşti de foc şi la alte creaturi care sălăşluiau în acele adâncuri tenebroase. O frântură de conştiinţă îi aminti de Putere, aşa că începu să se zbată cu disperare, lovind cu pumnii şi cu picioarele, cu buricele degetelor în ceva tare. Din nefericire, ţipă, sau încercă să ţipe. Înghiţi o mare cantitate de apă care-i înăbuşi ţipătul, *saidarul*, şi fu cât pe ce s-o lase fără cunoştinţă.

Ceva o trase de cosiţă, pe urmă fu purtată... undeva. Nu mai era suficient de conştientă încât să se împotrivească sau măcar să-i fie teamă de a nu fi devorată.

Dintr-odată, răzbătu la suprafaţă. Nişte mâini o cuprinseră de subsuori – nişte mâini, nu un rechin –, strângând-o cu putere în cel mai familiar mod. Când tuşi, apa îi ţâşni pe nări. Tuşi din nou. O durea. Trase sacadat aer în piept. Nu mai gustase ceva atât de dulce în viaţa ei.

O mână o prinse de bărbie şi, brusc, se simţi din nou purtată. Era epuizată. Tot ce putea face era să plutească pe spate, să respire şi să privească cerul. Era atât de albastru! Atât de frumos! Avea ochii împăienjeniţi nu doar de la apa sărată.

Apoi se simţi împinsă din nou, înspre partea laterală a unei bărci. O mână obraznică o prinse de fund până când doi indivizi deşiraţi, cu cercei din alamă în urechi, care stăteau aplecaţi, o prinseră şi o traseră pe punte. Aceştia o ajutară să facă un pas sau doi, însă de îndată ce-i dădură drumul ca să-l ajute pe salvatorul ei, Nynaeve simţi cum picioarele i se înmuiaseră ca două turnuri de terci.

Ghemuită, se zgâia la sabia, cizmele şi haina verde pe care cineva le azvârlise pe punte. Deschise gura şi vărsă apa Râului Eldar. A râului întreg, pare-se, plus micul dejun şi masa de prânz. Nu s-ar fi mirat deloc dacă ar fi văzut şi câţiva peşti sau chiar condurii ei. Îşi ştergea buzele cu dosul palmei când deveni conştientă de vocile care se auzeau.

– Domnul este bine? Domnul a stat sub apă foarte mult timp.

– Lasă-mă pe mine, omule, răspunse o voce groasă. Adu ceva cu care s-o acoperim pe domniţă.

Era vocea lui Lan, cea pe care visa în fiecare noapte s-o audă.

Cu ochii mari de uimire, Nynaeve abia reuşi să-şi înăbuşe un ţipăt; groaza pe care o simţise atunci când crezuse că va muri nu se compara deloc cu ceea ce resimţea în acel moment. Deloc! Era un

coşmar. Nu în acea clipă! Nu aşa! Nu când era udă leoarcă şi cu conţinutul măruntaielor împrăştiat dinaintea ei!

Fără să gândească, îmbrăţişă *saidarul* şi mânui Puterea. Stropii de apă începură să-i cadă cu repeziciune de pe haine, din păr, spălând orice dovadă a micului incident şi făcând-o să dispară printr-o gaură asemănătoare cu o gură de scurgere. Ridicându-se anevoie în picioare, se grăbi să-şi aranjeze colierul şi se strădui să-şi netezească rochia şi părul. Numai că apa sărată şi uscarea rapidă lăsaseră mai multe pete pe mătase şi câteva cute care puteau fi înlăturate doar de o mână pricepută şi un fier de călcat fierbinte. Avea câteva şuviţe de păr rebele, iar opalurile din cosiţa ei împodobeau, într-un fel, coada zbârlită a unei pisici furioase.

N-avea importanţă. Era calmul întruchipat, netulburată ca briza primăvăratică, stăpână pe sine ca... Se întoarse înainte ca el să apuce să se apropie de ea din spate şi s-o sperie, făcând-o complet de ruşine.

Nynaeve înţelese cât de repede se întorsese abia când zări că Lan tocmai trecuse peste balustradă. Era cel mai chipeş bărbat din câţi văzuse ea vreodată. Arăta splendid cu părul care-i atârna picurând până la maxilar, în cămaşa şi pantalonii uzi leoarcă, şi... O crestătură vânătă îi apăruse pe faţă, rezultatul unei lovituri primite. Nynaeve îşi duse mâna la gură când îşi aminti că lovise ceva cu pumnul.

– Vai, nu! Oh, Lan, îmi pare rău! N-am vrut.

Ea nu-şi dădu seama când străbătu distanţa dintre ei; era acolo, ridicându-se în vârful picioarelor ca să-i atingă uşor rana cu degetele. O urzeală iscusită cu toate cele Cinci Puteri şi obrazul lui bronzat fu tămăduit. Dar poate mai era rănit şi altundeva. Ţesu urzelile ca să-l verifice. Cicatricele noi o făcură să se înfioare şi, cu toate că simţea ceva ciudat, el părea sănătos tun. Lan era ud leoarcă, deoarece sărise în apă ca s-o salveze. Nynaeve îl uscă aşa cum se uscase şi pe ea; apa se împrăştie la picioarele lui. Nu se putea abţine să nu-l atingă. Îi mângâia cu ambele mâini obrajii aspri, minunaţii ochi albaştri, nasul puternic, buzele pline, urechile. Îi pieptănă cu degetele părul negru, mătăsos, aranjându-i şnurul împletit din piele cu care-i era prins. Glasul ei părea să fi prins viaţă.

– Oh, Lan, murmură ea. Chiar eşti aici.

Cineva chicoti. Nu era Nynaeve al'Meara, ea nu chicotea niciodată, ci altcineva.

– Nu este un vis. Oh, Lumină, eşti aici! Cum?

– Un servitor din Palatul Tarasin mi-a spus că te-ai dus spre râu, iar un individ de pe doc mi-a indicat ce barcă ai luat. Dacă Mandarb nu şi-ar fi pierdut o potcoavă, aş fi ajuns aici ieri.

– Nu-mi pasă. Acum eşti aici. Eşti aici, zise ea şi *nu* chicotea.

– Poate-o fi Aes Sedai, şopti unul dintre barcagii, deşi nu suficient de încet, dar tot zic că e ca o rătuşcă vrând să se vâre în gura lupului.

Nynaeve se făcu roşie ca racul şi-şi lipi mâinile de corp, bătând cu călcâiele în punte. Altădată, l-ar fi învăţat minte pe individ. Altădată, când gândea limpede. Lan o împiedica să se gândească la altceva.

– Putem vorbi între patru ochi în cabină, îi spuse ea şi-l apucă de braţ.

Oare unul dintre barcagii chicotise?

– Sabia mea şi...

– Le aduc eu, se oferi ea, ridicându-i lucrurile de pe punte prin intermediul unor unde de Aer.

Unul dintre bădăranii aceia *chicotise*. O altă undă de Aer deschise uşa cabinei. Ea îl împinse înăuntru pe Lan, cu sabia lui cu tot, şi trânti uşa în urma lor.

Pe sfânta Lumină! Ea se îndoia că, vreodată, Calle Coplin fusese atât de îndrăzneaţă, cu toate că multe dintre gărzile negustorilor îi ştiau lui Calle semnul din naştere la fel de bine precum chipul. Însă nu era deloc acelaşi lucru. Deloc! Cu toate astea, nu strica dacă era ceva mai puţin... nerăbdătoare. Îi atinse din nou faţa – doar atât cât să-i netezească părul; nimic mai mult – şi el o prinse cu blândeţe de încheieturi cu mâinile lui mari.

– Sunt legat de Myrelle acum, rosti el încet. M-a împrumutat ţie până când îţi vei găsi un Străjer.

Eliberându-şi cu calm mâna dreaptă, ea îl pălmui cu toată forţa. Capul lui abia dacă se mişcă, prin urmare ea îşi eliberă şi mâna cealaltă şi-i trase o palmă şi mai zdravănă.

– Cum ai putut? şuieră ea accentuând întrebarea cu o altă palmă. Ştiai că te aştept!

I se păru potrivită încă o palmă, doar ca să evidenţieze şi mai mult cele rostite.

– Cum ai putut face una ca asta? De ce i-ai îngăduit?

Încă o palmă.

– Arză-te-ar focul, Lan Mandragoran! Arză-te-ar focul! N-ai decât să arzi în Puţul Osândei! Arză-te-ar focul!

Bărbatul – *nenorocitul*! – nu scoase un cuvânt. Nu că ar fi putut, firește. Cum să argumenteze în apărarea lui? Stătea nemișcat în vreme ce ea îl pălmuia. Avea o privire fixă și ciudată, deși ea îi înroșea obrajii. Și cu toate că loviturile ei nu-i lăsară lui nicio urmă, pe Nynaeve începură s-o usture palmele.

Încruntându-se, își strânse pumnul și-l lovi în stomac cu toată forța. El gemu. Ușor.

– Vom vorbi despre asta calm și rațional, continuă ea, îndepărtându-se de el. Ca doi adulți.

Lan încuviință din cap, apoi se așeză și-și trase cizmele înspre el! Îndepărtându-și câteva șuvițe de pe față cu mâna stângă, ea și-o ascunse pe cealaltă la spate ca să-și flexeze degetele rănite fără ca el să vadă. Lan n-avea dreptul să fie atât de tare, nu atunci când ea voia să-l lovească. Nici măcar nu trebuia să spere că-i rupsese vreo coastă.

– Ar trebui să-i mulțumești, Nynaeve.

Cum putea fi atât de calm! Vârându-și piciorul într-o cizmă, el se aplecă s-o ia pe cealaltă, fără să se uite la ea.

– Nu ți-ai dori să fiu legat de tine.

O undă de Aer îl apucă de păr și-i smuci cu putere capul.

– Dacă îndrăznești, numai să îndrăznești, să-mi spui că nu vrei să port veșminte negre de văduvă, Lan Mandragoran, am să... am să...

Nu-i venea nimic în minte suficient de sugestiv. Myrelle. Myrelle și Străjerii ei. Arză-l-ar focul! Să-l jupoaie de viu ar fi fost o nimica toată!

Stând aplecat, cu gâtul întins, el își așeză antebrațele pe genunchi și se uită la ea cu acea privire ciudată în ochi, apoi preciză:

– Mi-a trecut prin gând să nu-ți spun, dar ai dreptul să știi.

Chiar și așa, tonul lui era șovăitor. Lan nu șovăia niciodată.

– Când Moiraine a murit – atunci legătura dintre Străjer și Aes Sedai se rupe – au apărut schimbări...

În timp ce el vorbea, ea se cuprinse cu brațele și se strânse tare ca să nu tremure. O durea falca, deoarece strângea tare din dinți. Nynaeve eliberă unda care ținea părul lui Lan, pe urmă *saidarul*, însă el nu făcu altceva decât să-și îndrepte umerii și să continue să povestească toate acele lucruri oribile fără să clipească, țintuind-o cu privirea. Brusc, ea îi înțelese licărirea din ochii lui mai reci decât iarna. Erau cei ai unui om care știa că era mort și căruia nu-i mai

păsa; un om care aştepta, aproape nerăbdător, acel somn veşnic. Iar pe ea o usturau ochii pentru că nu reuşea să verse o lacrimă.

– În definitiv, conchise el cu un zâmbet care i se citea doar pe buze, un zâmbet de resemnare, atunci când totul va lua sfârşit, ea va mai avea parte de un an sau doi de durere, iar eu tot mort voi fi. Nu vei trece prin aşa ceva. Este ultimul cadou al meu pentru tine, *Mashiara*.

Mashiara. Iubirea lui pierdută.

– Vei fi Străjerul meu până când voi găsi unul? întrebă ea şi tresări când îşi auzi vocea şovăitoare.

Nu putea izbucni în plâns în acel moment. N-o va face. Mai mult decât oricând, trebuia să fie puternică.

– Da, răspunse el cu precauţie, trăgându-şi în picior cealaltă cizmă.

Lan păruse întotdeauna a fi un lup pe jumătate îmblânzit, însă în acea clipă nu părea deloc aşa.

– Prea bine.

Netezindu-şi rochia, se abţinu să nu se apropie de el. Nu-l putea lăsa să vadă că-i era teamă.

– Fiindcă l-am găsit. Tu eşti acela. Am aşteptat şi mi-am dorit asta cât timp ai fost al lui Moiraine. N-am s-o fac şi în cazul lui Myrelle. Îmi va da legătura ta.

Myrelle va accepta, chiar dacă va fi nevoită s-o tragă după ea de păr până în Tar Valon şi înapoi. Că tot veni vorba, s-ar putea s-o tragă de păr doar ca s-o înveţe minte.

– Nu spune nimic, şuieră ea pe un ton aspru atunci când el deschise gura.

Nynaeve îşi trecu degetele peste săculeţul de la cingătoare, unde se afla inelul lui din aur cu pecete, înfăşurat într-o batistă de mătase. Făcu un efort ca să-şi controleze tonul. El era bolnav, iar cuvintele aspre n-ajutau niciodată o boală. Făcea un efort totuşi. Ar fi vrut să-l dojenească, să-şi smulgă cosiţa din cap de fiecare dată când se gândea la el şi la femeia aceea.

– Lan, în Ţinutul Celor Două Râuri, atunci când cineva oferă cuiva un inel înseamnă că sunt logodiţi, continuă ea, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă.

Era o minciună, iar ea se aştepta ca el să sară indignat în picioare, însă Lan doar clipi cu precauţie. Nynaeve citise despre asta într-o poveste.

– Am fost logodiţi timp îndelungat. Ne vom căsători azi.

– Odinioară, mă rugam pentru asta, rosti el încet, apoi clătină din cap. Știi prea bine de ce nu se poate, Nynaeve. Și chiar dacă ar fi posibil, Myrelle...

În ciuda promisiunilor ei de a-și păstra calmul, de a fi blândă, îmbrățișă *saidarul* și-i vârî în gură un căluș de Aer, înainte ca Lan să dezvăluie ceea ce ea nu voia să audă. Atâta vreme cât el nu putea mărturisi, ea se putea preface că nu se întâmplase nimic. Dar când va pune mâna pe Myrelle! Opalurile i se înfigeau în palmă, iar ea își luă mâna de pe cosiță ca arsă. Apoi începu să-i mângâie din nou părul în vreme ce el o privea indignat, cu gura căscată.

– E o lecție pentru tine, ca să înveți diferența dintre soții și celelalte femei, zise ea cu blândețe, deși în interiorul ei era mult zbucium. Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă nu-i vei mai pomeni numele lui Myrelle în prezența mea. Ai înțeles?

El încuviință din cap, iar ea eliberă unda, însă de îndată ce Lan reuși să-și miște falca, el spuse:

– Fără să-i rostesc numele, Nynaeve, știi prea bine că ea îmi simte trăirile, prin intermediul legăturii. Dacă vom fi soț și soție...

Nynaeve crezu că fața îi va lua foc. Nu se gândise niciodată la asta! Afurisita de Myrelle!

– Există vreo cale prin care ea să știe sigur că sunt eu? întrebă Nynaeve într-un final, simțind cum obrajii îi iau foc.

Mai ales atunci când el se rezemă cu spatele de peretele cabinei și izbucni în râs, uimit.

– Pe sfânta Lumină, Nynaeve, ești un șoim! Lumină! N-am mai râs de când...

Veselia lui dispăru și răceala care i se citise în ochi până atunci reveni.

– Mi-aș dori să existe, Nynaeve, dar...

– Poate să existe și va exista, îl întrerupse ea.

Bărbații păreau mereu să preia controlul dacă le îngăduiai să vorbească prea mult. Se lăsă să cadă pe genunchii lui. Era adevărat că nu erau căsătoriți încă, totuși el era mai moale decât banchetele necapitonate din acea cabină. Se foi ușor ca să-și găsească o poziție mai confortabilă. Oricum, genunchii lui nu erau mai tari decât acele banchete.

– Ar fi bine să te resemnezi, Lan Mandragoran. Inima mea îți aparține, iar tu ai recunoscut că a ta îmi aparține mie. *Tu* îmi aparții mie și n-am de gând să-ți dau drumul. Vei fi Străjerul și

soţul meu, pentru un timp foarte îndelungat. N-am să te las să mori. Ai înţeles *asta*? Pot fi foarte încăpăţânată.

– N-am observat, zise el, iar ea strânse din ochi.

Tonul lui părea îngrozitor de... sec.

– Nădăjduiesc că vei observa acum, rosti ea pe un ton ferm.

Întorcându-şi capul, privi în spatele lui prin ornamentele decorative ale carenei, apoi se uită printre sculpturile din partea din faţă a cabinei. Docuri lungi de piatră care ieşeau din cheiul de piatră se perindau pe lângă ei; în faţă nu vedea decât docuri şi oraşul strălucind alb în soarele după-amiezii.

– Încotro ne îndreptăm? îngână ea.

– Le-am spus să ne ducă la mal de îndată ce te voi scoate din apă, răspunse Lan. Mi s-a părut cel mai potrivit să acostăm cât mai repede cu putinţă.

– Tu...?

Ea strânse din dinţi. El nu ştiuse încotro se îndrepta ea sau de ce. Se folosise de ceea ce ştiuse. Şi îi *salvase* viaţa.

– Nu mă pot întoarce încă în oraş, Lan.

Dregându-şi glasul, ea îşi schimbă tonul. Oricât de blândă îşi propusese să fie cu el, s-ar fi îmbolnăvit de la atâta dulcegărie.

– Trebuie să ajung la *Windrunner*, vasul Oamenilor Mării.

Mult mai bine. Tonul ei era blând, şi ferm.

– Nynaeve, m-am aflat chiar în spatele bărcii în care ai fost. Am văzut ce s-a întâmplat. Ai fost cu cincizeci de paşi în faţa mea, apoi ai rămas cu cincizeci de paşi în urmă şi te-ai scufundat. Trebuie să fi fost Focul-Răului.

Nu fu nevoie să spună mai mult, deoarece continuă în locul lui. Ştia mai multe decât el.

– Moghedien, zise ea cu răsuflarea întretăiată.

Oh, ar fi putut fi un alt Rătăcit sau una dintre surorile din Ajah Neagră, poate, totuşi era sigură că fusese acea femeie. Ei bine, o înfrânse pe Moghedien nu o dată, ci de două ori. Putea s-o învingă şi a treia oară dacă era nevoie. Pe faţa ei însă, nu se citea aceeaşi încredere.

– Nu-ţi fie teamă, o îmbărbătă Lan, atingându-i obrazul. Să nu-ţi fie teamă atât timp cât voi fi cu tine. Dacă va trebui s-o înfrunţi pe Moghedien, voi face în aşa fel încât să fii suficient de furioasă ca să poţi conduce Puterea. Se pare că am această înzestrare.

– Nu vei mai reuşi să mă faci să-mi pierd cumpătul, începu ea, apoi tăcu şi privi în ochii lui mari de uimire. Nu sunt furioasă, rosti ea încet.

– Acum nu, dar când va trebui să fii...

– Nu sunt furioasă, repetă ea, râzând şi lovindu-l cu pumnii în piept.

Saidarul o inundă, nu doar cu viaţă şi bucurie, ci şi cu veneraţie, de astă dată. Îi mângâie obrajii cu unde plăpânde de Aer.

– Nu sunt furioasă, Lan, şopti ea.

– Pavăza ta a dispărut, zâmbi el, împărtăşindu-i încântarea, dar zâmbetul nu-i încălzea şi privirea.

„Voi avea grijă de tine, Lan Mandragoran, promise ea în gând. Nu te voi lăsa să mori." Lipindu-se de pieptul lui, în trecu prin minte să-l sărute, ba chiar... „Tu nu eşti Calle Coplin", îşi zise ea cu fermitate.

Brusc, o fulgeră un gând oribil. Era cu atât mai oribil, cu cât nu-i venise mai devreme.

– Barcagii? spuse ea repede. Gărzile mele de corp?

El clătină din cap în tăcere, iar ea oftă. Gărzi de corp. Lumină, ei avuseseră nevoie de protecţia ei, nu invers! Alţi patru morţi căzuţi la picioarele lui Moghedien. Patru pe lângă alte mii, însă aceştia erau un caz personal, din punctul ei de vedere. N-avea de gând să se ocupe de Moghedien chiar în acel moment.

Ridicându-se în picioare, începu să se întrebe ce să facă în legătură cu veşmintele ei.

– Lan, ordonă-le barcagiilor să întoarcă vasul, să vâslească puternic.

Dacă va putea, se va îndepărta de Palat înainte de căderea nopţii.

– Şi află dacă vreunul dintre ei are un pieptene.

Nu putea să dea ochii cu Nesta în halul acela.

El îşi ridică de jos haina şi sabia şi făcu o plecăciune.

– Cum poruncesti, Aes Sedai.

Îşi ţugui buzele şi privi uşa închizându-se în urma lui. Râdea de ea, ai? Nynaeve ar fi pus rămăşag că cineva de pe *Windrunner* avea împuternicirea să-i căsătorească. Din câte îi cunoscuse pe Oamenii Mării, ar fi pus rămăşag şi că Lan Mandragoran va făgădui să ducă la îndeplinire ceea ce i se spunea. Să vedem cine va râde la urmă.

Înclinându-se într-o parte şi-n alta, vasul făcu apoi cale întoarsă. Măruntaiele ei se legănau odată cu el.

– Of, Lumină! gemu ea, aşezându-se pe banchetă.

Oare de ce nu-i dispăruse răul de mare odată cu pavăza? Ţinând *saidarul*, conştientă fiind de fiecare adiere a aerului pe obraz, nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. N-ar fi ajutat-o nici dacă ar fi renunţat la el. *Nu* voia să vomite din nou. *Avea* de gând să-l facă pe Lan al ei o dată pentru totdeauna. Va fi o zi minunată, la urma urmei. Numai dacă n-ar mai simţi că se apropia furtuna.

Soarele atârna lugubru deasupra acoperişurilor când Elayne bătu la uşă. Petrecăreţii dansau şi se zbenguiau pe stradă în spatele ei, umplând văzduhul cu râsete, cântece şi miros de parfum. Îşi dorea, într-un fel, să fi avut ocazia să se bucure, într-adevăr, de sărbătoare. Un costum precum cel al Birgittei ar fi fost amuzant. Sau chiar acela pe care-l văzuse pe Domniţa Riselle, una dintre însoţitoarele lui Tylin, în acea dimineaţă. Atâta vreme cât şi-ar fi păstrat masca pe faţă. Bătu din nou la uşă, mai tare.

Servitoarea căruntă, cu falca pătrăţoasă, deschise uşa şi pe faţa ei se citi imediat furia când Elayne îşi scoase masca verde.

– Tu! Ce cauţi înapoi...?

Furia lăsă locul unei palori cadaverice atunci când Merilille, Adeleas şi celelalte îşi scoaseră şi ele măştile. Femeia tresărea cu fiecare faţă descoperită, chiar şi în cazul Sareithei. În acel moment, îşi dădu seama ce se întâmpla.

Scoţând un ţipăt, servitoarea încercă să închidă uşa. Birgitte ţâşni pe lângă Elayne şi o izbi cu umărul plin de pene, deschizând-o larg. Servitoarea se împletici câţiva paşi, apoi îşi veni în fire, dând semne că voia să fugă sau să strige. Birgitte i-o luă înainte, apucând-o de braţ, mai jos de umăr.

– Încetişor, zise Birgitte pe un ton ferm. Nu vrem agitaţie şi ţipete, nu-i aşa?

Deşi părea că doar o ţinea de braţ pe femeie, ca şi când ar fi sprijinit-o, servitoarea stătea foarte ţeapănă şi nemişcată. Holbându-se la masca prevăzută cu creastă de pene a celei care o ţinea imobilizată, servitoarea clătină încet din cap.

– Cum te cheamă? o întrebă Elayne, când celelalte se îngrămădiră în vestibul în spatele ei.

Uşa care se închidea estompă larma de afară. Servitoarea îşi plimba ochii de la o faţă la alta, ca şi când n-ar fi îndurat să zăbovească prea mult asupra niciuneia.

– C-c-cedora.

– Du-ne la Reanne, Cedora!

De astă dată, Cedora încuviinţă din cap. Părea pe punctul de a începe să plângă.

Servitoarea urcă ţeapănă scările, în timp ce Birgitte o ţinea în continuare de braţ. Elayne se gândi să-i spună acesteia să-i dea drumul, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se audă strigăte de avertisment şi toată lumea din casă s-o ia la fugă în toate direcţiile. Iată motivul pentru care Birgitte folosea forţa fizică, iar Elayne nu conducea Puterea. Lui Elayne i se părea că servitoarea era mai mult speriată decât rănită, aşa cum urma să fie toată lumea din casă în seara aceea.

– A-acolo, bâigui Cedora, arătând cu capul către o uşă roşie.

Era uşa care dădea în încăperea unde Elayne şi Nynaeve fuseseră supuse la acel interogatoriu supărător. Ea o deschise şi pătrunseră înăuntru.

Reanne se afla acolo, cu spatele la şemineul sculptat cu cele Treisprezece Păcate, împreună cu încă vreo douăsprezece femei pe care Elayne nu le mai văzuse. Acestea şedeau pe scaunele înşirate de-al lungul pereţilor zugrăviţi în verde-deschis, asudând cu ferestrele închise şi draperiile trase. Cele mai multe purtau rochii tradiţionale din Ebou Dar, cu toate că doar una dintre ele avea tenul măsliniu. Aproape toate aveau feţele ridate şi părul cărunt. Fiecare dintre ele putea conduce Puterea într-o oarecare măsură. Şapte purtau cingătoarea roşie. Ea lăsă să-i scape un oftat. Atunci când Nynaeve avea dreptate, ţi-o spunea până când te aducea la disperare.

Reanne sări în picioare, aproape la fel de roşie la faţă de furie ca şi Cedora, iar primele ei cuvinte fură aproape identice:

– Tu! Cum îndrăzneşti să te arăţi...?

Îşi domoli cuvintele şi furia din acelaşi motiv, atunci când Merilille şi celelalte intrară în urma lui Elayne. O femeie bălaie cu cingătoare roşie şi decolteu adânc scoase un sunet gutural, apoi îşi dădu ochii peste cap şi se rostogoli încet de pe scaunul ei roşu. Niciuna nu se mişcă s-o ajute. Niciuna nu-i aruncă vreo privire Birgittei când aceasta o escortă pe Cedora într-un colţ şi o ţintui locului acolo. Niciuna nu părea să respire. Elayne simţi un imbold să strige „bau" doar ca să vadă ce se va întâmpla.

Reanne se legăna, palidă la faţă, şi încerca în mod vizibil să-şi regăsească stăpânirea de sine, fără să reuşească însă. Avu nevoie doar de o clipă ca să examineze cele cinci feţe serioase ale femeilor

Aes Sedai aliniate în faţa uşii, ca să-şi dea seama cine se afla la conducere. Se duse împleticindu-se până la Merilille şi se lăsă în genunchi, cu capul plecat.

– Iartă-ne, Aes Sedai!

În voce i se simţea veneraţia şi reuşea să şi-o stăpânească puţin mai bine decât genunchii.

– Suntem doar câteva prietene. N-am făcut nimic, cu siguranţă nimic prin care să ştirbim reputaţia femeilor Aes Sedai. Asta pot să jur, indiferent ce v-a spus fata aceasta. V-am fi zis despre ea, dar ne-a fost teamă. Ne-am adunat doar ca să stăm de vorbă. Mai are o prietenă, Aes Sedai. Aţi prins-o şi pe ea? Vă pot face o descriere, Aes Sedai. Vom face tot ceea ce veţi spune. Jur că noi...

Merilille îşi drese glasul zgomotos:

– Numele tău este Reanne Corly, nu?

Reanne tresări şi confirmă în şoaptă, fără să-şi ridice privirea de la picioarele surorii Cenuşii.

– Mă tem că trebuie să i te adresezi lui Elayne Sedai, Reanne.

Reanne îşi ridică brusc capul în *cel mai* satisfăcător mod. Se holbă la Merilille, apoi şi-l întoarse încet, cu ochii mari cât faţa ei, către Elayne. Îşi umezi buzele, pe urmă inspiră adânc. Răsucindu-se pe genunchi cu faţa la Elayne, îşi plecă din nou capul.

– Îţi cer iertare, Aes Sedai, rosti ea, posomorâtă. N-am ştiut. N-aş fi putut...

Inspiră adânc din nou.

– Orice pedeapsă ne vei da, o vom accepta cu umilinţă, firește, însă te rog, te implor să crezi că...

– Oh, ridică-te în picioare! o întrerupse Elayne, pierzându-şi răbdarea.

Elayne îşi dorise ca Reanne s-o recunoască la fel de mult cum îşi dorise s-o facă Merilille sau celelalte femei, numai că toată acea linguşire îi provoca silă.

– Aşa. Ridică-te în picioare!

Aşteptă până când Reanne se conformă, apoi se duse şi se aşeză pe scaunul ei. Nu era nevoie de slugărnicie, dar voia să nu existe niciun dubiu referitor la cine deţinea autoritatea.

– Negi în continuare că ai şti ceva despre Globul Vânturilor, Reanne?

Femeia îşi desfăcu palmele.

– Aes Sedai, răspunse ea cu un ton inocent şi precaut, ca o vulpe în oraş, niciuna dintre noi n-ar întrebuinţa vreodată un

ter'angreal, cu atât mai puțin un *angreal* sau un *sa'angreal*. Vă asigur că nu pretindem a fi Aes Sedai, departe de noi acest gând. Vedeți, suntem doar niște prietene care au ceva în comun: faptul că odinioară ni s-a permis să intrăm în Turnul Alb. Asta e tot.

– Doar niște prietene, spuse Elayne pe un ton sec, peste degetele împreunate. La fel și Garenia, firește. Și Berowin, și Derys, și Alise.

– Da, încuviință Reanne, șovăind. Și ele.

Elayne clătină foarte încet din cap.

– Reanne, Turnul Alb știe despre Clanul vostru. Turnul a știut *mereu*.

O femeie cu înfățișare de tairen, în ciuda vestei de mătase albastru cu alb, cu emblema breslei aurarilor, scoase un țipăt înăbușit, pe urmă își acoperi gura cu ambele mâini. O saldaeană zveltă, cu părul cărunt, care purta cingătoare roșie, se prăbuși cu un oftat pe jos, lângă femeia cu părul bălai. Alte două se legănară, ca și când ar fi fost pe punctul de a leșina și ele.

Cât despre ea, Reanne se uită la surorile din fața ușii, căutând confirmarea pe care o și găsi. Fața lui Merilille era mai mult împietrită decât senină, iar Sareitha făcu o grimasă fără să vrea. Vandene și Careane strângeau din buze. Până și Adeleas părea afectată: își întorcea capul într-o parte și în cealaltă, privindu-le cu atenție pe femeile aliniate de-a lungul pereților ca pe niște insecte pe care nu le mai văzuse niciodată. Ceea ce observa Reanne și ceea ce se petrecea în realitate nu era același lucru, firește. Acceptaseră toate decizia lui Elayne, însă niciun „Da, Elayne..." nu le putea face să fie de acord. Ar fi ajuns acolo cu două ore mai devreme dacă nu le-ar fi încetinit o mulțime de „Dar, Elayne..." Uneori, a călăuzi însemna a mâna.

Reanne nu leșină, dar pe chip i se citea frica. Își ridică mâinile în semn de rugăminte.

– Vreți să distrugeți Clanul? De ce tocmai acum, după atâta vreme? Ce-am făcut de vreți să ne pedepsiți astfel?

– Nimeni nu vă va distruge, o liniști Elayne. Careane, dacă tot n-are de gând nimeni să le ajute pe aceste două femei, n-ai vrea să te ocupi de ele, te rog?

Înainte ca femeia să apuce să facă o mișcare, în încăpere începu agitația și două femei îngenuncheară lângă cele două care leșinaseră, ridicându-le capul și dându-le cu niște săruri pe la nas.

– Suprema Înscăunată Amyrlin doreşte ca toate femeile care pot conduce Puterea să fie conectate la Turn, continuă Elayne. Oferta este deschisă pentru toate Clanurile care doresc s-o accepte.

Chiar dacă ar fi ţesut unde de Aer în jurul fiecăreia din acele femei, ele n-ar fi încremenit aşa cum o făcuseră în acel moment. Şi indiferent cât de puternic ar fi activat acele unde, n-ar fi reuşit să le scoată ochii din orbite. Una din femeile care leşinaseră trase brusc aer în piept, apoi tuşi, îndepărtând fiola cu sărurile care-i fusese ţinută prea mult la nas. Acest episod le făcu pe toate să prindă grai.

– Putem deveni Aes Sedai, în sfârşit? întrebă exaltată tairena în vesta aurarilor.

În acelaşi timp, o femeie cu faţa rotundă şi cu o cingătoare roşie cel puţin de două ori mai lungă decât a oricărei alteia izbucni:

– Ne vor lăsa să învăţăm? Ne vor învăţa din nou?

Se auzi un amestec de voci dureros de încântate.

– Chiar vom putea...?

– Ne vor lăsa, într-adevăr...?

– Ivara, Sumeko, aţi uitat toate de voi? le dojeni Reanne cu asprime pe femei. Vorbiţi în faţa Aes Sedai! Vorbiţi... în faţa... Aes Sedai!

Îşi trecu mâna peste faţă, tremurând. Se aşternu o tăcere stânjenitoare. Femeile îşi plecară ochii şi se îmbujorară. În ciuda feţelor ridate şi a părului încărunţit sau albit, Elayne le vedea în continuare ca pe un grup de novice surprinse de Mai-Marea peste Novice pe când se băteau cu pernele.

Şovăind, Reanne o privi peste vârful degetelor.

– Ni se va îngădui, într-adevăr, să ne întoarcem în Turn? îngână ea.

Elayne încuviinţă din cap.

– Cele care pot învăţa să devină Aes Sedai vor avea o şansă, însă va exista un loc pentru fiecare. Pentru fiecare femeie care poate mânui Puterea.

Reanne avea ochii înlăcrimaţi. Deşi nu era sigură, lui Elayne i se păru că o aude pe femeie şoptind: „Pot fi Verde". Abia se abţinea să nu se ducă la ea şi s-o îmbrăţişeze.

Niciuna dintre celelalte Aes Sedai nu arăta vreo urmă de emoţie, cu atât mai puţin Merilille, care era severitatea întruchipată.

– Dacă-mi dai voie să pun o întrebare, Elayne? Reanne, vrei să ştii pe câte... dintre voi vă vom accepta?

Fără îndoială că ezitarea aceea înlocuia cuvintele: „Pe câte fugare şi femei care n-au reuşit de prima dată".

Dacă Reanne observase sau bănuise acea aluzie, fie o ignora, fie nu-i păsa.

– Nu cred că va exista vreuna care să refuze o astfel de ofertă, preciză ea, cu răsuflarea întretăiată. S-ar putea să dureze un timp până vor primi toate vestea. Suntem răspândite, ştiţi, ca...

Râse şi în voce i se simţi un dram de agitaţie. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– ... ca femeile Aes Sedai să nu ne observe. Până în momentul de faţă sunt o mie şapte sute optzeci şi trei de nume pe listă.

Aproape toate femeile Aes Sedai învăţaseră cum să-şi ascundă uluirea în spatele unei expresii calme, însă doar Sareitha făcu ochii mari. Aceasta îngâna nişte cuvinte în tăcere, dar Elayne o cunoştea suficient de bine încât să-i citească pe buze. „Două mii de sălbăticiuni! Lumina fie cu noi!" Elayne îşi netezi fustele până când fu sigură că nu i se putea citi nimic pe faţă. Lumina fie cu ele, într-adevăr.

Reanne înţelese greşit acea tăcere.

– V-aţi aşteptat la mai multe? În fiecare an, unele mor în urma unor accidente sau de moarte naturală, aşa cum e firesc, şi mă tem că în ultimii o mie de ani Clanul s-a împuţinat. Poate că am abordat cu prea multă precauţie femeile care au plecat din Turnul Alb, însă a existat mereu teama că vreuna dintre ele va raporta faptul că a fost interogată şi... şi...

– Nu suntem deloc dezamăgite, o asigură Elayne, făcând gesturi liniştitoare.

Dezamăgite? Îi venea să râdă isteric. Erau aproape de două ori mai multe membre ale Clanului decât Aes Sedai! Egwene nu va putea nega niciodată că nu contribuise la aducerea în Turn a femeilor care conduceau Puterea. Dar dacă Clanul le refuza pe sălbăticiuni... Trebuia să rămână la subiect; recrutarea Clanului fusese doar o întâmplare.

– Reanne, continuă ea cu blândeţe, crezi că ai putea să-ţi aduci aminte unde se află Globul Vânturilor?

Reanne se îmbujoră.

– Nu le-am atins niciodată pe fugare, Elayne Sedai. Nu ştiu motivul pentru care au fost adunate. N-am auzit niciodată de Globul Vânturilor, totuşi există un depozit, aşa cum l-ai descris, în...

La parter, o femeie mânui scurt Puterea. Cineva țipă îngrozitor.

Elayne sări în picioare într-o clipită, la fel și celelalte. De undeva, dintre faldurile rochiei cu pene, Birgitte scoase un pumnal.

– Trebuie să fi fost Derys, explică Reanne. Doar ea mai este aici.

Elayne țâșni în față și o apucă de braț pe Reanne, deoarece aceasta o luase înspre ușă.

– Încă nu ești Verde, îi șopti ea.

Drept răspuns, primi un zâmbet încântător cu gropițe, surprins, mulțumit și sfios în același timp.

– Ne vom ocupa noi de asta, Reanne.

Merilille și celelalte se așezară de-o parte și de cealaltă, pregătite s-o urmeze pe Elayne, dar Birgitte ajunse la ușă înaintea lor și rânji când puse mâna pe clanță. Elayne înghiți în sec și nu spuse nimic. Aceea era onoarea Străjerului, conform unei zicale Gaidin: era primul care intra și ultimul care ieșea. Totuși, ea se deschise *saidarului*, pregătită să distrugă orice îi amenința Străjerul.

Ușa se dădu în lături înainte ca Birgitte să apuce să apese pe clanță.

Mat pătrunse înăuntru, împingând-o în fața lui pe servitoarea zveltă de care-și amintea Elayne.

– M-am gândit eu că sunteți aici, rânji el cu impertinență, ignorând privirile dușmănoase ale lui Derys, când am dat peste o hoardă nenorocită de Străjeri care beau la taverna pe care o detest. Doar ce m-am întors după ce am urmărit o femeie până în Rahad. Până la ultimul etaj al unei case părăsite, mai exact. Odată ce ea a plecat, mi-am dat seama imediat în ce cameră a intrat, pardoseala fiind atât de prăfuită, urmele pașilor ei m-au ghidat. Ușa are o încuietoare mare și ruginită, dar pun rămășag pe o mie de coroane că Globul vostru e dincolo de ea.

Derys vru să-i tragă o lovitură cu piciorul, însă el o împinse, scoțând un cuțit mic din cingătoare, pe care îl așeză în palmă.

– N-ați vrea să-i explicați careva acestei pisici zbârlite de partea cui sunt? Femeile cu cuțite mă fac să mă simt inconfortabil, mai nou.

– Am aflat deja toate astea, Mat, zise Elayne.

Mă rog, erau pe punctul de a le afla, însă privirea de pe fața lui era *neprețuită*. Ea simți ceva care venea de la Birgitte. Deși în privirea celeilalte femei nu se citea nimic, prezența emoției pe care Elayne o simțea în ceafă vădea dezaprobarea. Probabil că nici

Aviendhei nu i s-ar fi părut un detaliu important. Cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată Elayne fu să rostească următoarele cuvinte:

– Trebuie să-ţi mulţumesc, Mat. Ţie îţi datorăm faptul că am găsit ceea ce căutam.

Uluirea de pe chipul lui aproape că făcea să merite acea agonie.

El îşi închise gura repede, apoi o deschise ca să spună:

– Atunci, haideţi să închiriem o barcă şi să punem mâna pe afurisitul ăla de Glob! Cu puţin noroc, vom pleca din Ebou Dar în seara asta.

– E ridicol, Mat. Şi nu-mi spune că te înjosesc. Nu ne vom furişa noaptea prin Rahad şi nu vom pleca din Ebou Dar până când nu vom fi folosit Globul.

El încercă să protesteze, firește, iar Derys profită de faptul că atenţia lui era distrasă ca să-l lovească din nou cu piciorul. Mat se ascunse după Birgitte, ţipând să-l ajute cineva, în vreme ce femeia suplă ţâşni după el.

– Este Străjerul tău, Elayne Sedai? o întrebă Reanne neîncrezătoare.

– Ferească Lumina! Birgitte este.

Reanne rămase cu gura căscată. După ce răspunse la o întrebare, Elayne puse şi ea una, pe care n-ar fi îndrăznit să i-o adreseze unei alte surori.

– Reanne, dacă nu te deranjează să-mi spui, ce vârstă ai?

Femeia şovăi, aruncându-i o privire lui Mat. Bărbatul încerca în continuare să se ferească de Derys, ascunzându-se după Birgitte, care zâmbea.

– La următoarea aniversare a zilei de naştere, răspunse Reanne ca şi când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, voi împlini patru sute doisprezece ani.

Merilille leşină pe loc.

CAPITOLUL 32

Sigiliul Flăcării

Elaida do Avriny a'Roihan şedea cu un aer regal pe Tronul Înscăunatei, scaunul înalt pe care era sculptată viţa-de-vie şi care în acel moment era vopsit doar cu şase culori în loc de şapte. Pe umăr purta şalul cu şase dungi şi-şi plimba privirea prin sala Divanul Turnului. Scaunele vopsite ale Conducătoarelor fuseseră rearanjate de-a lungul scărilor podiumului, împrejmuind încăperea de sub marele dom, care găzduia doar şase Ajah în loc de şapte. Optsprezece Conducătoare aşteptau supuse. Tânărul al'Thor îngenunche tăcut lângă Amyrlin. Nu va vorbi până când nu-i va fi îngăduit, lucru care nu se va întâmpla în acea zi. În acea zi, el nu era decât un alt simbol al puterii ei, iar douăsprezece cele mai favorizate Conducătoare se bucurau de legătura pe care ea însăşi o controla ca să-l protejeze.

- S-a luat o hotărâre, mamă, rosti smerită Alviarin lângă umărul ei, plecându-şi capul umilă în faţa sceptrului care purta Flacăra.

Pe pardoseală, în faţa podiumului, Sheriam ţipa ca din gură de şarpe, iar paznicul Turnului de lângă ea fu nevoit s-o imobilizeze. Sora Roşie care o împiedica să conducă Puterea rânjea batjocoritor. Romanda şi Lelaine afişau o expresie demnă, în vreme ce mai toate celelalte femei care şedeau pe jos, păzite de gărzi şi împiedicate să

mânuiască Puterea, plângeau în tăcere, poate de ușurare că doar patru femei primiseră pedeapsa capitală sau poate de teama a ceea ce urma să vină. Cele mai palide fețe le aveau cele trei femei care îndrăzniseră să intre în Consiliul Albastrelor, între timp desființat. Fiecare rebelă fusese alungată din frăția Ajah din care făcea parte până când Elaida îi permitea să ceară reacceptarea. Totuși, Albastrele de odinioară știau că vor fi nevoite să muncească din greu ani buni până când îi vor intra din nou în grații și li se va permite să facă parte din oricare dintre Ajah. Până atunci, acestea se aflau la mâna ei.

Alviarin se ridică în picioare, iar Adevărata Putere care pătrundea prin ea de la cerc părea să fie o manifestare a forței femeii.

– Divanul este de acord cu decizia Înscăunatei. Romanda va fi prima biciuită.

Romanda își ridică brusc capul. Amyrlin n-avea decât să vadă de câtă demnitate era capabilă până va fi ferecată. Elaida făcu un gest scurt și rosti:

– Luați prizonierele de aici și aduceți-o pe prima dintre surorile păcălite care le-au urmat. Voi accepta supunerea lor.

Una dintre prizoniere scoase un țipăt și se desprinse de paznicul care o ținea strâns de braț. Egwene al'Vere se aruncă pe trepte, la picioarele Elaidei, cu mâinile întinse și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Iartă-mă, mamă! exclamă fata, plângând. Mă căiesc! Mă voi supune; mă supun. Te rog, nu mă fereca!

Ea făcu o plecăciune și în ochi i se citea că era dărâmată. Umerii i se scuturau din cauza hohotelor de plâns.

– Te rog, mamă! Mă căiesc! Mă căiesc!

– Amyrlin este capabilă de îndurare, zise Elaida pe un ton vesel.

Turnul Alb își permitea să le piardă pe Lelaine, Romanda și Sheriam, dar nu și pe această fată, datorită forței sale. Ea era Turnul Alb.

– Egwene al'Vere, te-ai răzvrătit împotriva Supremei tale, însă pot fi îndurătoare. Vei purta din nou roba albă de novice până când voi crede de cuviință că ești pregătită să urci o treaptă, dar azi vei fi prima care va face un al Patrulea Legământ pe Sceptrul Legămintelor. Un angajament de credință și supunere față de Amyrlin.

Prizonierele căzură în genunchi, implorând să li se îngăduie să facă și ele legământul, ca să-și demonstreze adevărata supunere.

Lelaine fu prima, dar nici Romanda şi nici Sheriam nu se lăsară mai prejos. Egwene se târî pe trepte ca să sărute tivul rochiei Elaidei.

– Mă supun voinţei tale, mamă, îngână ea printre lacrimi. Mulţumesc. Mulţumesc!

Alviarin o apucă pe Elaida de umăr şi o scuturâ.

– Trezeşte-te, femeie idioată! mârâi ea.

Elaida îşi deschise ochii în lumina difuză a unei lămpi pe care o ţinea Alviarin. Păstrătoarea Cronicilor, sora albă Freidhen, stătea aplecată deasupra ei, ţinându-i o mână pe umăr.

– Ce-ai spus? bombăni ea, pe jumătate dezmeticită.

– Am spus: „Te rog, trezeşte-te, mamă", răspunse Alviarin cu răceală în glas. Covarla Baldene s-a reîntors din Cairhien.

Elaida scutură din cap, încercând să alunge sfârşitul visului.

– Atât de repede? Le aşteptam abia peste o săptămână. Covarla, zici? Unde-i Galina?

Erau nişte întrebări prosteşti. Alviarin habar n-avea la ce se referea.

– Ea crede că Galina e moartă sau a fost luată prizonieră, răspunse totuşi femeia cu acea voce stăpânită şi cristalină. Mă tem că veştile nu sunt... bune.

Elaida nu se mai gândi la ce ar trebui sau n-ar trebui să ştie Alviarin.

– Povesteşte-mi, îi ceru ea, aruncând la o parte cearşaful din mătase, dar, când se ridică din pat şi-şi legă cordonul halatului de mătase peste cămaşa de noapte, nu auzi decât frânturi.

O luptă. Hoarde de femei Aiel care conduceau Puterea. Al'Thor care dispăruse. Dezastru. Observă absentă că Alviarin era îmbrăcată frumos într-o rochie albă cu broderii argintii şi purta pe umeri şalul Păstrătoarei. Se gătise astfel ca să-i aducă veştile alea proaste!

Ceasul cu pendulă din camera ei de studiu bătu a Doua Jumătate când intră în salonul de zi. Primele ore ale dimineţii; cel mai nepotrivit moment al zilei pentru a primi veşti cumplite. Covarla se ridică în grabă din fotoliul roşu, pe faţa ei impecabilă citindu-se oboseala şi îngrijorarea, apoi îngenunche ca să sărute inelul Elaidei. Pe rochia ei neagră de călărie se zăreau urme de praf din timpul călătoriei, iar părul deschis la culoare îi era răvăşit. Îşi pusese însă şalul pe care-l purta de când se afla Elaida în viaţă.

Amyrlin abia dacă avu răbdare ca buzele femeii să atingă Marele Şarpe înainte să-şi retragă mâna.

– De ce ai fost trimisă? o întrebă ea din scurt.

Smulgând lucrul manual de pe un scaun, acolo unde îl lăsase, Elaida se așeză și începu să croșeteze cu andrelele lungi din fildeș. Croșetatul avea același efect asupra ei ca și atunci când își mângâia figurinele din fildeș sculptat, iar în acel moment simțea nevoia să se liniștească. De asemenea, croșetatul o ajuta să-și limpezească mintea. Trebuia să gândească lucid.

– Unde este Katerine?

Dacă Galina ar fi murit, Katerine trebuia să preia conducerea în fața lui Coiren. Elaida spusese clar că odată ce al'Thor era prins, Ajah Roșie va prelua controlul.

Covarla se ridică încet în picioare, ca și când n-ar fi fost sigură că ar fi trebuit să facă asta. Strângea în pumni șalul cu franjuri roșii care-i acoperea umerii.

– Katerine se găsește printre cele dispărute, mamă. În privința mea, mă aflu mai presus de cele care...

Vocea ei tărăgănă când Elaida o privi fix, cu degetele încremenite, tocmai în momentul în care se pregătea să treacă firul de lână peste o andrea. Covarla înghiți cu noduri și se mută de pe un picior pe celălalt.

– Câte sunt, fiică? întrebă, într-un final, Elaida.

Nu-i venea să creadă că vocea ei era atât de calmă.

– N-am idee câte au scăpat, mamă, răspunse Covarla în grabă. N-am îndrăznit să rămânem ca să facem o cercetare amănunțită și...

– Câte? zbieră Elaida.

Înfiorându-se, Amyrlin încercă să se concentreze asupra croșetatului. N-ar fi trebuit să zbiere. A te lăsa pradă furiei era o slăbiciune. Trece firul peste, vâră-l prin buclă și trage în jos. Mișcări liniștitoare.

– Am... am adus cu mine încă unsprezece surori, mamă, pe urmă femeia tăcu, respirând anevoie, și când văzu că Elaida nu spunea nimic, se grăbi să adauge: Altele ar putea fi pe drum încoace, mamă. Gawyn a refuzat să mai aștepte, iar noi n-am îndrăznit să mai zăbovim fără el și oștenii lui, cu atâția Aieli care mișunau pe-acolo, și cu...

Elaida nu mai asculta. Douăsprezece se întorseseră. Dacă ar fi scăpat și altele, s-ar fi grăbit să ajungă în Tar Valon la fel de repede ca și Covarla, cu siguranță. Chiar și dacă una sau două ar fi fost rănite și ar fi călătorit mai încet... Douăsprezece. Turnul nu

suferise o înfrângere de o asemenea amploare nici măcar în timpul Războaielor Troloce.

– Aceste sălbăticiuni Aiel trebuie să primească o lecție, întrerupse Amyrlin bolboroselile Covarlei.

Galina crezuse că-i va putea folosi pe Aieli ca să le distragă atenția altor Aieli; ce femeie neghioabă!

– Le vom salva pe surorile pe care le țin prizoniere și-i vom învăța ce înseamnă să le sfidezi pe femeile Aes Sedai! Și li-l vom lua din nou pe al'Thor.

Elaida nu-l va mai lăsa să scape, chiar dacă va trebui să conducă întreg Turnul Alb ca să pună mâna pe el! Profeția fusese exactă. Ea *va* triumfa.

Aruncându-i lui Alviarin o privire îngrijorată, Covarla se mută din nou de pe un picior pe celălalt.

– Mamă, bărbații aceia... Cred...

– Nu mai crede! se răsti Elaida, strângând în mâini lucrul, pe urmă se aplecă în față atât de amenințător, încât Covarla își ridică o mână ca și când ar fi vrut să se apere de un atac.

Elaida nu mai era conștientă de prezența lui Alviarin. Oricum, femeia aflase deja tot. Se va ocupa de ea mai târziu.

– Ai păstrat discreția, Covarla? În afară de faptul că ai informat-o pe Păstrătoare?

– Oh, da, mamă, răspunse în grabă Covarla, dând veselă din cap, bucuroasă că făcuse ceva bine. Am pătruns în oraș singură și mi-am ascuns fața până când am ajuns la Alviarin. Gawyn a vrut să mă însoțească, însă gărzile de pe pod nu le-au permis oștenilor lui să treacă.

– Lasă-l pe Gawyn Trakand! îi porunci ea cu dispreț.

Tânărul acela rămăsese în viață ca să-i dea ei planurile peste cap. Dacă se va dovedi că sora Roșie Galina trăia, va plăti atât pentru eșecul acela, cât și pentru faptul că-l lăsase pe al'Thor să scape.

– Vei părăsi orașul la fel de tainic precum ai intrat în el, fiică, și vei sta ascunsă, împreună cu celelalte, în unul dintre satele de dincolo de orașele-pod până voi trimite după tine. Satul Dorlan va fi cât se poate de potrivit.

Vor fi nevoite să doarmă în hambare într-un cătun unde nu exista niciun han. Asta meritau pentru eșecul lor.

– Pleacă! Și roagă-te să-și facă apariția cineva mai presus de tine. Divanul va cere amendamente pentru această catastrofă

inimaginabilă şi, până acum, pari a fi mai presus decât toate celelalte vinovate. Pleacă!

Covarla păli la faţă. Se împletici atât de tare când făcu o reverenţă înainte să plece, încât Elaida crezu că Baldene va cădea. Neisprăvitele! Era înconjurată de neghioabe, trădătoare şi neisprăvite!

De îndată ce Elaida auzi uşa de la intrare închizându-se, îşi azvârli lucrul manual şi sări în picioare, certând-o pe Alviarin.

– De ce n-am aflat despre asta mai înainte? Dacă al'Thor a scăpat – cum ziceai? În urmă cu şapte zile? –, cineva trebuie să-l fi văzut. De ce nu mi s-a adus la cunoştinţă?

– Ţi-am spus ce am aflat şi eu de la Ajah, mamă, răspunse Alviarin aranjându-şi cu calm şalul, care nu era nici măcar puţin şifonat. Chiar intenţionezi să fie judecată o a treia catastrofă în încercarea de a le salva pe prizoniere?

– Chiar crezi că fugarele le pot înfrunta pe Aes Sedai? pufni Elaida cu dispreţ. Galina a fost luată prin surprindere. Asta trebuie să se fi întâmplat. Cum adică o a *treia* catastrofă? se încruntă Amyrlin.

– N-ai fost atentă, mamă.

Făcând un gest revoltător, Alviarin se aşeză fără a cere permisiunea, îşi încrucişă picioarele şi-şi aranjă senină poalele.

– Covarla a crezut că vor putea ţine piept sălbăticiunilor – deşi cred că nu e nici pe departe atât de sigură pe cât a vrut să lase să se vadă –, însă bărbaţii au fost o altă poveste. Erau vreo câteva sute, în haine negre, şi toţi puteau conduce Puterea. De asta e foarte sigură, ca şi celelalte, de altfel. „Arme vii", i-a numit ea. Cred că a fost cât pe ce să facă pe ea numai amintindu-şi de ei.

Elaida rămase ca lovită de trăsnet. Mai multe sute?

– Imposibil. Nu pot exista mai mult de...

Se duse la o masă din fildeş şi poleială şi-şi turnă o cupă de punci de vin. Buza carafei de cristal scoase un clinchet când atinse cupa de cristal. Aproape la fel de mult punci ajunse pe tava din aur.

– Având în vedere că al'Thor poate Călători, mi se pare logic să fie în stare de asta măcar o parte dintre aceşti bărbaţi, adăugă brusc Alviarin. Covarla este aproape convinsă că aşa au apărut aceştia. Presupun că el este deranjat de tratamentul la care este supus. Covarla părea oarecum neliniştită în legătură cu asta. Ea a insinuat că şi unele surori sunt. El ar putea crede că-ţi datorează ceva. N-ar

fi prea plăcut ca bărbaţii ăştia să-şi facă apariţia de nicăieri în Turn, nu-i aşa?

Elaida bău punciul dintr-o înghiţitură. Galina primise poruncă să-l facă pe al'Thor să devină supus. Dacă el venise să se răzbune... Dacă existau, într-adevăr, sute de bărbaţi care puteau mânui Puterea sau chiar o sută... Trebuia să se gândească la asta!

– Dacă ar fi vrut să vină, cred că ar fi făcut-o deja, firește. N-ar fi irosit o asemenea surpriză. Poate nici măcar al'Thor nu vrea să ţină piept întregului Turn. Presupun că s-au întors cu toţii în Caemlyn, în Turnul Negru. Ceea ce înseamnă că pe Toveine o aşteaptă cea mai neplăcută surpriză, mă tem.

– Scrie-i să se întoarcă de îndată, rosti Elaida, cu o voce răguşită.

Punciul nu părea s-o ajute. Se întoarse şi tresări atunci când o găsi pe Alviarin chiar în faţa ei. Poate că nu erau nici măcar o sută – nici *măcar* o sută? La apus, *zece* ar fi părut o nebunie. Oricum, nu-şi putea asuma riscul.

– Dictează chiar tu porunca, Alviarin. Acum. Chiar în acest moment.

– Şi cum va ajunge la ea?

Alviarin îşi înclină capul într-o parte, curioasă. Dintr-un motiv necunoscut, schiţă un zâmbet.

– Niciuna dintre *noi* nu poate Călători. Toveine şi oamenii ei vor acosta cât de curând în Andor, dacă n-au făcut-o deja. I-ai spus să se împartă în grupuri mici şi să evite satele, ca să nu atragă atenţia. Nu, Elaida, mă tem că Toveine se va regrupa lângă Caemlyn şi va ataca Turnul Negru înainte să primească vreo veste de la noi.

Elaidei i se tăie răsuflarea. Femeia tocmai i se adresase pe nume! Dar, înainte să apuce să izbucnească scandalizată, se întâmplă ceva şi mai rău.

– Cred că ai necazuri mari, Elaida, continuă Alviarin privind-o cu ochi reci şi rostind cuvinte nemiloase, cu zâmbetul pe buze. Mai devreme sau mai târziu, Divanul va afla despre eşecul cu al'Thor. Poate că Galina ar fi reuşit să îmbuneze Consiliul, dar mă îndoiesc că Baldene va reuşi. Îşi va dori să plătească... cineva... mai sus-pus. Şi, mai devreme sau mai târziu, vom afla cu toţii de soarta lui Toveine. Atunci, toate astea vor atârna greu pe umerii tăi.

Cu un aer degajat, îi aranjă Elaidei şalul în jurul gâtului.

– De fapt, e imposibil să nu afle mai curând. Vei fi ferecată, dată ca exemplu, așa cum ai vrut să faci cu Siuan Sanche. Însă s-ar putea să mai ai timp să dregi lucrurile dacă o vei asculta pe Păstrătoarea ta. Ai nevoie de un sfat bun.

Elaida nu era în stare să scoată un cuvânt. Amenințarea nici că putea fi mai evidentă.

– Ce ai aflat în seara asta poartă Sigiliul Flăcării, spuse Amyrlin cu vocea sugrumată, însă știa că, de fapt, acele cuvinte erau inutile înainte să le rostească.

– Dacă ai de gând să respingi sfatul meu...

Alviarin tăcu, apoi dădu să se întoarcă.

– Așteaptă!

Elaida lăsă jos mâna pe care o întinsese fără să-și dea seama. Va rămâne fără șal. Va fi ferecată. Chiar și după toate astea, o vor face să se tânguie.

– Ce...? întrebă Amyrlin, nevoită să tacă și să înghită în sec. Ce sfat are să-mi dea Păstrătoarea mea?

Trebuia să existe o cale prin care să pună capăt acestei nebunii.

Alviarin se apropie din nou, oftând. Se apropie mai mult, de fapt. Mult mai mult decât i-ar fi fost îngăduit cuiva să se apropie de Înscăunată. Fustele lor mai că se atingeau.

– Mai întâi, mă tem că va trebui s-o lași pe Toveine în voia sorții, cel puțin pentru moment. La fel și pe Galina și pe toate celelalte care au fost luate prizoniere de către Aieli sau de *asha'mani*. Orice încercare de a le salva ar însemna deconspirare.

Elaida încuviință încet din cap.

– Așa e. Înțeleg.

Amyrlin nu-și putea dezlipi privirea îngrozită de la cea severă a lui Alviarin. Trebuia să existe o cale! Nu era posibil așa ceva!

– Și am convingerea, totodată, că a sosit vremea să te mai gândești la decizia luată în legătură cu Garda Turnului. Nu crezi că ar trebui să sporim numărul gărzilor?

– Bănuiesc... că vom putea face asta.

Lumină, trebuia să fie lucidă!

– Prea bine, murmură Alviarin, iar Elaida se înroși, cuprinsă de furie. Mâine vei percheziționa personal odaia Josainei și pe cea a Adelornei.

– De ce, pe sfânta Lumină, aș...?!

Amyrlin trase din nou de șalul ei, mai ferm de astă dată, ca și când ar fi vrut să și-l smulgă sau s-o sugrume cu el.

– Se pare că Josaine a găsit un *angreal* în urmă cu câţiva ani şi nu l-a predat nici până astăzi. Adelorna a făcut ceva şi mai grav, mă tem. A luat un *angreal* dintr-un depozit, fără permisiune. După ce le vei găsi, vei dispune imediat pedepsirea lor. O pedeapsă aspră. În acelaşi timp, le vei da drept exemplu de urmat pe Doraise, Kiyoshi şi Farellien, pentru că au respectat legea. Fiecare va primi un dar din partea ta. Un cal nou va fi suficient.

Elaida se întreba dacă nu-i vor sări cumva ochii din orbite.

– De ce?

Din când în când, câte o soră păstra pentru ea un *angreal* pentru a sfida legea, însă pedeapsa era adesea o lovitură peste mâini. Fiecare soră cunoscuse această tentaţie. Cât despre restul... Efectul era evident. Toată lumea va crede că Doraise, Kiyoshi şi Farellien le deconspiraseră pe cele două. Josaine şi Adelorna făceau parte din Ajah Verde, celelalte erau din cea Brună, Cenuşie şi, respectiv, Galbenă. Ajah Verde se va înfuria. Ar putea încerca să se răzbune, lucru care le-ar incita pe celelalte Ajah şi...

– De ce vrei să faci asta, Alviarin?

– Elaida, sfatul meu ar trebui să-ţi fie de-ajuns.

Tonul acela mieros şi batjocoritor se transformă brusc într-unul rece ca gheaţa.

– Vreau să te aud afirmând că vei face ceea ce ţi se va spune. Altminteri, n-are rost să mai încerc să-ţi păstrez şalul pe umeri. Spune-o!

– Eu... se bâigui Elaida, încercând să privească în altă parte.

Oh, Lumină, trebuia să-şi limpezească minţile! Avea un nod în stomac.

– Voi... face... cum... mi se va spune.

Alviarin afişă un zâmbet rece.

– Vezi, n-a fost chiar atât de greu, spuse ea, pe urmă se dădu un pas în spate, pe neaşteptate, şi-şi desfăcu fustele, făcând o plecăciune. Cu permisiunea ta, mă voi retrage şi te voi lăsa să te odihneşti în aceste puţine ore ale nopţii. Te aşteaptă o dimineaţă în care va trebui să emiţi ordine pentru Seniorul Căpitan Chubain şi să percheziţionezi apartamente. Mai trebuie să hotărâm când vom anunţa Turnul despre *asha'mani*.

Din tonul lui Alviarine se înţelegea clar că ea va lua acea hotărâre.

– Şi poate ar trebui să plănuim următoarea noastră mişcare împotriva lui al'Thor. A sosit vremea ca Turnul să ia măsuri ca să-l

îngenuncheze, nu crezi? Gândeşte-te bine! Îţi urez noapte bună, Elaida!

Amyrlin privea în urma ei buimăcită, cu o senzaţie de greaţă. Să ia măsuri? Era o *invitaţie* la atac pentru aceşti – cum îi numise femeia? – *asha'mani*. Nu i se putea întâmpla una ca asta. Nu ei! Înainte să-şi dea seama ce făcea, azvârli cupa de cristal, care se făcu ţăndări când se izbi de o tapiserie cu flori. Apucând carafa cu ambele mâini, o ridică deasupra capului şi, într-un acces de furie, o trânti pe jos. Punciul se împrăştie peste tot. Profeţia fusese atât de sigură! Ea va...!

Se opri brusc, privind încruntată cioburile minuscule de cristal care atârnau de tapiserie. Cele mai mari zăceau împrăştiate pe pardoseală. Profeţia. Cu siguranţă, vorbise despre triumful ei. Triumful *ei*! Alviarin o fi având şi ea parte de o victorie mică, însă viitorul îi aparţinea Elaidei. Dacă va reuşi să se debaraseze de Alviarin. Numai că trebuia s-o facă repede şi în linişte, şi în aşa fel încât până şi Divanul să-şi dorească tăinuirea faptei. Într-un fel care să n-o incrimineze pe Elaida decât atunci când va fi prea târziu, dacă Alviarin ar fi bănuit ceva. Deodată, îi veni o idee. Alviarin n-ar fi crezut dacă i s-ar fi spus. Nimeni n-ar fi crezut.

Dacă Alviarin i-ar fi văzut zâmbetul de pe buze, i-ar fi tremurat genunchii. Până va termina cu ea, Alviarin va ajunge s-o invidieze pe Galina, vie sau moartă.

Oprindu-se pe coridor, dinaintea apartamentului Elaidei, Alviarin îşi privi mâinile la lumina lampadarelor. Nu-i tremurau, lucru care o uimea. Se aşteptase ca femeia să se opună cu înverşunare, să lupte mai mult timp. Dar se stârnise totul şi n-avea de ce să se teamă. Decât dacă Elaida va afla că doar cinci Ajah îi pomeniseră de al'Thor în ultimele zile. Destituirea lui Colavaere le făcuse pe toate iscoadele din Cairhien ale Ajah să pună mâna pe peniţe. Nu, dacă Elaida va afla, ea era în siguranţă, fiindcă o avea la mână pe Amyrlin. Cu Mesaana ca protectoare. Elaida însă era terminată, fie că înţelegea sau nu acest lucru. Chiar dacă bărbaţii *asha'man* nu vor trâmbiţa eşecul expediţiei lui Toveine – deoarece era sigură că vor da greş, după ceea ce-i povestise Mesaana despre evenimentele de la fântânile din Dumai –, toate iscoadele din Caemlyn vor prinde aripi odată ce vor afla. În lipsa unui miracol, cum ar fi ca rebelele să-şi facă apariţia la porţi, în câteva săptămâni Elaida va avea soarta lui Siuan Sanche. În orice caz, se stârnise totul şi, chiar dacă-şi dorea să ştie ce însemna acest „tot", nu putea face

altceva decât să se supună. Şi să privească. Şi să înveţe. Poate că va ajunge chiar ea să poarte şalul cu cele şapte dungi când totul va lua sfârşit.

În primele ore ale dimineţii, când lumina soarelui pătrundea alene prin ferestre, Seaine îşi înmuia peniţa, dar, înainte să apuce să scrie următorul cuvânt, uşa ce dădea în coridor se deschise şi Amyrlin se furişă înăuntru. Seaine îşi ridică sprâncenele groase şi negre. S-ar fi aşteptat la oricine altcineva, nu la Elaida. Nu l-ar fi exclus nici pe Rand al'Thor. Şi totuşi, ea lăsă deoparte peniţa şi se ridică graţios, lăsându-şi jos mânecile aurii pe care şi le suflecase ca să nu se mânjească de cerneală. Făcu o reverenţă în faţa Înscăunatei, specifică unei Conducătoare care se afla în propriul apartament.

– Sper că n-ai găsit vreo soră Albă ascunzând un *angreal*, mamă.

După atâta vreme, tot se mai simţea în vocea ei accentul din Lugard. Spera asta cu toată fiinţa. Faptul că Elaida dăduse buzna peste surorile Verzi înainte cu câteva ore, în timp ce acestea dormeau, lăsase în urmă multe bocete şi scrâşnete din dinţi. În toată istoria, nicio soră nu mai fusese biciuită fiindcă păstrase pentru ea un *angreal* şi iată că tocmai fuseseră pedepsite astfel două dintre ele. Amyrlin trebuie să fi fost cuprinsă de unul dintre accesele sale infame de furie.

Totuşi, în acel moment, nu mai lăsa să se vadă nici urmă de furie. O privi pe Seaine în tăcere o clipă, cu răceala unui iaz îngheţat iarna, în rochia ei roşie de mătase, apoi se îndreptă spre comoda sculptată, unde se aflau nişte picturi în miniatură înfăţişând familia lui Seaine. Deşi morţi de ani buni, ea îi iubea în continuare pe toţi.

– N-ai fost prezentă să mă numeşti Înscăunată, zise Elaida ridicând pictura tatălui lui Seaine, pe urmă o aşeză în grabă la loc şi o luă pe cea a mamei.

Seaine dădu să ridice din nou din sprâncene, deşi încerca să-şi impună o nouă regulă de a nu se lase surprinsă mai mult de o dată într-o zi.

– N-am fost informată de întrunirea Divanului decât ulterior, mamă.

– Da, da.

Lăsând deoparte picturile, Elaida se duse spre şemineu. Lui Seaine îi plăcuseră întotdeauna pisicile. Pe poliţa şemineului

stăteau îngrămădite pisici de toate soiurile, sculptate în lemn, unele în poziţii amuzante. Amyrlin privi încruntată acea expoziţie, apoi îşi închise ochii şi clătină uşor din cap.

– Dar tu ai rămas, zise ea, întorcându-se repede. Toate Conducătoarele care n-au fost informate au fugit din Turn şi s-au alăturat rebelelor. Cu excepţia ta. De ce?

Seaine îşi desfăcu mâinile.

– Ce altceva să fi făcut dacă nu să rămân, mamă? Turnul trebuie să rămână întreg.

„Indiferent cine este Înscăunata, adăugă ea în gând. Şi de ce nu-s bune pisicile mele, mă rog?" Nu că ar fi rostit vreodată aceste cuvinte cu voce tare, desigur. Sereille Bagand fusese o Mai-Mare peste Novice de temut înainte să fie numită Înscăunată, chiar în anul în care ea însăşi dobândise şalul, şi o Amyrlin şi mai de temut decât Elaida. Seaine avusese multe de înfruntat şi nu era obligată s-o placă pe Înscăunată, oricare ar fi fost aceasta.

– Turnul trebuie să rămână întreg, fu de acord Elaida, frecându-şi mâinile. Trebuie să rămână întreg.

Şi totuşi, de ce era agitată? Avea nouăzeci şi nouă de temperamente diferite, toate tăioase precum un cuţit şi de două ori mai ascuţite, dar agitaţia nu se număra nicidecum printre ele.

– Ce-ţi voi spune acum poartă Sigiliul Flăcării, Seaine, rosti Elaida, strâmbând din gură şi ridicând din umeri, iar şalul i se îndoi. Dacă aş şti şi cum să-l fac mai puternic, aş face-o, rosti ea pe un ton sec.

– Voi păstra cuvintele tale în taină, mamă.

– Vreau ca tu – îţi poruncesc – să conduci o anchetă. Şi trebuie, într-adevăr, să păstrezi taina. Dacă va ajunge la urechi nepotrivite, ar putea însemna moartea şi distrugerea întregului Turn.

Seaine îşi ridică uşor sprâncenele. Moartea şi distrugerea întregului Turn?

– În taină, repetă ea. Nu vrei să iei loc, mamă?

Era un lucru cuviincios, având în vedere că se aflau în apartamentul ei.

– Pot să-ţi torn nişte ceai de mentă? Sau punci de prune?

Refuzând oferta printr-un gest al mâinii, Elaida se aşeză în cel mai confortabil scaun, sculptat de tatăl lui Seaine şi oferit în dar când ea primise şalul. Firește că pernele fuseseră înlocuite de multe ori de atunci. Stând pe acel scaun ţărănesc, Amyrlin îl făcea să pară un tron, deşi avea spătarul dur şi schelet din fier. Ea nu-i dădu

permisiunea lui Seaine să se aşeze, un gest deloc politicos. Aceasta îşi împreună mâinile şi rămase în picioare.

– M-am gândit mult timp la trădare, Seaine, de când predecesoarei mele şi Păstrătoarei sale li s-a permis să fugă. De când au fost ajutate să fugă. Numai trădarea trebuie să se fi aflat la mijloc şi mă tem că doar o soră sau mai multe surori ar fi fost în stare de asta.

– Cu siguranţă că ar fi o posibilitate, mamă.

Elaida se încruntă când fu întreruptă.

– Nu putem şti sigur cine poartă umbra trădării în suflet, Seaine. Bănuiesc că cineva a aranjat ca o poruncă a mea să fie anulată. Şi am motive să cred că cineva a comunicat pe ascuns cu Rand al'Thor. În ce scop, nu ştiu, însă asta înseamnă, negreşit, trădarea mea şi a Turnului.

Seaine aşteptă să spună mai multe, dar Înscăunata doar o privea, netezindu-şi încet rochia roşie, cu un aer absent.

– Şi ce fel de anchetă vrei să conduc, mamă? o întrebă ea cu precauţie.

Elaida sări în picioare.

– Te însărcinez să urmezi mirosul trădării, indiferent încotro duce sau cât de sus, chiar dacă este Păstrătoarea însăşi. Ceea ce vei afla şi pe cine vei descoperi îi vei aduce la cunoştinţă doar Înscăunatei, Seaine. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie. M-ai înţeles?

– Am înţeles porunca ta, mamă.

Doar atât înţelesese, chibzui ea, odată ce Elaida plecă mai discret decât venise. Se aşeză pe scaunul pe care-l eliberase Amyrlin ca să reflecteze, cu pumnii sub bărbie, întocmai cum obişnuia să şadă şi tatăl ei atunci când cugeta. Totul va avea o noimă, în cele din urmă.

Nu s-ar fi ridicat împotriva lui Siuan Sanche – doar o votase Înscăunată! –, însă odată ce totul luase sfârşit şi toate formalităţile fuseseră îndeplinite, faptul că cineva o ajutase să fugă se numea trădare, la fel şi schimbarea intenţionată a poruncii unei Amyrlin. La fel şi posibila comunicare cu al'Thor; depindea însă ce fusese comunicat şi în ce scop. Îi va fi greu să descopere cine schimbase porunca Înscăunatei, fiindcă nu ştia despre ce poruncă era vorba. În acel moment, a descoperi cine ar fi putut-o ajuta pe Siuan să fugă avea la fel de multe şanse de reuşită ca şi a afla cine i-ar fi putut scrie lui al'Thor. Atât de mulţi porumbei îşi luau zborul sau

aterizau în porumbarele Turnului în fiecare zi, încât uneori părea că ploua cu pene. Dacă Elaida ştia mai mult decât spunea, cu siguranţă, omisese unele lucruri. Toată această poveste nu prea avea noimă. Ideea de trădare ar fi făcut-o pe Elaida să fiarbă de furie, şi totuşi nu fusese furioasă, ci agitată. Şi nerăbdătoare să plece. Şi secretoasă, de parcă nu voia să dezvăluie tot ceea ce ştia sau bănuia. Ca şi cum şi ea s-ar fi temut. Ce fel de trădare ar face-o pe Elaida să fie agitată sau temătoare? Moartea şi distrugerea Turnului.

Asemenea unui puzzle de metal, toate piesele începură să se potrivească. De data asta Seaine se încruntă atât de tare, încât fruntea îi părea brăzdată de nişte râme vii. Se potrivea, se potrivea totul. Herimon simţi că păleşte. Mâinile şi picioarele îi deveniră brusc de gheaţă. Sigiliul Flăcării. Făgăduise, într-adevăr, să păstreze taina, însă totul se schimbase de când rostise acele cuvinte. Îşi îngăduia să se lase cuprinsă de teamă doar atunci când era îndreptăţită, iar în acel moment, era de-a dreptul îngrozită. Nu putea face faţă situaţiei de una singură. Dar cine? În acele circumstanţe, cine? Acest răspuns îi veni mult mai uşor. Avu nevoie de ceva timp să se reculeagă, apoi ieşi din odaie şi părăsi corpul de clădire destinat celor din frăţia Albă, mergând mult mai repede decât o făcea de obicei.

Servitoarele străbăteau în grabă coridoarele, ca întotdeauna, dar ea mergea atât de repede, încât trecea pe lângă multe dintre ele fără ca vreuna să apuce să facă o plecăciune sau o reverenţă. La acea oră timpurie, întâlni puţine surori. Mult mai puţine. Cu toate că mai toate stăteau închise în odăile lor dintr-un anume motiv, cele câteva surori ofereau o privelişte interesantă: se plimbau agale de-a lungul tapiseriilor atârnate pe pereţii coridoarelor, cu feţele senine şi ochii înceţoşaţi. Ici-colo, două sau trei femei vorbeau aruncând priviri precaute în jurul lor de teamă să nu tragă cineva cu urechea. Erau mereu câte două sau trei din aceeaşi Ajah. Ea era sigură că le văzuse cu o zi înainte pe femei din diferite Ajah având o atitudine prietenoasă. Albele ar fi trebuit să fie complet lipsite de emoţii, însă ea nu considerase niciodată că ar fi fost nevoită să renunţe la ele, cum o făceau unele. Bănuiala care plutea în aer făcea ca atmosfera din Turn să fie încinsă ca fierul. Din nefericire, nu era un lucru nou: Amyrlin stârnise totul cu măsurile ei aspre, iar zvonurile despre Logain nu făcuseră decât să agraveze situaţia. Mai mult, în acea dimineaţă lucrurile stăteau mai rău ca oricând.

Talene Minly apăru în faţa ei de după colţ, purtându-şi şalul nu doar pe umeri, ci desfăcut şi pe braţe, ca şi când ar fi vrut să-i etaleze franjurii. Că veni vorba, Herimon conştientiză că toate Verzile pe care le văzuse în dimineaţa aceea purtau şalul. Talene, o femeie cu părul auriu, graţioasă ca o statuie şi încântătoare, votase pentru destituirea lui Siuan şi, deşi venise în Turn pe vremea când Seaine era Aleasă, decizia ei nu le ştirbise prietenia îndelungată. Talene avusese motive pe care Seaine le acceptase cu o oarecare rezervă, dacă nu cumva le şi consimţise. În acea dimineaţă, prietena ei se opri în loc şi o privi cu precauţie. În ultima vreme, prea multe surori păreau să se uite una la cealaltă astfel. Altădată s-ar fi oprit în loc, dar nu în acel moment când simţea că-i exploda capul. Talene îi era prietenă şi, credea Seaine, una de încredere, totuşi în acea împrejurare nu era suficient doar să gândească. Dacă va fi posibil, şi nădăjduia asta, o va aborda mai târziu pe Talene. Aşadar, Herimon trecu în grabă pe lângă cealaltă femeie salutând-o scurt din cap.

În încăperile unde locuiau cele din frăţia Roşie, atmosfera era încă şi mai încărcată. Ca şi în cazul încăperilor celor din Ajah Albă, existau mai multe odăi decât surori – situaţia fusese astfel cu mult înainte de fuga primelor rebele –, dar cum Ajah Roşie era cea mai mare dintre frăţii, surorile umpleau nivelurile date în folosinţă. Roşiile îşi purtau adesea şalurile atunci când nu era nevoie, însă chiar şi colo, fiecare îşi afişa şalul cu franjuri roşii ca pe un drapel. Conversaţiile se întrerupseră în momentul în care se apropie Seaine, iar privirile reci o urmăreau într-o tăcere mormântală. Ea se simţea ca un invadator în ţara inamicului în timp ce traversa plăcile acelea speciale de gresie, albe, cu Flacăra din Tar Valon de culoare roşie. În acel moment, Turnul semăna cu ţara inamicului. Privite dintr-o altă perspectivă, acele flăcări stacojii puteau fi confundate uşor cu Colţii Dragonului. Herimon nu crezuse niciodată acele poveşti fără noimă despre Roşii şi falşi Dragoni, însă... De ce nu nega niciuna aceste poveşti?

Era nevoită să ceară lămuriri.

– N-am s-o deranjez dacă este ocupată, zise ea. Am fost prietene apropiate odinioară şi mi-aş dori să fim din nou. Acum, mai mult ca niciodată, Ajah nu-şi pot permite să se înstrăineze unele de altele.

Era adevărat, cu toate că Ajah păreau mai degrabă să se scindeze decât să se înstrăineze, dar femeia domani o asculta cu o

față care părea a fi turnată în alamă. Nu existau prea multe Roșii din Doman, iar cele câteva erau, de obicei, mai necruțătoare decât un cuib de vipere.

– Te voi însoți eu, Conducătoareo, rosti în cele din urmă femeia, pe un ton deloc respectuos.

După ce îi arătă unde era camera, femeia o privi pe Seaine cum bate la ușă, ca și când nu prezenta suficientă încredere încât să fie lăsată singură. Pe ușă era sculptată Flacăra și erau lăcuite în culoarea sângelui proaspăt.

– Intră! se auzi o voce vioaie.

Seaine deschise ușa, nădăjduind să aibă dreptate.

– Seaine! exclamă veselă Pevara. Ce vânt te aduce aici în dimineața asta? Intră! Închide ușa și ia loc!

Era ca și când toți anii care se scurseseră de când fuseseră împreună novice și Alese se risipiseră. Puțin durdulie și nu foarte înaltă – adevărul fie spus, era scundă pentru o femeie din Kandor –, Pevara era destul de drăguță, cu strălucirea veselă în ochii negri și zâmbetul mereu pe buze. Era trist că alesese frăția Roșie, indiferent ce motive o fi avut, deoarece încă îi plăceau bărbații. Frăția Roșie atrăgea femei cărora le stătea în fire să-i privească pe bărbați cu suspiciune, dar altele o alegeau tocmai fiindcă sarcina de a-i găsi pe bărbații care conduceau Puterea era mai importantă. Fie că-i plăceau sau îi displăceau bărbații, fie că nu le păsa în niciun fel la început, nu multe femei reușeau să rămână timp îndelungat în frăția Roșie fără să nu fie părtinitoare în privința tuturor bărbaților. Seaine avea motive să creadă că Pevara ispășise o pedeapsă la scurt timp după ce dobândise șalul, deoarece își exprimase dorința de a avea un Străjer. De când ajunsese într-o poziție înaltă în Divan, ea declarase deschis că Străjerii vor ajuta frăția Roșie să funcționeze mai ușor.

– Nici nu-ți poți imagina cât mă bucur să te văd, spuse Pevara de îndată ce se așezară în fotolii.

Acestea erau prevăzute cu spirale sculptate, care fuseseră la modă în Kandor în urmă cu o sută de ani. În mâini ținea niște cești delicate cu ceai de coacăze, cu fluturi pictați pe ele.

– Adeseori m-am gândit să vin eu la tine, deși recunosc că mi-a fost teamă de ce vei zice, având în vedere că te-am renegat în urmă cu mulți ani. Seaine, jur pe sabie că n-aș fi făcut-o, doar că Tesien Jorhald m-a obligat, abia dobândisem șalul și n-aveam prea mult curaj să mă împotrivesc pe vremea aceea. Mă poți ierta?

– Firește, răspunse Seaine. Te înțeleg.

Roșiile descurajau cu fermitate prieteniile în afara frățiilor Ajah. Cu destulă fermitate și eficiență.

– Când suntem tinere nu ne putem împotrivi frăției Ajah din care facem parte, iar ulterior pare imposibil să facem cale întoarsă. Mi-am amintit de nenumărate ori cum șușoteam după Last. Oh, și farsele pe care le făceam! Mai ții minte când i-am pudrat Seranchei toiagul cu rășină de stejar? Mi-e rușine să recunosc, totuși am fost atât de înspăimântată, încât nici nu mai știam pe unde mergeam. Îmi doresc să fim din nou prietene, dar am nevoie și de ajutorul tău. Ești singura în care pot avea încredere.

– Serancha era o îngâmfată pe vremea aceea, cum este și în prezent, replică Pevara râzând. Frăția Cenușie este un loc bun pentru ea. Mi-e greu să cred că te poate înspăimânta ceva. Păi, nu te hotărai dacă era logic să-ți fie teamă decât atunci când ne întorceam în paturile noastre. În afară de făgăduința de a mă impune în Consiliu fără să cunosc motivul, îți voi acorda tot ajutorul meu, Seaine. De ce ai nevoie?

Pusă în fața faptului, Seaine șovăi și sorbi din ceai. Deși nu se îndoia în privința Pevarei, cuvintele îi veneau... anevoie.

– Amyrlin a venit să mă vadă în dimineața asta, răspunse Herimon în cele din urmă. Mi-a poruncit să fac niște investigații, care vor purta Sigiliul Flăcării.

Pevara se încruntă ușor, dar nu spuse că în cazul acela Seaine n-ar trebui să vorbească despre asta. O fi fost Seaine cea care plănuia farsele pe vremea când erau fete, însă Pevara fusese cea care avusese îndrăzneala să le ticluiască pe cele mai multe și curajul să le ducă la bun sfârșit.

– A fost extrem de precaută, dar, după ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama ce dorea. Trebuie să le vânez...

Curajul o părăsi, în cele din urmă.

– ... pe Iscoadele Celui Întunecat, care se află în Turn.

Ochii Pevarei, la fel de negri pe cât de albaștri erau cei ai lui Seaine, deveniră reci ca piatra și se îndreptară către poliță de deasupra șemineului, unde stăteau înșirate portretele în miniatură ale membrilor familiei sale. Muriseră cu toții pe vremea când fusese novice. Părinți, frați și surori, mătuși și unchi, toți fuseseră uciși în timpul unei răscoale, înăbușită repede, a Iscoadelor Celui Întunecat, care crezuseră cu convingere că urma să fie eliberat Cel Întunecat. Tocmai de aceea Seaine fusese convinsă că putea avea

încredere în ea. Iar faptul că Pevara alesese frăţia Roşie, ei bine, Seaine credea în continuare că femeia din Kandor s-ar fi descurcat bine şi ar fi fost mai fericită dacă ar fi ales frăţia Verde! Oricum, orgolioasă, Pevara avea convingerea că doar o Roşie care-i vâna pe bărbaţii care conduceau Puterea avea şanse mai mari să le descopere pe Iscoadele Celui Întunecat. Se pricepuse de minune la asta. Acel înveliş durduliu ascundea un miez de oţel. Pevara avea curajul de a spune cu calm ceea ce Seaine nu reuşise să rostească prin viu grai.

– Ajah Neagră, care-l slujeşte pe Cel Întunecat. Nu-i de mirare că Elaida a fost precaută.

– Pevara, ştiu că i-a negat mereu existenţa cu mai multă înverşunare decât trei surori laolaltă, dar sunt singură că la asta s-a referit şi, dacă ea e convinsă...

Prietena ei o întrerupse, fluturându-şi mâna:

– Nu e nevoie să mă convingi, Seaine. Am fost sigură că Ajah Neagră există de...

Ciudat lucru, Pevara şovăi şi se uită în ceaşca ei de ceai ca o ghicitoare din bâlci.

– Ce ştii despre evenimentele care s-au întâmplat după Războiul Aielilor?

– Că două Amyrlin au murit brusc în decurs de cinci ani, răspunse cu grijă Seaine.

Ea presupuse că femeia se referise la evenimentele din Turn. Adevărul fie spus, până să fie desemnată Conducătoare, în urmă cu aproape cincizeci de ani, la un an după Pevara, Seaine n-acordase prea multă atenţie la ceea ce se petrecea în afara Turnului. Sau în interiorul lui, că veni vorba.

– Au murit foarte multe surori în anii aceia, din câte îmi amintesc. Crezi că... Ajah Neagră a avut vreo implicare?

Gata, rostise cuvintele, iar numele nu-i arsese limba.

– Nu ştiu, răspunse încet Pevara, clătinând din cap. Ai făcut bine că te-ai dedicat filosofiei. Pe vreme aceea... se făceau nişte... lucruri care purtau Sigiliul Flăcării.

Ea inspiră adânc.

Seaine n-o presă. Ea însăşi comisese ceva asemănător cu trădarea, rupând sigiliul, iar Pevara trebuia să ia singură hotărârea.

– Ar fi mai prudent să citeşti rapoartele decât să pui întrebări fără să ştii pe cine întrebi în realitate. În mod logic, o soră Neagră poate minţi în ciuda Legămintelor.

Altminteri, Ajah Neagră ar fi fost deconspirată de mult. Numele acela părea să-i vină cu mai multă uşurinţă tot rostindu-l.

– Dacă vreo soră scrie că a făcut un lucru, iar noi dovedim că a făcut altceva, atunci am descoperit o Iscoadă a Celui Întunecat.

Pevara încuviinţă din cap.

– Aşa e, însă nu trebuie să ne limităm. Poate că Ajah Neagră n-o fi având nicio implicare în rebeliune, deşi mi-e greu să cred că ar lăsa să treacă tumultul ăsta fără să nu profite de pe urma lui.

Seaine acceptă această afirmaţie fără tragere de inimă. Vor exista mai puţine documente de citit şi mai multe întrebări referitoare la ultimele luni. A decide cine urma să mai facă parte din investigaţie era un pas şi mai greu. Mai ales după ce Pevara spuse:

– Ai dat dovadă de mult curaj că ai veni la mine, Seaine. Se ştie că Iscoadele Celui Întunecat au ucis fraţi, surori, părinţi în încercarea de a ascunde cine sunt şi ce au făcut. Te iubesc pentru asta, fiindcă ai dat, într-adevăr, dovadă de curaj.

Lui Seaine i se făcu pielea de găină. Dacă ar fi vrut să dea dovadă de curaj, ar fi ales frăţia Verde. Aproape că-şi dorea ca Elaida să fi apelat la altcineva. În acel moment, din păcate, nu mai era cale de întoarcere.

CAPITOLUL 33

O baie

După ce-l izgoni pe Perrin, zilele îi părură nesfârşite lui Rand, iar nopţile mai lungi. Se retrase în apartamentul lui şi rămase acolo, spunându-le Fecioarelor să nu îngăduie nimănui accesul. Doar Nandera avea voie să intre pe uşile cu sori poleiţi, ca să-i aducă mâncare. Fecioara voinică aşeza o tavă acoperită pe masă şi-i înşira pe cei care ceruseră să-l vadă. Când repeta că nu voia să vadă pe nimeni, femeia îi arunca o privire dojenitoare. Adeseori auzea comentariile dezaprobatoare ale Fecioarelor de afară, înainte ca femeia să închidă uşa în urma ei. Voiau ca el să le audă, altminteri ar fi folosit limbajul semnelor. Credeau că-l puteau hărţui, susţinând că se afla într-o pasă proastă, deşi... Fecioarele nu înţelegeau nici dacă le-ar fi explicat. În cazul în care s-ar fi hotărât să facă asta.

Ciugulea fără poftă din mâncare şi încerca să citească, însă cărţile lui preferate nu reuşeau să-i distragă atenţia decât câteva pagini, la început. Cu toate că-şi promisese să n-o facă, cel puţin o dată pe zi ridica dulapul masiv din mahon lustruit şi fildeş din dormitorul lui, îl făcea să plutească pe urzeli de Aer şi descâlcea cu grijă capcanele pe care le pusese şi Oglinda Negurilor care făcea peretele să pară neted, toate întoarse ca să fie văzute doar de el. Acolo, într-o firidă scobită cu ajutorul Puterii, se aflau două

statuete din piatră albă, înalte cam de o jumătate de metru, o femeie și un bărbat, fiecare purtând câte o robă vaporoasă și ținând o sferă de cristal într-o mână, deasupra capului. În noaptea în care pornise cu oastea înspre Illian, el se dusese în Rhuidean singur ca să aducă relicvele astea *ter'angreal*: dacă ar avea nevoie de ele, s-ar putea să n-aibă prea mult timp. Asta își spusese. Își întinse mâna înspre bărbatul cu barbă, singurul dintre cele două obiecte pe care le putea folosi un bărbat, apoi se opri, tremurând. Dacă-l atingea fie și cu un deget, mai multă Putere decât și-ar fi imaginat el putea fi a lui. Și nimeni nu-l putea înfrânge, nimeni nu i se putea împotrivi. În plus, l-ar fi putut sfida pe Creator, așa spusese odinioară Lanfear.

– Este al meu de drept, bombănea el de fiecare dată, ținându-și mâna tremurândă la câțiva centimetri de obiect. Al meu! Eu sunt Dragonul Renăscut!

Și de fiecare dată se retrăgea, țesând din nou Masca Oglinzilor, țesând din nou capcanele invizibile care ar fi transformat în cenușă pe oricine ar fi încercat să treacă de ele fără cheie. Dulapul uriaș plutea la locul lui ca o pană. El era Dragonul Renăscut. Dar era de-ajuns? Va trebui să fie.

– Sunt Dragonul Renăscut, le șoptea el pereților, iar alteori striga la ei: Sunt Dragonul Renăscut!

În tăcere sau manifestându-se zgomotos, se înverșuna împotriva celor care i se opuneau, a neghiobilor care nu puteau să vadă sau refuzau să vadă, din cauza ambiției, a zgârceniei sau a fricii. El era Dragonul Renăscut, singura nădejde a lumii împotriva Celui Întunecat. Fie ca Lumina să ajute lumea!

Însă răbufnirile și gândurile lui de a folosi *ter'angreal*-ul erau doar niște încercări de a uita de alte lucruri, iar el știa asta. Rămas singur, gusta din mâncare, deși mai puțin pe zi ce trecea, și se străduia să citească, este adevărat că arareori. Și încerca să doarmă, mai des pe măsură ce se scurgeau zilele, fără să-i pese că era zi sau noapte. Avea un somn agitat și ceea ce-i bântuia gândurile când era treaz îi bântuia și visele, trezindu-l prea devreme ca să apuce să se odihnească. Nicio pavăză nu l-ar fi ferit de ceea ce se afla în interior. Trebuia să-i înfrunte pe Rătăciți și, mai devreme sau mai târziu, pe însuși Cel Întunecat. Avea netrebnici care i se împotriveau sau care o luau la sănătoasa când singura lor nădejde era să stea în spatele lui. Oare de ce nu-i dădeau pace visele? Se trezea întotdeauna brusc, înainte ca visul să fi început de-a binelea, și zăcea întins,

dezgustat de sine şi buimac de nesomn, dar celelalte... Le merita pe toate, ştia asta.

Colavaere îl înfruntase în somn, cu faţa ei neagră şi eşarfa cu care se spânzurase, îngropată încă în carnea umflată a gâtului ei. Colavaere, tăcută şi acuzatoare, cu toate Fecioarele care muriseră pentru el aliniate în spatele ei în şiruri tăcute, toate femeile care muriseră din cauza lui. Cunoştea fiecare chip ca pe al său şi fiecare nume în afară de unul singur. Din acele vise, el se trezea plângând.

De o sută de ori îl azvârlise pe Perrin în partea cealaltă a Marii Săli a Soarelui şi tot de o sută de ori fusese copleşit de o furie aprigă şi oarbă. De o sută de ori îl omorâse pe Perrin în visele lui din care se trezea ţipând. De ce alesese bărbatul să le folosească pe prizonierele Aes Sedai în disputa lor? Rand încerca să nu se gândească la ele; făcuse tot posibilul să le ignore prezenţa încă de la început. Erau prea periculoase pentru a fi ţinute captive timp prea îndelungat, iar el habar n-avea cum să procedeze cu ele. Îl speriau. Uneori visa că era legat în interiorul cufărului, că Galina şi Erian, şi Katerine, şi restul îl scoteau afară ca să-l bată, şi se trezea scâncind chiar şi după ce se convingea că era treaz şi că era afară. Ele îl speriau fiindcă el se temea să nu cedeze în faţa fricii şi a furiei, şi apoi... Încercă să nu se gândească la ce ar fi fost în stare să facă atunci, însă uneori visa despre asta şi se trezea tremurând, scăldat în sudoare rece. Nu va face asta. Indiferent ce făcuse, nu va face asta.

În visele lui, îi strângea pe bărbaţii *asha'man* ca să atace Turnul Alb şi să o pedepsească pe Elaida. El sărea dintr-o poartă plin de mânie şi *saidin* şi afla că scrisoarea lui Alviarin fusese o minciună, o vedea stând alături de Elaida, o vedea şi pe Egwene stând alături de ea, şi pe Nynaeve, ba chiar şi pe Elayne, toate cu chipuri de Aes Sedai, întrucât el era prea periculos să i se dea frâu liber. Privea cum bărbaţii *asha'man* erau nimiciţi de nişte femei care studiaseră Puterea ani la rând, nu doar câteva luni de lecţii intense. Nu se putea trezi din acele vise până când nu era ucis şi ultimul bărbat în haină neagră, iar el rămânea singur ca să înfrunte măreţia femeilor Aes Sedai. Singur.

Iar şi iar Cadsuane rostea acele cuvinte despre nebuni care auzeau voci, până când el tresărea în vis auzindu-le şfichuind ca loviturile de bici, zvâcnea atunci când ea apărea. Fie că visa, fie că era treaz, îl chema pe Lews Therin, striga la el, ţipa după el, însă nu-i răspundea decât tăcerea. Singur. Acel mic mănunchi de senzaţii şi emoţii pe care le simţea într-un colţ al minţii, senzaţia

atingerii Alannei, începeau treptat să-l liniştească. Din mai multe privinţe, acest lucru îl înspăimânta cel mai mult.

În a patra dimineaţă, se trezi buimac dintr-un vis cu Turnul Alb, ridicându-şi o mână ca să-şi ferească ochii împăienjeniţi de ceea ce credea că era o flacără de *saidar pur*. Fire de praf străluceau în lumina soarelui, care se furişa prin fereastră şi ajungea până la patul lui, cu baldachinul impresionant din lemn de mahon, ai cărui stâlpi erau incrustaţi cu icuri din fildeş. Fiecare piesă de mobilier din odaie era din mahon lustruit şi fildeş, pătrăţos şi rigid, şi masiv, suficient cât să fie conformă cu starea lui. Rămase întins o clipă, dar ştia că, dacă adormea, va avea parte de un alt vis.

„Eşti acolo, Lews Therin?", reflectă el, fără a spera la un răspuns.

Se ridică anevoie în picioare, trăgând de haină ca s-o netezească. Nu-şi mai schimbase hainele de când se izolase.

Intrând împleticindu-se în anticameră, crezu la început că se afla din nou în acel vis din care se trezea mereu cuprins de ruşine, de vină şi de silă. Când Min îşi ridică privirea din jilţul poleit, unde şedea cu o carte legată în piele pe genunchi, el nu se trezi. Cârlionţi negri îi încadrau faţa, iar privirea din ochii ei mari şi negri era atât de intensă, încât el aproape că-i simţi atingerea. Pantalonii ei din brocart verde i se mulau pe trup, pe când haina ei din mătase asortată stătea descheiată, lăsând să se vadă bluza crem care se ridica şi cobora odată cu respiraţia sa. El se ruga să se trezească. Nici frica sau furia, sau vina faţă de Colavaere şi nici dispariţia lui Lews Therin nu fuseseră cele care-l determinaseră pe Rand să se izoleze.

– Va avea loc un fel de sărbătoare în primul pătrar al Lunii, zise ea veselă. I se spune „Ziua Căinţei", nu ştiu de ce, totuşi se va dansa toată noaptea. Un dans potolit, am aflat, dar orice fel de dans e mai bun decât nimic.

După ce aşeză cu grijă semnul de carte îngust din piele între filele volumului, îl puse pe jos, lângă ea.

– Aş avea timp să-mi fac o rochie, dacă o voi pune la lucru pe croitoreasă chiar azi. Asta dacă vei vrea să dansezi cu mine.

El îşi luă privirea de la ea şi ochii îi căzură pe o tavă acoperită cu o bucată de material, de lângă uşile înalte. I se făcea greaţă doar gândindu-se la mâncare. Nandera primise poruncă să nu lase pe nimeni înăuntru, arză-o focul! Cu atât mai puţin pe Min. Era adevărat că n-o pomenise pe nume, dar el spusese nimeni!

– Min, nu... nu știu ce să spun. Eu...

– Păstorule, arăți de parcă te-ar fi alergat câinii. Acum înțeleg de ce era atât de disperată Alanna, deși nu-mi dau seama cum a știut. M-a implorat să-ți vorbesc, după ce Fecioarele au întors-o din drum pentru a cincea oară. Nandera nu *m-ar* fi lăsat să intru dacă n-ar fi fost îngrijorată din cauză că nu mănânci, dar chiar și așa, am fost nevoită să mă rog de ea. Îmi ești dator, flăcăule!

Rand tresări. Imagini cu el îi apărură dinaintea ochilor: cum rupea hainele de pe ea, încercând s-o silească precum un monstru lipsit de rațiune. El îi datora ei mai mult decât o va putea răsplăti vreodată. Trecându-și o mână prin păr, al'Thor se întoarse cu fața la ea. Min ședea turcește în fotoliu, proptindu-și pumnii în genunchi. Cum reușea să-l privească senină și foarte calmă?

– Min, n-am nicio scuză pentru ce am făcut. Dac-ar fi să se facă dreptate, m-aș duce în temniță. Dacă aș putea, mi-aș pune singur știreangul de gât. Sub legământ, aș face-o.

Cuvintele îi lăsau un gust amar. El era Dragonul Renăscut, iar ea va trebui să aștepte să i se facă dreptate până la Ultima Bătălie. Ce naiv fusese că-și dorise să trăiască mai mult decât Tarmon Gai'don! Nu merita asta.

– Despre ce vorbești, păstorule? întrebă ea încet.

– Mă refer la ce ți-am făcut, răspunse el, gemând.

Cum ar fi putut să facă asta cuiva, cu atât mai mult ei?

– Min, știu cât îți este de greu să te afli acum în aceeași odaie cu mine.

Cum putea să-și amintească de moliciunea ei, de pielea ei mătăsoasă? După ce el rupsese hainele de pe ea.

– N-aș fi crezut vreodată că pot fi un animal, un monstru.

Însă era. Se ura pentru ceea ce făcuse. Și se ura și mai mult fiindcă își dorea s-o facă din nou.

– Singura scuză pe care o am este nebunia. Cadsuane a avut dreptate. Chiar aud voci. Vocea lui Lews Therin, am crezut. Ai putea...? Nu. Nu, n-am niciun drept să-ți cer să mă ierți. Totuși trebuie să știi cât de rău îmi pare, Min.

Îi părea rău, dar tânjea să-și plimbe mâinile pe spatele ei gol, pe șoldurile ei. *Era* un monstru.

– Regret enorm. Măcar să știi asta.

Min stătea nemișcată și se zgâia la el ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată. Sosise vremea ca ea să înceteze să se mai prefacă,

să spună ceea ce gândea cu adevărat despre el. Şi oricât de josnic ar fi sunat, tot n-ar fi fost suficient.

– Aşadar, de aceea m-ai ţinut departe, zise ea, într-un sfârşit. Ascultă la mine, nerodule! Era cât pe ce să plâng până n-aş mai fi ştiut de mine deoarece am văzut prea multă moarte în jurul meu, iar tu era să păţeşti la fel din acelaşi motiv. Prietenii îşi aduc alinare unul celuilalt în astfel de momente. Taci din gură, necioplit din Ţinutul Celor Două Râuri!

El tăcu, însă doar ca să înghită. Ochii îi erau mari de uimire şi rostea anevoie cuvintele.

– *Alinare*, Min? Dacă ar afla Cercul Femeilor de acasă că numim alinare ceea ce-am făcut noi, ar sta la rând să ne jupoaie, şi nici n-ar ţine cont că am putea avea amândoi *cincizeci* de ani!

– Cel puţin acum e vorba de „noi", şi nu doar de „tine", replică ea, încruntându-se, apoi se ridică încet şi se apropie de el, ameninţându-l cu degetul. Crezi că sunt o păpuşă, fermierule? Crezi că sunt o neghioabă care nu ştie să-ţi spună atunci când îşi doreşte atingerea ta? Crezi că nu ţi-aş putea spune asta cu fermitate?

Cu cealaltă mână, ea scoase de sub haină un cuţit, pe care-l flutură teatral, pe urmă îl vârî la loc fără să încetinească torentul de cuvinte.

– Îmi amintesc că ţi-am sfâşiat cămaşa la spate pentru că nu reuşeai s-o scoţi suficient de repede ca să fie pe placul meu. Aşa de puţin îmi doream să mă cuprinzi cu braţele! Am făcut cu tine ceea ce n-am făcut niciodată cu un alt bărbat şi să nu crezi că n-am fost tentată! Şi afirmi că ai fost doar tu! Ca şi când n-aş fi fost acolo!

Când se lovi cu călcâiele de un scaun, el conştientiză că se îndepărta cu spatele de ea. Încruntându-se la el, Min bolborosi:

– Nu cred că *îmi place* că mă priveşti de sus, chiar şi în momentul ăsta.

Ea îl lovi pe neaşteptate în fluierul piciorului, îşi propti palmele de pieptul lui şi-l împinse. Rand se prăbuşi în scaun cu atâta forţă, încât fu cât pe ce să cadă pe spate. Cârlionţii femeii se legănară atunci când ea scutură din cap şi-şi aranjă haina de brocart.

– Aşa o fi, Min, dar...

– Aşa *este*, păstorule, îl întrerupse ea scurt, şi dacă te gândeşti să mă contrazici, ar fi mai bine să le chemi pe Fecioare şi să conduci Puterea cu toată forţa, fiindcă am să te trântesc de toţi pereţii până când vei cere îndurare. Trebuie să te razi şi să faci o baie.

Rand inspiră adânc. Perrin avea o căsnicie atât de liniştită şi o soţie atât de zâmbitoare şi de blândă! Oare el de ce se simţea mereu atras de femei care-i dădeau dureri de cap? Dacă ar fi ştiut despre femei măcar pe sfert din cât ştia Mat, ar fi ştiut ce să răspundă la toate astea, aşa, el se mulţumi să bâiguie cu precauţie:

– Oricum, nu pot face decât un singur lucru.

– Şi care ar fi acela?

Ea îşi încrucişă braţele pe piept şi începu să bată nerăbdătoare din picior, dar el ştia că era cel mai bine s-o informeze.

– Să te trimit departe.

Aşa cum procedase cu Elayne şi Aviendha.

– Dacă aş avea puţină stăpânire de sine, aş...

Min începu să bată mai repede din picior. Poate ar trebui să lase deoparte asta. Alinare? Lumină!

– Min, oricine îmi stă aproape este în pericol. Rătăciţii nu sunt singurii care ar răni un apropiat al meu în speranţa că mă vor răni şi pe mine. Apoi e vorba şi de mine, firește. Nu mă mai pot stăpâni. Min, era cât pe ce să-l ucid pe Perrin! Cadsuane a avut dreptate. Încep să-mi pierd minţile, dacă n-am făcut-o deja. Trebuie să te trimit departe ca să fii în siguranţă.

– Cine este această Cadsuane? întrebă Min foarte calmă şi el tresări când îşi dădu seama că ea încă mai bătea din picior. Alanna a rostit acest nume de parcă ar fi fost sora Creatorului. Nu, nu-mi spune. Nu-mi pasă, rosti ea tăios şi nedându-i răgaz să ofere explicaţii. Nici de Perrin nu-mi pasă. Cred că, de fapt, acea ceartă a voastră de faţă cu toată lumea a fost o prefăcătorie, cel puţin asta-i impresia mea. Nu-mi pasă de temperamentul tău şi nici dacă eşti nebun. De fapt, nu poţi fi foarte nebun, altminteri nu ţi-ai face atâtea griji în privinţa asta. Ce-mi pasă e...

Ea se aplecă până când ochii mari şi verzi ajunseră la acelaşi nivel cu ai lui şi foarte aproape. Brusc, Rand zări o aşa strălucire în ei, încât îmbrăţişă *saidinul* ca să se apere.

– Mă trimiţi departe ca să fiu în siguranţă? mârâi ea. Cum îndrăzneşti? De ce crezi că ai dreptul să mă trimiţi undeva? Ai nevoie de mine, Rand al'Thor! Dacă ţi-aş spune jumătate dintre viziunile pe care le-am avut cu tine, jumătate din păr ţi s-ar zbârli, iar jumătate ţi-ar cădea! Îndrăzneşti! Fecioarelor le îngădui să înfrunte orice primejdie, iar pe mine mă alungi ca pe un copil?

– Pe Fecioare nu le iubesc.

Plutind mai adânc în Hăul fără emoţii, el auzi cum acele cuvinte îi scapă din gură. Uluirea spulberă vidul, trimiţând cât colo *saidinul*.

– Ei bine, conchise Min, îndreptându-şi umerii şi cu un zâmbet în colţul gurii. Bine că am lămurit-o şi pe asta.

Pe urmă se aşează pe genunchii lui.

Ea spusese că el nu-l va răni pe Perrin mai mult decât o va răni pe ea, însă trebuia s-o rănească în acel moment. Trebuia, pentru binele ei.

– O iubesc şi pe Elayne, adăugă el cu cruzime. Şi pe Aviendha. Vezi cum sunt?

Dintr-un motiv sau altul, aceste cuvinte nu păreau s-o tulbure.

– Rhuarc iubeşte mai multe femei, preciză ea cu un zâmbet ce putea fi asemuit cu seninătate femeilor Aes Sedai. La fel şi Bael, şi n-am observat ca vreunul dintre ei să aibă coarne de troloc. Nu, Rand, mă iubeşti şi n-ai cum să te dezici de asta. Ar trebui să te ţin ca pe ace pentru ce mi-ai făcut, dar... Doar ca să ştii, şi eu te iubesc.

Zâmbetul îi dispăru, lăsând locul unei încruntări îngrijorate, iar ea oftă.

– Viaţa ar fi cu mult mai uşoară uneori dacă mătuşile mele nu m-ar fi crescut să fiu onestă, bombăni ea. Şi ca să fiu onestă, Rand, trebuie să-ţi spun că şi Elayne te iubeşte. La fel şi Aviendha. Dacă amândouă nevestele îl pot iubi pe Mandelain, bănuiesc că şi pe tine te pot iubi trei femei. Dacă sunt aici şi vei încerca să mă alungi, mă voi prinde de piciorul tău şi n-am să-ţi mai dau drumul.

Ea strâmbă din nas.

– De îndată ce vei face o baie. N-am să plec, orice s-ar întâmpla.

– Mă *iubeşti*? întrebă el mirat, nevenindu-i a crede. De unde ştii ce simte Elayne? De unde ştii de Aviendha? Lumină! Mandelain n-are decât să facă ce-o vrea, Min. Nu sunt Aiel, şuieră Rand încruntându-se. Ce ziceai despre a-mi spune jumătate din ce vezi? Am crezut că mi-ai spus tot. Chiar am să te trimit undeva într-un loc mai sigur. Şi nu mai strâmba aşa din nas! Nu put!

El îşi scoase mâna cu care se scărpina pe sub haină.

Deşi sprâncenele ei arcuite vorbeau de la sine, Min îşi dădu drumul la gură:

– Îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? Ca și când nu m-ai crede?

Brusc, vocea ei deveni mai răspicată cu fiecare cuvânt rostit. Femeia îl lovea cu un deget în piept ca și când ar fi vrut să-l sfredelească.

– Oare crezi că aș împărți *așternutul* cu un bărbat pe care nu l-aș iubi? Asta crezi? Sau poate crezi că nu meriți să fii iubit? Asta e? tună ea și scoase un sunet ca și când cineva ar fi călcat pe coada unei pisici. Așadar, sunt o femeiușcă fără minte care s-a îndrăgostit de un mojic neisprăvit, nu-i așa? Te uiți la mine ca un bou bolnav și-mi insulți inteligența, gusturile...

– Dacă nu te liniștești și nu spui vorbe cu judecată, jur că am să-ți trag una la fund! mârâi el.

Aceste cuvinte veniră de nicăieri, din nopțile de nesomn și de buimăceală. Ea zâmbi, înainte ca el să apuce să-și ceară iertare. Femeia zâmbea!

– Măcar nu mai stai posomorât, zise ea. Să nu te mai smiorcăi niciodată, Rand! Nu te pricepi la asta. Așa. Vrei vorbe cu judecată? Te iubesc și n-am de gând să plec. Dacă vei încerca să mă alungi, le voi spune Fecioarelor că m-ai distrus și că vrei să mă înlături. Am să le spun tuturor asta. Am să...

El își ridică mâna dreaptă și-și analiză palma întinsă, în care era incrustat stârcul, apoi se uită la ea. Min îi privi mâna cu precauție și se foi pe genunchii lui, pe urmă își ațintì ochii asupra lui.

– N-am să plec, Rand, rosti ea încet. Ai nevoie de mine.

– Cum reușești? întrebă el oftând și lăsându-se pe spate pe scaun. Chiar și atunci când stai pe capul meu, faci ca problemele mele să pară neimportante.

– Ar trebui să-ți stau pe cap mai des, pufni Min. Spune-mi, această Aviendha presupun că nu este la fel de slăbănoagă și de plină de cicatrice ca Nandera, nu?

El râse fără să vrea. Lumină, cât timp trecuse de când râsese din inimă?!

– Min, aș răspunde că este la fel de frumoasă ca tine, dar cum ai putea compara două răsărituri de soare?

Pentru o clipă, ea se uită la el cu un mic zâmbet pe buze, ca și când nu se putea hotărî dacă să fie surprinsă sau încântată.

– Eşti un bărbat foarte periculos, Rand al'Thor, murmură ea, rezemându-se încet de el.

Dragonul Renăscut avea senzaţia că se va pierde în ochii ei. Odinioară, când i se aşeza pe genunchi şi-l săruta, credea că ea doar voia să-l necăjească şi abia se abţinea să n-o sărute cu pasiune. În acel moment, dacă avea să-l sărute din nou...

Apucând-o ferm de braţe, se ridică şi o aşeză pe picioare. O iubea, şi ea îl iubea, însă nu putea să uite că-şi dorea s-o sărute cu pasiune şi pe Elayne atunci când se gândea la ea, şi la Aviendha. Indiferent ce spunea Min despre Rhuarc sau oricare bărbat Aiel, ea alesese greşit în ziua în care se îndrăgostise de el.

– Ai spus jumătate, Min, îngână el. Ce viziuni îmi ascunzi?

Ea îşi ridică privirea la el şi în ochii ei părea să se citească frustrarea, doar că era imposibil.

– Eşti îndrăgostită de Dragonul Renăscut, Min Farshaw, bodogăni dubla personalitate a femeii, ar fi bine să nu uiţi asta. Şi nici tu, Rand, adăugă adevărata Min, dezlipindu-se de el.

El îi dădu drumul fără tragere de inimă, nerăbdător; nu ştia care dintre cele două.

– Te-ai întors în Cairhien de o jumătate de săptămână şi n-ai făcut nimic în privinţa Oamenilor Mării. Berelain crede că tărăgănezi. Mi-a lăsat o scrisoare prin care mă ruga să-ţi amintesc mereu asta, doar că nu m-ai lăsat... În fine, n-are importanţă. Berelain crede că sunt oarecum importanţi pentru tine. Zice că îndeplineşti una dintre profeţiile lor.

– Ştiu despre asta, Min. Eu...

El se gândise să nu-i amestece pe Oamenii Mării, deoarece aceştia nu erau pomeniţi în niciuna dintre Profeţiile Dragonului. Însă dacă avea de gând să o lase pe Min să-i stea alături, să înfrunte primejdiile... Ea câştigase, îşi dădu el seama. Rand o privise cu inima frântă pe Elayne plecând, o privise cu un gol în stomac pe Aviendha plecând. Nu mai putea trece prin asta din nou. Min aştepta.

– Mă voi duce pe vasul lor, chiar azi. Oamenii Mării vor îngenunchea în faţa măreţiei Dragonului Renăscut. Nu cred că a existat vreodată o altă cale. Ori vor fi cu mine, ori vor fi duşmanii mei. Aşa par să meargă lucrurile. Şi-acum, vrei să-mi povesteşti despre acele viziuni?

– Rand, ar trebui să vezi cum sunt înainte să...

– Viziunile! tună el ferm.

Ea își încrucișă brațele la piept și-l privi încruntată printre gene. Își mușcă buza și se uită chiorâș la ușă. Clătină din cap și mormăi în barbă.

– E doar una singură, de fapt, preciză ea, într-un sfârșit. Am exagerat. Te-am văzut pe tine și pe un alt bărbat. N-am distins fețele, dar am știut că unul erai tu. V-ați atins, părând că vă contopeați și...

Ea strânse îngrijorată din buze, apoi continuă foarte încet:

– Nu știu ce înseamnă, Rand, doar că unul dintre voi moare, iar celălalt, nu. Eu... De ce zâmbești? Nu e o glumă, Rand. Nu știu care dintre voi va muri.

– Zâmbesc pentru că mi-ai dat o veste foarte bună, răspunse el, atingându-i obrazul.

Celălalt bărbat trebuie să fi fost Lews Therin. „Nu sunt un nebun care aude voci", reflectă el, jubilând. Unul va trăi, iar celălalt va muri. El știa însă de mult că va muri. Măcar nu era nebun. Sau nu atât de nebun pe cât se temuse. Mai era temperamentul pe care abia reușea să și-l controleze.

– Vezi tu, eu...

Brusc, el conștientiză că nu-i mai atingea obrazul, ci îi ținea fața între mâini. El și le retrase ca ars. Min își țuguie buzele și-i aruncă o privire dojenitoare. Rand n-avea de gând să profite de ea. N-ar fi corect față de ea. Din fericire, stomacul începu să-i chiorăie zdravăn.

– Trebuie să mănânc ceva, dacă mă voi duce să mă întâlnesc cu Oamenii Mării. Am văzut o tavă...

Min scoase un sunet care semăna mai mult cu un horcăit decât cu un pufăit când el se întoarse, pe urmă își dirijă pașii înspre ușile înalte.

– Trebuie să faci o baie dacă *te vei duce* să te întâlnești cu Oamenii Mării.

Nandera era încântată. Dădea din cap entuziasmată și le trimitea pe Fecioare încoace și încolo. Ea se apropie de Min și spuse:

– Ar fi trebuit să te las să intri din prima zi. Îmi venea să-i trag un picior, totuși nu se cade să-l lovești pe *car'a'carn*.

Tonul ei spunea însă că ar fi trebuit s-o facă. Nandera vorbea încet, dar nu într-atât de încet încât el să nu audă. Rand era sigur că făcea asta în mod voit, fiindcă ea îi arunca priviri mult prea aspre ca să nu fie aşa.

Fecioarele aduseră cada mare din cupru, apoi, după ce o aşezară jos, începură să comunice prin semne şi să râdă, fiind mult prea încântate ca să-i lase pe servitorii din Palatul Soarelui să facă asta sau să aducă nenumăratele găleţi cu apă fierbinte. Rand reuşi cu greu să se dezbrace de haine şi chiar să se spele. Nu scăpă de Nandera, care se oferi să-i limpezească părul. Somara, cea cu părul bălai, şi Enaila, cea cu părul de foc, insistară să-l bărbierească în timp ce el stătea în cadă, cu apa până la piept şi atât de încordat, încât femeilor le era teamă ca nu cumva să-i taie gâtul. Se obişnuise cu asta din vremurile în care ele refuzaseră să-l lase să se pieptene şi să se bărbierească singur. Era obişnuit ca Fecioarele să stea şi să privească, oferindu-se să-i spele spatele sau picioarele, şi să comunice prin limbajul semnelor, fiind oarecum scandalizate că cineva *stătea* în apă. Şi-apoi, reuşise să scape de unele dintre ele, trimiţându-le să îndeplinească porunci.

Nu era obişnuit însă cu prezenţa lui Min, care stătea cu picioarele încrucişate pe pat şi cu bărbia în mâini, urmărind întreaga scenă vădit fascinată. În acea mulţime de Fecioare, nu observase că ea era acolo decât atunci când rămase gol. Rand se lăsă mult pe spate, aruncând apă peste marginile căzii. Femeia s-ar fi descurcat de minune ca Fecioară, vorbea pe faţă cu Fecioarele despre el, fără măcar să roşească! El fu acela care se înroşi.

– Da, este foarte modest, zise ea, aprobând-o pe Malindare, o femeie mai rubicondă decât majoritatea Fecioarelor şi cu un păr foarte negru, cum nu mai văzuse vreodată Rand. Modestia este coroana unui om.

Malindare încuviinţă sobru, dar Min zâmbea larg şi pe urmă rosti:

– Oh, nu, Domeille, ar fi păcat să pocesti aşa un chip frumos cu o cicatrice.

Domeille, mai căruntă decât Nandera, mai mlădioasă şi cu o bărbie mai proeminentă, insistă că el nu era suficient de chipeş fără o cicatrice care să compenseze frumuseţea pe care o avea. Erau

cuvintele ei. Restul fu şi mai rău. Se pare că Fecioarelor le făcea plăcere să-l vadă roşind. Lui Min, cu siguranţă, îi făcea plăcere.

– Va trebui să te usuci mai devreme sau mai târziu, Rand, spuse ea, întinzându-i un prosop mare şi alb.

Ea stătea la vreo doi metri de cadă, iar Fecioarele se aşezaseră toate în cerc şi priveau. Min afişa un zâmbet atât de nevinovat, încât orice judecător ar fi găsit-o vinovată doar pentru asta.

– Haide şi usucă-te, Rand!

El nu mai fusese niciodată atât de uşurat să-şi pună veşmintele pe el.

Până atunci, toate poruncile lui fuseseră îndeplinite şi totul pregătit. O fi fost Rand al'Thor umilit în cadă, însă Dragonul Renăscut urma să se prezinte Oamenilor Mării într-o postură atât de deosebită, încât îi va face să îngenuncheze în faţa lui, plini de evlavie.

CAPITOLUL 34

Ta'veren

După cum poruncise Rand, totul era pregătit în curte, în faţa Palatului Soarelui. Sau aproape tot. Razele solare ale dimineţii aruncau umbre de pe turnurile cu trepte şi doar vreo zece metri de pământ din faţa porţilor înalte din bronz erau scăldaţi în lumină. Dashiva, Flinn şi Narishma, cei trei bărbaţi *asha'mani* pe care-i oprise lângă el, aşteptau lângă caii lor. Până şi Dashiva arăta dichisit cu sabia din argint şi Dragonul roşu cu auriu pe gulerul negru, cu toate că-şi pipăia în continuare sabia pe care o purta la şold, surprins, parcă, s-o vadă acolo. O sută de ostaşi ai lui Dobraine aşteptau călare chiar în spatele acestuia, cu două steaguri lungi, care atârnau în aerul liniştit, cu armurile proaspăt lustruite şi strălucind în soare şi cu panglici de mătase roşie, albă şi neagră legate sub vârfurile lăncilor. Aceştia începură să aclame când Rand îşi făcu apariţia, cu centironul cu catarama în formă de Dragon aurit prins peste haina roşie încărcată cu aur.

– Al'Thor! Al'Thor! Al'Thor! răsunară strigăte care umplură curtea.

Oamenii strânşi în balcoanele arcaşilor se alăturară şi ei, taireni şi cairhieni îmbrăcaţi în mătăsuri şi dantele, care cu doar o săptămână în urmă o aclamaseră, fără îndoială, şi pe Colavaere la fel de tare. Bărbaţi şi femei care şi-ar fi dorit ca el să nu se fi întors

niciodată în Cairhien îşi fluturau braţele şi aclamau. El ridică Sceptrul Dragonului în semn de recunoştinţă, iar mulţimea începu să ovaţioneze şi mai vârtos.

Bubuitul puternic de tobe şi sunetul trâmbiţelor care acopereau uralele erau produse de vreo douăzeci dintre oamenii lui Dobraine. Aceştia purtau tunici stacojii, cu discul alb şi negru pe piept. Jumătate din ei sufla în nişte trâmbiţe lungi, legate cu fâşii identice de material, pe când jumătatea cealaltă ţinea tobele din piele de animal, ornate de asemenea, de o parte şi de cealaltă a cailor. Cinci Aes Sedai, care purtau şaluri, veniră să-l întâmpine atunci când el începu să coboare scările largi ca şi cum ar fi plutit deasupra lor. Alanna îi aruncă o privire cercetătoare cu ochii ei mari, negri şi pătrunzători – acea apăsare fină pe care el o simţea în ceafă îi spunea că femeia era mai calmă şi mai relaxată decât o văzuse vreodată –, apoi ea făcu un mic gest şi Min îi atinse braţul, iar el se îndepărtă alături de ea. Bera şi celelalte făcură o plecăciune, înclinând uşor din cap, atunci când Aielii ieşiră din palat în urma lui. Nandera mergea în fruntea a două sute de Fecioare – n-aveau de gând să se lase eclipsate de „cei care încalcă legământul", celălalt nume ale cairhienilor – şi Camar, un Daryne „Pisc Aplecat" ager, mai cărunt decât Nandera şi cu o jumătate de cap mai înalt decât Rand, conducea două sute de luptători ai frăţiei războinice Ochi Negri, care nu se lăsau eclipsaţi de Fecioarele Lăncii (*Far Dareis Mai*), darămite de cairhieni. Aceştia se aşezară de o parte şi de cealaltă a lui Rand şi a femeilor Aes Sedai, formând un cerc în curte. Bera, ca o soţie mândră de fermier, şi Alanna, ca o regină frumoasă şi misterioasă, învelite cu şalurile lor cu franjuri verzi, şi durdulia Rafela, care părea şi mai întunecată învelită în şalul ei albastru, îl priveau neliniştite, la fel şi Faeldrin, cu privirea ei rece, o altă Aes Sedai Verde, cu cosiţele subţiri împletite cu mărgele colorate, şi zvelta Merana cu şalul ei cenuşiu, a cărei privire încruntată o făcea pe Rafela să pară întruchiparea seninătăţii Aes Sedai. Erau cinci.

– Unde sunt Kiruna şi Verin? vru el să ştie. V-am chemat pe toate.

– Aşa este, Seniore Dragon, răspunse Bera cu blândeţe, făcând încă o plecăciune, aproape imperceptibilă, care-l luă totuşi prin surprindere. N-am găsit-o pe Verin. E în vreun cort al Aielilor. Le interoghează pe... tonul ei blând şovăi o clipă... prizoniere, cred,

în încercarea de a afla ce plănuiau să facă odată ce vor fi ajuns în Tar Valon.

Odată ce va fi ajuns el în Tar Valon. Ea știa că nu era bine să rostească mai multe de față cu toată lumea.

– Iar Kiruna se... sfătuiește cu Sorilea în legătură cu o chestiune de protocol. Însă sunt aproape convinsă că ar fi mai mult decât bucuroasă să ni se alăture dacă-i vei trimite poruncă Sorileei. Aș putea merge chiar eu, dacă...

El înlătură această propunere printr-un gest al mâinii. Cinci ar trebui să ajungă. Poate că Verin va afla ceva. Oare el voia să știe? Și Kiruna. O chestiune de *protocol*?

– Mă bucur că vă înțelegeți cu Înțeleptele.

Bera dădu să vorbească, apoi își închise gura cu încăpățânare. Indiferent ce i-o fi spus Alanna lui Min, cuvintele ei îi aduseră acesteia roșeața în obraji și o făcură să-și ridice bărbia, cu toate că, în mod ciudat, părea destul de calmă. El se întrebă dacă ea avea să-i spună și lui. Singurul lucru pe care-l știa cu certitudine despre femei era faptul că ele aveau locuri ascunse în inimă, pe care uneori le împărtășeau unei alte femei, dar niciodată unui bărbat. Era singurul lucru pe care-l știa cu certitudine despre o femeie.

– N-am ieșit ca să stau toată ziua aici, rosti el enervat.

Femeile Aes Sedai se poziționaseră cu Bera în frunte, iar celelalte cu un pas mai în spate. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi fost Kiruna. Erau aranjamentele lor, nu ale sale. Lui nu-i prea păsa atâta vreme cât acestea își păstrau legămintele, ba chiar le-ar fi lăsat în voia lor dacă n-ar fi fost Min și Alanna.

– Merana va vorbi în numele vostru de azi înainte. Veți asculta poruncile ei.

După ochii lor mari de uimire, ai fi zis că Rand tocmai o pălmuise pe fiecare în parte. Inclusiv pe Merana. Până și Alanna își întoarse repede capul. De ce erau mirate? Era adevărat că, de când se întorseseră de la fântânile din Dumai, Bera și Kiruna fuseseră purtătoarele de cuvânt, însă Merana fusese emisarul trimis la Caemlyn.

– Ești pregătită, Min? întrebă el și, fără să aștepte răspunsul, porni cu pași hotărâți în curte.

Armăsarul negru și mare, cu ochi ageri, pe care se întorsese călare de la fântânile din Dumai fusese adus pentru el. Șaua avea partea din față înaltă și era toată lucrată în aur, iar pe postavul stacojiu de sub șa erau brodate, în fiecare colț, câte un disc negru

cu alb. Toată acea găteală se potrivea calului şi numelui său: Tai'daishar; în Limba Străveche, „Seniorul Gloriei". Calul şi găteala se potriveau cu Dragonul Renăscut.

Când el încălecă, Min îşi aduse de căpăstru iapa cenuşie pe care o călărise la drumul de întoarcere şi-şi trase pe mâini mănuşile de călărie înainte să se arunce în şa.

– Seiera este un animal bun, zise ea, mângâind cu drag gâtul arcuit al iepei. Mi-aş dori să fie a mea. Îmi place şi numele ei. În Limba Străveche, Seiera este o floare, numită şi ochi-albastru. Creşte peste tot primăvara în jurul oraşului Baerlon.

– Este a ta, zise Rand.

Indiferent cărei Aes Sedai îi aparţinea iapa, Min nu va refuza să i-o vândă lui. Îi va da Kirunei o mie de coroane pentru Tai'daishar. Ea nu va mai avea de ce să se plângă atunci. Cel mai frumos armăsar pur sânge din Tairen nu costa nici a zecea parte din acea sumă.

– Ai avut o conversaţie interesantă cu Alanna?

– Nimic care să se refere la tine, răspunse ea cu nonşalanţă, cu toate că se înroşi uşor.

El pufni încet, apoi rosti cu voce tare:

– Seniore Dobraine, cred i-am lăsat pe Oamenii Mării să aştepte suficient de mult timp.

Procesiunea atrăgea mulţimea de-a lungul străzilor largi şi la ferestre şi pe acoperişuri oamenii se înmulţeau pe măsură ce se răspândea zvonul. Douăzeci dintre lăncierii lui Dobraine deschideau calea, apoi urmau treizeci de Fecioare şi tot atâţia Ochi Negri, pe urmă veneau toboşarii care băteau în tobele lor – *Bum, bum, bum, BUM-BUM* – şi trâmbiţaşii care le ţineau isonul. Strigătele privitorilor aproape că acopereau sunetul tobelor şi al trompetelor, un freamăt fără cuvinte care putea însemna furie la fel de bine ca şi aprobare. Steagurile fluturau în faţa lui Dobraine şi în spatele lui Rand, steagul alb cu Dragonul şi cel stacojiu al Luminii. Aielii cu feţele acoperite de văluri călăreau la trap alături de lăncieri, ale căror steaguri fluturau în aer. Din când în când, privitorii aruncau cu flori în el. Poate că nu-l urau. Poate doar se temeau. Trebuiau să accepte.

– O procesiune demnă de un rege, zise Merana cu voce tare, ca să fie auzită.

– Atunci, e suficient pentru Dragonul Renăscut, răspunse el cu asprime în glas. Rămâi în urmă. Şi tu, Min.

Pe acoperişuri s-ar putea afla asasini. Arcurile sau arbaletele pregătite pentru el nu-şi vor găsi ţinta într-o femeie în acea zi.

Ele rămaseră în urma armăsarului lui, la vreo doi metri, apoi i se alăturară din nou. Min începu să-i relateze ce scrisese Berelain despre Oamenii Mării de pe vas, despre Profeţia Jendai şi despre Coramoor, pe urmă Merana adăugă ce ştia şi ea despre profeţie, nu mare lucru recunoscu ea, puţin mai mult decât Min.

Rand asculta cu o ureche în timp ce privea cu atenţie acoperişurile. Cu toate că el nu ţinea *saidinul*, îl percepea în Dashiva şi în ceilalţi doi, care se aflau chiar în spatele lui. Nu simţea nici acea furnicătură care l-ar fi înştiinţat că femeile Aes Sedai îmbrăţişau Izvorul. El le spusese să n-o facă, fără îngăduinţa lui. Poate ar trebui să schimbe această regulă, fiindcă femeile păreau să-şi păstreze legământul făcut. Cum se putea altfel? Doar erau Aes Sedai. Ar fi fost ciudat ca el să fie atacat de sabia unui asasin, iar surorile să încerce să se hotărască în tot acel timp dacă a sluji însemna să-l salveze sau dacă a se supune însemna să nu conducă Puterea.

– De ce râzi? vru să ştie Min, după ce o cabră pe Seiera când se apropie şi-i zâmbi lui Rand.

– Nu e de râs, Seniore Dragon, îl atenţionă Merana pe un ton acid, din partea cealaltă. Cei din Atha'an Miere pot fi foarte ciudaţi. Orice neam devine năzuros atunci când este vorba de profeţiile sale.

– Lumea este de râs, îi replică el.

Min râse voioasă împreună cu el, însă Merana pufni şi reveni la discuţia despre Oamenii Mării de îndată ce Rand se opri din râs.

În apropierea râului, zidurile înalte ale oraşului înaintau în apă, flancând docurile cenuşii din piatră, construite în prelungirea cheiurilor. Vase, bărci şi barje de tot soiul şi mărimile erau acostate peste tot, cu echipajele adunate pe punţi ca să vadă toată agitaţia aceea. Vasul pe care-l căuta Rand era pregătit şi aştepta, ancorat la capătul docului. Lucrătorii portuari fuseseră deja înlăturaţi. Ambarcaţiunea era o barcă mare cu vâsle, joasă şi îngustă, fără catarge, înaltă de trei metri, care avea un felinar la prora şi un altul la pupa. Lungă de aproape douăzeci de metri şi prevăzută cu tot atâtea vâsle lungi, barca nu putea transporta marfa aşa cum o făcea un vas cu vele de aceeaşi mărime, însă nu depindea nici de vânt. Aceasta putea străbate apele mai puţin adânci zi şi noapte, doar cu

ajutorul vâslelor. Bărcile mari erau folosite pe râuri pentru transporturi importante şi urgente. Păruse a fi cea mai potrivită.

Căpitanul făcea plecăciuni neîntrerupte, în timp ce Rand cobora rampa cu Min la braţ şi cu femeile Aes Sedai şi bărbaţii *asha'mani* în urma lui. Elver Shaene părea mai subţire decât ambarcaţiunea lui în haina galbenă cu croială murandiană, care-i ajungea până la genunchi.

– Este o onoare să vă am la bord, Seniore Dragon, îngână el, ştergându-şi capul pleşuv cu o batistă mare. Este o onoare. O onoare, într-adevăr. O mare onoare.

Era limpede că bărbatul ar fi preferat să transporte mai degrabă un cuib de viespi. Clipi când văzu şalurile femeilor Aes Sedai. Se zgâia la feţele lor fără vârstă şi-şi umezea buzele, mutându-şi neliniştit privirea de la ele la Rand. Apoi rămase cu gura căscată când îi văzu pe *asha'mani* şi făcu legătura dintre hainele lor negre şi zvonuri. După aceea, evită să se mai uite în direcţia lor. Shaene îl privi pe Dobraine cum îşi îndrumă oamenii cu steagurile la bord, precum şi pe trâmbiţaşi şi pe toboşari, care-şi târau tobele, şi-i ţintui cu privirea pe călăreţii care stăteau înşiraţi de-a lungul docului ca şi când s-ar fi temut că şi ei ar fi vrut să se îmbarce. Nandera, cu cele douăzeci de Fecioare, şi Camar, cu cei douăzeci de Ochi Negri, toţi cu *shoufa* înfăşurată în jurul capului, deşi cu feţele descoperite, îl făcură pe căpitan să se interpună repede între Aes Sedai şi aceştia. Aielii erau încruntaţi, fiindcă şi-ar fi dorit să-şi acopere într-o clipită feţele cu vălurile, însă Oamenii Mării cunoşteau semnificaţia vălului şi nu credeau că erau atacaţi. Rand avea impresia că Shaene îşi ştergea cu batista şi ultimele fire cărunte care-i mai rămăseseră.

Barca mare se îndepărtă de mal, purtată de vâslele lungi. Cele două steaguri fluturau la prora, tobele bubuiau, iar trompetele trâmbiţau. Pe râu, oamenii îşi făcură apariţia pe punţile ambarcaţiunilor ca să privească, ba chiar se căţărară pe catarge. Şi cei de pe vasul Oamenilor Mării ieşiră pe punte, mulţi îmbrăcaţi în culori vii, spre deosebire de veşmintele ponosite de pe celelalte ambarcaţiuni. *White Spray* era o corabie mai mare decât celelalte, dar şi mai rafinată. Avea două catarge înalte, înclinate pe spate, şi nişte vergele care le traversau, în vreme ce mai toate celelalte ambarcaţiuni erau prevăzute cu vergele oblice, mai lungi decât catargele, care ţineau pânzele. Acel vas ieşea în evidenţă, cu toate că într-o anumită privinţă cei din clanul Atha'an Miere trebuiau să

fie la fel precum ceilalți, Rand știa asta. Fie alegeau de bunăvoie să-l urmeze, fie erau obligați s-o facă; Profețiile spuneau că el va uni toate neamurile din toate ținuturile – „El va lega miazănoapte de răsărit și apusul de miazăzi", așa zicea Profeția – și nimănui nu-i va fi îngăduit să stea deoparte. El știa și asta.

Deoarece împărțise porunci în timp ce făcuse baie, Rand n-avusese ocazia să dea detalii despre ce intenționa să facă odată ce ajungea pe puntea vasului *White Spray*, prin urmare începu să le expună în acel moment. Acele detalii produseră rânjete printre *asha'mani*, cum era de așteptat – mă rog, Flinn și Narishma rânjeau, iar Dashiva clipea cu un aer absent –, și priviri încruntate printre Aieli, după cum era, de asemenea, de așteptat. Acestora nu le plăcea să fie lăsați în urmă. Dobraine doar încuviință din cap. Știa că se afla acolo doar ca să impresioneze. Rand nu se aștepta însă la reacția femeilor Aes Sedai.

– Va fi cum poruncești, Seniore Dragon, zise Merana, cu o ușoară curtoazie.

Deși celelalte patru schimbară între ele o privire, făcură și ele o plecăciune și repetară în șoaptă „cum poruncești". Nicio împotrivire, nicio privire încruntată, nici măcar o privire trufașă sau un monolog despre motivul pentru care ar trebui să procedeze altfel decât dorea el. Oare el putea începe să aibă încredere în ele? Sau femeile vor găsi o cale specifică Aes Sedai de a se eschiva de la legămintele făcute de îndată ce Rand își va întoarce spatele?

– Se vor ține de cuvânt, șopti brusc Min, ca și când i-ar fi citit gândurile, pe urmă, luându-l ușor de braț, adăugă ca s-o audă doar el, în caz că al'Thor nu înțelegea: Tocmai le-am văzut pe acestea cinci în palma ta.

Nu era sigur că trebuia să creadă asta, cu toate că ea avusese o viziune.

De fapt, nu prea avea mult timp la dispoziție ca să încerce. Barca mare despica apa și, în scurt timp, vâslele fură retrase cam la vreo cincisprezece metri depărtare de corabia mult mai înaltă, *White Spray*. Tobele și trâmbițele încetară. Rand mânui Puterea, creând un pod din Aer împletit cu Foc, care lega pasarela bărcii mari de cea a vasului Oamenilor Mării. Cu Min la braț, Rand începu traversarea, sub privirile tuturor, mai puțin a unui singur *asha'man*.

El se aştepta ca Min să şovăie, măcar la început, însă ea mergea alături de el ca şi când ar fi călcat pe pietre cu cizmele ei cu tocuri verzi.

– Am încredere în tine, îi şopti ea încet, zâmbindu-i, un zâmbet liniştitor şi, totodată, amuzat, deoarece îi citise din nou gândurile.

Al'Thor se întrebă câtă încredere va mai avea în el dacă ea ar şti că nu putea ţese decât un astfel de pod. Un pas în plus şi podul ar fi cedat. În acel moment, a încerca să te ridici cu ajutorul Puterii părea o neputinţă. Nici Rătăciţii nu cunoşteau motivul, aşa cum nu ştiau nici de ce o femeie reuşea să ţească un pod mai lung decât reuşea un bărbat, chiar dacă nu era la fel de puternică. Nu ţinea de greutate, deoarece podul ar fi susţinut orice fel de greutate.

Când ajunse la mică distanţă de pasarela corabiei *White Spray*, Rand se opri şi rămase suspendat în aer. După descrierea Meranei, oamenii de pe punte se zgâiau uluiţi la el. Erau femei oacheşe şi bărbaţi cu piepturile dezvelite, care purtau eşarfe colorate, ce le atârnau până la genunchi. Iar unele femei aveau lanţuri din aur sau argint la gât şi cercei în urechi şi în nas, şi purtau un curcubeu de bluze şi pantaloni negri şi bufanţi. Pe feţele lor nu se citea nimic, aşa cum nu se citea nici pe cele ale femeilor Aes Sedai chiar dacă ele se străduiau din răsputeri. Patru dintre femei, în ciuda faptului că erau desculţe la fel ca restul, purtau mătăsuri colorate, iar două dintre ele brocart, şi aveau mai multe coliere şi cercei decât celelalte, cu un lanţ plin de medalioane din aur, care lega un cercel dintr-o ureche de un inel prins într-o nară. Acestea tăceau şi-l priveau, mirosind nişte cutiuţe prevăzute cu dantelă aurie care atârnau de lanţurile din jurul gâturilor lor.

– Sunt Dragonul Renăscut. Sunt Coramoor, li se adresă el.

Echipajul oftă la unison. Dar nu şi cele patru femei.

– Sunt Harine din Togara „Două Vânturi", Stăpâna Valurilor din Clanul Shodein, anunţă cea care purta cei mai mulţi cercei.

Era o femeie frumoasă, cu buze pline, îmbrăcată în brocart roşu şi purtând cinci inele masive din aur în fiecare ureche. În părul negru şi drept avea şuviţe de păr alb şi linii fine la coada ochilor. Femeia afişa o demnitate impresionantă.

– Vorbesc în numele Stăpânei Corăbiilor. Dacă e vrerea Luminii, Coramoor poate urca la bord.

Dintr-un anume motiv, atât ea, cât şi celelalte trei tresăriră, deoarece cuvintele ei sunau a îngăduinţă. Rand păşi pe punte

alături de Min, nemulțumit totuși că nu venise să-l întâmpine însăși Stăpâna Corăbiilor.

El destrămă podul și eliberă *saidinul*, însă simți imediat cum era țesut un alt pod. În scurt timp, bărbații *asha'mani* și femeile Aes Sedai i se alăturară. Surorile nu erau mai neliniștite decât fusese Min, dar câteva dintre ele își neteziră fustele puțin mai mult decât era nevoie. Erau în continuare tulburate de prezența bărbaților *asha'mani*, cu toate că pretindeau altceva.

Cele patru femei ale Oamenilor Mării le aruncară o privire femeilor Aes Sedai și se strânseră de îndată laolaltă, începând să șușotească. Harine era cea care vorbea cel mai mult, la fel și o tânără frumoasă, îmbrăcată în brocart verde și purtând în urechi opt cercei. Celelalte două, înveșmântate în mătase simplă, interveneau doar arareori.

Merana tuși discret și începu să vorbească încet, acoperindu-și gura cu mâna:

– Am auzit-o spunându-ți Coramoor. Atha'an Miere sunt negociatori pricepuți, din câte am auzit, dar cred că i-a lăsat să-i scape ceva, în acel moment.

Încuviințând din cap, Rand își coborî privirea la Min. Ea mijea ochii la femeile Oamenilor Mării, însă, de îndată ce-i observă privirea, scutură din cap cu tristețe. Nu vedea încă nimic care să-l ajute.

Harine se întoarse foarte calmă, de parcă n-ar fi existat nicio consfătuire pripită.

– Ea este Shalon din Togara „Mareea de Dimineață", Călăuză a Vânturilor din Clanul Shodein, continuă Harine, înclinând ușor capul spre femeia în brocart verde, iar ea este Derah din Selaan „Coama Valului", Stăpâna Velelor corabiei *White Spray*.

Fiecare femeie făcu o ușoară plecăciune când își auzi numele și-și duse degetele la buze.

Derah, o femeie frumoasă de vârstă mijlocie, era îmbrăcată în veșminte albastre și purta opt cercei, cu toate că cerceii, inelul de nas și lanțul care le lega era mai delicat decât cel al lui Harine sau al lui Shalon.

– Îți urez bun venit pe vasul meu, iar harul Luminii să te însoțească până vei părăsi această punte, spuse Derah, apoi își înclină ușor capul înspre cea de-a patra femeie, în galben: Ea este Taval din Chanai „Nouă Pescăruși", Călăuza Vânturilor corabiei *White Spray*.

În urechile lui Taval atârnau doar trei cercei, la fel de delicaţi precum cei ai lui Derah. Părea mai tânără decât Shalon, dar nu mai în vârstă decât el.

– Vom vorbi în cabina mea dacă n-ai nimic împotrivă, reluă discuţia Harine, arătând spre pupa ridicată a vasului. *White Spray* nu este un vas mare, Rand al'Thor, iar cabina este mică. Te rog să mă însoţeşti şi te asigur că toţi de aici vor veghea la siguranţa ta!

Aşadar, de la Coramoor la Rand al'Thor, pur şi simplu. Dacă ar fi putut, ea ar fi luat înapoi tot ceea ce oferise.

El deschise gura, fiind pe punctul de a consimţi – orice, numai să se termine odată; Harine o luase deja înainte însoţită de celelalte femei şi-i făcea semn s-o urmeze –, când Merana tuşi din nou discret.

– Cele două Călăuze ale Vânturilor conduc Puterea, şopti ea în grabă, acoperindu-şi gura cu mâna. Ar trebui să iei două surori cu tine, altminteri vor crede că sunt stăpâne pe situaţie.

Rand se încruntă. Stăpâne pe situaţie? El *era* Dragonul Renăscut, la urma urmei. Cu toate astea...

– Voi accepta bucuros să vin, Stăpână a Valurilor, însă cu Min, care mă însoţeşte peste tot.

Bătu uşor pe mâna lui Min, care-l ţinea de braţ – nu-i dăduse drumul nici măcar o clipă –, iar Harine dădu aprobator din cap. Taval ţinea deja uşa deschisă. Derah înclină uşor din cap, făcându-i semn să se apropie.

– Şi Dashiva, fireşte.

Bărbatul tresări când îşi auzi numele, ca şi când atunci s-ar fi trezit din somn. Cel puţin nu se zgâia cu ochii mari de uimire la cei de pe punte, cum făceau Flinn şi Narishma. Aceştia se holbau la femei. Legendele vorbeau despre frumuseţea ademenitoare şi graţia femeilor din neamul Oamenilor Mării, şi Rand vedea bine asta, fiindcă ele mergeau ca şi cum ar fi fost pregătite să înceapă un dans la următorul pas, unduindu-se graţios. Însă el nu-i adusese pe bărbaţi acolo ca să se zgâiască la ele.

– Fiţi cu ochii în patru! le spuse el pe un ton aspru.

Narishma se înroşi, apoi rămase ţeapăn şi-şi duse pumnul la piept. Flinn salută doar, dar amândoi păreau mai vigilenţi. Min se uită la el, schiţând un zâmbet crispat.

Harine încuviinţă din cap, oarecum nerăbdătoare. Un bărbat în pantaloni bufanţi din mătase verde, cu o sabie vârâtă într-o teacă din fildeş şi un pumnal vârât la cingătoare, păşi în faţă. Mai

alb la păr decât ea, bărbatul avea câte cinci cercei masivi în fiecare ureche. Ea îi făcu nerăbdătoare semn să plece.

– Poftește, te rog, Rand al'Thor, îl invită ea.

– Firește că trebuie să le am alături și pe Merana, și pe Rafela, adăugă Rand, ca un gând ulterior.

Nu era sigur de ce alesese al doilea nume – poate pentru că sora durdulie tairenă era singura care nu era Verde, cu excepția Meranei –, totuși, spre mirarea lui, Merana zâmbi aprobator. Bera încuviință din cap, la fel făcură și Faeldrin și Alanna.

Harine nu fu de acord. Strânse din buze, fără să vrea.

– Cum dorești, rosti ea pe un ton nu la fel de curtenitor ca înainte.

Odată ce pătrunse în cabina de la pupa, unde totul, în afară de câteva cufere cu legători din alamă, părea incrustat în pereți, Rand nu mai era sigur că femeia nu obținuse tot ceea ce-și dorise doar aducându-l acolo. În primul rând, era nevoit să stea aplecat, între grinzile tavanului, sau cum s-or fi numit în termeni marinărești. Citise nenumărate cărți despre vase, dar niciuna nu pomenea de așa ceva. Scaunul pe care fusese poftit să șadă, de lângă piciorul mesei înguste, nu putea fi tras, fiindcă era prins de pardoseală. Odată ce Min îi arătă cum să desprindă brațul scaunului și să-l ridice ca să se poată așeza, el se lovi cu genunchii de partea inferioară a mesei. Existau doar opt scaune. Harine se așeză la capătul îndepărtat, cu spatele la hublourile cu obloane roșii ale pupei, cu Călăuza Vânturilor în stânga ei, cu Stăpâna Velelor în dreapta și cu Taval mai jos de ea. Merana și Rafela se așezară pe scaunele de lângă Shalon, în vreme ce Min găsi un loc în stânga lui Rand. Dashiva, fără scaun, rămase lângă ușă. Stătea drept destul de lejer, cu toate că atingea grinzile cu creștetul. O tânără într-o bluză albastru-deschis, cu câte un cercel subțire în fiecare ureche, aduse niște cești groase de ceai, în care se afla un lichid negru și amărui.

– Haideți să terminăm odată, zise Rand pe un ton iritat, de îndată ce femeia ieși cu tava din cabină.

El își lăsă ceașca pe masă după ce luă o înghițitură. Nu-și putea întinde picioarele. Ura să fie ținut ca în cușcă. În minte îi apăru din nou acea imagine în care stătea înghesuit într-un cufăr și abia se abținu să nu-și piardă controlul.

– Stânca din Tera a căzut, Aielii au trecut dincolo de Osia Lumii, toate părțile Profeției Jendai s-au adeverit. Sunt Coramoor.

Harine zâmbi peste buza ceştii. Era un zâmbet rece, fără urmă de amuzament.

– S-ar putea să fie aşa, cu voia Luminii, însă...

– Aşa *este*, se răsti Rand, în ciuda privirii prevenitoare a Meranei.

Ea merse până într-acolo încât îl lovi cu piciorul pe sub masă. El ignoră acest gest, firește. Pereţii cabinei păreau mai strâmţi, oarecum.

– Ce anume nu crezi, Stăpână a Valurilor? Că femeile Aes Sedai mi-au jurat supunere oarbă? Rafela, Merana, adăugă el făcând un gest scurt.

Tot ceea ce-şi dorea din partea lor era să vină la el şi să fie văzute făcând asta, numai că femeile îşi aşezară ceştile jos şi se ridicară graţios, apoi alunecară până la el, se postară de o parte şi de cealaltă a lui şi îngenuncheară. Fiecare îi luă câte o mână într-ale ei şi îşi lipi buzele de partea interioară, chiar pe capul auriu al Dragonului care i se încolăcea pe antebraţ. Rand reuşi să-şi ascundă uluirea, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra lui Harine. Faţa acesteia deveni uşor pământie.

– Aes Sedai îmi slujesc şi la fel vor face şi Oamenii Mării.

El le făcu semn surorilor să se întoarcă la locurile lor. În mod ciudat, ele părură uşor surprinse.

– Aşa spune Profeţia Jendai. Oamenii Mării îl vor sluji pe Coramoor. Eu *sunt* Coramoor.

– Aşa e, dar mai este vorba şi despre Târguială, opină Harine accentuând ultimul cuvânt prin tonul folosit. Profeţia Jendai spune că ne vei duce spre glorie şi că vom fi stăpâni peste toate mările din lume. Aşa cum noi îţi oferim ceva, la fel şi tu trebuie să ne oferi nouă. Dacă nu voi face o Târguială bună, Nesta mă va atârna goală de glezne de catarg şi-i va chema pe Primii Doisprezece ai Clanului Shodein ca să numească o altă Stăpână a Valurilor.

O expresie de groază cumplită apăru pe faţa ei atunci când rosti aceste cuvinte şi ochii îi deveneau din ce în ce mai mari cu fiecare cuvânt. Călăuza Vânturilor a ei se chiorî la ea, iar Derah şi Taval se străduiau din răsputeri să n-o facă şi priveau cu atâta încordare masa, încât feţele lor păreau gata să se spargă.

Brusc, Rand înţelese. *Ta'veren*. Văzuse efectele, momentele neaşteptate când cel mai puţin probabil lucru se întâmplase, deoarece se aflase în apropiere, însă nu ştiuse niciodată ce se

întâmplase decât după ce totul luase sfârşit. Relaxându-şi picioarele, îşi rezemă braţele pe masă.

– Cei din clanul Atha'an Miere mă vor sluji, Harine. Asta e oferta.

– Da, te vom sluji, dar...

Harine îşi împinse puţin scaunul în spate, vărsând ceaiul.

– Ce-mi faceţi, Aes Sedai? strigă ea, tremurând. Asta nu-i o târguială cinstită!

– Nu facem nimic, răspunse Merana pe un ton calm, reuşind chiar să înghită o gură de ceai fără să nu se strâmbe.

– Vă aflaţi în prezenţa Dragonului Renăscut, adăugă Rafela punându-şi un deget pe obrazu-i durduliu. E Coramoor, cel pe care profeţia voastră vă îndeamnă să-l slujiţi, dacă nu mă înşel. Spuneai că vorbeşti în numele Stăpânei Corăbiilor. Asta înseamnă că vorbele tale constrâng neamul Atha'an Miere?

– Da, şopti Harine cu o voce răguşită, lăsându-se încet pe spătarul scaunului. Vorbele mele constrâng toate vasele şi pe Stăpâna Corăbiilor deopotrivă.

Era imposibil ca vreunul din neamul Oamenilor Mării să păleasca la faţă, şi totuşi, ea fu cât pe ce atunci când îl privi îndelung pe Rand.

El îi zâmbi lui Min, ca să savureze cu ea acel moment. În sfârşit, un neam îl va urma fără să se împotrivească la fiecare pas sau fără să se scindeze precum Aielii. Poate că Min credea că el avea nevoie de ajutorul ei ca să pecetluiască lucrurile sau poate o fi fost *ta'veren*. Ea se aplecă înspre Harine.

– Vei fi pedepsită pentru ce se va întâmpla aici astăzi, dar nu atât de aspru pe cât te temi, cred. Măcar vei fi Stăpâna Corăbiilor pentru o zi.

Harine o privi încruntată, apoi îi aruncă o privire Călăuzei Vânturilor a ei.

– Ea nu este Aes Sedai, zise Shalon, iar Harine părea a fi atât uşurată, cât şi dezamăgită.

– În urmă cu câţiva ani, începu Rafela, am auzit povestindu-se despre o fată cu abilităţi extraordinare de a prevedea lucruri. Tu eşti aceea, Min?

Min se strâmbă în cană, pe urmă încuviinţă din cap fără tragere de inimă. Ea spunea mereu: cu cât ştiau mai mulţi oameni despre înzestrarea ei, cu atât va fi mai rău. Privind peste masă la femeile Aes Sedai, oftă. Rafela doar consimţi din cap, însă Merana se holba

la ea cu ochii ei căprui şi avizi, sub o mască a seninătăţii. Fără îndoială că abia aştepta s-o încolţească pe Min cât mai repede cu putinţă, ca să afle ce însemna acea înzestrare şi cum funcţiona şi negreşit că Min se aştepta ca ea să facă asta. Rand simţi că-l străbate un val de iritare; ea ar fi trebuit să ştie că el avea s-o apere de orice curios. Îl inundară un val de iritare şi unul de căldură că putea să facă măcar asta pentru ea.

– Poţi avea încredere în ceea ce afirmă Min, Harine. Se spune că ceea ce vede ea se adevereşte mereu. Şi chiar dacă nu-şi dă seama, a mai văzut şi altceva, adăugă Rafela înclinându-şi într-o parte capul rotund, iar pe buze îi apăru un zâmbet. Dacă vei fi pedepsită pentru ce se va întâmpla aici, înseamnă că vei fi de acord cu tot ceea ce va dori Coramoor.

– Şi dacă nu voi fi de acord cu nimic? se răsti Harine. Dacă nu voi face nicio Târguială...

Ea îşi încleştă pumnii pe masă. Recunoscuse deja că era nevoită să facă o Târguială. Recunoscuse deja că Oamenii Mării îl vor sluji.

– Ceea ce vă cer nu este necinstit, preciză Rand, care se gândise la asta încă din clipa în care se hotărâse să vină. Când voi avea nevoie de vase pentru oameni sau provizii, Oamenii Mării le vor pune la dispoziţie. Vreau să ştiu ce se petrece în Tarabon şi în Arad Doman, şi în ţinuturile dintre ele. Căpitanii vaselor voastre pot afla – vor afla – ce vreau să ştiu; vor primi ajutor din Tanchico şi din Bandar Eban, precum şi din sute de sate pescăreşti şi alte oraşe. Vasele voastre pot ajunge în larg, mai departe decât oricare altele. Oamenii Mării vor veghea apele Oceanului Aryth cât mai departe înspre apus. Există un neam, Seanchan, care trăieşte dincolo de Oceanul Aryth. Într-o bună zi, aceştia vor încerca să ne cucerească. Oamenii Mării mă vor înştiinţa de venirea lor.

– Ceri mult, bombăni cu amărăciune Harine. Ştim despre existenţa acestor Seanchani, care vin de pe Insulele Morţilor, pare-se, de unde nu s-a mai întors niciun vas. Unele dintre ambarcaţiunile noastre s-au întâlnit cu ale lor. Ei folosesc Puterea drept armă. Ceri mai mult decât îţi dai seama, Coramoor, zise ea şi pentru prima oară nu şovăi când rosti acest nume. Un rău întunecat s-a pogorât peste Oceanul Aryth. Au trecut luni bune de când nu s-a mai întors de-acolo niciun vas al nostru. Vasele care navighează înspre apus dispar.

Rand se înfioră. Întoarse în mâini Sceptrul Dragonului, făurit dintr-un fragment de suliţă seanchană. Oare era posibil ca ei să se

fi întors deja? Mai fuseseră alungaţi odată, la Falme. Rand purta la el vârful de suliţă ca să nu uite că existau mai mulţi duşmani în lume decât cei pe care-i vedea, dar fusese convins că neamul Seanchan va avea nevoie de ani întregi ca să-şi revină după înfrângerea suferită, azvârliţi în mare de Dragonul Renăscut şi eroii morţi rechemaţi de Cornul lui Valere. Oare Cornul se afla tot în Turnul Alb? Ştia că fusese dus acolo.

Brusc, simţi că nu mai suportă spaţiul strâmt al cabinei. Începu să smucească de încuietoarea de pe braţul scaunului, care se încăpăţâna să se deschidă. Apucând de lemnul fin, smulse braţul scaunului dintr-o mişcare convulsivă.

– Am convenit ca Oamenii Mării să mă slujească, spuse el, ridicându-se de pe scaun.

Tavanul jos îl făcea să se aplece ameninţător peste masă. Cabina părea, într-adevăr, mică.

– Dacă nu mai aveţi nimic de adăugat la Târguială, Merana şi Rafela vor pecetlui lucrurile cu voi.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, el o luă în grabă spre uşă, unde Dashiva părea să bombănească din nou.

Merana îl prinse din urmă, îl apucă de mânecă şi-i vorbi cu blândeţe şi în şoaptă:

– Seniore Dragon, ar fi mai bine dacă ai rămâne. Ai văzut ce s-a întâmplat când te-ai comportat ca un *ta'veren*. Cu tine de faţă, cred că ea va continua să dezvăluie ceea ce doreşte să ascundă şi va accepta înainte ca noi să-i oferim ceva.

– Eşti din Ajah Cenuşie, îi zise el cu asprime. Negociază! Dashiva, vino cu mine!

Când ieşi pe punte, el trase aer în piept de câteva ori. Cerul senin era deschis deasupra capului. Deschis.

Avu nevoie de o clipă ca să le observe pe Bera şi pe celelalte două surori, care-i aruncau priviri întrebătoare. Flinn şi Narishma supravegheau vasul şi malurile râului, pe unul aflându-se oraşul, iar pe celălalt, grânarele pe jumătate reconstruite. Mijlocul râului era un loc vulnerabil pentru un vas dacă unul dintre Rătăciţi s-ar fi hotărât să atace. Că veni vorba, peste tot păştea primejdia. Rand nu reuşea să înţeleagă de ce unul dintre ei nu încercase măcar să distrugă Palatul Soarelui.

Când Min îl luă de braţ, el tresări.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te las.

– Nu-i nimic, râse ea. Merana s-a pus deja pe treabă. Cred că are de gând să obţină de la Harine cea mai bună bluză a ei, poate şi pe a doua cea mai bună. Stăpâna Valurilor din Togara arăta ca un iepure încolţit de doi dihori.

Rand încuviinţă din cap. Oamenii Mării erau ai lui, sau pe punctul de a fi ai lui. Ce importanţă avea dacă, într-adevăr, Cornul lui Valere era în Turnul Alb? El era *ta'veren*. El era Dragonul Renăscut şi Coramoor. Soarele auriu nu ajunsese încă sus pe cer, la amiază.

– Este încă devreme, Min.

El putea face orice.

– Ai vrea să mă vezi cum le pun la punct pe rebele? Pun pariu pe o mie de coroane că vor fi ale mele până la apus.

CAPITOLUL 35

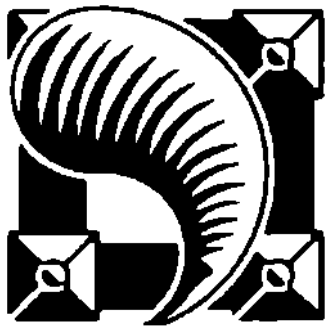

În pădure

Min şedea turceşte pe patul lui Rand şi-l privea cum scotocea, îmbrăcat doar în cămaşă, printre vestoanele din dulapul uriaş, incrustat cu fildeş. Cum putea dormi în odaia aceea, cu atâta mobilă masivă şi neagră în jurul lui?! Se gândea absentă să golească odaia şi să aducă altă mobilă cu ornamente sculptate, aşa cum văzuse în Caemlyn, draperii în nuanţe deschise şi aşternuturi pe care el să le găsească mai puţin apăsătoare. Era ciudat, fiindcă pe ea n-o interesase niciodată mobila sau aşternuturile. Acea tapiserie care înfăţişa o scenă de luptă, cu un spadasin singur, încolţit de duşmani şi gata să fie înfrânt trebuia, cu siguranţă, să dispară. În majoritatea timpului însă, ea doar îl privea.

Ochii lui albaştri erau pătrunzători în acea dimineaţă, iar cămaşa albă ca zăpada se întinse pe spatele lui lat atunci când se strădui să ajungă mai adânc în interiorul dulapului. Avea picioare frumoase şi gambe minunate, al căror contur se vedea prin pantalonii negri şi strâmţi. Cizmele îi erau rulate în jos. Uneori, se încrunta şi-şi trecea degetele prin părul roşcat-închis. Oricând l-ar fi pieptănat, tot rebel era. Întotdeauna se cârlionţa în jurul urechilor şi la ceafă. Ea nu se număra printre acele femei care-şi aşterneau atât inteligenţa, cât şi inima la picioarele unui bărbat.

Doar că, uneori, îi era mai greu să gândească limpede în prezența lui. Atâta tot.

Hainele din mătase brodată erau scoase din dulap una după alta și aruncate pe jos, peste cea pe care o purtase pe vasul Oamenilor Mării. Oare negocierile ar fi decurs la fel de bine și fără prezența lui ca *ta'veren*? Măcar dacă ea ar avea o viziune cu adevărat utilă. Ca de obicei, vedea imaginile și aurele colorate care pâlpâiau în jurul lui, majoritatea dispărând prea repede ca să le poată discerne; toată, în afară de una care-i păru neimportantă în acel moment. Acea viziune apărea și dispărea de sute de ori pe zi și, de fiecare dată când fie Mat, fie Perrin erau prezenți, îi includea și pe ei, uneori chiar și pe alții. Deasupra lui plutea o umbră vastă, înghițind mii și mii de luminițe ca niște licurici, izbindu-se de ea în încercarea de a umple întunericul. În acea zi, licuricii erau cu zecile de mii, dar și umbra părea mai întinsă. Cumva, acea viziune reprezenta lupta lui împotriva Umbrei, doar că el nu-și dorea să cunoască deznodământul. Deși nu putea afirma cu certitudine, umbra părea să iasă mereu învingătoare, într-un fel sau altul. Răsuflă ușurată când imaginea dispăru.

Un sentiment de vină o făcu să se foiască pe cuvertură. Când o întrebase ce viziuni îi ascundea, ceea ce-i răspunse nu era tocmai o minciună. La ce bun să-i dezvăluie că el va eșua mai mult ca sigur fără o femeie care era moartă și dispărută? Și așa el se întrista prea repede. Trebuia să-l înveselească, să-l facă să-și amintească să râdă. Doar că...

– Nu cred că e o idee bună, Rand.

Poate că a greșit zicând asta. Bărbații erau niște ființe ciudate; la un moment dat păreau să accepte un sfat, iar în clipa următoare făceau fix pe dos. Făceau pe dos în mod voit, pare-se. Însă, dintr-un motiv sau altul, ea simțea nevoia... să-l protejeze pe acel uriaș, care, probabil, ar fi ridicat-o cu ușurință într-o mână. Și asta fără să conducă Puterea.

– Este o idee minunată, replică el, aruncând pe jos o haină albastră cu broderie argintie. Sunt *ta'veren*, iar ziua de azi pare să-mi fie favorabilă.

O haină verde cu broderie aurie ajunse și ea pe jos.

– Ai prefera să-mi aduci din nou alinare?

El încremeni și se holbă la ea, cu o haină roșie cusută cu fire argintii atârnându-i în mâini. Min nădăjduia să nu se îmbujoreze. Alinare. „De unde a venit ideea asta?", se întrebă ea în tăcere.

Mătuşile care o crescuseră erau femei blânde şi inimoase, dar ţineau foarte mult la comportamentul cuviincios. Ele nu fuseseră de acord ca ea să poarte pantaloni sau să lucreze în grajduri, lucrul pe care-l iubea cel mai mult, deoarece aşa putea fi aproape de cai. Nici nu încăpea îndoială ce ar fi crezut despre *alinare*, alături de un bărbat cu care nu era căsătorită. Dacă ele ar fi aflat, ar fi bătut drumul din Baerlon până acolo doar ca s-o jupoaie de vie. Şi pe el, firește.

– Trebuie... trebuie să merg mai departe atât timp cât sunt sigur că lucrurile vor funcţiona, adăugă el încet, apoi se întoarse destul de repede la dulap. Asta e potrivită! exclamă Rand, scoţând la iveală o haină simplă din lână verde. Nici nu ştiam că era aici.

Era haina pe care o purtase când se întorsese de la fântânile din Dumai. Ea văzu cum îi tremurau mâinile, amintindu-şi. Încercând să pară netulburată, coborî de pe pat şi se duse să-l îmbrăţişeze, strivind haina între ei când îşi aşeză capul pe pieptul lui.

– Te iubesc, zise ea, simplu.

Simţea prin cămaşă cicatricea rotundă, pe jumătate vindecată, din partea lui stângă. Îşi amintea când al'Thor se pricopsise cu ea de parcă ar fi fost ieri. Atunci fusese prima oară când îl ţinuse în braţe, în vreme ce el zăcea inconştient, cât pe ce să moară.

Mâinile lui îi atinseră spatele, strângând-o tare, lăsând-o fără aer, dar pe urmă şi le retrase, spre dezamăgirea ei. Lui Min i se păru că el bombănise ceva ce semăna cu „nu-i cinstit". Oare se gândea la Oamenii Mării în timp ce ea îl îmbrăţişa? Ar trebui, de fapt. Deşi Merana era Cenuşie, se spunea că Oamenii Mării îi puteau da bătăi de cap unui domani. El ar trebui să se gândească, însă... Ei îi venea să-i tragă un picior în gleznă. El o îndepărtă cu blândeţe şi îmbrăcă haina.

– Rand, rosti ea cu fermitate în glas, nu poţi fi sigur că va avea vreun efect, doar pentru că s-a întâmplat aşa cu Harine. Dacă faptul că eşti *ta'veren* ar fi afectat totul, i-ai fi avut deja la picioarele tale pe domnitori şi pe Mantiile Albe.

– Sunt Dragonul Renăscut şi azi pot face orice, spuse el cu trufie.

Luându-şi centironul, şi-l legă în jurul taliei. Catarama era simplă, din alamă. Dragonul poleit se afla pe pat. Mănuşile subţiri din piele neagră acoperiră capetele aurii ale dragonilor de pe interiorul braţelor şi stârcii incrustaţi în palmă.

– Dar nu-i semăn, nu-i aşa? zâmbi el desfăcându-şi braţele. Nu vor şti decât atunci când va fi prea târziu.

Ea fu cât pe ce să-şi arunce mâinile în aer.

– Nu prea semeni nici cu un nerod.

N-avea decât să înţeleagă ce voia. Nerodul se uită la ea chiorâş, nesigur pe el.

– Rand, de îndată ce-i vor vedea pe Aieli, fie o vor lua la fugă, fie vor începe lupta. Dacă nu vrei să le iei cu tine pe Aes Sedai, măcar ia-i pe acei *asha'mani*. O singură săgeată şi s-a zis cu tine, fie că eşti Dragonul Renăscut sau un păstor!

– Dar *sunt* Dragonul Renăscut, Min, zise el pe un ton serios. Şi *ta'veren*. Vom merge singuri, doar tu şi cu mine. Asta dacă mai vrei să mă însoţeşti.

– Nu pleci nicăieri fără mine, Rand al'Thor!

Ea se abţinu să-i spună că se va poticni dacă o va face. Acea euforie de care era cuprins era aproape la fel de gravă ca şi întunericul în care se cufundase.

– Nanderei nu-i va plăcea asta.

Ea nu ştia ce se petrecea mai exact între el şi Fecioare – ceva foarte special, din câte îşi dăduse seama –, totuşi orice speranţă ca atenţionarea ei să-l oprească dispăru atunci când el rânji ca un băieţaş abia scăpat de sub aripa protectoare a mamei lui.

– Nu va şti, Min, o asigură el cu o strălucire în ochi! Fac asta mereu, iar ele nu află.

El îşi întinse o mână, aşteptându-se ca ea să se supună.

N-avea de ales decât să-şi netezească haina verde, să arunce o privire în oglindă ca să-şi verifice părul şi să-l ia de mână. Min *era* prea nerăbdătoare să i se supună chiar şi la un semn al lui. Voia doar să facă în aşa fel încât el să nu-şi dea seama.

Când ieşiră în anticameră, el deschise o poartă deasupra Soarelui Răsare incrustat în pardoseală, iar ea îl lăsă s-o conducă pe un deal împădurit, unde pământul era acoperit cu o pătură de frunze moarte. O pasăre brăzdă văzduhul, bătând din aripile-i roşii. O veveriţă îşi făcu apariţia pe o ramură şi chiţăi la ei, etalându-şi coada stufoasă cu vârful alb.

Nu era pădurea de lângă Baerlon pe care şi-o amintea ea. Nu existau prea multe păduri adevărate în apropierea oraşului Cairhien. Cei mai mulţi copaci se aflau la trei sau patru, sau chiar zece metri depărtare unul de altul, ferigi înalte şi pini, stejari încă şi mai înalţi şi copaci pe care ea nu-i cunoştea, toţi împânzeau platoul

pe care se afla împreună cu Rand şi urcau pe o pantă care începea doar la câţiva metri mai încolo. Până şi arbuştii păreau mai subţiri decât acasă, iar tufişurile, plantele căţărătoare şi mărăcinii crescuseră în pâlcuri, cu toate că unii dintre ei nu erau prea mici. Totul era maroniu şi uscat. Ea îşi scoase batista dantelată din mânecă şi începu să-şi tamponeze sudoarea de pe faţă.

– Încotro o luăm? întrebă ea.

După poziţia soarelui, nordul se afla dincolo de pantă, direcţia pe care ar fi ales-o ea. Oraşul ar trebui să se afle la vreo zece kilometri în direcţia aceea. Cu puţin noroc, ar putea face cale întoarsă fără să întâlnească pe nimeni. Şi mai bine încă, având în vedere cizmele ei cu tocuri şi terenul accidentat, ca să nu mai pomenim de arşiţă, Rand ar putea decide să renunţe şi să deschidă o altă poartă prin care să se întoarcă în Palatul Soarelui. Odăile Palatului erau răcoroase în comparaţie cu ce era afară.

Înainte ca el să apuce să răspundă, trosnetul ramurilor şi foşnetul frunzelor anunţau venirea cuiva. Călăreţul care-şi făcu apariţia pe un jugan cenuşiu cu picioare lungi, căpăstru şi hăţuri cu franjuri colorate era o femeie cairhieană. Aceasta era scundă şi suplă şi purta o rochie de călărie de mătase albastru-închis, cu dungi orizontale roşii şi albe care porneau de la gât şi până sub genunchi. În ciuda broboanelor de transpiraţie de pe faţă, afişa o frumuseţe palidă şi în ochii ei negri te puteai pierde. Pe frunte i se odihnea o nestemată mică şi verde, atârnând de un lanţ fin din aur legat în părul negru care-i cădea în cascadă pe umeri.

Lui Min i se tăie răsuflarea, dar nu din pricina arbaletei de vânătoare pe care femeia o ţinea ridicată într-o mână acoperită cu o mănuşă verde. Pentru o clipă, i se păru că o vede pe Moiraine. Totuşi...

– Nu-mi amintesc să vă fi văzut în tabără, rosti femeia cu o voce guturală, aproape sugrumată.

Vocea lui Moiraine ar fi fost cristalină. Intrusa coborî arbaleta cu un aer degajat, până la nivelul pieptului lui Rand.

El o ignoră.

– Mă gândeam că mi-ar plăcea să arunc un ochi prin tabăra voastră, spuse el, înclinând uşor din cap. Sunteţi Domniţa Caraline Damodred, dacă nu mă înşel?

Femeia zveltă înclină din cap, confirmându-şi numele.

Min oftă dezamăgită, însă nu era ca şi când s-ar fi aşteptat, într-adevăr, ca Moiraine să fie în viaţă. Viziunea cu Moiraine

fusese singura în privinţa căreia se înşelase. Dar Caraline Damodred în carne şi oase, una dintre şefele rebeliunii împotriva lui Rand din Cairhien şi pretendentă la Tronul Soarelui... El trăgea toate iţele Pânzei în jurul lui, ca s-o facă să apară.

Domniţa Caraline ridică încet arbaleta într-o parte. Coarda plesni zgomotos când săgeata ţâşni în aer.

– Mă îndoiesc că vreuna ţi-ar putea face vreun rău, preciză ea, apropiindu-şi încet juganul de ei, şi n-aş vrea să crezi că te ameninţ în vreun fel.

Femeia se uită o singură dată la Min – doar o privire din cap şi până în picioare, deşi Min era convinsă că fusese spionată –, dar, în afară de asta, Domniţa Caraline îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Rand. Ea trase de hăţuri când ajunse la vreo doi metri faţă de ei, suficient de departe ca să poată da pinteni calului în cazul în care Rand ar fi vrut să se apropie prea mult.

– Îmi vine în minte un singur bărbat cu ochi cenuşii, de statura ta, care şi-ar putea face apariţia din neant, doar dacă nu eşti vreun Aiel deghizat. Poate eşti suficient de bun să-mi spui numele tău?

– Sunt Dragonul Renăscut, răspunse Rand, la fel de arogant cum fusese cu Oamenii Mării.

Chiar dacă ar fi recunoscut un *ta'veren* care ţesea Pânza, femeia nu trădă niciun semn.

În loc să sară din şa şi să îngenuncheze în faţa lui, ea doar încuviinţă din cap şi-şi ţuguie buzele.

– Am auzit atât de multe despre tine! Că te-ai dus la Turn ca să juri supunere oarbă Înscăunatei. Că ai vrut să-i oferi Tronul Soarelui lui Elayne Trakand. Am mai auzit şi că le-ai ucis pe Elayne şi pe mama acesteia.

– Nu mă supun nimănui, rosti cu asprime Rand, zgâindu-se la ea cu nişte ochi atât de înfricoşători, încât ar fi smuls-o din şa de unul singur. Elayne e în drum spre Caemlyn chiar în acest moment, ca să urce pe tronul Andorului. Pe urmă, va avea şi tronul din Cairhien.

Min se cutremură. Chiar era nevoie să se comporte ca un cocoş care se umflă în pene? Nădăjduise că el se calmase după episodul cu Oamenii Mării.

Domniţa Caraline îşi aşeză arbaleta peste şa, trecându-şi mâna peste ea. Oare regreta acea săgeată irosită?

– Aş putea accepta ca verişoara mea mai tânără să urce pe tron – mai bine ea decât alţii –, totuşi...

Acei ochi mari şi negri care păruseră atât de lichizi deveniră brusc de piatră.

– ... nu sunt sigură că-ţi pot îngădui să intri în oraşul Cairhien şi nu vorbesc doar despre schimbările pe care le aduci legilor şi obiceiurilor. Se pare că... schimbi soarta prin simpla ta prezenţă. De când ai venit, în fiecare zi mor oameni în accidente atât de ciudate, încât nimănui nu-i vine a crede. Atât de mulţi soţi îşi abandonează soţiile şi soţiile, soţii, că nimeni nu mai comentează nimic despre asta. Vei distruge oraşul Cairhien dacă vei rămâne aici.

– Echilibru, interveni brusc Min.

Faţa lui Rand era atât de întunecată, încât părea gata să explodeze. Poate că făcuse bine că venise, la urma urmei. Cu siguranţă, n-avea rost să-l lase să irosească întâlnirea aceea dintr-un acces de furie. Ea nu-i oferi niciunuia şansa să vorbească.

– Există întotdeauna un echilibru între bine şi rău. Aşa funcţionează Pânza. Nici măcar el nu poate schimba asta. Aşa cum noaptea echilibrează ziua, tot aşa şi binele echilibrează răul. De la venirea lui, în oraş nu s-a născut mort niciun copil, nici măcar unul cu malformaţii. Există mai multe mariaje în unele zile decât obişnuiau să fie într-o săptămână şi, pentru fiecare bărbat care moare sufocat cu o pană, există o femeie care se rostogoleşte trei etaje pe scări şi, în loc să-şi frângă gâtul, se ridică în picioare fără nicio vânătaie. Numeşte răul şi poţi arăta înspre bine. Pentru ca Roata să se învârtă e nevoie de echilibru, iar el nu face decât să sporească şansele a ceea ce s-ar fi putut întâmpla oricum în natură.

Min se îmbujoră brusc, când îşi dădu seama că amândoi o priveau. Se holbau la ea, mai degrabă.

– Echilibru? îngână Rand, ridicând din sprâncene.

– Am citit unele dintre cărţile Jupânului Fel, răspunse ea încet.

Min nu voia să creadă cineva că se dădea drept filosof. Domniţa Caraline zâmbi din şaua înaltă, jucându-se cu hăţurile. Femeia *râdea* de ea. Îi va da ea motive de râs acestei femei!

Dintr-odată, un jugan înalt şi negru, ce semăna cu un cal de luptă, se apropie despicând tufărişul. Era călărit de un bărbat trecut de vârsta mijlocie, tuns scurt şi cu barba ascuţită. În ciuda hainei lui galbene tairene, cu mâneci bufante şi dungi din satin verde, ochii lui incredibil de albaştri priveau de pe faţa-i umedă şi întunecată precum două safire şlefuite. Nu era neapărat un bărbat chipeş, însă acei ochi compensau un nas prea lung. Într-o mână,

acoperită cu o mănuşă neagră din piele, ţinea o arbaletă, iar cu cealaltă flutura o săgeată cu vârful ascuţit.

– Asta a trecut la câţiva centimetri de faţa mea, Caraline, şi-ţi poartă semnătura! Doar pentru că nu suntem la vânătoare nu înseamnă că...

În acel moment el îi observă pe Rand şi pe Min şi-şi coborî arbaleta înspre ei.

– S-au rătăcit cumva, Caraline, sau ai dat peste nişte iscoade din oraş? Nici nu mi-am închipuit că al'Thor o să ne lase să stăm aici nestingheriţi.

Alţi câţiva călăreţi îşi făcură apariţia în spatele lui, bărbaţi asudaţi în haine cu mâneci bufante şi dungi din satin şi femei transpirate, în rochii de călărie, cu gulere mari din dantelă groasă. Toţi înarmaţi cu arbalete. Ultimii dintre aceşti călăreţi abia se opriră, caii bătând din picioare şi scuturându-şi coamele, înainte ca de două ori mai mulţi călăreţi să-şi facă apariţia dintre tufişuri dintr-o altă direcţie şi să se oprească lângă Caraline. Erau femei şi bărbaţi zvelţi, cu tenul deschis la culoare, îmbrăcaţi în veşminte negre şi dungi colorate sub talie. Servitorii îşi făcură apariţia pe jos, gâfâind din cauza căldurii, bărbaţi care jupuiau şi cărau vânatul doborât. Părea prea puţin important că fiecare dintre ei avea câte un cuţit de jupuit la cingătoare. Min înghiţi în sec şi, fără să-şi dea seama, începu să-şi tamponeze obrajii cu batista mai viguros ca înainte. Dacă vreunul dintre ei îl va recunoaşte pe Rand înainte ca el să îşi dea seama...

– Nu sunt iscoade, Darlin, răspunse Domniţa Caraline fără ezitare, întorcându-şi calul cu faţa la tairenii nou-veniţi.

Înalt Seniorul Darlin Sisnera! Mai trebuia să-şi facă apariţia şi Seniorul Toram Riatin. Min şi-ar fi dorit ca *ta'veren*-ul lui Rand să nu mai tragă atât de mult de Pânză.

– Un văr şi soţia lui au venit din Andor să mă vadă, continuă Caraline. Daţi-mi voie să vi-i prezint pe Tomas Trakand – dintr-o ramură inferioară a Casei – şi pe soţia lui, Jaisi.

Min abia se abţinu să nu-i arunce o privire duşmănoasă. Singura Jaisi pe care o cunoscuse vreodată ajunsese o hodoroagă înainte să împlinească vârsta de douăzeci de ani şi o acriturâ, şi o isterică până în măduva oaselor.

Darlin îşi întoarse din nou privirea către Rand, zăbovind o clipă asupra lui Min. El îşi coborî arbaleta şi înclină din cap,

aproape imperceptibil, aşa cum l-ar fi salutat un Înalt Senior din Tear pe un nobil de rang inferior.

– Fii bine-venit, Seniore Tomas! Doar un om curajos poate să ni se alăture în împrejurările date. Al'Thor poate să-i asmută pe sălbatici împotriva noastră oricând.

Domniţa Caraline îi aruncă o privire exasperată, însă el se prefăcu că n-o observă.

Cu toate astea, bărbatul văzu că Rand îl salută în acelaşi mod; el dădu din cap şi se încruntă. O femeie oacheşă şi frumoasă, din alaiul lui, bombăni furioasă – avea o faţă lungă şi aspră, obişnuită să afişeze furia –, iar un individ vârtos, încruntându-se şi asudând într-o haină de un verde-deschis cu dungi roşii, îşi mână calul câţiva paşi mai în faţă ca şi când ar fi vrut să-l doboare pe Rand.

– Roate ţese cum vrea ea, zise Rand pe un ton rece, ca şi când n-ar fi observat nimic.

Dragonul Renăscut pentru... Dragonul Renăscut pentru aproape toată lumea, asta era. Aroganţă de nedescris.

– Nu se întâmplă mare lucru din ce ne aşteptăm. De pildă, am auzit că sunteţi în Tear, în Haddon Mirk.

Min şi-ar fi dorit să fi îndrăznit să vorbească, să fi îndrăznit să-i spună ceva ca să-l liniştească, dar se mulţumi să-i mângâie braţul. Ca într-o doară. O soţie – iată un cuvânt care, brusc, avea noimă – care-şi mângâia leneş soţul. Încă un cuvânt care avea noimă. Lumină, era greu să fii drept! Nu era deloc *drept* să fii drept.

– Înalt Seniorul Darlin a venit de curând cu barca mare, însoţit de câţiva prieteni apropiaţi, Tomas.

Glasul gutural al lui Caraline nu se schimbă nicio clipă, dar juganul său se cabră brusc, fără îndoială, primise un călcâi. Prefăcându-se că-şi recapătă echilibrul, ea se întoarse cu spatele la Darlin şi-i aruncă lui Rand o privire încruntată, prevenitoare.

– Nu-l necăji pe Înaltul Senior, Tomas.

– Nu mă deranjează, Caraline, spuse Darlin, atârnându-şi arbaleta de şa, apoi îşi aduse calul mai aproape şi-şi odihni braţul pe partea din faţă a şeii, care era mai înaltă. Omul trebuie să ştie în ce se vâră. Poate-ai auzit zvonurile cum că al'Thor s-a dus în Turn, Tomas. Am venit pentru că femeile Aes Sedai mi s-au adresat în urmă cu câteva luni, sugerând că s-ar putea întâmpla una ca asta, iar verişoara dumitale m-a informat că a primit aceleaşi veşti. Ne-am gândit că ar fi posibil s-o aşezăm pe Tronul Soarelui înainte să-l ia Colavaere. Al'Thor nu-i prost, nici n-am crezut asta. Dacă

mă întrebi, cred că a jucat Turnul pe degete. Colavaere a fost spânzurată, iar el se află la adăpostul zidurilor oraşului Cairhien – fără nicio oprelişte din partea femeilor Aes Sedai, pun rămăşag, indiferent ce spun zvonurile – şi, până când vom găsi o cale să ne salvăm, stăm în palma lui, aşteptând să ne strivească în pumn.

– Ai venit cu un vas, zise Rand simplu. Un vas te poate duce înapoi.

Dintr-odată, Min îşi dădu seama că el o bătea uşor pe mâna cu care-l ţinea de braţ. Încerca s-o liniştească!

Tresărind, Darlin îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Multe femei ar fi uitat de nasul lui în favoarea acelor ochi şi a acelui râset.

– Aşa va fi, Tomas, dar am cerut-o pe verişoara ta în căsătorie. Că va spune da sau nu, nu-mi pot abandona posibila soţie şi s-o las la mila Aielilor. În plus, ea nu vrea să plece.

Caraline Damodred se îndreptă în şa, cu o expresie rece întipărită pe faţă, care o întrecea chiar şi pe cea a femeilor Aes Sedai. Însă, brusc, aure roşii şi albe îi învăluiră pe ea şi pe Darlin, iar Min ştiu. Deşi culorile nu păreau să aibă niciodată importanţă, ea ştiu că Darlin şi Caraline se vor căsători – după ce ea îl va lăsa să se perpelească puţin. Mai mult, Min văzu dintr-odată o coroană pe capul lui Darlin, un cerc simplu din aur, cu o sabie uşor curbată chiar deasupra sprâncenelor. Era coroana de rege pe care acesta o va purta într-o bună zi, cu toate că ea nu ştia al cărei ţări va fi rege Darlin. Tear avea Înalţi Seniori în loc de rege.

Imaginea şi aurele dispărură când Darlin îşi întoarse calul ca să ajungă cu faţa la Caraline.

– Azi n-am vânat nimic. Toram s-a întors în tabără. Aş sugera să facem şi noi la fel, propuse el cercetând repede cu ochii lui albaştri copacii din jur. Se pare că vărul tău şi soţia lui şi-au pierdut caii. O să se rătăcească, într-un moment de neatenţie, adăugă el, adresându-i-se lui Rand, pe un ton blând, ştiind prea bine că ei n-aveau cai. Sunt convins că Rovair şi Ines vor renunţa la caii lor. O plimbare prin natură le va face bine.

Bărbatul vârtos, în haină cu dungi roşii, descălecă imediat de pe murgul înalt, adresându-i un zâmbet flatant lui Darlin şi unul mai puţin cald, dar la fel de mieros, lui Rand. Femeia cu faţa aspră descălecă ţeapănă de pe iapa ei argintie o clipă mai târziu. Nu părea încântată.

Nici Min.

– Vrei să mergem în tabăra lor? îl întrebă ea în şoaptă pe Rand în timp ce o conducea la cai. Ai înnebunit? adăugă ea fără să gândească.

– Încă nu, răspunse el cu blândeţe, atingându-i vârful nasului cu degetul. Mulţumită ţie, ştiu asta.

O ajută să urce pe spinarea iepei, apoi sări şi el în şaua murgului şi-i dădu pinteni ca să-l aducă lângă Darlin.

Îndreptându-se către miazănoapte şi puţin către apus, peste deal, ei îi lăsară sub copaci pe Rovair şi pe Ines, care se priveau încruntaţi. Când o luară în urma cairhienilor, ceilalţi taireni le strigară râzând să se bucure de plimbare.

Min ar fi vrut să călărească alături de Rand, dar Caraline îi aşeză o mână pe braţ, trăgând-o în spatele celor doi bărbaţi.

– Vreau să văd ce va face, rosti încet Caraline.

„Care din cei doi?", se întrebă Min în gând.

– Eşti ibovnica lui? o întrebă Caraline.

– Da, îi răspunse Min pe un ton sfidător, de îndată ce-şi trase sufletul.

Simţea că îi ardeau obrajii. Femeia încuviinţă din cap, ca şi când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Poate aşa o fi fost, în Cairhien. Uneori, ea înţelegea că rafinamentul cu care se alesese din discuţiile cu oamenii de prin lume era la fel de dens ca şi bluza pe care o purta.

Rand şi Darlin călăreau în faţă, unul lângă celălalt. Bărbatul mai tânăr era cu o jumătate de cap mai înalt decât cel mai în vârstă şi amândoi erau învăluiţi în mândrie ca într-o mantie. Cu toate astea, cei doi dialogau. Nu era uşor să-i auzi, fiindcă bărbaţii vorbeau încet, iar foşnetul frunzelor moarte de sub copitele cailor şi trosnetele ramurilor le înăbuşeau adesea cuvintele. Ţipătul unui şoim din văzduh sau chiţăitul unei veveriţe din copac le acopereau complet. Şi totuşi, se puteau discerne frânturi din discuţie.

– Dacă-mi permiţi să-ţi spun, Tomas, zise Darlin la un moment dat, când începură să coboare primul deal, şi Lumina ştie că nu vreau să par lipsit de respect, eşti norocos că ai o soţie frumoasă. Cu voia Luminii, voi avea şi eu una la fel de frumoasă.

– De ce nu vorbesc despre ceva important? bombăni Caraline.

Min îşi întoarse capul ca să-şi ascundă zâmbetul. Domniţa Caraline nu arăta atât de nemulţumită pe cât părea. Pe Min n-o interesase niciodată dacă cineva o considera sau nu frumoasă. Cel

puţin nu până în momentul în care-l întâlnise pe Rand. Poate că nasul lui Darlin nu era chiar atât de lung.

– I-aş fi îngăduit să ia *Callandorul* din Stâncă, adăugă Darlin mai târziu, în timp ce urcau o pantă cu copaci răzleţi, dar n-am stat cu mâinile în sân atunci când i-a adus pe invadatorii Aieli în Tear.

– Am citit Profeţiile Dragonului, rosti Rand, aplecându-se pe gâtul murgului şi îndemnându-l să meargă mai departe.

Deşi calul avea o înfăţişare lucioasă, nu părea mai cizelat decât stăpânul lui, cel puţin asta bănuia Min.

– Stânca trebuia să cadă înainte ca el să poată lua *Callandorul*, continuă Rand. L-au urmat şi alţi seniori tairenieni, am auzit.

– Se căciulesc şi-i ling cizmele! pufni Darlin. L-aş fi urmat dacă şi-ar fi dorit asta, dacă...

El clătină din cap cu un oftat.

– Prea mulţi „dacă", Tomas. În Tear există o vorbă: „Orice sfadă poate fi dată uitării, însă regii nu uită niciodată". Tear n-a mai avut un rege de la Artur Aripă-de-Şoim, totuşi cred că Dragonul Renăscut se comportă ca un rege. Nu, m-a acuzat de trădare, cum o numeşte el, iar eu trebuie să merg pe drumul pe care l-am ales. Cu voia Luminii, voi vedea un domnitor tairenian stăpân pe pământul lui înainte să mor.

Trebuie să fi fost mâna *ta'veren*-ului, Min ştia. Bărbatul n-ar fi vorbit niciodată astfel cu o persoană abia întâlnită, fie ea şi presupusul văr al lui Caraline Damodred. Dar, oare, ce gândea Rand? Abia aştepta să-i spună despre coroană.

Când ajunseră pe coama acelui munte, dădură peste un grup de suliţaşi, unii cu armuri sau coifuri uzate, însă cei mai mulţi fără niciuna. Aceştia făcură o plecăciune de îndată ce văzură alaiul. Printre copaci, în stânga şi în dreapta, Min zări alte grupuri de santinele. Jos, tabăra se întindea în ceea ce părea a fi un nor permanent de praf, pe o pantă aproape golaşă, într-o vale şi pe panta următorului deal. Cele câteva corturi erau încăpătoare, cu steagul unui nobil atârnând fără vlagă în vârf. Aproape la fel de mulţi cai erau priponiţi unul lângă celălalt şi mii de bărbaţi şi o mână de femei se plimbau printre focurile de tabără şi căruţele cu coviltir. Nimeni nu aclamă atunci când călăreţii pătrunseră în tabără.

Min îi privea cu atenţie peste batista pe care o ţinea la nas ca să nu inhaleze praful, fără să-i pese dacă Domniţa Caraline vedea ce făcea. Feţe abătute şi posace îi urmăreau trecând, oameni care ştiau

că erau prinși în capcană. Pe ici, pe colo, pe capul vreunui bărbat stătea țeapăn coiful unei Case. Însă cei mai mulți păreau să poarte ce găseau, bucăți de armură care de cele mai multe ori nici nu se potriveau. Totuși, foarte mulți, bărbați prea înalți ca să fie cairhieni, purtau haine roșii pe sub platoșele îndoite. Min ochi un dragon alb, aproape șters, cusut pe o mânecă roșie și murdară. Darlin n-ar fi adus decât o mână de oameni cu el pe barca mare cu vâsle, poate nu mai mulți decât cei din grupul de vânătoare. Caraline nu se uita nici într-o parte, nici în cealaltă în timp ce străbăteau călare tabăra, însă, ori de câte ori se apropiau de bărbații aceia în haine roșii, ea strângea din buze.

Darlin descălecă în fața unui cort uriaș, cel mai mare pe care-l văzuse vreodată Min, mai mare decât și-ar fi putut imagina. Era de formă ovală cu dungi roșii care strălucea la lumina soarelui ca mătasea, prevăzut cu nu mai puțin de patru vârfuri conice, înalte, fiecare cu câte un steag al Soarelui-Răsare al Cairhienului, fluturând în briza leneșă, auriu pe un fond albastru. Acordurile de harpă răzbăteau până afară printre murmure precum gâgâitul gâștelor. În timp ce servitorii luau caii, Darlin îi oferi brațul lui Caraline. După un moment lung de șovăire, ea își așeză degetele pe încheietura lui, cu o expresie neutră, și-l lăsă s-o conducă înăuntru.

– Doamna mea soție? șopti Rand cu un zâmbet, întinzându-și brațul.

Min inspiră și-și așeză mâna pe brațul lui. Ar fi preferat să-i tragă una. N-avea niciun drept să facă o glumă din asta. N-avea niciun drept s-o aducă în tabăra aia, *ta'veren* sau nu. Ar putea fi ucis aici, arză-l-ar focul! Dar, oare, lui îi păsa că ea și-ar putea petrece restul vieții plângând? Atinse una dintre clapele dungate când pătrunseră înăuntru și clătină din cap, mirată. *Era* din mătase. Un cort din *mătase*!

Nici nu intrară bine, că-l simți pe Rand încordându-se. Alaiul restrâns al lui Darlin și al lui Caraline se agita în jurul lor, rostind în șoaptă scuze nesincere. Între cei patru stâlpi principali ai cortului stăteau mese lungi, pe căpriori, care gemeau de mâncare și de băutură, așezate pe covoare colorate, în loc de pardoseală. Erau oameni peste tot, nobili cairhieni în haine elegante, câțiva oșteni cu partea din față a capului rasă și pudrată și bărbați de rang înalt, după croiala fină a veșmintelor. Câțiva menestreli se plimbau jucăuș prin mulțime, aleși atât după aerul lor elevat, cât și după harpele lor sculptate și poleite. Cu toate astea, privirea lui Min fu

atrasă de sursa neliniştii lui Rand, cele trei Aes Sedai care vorbeau între ele şi purtând şaluri cu franjuri verzi, galbeni şi cenuşii. În jurul lor apăreau imagini şi culori, care pentru Min n-aveau nicio noimă. Un vârtej în mulţime dezvălui un altul, o femeie cu faţa rotundă şi liniştitoare. Alte imagini, alte culori pasagere, însă Min n-avea nevoie decât de şalul cu franjuri roşii, care-i acoperea braţele durdulii.

Rand îi vârî mâna pe sub braţul lui şi începu să i-o mângâie.

– Nu-ţi face griji, rosti el cu blândeţe. Totul va fi bine.

Ar fi vrut să-l întrebe ce căutau acele femei acolo, dar îi era teamă că el îi va spune.

Darlin şi Caraline se pierduseră în mulţime, împreună cu alaiul lor, dar când un servitor umil, cu dungi roşii, verzi şi albe pe manşetele negre, le întinse lui Rand şi lui Min o tavă pe care se aflau nişte pocaluri din argint, domniţa reapăru, ignorând intervenţia unui individ cu faţa aspră, îmbrăcat în haină roşie. El îi aruncă o privire duşmănoasă când ea luă un pocal de punci de pe tavă şi-i făcu servitorului semn să plece. Lui Min i se tăie răsuflarea când observă aura care apăru brusc în jurul lui, nuanţe vineţii atât de întunecate, încât păreau aproape negre.

– Să nu te încrezi în bărbatul acela, Domniţă Caraline, o atenţionă Min, neputându-se abţine. Va ucide pe oricine crede că-i va sta în cale. Va ucide într-o clipită pe oricine.

Apoi strânse din dinţi, ca să nu spună mai multe.

Caraline privi peste umăr tocmai când bărbatul cu faţa severă se întoarse brusc.

– Aş fi zis că e Daved Hanlon, zise ea pe un ton ironic. Leii lui Albi luptă pentru aur, nu pentru Cairhien, şi pângăresc mai rău decât Aielii. În Andor e prea cald pentru ei, pare-se, rosti ea aceste cuvinte aruncându-i o privire lui Rand. Toram i-a promis mult aur, cred, şi domenii, asta ştiu. Îl cunoşti pe acest bărbat, Jaisi? întrebă ea uitându-se la Min.

„Soţia" lui Rand scutură din cap. Cum să-i explice ce ştia despre Hanlon în acel moment, că va avea conştiinţa încărcată de violuri şi crime pe care le va înfăptui până la moarte? Dacă ar fi ştiut când sau cine... Însă tot ce ştia era că el va comite aceste fapte. Oricum, chiar dacă vorbea despre o viziune, n-o putea schimba niciodată; ceea ce vedea ea că se va întâmpla, indiferent pe cine ar fi avertizat. Uneori, viziunea se adeverea, înainte ca s-o înţeleagă mai bine, doar pentru că lansase un avertisment.

– Am auzit de Leii Albi, spuse Rand cu răceală în glas. Caută-i printre Iscoadele Celui Întunecat şi nu vei fi dezamăgit.

Unii dintre ei fuseseră oştenii lui Gaebril; Min ştia acest lucru şi puţin mai mult, în afară de faptul că Seniorul Gaebril fusese, de fapt, Rahvin. Era de la sine înţeles ca oştenii care-l slujeau pe unul dintre Rătăciţi să le includă şi pe Iscoadele Celui Întunecat.

– Dar el? întrebă Rand, arătând cu capul către un bărbat din partea cealaltă a cortului, a cărui haină lungă şi neagră avea la fel de multe dungi ca şi rochia lui Caraline.

Foarte înalt pentru un cairhien, poate cu un cap mai scund decât Rand, bărbatul era suplu, dar cu umeri laţi, şi uimitor de chipeş. Avea un maxilar puternic şi doar câteva fire albe la tâmple. Totuşi, atenţia lui Min fu atrasă de camaradul acestuia, un individ scund şi sfrijit, cu nas şi urechi mari, îmbrăcat într-o haină de mătase roşie, ce nu-i venea prea bine. Îşi pipăia întruna pumnalul cu lama curbată de la cingătoare, un obiect preţios cu teacă din aur şi mâner incrustat cu un rubin mare, scânteind la lumină. Nu văzu nicio aură în jurul lui. Îi părea oarecum cunoscut. Amândoi se uitau la ea şi la Rand.

– Acela, rosti Caraline cu o voce încordată, este însuşi Seniorul Toram Riatin. Şi însoţitorul de care nu se mai dezlipeşte în ultimele zile, Jupânul Jeraal Mordeth. Un pitic odios. Când îi văd privirea îmi vine să fac o baie. Amândoi mă fac să mă simt murdară, clipi ea, surprinsă de propriile-i cuvinte, dar îşi reveni repede.

Min avea impresia că puţine lucruri reuşeau s-o doboare pe Caraline Damodred. În privinţa asta, domniţa semăna foarte mult cu Moiraine.

– Aş fi cu băgare de seamă dacă aş fi în locul tău, vere Tomas, continuă ea. Chiar dacă ai făcut o minune cu mine sau m-ai prins în unul dintre acele vârtejuri *ta'veren* – şi poate chiar şi în cazul lui Darlin – şi cu toate că nu ştiu unde se va ajunge, nu fac nicio promisiune, pot să afirm că Toram te urăşte cu toată fiinţa. N-a fost aşa de rău înainte să i se alăture Mordeth, dar de când... Toram vrea să atacăm oraşul de îndată, pe timp de noapte. Dacă vei muri, zice el, Aielii vor pleca, însă cred că te vrea mort mai mult decât îşi doreşte tronul.

– Mordeth, zise Rand, aţintindu-şi privirea asupra lui Toram Riatin şi a individului sfrijit. Îl cheamă Padan Fain şi s-a pus o recompensă de o sută de mii de coroane din aur pe capul lui.

Caraline fu cât pe ce să scape pocalul din mână.

– Reginele au fost răscumpărate pe mai puţin. Ce-a făcut?

– Mi-a distrus casa doar pentru că era a mea, răspunse Rand şi expresia de pe faţa lui era încremenită, iar vocea, de gheaţă. I-a adus pe troloci ca să-mi ucidă prietenii, doar pentru că erau prietenii mei. Este o Iscoadă a Celui Întunecat şi, din câte întrevăd, va muri curând.

El rosti aceste ultime cuvinte printre dinţi. Punciul se vărsă pe covor când înclină pocalul din argint pe care-l ţinea în mână.

Lui Min îi părea rău pentru el, pentru durerea lui – aflase ce făcuse Fain în Ţinutul Celor Două Râuri –, dar ea îşi aşeză o mână pe pieptul lui Rand, aproape cuprinsă de panică. Dacă el va ceda în acel moment, dacă va conduce Puterea cu cine ştie câte Aes Sedai prin preajmă...

– Stăpâneşte-te, în numele Luminii, începu ea, apoi se auzi vocea plăcută a unei femei în spatele lor.

– Caraline, n-ai vrea să mă prezinţi prietenului tău cel tânăr şi înalt?

Când privi peste umăr, Min văzu o faţă fără vârstă, cu ochi reci şi păr cenuşiu-închis, strâns într-un coc din care atârnau nişte podoabe mici din aur. Min tuşi, înăbuşindu-şi un ţipăt. Ea crezuse că Domniţa Caraline o ghicise dintr-o privire, dar acei ochi reci păreau să ştie lucruri despre ea pe care ea însăşi le uitase. Zâmbetul femeii Aes Sedai, pe când îşi aranja şalul cu franjuri verzi, nu era nici pe aproape la fel de plăcut ca şi vocea ei.

– Desigur, Cadsuane Sedai, răspunse Caraline tulburată, însă reuşi să-şi stăpânească vocea cu mult înainte să termine cu prezentarea „vărului" şi a „soţiei" acestuia, sosiţi în vizită. Cairhien nu este locul potrivit pentru ei în acest moment, mă tem, adăugă ea, din nou stăpână pe sine, şi zâmbi cu regret că şederea celor doi nu putea fi prelungită. Au fost de acord să-mi asculte sfatul şi să se întoarcă în Andor.

– Chiar aşa? rosti Cadsuane pe un ton sec.

Min se descurajă. Chiar dacă Rand nu vorbise de ea, era limpede, după felul în care-l privea, că femeia îl cunoştea. Mici păsări, Luni şi stele aurii se legănară când ea clătină din cap.

– Mai toţi băieţii învaţă să nu-şi mai vâre degetele în foc atunci când se ard prima oară, Tomas. Alţii iau bătaie la fund ca să înveţe. Mai bine un şezut învineţit decât o mână arsă.

– Ştii prea bine că nu sunt copil, îi replică Rand pe un ton aspru.

– Oare? se prefăcu ea mirată, măsurându-l din priviri din cap până-n picioare. Ei bine, se pare că voi afla cât de curând dacă meriţi sau nu bătaie.

Ochii aceia reci zăboviră o clipă asupra lui Min, apoi asupra Caralinei şi, cu o ultimă smucitură a şalului, Cadsuane se îndepărtă şi se pierdu în mulţime.

Min înghiţi nodul care i se puse în gât şi fu încântată să vadă că şi Caraline făcu la fel, stăpână pe sine sau nu. Rand – nerodul! – se holba după femeia Aes Sedai ca şi când ar fi avut de gând să meargă după ea. De astă dată, Caraline fu cea care-şi aşeză o mână pe pieptul lui.

– Înţeleg că o cunoşti pe Cadsuane, şopti domniţa. Fereşte-te de ea! Până şi celelalte surori o privesc cu teamă şi veneraţie.

Vocea ei guturală deveni gravă.

– Nu ştiu ce se va întâmpla azi, dar, indiferent ce va fi, cred că a sosit vremea să pleci, „Vere Tomas". Acum. Voi trimite cai...

– Acesta este vărul tău, Caraline? se auzi o voce groasă de bărbat, iar Min tresări fără să vrea.

De aproape, Toram Riatin era chiar mai chipeş decât de departe. Avea o frumuseţe masculină care degaja putere şi un aer de cunoscător într-ale celor lumeşti ce ar fi atras-o pe Min dacă l-ar fi cunoscut înaintea lui Rand. Mă rog, tot se simţea atrasă de ele, dar nu atât de mult ca de Rand. Zâmbetul lui era destul de ademenitor.

Privirea lui Toram căzu pe mâna lui Caraline, pe care şi-o ţinea încă pe pieptul lui Rand.

– Domniţa Caraline va fi soţia mea, preciză el cu o voce tărăgănată. Ştiaţi asta?

– Nu spune asta, Toram! îl dojeni Caraline îmbujorându-se. Dacă ţi-am spus că nu voi fi, nu voi fi!

Toram îi zâmbi lui Rand.

– Cred că femeile nu se pot hotărî până nu le ajuţi. Tu ce părere ai, Jeraal? Jeraal?

Privi în jur încruntat. Min se holba la el uluită. Era atât de frumos, cu un aer atât de... Ea şi-ar fi dorit să poată invoca viziunile după bunul-plac. Îşi dorea foarte mult să afle ce-i rezerva viitorul acestui bărbat.

– L-am văzut pe prietenul tău plecând în grabă într-acolo, Toram, îl lămuri Caraline strâmbându-se dezgustată şi făcu un gest

vag cu mâna. Îl vei găsi lângă băutură, cred, sau necăjind vreo servitoare.

– Mai târziu, draga mea, spuse el încercând să-i atingă obrazul şi păru amuzat când ea se feri.

Fără să şovăie, Toram îşi îndreptă amuzamentul către Rand şi sabia lui.

– Te-ar interesa un mic duel, vere? Îţi spun astfel pentru că vom fi veri odată ce Caraline va deveni soţia mea. Cu săbii de antrenament, fireşte.

– Fireşte că nu, interveni Caraline râzând. E doar un băiat, Toram, şi abia deosebeşte un capăt de celălalt al sabiei. Mama lui nu mă va ierta niciodată dacă voi îngădui...

– Duel, confirmă brusc Rand. Să vedem unde va duce. De acord.

CAPITOLUL 36

Tăişuri

Min nu ştia dacă să geamă, să strige sau să se aşeze şi să plângă. Caraline, care se holba la Rand cu ochii mari de uimire, părea să aibă aceeaşi dilemă.

Toram începu să-şi frece palmele, râzând.

– Atenţie, toată lumea! strigă el. Veţi asista la un duel. Faceţi loc. Faceţi loc.

Se îndepărtă cu paşi mari, îndemnându-i pe oameni să elibereze centrul cortului.

– Păstorule, şuieră Min printre dinţi, nu eşti încet la minte. N-ai minte *deloc*!

– N-aş fi atât de dură, opină Caraline pe un ton *foarte* sec, dar vă sugerez să plecaţi, acum. Indiferent ce... trucuri... intenţionezi să foloseşti, sunt şapte Aes Sedai în acest cort, patru dintre ele din Ajah Roşie. Au sosit de curând dinspre miazăzi şi sunt în drum spre Tar Valon. Dacă una dintre ele va avea şi cea mai mică bănuială, tare mă tem că, de fapt, ce ar fi trebuit să se întâmple azi nu se va întâmpla niciodată. Plecaţi!

– Nu voi întrebuinţa niciun... truc, o asigură Rand, apoi îşi desfăcu centironul şi i-l întinse lui Min. Dacă pe tine şi pe Darlin v-am influenţat într-un fel, poate pe Toram voi reuşi să-l influenţez în alt fel.

Mulţimea se dădu în spate, lăsând loc unui spaţiu de cincisprezece metri între doi dintre stâlpii principali. Unii îl priveau pe Rand, iar alţii se înghionteau şi râdeau batjocoritor. Femeilor Aes Sedai li se oferiră locuri de cinste, firește. Cadsuane şi cele două prietene ale ei stăteau într-o parte, iar patru femei fără vârstă din Ajah Roşie, în cealaltă parte. Cadsuane şi camaradele ei îl priveau pe Rand cu o dezaprobare fățişă şi mai iritate decât şi-ar fi îngăduit vreodată Aes Sedai să lase să se vadă, iar surorile Roşii păreau mai îngrijorate în privinţa celor trei. Deşi stăteau faţă în faţă, ele reuşeau să ignore prezenţa celorlalte surori. Nimeni nu putea fi atât de orb fără să nu se străduiască.

– Ascultă-mă, *vere*, şopti Caraline ca şi cum s-ar fi grăbit.

Stătea foarte aproape şi-şi întinse gâtul ca să se uite la el. Deşi abia dacă-i ajungea până la piept, părea pregătită să-i tragă una peste urechi.

– Dacă nu vei utiliza niciun truc *special*, continuă Caraline, te poate răni grav, chiar şi cu săbii de antrenament, şi are s-o facă. Nu i-a plăcut niciodată să se atingă cineva de ceea ce crede el că-i aparţine şi-l bănuieşte pe orice tânăr chipeş care-mi vorbeşte că ar fi ibovnicul meu. Când eram copii, şi-a împins un prieten – un prieten! – pe scări, iar acesta şi-a rupt spinarea pentru că Derowin i-a călărit poneiul fără să-i ceară voie. Pleacă, vere! Nimeni nu te va desconsidera; nimeni nu se aşteaptă ca un băiat să înfrunte un spadasin neîntrecut. Jaisi... sau care-o fi numele tău adevărat... ajută-mă să-l conving!

Min deschise gura, însă Rand îşi aşeză un deget pe buzele ei.

– Sunt cine sunt, zâmbi el. Nu cred că aş putea fugi de el dacă n-aş fi. Aşadar, e un spadasin neîntrecut.

Desfăcându-şi nasturii de la haină, al'Thor păşi în spaţiul deschis.

– De ce sunt atât de încăpăţânaţi atunci când n-ar trebui? şopti Caraline frustrată.

Min dădu aprobator din cap.

Toram se dezbrăcase, rămânând doar în cămaşă şi în pantaloni, şi adusese două săbii de antrenament, ale căror „lame" erau alcătuite din nişte şipci legate laolaltă. Ridică o sprânceană când văzu haina descheiată a lui Rand.

– O să te simţi încorsetat în haina aia, vere.

Rand ridică din umeri.

Fără niciun avertisment, Toram îi aruncă una dintre săbii. Rand o prinse din zbor, de mânerul lung.

– Mănuşile acelea o să-ţi alunece, vere. Trebuie să ţii bine de sabie.

Rand apucă mânerul sabiei cu ambele mâini şi se întoarse niţel într-o parte, cu lama îndreptată în jos şi cu piciorul stâng în faţă.

Toram îşi desfăcu mâinile ca şi când ar fi vrut să spună că făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă.

– Măcar ştie care este poziţia, îl tachină el râzând.

Când rosti ultimul cuvânt, ţâşni în faţă, ţintind cu sabia înspre capul lui Rand, cu toată forţa.

Cele două legături de şipci se ciocniră cu un trosnet puternic. Rand nu se clinti din loc, ci îşi mişcă doar sabia. Pentru o clipă, Toram se holbă la el, iar Rand îl privi calm. Apoi cei doi începură dansul.

Cel puţin aşa îl numi Min. Era o mişcare alunecoasă, fluidă, în care săbiile fluturau şi se roteau. Îl văzuse pe Rand antrenându-se cu sabia împotriva celui mai bun adversar pe care-l găsise, adesea împotriva a doi, sau trei, sau patru deodată, dar nu exista comparaţie cu ce se întâmpla în acel moment. Era atât de frumos şi atât de uşor să uiţi că, dacă şipcile alea ar fi fost din oţel, ar fi curs sânge. Doar că lamele, fie ele oţel sau şipci, nu atingeau carnea. Ei se legănau înainte şi înapoi, dându-şi târcoale, când tatonând, când atacând. Rand ba ataca, ba se apăra, fiecare mişcare fiind punctată de acel trosnet puternic.

Caraline o apucă strâns de braţ pe Min, fără să-şi ia ochii de la duel.

– Şi el este un spadasin neîntrecut, rosti ea cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să fie. Uită-te la el!

Min privea şi strângea la piept centironul şi sabia din teacă ale lui Rand de parcă ar fi fost el. Spadasinii se legănau înainte şi înapoi şi, indiferent ce ar fi gândit Rand, Toram şi-ar fi dorit, cu siguranţă, ca lama aceea să fie din oţel. Pe faţă i se citea furia şi ataca şi mai înverşunat. Cu toate astea, lamele continuau să se încrucişeze, fără să atingă adversarul. Rand se retrăgea mereu, întinzând sabia ca să se apere, iar Toram avansa, atacând cu ochii scăpărând de o furie rece.

Cineva ţipă afară. Era un ţipăt de groază şi, brusc, cortul uriaş ţâşni în aer, dispărând într-o ceaţă cenuşie şi densă, care acoperi cerul. Negura dădu năvală din toate direcţiile, aducând cu ea ţipete

îndepărtate și urlete. Fuioare de ceață pătrundeau plutind în golul de aer, de forma unui dom răsturnat, lăsat de cort. Toată lumea privea uluită. Aproape toată lumea.

Când Toram îl lovi în coaste pe Rand cu lama sabiei, se auziră oasele trosnind, iar acesta se îndoi.

– Ești mort, vere, rânji Toram și-și ridică sabia ca să lovească din nou.

Încremeni însă când văzu cum o parte din acea negură grea și cenușie de deasupra capului... se solidifică. Un tentacul de negură care semăna cu un braț gros cu trei degete se lăsă în jos, se încolăci în jurul surorii Roșii vânjoase și o trase cu putere în aer, înainte ca vreunul de acolo să apuce să facă o mișcare.

Cadsuane fu prima care-și reveni din șoc. Își ridică brațele, dându-și pe spate șalul, apoi își răsuci mâinile și din fiecare palmă țâșni în sus o minge de foc, brăzdând ceața. Deasupra capetelor ceva izbucni brusc în flăcări, o explozie violentă care dispăru imediat. Sora Roșie căzu din cer, aterizând cu fața în jos pe covor, aproape de locul unde Rand stătea într-un genunchi, ținându-se de partea laterală. Cu capul sucit, ochii lipsiți de viață ai femeii se zgâiau prin negură.

Orice urmă de stăpânire de sine care mai rămăsese printre cei prezenți în cort dispăru odată cu această priveliște. Umbra căpătase formă. Oamenii începură să țipe și să fugă în toate direcțiile, răsturnând mesele. Nobilii îi îmbrânceau pe servitori, iar servitorii treceau în fugă pe lângă nobili.

Șocată, Min își croi drum spre Rand cu pumnii și coatele și sabia lui pe post de bâtă.

– Ești bine? îl întrebă ea ridicându-l în picioare.

Fu surprinsă când o văzu pe Caraline de partea cealaltă, ajutându-l și ea să se ridice. Domnița fu la fel de surprinsă.

Când Rand își scoase mâna de sub haină, degetele îi erau curate. Acea cicatrice pe jumătate vindecată nu se deschisese.

– Cred c-ar trebui să ne mișcăm, sugeră el, luându-și centironul. Trebuie să ieșim de-aici.

Domul răsturnat era vizibil mai mic. Aproape toată lumea fugise care încotro. Afară, în negură, se auzeau țipete, majoritatea întrerupându-se brusc, doar pentru a fi înlocuite de altele noi.

– Sunt de acord, Tomas, zise Darlin și, ținând sabia în mână, se propti pe picioare cu spatele la Caraline, între ea și negură.

Întrebarea e încotro? Şi de asemenea, cât de departe trebuie să mergem?

– Asta e lucrarea lui, spuse cu dezgust Toram. A lui al'Thor.

Aruncându-şi pe jos sabia de antrenament, se îndreptă cu paşi mari spre locul unde îşi lăsase haina şi o îmbrăcă foarte calm. O fi fost orice altceva, dar nu laş.

– Jeraal? strigă el în negură în timp ce-şi prindea centironul. Jeraal, arză-te-ar focul, omule, unde eşti? Jeraal!

Nici Mordeth şi nici Fain nu răspunseră, iar el continuă să strige.

Singurele care mai rămăseseră acolo erau Cadsuane şi cele două camarade ale ei. Deşi aveau feţele calme, ele îşi mângâiau întruna şalurile. Cadsuane însăşi dădea semne că ar ieşi la o plimbare.

– Înspre miazănoapte, aş zice eu, rosti ea. Dealul e mai aproape pe-acolo. Dacă-l vom urca, vom ajunge deasupra vacarmului acestuia. Nu te mai miorlăi, Toram! Omul tău fie e mort, fie nu te aude.

Toram îi aruncă o privire duşmănoasă, totuşi încetă să mai strige. Cadsuane nu părea nici să observe, nici să-i pese, atâta vreme cât bărbatul tăcea.

– Înspre miazănoapte, atunci. Vom avea noi grijă de tot ce nu vor putea doborî lamele voastre din oţel.

Ea se uită la Rand când rosti aceste cuvinte, iar el încuviinţă uşor din cap înainte să-şi pună centironul şi să scoată sabia. Încercând să nu se holbeze, Min schimbă o privire cu Caraline; ochii celeilalte femei erau la fel de mari ca două ceşti de ceai. Femeia Aes Sedai ştia cine era el şi avea de gând să le ascundă acest lucru celorlalţi.

– Mi-aş fi dorit să nu-i fi lăsat pe Străjerii noştri în oraş, opină sora Galbenă cea zveltă.

Clopoţeii din argint din părul ei negru scoaseră un clinchet atunci când scutură din cap. Ea avea un aer aproape la fel de poruncitor precum cel al lui Cadsuane, suficient cât să nu observi la o primă vedere cât era de frumoasă, deşi acea clătinare din cap aducea... ei bine... a irascibilitate.

– Mi-aş fi dorit ca Roshan să fi fost aici.

– Un cerc, Cadsuane? întrebă Cenuşia.

Aşa cum îşi întorcea capul în toate direcţiile, încercând să străpungă ceaţa, ea semăna cu o vrabie durdulie, cu păr bălai, nas

ascuţit şi ochi curioşi. Nu o vrabie speriată, dar categoric una pregătită să-şi ia zborul.

– Ar trebui să ne ţinem de mână?

– Nu, Niande, oftă Cadsuane. Dacă vei vedea ceva, trebuie să fii pregătită să ataci, fără să mai aştepţi să-mi arăţi şi mie. Samitsu, nu-ţi mai face griji pentru Roshan. Avem trei săbii de nădejde aici, două dintre ele cu stârcul incrustat pe ele, din câte văd. Vor fi de-ajuns.

Toram îşi dezveli dinţii când văzu stârcul gravat pe lama sabiei lui Rand, atunci când acesta o scoase din teacă. Darlin nu zâmbi, dar îi aruncă lui al'Thor şi sabiei lui o privire cu tâlc şi încuviinţă din cap mai respectuos decât o făcuse în faţa simplului Tomas Trakand, un nobil de rang inferior al Casei.

Cenuşia cu părul cărunt preluase controlul, evident, şi-l păstra în ciuda încercărilor de protest ale lui Darlin, care, asemenea multor taireni, nu le agrea prea mult pe femeile Aes Sedai, şi ale lui Toram, care dispreţuia pe oricine dădea ordine, în afară de el. Că veni vorba, la fel făcea şi Caraline, însă Cadsuane îi ignora privirile încruntate aşa cum nu băga în seamă nici vociferările celor doi bărbaţi. Spre deosebire de ei, Caraline se pare că înţelegea că protestele erau în van. Minunea minunilor, Rand era resemnat şi o lăsă pe Cadsuane să-l plaseze în partea ei dreaptă, atunci când ea începu să-i aranjeze repede pe toţi. Ei bine, nu tocmai resemnat, fiindcă o privea de sus pe femeie într-un fel care pe Min ar fi determinat-o să-i tragă o palmă dacă s-ar fi uitat astfel şi la ea. Cadsuane clătină din cap şi bombăni ceva care-l făcu să se înroşească, dar nu scoase un cuvânt. În acea clipă, Min crezu că el le va dezvălui cine era, aşteptându-se, poate, ca negura să se risipească de teama Dragonului Renăscut. El îi zâmbi ca şi când ceaţa pe vremea aceea era ceva obişnuit, chiar dacă negura aceea smulgea corturi şi oameni.

Ei începură să se mişte prin ceaţa densă într-o formaţiune asemănătoare unei stele cu şase colţuri. Cadsuane era în frunte, câte o Aes Sedai la alte două colţuri, şi câte un bărbat înarmat cu sabie la celelalte trei. Firește că Toram începu să vocifereze că trebuia să închidă grupul, asta până când Cadsuane îi pomeni de onoarea pe care o avea ariergarda. Aceste cuvinte îl făcură să tacă. Min n-avea nimic de obiectat în legătură cu locul ei, aflat în mijlocul stelei, alături de Caraline. Ea ţinea în fiecare mână câte un cuţit şi se întreba dacă-i vor servi la ceva. Se simţi oarecum uşurată

când văzu că mâna lui Caraline, în care ţinea pumnalul, tremura. Măcar mâinile ei nu tremurau. Apoi se gândi că poate era prea înspăimântată ca să tremure.

Ceaţa era rece precum iarna. Cenuşiul îi învăluia în vârtejuri şi era atât de dens, încât abia reuşeai să-i discerni pe ceilalţi. De auzit însă puteai auzi bine. Ţipetele răzbăteau prin întunecime. Bărbaţii şi femeile strigau, caii nechezau. Negura părea să înăbuşe orice zgomot, făcându-l să sune ca într-o cavernă. Din fericire, acele sunete îngrozitoare păreau îndepărtate. Ceaţa începu să se întețească în faţă, însă mingile de foc ţâşniră de îndată din mâinile lui Cadsuane, sfârâind prin cenuşiul de gheaţă şi explodând într-o flacără dogoritoare. Exploziile din spate, precum şi luminile care spintecau ceaţa aşa cum fulgerul brăzda norii demonstrau că şi celelalte două surori se puseseră pe treabă. Min nu voia să privească în urmă. Îi era de-ajuns ceea ce vedea.

Treceau pe lângă corturi dărâmate, pe jumătate ascunse de ceaţa cenuşie, pe lângă cadavre şi, uneori, părţi de corp care nu puteau fi deslușite prea bine. Un picior. Un braţ. Un bărbat care nu mai avea corp de la brâu în jos. Capul unei femei care părea să rânjească din colţul unei căruţe răsturnate. Terenul deveni din ce în ce mai abrupt. Min zări primele fiinţe vii din preajma lor şi-şi dori să nu le fi văzut. Un bărbat în haină roşie se apropie împleticindu-se de ei, fluturându-şi slab braţul stâng. Pe celălalt îl pierduse, la fel şi jumătate din faţă, care era doar os alb şi ud. El bolborosi printre dinţi ceva ce ar fi putut fi cuvinte, apoi se prăbuşi. Samitsu îngenunche o clipă lângă el, atingându-i cu degetele fruntea zdrelită şi însângerată. Ridicându-se, ea clătină din cap şi-şi văzură mai departe de drum. Urcau la nesfârşit, până când Min începu să se întrebe dacă nu cumva escaladau un munte în loc de un deal.

Chiar în faţa lui Darlin, ceaţa începu brusc să prindă o formă de statura unui bărbat, însă toate tentaculele şi gurile căscate erau pline de dinţi ascuţiţi. Înalt Seniorul n-o fi fost el un spadasin neîntrecut, dar nici încet nu era. Sabia lui despică mijlocul formei care încă se materializa, tăind-o de sus şi până jos. Patru nori de negură, mai denşi decât cea înconjurătoare, se aşezară pe pământ.

– Măcar ştim că putem tăia cu oţelul aceste... creaturi, zise el.

Bucăţile mai groase de negură se uniră, începând să se ridice din nou.

Când Cadsuane își întinse mâna, picături de foc începură să-i cadă din vârful degetelor; o suliță strălucitoare de flacără distruse pentru totdeauna ceața care se solidifica.

– Și nu numai să tăiem, pare-se, șopti ea.

În față, în dreapta lor, își făcu brusc apariția o femeie printre vârtejurile de negură. Își ridica rochia de mătase în timp ce fugea și cădea, încercând să ajungă la ei.

– Mulțumescu-ți, Lumină! țipă ea. Mulțumescu-ți, Lumină! Am crezut că am rămas singură!

Chiar în spatele ei, ceața începu să prindă contur, un coșmar cu colți și gheare care se ridica deasupra femeii. Dacă ar fi fost om, Min era convinsă că Rand ar fi așteptat.

El își ridică mâna înainte ca să apuce să facă o mișcare Cadsuane și o dungă de... ceva... foc alb și lichid, mai strălucitor decât soarele... țâșni deasupra capului femeii care fugea. Creatura dispăru, pur și simplu. O clipă, se zări aerul curat în locul unde stătuse aceasta și de-a lungul dârei pe care o arsese dunga, până când începu din nou să se lase ceața. O clipă, cât femeia încremeni locului. Apoi ea începu să țipe din toți rărunchii, se întoarse și o luă la fugă pe deal în jos, încercând să scape de ceea ce se temea mai tare decât de coșmarurile care pândeau în negură.

– Tu! tună Toram atât de tare, încât Min se întoarse cu fața la el și cu cuțitele pregătite.

El își îndreptă sabia către Rand.

– Tu ești el! Am avut dreptate! Asta e lucrarea ta! N-ai să mă prinzi în capcană, al'Thor!

Brusc, el o luă pe diagonală, urcând în genunchi panta.

– N-ai să mă prinzi în capcană!

– Întoarce-te! strigă Darlin în urma lui. Trebuie să fim uniți! Trebuie...

Vocea lui tărăgănă în timp ce se holba la Rand.

– Tu *ești* el. Arză-m-ar Lumina, chiar ești!

Toram făcu o mișcare ca și când ar fi vrut să se așeze între Rand și Caraline, însă cel puțin n-o luă la fugă.

Cadsuane începu să traverseze calmă panta până la Rand și-i trase o palmă cu atâta putere, încât lui i se clătină capul. Lui Min i se tăie răsuflarea din cauza șocului.

– Să nu mai faci asta, șuieră Cadsuane și în voce nu se simțea furie, doar răceală. M-ai auzit? Fără Focul-Răului. Niciodată.

În mod surprinzător, Rand nu reacționă, doar își frecă obrazul.

– Te-ai înşelat, Cadsuane. El este real. Sunt sigur de asta. Ştiu că este.

Şi mai surprinzător încă, el părea că voia ca ea să creadă.

Min îl compătimea. Rand pomenise că auzea voci; la asta trebuie să se fi referit. Ea îşi ridică mâna dreaptă spre el, uitând pentru o clipă că ţinea în ea un cuţit, şi deschise gura ca să spună ceva prin care să-l aline, cu toate că nu era sigură că va mai putea rosti vreodată acel cuvânt în mod inofensiv. Deschise gura, când Padan Fain ieşi din negură în spatele lui Rand, cu lama de oţel scânteind într-o mână.

– În spatele tău! ţipă Min, arătând cu cuţitul din mâna dreaptă, pe care o ţinea întinsă, în timp ce-l azvârli pe cel din mâna stângă.

Totul părea să se desfăşoare concomitent, pe jumătate ascuns de acea negură iernatică.

Rand se răsuci într-o parte şi Fain făcu la fel, ca să-l poată ataca. Pumnalul ei nu-şi nimeri ţinta, însă cuţitul lui Fain îl tăie în partea laterală pe Rand. Deşi, aparent, îi sfârtecase doar haina, el scoase un ţipăt care o înfioră pe Min. El îşi duse mâna în partea laterală şi se propti în Cadsuane, agăţându-se de ea ca să rămână în picioare, trăgându-i pe amândoi în jos.

– Daţi-vă din calea mea! strigă una dintre surori şi, brusc, Min simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

Ea chibzui că strigase Samitsu în vreme ce ateriză greoi, gemând, când atinse pământul odată cu Caraline, care zise printre dinţi:

– Sânge şi foc!

Totul în acelaşi timp.

– La o parte! strigă din nou Samitsu în momentul în care Darlin îl atacă pe Fain cu sabia.

Bărbatul costeliv reacţionă cu o viteză uluitoare, aruncându-se la pământ şi rostogolindu-se ca să nu-l ajungă Darlin. Ciudat lucru, începu să râdă când o luă la fugă, fiind înghiţit pe dată de negură.

Min se ridică în picioare tremurând.

Caraline fu mult mai viguroasă.

– Ascultă ce-ţi spun, Aes Sedai, rosti ea pe un ton rece, netezindu-şi rochia cu mişcări violente, nu îngădui să fiu tratată astfel. Sunt Caraline Damodred, Prima Înscăunată a Casei...

Min nu mai asculta. Cadsuane şedea mai sus, pe pantă, cu capul lui Rand în poala ei. Nu fusese decât o tăietură. Pumnalul lui

Fain nu-i atinsese decât... Scoţând un ţipăt, Min se aruncă în faţă. Aes Sedai sau nu, o împinse pe femeie într-o parte şi-i luă lui Rand capul în braţele ei. El ţinea ochii închişi şi respira sacadat. Faţa îi ardea.

– Ajută-l! ţipă ea la Cadsuane, ca un ecou al ţipetelor îndepărtate din negură. Ajută-l!

O parte din ea ştia că vorbele ei n-aveau noimă după ce o împinsese. Pe urmă se cutremură, deoarece faţa lui părea să-i ardă mâinile.

– Samitsu, repede! zise Cadsuane ridicându-se în picioare şi rearanjându-şi şalul. Nu-l pot ajuta cu Înzestrarea mea de Tămăduire.

Ea îşi aşeză o mână pe creştetul lui Min.

– Fetiţo, doar nu crezi că l-aş lăsa pe băiat să moară când n-am apucat să-l învăţ încă bunele maniere. Nu mai plânge.

Era foarte ciudat. Min era aproape sigură că femeia nu-i făcuse nimic folosind Puterea, şi totuşi, o credea. Să-l înveţe bunele maniere. Voia s-o vadă şi pe asta. Fără tragere de inimă, îşi luă braţele din jurul capului rănitului şi se retrase târându-se pe genunchi. Foarte ciudat. Nici măcar nu conştientizase că *plângea*, dar, cu toate astea, cuvintele liniştitoare ale lui Cadsuane fură de-ajuns ca să-i oprească lacrimile. Trăgându-şi nasul, începu să-şi frece obrajii cu podul mâinii în timp ce Samitsu îngenunche lângă el, atingându-i fruntea cu vârful degetelor. Min se întrebă de ce nu-i cuprindea capul cu ambele mâini, aşa cum făcea Moiraine.

Rand începu brusc să se zvârcolească, gâfâind şi dând din braţe atât de tare, încât o lovi în spate pe sora Galbenă. De îndată ce Cadsuane îşi îndepărtă degetele, el se domoli. Min se târî mai aproape. El respira mai uşor, însă îşi ţinea în continuare ochii închişi. Îi atinse obrazul. Deşi mai rece ca adineauri, tot cald era. Şi palid.

– E ceva în neregulă, rosti Samitsu pe un ton ţâfnos când se ridică.

Dând haina lui Rand la o parte, prinse de tăietura din cămaşa lui însângerată şi sfârtecă materialul.

Tăietura pe care o făcuse pumnalul lui Fain, care nu era mai lungă decât mâna ei şi nici mai adâncă, brăzda vechea cicatrice rotundă. În ciuda luminii slabe, Min văzu că marginile plăgii erau umflate şi roşii, ca şi când rana n-ar fi fost îngrijită de zile bune.

Nu mai sângera, dar ar fi trebuit să dispară. Asta făcea Tămăduirea: rănile dispăreau chiar sub ochii tăi.

– Semănă cu un chist, explică Samitsu pe un ton dăscălesc, atingând ușor cicatricea, numai că în loc de puroi e plin de rău. Și asta... adăugă ea trasând cu degetul un cerc în jurul tăieturii... pare a fi plină de un altfel de rău.

Deodată, se încruntă la sora Verde, care stătea aplecată deasupra, și vocea ei deveni tristă:

– Dacă aș ști cuvintele, Cadsuane, le-aș rosti. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Niciodată. Știu doar atât. Cred că, dacă aș fi întârziat doar o clipă și n-ai fi încercat tu prima, acum ar fi mort. După cum stau lucrurile...

Cu un oftat, sora Galbenă părea descurajată, iar fața ei deveni posomorâtă.

– După cum stau lucrurile, cred că va muri.

Min clătină din cap, încercând să spună nu, însă nu reușea să-și miște limba. O auzi pe Caraline zicând în șoaptă o rugăciune. Femeia ținea strâns cu ambele mâini mâneca hainei lui Darlin. Acesta îl privea încruntat pe Rand ca și când încerca să înțeleagă ce vedea.

Cadsuane se aplecă și o bătu ușor pe umăr pe Samitsu.

– Ești cea mai bună în viață, poate cea mai bună din toate vremurile, spuse ea încet. N-ai asemuire când vine vorba de Tămăduire.

Încuviințând din cap, Samitsu se ridică în picioare și, înainte să se îndrepte, afișă din nou acea seninătate specifică femeilor Aes Sedai.

– Hm! pufni disprețuitor Cadsuane, cu mâinile în șold și privindu-l încruntată pe Rand. N-am de gând să te las să mori, băiete, mărâi ea, de parcă ar fi fost vina lui.

Pe urmă, în loc să-i atingă creștetul lui Min, o lovi cu buricele degetelor.

– Ridică-te în picioare, fetițo! Nu ești papă-lapte – orice prost vede asta –, așa că nu te mai preface. Darlin, îl vei căra tu. Bandajele vor trebui să aștepte. Negura asta nu se va ridica, prin urmare trebuie să ieșim noi din ea.

Darlin ezită. Poate o fi fost privirea încruntată și poruncitoare a lui Cadsuane sau poate mâna pe care Caraline și-o ridică pe jumătate ca să-l lovească... Oricum, el își vârî brusc sabia în teacă

şi, bombănind, îl azvârli pe Rand peste umăr, cu braţele şi picioarele atârnându-i pe lângă corp.

Min ridică de jos sabia incrustată cu stârcul şi o vârî cu grijă în teaca atârnând la brâul lui Rand.

– Va avea nevoie de ea, îi spuse ea lui Darlin şi, după o clipă, el încuviinţă din cap.

Noroc că a făcut acest gest, fiindcă Min îşi pusese toată nădejdea în sora Verde şi n-avea de gând să le permită celorlalţi să creadă altceva.

– Fii cu băgare de seamă, Darlin, zise Caraline cu aceeaşi voce guturală de îndată ce Cadsuane dădu toate dispoziţiile. Rămâi în spatele meu ca să te pot proteja.

Darlin râse până îi dădură lacrimile şi mai chicotea când începură să urce din nou prin negura rece şi printre ţipetele îndepărtate, cu el în centru, cărându-l pe Rand pe umăr, şi cu femeile formând un cerc în jurul lui.

Min ştia că nu reprezenta decât o altă pereche de ochi, la fel ca şi Caraline, care se afla în partea cealaltă a lui Cadsuane, şi mai ştia că pumnalul pe care-l ţinea în mână va fi inutil împotriva formelor de negură, însă Padan Fain poate era în viaţă, pe undeva. N-avea să rateze din nou. Şi Caraline ţinea în mână un pumnal şi, după privirile pe care i le arunca peste umăr lui Darlin, care urca dealul împleticindu-se sub greutatea lui Rand, poate că şi ea voia să-l protejeze pe Dragonul Renăscut. Dar poate că nu era el. O femeie putea ierta totul pentru acel râs.

Formele continuau să prindă viaţă în negură şi să moară sub atingerea focului. La un moment dat, o astfel de creatură uriaşă despică un cal în două în dreapta lor, înainte ca femeile Aes Sedai s-o ucidă. După aceea, Min se simţi îngreţoşată şi deloc ruşinată să se manifeste; oamenii mureau, dar acei oameni veniseră acolo de bunăvoie. Şi cel mai mediocru ostaş ar fi evadat cu o zi înainte dacă ar fi fost alegerea lui, însă nu şi acel cal. Formele prindeau viaţă şi mureau, şi oamenii piereau, ţipând mereu în depărtare, pare-se, cu toate că se împleticeau de stârvuri care fuseseră oameni în urmă cu un ceas. Min începu să se întrebe dacă vor mai vedea vreodată lumina zilei.

Şocant de brusc şi fără niciun avertisment, dădu peste capitala neamului cairhien. Într-o clipită fu înconjurată de negură, iar în secunda următoare se trezi cu soarele arzând pe cerul albastru, atât de strălucitor, încât fu nevoită să-şi apere ochii cu mâna. Iar acolo,

poate la vreo zece kilometri depărtare, peste dealurile golaşe, Cairhien se înălţa mândru pe propriile-i proeminenţe. Totuşi, cumva, nu mai părea atât de real.

Privind în urmă la marginea negurii, se înfioră. Era o margine, un talaz care se răspândea printre copacii de pe această coamă de deal până departe, în faţă, fără vârtejuri sau rarefieri. Ici, aerul era curat, colo, înecăcios. Zări câţiva copaci chiar în faţă şi conştientiză că negura se furişa înapoi, poate pentru că era arsă de soare. Însă mult prea încet ca să pară o retragere firească. Şi ceilalţi o priveau cu aceeaşi încrâncenare, până şi Aes Sedai.

La vreo douăzeci de metri în stânga lor, un bărbat se ridică anevoie în genunchi, în aerul curat. Partea din faţă a capului îi era rasă şi, după platoşa neagră şi uzată pe care o purta, părea a fi un soldat obişnuit. Bărbatul privi înspăimântat în jurul lui, dar nu păru să-i vadă, şi o luă pe deal în jos, tot în genunchi. Mai departe, în dreapta, doi bărbaţi şi o femeie păreau s-o fi luat la sănătoasa. Ea avea dungi colorate pe partea din faţă a rochiei, dar era greu de precizat câte, având în vedere că-şi ridicase fusta cât mai sus ca să poată fugi mai repede şi să ţină pasul cu cei doi bărbaţi. Niciunul nu se uita în lături, ci fugeau mâncând pământul pe deal în jos. Căzu, se rostogoleau şi se ridicau din nou în picioare, apoi o luau iar la fugă.

Caraline îşi privi o clipă cu atenţie lama subţire a pumnalului, pe urmă îl vârî cu toată forţa în teacă.

– Aşa dispare oastea mea, oftă ea.

Darlin, cu Rand în continuare inconştient pe umărul lui, se uită la ea.

– Există o oaste în Tear, dacă o vei chema.

Ea îi aruncă o privire lui Rand, care atârna moale ca un sac.

– Poate, zise ea.

Darlin se uită către Rand, şi se încruntă.

– Drumul e într-acolo, grăi Cadsuane, care era o fire practică, arătând către apus. Vom ajunge mai repede decât dacă o vom lua peste dealuri. O plimbare lejeră.

Min n-ar fi numit-o „uşoară". Aerul părea mult mai încins după răceala negurii. Sudoarea îi ieşea prin toţi porii, lăsând-o fără putere. Picioarele îi tremurau. Se împiedică de nişte rădăcini ieşite din pământ şi căzu pe burtă. Se ridică şi apoi se împiedică de pietre şi se prăbuşi la pământ cât era de lată. Nu stătu mult în picioare, deoarece se împiedică iar, de astă dată în propriile călcâie, şi căzu.

Odată, picioarele îi fugiră de sub ea şi alunecă mai bine de treizeci de metri pe deal în jos, pe fund, cu braţele fluturând până când reuşi să se agaţe de un puiet. Caraline căzu şi ea tot de atâtea ori, poate chiar mai des; rochiile nu erau potrivite pentru astfel de drumeţii şi, în scurt timp – după ce se rostogoli o dată şi ajunse cu poalele-n cap –, îi ceru lui Min numele croitoresei care-i făcuse haina şi pantalonii. Darlin nu căzu. Oh, se poticnea, se împiedica şi aluneca la fel de des ca şi ele, însă ori de câte ori era pe punctul de a se prăvăli, ceva părea să-l prindă, să-l ţină pe picioare. La început, le arunca priviri încruntate femeilor Aes Sedai, fiindcă era un Înalt Senior tairenian care putea să-l care singur pe Rand şi fără ajutor. Cadsuane şi celelalte se prefăceau că nu observau. Nu cădeau niciodată, ci îşi vedeau liniştite de drum, sporovăind între ele, şi-l prindeau pe Darlin înainte să apuce să se redreseze singur. După ce ajunseră la drum, el părea atât recunoscător, cât şi hăituit.

Stând în mijlocul drumului lat de pământ bătătorit, de lângă râu, Cadsuane îşi ridică o mână ca să oprească primul mijloc de transport care-şi făcu apariţia. Era o căruţă cu coviltir şubredă, trasă de doi măgari mâncaţi, parcă, de molii şi mânată de un fermier deşirat, îmbrăcat într-o haină peticită, care trase voios de hăţuri. Oare peste cine credea că dăduse individul ştirb? Trei Aes Sedai fără vârstă, cu şaluri, care păreau să fi coborât dintr-o trăsură în urmă cu câteva clipe. O femeie cairhieană asudată, de rang înalt, după dungile de pe rochia ei; sau, poate, o cerşetoare care se îmbrăcase cu hainele aruncate de vreun nobil, după starea în care se afla rochia ei. Un nobil tairenian, cu broboane de transpiraţie picurându-i de pe vârful nasului şi din barba ascuţită, care căra pe umăr un alt bărbat ca pe un sac de grâne. Şi Min, cu pantalonii sfârtecaţi în genunchi şi în fund, acoperiţi de haină, slavă Luminii, şi cu o mânecă atârnând de câteva fire. Era plină din cap până în picioare de pete şi praf, încât nici nu voia să se gândească la asta.

Fără să-i mai aştepte pe ceilalţi, ea scoase un cuţit din mânecă – rupând toate acele fire – şi făcu un gest teatral aşa cum o învăţase Thom Merrilin. Plimbă mânerul printre degete pentru ca lama să strălucească în soare.

– Cerem să ne duci la Palatul Soarelui, ordonă ea.

Nici Rand nu s-ar fi putut descurca mai bine. Existau momente când, dacă foloseai un ton poruncitor, nu mai era nevoie de explicaţii.

– Copilă, rosti Cadsuane pe un ton dojenitor, sunt convinsă că Nachiman Kiruna şi prietenele ei vor face tot ce la va sta în putinţă, dar niciuna dintre ele nu este Galbenă. Samitsu şi Corele sunt două dintre cele mai bune. Domniţa Arilyn a fost foarte amabilă şi ne-a lăsat să stăm în Palatul ei din oraş, aşa că-l vom duce...

– Nu.

Min habar n-avea de unde găsise curajul să se opună în faţa acestei femei. Doar că... Era vorba despre Rand.

– Dacă se va trezi...

Ea tăcu şi înghiţi; el se *va* trezi.

– Dacă se va trezi din nou într-un loc ciudat, înconjurat de Aes Sedai necunoscute, nu-mi pot imagina ce ar putea să facă. Nici voi n-aţi vrea să vă imaginaţi.

Ea privi îndelung în acei ochi reci, apoi femeia Aes Sedai încuviinţă din cap.

– Spre Palatul Soarelui, îi spuse Cadsuane fermierului. Şi cât de repede poţi mâna sacii ăştia de purici.

Fireşte că nu era atât de simplu nici măcar pentru femeile Aes Sedai. Ander Tol avea căruţa plină cu napi de toate mărimile pe care voia să-i vândă în oraş şi nicio intenţie să se apropie de Palatul Soarelui, unde, le lămuri el, Dragonul Renăscut mânca oameni, puşi la proţap de femei Aiel, înalte de trei metri. Nici pentru toate Aes Sedai din lume nu s-ar fi apropiat de Palat. Pe de altă parte, Cadsuane îi aruncă o pungă din piele, iar bărbatului fu cât pe ce să-i iasă ochii din orbite când se uită înăuntru, apoi îi preciză că tocmai îi cumpărase toţi napii şi-l angajase să-i ducă pe toţi cu căruţa. Dacă nu-i convenea tocmeala, n-avea decât să-i dea punga înapoi. Rosti aceste cuvinte cu pumnii proptiţi în şolduri şi cu o expresie pe faţă care sugera că mai bine şi-ar fi mâncat căruţa chiar atunci decât să-i înapoieze punga. Se dovedi că Ander Tol era un bărbat cu minte. Samitsu şi Niande descărcară căruţa. Napii zburau, pur şi simplu, prin aer şi cădeau într-o grămadă ordonată de pe marginea drumului. După expresiile reci de pe feţele lor, era limpede că nu se aşteptaseră să folosească Puterea în astfel de scopuri. În schimb, pe chipul lui Darlin, care-l ţinea în continuare pe Rand pe umăr, se citea uşurarea că nu-l puseseră pe el să facă treaba asta. Ander Tol şedea pe capra căruţei, cu gura căscată, şi pipăia punga ca şi când s-ar fi întrebat dacă era suficient cât primise.

Odată ce se instalară în căruţă, după ce făcură un aşternut pentru Rand din paiele care se aflaseră sub napi, Cadsuane se întoarse cu faţa către Min, ce şedea în partea cealaltă a lui al'Thor. Jupânul Tol smucea hăţurile, iar măgarii avansau cu o viteză surprinzătoare. Căruţa huruia şi se hurduca îngrozitor. Roţile nu numai că tremurau, dar păreau a fi şi descentrate. Deşi îşi dorea să fi păstrat nişte paie şi pentru ea, Min se amuză când le văzu pe Samitsu şi pe Niande schimonosindu-se în timp ce erau hurducate. Caraline le zâmbea făţiş. Prima Înscăunată a Casei Damodred nu se ostenea să-şi ascundă încântarea că, măcar o dată, femeile Aes Sedai aveau parte de o călătorie zdruncinată. Adevărul fie spus, cum era uşoară, ea sărea mai sus şi ateriza mai greoi decât ele. Darlin, care se ţinea de partea laterală a căruţei, părea neafectat, indiferent cât de tare era scuturat; se încrunta şi-şi muta privirea de la Caraline la Rand.

Nici lui Cadsuane nu părea să-i pese că-i clănţăneau dinţii în gură.

– Mă aştept să ajungem acolo înainte să se lase întunericul, Jupâne Tol, strigă ea, iar aceste cuvinte îl făcură pe bărbat să mâne şi mai repede măgarii. Spune-mi, zise ea, întorcându-se către Min, ţintuind-o cu privirea, ce s-a întâmplat mai exact atunci când acest băiat s-a trezit *ultima* oară înconjurat de Aes Sedai necunoscute?

El îşi dorea să păstreze acest secret cât mai mult timp cu putinţă dacă era posibil. Numai că era pe moarte, iar Min nu vedea o altă şansă decât în cele trei femei. Poate că, dacă aflau, n-ar fi ajutat la nimic. Poate că, dacă aflau, măcar vor reuşi să înţeleagă ceva despre el.

– L-au închis într-un cufăr, răspunse ea.

Nu ştia cum va continua – ci doar că trebuia s-o facă – sau cum va reuşi să nu izbucnească în lacrimi – se va strădui să nu clacheze atunci când Rand avea nevoie de ea –, totuşi reuşi cumva să relateze fără să-i tremure vocea cum al'Thor fusese închis şi bătut, până la momentul în care Kiruna şi celelalte îngenunchează şi-i juraseră credinţă. Darlin şi Caraline erau uluiţi. Samitsu şi Niande erau îngrozite. Însă nu din motivele pe care le presupuse ea, pare-se.

– El a... *ferecat* trei surori? întrebă Samitsu cu o voce piţigăiată.

Brusc, ea îşi acoperi gura cu mâna şi se întoarse ca să se aplece peste marginea căruţei care se hurduca, râgâind zgomotos. Niande i se alătură aproape în acelaşi timp. Cele două stăteau atârnate peste margine, golindu-şi măruntaiele.

Iar Cadsuane... îi atinse obrazul palid lui Rand şi-i îndepărtă câteva şuviţe rebele de pe frunte.

– Nu-ţi fie teamă, băiete, îl îmbărbătă ea încet. Ne-au îngreunat sarcina atât mie, cât şi ţie, dar n-am să te rănesc mai mult decât va fi nevoie.

Lui Min îi îngheţă sângele în vene.

Gărzile de la porţile oraşului începură să strige la căruţa care gonea, însă Cadsuane îi spuse Jupânului Tol să nu se oprească, iar el le dădu bice măgarilor mai abitir. Oamenii de pe străzi se fereau ca să nu fie călcaţi. Căruţa care gonea lăsa în urma ei strigăte şi blesteme, lectici răsturnate şi trăsuri care intrau în tarabelor vânzătorilor ambulanţi. Aceasta străbătu străzile şi urcă rampa ce ducea înspre Palatul Soarelui. Gărzile care purtau culorile Seniorului Dobraine se revărsau din Palat, ca şi când s-ar fi pregătit să lupte împotriva hoardelor. În vreme ce Jupânul Tol ţipa din toţi rărunchii că femeile Aes Sedai îl obligaseră să facă asta, ostaşii o zăriră pe Min, pe urmă pe Rand. Min crezuse că se aflase într-o furtună înainte, dar se înşelase.

Vreo douăzeci de oameni încercară să ajungă deodată la căruţă ca să-l ridice pe Rand şi cei care reuşiră să pună mâna pe el îl manevrară cu grijă, ca pe un prunc. Ei se postară câte patru de o parte şi de alta a căruţei, vârându-şi braţele sub el. Cadsuane trebuie să fi repetat de mii de ori că Rand nu era mort în timp ce pătrundeau în grabă în Palat şi străbăteau coridoarele care păreau mai lungi decât îşi amintea Min, urmaţi de mai mulţi ostaşi cairhieni ce se adunau în urma lor. Nobilii îşi făceau apariţia în prag, cu feţele palide şi holbându-se la Rand, când acesta trecea prin dreptul lor. Ea îi pierduse pe Caraline şi pe Darlin, amintindu-şi că nu-i mai văzuse din căruţă şi dorindu-le tot binele, apoi uită de ei. Nu-i păsa decât de Rand. Singurul lucru important din lume.

Nandera era cu *Far Dareis Mai*, care păzeau uşile ce dădeau în apartamentul lui Rand, purtând pe haine emblema Soarelui-Răsare aurit. Când Fecioara cu părul cărunt îl văzu pe Rand, expresia împietrită, atât de specifică Aielilor, se spulberă.

– Ce-a păţit? se tângui ea făcând ochii mari. Ce s-a întâmplat?

Unele dintre celelalte Fecioare începură să geamă – un sunet surd, înfiorător, asemenea unui bocet.

– Tăceţi! tună Cadsuane bătând din palme zgomotos. Tu, fetiţo! Are nevoie de odihnă. Grăbeşte-te!

Nandera se grăbi. Rand fu dezbrăcat şi aşezat în pat într-o clipită, cu Samitsu şi Niande aplecate deasupra lui. Cairhienii fură alungaţi, iar Nandera se postă la uşă repetând poruncile lui Cadsuane cum că nimeni n-avea voie să-l deranjeze pe al'Thor. Totul se petrecu atât de repede, încât Min se simţea ameţită. Spera ca, într-o bună zi, să asiste la confruntarea dintre Cadsuane şi Înţeleapta Sorilea; avea să se întâmple şi va fi memorabil.

Dacă Melaidhrin, femeia uluitor de frumoasă cu părul cenuşiu, credea că poruncile ei îi vor ţine pe toţi departe, se înşela. Înainte ca ea să apuce să mişte un scaun, făcându-l să plutească cu ajutorul Puterii, ca să şadă lângă patul lui Rand, Kiruna Nachiman şi Bera Harkin, stăpâna curţii şi respectiv stăpâna gospodăriei, pătrunseră în cameră cu un aer mândru.

– Ce înseamnă asta...? începu Kiruna furioasă.

Ea dădu cu ochii de Cadsuane. Spre uimirea lui Min, cele două se opriră şi rămaseră cu gurile căscate.

– Este pe mâini bune, răspunse Cadsuane. Asta dacă nu cumva vreuna dintre voi a descoperit că deţine înzestrări mai puternice de Tămăduire decât ştiu eu.

– Da, Cadsuane, ziseră ele umile. Nu, Cadsuane.

Min îşi închise gura.

Samitsu luă un scaun incrustat cu fildeş de lângă perete şi, răsfirându-şi poalele galben-închis, se aşeză cu mâinile împreunate, privind cum pieptul lui Rand se ridică şi coboară sub cearşaf. Niande se duse la biblioteca lui Rand şi alese o carte, înainte să se aşeze lângă fereastră. Voia să *citească*! În schimb, Kiruna şi Bera dădură să se aşeze, apoi se uitară la Cadsuane şi aşteptară încuviinţarea ei nerăbdătoare, înainte să ia loc.

– De ce nu faceţi ceva? strigă Min.

– Asta întreb şi eu, interveni Amys intrând în încăpere.

Înţeleapta, cu înfăţişare tinerească, în ciuda părului alb, se uită o clipă la Rand, pe urmă îşi aranjă şalul maroniu-închis şi se întoarse către Kiruna şi Bera.

– Puteţi pleca, le spuse ea. Kiruna, Sorilea vrea să te vadă din nou.

Kiruna păli, deşi avea tenul măsliniu, însă cele două se ridicară în picioare şi, înainte să plece, făcură o plecăciune murmurând: „Da, Amys", pe un ton mai umil decât în cazul lui Cadsuane, sora Verde căreia îi aruncară priviri stânjenite.

– Interesant, adăugă Cadsuane după ce plecară femeile.

Când ochii ei negri îi întâlniră pe cei albaştri ai lui Amys, surorii din Ajah Verde îi plăcu ce văzu. În orice caz, ea zâmbi.

– Mi-ar plăcea s-o cunosc pe această Sorilea. Este o femeie puternică? întrebă accentuând ultimul cuvânt.

– Cea mai puternică din câte am cunoscut, răspunse simplu Amys.

Calmă. N-ai fi crezut că Rand zăcea inconştient în faţa ei.

– Nu cunosc Tămăduirea voastră, Aes Sedai. Sunt însă convinsă că aţi făcut tot posibilul.

Tonul ei era monoton. Min se îndoia că Amys era prea convinsă.

– S-a făcut tot ce ne-a stat în putinţă, oftă Cadsuane. Nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

– Ca să moară? se auzi o voce aspră de bărbat, iar Min tresări.

Dashiva intră cu paşi mari în încăpere, cu faţa încruntată.

– Flinn! strigă el.

Cartea lui Niande căzu pe jos cu o bufnitură, din cauză că-i tremurau degetele. Se zgâia la cei trei bărbaţi în haine negre de parcă ar fi fost Cel Întunecat în carne şi oase. Samitsu, care pălise, murmură ceva ce semăna cu o rugăciune.

La porunca lui Dashiva, *asha'man*-ul cărunt se apropie repede de pat, în partea opusă lui Cadsuane, şi începu să-şi treacă mâinile peste trupul nemişcat al lui Rand, la câţiva centimetri deasupra cearşafului. Tânărul Narishma stătea încruntat lângă uşă şi pipăia mânerul sabiei, în vreme ce ochii lui mari şi negri încercau să le supravegheze pe cele trei Aes Sedai în acelaşi timp. Pe femeile Aes Sedai şi pe Amys. Nu părea să se teamă; avea aerul unui bărbat încrezător, care aştepta ca femeile acelea să se demaşte în inamicele lui. Spre deosebire de femeile Aes Sedai, Amys îl ignoră pe *asha'man*, cu excepţia lui Flinn. Îl urmărea cu o privire împietrită, totuşi îşi trecea degetul mare peste mânerul pumnalului de la cingătoare într-un mod extrem de expresiv.

– Ce faci? întrebă Samitsu sărind de pe scaun.

Indiferent cât de stingherită se simţea în prezenţa bărbaţilor *asha'mani*, îngrijorarea pentru pacientul ei era mai mare.

– Tu, Flinn, sau cum te-o fi chemând, adăugă ea şi dădu să se apropie de pat, dar Narishma ţesu o urzeală ca s-o oprească.

Samitsu se încruntă şi încercă să ocolească pavăza, însă el o apucă de braţ.

– Încă un băiat fără maniere, murmură Cadsuane.

Dintre cele trei surori, doar ea nu părea deloc alarmată de prezența bărbaților *asha'mani*. În schimb, îi privea cu atenție peste vârfurile degetelor.

Narishma se înroși auzind comentariul ei și-și îndepărtă mâna, dar când Samitsu încercă din nou să ocolească pavăza, el păși în fața ei.

Ea se mulțumi să privească furioasă peste umărul lui.

– Tu, Flinn, ce faci? N-am să te las să-l ucizi cu neștiința ta! M-ai auzit?

Min se muta de pe un picior pe celălalt. Nu credea că un *asha'man* l-ar ucide pe Rand, nu intenționat, totuși... El avea încredere în ei, dar... Lumină! Nici măcar Amys nu părea convinsă, fiindcă se uita încruntată când la Flinn, când la Rand.

Flinn îl dezveli pe Rand până la brâu, lăsându-i rana la vedere. Plaga nu arăta nici mai bine, nici mai rău de cum își amintea ea. Era o tăietură deschisă, umflată, din care nu mai curgea sânge și care traversa de-a curmezișul cicatricea rotundă. Rand părea că dormea.

– Nu-i poate face mai rău decât e Rand acum, zise Min.

Nimeni n-o băgă în seamă.

Dashiva scoase un sunet gutural, iar Flinn se uită la el.

– Vezi ceva, *asha'man*?

– N-am Înzestrarea Tămăduirii, răspunse Dashiva strâmbând din gură. Tu ai fost cel care mi-a ascultat sfatul și a învățat.

– Ce sfat? vru să știe Samitsu. Insist să...

– Taci din gură, Samitsu, șuieră Cadsuane, se pare singura din încăpere care era calmă în afară de Amys, deși, după felul în care Înțeleapta își mângâia mânerul pumnalului, Min nu prea era convinsă de ea. Cred că ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să-l rănească pe băiat.

– Dar, Cadsaune, bărbatul este... începu Niande.

– Ți-am spus să taci, repetă femeia Aes Sedai, cu părul cărunt, pe un ton ferm.

– Vă asigur că Flinn știe ce face, interveni Dashiva, reușind să pară mieros și aspru în același timp. Deja poate face lucruri la care voi, *Aes Sedai*, n-ați visat niciodată.

Samitsu pufni zgomotos. Cadsuane dădu doar din cap și se lăsă pe spătarul scaunului.

Flinn își trecu degetul peste tăietura umflată din partea laterală a lui Rand și peste cicatricea veche. Aceasta părea mai moale.

– Sunt la fel, însă diferă, ca şi când ar fi două feluri de infecţie. Doar că nu e infecţie; este... întuneric. Nu-mi vine în minte un cuvânt mai potrivit.

El ridică din umeri, aţintindu-şi privirea la şalul cu franjuri galbeni al lui Samitsu în timp ce ea se uita la el încruntată. Dar de astă dată era o privire atentă.

– Termină treaba, Flinn, bombăni Dashiva. Dacă moare...

Strâmbând din nas ca şi când ar fi simţit un miros urât, Dashiva părea incapabil să-şi ia privirea de la Rand. Îşi mişca buzele de parcă ar fi vorbit singur, iar când scotea câte un sunet, acesta semăna pe jumătate cu un suspin, pe jumătate cu un râs amarnic, fără să i se citească însă nimic pe faţă.

Flinn inspiră adânc şi-şi plimbă privirea prin încăpere, uitându-se la femeile Aes Sedai şi la Amys. Când o zări pe Min, tresări şi se înroşi la faţă. Îl acoperi în grabă pe Rand până la gât, lăsând la vedere doar vechea rană şi pe cea nouă.

– Sper să nu deranjeze pe nimeni dacă voi vorbi, zise el, începând să-şi treacă palmele bătătorite peste partea laterală a lui Rand. Pălăvrăgeala pare să mă ajute niţel.

Miji ochii, concentrându-se asupra rănilor şi mişcându-şi încet degetele. Parcă ar fi ţesut o urzeală, conştientiză Min. Tonul lui părea absent, ca şi când ar fi fost atent la cuvinte doar pe jumătate.

– Tămăduirea m-a determinat să merg la Turnul Negru, veţi presupune. Am fost un simplu ostaş până când o lance mi s-a înfipt în coapsă. Pe urmă, n-am mai fost în stare să mă ţin bine în şa, nici să umblu prea mult. A fost a cincisprezecea rană căpătată în aproape patruzeci de ani de slujit în Garda Reginei. Cincisprezece răni importante, oricum. După aceea, nu mai contează dacă poţi călări sau păşi. Mi-am văzut mulţi prieteni murind în cei patruzeci de ani. Aşa că m-am dus, iar M'Hael m-a învăţat Tămăduirea. Şi alte lucruri. O Tămăduire mai dură. Am fost şi eu Tămăduit de o Aes Sedai cândva – oh, să tot fi trecut vreo treizeci de ani de-atunci – şi asta doare în comparaţie cu aia. Dar şi dă roade. Apoi, într-o bună zi, Dashiva aici de faţă – pardon, *asha'man* Dashiva – se întreabă de ce este totul la fel, fie că omul are piciorul rupt, fie că e răcit, şi ne-am pus la poveşti, şi... Mă rog, el n-are înclinaţie spre aşa ceva, însă se pare că eu am această pricepere. Înzestrarea, adică. Aşa că am început să mă gândesc, dacă aş...? Gata. Am făcut tot ce se poate.

Dashiva mormăi când Flinn se lăsă brusc pe călcâie şi-şi şterse fruntea cu dosul palmei. Faţa îi era plină de broboane de sudoare. Era pentru prima oară când Min vedea un *asha'man* transpirând. Rana lui Rand nu dispăruse, dar părea mai mică şi mai puţin roşie şi umflată. Rand dormea în continuare şi, din fericire, nu mai era atât de palid.

Samitsu ţâşni pe lângă Narishma atât de repede, încât acesta n-apucă să intervină.

– Ce-ai făcut? vru ea să ştie, atingându-i fruntea lui Rand cu degetele.

Indiferent ce descoperi ea cu ajutorul Puterii, ridică din sprâncene, iar tonul imperios îi deveni suspicios.

– Ce-ai făcut?

– Nu mare lucru, dădu din umeri Flinn cu părere de rău. N-am reuşit să descopăr de ce anume suferă. Totuşi, am izbutit să-l protejez de răni, măcar pentru o vreme. Nu va dura mult. Acum se luptă între ele. Poate se vor distruge una pe cealaltă în vreme ce el se va vindeca singur, oftă el clătinând din cap. Pe de altă parte, nu pot afirma că nu-l vor ucide ele pe el. Oricum, cred că are şanse mai bune decât înainte.

Dashiva încuviinţă din cap cu îngâmfare.

– Aşa e. Acum are o şansă.

Fraza lui lăsa să se creadă că a înfăptuit Tămăduirea de unul singur.

Spre surprinderea lui Flinn, Samitsu ocoli patul ca să-l ajute să se ridice.

– Îmi vei dezvălui ce-ai făcut, îi ceru ea pe un ton poruncitor, aranjându-i gulerul şi netezindu-i reverele cu mâini dibace. Dacă ar exista o cale prin care să-mi *arăţi!* Dar îmi vei descrie. Trebuie! Îţi voi da tot aurul pe care-l am, îţi voi purta copilul în pântec, orice vei vrea, dar îmi *vei* dezvălui tot ce ştii.

Neştiind ea însăşi dacă poruncea sau implora, Samitsu îl conduse pe Flinn, care era de-a dreptul năucit, lângă fereastră. El deschise gura de câteva ori, însă ea, prea ocupată să-l convingă să vorbească, nici măcar nu observă.

Fără să-i pese ce vor spune ceilalţi, Min se urcă în pat şi se întinse ca să-şi proptească bărbia pe creştetul lui Rand, apoi îl cuprinse cu braţele. O şansă. Îi privi pe furiş pe cei trei oameni adunaţi în jurul patului. Cadsuane, care şedea pe scaun, Amys, stând în picioare în partea opusă, şi Dashiva, rezemat de unul

dintre stâlpii baldachinului de la picioarele patului. Toţi înconjuraţi de aure indescifrabile, cu imagini care dansau în jurul lor. Toţi cu ochii aţintiţi la Rand. Fără îndoială că Amys vedea dezastrul pentru Aieli dacă murea Rand, iar Dashiva, singurul care afişa o expresie pe faţă, o privire încruntată, întunecată şi îngrijorată, vedea dezastrul pentru bărbaţii *asha'mani*. Iar sora Verde... Ei bine, Cadsuane, pe care Kiruna şi Bera nu numai că o cunoşteau, dar şi tresăreau speriate ca nişte fetiţe, în ciuda legământului faţă de Rand, nu-l va răni pe al'Thor „mai mult decât va fi nevoie".

Privirea lui Cadsuane o întâlni o clipă pe cea a lui Min, iar aceasta din urmă se înfioră. Ea va reuşi cumva să-l apere atât timp cât el nu se putea apăra singur şi de Amys, şi de Dashiva, şi de Cadsuane. Cumva. Fără să-şi dea seama, Min începu să fredoneze un cântec şi să-l legene încet pe Rand. Cumva.

CAPITOLUL 37

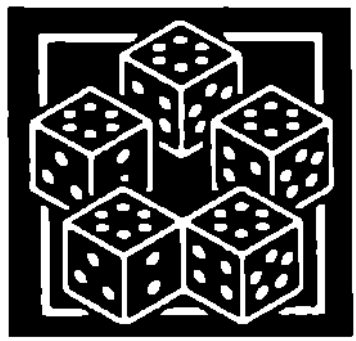

Un răvaş de la Palat

Ziua de după Festivalul Păsărilor începu cu vânturi puternice dinspre Marea Furtunilor, care alungară căldura din Ebou Dar. Însă cerul lipsit de nori şi soarele roşu-auriu care se înălţa la orizont prevesteau o zi toridă odată ce vântul se va fi domolit. Mat străbătea grăbit Palatul Tarasin, cu haina verde descheiată şi cu şireturile cămăşii pe jumătate legate. Deşi nu sărea speriat la fiecare sunet, tresărea, mai uluit decât i-ar fi plăcut, ori de câte ori trecea pe lângă el vreo servitoare, cu poalele foşnind şi zâmbindu-i. Fiecare dintre ele zâmbea, într-un mod anume... cu subînţeles. Abia se abţinea să n-o ia la fugă.

În cele din urmă, încetini pasul, străbătând aproape în vârful picioarelor galeria umbrită ce mărginea curtea grajdurilor. Plantele gălbui care creşteau mlădios în ghivecele mari şi roşii din lut şi plantele agăţătoare cu frunze roşii, striate, care atârnau din coşurile de metal legate în lanţuri formau o parcelă subţire viu colorată printre coloanele cu caneluri. Fără să-şi dea seama, îşi îndesă pălăria pe cap, ca să-şi ascundă faţa. Îşi plimba mâinile de-a lungul suliţei – o *ashandarei*, cum îi spunea Birgitte – pipăindu-i absent mânerul ca şi când ar fi avut nevoie să se apere cu ea. Deşi zarurile

îi zăngăneau ca nebunele în minte, nu ele erau motivul neliniştii lui. Cauza îngrijorării era Tylin.

Şase trăsuri închise, cu Ancora şi Sabia Casei Mitsobar pictate în verde pe uşi, aşteptau deja înşirate dinaintea porţilor exterioare, înalte şi arcuite, cu perechile de cai înhămate şi cu vizitiii în livrele urcaţi pe capre. Îl vedea pe Nalesean căscând într-o haină cu dungi galbene, în partea cealaltă a alaiului, şi pe Vanin şezând tolănit pe un butoi întors, nu departe de uşile grajdului. Părea că dormea. Cei mai mulţi oşteni ai Mâinii Roşii stăteau ghemuiţi pe dalele din curtea grajdurilor uriaşe şi albe; câţiva jucau zaruri la umbra staulelor. Elayne stătea între Mat şi trăsuri, de partea cealaltă a parcelei de plante. Reanne Corly era cu ea, precum şi alte şapte dintre femeile participante la acea întâlnire ciudată, peste care el dăduse buzna cu o seară în urmă; Reanne era singura care nu purta cingătoarea roşie a Femeilor Înţelepte. Mat se aşteptase oarecum ca ele să-şi facă apariţia în acea dimineaţă. Aveau aerul unor femei obişnuite să fie stăpâne pe vieţile lor şi pe ale altora şi aproape toate aveau cel puţin câteva fire cărunte în păr. Cu toate astea însă, ele priveau faţa tânără a lui Elayne cu un aer expectativ, stând în vârful picioarelor; pregătite, parcă, să sară la porunca ei. Însă femeile îi atrăgeau atenţia lui Mat doar pe jumătate; niciuna dintre ele nu era femeia care l-ar fi făcut să tresară de spaimă. Tylin îi inducea un sentiment de... ei bine... „neajutorare" era singurul cuvânt care părea potrivit, oricât de ridicol ar fi sunat.

– N-avem nevoie de ele, Jupânească Corly, spuse Elayne.

Domniţa-Moştenitoare semăna cu o femeie care mângâia un copil pe creştet.

– Le-am zis să aştepte aici până ne vom întoarce. Vom atrage atenţia mai puţin, mai ales pe malul celălalt al râului, fără ca vreo Aes Sedai să fie recunoscută.

Alegerea ei de a vizita cea mai rău famată parte a oraşului fără a atrage atenţia consta în faptul că purta o pălărie verde cu boruri late şi pene vopsite în verde, o mantie subţire de pânză verde cusută cu fire aurii, atârnându-i pe spate, şi o rochie de călărie din mătase verde, cu guler înalt şi broderii aurii cusute pe rochie şi care îi scoteau în evidenţă ovalul ce lăsa să i se vadă jumătate din piept. Mai mult, purta unul dintre acele lanţuri pentru „Cuţitul Căsniciei". Acea bandă lată din aur împletit va atrage atenţia tuturor hoţilor din Rahad. N-avea altă armă la ea în afară de micul cuţit de la cingătoare. Că veni vorba, de ce armă ar fi avut nevoie o femeie

care mânuia Puterea? Firește, la fiecare dintre cele care purtau cingătoarea roșie se vedea câte un pumnal cu lama curbată vârât în spatele ei. La fel și la Reanne, care purta o cingătoare simplă din piele.

Reanne își luă de pe cap pălăria mare și albastră de paie, o privi încruntată, apoi și-o puse la loc și-i scoase panglicile. Nu tonul lui Elayne păru s-o deranjeze. Reanne zâmbi diferit când își așeză pălăria pe cap și rosti pe un ton timid:

– De ce crede Merilille Sedai că mințim, Elayne Sedai?

– Toate cred asta, răspunse una dintre purtătoarele cingătorii roșii, cu răsuflarea întretăiată.

Deși toate purtau rochii în culori sobre, cum era portul în Ebou Dar, cu decolteuri adânci în formă de „V" și cu fustele cusute într-o parte până sus pentru a lăsa să se vadă poalele în straturi, doar aceasta, o femeie slabă, cu păr lung, mai mult alb decât negru, avea tenul măsliniu și ochii negri ai unui băștinaș din Ebou Dar.

– Sareitha Sedai m-a făcut mincinoasă în față, în legătură cu numărul nostru, în legătură cu...

Fu întreruptă brusc de privirea încruntată și de un „Taci din gură, Tamarla" din partea lui Reanne; Jupâneasa Corly o fi fost pregătită să facă o reverență și să zâmbească unui copil, dacă respectivul copil era Aes Sedai, totuși pe camaradele ei le ținea strâns în frâu.

Mat își ridică privirea încruntată la ferestrele ce dădeau spre curtea grajdului, la cele pe care le vedea din locul în care se afla. Unele erau acoperite de grilaje din fier forjat vopsit în alb, cu modele elaborate, iar altele, de paravane din lemn cu modele sculptate, complicate. Era puțin probabil ca Tylin să se fi aflat acolo și puțin probabil să-și fi făcut apariția în curtea grajdului. El se îmbrăcase cu mare grijă, ca să n-o trezească. Și-apoi, ea n-ar fi încercat nimic acolo. Cel puțin, așa credea el. Dacă se gândea mai bine însă, ar fi oprit-o ceva pe femeia aceea care, cu o seară în urmă, pusese câteva servitoare să-l încolțească pe coridor și să-l târască în apartamentul ei? Afurisita aceea de femeie îl trata ca pe o jucărie! Mat nu mai avea de gând să accepte așa ceva. Lumină, pe cine încerca să păcălească?! Dacă nu vor reuși să pună mâna pe Globul Vânturilor și să plece din Ebou Dar, Tylin îl va ciupi de fund și îi va spune din nou „porumbelul meu" în acea seară.

– Este vorba despre vârstele voastre, Reanne, preciză Elayne și, deși nu părea a șovăi – nu făcea niciodată asta –, tonul îi era foarte

atent. Femeile Aes Sedai consideră că este nepoliticos să vorbeşti despre vârstă, dar... Reanne, de la Frângerea Lumii încoace, se pare că nicio Aes Sedai n-a trăit atât de mult timp cum susţineţi voi, cele din „Cercul de Croşetat".

Acesta era numele ciudat cu care-şi botezase acest Clan consiliul de conducere.

– În cazul vostru, nu mai mult de o sută de ani.

Purtătoarelor de cingători roşii li se tăiară respiraţia şi făcură ochii mari de uimire. O femeie suplă, cu ochi căprui şi păr de culoarea mierii, chicoti nervos, pe urmă îşi acoperi imediat gura când Reanne o avertiză repede:

– Famelle!

– Nu se poate una ca asta, îi spuse Reanne încet lui Elayne. Cu siguranţă că Aes Sedai trebuie...

– Bună dimineaţa, zise Mat, trecând dincolo de parcela de plante.

Întreaga discuţie era prostească; toată lumea ştia că femeile Aes Sedai trăiau mai mult decât oricine. Ar trebui să pornească înspre Rahad în loc să piardă vremea.

– Unde sunt Thom şi Juilin? Şi Nynaeve?

Aceasta trebuie să se fi întors seara trecută, altminteri Elayne ar fi fost agitată.

– Sânge şi cenuşă, nici pe Birgitte n-o văd. Ar trebui să pornim la drum, Elayne, nu să pierdem timpul. Aviendha vine şi ea?

Elayne se încruntă uşor la el, aruncându-i o privire scurtă lui Reanne. Mat ştiu că ea încerca să se decidă ce atitudine să adopte faţă de el. Ochii mari şi nevinovaţi ar fi făcut-o să-şi piardă poziţia autoritară în faţa acestor femei; acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi dacă i-ar fi zâmbit lui, lăsând să i se vadă gropiţa din obraz. Elayne se aştepta întotdeauna ca gropiţa aia să-şi facă efectul atunci când alte metode dădeau greş. Ea îşi ridică uşor bărbia.

– Thom şi Juilin le ajută pe Aviendha şi pe Birgitte să supravegheze Palatul lui Carridin, Mat.

Era Domniţa-Moştenitoare în floare, nu în plină floare, deoarece, cu siguranţă, ştia cum avea să reacţioneze el, însă în vocea sa se citea certitudinea, ochii ei albaştri şi reci erau exigenţi, iar expresia de pe chipul său frumos, distantă, dacă nu cumva arogantă. Oare exista vreo femeie în lume care să nu aibă mai multe feţe?

– Nynaeve va coborî în scurt timp, sunt sigură. Nu e nevoie să vii şi tu, ştii, Mat. Nalesean şi oştenii lui vor alcătui o gardă de corp mai mult decât potrivită. Te poţi distra aici, în Palat, până când ne vom întoarce.

– Carridin! exclamă el. Elayne, nu rămânem în Ebou Dar ca să ne ocupăm de Jaichim Carridin. Vom lua Globul Vânturilor, apoi Nynaeve sau tu vei deschide o poartă şi vom pleca. Ne-am înţeles? Şi voi merge cu voi în Rahad.

Să se distreze! Numai Lumina ştia ce va mai pune la cale Tylin dacă el rămânea în Palat toată ziua. Îi venea să râdă isteric numai gândindu-se la asta.

Femeile Înţelepte îi aruncară priviri reci ca nişte pumnale; îndesata Sumeko îşi ţuguie buzele furioasă, iar Melore, o femeie domani durdulie, de vârstă mijlocie, cu al cărei piept generos îşi clătise el ochii cu o zi înainte, îşi propti pumnii în şolduri, întunecându-se la faţă. Ele ar fi trebuit să ştie din ziua precedentă că el nu se lăsa intimidat de femeile Aes Sedai, dar până şi Corly îi aruncă o privire atât de încruntată, încât avu impresia că ea avea de gând să-i tragă câteva peste urechi. Dacă ele intenţionau să se dea peste cap ca să le intre în graţii femeilor Aes Sedai, se aşteptau ca toată lumea să facă asta.

Elayne se străduia vizibil să se abţină şi strânse din buze. Era prea isteaţă ca să ştie că planul nu va funcţiona. Pe de altă parte, era orgolioasă până în măduva oaselor, oricât de mult s-ar fi străduit. Iar celelalte femei priveau.

– Mat, ştii că nu putem pleca până nu vom fi folosit Globul.

Acea bărbie obraznică rămase ridicată, iar tonul îi era pe jumătate explicativ, pe jumătate poruncitor.

– E posibil să avem nevoie de câteva zile până să ne dăm seama cum să-l utilizăm, probabil chiar de o jumătate de săptămână sau mai mult. Şi între timp am putea să terminăm şi cu Carridin.

În vocea ei se simţi o asemenea încordare când rosti numele bărbatului care aparţinea Mantiilor Albe, încât ai fi zis că-i purta pică, şi totuşi lui Mat altceva îi atrase atenţia.

– O jumătate de săptămână!

Simţind că se sufocă, îşi vârî un deget după eşarfa pe care o purta înnodată în jurul gâtului şi trase de ea ca s-o lărgească. Noaptea trecută, Tylin folosise acea fâşie de mătase neagră ca să-i lege mâinile, înainte ca el să-şi dea seama ce făcea ea. O jumătate

de săptămână. Sau mai mult! În ciuda strădaniilor lui, în voce i se simţea panica.

– Elayne, poţi întrebuinţa Globul oriunde, negreşit. Nu trebuie să fie neapărat aici. Egwene te vrea înapoi cât mai degrabă cu putinţă. Pun rămăşag că i-ar prinde bine o prietenă sau două.

Din câte văzuse el ultima oară, i-ar fi prins bine şi câteva sute. Poate că odată ce le va duce pe aceste femei înapoi, Egwene va renunţa la acea idee prostească de a deveni Amyrlin şi-l va lăsa s-o ducă la Rand, împreună cu Elayne, Nynaeve şi Aviendha.

– Şi cu Rand cum rămâne, Elayne? Cu Caemlyn. Cu Tronul Leului. Sânge şi cenuşă, ştii prea bine că vrei să ajungi în Caemlyn cât mai repede pentru ca Rand să-ţi ofere Tronul Leului.

Ea se întuneca la faţă cu fiecare cuvânt rostit, iar ochii îi scânteiau. El ar fi spus că era indignată, atât doar că n-avea niciun motiv, firește.

Elayne deschise gura furioasă gata să se răstească la el de îndată ce va termina de vorbit, moment în care Mat se pregăti să-i asculte promisiunile. La naiba, dacă avea să-i submineze autoritatea în faţa lui Reanne şi a celorlalte! După feţele lor, acestea de mult nu l-ar fi băgat în seamă dacă ar fi fost în locul ei.

Înainte să apuce să spună cineva ceva, o femeie durdulie, cu părul cărunt, care purta livreaua Casei Mitsobar, făcu o plecăciune, mai întâi în faţa lui Elayne, pe urmă a femeilor care purtau cingători roşii şi, în cele din urmă, în faţa lui.

– Regina Tylin ţi-a trimis asta, Jupâne Cauthon, zise Laren, întinzându-i un coş al cărui conţinut era acoperit cu o bucată de material în dungi şi floricele roşii împletite în jurul mânerului. N-ai servit micul dejun şi trebuie să-ţi păstrezi forţele.

Mat simţi că i se încălzesc obrajii. Femeia abia dacă se uita la el, deşi îl văzuse destul de des de când îl condusese pentru prima oară la Tylin. Mult mai des. Ea adusese cina pe o tavă seara trecută, în vreme ce el încercase să se ascundă sub aşternuturile de mătase. Mat nu pricepea. Femeile astea îl făceau să tresară şi să roşească precum o fetiţă. Pur şi simplu, nu înţelegea.

– Eşti sigur că nu vrei să rămâi aici? îl întrebă Elayne. Sunt convinsă că Tylin s-ar bucura de compania ta la micul dejun. Regina a spus că te găseşte extrem de amuzant şi de curtenitor, adăugă ea cu îndoială.

Mat o luă la fugă spre trăsuri, ţinând într-o mână coşul, iar în cealaltă, sulița *ashandarei*.

– Toţi bărbaţii din nord sunt aşa de timizi? întrebă Laren.

El aruncă o privire peste umăr în timp ce fugea şi răsuflă uşurat. Servitoarea îşi adunase deja poalele şi se întoarse ca să traverseze parcela de plante, iar Elayne le făcea semn lui Reanne şi Femeilor Înţelepte să se strângă în cerc în jurul ei. Chiar şi aşa, Mat se cutremură. Femeile vor fi cele care-i vor aduce moartea.

Ieşind de după o trăsură, fu cât pe ce să scape coşul din mână când îl văzu pe Beslan şezând pe o scară a unui alt cupeu. Lumina soarelui i se răsfrângea pe lama îngustă a sabiei pe care acesta o examina cu atenţie.

– Ce cauţi aici?! se minună Mat.

Beslan vârî sabia în teacă, nepăsător şi cu un rânjet pe faţă.

– Vin cu voi în Rahad. Cred că o să găseşti ceva distractiv pentru noi.

– Ar fi bine să ne distrăm, zise Nalesean căscând. N-am prea dormit azi-noapte, iar acum mă târăşti într-un loc unde sunt femei din neamul Oamenilor Mării.

Vanin se ridică în şezut pe butoi şi privi în jurul lui. Văzând că nu se mişca nimic, se tolăni la loc şi închise ochii.

– Nu va fi niciun fel de *distracţie*, vă garantez, bombăni Mat.

Nalesean nu dormise suficient? Ha! Ieşiseră cu toţii pe străzi ca să se bucure de festival. Nu că el nu s-ar fi distrat pe ici, pe colo, însă doar atunci când reuşise să uite că era cu o femeie care credea că el era vreo afurisită de păpuşă.

– Ce femei din neamul Oamenilor Mării?

– Când Nynaeve Sedai s-a întors aseară, a adus vreo cincisprezece cu ea, Mat, răspunse Beslan dintr-o suflare, legănându-şi mâinile. Felul în care se mişcă, Mat…

Cauthon clătină din cap. Nu reuşea să gândească limpede, fiindcă Tylin îi bântuia gândurile. Nynaeve şi Elayne îi povestiseră despre Călăuzele Vânturilor, fără tragere de inimă şi în mare taină, după ce încercaseră să-i ascundă unde voia să plece Nynaeve şi de ce. Nici măcar nu roşiseră. „Femeile îşi ţin promisiunile în felul lor", zicea o vorbă. Dacă se gândea mai bine, Lawtin şi Belvyn nu se aflau împreună cu ceilalţi oşteni ai Mâinii Roşii. Poate că Nynaeve voia să se revanşeze ţinându-i lângă ea.

– … În felul lor.

Dacă le adusese pe Călăuzele Vânturilor la Palat, cu siguranţă că nu va fi nevoie de o săptămână ca să întrebuinţeze Globul. Lumină, fie să nu se întâmple aşa!

Ca şi când gândul la ea ar fi chemat-o, Nynaeve pătrunse prin parcela de plante în curtea grajdului. Mat rămase cu gura căscată. Bărbatul înalt în haină verde-închis de la braţul ei era Lan! Sau, mai degrabă, ea se ţinea de braţul lui, cu ambele mâini, ridicându-şi privirea la el şi zâmbind. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, Mat ar fi zis că era îndrăgostită şi visătoare, dar în cazul de faţă era vorba despre Nynaeve.

Ea tresări când conştientiză unde se afla şi se grăbi să facă un pas în lateral, deşi îl ţinu o clipă de mână pe Lan. Alegerea ei în ceea ce privea rochia nu era mai bună decât a lui Elayne. Aceasta era din mătase albastră, cu broderie verde şi un decolteu suficient de adânc încât să se vadă inelul greu din aur, atârnat de un lanţ subţire din acelaşi metal preţios. În plus, inelul ar fi intrat pe două degete ale ei. Pălăria mare pe care o ţinea de panglici era împodobită cu pene albastre, iar mantia era din pânză verde cu broderii albastre. Ea şi Elayne le eclipsau pe celelalte femei care erau îmbrăcate în veşminte de lână.

În orice caz, dacă înainte avusese ochi de căprioară, în acel moment era din nou ea însăşi şi-şi muta cosiţa când într-o parte, când în cealaltă.

– Du-te lângă ceilalţi bărbaţi, Lan, ca să putem pleca, rosti ea pe un ton poruncitor. Ultimele patru trăsuri sunt pentru bărbaţi.

– Cum poruncеşti, răspunse Lan, făcând o plecăciune cu mâna pe mânerul sabiei.

Ea îl privi cu o expresie mirată cum se îndreptă cu paşi mari către Mat, nevenindu-i, probabil, să creadă că era atât de supus, pe urmă Nynaeve reveni la atitudinea ei ţâfnoasă de odinioară. Adunându-le pe Elayne şi pe celelalte femei, le îndrumă spre cele două trăsuri ca o femeie care mâna un cârd de gâşte. După felul în care poruncea să fie deschise porţile curţii grajdului, nimeni n-ar fi zis că ea era cea din cauza căreia se aflau în întârziere. Ea începu să strige şi la vizitii, care puseră mâna pe hăţuri şi-şi fluturară grabnic bicele lungi; fu o minune că surugiii aşteptară ca toată lumea să urce în trăsuri.

Urcându-se cu stângăcie în cea de-a treia trăsură, după Lan, Nalesean şi Beslan, Mat îşi propti sulița de-a curmezişul portierei şi se trânti pe banchetă cu coşul în poale, tocmai în momentul în care trăsura o luă din loc.

– De unde-ai apărut, Lan? răbufni el de îndată ce se făcură toate prezentările. Eşti ultimul om pe care mă aşteptam să-l văd. Unde-ai

fost? Lumină, am crezut că ai murit! Ştiu că lui Rand îi e teamă de asta. Apoi o laşi pe Nynaeve să-ţi dea porunci. De ce ai face asta, în numele Luminii?

Străjerul cu faţa împietrită părea că se gândea la care întrebare să răspundă mai întâi.

– Nynaeve şi cu mine am fost căsătoriţi aseară de către Stăpâna Corăbiilor, răspunse el într-un sfârşit. Neamul Atha'an Miere are câteva... obiceiuri de căsătorie... ciudate. Amândoi am avut parte de surprize.

Pe buzele lui apăru un mic zâmbet, nimic mai mult. Lan ridică uşor din umeri; pare-se că era singurul răspuns pe care intenţiona să-l dea.

– Fie ca Lumina să te binecuvânteze atât pe tine, cât şi pe mireasa ta, murmură politicos Beslan, făcând o reverenţă atât cât îi permitea interiorul trăsurii, iar Nalesean bombăni ceva, deşi era evident după expresia de pe faţa lui că-l credea nebun pe Lan.

Nalesean se bucurase o vreme de compania lui Nynaeve.

Mat şedea nemişcat, legănându-se odată cu mişcările trăsurii şi privind în gol. Nynaeve se *măritase*? *Lan* se căsătorise cu *Nynaeve*? Bărbatul *era* nebun. Nu era de mirare că ochii lui erau atât de reci. Mat şi-ar fi îndesat mai degrabă o vulpe turbată sub cămaşă. Doar un prost s-ar însura şi doar un nebun s-ar însura cu Nynaeve.

Chiar dacă Lan observa că niciunul nu era entuziasmat, nu trăda niciun semn. Cu excepţia ochilor, nu părea schimbat faţă de cum şi-l amintea Mat. Puţin mai dur, poate, dacă era posibil.

– Ar fi ceva mai important, adăugă Lan. Nynaeve nu vrea să ştii, Mat, dar trebui să afli. Cei doi oameni ai tăi sunt morţi, ucişi de Moghedien. Îmi pare rău. Dacă te consolează cu ceva, să ştii că au murit subit. Nynaeve crede că Moghedien a plecat, altminteri ar mai fi încercat, însă nu sunt atât de convins. Se pare că-i poartă duşmănie lui Nynaeve, deşi aceasta nu vrea să-mi dezvăluie motivul.

Din nou acel zâmbet; Lan însă nu părea conştient de el.

– Cel puţin nu motivul întreg, dar n-are importanţă. E mai bine să ştii ce ne-ar putea aştepta în aval, atâta tot.

– Moghedien, şopti Beslan cu ochii lucind, cel mai probabil asta părându-i-se *amuzant*.

– Moghedien, şopti Nalesean, însă în cazul lui semăna mai mult cu un geamăt, pe urmă trase cu putere de barba-i ascuţită.

– Afurisitele astea de femei instigatoare, bombăni Mat.

– Sper că nu te referi şi la soţia mea, rosti Lan pe un ton rece, apucând cu o mână mânerul sabiei, iar Mat îşi ridică repede mâinile.

– Firește că nu. Doar Elayne şi... Clanul.

După o clipă, Lan încuviinţă din cap şi Mat răsuflă uşurat. Era tipic pentru Nynaeve să-i curme zilele soţului ei – ale soţului ei! – cum la fel de tipic pentru ea ar fi fost şi să ascundă faptul că unul dintre Rătăciţi s-ar putea afla în oraş. Nici măcar Moghedien nu-l putea speria, nu atâta vreme cât purta la gât capul de vulpe, totuşi medalionul nu-i putea proteja pe Nalesean şi pe ceilalţi. Fără îndoială că Nynaeve credea că ea şi Elayne vor fi capabile de asta. Îi îngăduiseră să-i aducă pe cei din Mâna Roşie cu el, râzând pe înfundate pe seama lui în vreme ce...

– N-ai de gând să citeşti răvaşul de la mama, Mat?

Până să pomenească Beslan de el, Mat nu observase bucata de hârtie împăturită de mai multe ori şi vârâtă între coş şi materialul dungat. Ieşea în afară doar atât cât să se vadă blazonul verde imprimat cu Ancora şi Sabia.

Rupse sigiliul cu degetul mare şi desfăcu hârtia, ţinând-o într-o poziţie în care Beslan să nu vadă ce scria. Se strădui, deşi, având în vedere cum privea lucrurile celălalt bărbat, nu prea avea importanţă. Oricum ar fi fost, Mat se bucură că doar el putea citi acele cuvinte. Numai că devenea din ce în ce mai descurajat cu fiecare rând.

Mat, iubitul meu,

Am cerut să-ţi fie mutate lucrurile în apartamentul meu. Este mai convenabil astfel. Până te vei întoarce, Riselle va sta în vechile tale odăi ca să aibă grijă de tânărul Olver. Pare să agreeze compania ei.

Voi aduce croitorese să-ţi ia măsurile. Îmi va face plăcere să privesc. Trebuie să porţi haine mai scurte. Şi pantaloni noi, firește. Ai un posterior încântător. Răţuşcă, cine este această Fiică a celor Nouă Luni la care te-am făcut să te gândeşti? Am ales mai multe metode delicioase ca să te fac să-mi spui.

Tylin

Ceilalţi îl priveau cu toţii curioşi. Mă rog, Lan se uita, pur şi simplu, privirea lui părând mai puţin tulburătoare decât a celorlalţi, aproape... goală.

– Regina e de părere că am nevoie de haine noi, îi lămuri Mat, vârând răvaşul în buzunarul hainei. Cred c-am să trag un pui de somn.

Îşi trase pălăria pe ochi, însă nu şi-i închise, ci privea afară pe geam, în locul pe unde draperia legată lăsa să pătrundă ocazional particule de praf. Pe acolo intra şi vântul, care era mult mai plăcut decât căldura dintr-o trăsură închisă.

Moghedien şi Tylin. Dintre cele două, ar fi preferat s-o înfrunte pe prima. Îşi duse mâna la capul de vulpe care se vedea atârnând prin cămaşa descheiată la gât. Măcar avea o oarecare protecţie împotriva lui Moghedien. Împotriva lui Tylin avea tot atâta protecţie cât avea împotriva afurisitei Fiice a celor Nouă Luni, indiferent cine o fi fost ea. Dacă nu va găsi o cale prin care să le convingă pe Nynaeve şi pe Elayne să plece din Ebou Dar în acea seară, toată lumea avea să afle. Posac, îşi trase şi mai tare pălăria pe ochi. Femeile astea instigatoare chiar îl făceau să se comporte ca o fată. Mai mult, îi era teamă să nu înceapă să plângă.

CAPITOLUL 38

Șase etaje

Mat ar fi coborât și ar fi tras el însuși trăsura dacă ar fi putut. Credea că astfel cupeul s-ar fi mișcat mai repede. Străzile erau deja inundate de lumina soarelui care nu urcase încă de-a binelea sus pe cer. Căruțe cu coviltire și telegi își croiau huruind drum prin mulțime și rafale de vânt, iar strigătele și înjurăturile se auzeau atât din gurile vizitiilor, cât și din cele ale oamenilor obligați să se dea la o parte din calea lor. Pe canale erau atât de multe barje, încât aproape că ai fi putut umbla pe apă ca pe străzi, pășind de pe una pe cealaltă. Un zumzet plutea peste orașul alb, strălucitor. Ebou Dar părea că încerca să recupereze vremea irosită cu o zi înainte, ca să nu mai pomenim de sărbătoarea High Chasaline și de Sărbătoarea Luminilor, și foarte bine făcea, fiindcă în noaptea următoare era Sărbătoarea Ambrelor și Ziua lui Maddin, care-l sărbătorea pe fondatorul Altarei, două zile mai târziu, precum și Sărbătoarea Pătrarului în noaptea de după.

Într-un final, trăsurile ajunseră pe malul râului și opriră la unul dintre debarcaderele lungi din piatră care pătrundeau în apă, toate prevăzute cu trepte ducând la bărcile ancorate de-a lungul lor. După ce-și vârî în buzunar o bucată de brânză și un colț de pâine, îndesă coșul sub banchetă. Era flămând, totuși una dintre

bucătărese fusese prea grăbită, deoarece, cu toate că în coş se afla o oală de lut plină cu stridii, femeia uitase să le gătească.

Dându-se jos din cupeu în urma lui Lan, îi lăsă pe Nalesean şi pe Beslan să-i ajute pe Vanin şi pe ceilalţi să coboare din ultimele trăsuri. Vreo doisprezece bărbaţi, deloc mici de statură, stătuseră îngrămădiţi ca merele în ciubăr, iar în acel moment coborau ţepeni. Mat înainta cu paşi mari în faţa Străjerului, cu suliţa *ashandarei* pe umăr. Intenţiona să le spună câteva lui Nynaeve şi lui Elayne, indiferent cine avea să audă. Hm, să păstreze taina în legătură cu Moghedien! Ca să nu mai pomenească de moartea celor doi oameni ai lui! Intenţiona să...! Devenind brusc conştient de Lan care-l urma dominator ca o statuie din piatră cu sabia la şold, Cauthon îşi potoli gândurile. Urechiuşele Domniţei-Moştenitoare însă vor auzi vreo câteva vorbuliţe nu prea dulci pentru că păstrase o asemenea taină.

Nynaeve stătea pe debarcader, îşi lega panglica pălăriei cu pene albastre şi vorbea cu cineva din trăsură când el ajunse la ea.

– ... va funcţiona, firește, dar cine-ar fi crezut că Oamenii Mării, dintre toate neamurile, vor cere un asemenea lucru, fie şi în particular?

– Dar, Nynaeve, zise Elayne, coborând din trăsură cu pălăria cu pene verzi în mână, dacă seara trecută a fost atât de glorioasă, de ce te plângi de...?

În acel moment ele deveniră conştiente de prezenţa lui şi a lui Lan. A lui Lan, de fapt. Nynaeve făcu ochii din ce în ce mai mari şi se îmbujoră atât de tare, încât ar fi putut face de ruşine două apusuri. Poate trei. Elayne încremeni cu un picior pe scara trăsurii şi-i aruncă Străjerului o privire încruntată, de parcă s-ar fi furişat prin spatele lor. Lan îşi coborî privirea la Nynaeve cu o expresie la fel de împietrită precum cea a unei statui şi, cu toate că lui Nynaeve îi venea să se ascundă sub trăsură, ea îşi ridică ochii la el şi-l privi ca şi cum doar el ar fi existat pe lume. Înţelegând că se încrunta degeaba, Elayne îşi luă piciorul de pe scară şi se dădu din calea lui Reanne şi a celor două Femei Înţelepte cu care împărţise trăsura, Tamarla şi o femeie căruntă saldaeană pe nume Janira. Domniţa-Moştenitoare nu renunţă însă. Îşi mută privirea încruntată la Mat Cauthon şi, chiar dacă era uşor schimbată, era destul de profundă. Acesta pufni şi clătină din cap. De obicei, atunci când o femeie greşea, ea găsea o mulţime de lucruri de care să-l învinuiască pe bărbatul de lângă ea, până când acesta sfârşea prin a crede că el era

de vină. Din experienţa lui, fie că erau amintiri vechi sau noi, existau două situaţii în care o femeie îşi recunoştea vina: atunci când voia ceva şi când ningea în toiul verii.

Nynaeve strânse de cosiţă, deşi nu cu toată convingerea. Degetele ei pipăiau, apoi renunţau, până când, într-un final, ajunse să-şi frângă mâinile.

– Lan, începu ea şovăitor, nu trebuie să crezi că aş vorbi despre...

Străjerul o întrerupse cu blândeţe, făcând o plecăciune şi oferindu-i braţul.

– Suntem în public, Nynaeve. Poţi spune tot ceea ce doreşti în public. Îmi îngădui să te conduc până la vas?

– Da, răspunse ea, dând din cap atât de hotărât, încât fu cât pe ce să-i cadă pălăria, pe care şi-o îndreptă în grabă cu ambele mâini. Da. În public. Mă vei conduce.

Luându-l de braţ, reuşi cât de cât să-şi recâştige stăpânirea de sine, măcar atât cât să i se citească pe faţă. Îşi strânse mantia cu mâna rămasă liberă şi traversă cheiul, târându-l, practic, spre debarcader.

Mat se întreba dacă nu cumva era bolnavă. Ar fi preferat s-o vadă pe Nynaeve spumegând de furie decât aşa. Femeile Aes Sedai nu se puteau Tămădui singure. Poate îi va sugera lui Elayne s-o vindece pe Nynaeve de ceea ce suferea. El evita Tămăduirea ca pe moarte sau ca pe însurătoare, însă, din câte vedea, pentru alţii era diferit. Mai întâi totuşi îi va spune câteva despre secrete.

Îşi deschise gura şi îşi ridică un deget ameninţător...

... dar Elayne îl înghionti cu ale ei în piept, aruncându-i pe sub pălărie o privire încruntată atât de rece, încât el încremeni locului.

– Jupâneasă Corly, rosti ea pe tonul rece al unei regine care pronunţă o sentinţă, explică-ne, lui Nynaeve şi mie, semnificaţia acelor flori roşii de pe coş, pe care am observat că ai avut suficientă decenţă să-l ascunzi.

Mat era mai roşu la faţă decât ar fi crezut vreodată Nynaeve că ar putea fi. Câţiva paşi mai încolo, Reanne Corly şi celelalte două femei îşi legau pălăriile şi-şi netezeau fustele aşa cum făceau femeile de fiecare dată când se ridicau în picioare, se aşezau sau făceau trei paşi. Cu toate astea, deşi păreau preocupate de veşmintele lor, ele erau suficient de atente încât să arunce priviri şi în direcţia lui şi, pentru prima oară, acestea nu erau nici dezaprobatoare, nici speriate. Nu ştiuse că afurisitele alea de flori

aveau vreo semnificaţie! Nici *zece* asfinţituri nu i-ar fi putut egala roşeaţa din obraji.

– Ei bine!

Vocea lui Elayne era joasă, doar pentru urechile lui, însă era plină de dezgust şi dispreţ. Ea îşi smuci mantia. Nu voia ca pelerina să-l atingă.

– Este adevărat! Nu mi-a venit *să cred* asta despre tine, nu despre tine! Sunt *sigură* că lui Nynaeve nu i-a venit să creadă. Toate făgăduinţele pe care ţi le-am făcut *se şterg*! Nu-i voi face nicio făgăduinţă unui bărbat care-şi *impune* atenţia asupra unei femei, asupra *oricărei* femei, în *special* asupra Reginei care i-a oferit...

– *Eu* îmi *impun* atenţia asupra *ei*! strigă el.

Sau, mai degrabă, încercă să strige, deoarece, din cauza nodului care i se pusese în gât, cuvintele îi ieşiră pe gură ca un şuierat.

Apucând-o de umeri pe Elayne, el o trase de lângă trăsuri. Lucrători la docuri, fără cămaşă, îmbrăcaţi doar cu veste de piele verzi şi pătate, treceau în grabă pe lângă ei, cărând saci pe umeri sau rostogolind butoaie de-a lungul cheiului; unii împingeau roabe joase încărcate cu lăzi şi toţi ocoleau trăsurile. Cu toate că Regina Altarei nu deţinea prea multă autoritate, blazonul ei pe uşile trăsurilor îi făcea pe oamenii de rând să păstreze distanţa. Nalesean şi Beslan sporovăiau în timp ce-i conduceau pe oştenii Mâinii Roşii spre debarcader. Vanin venea în urmă, privind încruntat râul agitat; el pretindea că avea un stomac sensibil când venea vorba de bărci. Femeile Înţelepte din ambele trăsuri se strânseseră în jurul lui Reanne şi priveau, însă nu se aflau suficient de aproape încât să audă. Şi totuşi, el spuse cu o voce şoptită şi răguşită:

– Ascultă la mine! Femeia aia n-acceptă refuzul; eu spun nu, iar ea îmi *râde* în nas. M-a înfometat, m-a terorizat, m-a vânat ca pe un cerb! Are mai multe mâini decât şase femei la un loc. M-a ameninţat că le va pune pe servitoare să mă dezbrace dacă n-o voi lăsa...

Brusc, el conştientiză ce spunea. Şi cui anume. Reuşi să-şi închidă gura înainte să înghită o muscă. Privea cu interes unul dintre corbii negri din metal incrustaţi în mânerul suliţei *ashandarei* tocmai pentru a n-o privi în ochi.

– Ce voiam să spun este că nu înţelegi. Ai înţeles pe dos, bombăni el aruncându-i o privire pe sub borul pălăriei.

O uşoară roşeaţă apăru în obrajii lui Elayne, însă faţa ei deveni solemnă ca un bust din marmură.

– Se... pare că am înţeles greşit, Tylin... procedează foarte *rău*, rosti ea pe un ton sobru şi lui i se păru că ea făcu o grimasă. Te-ai gândit vreodată să exersezi diferite zâmbete în oglindă, Mat?

– Poftim? clipi el tresărind.

– Am auzit că aşa procedează tinerele femei ca să atragă atenţia regilor, explică ea cu o voce care-şi mai pierdu din seriozitate şi, de astă dată, Elayne chiar făcu o grimasă. Ai putea încerca să-i faci ochi dulci.

Muşcându-şi buza de jos, ea se întoarse, iar mantia începu să-i fluture în spate atunci când se îndreptă cu paşi grăbiţi spre debarcader. Înainte să se îndepărteze suficient de mult, el o auzi zicând în timp ce chicotea: „Şi-a găsit naşul". Reanne şi Femeile Înţelepte o însoţiră grăbite ca un cârd de găini care urmau o puicuţă, în loc să fie invers. Cei câţiva barcagii cu piepturile dezvelite, ieşiţi pe punţi, se opriră din încolăcit funii sau din ceea ce făceau ca să facă o plecăciune procesiunii care trecea pe lângă ei.

Smulgându-şi pălăria de pe cap, lui Mat îi veni s-o trântească pe jos şi s-o calce în picioare. Femeile! Ar fi trebuit să ştie mai bine decât să se aştepte la compătimire. Ar fi vrut s-o strângă de gât pe Domniţa-Moştenitoare. Şi pe Nynaeve, din principiu. Doar că nu putea, firește. Făcuse nişte promisiuni. Iar zarurile acelea încă i se agitau în minte ca într-un pahar. Plus că unul dintre Rătăciţi putea fi prin preajmă. Îndesându-şi la loc pălăria pe cap, mărşălui de-a lungul debarcaderului, trecu pe lângă Femeile Înţelepte şi o ajunse din urmă pe Elayne. Ea încerca să-şi înăbuşe chicotelile, însă, de fiecare dată când se uita la el, roşeaţa din obraji îi revenea, la fel şi chicotele.

Mat privea drept în faţă. Femei afurisite! Făgăduinţe afurisite! Ridicându-şi pălăria doar atât cât să scoată de la gât şnurul din piele, el i-l întinse fără tragere de inimă. Capul de vulpe din argint atârna sub pumnul lui.

– Împreună cu Nynaeve trebuie să hotărâţi care dintre voi îl va purta. Dar îl vreau înapoi după ce vom pleca din Ebou Dar. Ai înţeles? În clipa în care vom pleca...

Deodată, îşi dădu seama că înainta singur. Când se întoarse, o văzu pe Elayne, care încremenise locului la vreo doi metri mai în spate şi se holba la el, cu Reanne şi celelalte femei strânse în jurul ei.

– Ce s-a mai întâmplat? vru el să ştie. Ah, da. Am aflat totul despre Moghedien.

Un individ slab, cu rubine pe cerceii din alamă, care stătea aplecat peste parâmă, se răsuci atât de repede la auzul acestui nume, încât căzu peste margine, cu un ţipăt puternic şi împroşcând apa şi mai tare. Lui Mat nu-i păsa cine auzea.

– Ai încercat să ţii secretul, după ce mi-au murit doi oameni! Şi ai mai şi făgăduit! Vom vorbi despre asta mai târziu. Şi eu am făgăduit ceva: să vă ţin în viaţă pe amândouă. Dacă Moghedien îşi va face apariţia, pe voi două vă va vâna. Aşa că ia-l! rosti el ferm, întinzându-i din nou medalionul.

Ea clătină încet din cap nedumerită, se întoarse şi-i şopti ceva lui Reanne, apoi luă capul de vulpe şi-l răsuci între degete abia după ce femeile mai în vârstă se îndreptară spre capătul scărilor unui vas unde se afla Nynaeve, care le făcea semn să se apropie.

– Ai habar ce aş fi fost în stare să fac doar ca să pot privi cu atenţie medalionul ăsta? întrebă ea repede. Ai vreo idee în acest sens?

Deşi era înaltă pentru o femeie, Elayne tot era nevoită să-şi ridice capul ca să se uite la el. Era ca şi când nu l-ar fi văzut niciodată.

– Eşti un bărbat năbădăios, Mat Cauthon. Lini ar spune că mă repet, dar *tu*...!

Oftând zgomotos, Elayne îşi întinse mâna şi-i scoase pălăria, pe urmă îi trecu şnurul peste cap. Apoi îi vârî medalionul sub cămaşă şi-l mângâie încet înainte să-i întindă pălăria.

– Nu-l voi purta atâta vreme cât Nynaeve şi Aviendha n-au nici ele unul, şi cred că ele ar simţi la fel. Poartă-l tu. La urma urmei, nu cred că-ţi vei mai putea ţine promisiunea dacă Moghedien *te* va ucide. Nu că aş avea convingerea că mai e pe-aici. După părerea mea, orgolioasa Rătăcită are impresia că a ucis-o pe Nynaeve şi nu m-ar mira deloc să aflu că tocmai ea este motivul pentru care s-a întors. Trebuie să fii cu băgare de seamă. Nynaeve zice că se apropie furtuna, şi nu se referă la vânt. Îmi...

Acea roşeaţă slabă îi reveni în obraji.

– Îmi pare rău că am râs de tine.

Îşi drese glasul şi privi în altă parte.

– Uneori, uit care este datoria mea faţă de supuşii mei. Eşti un slujitor merituos, Matrim Cauthon. Voi avea grijă s-o fac pe Nynaeve să înţeleagă corect ce se petrece între tine şi Tylin. Poate îţi vom fi de ajutor.

– Nu, îngână el. Adică, da. Adică... Este... Of, habar n-am ce vreau să zic. Aproape că-mi doresc ca voi să nu cunoaşteţi adevărul.

Nynaeve şi Elayne stând cu el la o ceaşcă de ceai, vorbind despre Tylin. Oare se putea înjosi atât de mult? Oare le-ar mai putea privi pe vreuna dintre ele în ochi după aceea? Dar dacă ele nu vor afla... El se afla între ciocan şi nicovală şi n-avea scăpare.

– Of, la naiba! La naiba!

Aproape că-şi dorea ca ea să-l dojenească pentru limbajul folosit, aşa cum o făcuse Nynaeve, doar ca să schimbe subiectul.

Ea îşi mişca buzele încet şi, pentru o clipă, el avu o senzaţie ciudată că Elayne repeta cuvintele rostite de el. Fireşte că nu era aşa. Avea vedenii, asta era.

– Înţeleg, spuse ea cu voce tare, deşi suna ca şi cum nu pricepea. Vino, Mat! Nu putem irosi timpul stând într-un loc.

O privi uimit cum îşi ridică poalele şi mantia ca să poată străbate debarcaderul. Ea înţelegea? Da, şi totuşi fără niciun comentariu ironic, fără nicio observaţie aspră? Era slujitorul ei *merituos*. O urmă, pipăindu-şi medalionul. Fusese convins că-l va redobândi cu greu de la ele. Şi dacă ar fi trăit cât *două* Aes Sedai, tot nu le-ar fi înţeles pe femei. Iar femeile nobile erau încă şi mai rele.

Când ajunseră la treptele pe care le coborâse cu puţin timp în urmă Elayne, cei doi vâslaşi cu cercei din alamă îşi foloseau deja vâslele lungi ca să împingă vasul de la mal. Elayne le mână pe Reanne şi pe ultima dintre Femeile Înţelepte în cabină, pe când Lan stătea la prora împreună cu Nynaeve. Beslan îl strigă să urce în vasul următor, în care se aflau toţi bărbaţii, în afară de Străjer.

– Nynaeve a spus că nu mai încăpem şi noi, zise Nalesean în timp ce vasul înainta legănându-se pe apele râului Eldar. A mai spus că le vom înghesui.

Beslan râse, privind în jurul lui. Vanin şedea lângă uşa cabinei, cu ochii închişi, încercând să-şi imagineze că se afla altundeva. Harnan şi Tad Kandel, un andoran în ciuda faptului că era la fel de tuciuriu ca şi barcagiii, se căţăraseră pe cabină; ceilalţi oşteni ai Mâinii Roşii se plimbau pe punte, încercând să nu stea în calea vâslaşilor. Niciunul nu intrase în cabină, aşteptând cu toţii să vadă dacă o vor face Mat, Nalesean şi Beslan.

Mat se duse lângă stâlpul înalt de la prora, uitându-se după celălalt vas care înainta alene în faţă. Vântul măturа atât apele întunecate şi agitate, cât şi eşarfa lui şi era nevoit să-şi ţină pălăria cu mâna ca să nu-i zboare de pe cap. Ce punea la cale Nynaeve?

Celelalte nouă femei de pe vasul din față se aflau în cabină, lăsându-i singuri pe punte pe ea și pe Lan. Cei doi stăteau la prora, Lan cu brațele încrucișate, iar Nynaeve gesticulând ca și când i-ar fi explicat ceva. Doar că Nynaeve arareori dădea explicații. Mai degrabă niciodată decât arareori.

Indiferent ce făcea, scena nu ținu mult. În golf se zăreau bonete albe, acolo unde ambarcațiunile Oamenilor Mării aruncau ancorele. Deși apele râului nu erau foarte agitate, vasul se legăna mai mult decât își amintea Mat s-o fi făcut în călătoriile anterioare. La scurt timp, Nynaeve stătea aplecată peste bord, golindu-și măruntaiele în vreme ce o ținea Lan. Această priveliște îi aminti lui Mat de propriul stomac; vârându-și pălăria sub braț ca să nu o sufle vântul, scoase bucata de brânză.

– Beslan, e posibil să se iște furtuna înainte să apucăm să ne întoarcem din Rahad? întrebă Cauthon mușcând din brânza iute la gust.

În Ebou Dar existau cincizeci de sortimente, toate gustoase. Cât de mult mâncase femeia în acea dimineață, de vomitase peste balustrada vasului?

– Nu știu unde ne vom adăposti dacă se va întâmpla asta.

Nu-i venea în minte niciun han pe care-l văzuse în Rahad, unde le-ar putea duce pe femei.

– Nu va veni furtuna, răspunse Beslan așezându-se pe marginea vasului. Acestea sunt alizeele de iarnă. Alizeele se stârnesc de două ori pe an, la sfârșitul iernii și la sfârșitul verii, însă trebuie să sufle mai cu putere ca să se transforme în furtună, explică el, apoi își îndreptă privirea oțărâtă spre golf. În fiecare an, aceste vânturi aduc – aduceau – vase din Tarabon și Arad Doman. Mă întreb dacă o vor face iar.

– Roata țese... începu Mat, însă îi rămase în gât o firimitură de brânză.

La naiba, începea să semene cu un bătrân care-și odihnea încheieturile dureroase în fața șemineului. Își făcea griji că le va duce pe femei într-un han rău-famat. În urmă cu un an, o jumătate de an, le-ar fi dus și ar fi râs când le-ar fi văzut cum le ieșeau ochii din orbite, ar fi râs la prima pufnitură.

– Ei bine, poate vom găsi ceva amuzant pentru tine în Rahad. Poate cineva va încerca să taie o pungă cu bani sau să-i smulgă lui Elayne lanțul de la gât.

Poate că de asta avea şi el nevoie ca să nu mai fie atât de sobru. „Sobru." Lumină, ce cuvânt să foloseşti pentru Mat Cauthon! Tylin trebuie să-l fi speriat mai mult decât credea el, de se descuraja astfel. Poate că avea nevoie de distracţia la care se gândea Beslan. Era o nebunie – Mat nu întrevăzuse niciodată o luptă pe care să o ocolească –, dar poate...

Beslan clătina din cap.

– Dacă cineva îl poate găsi, atunci tu eşti acela, însă... Vom fi însoţiţi de şapte Femei Înţelepte, Mat. Şapte. Ajunge să ai lângă tine doar una ca să pălmuieşti un bărbat, chiar şi în Rahad, iar acesta îşi va înghiţi limba şi-şi va vedea mai departe de drum. Şi femeile. Ce e amuzant în a săruta o femeie fără să nu rişti ca ea să încerce să implânte cuţitul în tine?

– Arză-m-ar focul, bombăni Nalesean. E ca şi când m-aş fi coborât din pat într-o dimineaţă mohorâtă.

Beslan dădu aprobator din cap.

– Dacă vom avea noroc, dar... Garda Civilă mai trimite din când în când patrule în Rahad şi, dacă membrii acesteia îi vânează pe contrabandişti, se îmbracă mereu ca oamenii de rând. Gărzile par să creadă că nimeni nu observă vreo zece bărbaţi laolaltă, înarmaţi cu săbii, sau ce-o mai fi având la ei, şi sunt mereu surprinşi când contrabandiştii îi prind în ambuscadă, lucru care se întâmplă mai mereu. Dacă norocul de *ta'veren* al lui Mat va funcţiona în favoarea noastră, am putea fi luaţi drept ostaşi ai Gărzii Civile şi unii contrabandişti ne-ar ataca înainte să vadă cingătorile roşii.

Nalesean se însufleţi şi începu să-şi frece mâinile.

Mat le aruncă o privire duşmănoasă. Poate că n-avea totuşi nevoie de acest gen de amuzament. În primul rând, se săturase până peste cap de femei înarmate cu cuţite. Nynaeve stătea în continuare aplecată peste marginea vasului din faţă; asta o va învăţa minte să nu se mai îndoape. Înfulecând şi ultima bucată de brânză, continuă cu pâinea, încercând să ignore zarurile care îi zăngăneau în minte. Un drum lejer, fără obstacole, nu suna deloc rău. Un drum rapid, cu o plecare la fel de rapidă din Ebou Dar.

Rahad era tot ceea ce-şi amintea şi tot ceea ce-l speria pe Beslan. Vântul transformă urcarea treptelor crăpate din piatră într-o aventură periculoasă, care se înrăutăţi. Apa din canale curgea peste tot, ca şi pe malul celălalt al râului, însă aici podurile erau simple, iar parapetele din piatră cenuşie erau rupte sau în ruină; jumătate din canale erau atât de colmatate, încât băieţii

intrau până la brâu în ele şi arareori se vedea câte o barjă. Clădirile înalte erau înghesuite unele într-altele. Erau nişte structuri masive, cu tencuiala odinioară albă, dar în acel moment scorojită, care lăsa să se vadă petice de cărămidă roşie putredă. Imobilele mărgineau drumurile înguste, cu pietre de pavaj stricate. Acestea erau străzile unde nu dispăruseră bucăţi întregi din ele. Lumina dimineţii nu răzbătea în umbrele pe care le aruncau edificiile. La multe ferestre erau atârnate zdrenţe puse la uscat, cu excepţia clădirilor părăsite. Ferestrele acestora semănau cu orbitele goale ale unui craniu. În aer plutea un miros pestilenţial. Conţinutul oalelor de noapte de luna trecută şi gunoaiele putrezeau în locurile unde fuseseră aruncate şi, pentru fiecare muscă de pe malul celălalt al râului Eldar, alte sute bâzâiau în roiuri verzi şi albastre. Mat zări uşa cu vopsea albastră scorojită a hanului Coroana de Aur a Raiului şi se cutremură la gândul că va trebui să le ducă pe femei acolo în cazul în care se isca furtuna, în ciuda spuselor lui Beslan. Apoi se cutremură din nou din cauză că se cutremurase. Se întâmpla ceva cu el, iar lui nu-i plăcea asta.

Nynaeve şi Elayne insistară s-o ia înainte, cu Reanne între ele şi cu Femeile Înţelepte pe urmele lor. Lan se ţinea aproape de Nynaeve, ca un câine-lup, cu o mână pe mânerul sabiei şi cu ochii vigilenţi şi ameninţători. Adevărul fie spus, chiar şi în acel loc, acesta ar fi putut proteja vreo zece fete frumoase de şaisprezece ani, care ar fi cărat saci cu aur, însă Mat insistă ca Vanin şi ceilalţi să fie cu ochii în patru. De fapt, fostul hoţ de cai şi braconier se ţinea atât de aproape de Elayne, încât oricine ar fi putut crede, fără a fi condamnat, că era Străjerul ei, fie el gras şi ciufulit. Beslan îşi dădu ochii peste cap când auzi instrucţiunile lui Mat, iar Nalesean îşi mângâie iritat barba, bombănind că ar fi putut fi încă în pat.

Bărbaţii se plimbau aroganţi pe străzi, adeseori purtând doar veste jerpelite, fără cămăşi. În urechi aveau cercei mari din alamă, iar pe degete, inele din acelaşi material bătute cu sticlă colorată şi câte un cuţit sau, uneori, două vârâte la cingători. Plimbându-şi mâna peste acele cuţite, ei se uitau de parcă ar fi vrut să provoace pe cineva să le arunce o privire greşită. Alţii se furişau dintr-un colţ într-altul, din uşă în uşă, ferindu-şi feţele şi imitând câinii costelivi care, uneori, mârâiau pe aleile întunecate, atât de înguste, încât abia dacă încăpea un om. Bărbaţii aceia îşi mascau cuţitele şi n-aveai cum să-ţi dai seama care dintre ei o va lua la fugă şi care va înjunghia o victimă. În general, femeile îi făceau pe bărbaţi să pară

nişte pricăjiţi. Ele defilau în rochii uzate, purtând de două ori mai multe podoabe din alamă decât bărbaţii. La rândul lor, aveau asupra lor cuţite, firește, iar în ochii lor negri şi îndrăzneţi citeai zece soiuri de provocări la fiecare privire. Pe scurt, Rahad era locul unde oricine care purta mătase n-ar fi reuşit să facă nici zece paşi fără să i se crape ţeasta. Pe urmă, speranţa lor cea mai mare ar fi fost să se trezească despuiaţi şi aruncaţi pe un maldăr de gunoi de pe o străduţă lăturalnică, având în vedere că alternativa era să nu se mai trezească deloc. Însă...

Câte o uşă se deschidea, iar copii ieşeau în fugă, trimişi de mamele lor, ducând în mâini ceşti ciobite din porţelan, pline cu apă, în caz că Femeile Înţelepte doreau să-şi astâmpere setea. Bărbaţi cu cicatrici pe feţe şi priviri criminale se zgâiau cu gurile căscate la cele şapte Femei Înţelepte, apoi făceau o plecăciune şi întrebau dacă le puteau fi de ajutor, dacă trebuiau să care ceva. Femeile, unele având la fel de multe cicatrici ca şi bărbaţii şi priviri care ar fi făcut-o pe Tylin să tresară, făceau reverenţe stângace şi întrebau în şoaptă dacă le puteau ghida, de vreme ce cineva se ostenise să aducă atât de multe Femei Înţelepte. Dacă era aşa, Tamarla şi celelalte nu trebuiau să-şi bată capul, ci doar să rostească numele.

Oh, ce priviri ucigătoare le aruncau ostaşilor, deşi chiar şi cel mai înverşunat abia dacă-şi luă ochii de la Lan atunci când acesta îi aruncă o singură privire. În mod ciudat, şi de la Vanin. Câţiva bărbaţi mârâiau la Beslan şi la Nalesean ori de câte ori ochii acestora rămâneau pironiţi la decolteurile adânci ale femeilor. Unii mârâiau şi la Mat, cu toate că el nu înţelegea de ce; spre deosebire de ceilalţi doi, nu era genul căruia să-i pice ochii în gură atunci când vedea un decolteu. Ştia cum să privească discret. Nynaeve şi Elayne erau ignorate, în ciuda eleganţei lor, la fel şi Reanne, care purta o rochie roşie de lână. Ele nu aveau cingătoare roşie. Dar se bucurau de protecţia acelor cingători. Mat înţelese că Beslan avusese dreptate. Şi-ar fi putut goli punga pe jos şi nimeni n-ar fi ridicat nici măcar un ban, atâta vreme cât Femeile Înţelepte se aflau prin preajmă. Ar fi putut-o ciupi de fund pe oricare dintre femei şi, chiar dacă ea ar fi avut un atac de apoplexie, s-ar fi îndepărtat, pur şi simplu.

– Ce plimbare plăcută, rosti Nalesean pe un ton sec. Ce privelişti şi mirosuri interesante! Ţi-am spus, oare, că n-am prea dormit azi-noapte, Mat?

– Ţi-ai dori să mori în pat? bombăni Mat.

Mai bine ar fi rămas cu toţii în pat; şi aşa erau inutili acolo, asta era sigur. Bărbatul din Tear pufni indignat. Beslan râse. Credea probabil că Mat se referise la altceva.

Ei mărşăluiră prin Rahad până când Reanne se opri în cele din urmă în faţa unei clădiri asemănătoare cu celelalte, cu tencuiala scorojită şi cărămizi surpate. Era acelaşi imobil la care ajunsese în ziua precedentă, când o urmărise pe acea femeie. La ferestrele edificiului nu erau atârnate rufe; doar şobolanii trăiau acolo.

– Înăuntru, zise Elayne ridicându-şi încet ochii către acoperişul plat. Şase, murmură ea, pe un ton extrem de satisfăcut.

– Şase, repetă Nynaeve oftând, iar Elayne o bătu uşor pe braţ ca şi când ar fi fost în asentimentul ei.

– Nu eram sigură, adăugă Elayne.

Fu rândul lui Nynaeve să zâmbească şi *s-o* mângâie. Mat nu înţelegea nimic din ce spuneau. Clădirea avea şase etaje, şi? Femeile se comportau foarte ciudat, uneori. Ei bine, de cele mai multe ori.

Înăuntru, un coridor lung, acoperit cu un strat de praf, ducea prin semiîntuneric în spatele clădirii, cufundat în umbră. Puţine intrări aveau uşi, iar acestea erau doar nişte bucăţi de scândură. O deschizătură, aproape a treia de pe coridor, dădea spre o scară îngustă cu trepte din piatră, care duceau în sus. Pe acolo urcase şi el cu o zi înainte, luând urma paşilor din praf. Crezuse că unele dintre acele deschizături dădeau în alte coridoare. Atunci n-avusese timp să arunce o privire în jur, însă clădirea era prea mare încât acest etaj să fie străbătut doar de coridorul pe care-l vedeau ei. Era prea vastă ca să aibă doar o intrare.

– Zău aşa, Mat, spuse Nynaeve când el le porunci lui Harna şi câtorva oameni ai săi să găsească alte intrări din spate şi să le păzească.

Lan se ţinea atât de aproape, de parcă ar fi fost lipit de ea.

– Nu ţi-ai dat seama până acum că nu e nevoie?

Tonul ei era atât de blând, încât Elayne trebuie să-i fi spus adevărul despre Tylin. Nu făcea însă decât să-l amărască şi mai mult. El nu voia să afle *nimeni*. Era al naibii de inutil! Zarurile alea îi zornăiau încă în minte.

– Poate Moghedien preferă uşile din spate, rosti el pe un ton sec.

Se auzi un râcâit în capătul îndepărtat al coridorului, iar unul dintre oamenii lui Harnan înjură tare şobolanii.

– I-ai spus, îi zise nervoasă Nynaeve lui Lan printre dinți, apucându-și cu o mână cosița.

Elayne scoase un sunet exasperat.

– N-avem timp de ceartă, Nynaeve. Globul este sus! Globul Vânturilor!

Un glob mic de lumină apăru brusc, plutind dinaintea ei, și, fără să mai aștepte să vadă dacă Nynaeve o urma sau nu, Elayne își adună poalele și o luă în grabă pe scări în sus. Vanin țâșni în urma ei, cu o viteză surprinzătoare pentru greutatea lui, urmat de Reanne și majoritatea Femeilor Înțelepte. Sumeko, femeia cu fața rotundă, și Ieine, înaltă, oacheșă și frumoasă, în ciuda ridurilor din colțurile ochilor, șovăiră, apoi rămaseră lângă Nynaeve.

Mat ar fi urmat-o și el dacă Nynaeve și Lan nu i-ar fi tăiat calea.

– Mă lași să trec, Nynaeve? o întrebă el.

Mat merita să fie acolo, mai ales când acel afurisit de Glob atât de faimos va fi descoperit.

– Nynaeve?

Ea era atât de absorbită de Lan, încât părea să fi uitat de toate celelalte. Mat se uită la Beslan, care rânjea și stătea ghemuit alături de Corevin și ceilalți oșteni ai Mâinii Roșii. Nalesean stătea rezemat de perete și căsca ostentativ. Ceea ce fu o greșeală, cu atâta praf în jur; căscatul fu înlocuit de o criză de tuse care-l făcu să se întunece la față și să se îndoaie de spate.

Nici măcar acest lucru nu-i atrase atenția lui Nynaeve. Ea își luă cu grijă mâna de pe cosiță.

– Nu sunt supărată, Lan, zise ea.

– Ba da, ești, răspunse el calm. Însă trebuia să afle.

– Nynaeve? se răsti Mat. Lan?

Niciunul dintre ei nu-i aruncă măcar o privire.

– I-aș fi spus când m-aș fi simțit pregătită, Lan Mandragoran! adăugă ea, pe urmă închise gura, însă își mișca buzele de parcă ar fi vorbit în sinea ei. Nu mă voi supăra pe tine, continuă Nynaeve pe un ton mult mai blând, care părea să-i fie adresat și ei.

Își azvârli în mod voit cosița peste umăr, își îndreptă pălăria cu pene albastre și-și împreună mâinile în față.

– Dacă așa susții, rosti cu blândețe Lan.

Nynaeve tresări.

– Nu folosi tonul ăsta cu mine! strigă ea. Ți-am zis că nu sunt supărată! M-ai înțeles?

– La naiba, Nynaeve, mârâi Mat. Nu crede că eşti supărată. Nici eu nu cred că eşti supărată.

E bine că învăţase de la femei cum să mintă fără să clipească.

– Putem urca să aducem afurisitul ăla de Glob al Vânturilor?

– O idee excelentă, se auzi o voce de femeie în pragul uşii de la intrarea în clădire. Urcăm împreună ca să-i facem o surpriză lui Elayne?

Mat nu le mai văzuse niciodată pe cele două femei care pătrunseră în coridor, dar feţele lor erau cele ale unor Aes Sedai. Chipul vorbitoarei era alungit şi rece ca vocea ei, iar cel al camaradei sale era încadrat de nenumărate cozi subţiri şi negre, împletite cu mărgele colorate. Aproape douăzeci de bărbaţi se înghesuiră în spatele lor. Erau nişte indivizi mătăhăloşi, cu umeri laţi şi înarmaţi cu ciomege şi cuţite. Mat apucă mai bine de suliţa *ashandarei*; recunoştea imediat pericolul, iar capul de vulpe îl simţea rece pe piele. Cineva deţinea Puterea.

Cele două Femei Înţelepte începură să facă plecăciuni adânci de îndată ce văzură acele trăsături fără vârstă, însă Nynaeve, cu siguranţă, recunoscu şi ea pericolul. Îşi mişcă buzele, fără să scoată un sunet, când cele două parcurseră coridorul. Pe faţă i se citeau consternarea şi sentimentul de vină. Mat auzi în spatele lui cum o sabie era scoasă din teacă, dar n-avea de gând să se întoarcă şi să vadă a cui era. Lan stătea nemişcat, ceea ce însemna, firește, că semăna cu un leopard gata să atace.

– Ele sunt din Ajah Neagră, rosti Nynaeve într-un final, cu vocea aproape o şoaptă, care apoi deveni din ce în ce mai puternică. Sunt Falion Bhoda şi Ispan Shefar. Au comis crime în Turn şi altele şi mai grave de atunci. Sunt Iscoadele Celui Întunecat şi...

Vocea ei tărăgănă o clipă.

– ... mi-au pus pavăză.

Nou-venitele continuau să înainteze senine.

– Ai mai auzit asemenea bazaconii, Ispan? o întrebă Aes Sedai cu faţa alungită pe însoţitoarea ei, care încetase să se mai strâmbe din cauza prafului şi-i zâmbea batjocoritor lui Nynaeve. Ispan şi cu mine venim din Turnul Alb, în vreme ce Nynaeve şi prietenele ei sunt rebele, răzvrătite împotriva Înscăunatei Amyrlin. Vor fi pedepsite aspru pentru asta, la fel şi cei care le ajută.

Mat conştientiză uluit că femeia nu ştia. Ea credea că el şi Lan, precum şi ceilalţi erau mercenari plătiţi. Falion îi zâmbi lui

Nynaeve. Era un zâmbet care făcea ca viscolul să pară cald prin comparaţie.

– E cineva care se va bucura nespus să te vadă când te vom duce înapoi, Nynaeve. Te crede moartă. Ar fi mai bine să plecaţi acum. N-aţi vrea să vă amestecaţi în treburile femeilor Aes Sedai. Oamenii mei vă vor conduce la râu.

Fără să-şi ia ochii de la Nynaeve, Falion le făcu semn bărbaţilor din spatele ei să înainteze.

Lan nu-şi scoase sabia, fiindcă n-ar fi avut nicio şansă împotriva femeilor Aes Sedai, nici măcar o şansă, doar stătea nemişcat, dar în clipa următoare se năpusti asupra celor două. Chiar înainte să lovească, gemu ca şi când ar fi fost lovit cu putere, pe urmă se izbi de ele, doborându-le pe ambele surori Negre pe pardoseala prăfuită. Această acţiune fu la fel cu furia apelor năpustindu-se printr-un stăvilar deschis.

Se ridică în picioare, scuturând ameţit din cap, iar unul dintre indivizii mătăhăloşi vru să-i zdrobească ţeasta cu ciomagul ghintuit. Mat îi străpunse măruntaiele cu suliţa în vreme ce Beslan, Nalesean şi ceilalţi cinci oşteni ai Mâinii Roşii se năpustiră asupra celorlalţi oameni ai Iscoadelor Celui Întunecat. Lan se clătină, scoţându-şi sabia ca s-o spintece pe una dintre Iscoadele Celui Întunecat de la vintre până la gât. Cu toate că n-aveau prea mult loc pe coridor să mânuiască sabia sau suliţa *ashandrei*, spaţiul îngust le permitea să-şi înfrunte inamicii fără a fi copleşiţi din prima clipă. Bărbaţii grohăiau, chinuindu-se să-i înfrunte faţă în faţă, şi-şi dădeau coate ca să-şi facă loc şi să-i înjunghie sau să le aplice lovituri cu ciomegele.

În jurul surorilor Negre şi al lui Nynaeve se crease un mic spaţiu; avuseseră ele grijă de asta. Un andoran vânjos al Mâinilor Roşii fu cât pe ce să se ciocnească de Falion, însă, în ultima clipă, se smuci în aer şi zbură în partea cealaltă a coridorului, doborând cu umerii în zborul lui două dintre Iscoadele Celui Întunecat, înainte să se izbească tare cu ceafa de perete şi să alunece, lăsând o dâră de sânge pe tencuiala crăpată şi prăfuită. Un Slujitor pleşuv al Celui Întunecat se strecură printre apărători şi o atacă pe Nynaeve cu cuţitul; el ţipă când cineva îl trase înapoi de picioare, iar ţipătul lui încetă brusc atunci când acesta se izbi puternic cu faţa de pardoseală.

Era limpede că pavăza lui Nynaeve căzuse, iar dacă medalionul rece care se legăna la gâtul lui Mat în timp ce acesta se lupta nu era

o dovadă suficientă că ea şi surorile Negre se aflau într-un soi de luptă, atunci privirile duşmănoase pe care şi le aruncau, ignorând vacarmul din jurul lor, dovedeau din plin acest lucru. Cele două Femei Înţelepte contemplau îngrozite scena. Deşi erau înarmate cu cuţite, stăteau lipite de perete şi se holbau când la Nynaeve, când la celelalte două femei cu ochii mari de uimire şi cu gurile căscate.

– Luptaţi! se răsti la ele Nynaeve, apoi îşi întoarse capul doar puţin, pentru a le vedea la fel de bine ca şi Falion şi Ispan. Nu pot s-o fac de una singură; sunt legate. Dacă nu vă veţi lupta cu ele, vă vor ucide. Acum ştiţi despre ele!

Femeile Înţelepte se zgâiră la ea de parcă le-ar fi îndemnat s-o scuipe pe Regină în faţă. Printre strigăte şi gemete, se auzi atât râsul melodios al lui Ispan, cât şi un ţipăt sfâşietor pe scări în jos.

Nynaeve îşi întoarse privirile în direcţia aceea. Brusc, începu să se clatine şi-şi lăsă capul pe spate ca un bursuc rănit, cu o privire atât de încruntată, încât ar fi trebuit să le determine pe Falion şi pe Ispan să plece chiar în acea clipă dacă ar fi avut puţină minte.

– Cineva a mânuit Puterea la etaj, şuieră ea printre dinţi, aruncându-i o căutătură disperată lui Mat. Sunt probleme.

Cauthon şovăi. Cel mai probabil, Elayne văzuse un şobolan. Cel mai probabil... Reuşi să pareze un pumnal îndreptat spre coastele lui, dar n-avea loc să împungă şi el cu suliţa *ashandarei* sau să-i folosească mânerul pe post de bâtă. Beslan trecu pe lângă el şi-l înjunghie pe atacator în inimă.

– Te rog, Mat, rosti printre dinţi Nynaeve.

Ea nu implora niciodată. Mai degrabă şi-ar fi tăiat gâtul.

– Te rog.

Blestemând, Mat se desprinse din luptă şi ţâşni în sus pe scările abrupte şi înguste, urcând în fugă cele şase etaje prin întuneric. Nu exista nici măcar o fereastră prin care să pătrundă lumina. Dacă era vorba doar de un şobolan, avea s-o scuture pe Elayne până când dinţii... Dădu năvală la ultimul etaj, unde nu era mai multă lumină decât pe casa scării, fiindcă exista doar o fereastră care dădea spre stradă, şi nimeri într-o scenă de coşmar.

Femeile zăceau peste tot, pe jos. Elayne se numără printre ele, cu jumătate din spate rezemat de perete şi cu ochii închişi. Vanin stătea în genunchi, sângele şiroindu-i din nas şi din urechi, şi se chinuia să se tragă lângă un perete. Singura femeie rămasă în picioare, Janira, veni în fugă la Mat de îndată ce-l văzu. Înainte, lui i se păruse că semăna cu un şoim, cu nasul ei coroiat şi cu pometii

ascuțiți, dar, în acel moment, pe fața ei și în ochii aceia mari și goi se citea groaza.

– Ajută-mă! țipă ea și tocmai în acea clipă un bărbat o prinse din spate.

Era un individ cu o înfățișare obișnuită, poate puțin mai în vârstă decât Mat, însă de aceeași înălțime și constituție. Purta o haină simplă, cenușie. Zâmbind, acesta îi luă Janirei capul între mâini și i-l suci brusc. Gâtul ei trosni ca o ramură uscată. El o lăsă să cadă moale pe pardoseală și privi în jos la ea. Pentru o clipă, zâmbetul lui păru... fermecător.

La lumina a două felinare, câțiva bărbați, care se aflau dincolo de Vanin, deschideau o ușă ale cărei țâțâni ruginite scârțâiau, dar Mat abia dacă-i băgă în seamă. Își mută privirea de la trupul neînsuflețit al Janirei la Elayne. Făgăduise să aibă grijă de ea pentru Rand. Promisese asta. Cu un strigăt, se năpusti asupra ucigașului, cu sulița *ashandarei* întinsă.

Mat îi văzuse pe Myrddraali mișcându-se, însă acest individ era mai rapid, oricât de necrezut ar fi fost. Insul păru că plutește, pur și simplu, din fața suliței și, apucând-o de mâner, se roti și-l azvârli pe Mat mai bine de trei metri pe coridor.

Își pierdu suflul când se izbi de pardoseală, cu tot cu sulița *ashandarei*, iscând un nor mic de praf. Chinuindu-se să tragă aer în piept, se ridică în picioare în timp ce capul de vulpe îi atârna din cămașa deschisă. Își scoase pumnalul de sub haină, apoi se năpusti din nou asupra bărbatului tocmai în momentul în care Nalesean se ivi în capul scărilor, cu sabia în mână. Îl vor doborî, indiferent cât de rapid...

În comparație cu acel bărbat, un Myrddraal ar fi părut înțepenit. Individul se furișă atunci când Nalesean fandă, ca și când ar fi fost din gelatină, și-și întinse mâna dreaptă ca să-l apuce de gât pe tairenianul cu barba ascuțită. Când și-o retrase, se auzi un sunet asemănător unui lichid picurând. Sângele țâșni de sub barba lui Nalesean. Sabia îi căzu din mână, aterizând cu un uruit metalic pe pardoseala din piatră prăfuită. Tairenianul își duse ambele mâini la gât, șiroaie roșii prelingându-i-se printre degete în timp ce el se prăbușea.

Mat se izbi de spatele ucigașului și căzură toți trei pe pardoseală. N-avea nicio remușcare în a înjunghia pe cineva pe la spate, atunci când era nevoie, mai ales când acel cineva era un bărbat capabil să-i smulgă gâtul cuiva. Mai bine l-ar fi lăsat pe

Nalesean să stea în pat. Îi veni acest gând trist în timp ce-şi înfipse lama o dată, apoi a doua şi a treia oară.

Bărbatul se zvârcolea sub încleştarea lui. N-ar fi trebuit să fie posibil, însă individul reuşi cumva să se răsucească sub el şi să-i smulgă pumnalul din mână. Ochii holbaţi şi gâtul însângerat ai lui Nalesean erau un memento chiar dinaintea lui. Disperat, îl apucă de încheieturile mâinilor pe ucigaş, iar una dintre mâini îi alunecă puţin în sângele care curgea pe mâna individului.

Bărbatul îi zâmbi. Cu un cuţit înfipt în partea laterală, el zâmbea!

– El te vrea mort la fel de mult cum o vrea moartă şi pe ea, zise el încet.

Şi, ca şi când Mat nu l-ar fi ţinut deloc, bărbatul îşi ridică mâinile spre capul lui Cauthon, ducându-i braţele la spate.

Mat se zbătea, împingându-se cu toată greutatea în braţele bărbatului, dar în zadar. Lumină, parcă ar fi fost un copil care se lupta cu un bărbat în toată firea! Pentru individ totul era ca un joc, nu se grăbea deloc. Mâinile îi atinseră capul. Unde îi era norocul? Când îşi luă avânt cu o ultimă sforţare, medalionul îi atinse obrazul bărbatului. Acesta ţipă. De pe marginile capului de vulpe se ridică fumul şi se auzi un sfârâit ca de şuncă prăjită. Zvârcolindu-se, ucigaşul îl azvârli cât acolo pe Mat. De astă dată, el zbură mai bine de zece metri, alunecând pe pardoseală ca şi cum ar fi fost o sanie pe zăpadă.

Când reuşi să se ridice, pe jumătate ameţit, bărbatul era deja în picioare şi-şi ducea mâinile tremurătoare la faţă. Îi rămăsese o urmă roşie în locul unde îl atinsese capul de vulpe. Mat îşi pipăi încet medalionul. Era rece. Nu rece cum era atunci când în apropiere conducea cineva Puterea – poate că o făceau la parter, dar erau prea departe –, ci rece cum era, de obicei, argintul. Habar n-avea cine era acel individ, ştia doar că nu era om. Având în vedere că era ars şi că fusese înjunghiat de trei ori, iar pumnalul îi rămăsese implântat sub braţ, ar fi trebuit să fie suficient de slăbit încât Mat să treacă pe lângă el ca să ajungă la scări. S-ar fi cuvenit ca Elayne să fie răzbunată, la fel şi Nalesean, însă acest lucru n-avea să se întâmple în acea zi, plus că nu era nevoie să existe vreun motiv pentru a fi răzbunat şi Mat Cauthon.

Smulgându-şi cuţitul din coaste, bărbatul îl azvârli în direcţia lui Mat, care-l prinse din zbor, fără să se gândească. Thom îl învăţase să jongleze şi-i spusese că avea cele mai rapide mâini din

câte văzuse vreodată. Învârtind pumnalul ca să-l ţină de mâner, cu vârful în sus, el observă lama lucioasă şi se descurajă. Nici urmă de sânge. Ar fi trebuit să fie măcar o dâră de sânge, dar oţelul lucea, strălucitor şi curat. Poate că nici măcar trei lovituri de cuţit n-aveau să-l încetinească pe acest... ce-o fi fost el.

Mat aruncă o privire peste umăr. Ceilalţi bărbaţi ieşeau pe uşa pe care o deschiseseră, uşa la care-l duseseră urmele de paşi cu o zi înainte, însă păreau să aibă braţele încărcate cu nimicuri: cufere mici, pe jumătate putrezite, un butoi cu obiecte învelite în cârpe, care ieşeau prin doagele lipsă, un scaun rupt şi o oglindă crăpată. Probabil că primiseră poruncă să ia tot. Fără să-l bage în seamă, aceştia o luară în grabă spre capătul coridorului şi se făcură nevăzuţi după un colţ. Trebuie să fi existat o altă scară acolo. Poate că va reuşi să-i urmărească de la distanţă. Poate... Aproape de uşa prin care ieşiseră bărbaţii, Vanin făcu un alt efort să se ridice, dar căzu la loc. Mat îşi înăbuşi o înjurătură. Dacă l-ar fi cărat pe Vanin, asta l-ar fi încetinit, iar dacă norocul lui era... N-o salvase pe Elayne, dar poate... O văzu cu coada ochiului mişcându-se, ducându-şi mâna la cap.

Bărbatul în haină cenuşie o zări şi el. Se întoarse spre ea cu un zâmbet pe buze.

Mat oftă şi-şi vârî cuţitul inutil în teacă.

– N-o vei avea, zise el cu voce tare.

Promisiuni. Din cauza unei smucituri, şnurul din piele de la gâtul lui se rupse; capul de vulpe din argint atârna la o jumătate de metru mai jos de pumnul lui, scoţând un zumzet slab în timp ce el îl învârtea.

– N-o vei avea, la naiba!

O luă înainte, învârtind în continuare medalionul. Primul pas fu cel mai greu, totuşi trebuia să-şi ţină promisiunea.

Bărbatului îi dispăru zâmbetul de pe faţă. În timp ce privea cu băgare de seamă medalionul care scăpăra, se retrăgea în vârful picioarelor. Aceeaşi lumină care strălucea pe argintul care se învârtea şi care pătrundea prin acea singură fereastră crea o aură în jurul lui. Dacă Mat reuşea să-l împingă atât de departe, poate că se va convinge că o cădere de la etajul al şaselea ar fi rezolvat ceea ce nu reuşise lama cuţitului.

Livid la faţă, individul continua să se retragă, uneori dând să-şi întindă mâna ca şi când ar fi vrut să înşface medalionul. Apoi,

brusc, țâșni în lateral și pătrunse în una dintre încăperi și închise ușa în urma lui. Mat îl auzi trăgând zăvorul.

Poate că ar fi trebuit să renunțe, însă, fără să se gândească, își ridică piciorul și izbi cu călcâiul în centrul ușii. Praful sări de pe lemnul neprelucrat. La a două lovitură, șuruburile zăvorului, precum și o balama ruginită cedară. Ușa căzu înăuntru, atârnând înclinată.

În încăpere nu era întuneric beznă. Lumina slabă de la fereastra din capătul coridorului, care se afla la o ușă distanță, răzbătea până acolo, iar un triunghi spart de oglindă, rezemat de peretele îndepărtat, răspândea reflexii slabe. În acea oglindă vedea totul fără să pătrundă înăuntru. În afară de asta și de un scaun, în odaie nu mai era nimic. Singurele deschizături erau cadranul ușii și gaura de șobolan de lângă oglindă. Bărbatul cu haina cenușie dispăruse.

– Mat, strigă Elayne cu o voce stinsă.

Se îndepărtă repede de încăpere și se grăbi să ajungă la ea. De jos răzbăteau strigăte, dar Nynaeve și ceilalți vor trebui să-și poarte singuri de grijă pentru moment.

Elayne stătea în șezut, mișcându-și mandibula și gemând, când el îngenunche lângă ea. Rochia îi era acoperită de praf, pălăria îi venea strâmb și avea câteva pene rupte, iar părul ei roșcat arăta de parcă cineva ar fi tras-o de el.

– M-a lovit atât de tare, se văită ea cu durere în glas. Nu cred că mi-a rupt ceva, dar...

Elyne îl privi în ochi. Dacă Mat se gândise vreodată că ea se uita la el ca la un străin, în acel moment Cauthon nu mai avu nicio îndoială.

– Am văzut ce i-ai făcut, Mat. Altminteri am fi fost ca niște găini închise într-o cușcă împreună cu o nevăstuică. N-am reușit să-i fac niciun rău chiar dacă am condus Puterea; urzelile se topeau așa cum ar face cu...

Aruncând o privire către medalionul lui Mat, care-i atârna în continuare din pumn, ea trase aer în piept, lăsând la vedere acel decolteu oval și extrem de interesant pentru Cauthon.

– Îți mulțumesc, Mat. Îți cer iertare pentru tot ce am făcut sau am gândit.

Părea sinceră.

– Voi avea în continuare un *toh* faţă de tine, zise ea zâmbind trist, însă *nu* am de gând să te las să mă învingi. Va trebui să mă laşi să te salvez măcar o dată, ca să echilibrăm balanţa.

– Să văd ce pot face, spuse el pe un ton sec, vârând medalionul într-un buzunar al hainei.

Toh? S-o învingă? Lumină! Categoric, femeia petrecea prea mult timp în compania Aviendhei.

După ce o ajută să se ridice în picioare, ea se uită înspre coridor, la Vanin, cu faţa plină de sânge, şi la femeile care zăceau pe jos, şi făcu o grimasă.

– Oh, Lumină! rosti ea cu răsuflarea întretăiată. Oh, la naiba!

În ciuda situaţiei, el tresări. Nu doar din cauză că nu se aşteptase să audă aceste cuvinte din gura ei; sunau ciudat, ca şi când ea cunoştea sunetele, dar nu şi înţelesul. Ele o făceau cumva să pară mai tânără decât arăta.

Desprinzându-se din braţele lui, ea îşi scoase pălăria şi o azvârli deoparte, apoi îngenunche în grabă lângă cea mai apropiată dintre Femeile Înţelepte, Reanne, şi-i cuprinse capul în mâini. Femeia zăcea moale, cu faţa în jos şi cu braţele întinse în lateral, de parcă s-ar fi împiedicat în timp ce fugea. Înspre încăperea pe care o căutau, înspre atacatorul ei, şi nu ca să se îndepărteze.

– Sunt neajutorată, murmură Elayne. Unde-i Nynaeve? De ce n-a urcat cu tine, Mat? Nynaeve! strigă ea spre scări.

– Nu e nevoie să ţipi ca o pisică, mârâi Nynaeve, făcându-şi apariţia în capul scărilor şi aruncând precaută o privire peste umăr. Ţineţi-o bine, m-aţi auzit? ţipă ea ca o pisică, în vreme ce-şi ţinea pălăria în mână şi o scutura către persoana căreia i se adresase. Dacă o lăsaţi şi pe ea să scape, o să vă lovesc urechile, de o să vă ţiuie tot anul!

Când se întoarse, ochii fură cât pe ce să-i iasă din orbite.

– Lumina să vegheze asupra noastră, murmură ea, grăbindu-se să se aplece deasupra Janirei.

O atingere şi rănita se ridică, gemând de durere. El ar fi putut să-i spună că femeia era moartă. Nynaeve părea să ia moartea ca pe ceva personal. Cutremurată de ceea ce vedea, ea se apropie de următoarea, Tamarla, însă de astă dată se pare că existau şanse de Tămăduire, chiar dacă rănile Femeii Înţelepte nu păreau deloc uşoare. Nynaeve se aplecă deasupra ei şi se încruntă.

– Ce s-a întâmplat aici, Mat? îl întrebă ea fără să se uite la el.

Tonul ei îl făcu să ofteze; ar fi trebuit să știe că ea va crede că era vina lui.

– Ei bine, Mat? Ce s-a întâmplat? Vorbește, omule, sau voi...

El nu mai află cu ce avea de gând să-l amenințe.

Lan o urmase pe Nynaeve pe scări în sus, firește, cu Sumeko după el. Femeia Înțeleaptă vârtoasă aruncă o privire pe coridor, apoi își ridică de îndată fustele și fugi la Reanne. Ea îi aruncă lui Elayne o privire îngrijorată înainte să se lase în genunchi și să înceapă să-și miște mâinile deasupra lui Reanne într-un mod ciudat. Acest gest o făcu pe Nynaeve să se oprească brusc.

– Ce faci? o întrebă ea pe un ton aspru.

Fără să se oprească din ceea ce-i făcea Tamarlei, ea îi arunca femeii cu fața rotundă câte o privire, la fel de pătrunzătoare ca și vocea ei.

– De unde ai învățat să faci asta?

Sumeko tresări, însă continuă să-și miște mâinile.

– Iartă-mă, Aes Sedai, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. Știu că n-ar trebui să... Va muri dacă nu voi... Știu că n-ar fi trebuit să continui să încerc să... Am vrut doar să învăț, Aes Sedai. Te rog!

– Nu, nu, continuă, o îndemnă Nynaeve absentă.

Cea mai mare parte a atenției ei era concentrată asupra femeii care zăcea sub mâinile ei, dar nu în totalitate.

– Pare să cunoști unele lucruri pe care nici eu... Adică, folosești într-un mod interesant urzelile. Bănuiesc că vei descoperi că multe surori vor vrea să învețe de la tine, spuse ea, pe urmă adăugă în șoaptă: Poate că, în sfârșit, mă vor lăsa în pace.

Sumeko n-avea cum să perceapă ultimele cuvinte, dar cele pe care le auzise o lăsară cu gura căscată. Cu toate astea, își mișcă în continuare mâinile.

– Elayne, adăugă Nynaeve, vrei să cauți Globul, te rog? Cred că e ușa aceea.

Ea arătă cu capul către ușa corectă, care era deschisă la fel ca alte zeci de uși. Mat clipi până când zări două grămăjoare învelite în cârpe, zăcând în fața ușii. Hoții trebuie să le fi scăpat acolo.

– Da, murmură Elayne. Da, pot să fac măcar atât.

Ridicând pe jumătate mâna spre Vanin, care stătea în genunchi, ea și-o coborî cu un oftat și intră. Imediat, se iscă un nor de praf și se auzi un zgomot de tuse.

Femeia Înțeleaptă, mai mult decât rotofeie, nu fusese singura care-i urmase pe Nynaeve și pe Lan. Ieine ajunse în capul scărilor,

împingând-o pe Iscoada Celui Întunecat, din Tarabon, în faţa ei. Îi răsucise un braţ la spate, iar cu o mână o ţinea de ceafă. Ieine afişa o expresie hotărâtă; pe faţa ei se citea, pe de o parte, teama de a nu fi jupuită de vie pentru că brusca o Aes Sedai, iar pe de altă parte, hotărârea de a n-o lăsa să scape indiferent ce s-ar fi întâmplat. Nynaeve avea acest efect asupra oamenilor, uneori. Sora Neagră holbă ochii mari, cu groază şi se încovoie. Ar fi căzut, negreşit, dacă n-ar fi ţinut-o bine Ieine. Sigur avea o pavăză şi la fel de cert ar fi ales să fie jupuită de vie decât să înfrunte ceea ce o aştepta. Lacrimi i se rostogoleau pe obraji, buzele-i tremurau şi suspina în tăcere.

În urma lor veni Beslan, care oftă întristat la vederea lui Nalesean şi încă şi mai posomorât când zări femeile. După el apărură Harnan şi trei bărbaţi ai Mâinii Roşii, Fergin, Gorderan şi Metwyn, cei care fuseseră în faţa clădirii. Harnan şi doi dintre ei aveau tăieturi pe haine, dar Nynaeve trebuie să-i fi Tămăduit la parter. Nu se mişcau ca şi când ar fi răniţi. Păreau însă foarte supuşi.

– Ce s-a întâmplat în spate? întrebă liniştit Mat.

– Să mă ardă focul dacă ştiu, răspunse Harnan. Am dat peste câţiva nemernici care aşteptau cu pumnalele în întuneric. A fost unul care se mişca precum un şarpe... preciză el, apoi ridică din umeri, atingându-şi absent gaura pătată de sânge din haină. Unul dintre ei m-a înjunghiat, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că am deschis ochii şi am văzut-o pe Nynaeve Sedai aplecată deasupra mea şi pe Mendair şi pe ceilalţi care zăceau morţi.

Mat încuviinţă din cap. Unul care se mişca precum un şarpe şi care a ieşit din cameră tot ca o reptilă. Îşi plimbă privirea pe coridor. Reanne şi Tamarla erau în picioare – îşi netezeau rochiile, firește –, la fel şi Vanin, care privea în încăperea unde Elayne rostea alte înjurături, tot fără succes, pare-se. Era greu să-ţi dai seama din cauza tusei. Nynaeve se ridică în picioare, ajutând-o şi pe Sibella, o femeie sfrijită, cu părul bălai. Sumeko se ocupa în continuare de Famelle, cu pletele ei de culoarea mierii şi ochii mari şi căprui. Doar că el n-avea să-i mai admire pieptul Melorei. Reanne îngenunche ca să-i îndrepte membrele şi să-i închidă ochii, în vreme ce Tamarla făcu acelaşi lucru cu Janira. Două Femei Înţelepte moarte şi şase bărbaţi din Mâna Roşie. Ucişi de... un bărbat... pe care Puterea nu-l putea atinge.

– L-am găsit! strigă entuziasmată Elayne şi pătrunse cu paşi mari în coridor, ţinând în mână o boccea de cârpe putrede.

Nu-l lăsă pe Vanin să atingă legătura. Acoperită în cenuşiu din cap şi până în picioare, arăta de parcă s-ar fi întins pe jos şi s-ar fi rostogolit în praf.

– Avem Globul Vânturilor, Nynaeve!

– În acest caz, anunţă Mat, ar fi mai bine să plecăm naibii de-aici.

Nimeni nu se împotrivi. Nynaeve şi Elayne insistară ca bărbaţii să facă desagi din hainele lor pentru lucrurile pe care urmau să le scoată din încăpere – aceştia le cărară jos pe Femeile Înţelepte –, iar Reanne fu trimisă să recruteze bărbaţi care să le ducă morţii la debarcader. Nimeni nu argumentă. El se îndoia că locuitorii din Rahad mai văzuseră vreodată o procesiune atât de ciudată, care-şi croia drum spre râu şi se mişca atât de repede.

CAPITOUL 39

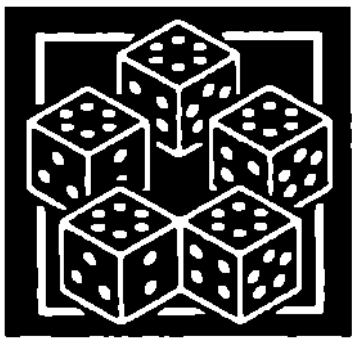

Promisiuni de respectat

– Ar fi bine să plecăm naibii de aici, zise din nou Mat mai târziu, însă de astă dată ceilalţi se împotriviră.

Existau discuţii de mai bine de o jumătate de ceas. Afară, soarele trecuse de amiază. Alizeele mai estompau arşiţa; perdelele galbene şi aspre, prinse la ferestrele înalte, se umflau şi fluturau în rafalele de vânt. Deşi se afla deja de trei ceasuri în Palatul Tarasin, zarurile îi zăngăneau în continuare în minte, iar lui îi venea să lovească... ei bine, nici nu ştia ce anume. Ceva sau pe cineva. Trase de eşarfa pe care o avea legată în jurul gâtului; avea senzaţia că frânghia care-i lăsase cicatricea de sub eşarfă era din nou acolo şi-l sugruma încet.

– Pe sfânta Lumină, sunteţi cu toate oarbe?! Sau doar surde?

Deşi odaia pe care Tylin o pusese la dispoziţie era încăpătoare – avea pereţi verzi şi tavan înalt şi albastru, fără piese de mobilier, doar cu câteva scaune poleite şi măsuţe incrustate cu scoici de mărgăritar –, era plină-ochi. Cel puţin aşa lăsa impresia. Tylin însăşi şedea picior peste picior în faţa unuia dintre cele trei şemineuri din marmură, privindu-l cu acei ochi negri de vultur şi cu un zâmbet şters, legănându-şi leneş cu piciorul poalele în straturi albastre şi galbene şi jucându-se la fel de încet cu mânerul

bătut în nestemate al pumnalului cu lama curbată. El bănuia că Elayne sau Nynaeve vorbise cu ea. Şi ele erau prezente şi şedeau de o parte şi de cealaltă a Reginei, îmbrăcate în rochii curate şi, pare-se, spălate, cu toate că nu le pierduse din ochi decât câteva minute de când se întorseseră la Palat. Aproape că egalau demnitatea regală a lui Tylin în rochiile lor de mătase; Mat nu era sigur de ce-şi doreau să impresioneze cu acea bogăţie de dantelă şi broderie. Păreau gătite pentru un bal regal, nu pentru o călătorie. El purta aceleaşi haine murdare. Haina verde şi prăfuită îi era descheiată, iar medalionul din argint i se odihnea pe pieptul pe jumătate dezgolit. Deşi şnurul din piele se scurtase după ce-l înnodase, voia să simtă capul de vulpe pe piele. La urma urmei, se afla în preajma unor femei care puteau conduce Puterea.

Era adevărat: cele trei femei ar fi umplut, probabil, toată încăperea. Tylin ar fi reuşit asta singură, după părerea lui; dacă Nynaeve sau Elayne *vorbise* cu regina Quintara, atunci era bine că el va pleca. Şi cele trei ar fi izbutit singure, dar...

– Este absurd, rosti Merilille. N-am auzit de nicio Creatură a Umbrei numită *gholam*. Voi aţi auzit?

Această întrebare era adresată lui Adeleas, Vandene, Sareithei şi lui Careane. Femeile Sedai şedeau cu faţa la Tylin pe cele cinci scaune cu spătare înalte şi seninătatea din ochii lor reci făcea ca scaunele să semene cu nişte tronuri. Mat nu putea înţelege de ce Nynaeve şi Elayne stăteau ca nişte momâi, netulburate şi ele, dar tăcute. Ele ştiau, înţelegeau, dar, dintr-un motiv sau altul, Merilille şi celelalte surori păreau să le fi pus lacăt la gură şi să le fi transformat în supuse. Mat Cauthon, pe de altă parte, era un necioplit care trebuia pus la punct. Începând cu Merilille, toate erau pregătite să-l înveţe minte.

– Am văzut arătarea aia, izbucni el, şi Elayne, la fel şi Reanne şi Femeile Înţelepte. Întreab-o pe oricare dintre ele!

Adunate într-un capăt al încăperii, Reanne şi cele cinci Femei Înţelepte care supravieţuiseră se strânseră laolaltă ca nişte găini, temându-se de interogatoriu. Toate, în afară de Sumeko. Cu degetele mari vârâte după cingătoarea lungă şi roşie, femeia durdulie le privea încruntată pe Aes Sedai, apoi clătina din cap, pe urmă iar se încrunta, după aceea clătina din nou din cap. La întoarcere, Nynaeve stătuse de vorbă cu ea în cabina vasului, iar Mat credea că avusese legătură cu noua ei atitudine. Auzise pomenindu-se de Aes Sedai de mai multe ori; nu că ar fi tras cu

urechea. Celelalte se întrebau, aparent, dacă ar trebui să se ofere să aducă ceai. Doar Sumeko păruse să ia în considerare varianta de a şedea pe un scaun. Legănându-şi şocată braţele osoase, Sibella fu cât pe ce să leşine.

– Nimeni nu se îndoieşte de cuvântul lui Elayne Aes Sedai, Jupâne Cauthon, zise Renaile din Calon „Stea Albastră", cu o voce rece şi groasă.

Chiar dacă nu i-ar fi fost pomenită mai devreme femeia demnă, îmbrăcată în mătase ce se potrivea cu plăcile de gresie roşii şi galbene, amintirile vechi care se amestecau cu ale lui ar fi identificat-o ca fiind Călăuza Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor după cei zece cercei masivi din urechi, legaţi între ei cu un lanţ din aur şi ascunşi pe jumătate de şuviţele subţiri şi albe din părul ei drept şi negru. Printre altele, ciorchinele de medalioane de pe lanţul subţire care era legat de cercelul din nas îi spuneau din ce clan făcea parte. La fel şi tatuajele de pe mâinile ei subţiri şi măslinii.

– Ne îndoim însă de primejdie, continuă ea. Nu ne place să părăsim marea fără un motiv întemeiat.

Aproape douăzeci de femei din neamul Oamenilor Mării stăteau adunate în spatele scaunului ei, o explozie de mătăsuri colorate, cercei şi medalioane prinse de lanţuri, în cea mai mare parte. Primul lucru ciudat pe care el îl observase la ele era atitudinea lor faţă de femeile Aes Sedai. Deşi erau respectuoase, cel puţin în aparenţă, Mat nu mai văzuse pe nimeni privindu-le pe femeile Aes Sedai *cu îngâmfare*. Al doilea aspect straniu venea din amintirile celorlalţi oameni; deşi nu aflase de la ei prea multe despre Oamenii Mării, ştia totuşi suficient. Fiecare Atha'an Miere, bărbat sau femeie, începea ca matelot, indiferent că-i era menit ca, într-o bună zi, să devină Maestru Spadasin sau Stăpân(ă) al(a) Cărăbiilor şi, cu fiecare treaptă pe care o urcau, Oamenii Mării urmăreau rangul atât de metodic, încât ar fi făcut de ruşine un rege sau o Aes Sedai. Femeile strânse în spatele lui Renaile alcătuiau un grup bizar – Călăuzele Vânturilor ale Stăpânelor Valurilor stăteau umăr lângă umăr cu Călăuzele Vânturilor de pe vasele numite „zburătoare", după medalioanele pe care le purtau –, însă două dintre ele purtau bluze colorate din lână simplă şi pantaloni negri şi lucioşi, specifici mateloţilor, şi doar un inel subţire în urechea stângă. Al doilea şi al treilea cercel din urechea dreaptă indicau faptul că se pregăteau să devină Călăuze ale Vânturilor, dar mai

aveau de dobândit alte două, ca să nu mai pomenim de cercelul din nas. Va mai trece o vreme până când vor fi chemate să ridice pânzele ori de câte ori căpitanul vasului avea nevoie de ele şi vor îndura biciul acestuia pe spinări dacă nu se mişcau suficient de repede. Cele două nu-şi aveau locul în acea adunare, din câte îşi aducea aminte; în mod normal, Călăuzele Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor nu le-ar fi adresat nici măcar o vorbă.

– Exact asta am spus şi eu, Renaile, rosti Merilille pe un ton rece, dar plin de bunăvoinţă.

Cu siguranţă, ea observase acele priviri îngâmfate. Şi nu-şi schimbă tonul atunci când îşi îndreptă atenţia asupra lui.

– Nu te bosumfla, Jupâne Cauthon! Suntem dispuse să-ţi ascultăm motivele. Dacă ai vreunul.

Mat încerca să-şi păstreze stăpânirea de sine; spera să şi reuşească. Poate dacă-şi folosea toate resursele.

– Creaturile *gholam* au luat naştere în toiul Războiului Puterii, în Vârsta Legendelor, relată el de la început.

Aproape de la debutul evenimentelor pe care i le povestise Birgitte. El se întorcea cu faţa la fiecare grup de femei în timp ce vorbea. Arză-l-ar focul dacă avea de gând să le lase să creadă că unele erau mai importante decât celelalte. Sau că ţinea o nenorocită de pledoarie în faţa lor. Mai ales că asta şi făcea.

– Au fost plăsmuite pentru a le omorî pe femeile Aes Sedai. Iată adevăratul motiv. Să-i ucidă pe toţi cei care conduc Puterea. Iar Puterea nu vă este de folos, fiindcă nu le afectează pe creaturile *gholam*. De fapt, creaturile astea pot simţi abilitatea de a mânui Puterea dacă se află, să zicem, la cincizeci de paşi de voi. Pot simţi şi puterea din voi. Însă voi nu veţi recunoaşte o creatură *gholam* decât atunci când va fi prea târziu. Au înfăţişarea unui om obişnuit. În exterior. În interior... creaturile *gholam* n-au oase; se pot furişa pe sub o uşă. Şi sunt suficient de puternice încât să smulgă din ţâţâni o uşă din oţel cu o singură mână.

Sau să frângă un gât. Lumină, ar fi trebuit să-l lase pe Nalesean să stea în pat!

El continuă, suprimându-şi un fior. Toate femeile îl priveau aproape fără să clipească. N-avea de gând să le lase să-l vadă înfricoşându-se.

– Au fost create doar şase creaturi *gholam* – trei bărbaţi şi trei femei. Cel puţin, aşa arată. Din câte se pare, până şi Rătăciţii se simt agitaţi în preajma lor. Sau poate au hotărât că şase vor fi

de-ajuns. Oricum ar fi, știm că una se află în Ebou Dar, probabil ținută în viață într-o cutie stasis de la Frângerea Lumii încoace. Nu știm dacă și celelalte creaturi au fost închise în cutia aceea, însă un *gholam* e mai mult decât suficient. Cel care l-a trimis – și trebuie să fie unul dintre Rătăciți – ne-a urmat pe malul celălalt al râului. Trebuie să fi fost trimis după Globul Vânturilor și, din câte mi-a spus el, s-o omoare pe Nynaeve sau pe Elayne, poate pe amândouă.

Mat le aruncă o privire liniștitoare și compătimitoare. Nimeni nu putea fi liniștit când știa că era vânat. În schimb, fu întâmpinat de privirea încruntată și nedumerită a lui Elayne, care abia dacă-i încreți fruntea, și de un gest aproape imperceptibil al mâinii făcut de Nynaeve, unul nerăbdător, ca să continue.

– Ca să continui, zise el, aruncându-le celor două o căutătură dușmănoasă, deoarece abia se abținea să nu ofteze atunci când avea de-a face cu femeile. Cel care l-a trimis pe *gholam* trebuie să știe că Globul se află aici, în Palatul Tarasin. Dacă el sau ea îl va trimite pe *gholam* aici, unele dintre voi își vor pierde viața. Poate mai multe dintre voi. Nu vă pot apăra pe toate în același timp. Poate va reuși să pună mâna și pe Glob. Iar asta pe lângă Falion Bhoda. Există șanse mici ca ea să fie singură, chiar dacă Ispan e prizonieră, așadar, asta înseamnă că trebuie să ne facem griji și în privința Ajah Neagră. În caz că Rătăciții și creatura *gholam* nu vă sunt de-ajuns.

Reanne și Femeile Înțelepte afișară o atitudine încă și mai indignată decât Merilille și prietenele ei la auzul sintagmei Ajah Neagră. Crispându-se și adunându-și fustele, femeile Aes Sedai păreau pregătite să părăsească furioase încăperea. El n-avea de ales decât să continue.

– Acum înțelegeți de ce trebuie să părăsiți Palatul și să duceți Globul într-un loc de care să nu știe creatura *gholam*? Nici Ajah Neagră? Acum înțelegeți de ce trebuie să faceți asta?

Pufnetul zgomotos al lui Renaile le-ar fi speriat și pe gâștele din camera alăturată.

– Nu faci decât să te repeți, Jupâne Cauthon. Merilille Sedai susține că n-a auzit niciodată de această creatură *gholam*. Elayne Sedai zice că a văzut un bărbat ciudat, o creatură, nimic mai mult. Ce este această cutie... *stasis*? Asta nu ne-ai explicat. De unde știi ceea ce pretinzi că știi? De ce ar trebui să ne îndepărtăm mai mult de apă decât am făcut-o deja după spusele unui om care inventează povești?

Mat se uită la Nynaeve şi la Elayne, deşi fără prea multe speranţe. Dacă ar fi vorbit, totul ar fi luat sfârşit de mult, dar ele nu făceau decât să-l privească şi să afişeze acea mască impenetrabilă caracteristică femeilor Aes Sedai până când le vor crăpa fălcile. Nu le putea înţelege tăcerea. Nu dăduseră decât câteva detalii despre evenimentele din Rahad, iar el era dispus să pună rămăşag că n-ar fi pomenit deloc despre Ajah Neagră dacă ar fi găsit o altă cale prin care să explice faptul că se înfiinţaseră în Palat cu o Aes Sedai legată şi păzită. Ispan era ţinută într-o altă aripă a Palatului şi despre prezenţa ei acolo ştiau doar câţiva oameni. Nynaeve îi vârâse pe gât o licoare dintr-un amestec urât mirositor de ierburi, care făcu să-i iasă ochii din orbite. În scurt timp, ea începu să chicotească şi să meargă împleticit. Celelalte membre ale „Cercului de Croşetat" stăteau în aceeaşi odaie cu ea pe post de gărzi. Nişte gărzi nedornice, dar foarte perseverente. Nynaeve subliniase foarte clar că, dacă o vor lăsa pe Ispan să scape, ar fi mai bine s-o ia şi ele la fugă înainte să pună ea mâna pe ele.

Prudent, Mat nu se uita la Birgitte, care stătea lângă uşă alături de Aviendha. Femeia Aiel purta o rochie din Ebou Dar. Nu era rochia simplă de lână în care revenise la Palat, ci o rochie de călărie din mătase argintie, care se potrivea cu pumnalul ei cu mâner de corn şi teacă simplă. Birgitte se grăbise să-şi schimbe rochia cu veşmintele sale obişnuite, o haină scurtă şi pantaloni largi, de un albastru-închis şi verde-închis. La şold îi atârna o tolbă. Ea era sursa a tot ceea ce ştia el despre creaturile *gholam* şi despre cutiile stasis, cu excepţia a ceea ce văzuse cu ochii lui în Rahad. Şi n-avea să dezvăluie acest lucru nici dacă ar fi pus pe rug.

– Am citit cândva o carte în care se menţiona despre... începu el, însă Renaile îl întrerupse.

– O carte, surâse ea ironic. Nu m-aş aventura să povestesc despre o carte pe care Aes Sedai n-o cunosc.

Brusc, Mat conştientiză că era singurul bărbat prezent acolo. Lan plecase la porunca lui Nynaeve, la fel de ascultător ca Beslan faţă de mama lui. Thom şi Juilin se pregăteau de plecare. Probabil că-şi strânseseră deja lucrurile. Dacă vor avea măcar nevoie de ele; dacă vor mai pleca vreodată. Era singurul bărbat, împrejmuit de un zid de femei, care intenţionau, pare-se, să-l lase să se dea cu capul de pereţi până când creierii îi vor fi zob. N-avea nicio noimă. Niciuna. Ele îl priveau aşteptând.

Îmbrăcată într-o rochie albastră cu dungi galbene şi dantelă, Nynaeve îşi trăsese cosiţa peste umăr, iar aceasta îi atârna între sâni, dar acel inel masiv – inelul lui Lan, aflase el – fusese aşezat cu grijă, la vedere. Expresia de pe faţa ei era calmă şi mâinile i se odihneau în poală, deşi îşi mişca degetele uneori. Elayne, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde din Ebou Dar, care o făcea pe Nynaeve să pară acoperită, în ciuda gulerului de dantelă fumurie care-i ajungea până sub bărbie, îl privea cu nişte ochi semănând cu două oceane reci şi albastre. Şi ea îşi ţinea mâinile în poală, însă, din când în când, trasa cu degetul broderia cu fir de aur de pe fustă, doar ca să se oprească imediat. De ce nu spuneau nimic? Oare încercau să se răzbune pe el? Gândeau ceva de genul: „Mat vrea să deţină controlul, aşa că-l lăsăm să vadă ce-o să facă fără noi"? S-ar fi aşteptat oricând la aşa ceva din partea lui Nynaeve, dar nu şi din partea lui Elayne. Aşadar, de ce?

Reanne şi Femeile Înţelepte nu se îngrămădeau în jurul lui aşa cum o făceau faţă de Aes Sedai, însă atitudinea lor faţă de el se schimbase. Tamarla îl salută din cap respectuos. Famelle, cea cu părul de culoarea mierii, merse până într-acolo încât îi zâmbi prietenos. În mod ciudat, Reanne se îmbujoră, un roz pal. Totuşi, acestea nu contau ca opoziţie. Cele şase femei nu schimbaseră nici zece cuvinte între ele de când intraseră în acea încăpere. Fiecare dintre ele ar fi sărit dacă Nynaeve sau Elayne ar fi pocnit din degete şi ar fi continuat să sară până când li s-ar fi spus să se oprească.

Se întoarse către celelalte Aes Sedai, care aveau feţele infinit de calme, infinit de răbdătoare. Doar că... Ochii lui Merilille trecură o fracţiune de secundă de la el la Nynaeve şi Elayne. Sareitha începu să-şi netezească încet rochia sub privirea lui, aparent inconştientă de ce făcea. În minte îi încolţi o bănuială. Îşi netezeau rochiile. Reanne se îmbujora. Birgitte era cu tolba pregătită. O bănuială sumbră. Însă nu-şi dădea seama în legătură cu ce anume. Doar că pusese problema greşit. Îi aruncă lui Nynaeve o privire gravă, iar lui Elayne una şi mai sumbră. Ai fi zis că aveau limbile legate.

Se apropie încet de femeile din neamul Oamenilor Mării. Doar se apropie, şi totuşi le auzi pe Merilille pufnind şi pe Sareitha bombănind:

– Câtă obrăznicie!

Ei bine, avea să le arate el ce însemna insolenţa. Dacă lui Nynaeve şi lui Elayne nu le va conveni, n-aveau decât, ar fi trebuit

să-l facă, de fapt, confidentul lor. Lumină, cât ura să fie folosit! Mai ales atunci când nu știa cum și de ce.

Oprindu-se în fața scaunului pe care ședea Renaile, privi cu atenție fețele tuciurii ale femeilor Atha'an Miere din spatele ei, înainte să-și coboare ochii la femeia din Calon „Stea Albastră". Ea privea încruntată și-și mângâia cuțitul bătut în nestemate pe care-l purta la cingătoare. Era o femeie mai degrabă frumoasă decât drăguță, undeva între două vârste, iar dacă împrejurările ar fi fost altele, lui i-ar fi plăcut să-i privească ochii. Erau ca două mărgele mari și negre pe care un bărbat nu s-ar fi săturat să le contemple o seară întreagă. Dacă împrejurările ar fi fost altele. Într-un fel, Oamenii Mării erau asemenea unei albine căzute în dulceață, iar el habar n-avea cum s-o culeagă de acolo. Mat abia reușea să-și controleze furia. Ce naiba să facă?

– Din câte am înțeles, toate conduceți Puterea, zise el încet, dar asta nu înseamnă mare lucru pentru mine.

Mai bine să fie direct de la început.

– Le puteți întreba pe Adeleas sau pe Vandene cât de mult îmi pasă dacă o femeie poate mânui Puterea.

Renaile se uită dincolo de el, la Tylin, însă nu Reginei i se adresă.

– Nynaeve Sedai, rosti ea pe un ton sec, din câte îmi amintesc nu s-a pomenit nimic în înțelegerea noastră că va trebui să-l ascult pe acest tânăr necioplit. Eu...

– Puțin îmi pasă de înțelegerea pe care o ai cu altcineva, fiică a nisipului! izbucni Mat.

Nu prea reușea să-și stăpânească furia, pare-se. Avea și el o limită.

Se auziră icnete printre femeile din spatele ei. Cu mai bine de o mie de ani în urmă, o femeie din neamul Oamenilor Mării îl numise pe un soldat Shiotan fiu al nisipurilor înainte să-i împlânte acestuia sabia în coaste. În acel moment, amintirea aceea stătea ascunsă undeva în străfundurile minții lui Mat Cauthon. Nu era cea mai gravă insultă a neamului Atha'an Miere, însă nici departe nu era. Renaile se făcu roșie la față ca racul. Șuierând și cu ochii ieșindu-i din orbite de furie, ea sări în picioare, fluturând în mână cuțitul bătut în nestemate.

Mat i-l smulse din mână înainte să apuce să i-l împlânte în piept și o împinse înapoi pe scaun. Își mișca mâinile repede, într-adevăr. Reușea să-și controleze și temperamentul. Indiferent

câte femei credeau că-l manevrau ca pe o marionetă, el era în stare să...

– Ascultă aici, cap sec!

Mă rog, poate nu şi-l putea controla.

– Dacă Nynaeve şi Elayne n-ar avea nevoie de voi, v-aş lăsa în seama creaturii *gholam* să vă rupă oasele şi Ajah Neagră să se ocupe de ce va mai rămâne din voi. Ei bine, în ceea ce mă priveşte, sunt Maestrul Spadasin şi săbiile mele sunt scoase.

Habar n-avea ce însemnau mai exact aceste cuvinte, doar că auzise cândva vorba: „Atunci când săbiile sunt scoase, chiar şi Stăpâna Corăbiilor se pleacă în faţa Maestrului Spadasin".

– Asta este înţelegerea mea şi a voastră. Veţi merge acolo unde vor dori Nynaeve şi Elayne şi, drept răsplată, nu vă voi arunca peste cai şi nu vă voi lega ca pe nişte desagi!

Nu aşa te adresai, mai ales Călăuzei Vânturilor aparţinând Stăpânei Corăbiilor. Nu-i vorbeai aşa nici măcar unui băiat din cala unui vas, că veni vorba. Renaile tremura încercând să se abţină să nu-l atace cu mâinile goale, fără să mai ia în seamă cuţitul din mâna lui.

– De acord, pe Lumină! mârâi ea, cu ochii cât pe ce să-i iasă din cap.

Îşi mişca buzele, iar pe chip i se citeau nedumerirea şi neîncrederea. De astă dată, icnetele răsunară de parcă vântul ar fi smuls draperiile din galerii.

– De acord, zise repede Mat, apoi, după ce-şi duse degetele la buze, le lipi de ale ei.

Peste o clipă, ea îi imită gestul şi degetele îi tremurară când îi atinseră buzele. Cauthon îi întinse pumnalul, iar ea se zgâi posomorâtă la cuţit înainte să i-l ia din mână. Vârî lama la loc, în teaca ei bătută în nestemate. Nu era politicos să omori pe cineva după ce ai pecetluit o înţelegere cu acea persoană. Cel puţin, nu până când termenii erau îndepliniţi. În spatele ei se ridicau murmure, iar Renaile bătu o dată din palme. Acest gest le readuse la tăcere pe Călăuzele Vânturilor aparţinând Stăpânelor Valurilor la fel de repede ca şi pe cele două femei-matelot ucenice.

– Cred că tocmai am pecetluit o înţelegere cu un *ta'veren*, rosti ea cu aceeaşi voce rece şi groasă.

Femeia le-ar fi putut da lecţii femeilor Aes Sedai cum să-şi recapete repede stăpânirea de sine.

– Însă într-o bună zi, Jupâne Cauthon, dacă va vrea Lumina, cred c-o să mergi pe frânghie pentru mine.

Mat habar n-avea ce însemna asta, doar că, din gura ei, nu părea un lucru prea plăcut. Încercă să pară cât mai politicos.

– Orice este posibil, cu voia Luminii, spuse el în șoaptă.

La urma urmei, curtoazia dădu roade. Dar zâmbetul ei era tulburător de optimist.

Când Mat se întoarse către celelalte femei din încăpere, ai fi zis că avea coarne și aripi, așa se holbau la el.

– Mai există și alte comentarii? întrebă el pe un ton crispat, însă nu așteptă răspunsul. Așa mă gândeam și eu. În acest caz, vă sugerez să alegeți un loc cât mai departe de aici și vom porni la drum de îndată ce vă veți strânge lucrurile.

Aceste cuvinte stârniră un val de discuții. Elayne pomeni de Caemlyn, părând pe jumătate serioasă, iar Careane sugeră câteva sate îndepărtate din Dealurile Negre, unde puteau ajunge ușor prin poartă. Lumină, oriunde puteai ajunge ușor prin poartă! Vandene vorbi de Arafel, iar Aviendha sugeră Rhuidean, în Pustiul Aiel. Femeile din neamul Oamenilor Mării se întristau când auzeau cât de departe de mare se aflau locurile amintite. Era o mascaradă. Pentru Mat, cel puțin, era limpede când o văzu pe Nynaeve jucându-se cu cosița, în ciuda sugestiilor care veneau repede din toate direcțiile.

– Dacă-mi dați voie să vorbesc, Aes Sedai? interveni timid Reanne în cele din urmă, ba chiar ridică o mână. Clanul are o fermă pe malul celălalt al râului, câțiva kilometri înspre miazănoapte. Toată lumea știe că este un refugiu pentru femeile care au nevoie de meditație și de liniște, dar nimeni nu face legătura cu noi. Clădirile sunt mari și destul de confortabile, dacă șederea va fi mai îndelungată, și...

– Da, interveni Nynaeve. Da, mi se pare locul potrivit. Ce părere ai, Elayne?

– Mi se pare nemaipomenit, Nynaeve. Știu că Renaile va aprecia că vom fi aproape de mare.

Celelalte cinci surori intervenir și ele, spunând cât de plăcut suna, cât de bună era acea sugestie față de celelalte.

Mat își dădu ochii peste cap. Tylin se pare că nu vedea ce se întâmpla chiar sub ochii ei, însă Renaile acceptă de îndată asemenea unui păstrăv care mușca momeala. Asta era și ideea, firește. Dintr-un motiv sau altul, ea nu trebuia să afle că Nynaeve și

Elayne plănuiseră totul dinainte. Tylin le conduse pe celelalte femei din neamul Oamenilor Mării ca să-şi strângă lucrurile pe care le aduseseră cu ele, înainte ca Nynaeve şi Elayne să se răzgândească.

Cele două le-ar fi urmat pe Merilille şi pe celelalte femei Aes Sedai, dar Mat le făcu semn cu degetul. Ele schimbară o privire – el ar fi putut vorbi vreme de un ceas ca să descrie ce citise pe chipurile lor –, apoi, spre surprinderea lui, veniră la el. Aviendha şi Birgitte priveau de lângă uşă, iar Tylin, de pe scaun.

– Îmi pare foarte rău că ne-am folosit de tine, zise Elayne, înainte ca el să apuce să rostească un cuvânt.

Când îi zâmbi, i se văzu gropiţa.

– Am avut motive, Mat. Trebuie să crezi asta.

– Pe care nu trebuie să le ştii, interveni pe un ton ferm Nynaeve, azvârlindu-şi cosiţa peste umăr cu o mişcare experimentată din cap, ce făcu să-i sară inelul din aur pe piept.

Lan *trebuie* să fie nebun.

– Recunosc sincer că nu m-aş fi aşteptat niciodată să faci ce ai făcut. Cum de ţi-a trecut prin minte să încerci să le *intimidezi*? Ai fi putut strica totul.

– Ce înseamnă viaţa dacă nu rişti din când în când? răspunse Mat vesel.

Puţin îi păsa dacă ele credeau că el acţionase plănuit, şi nu sub impulsul momentului. Ele se folosiseră din nou de el fără să-i spună, iar el voia să-şi ia revanşa.

– Data viitoare, când veţi fi nevoite să faceţi o înţelegere cu Oamenii Mării, lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta. Poate, aşa, nu va fi la fel de proastă ca ultima.

Petele de culoare din obrajii lui Nynaeve îi spuneau că-şi nimerise ţinta. Nici nu era aşa de rău să ocheşti legat la ochi.

– Cel mai *conştiincios* supus, rosti Elayne în şoaptă, oarecum amuzată.

Faptul că era mulţumită se putea dovedi a fi mai puţin confortabil decât dacă ar fi fost indispusă.

Ele alunecară înspre uşă, fără să-i îngăduie să mai spună altceva. Ei bine, el nici nu se aşteptase să-i dea vreo explicaţie. Amândouă erau Aes Sedai până în măduva oaselor. Trebuia să se mulţumească deci cu puţin.

Uitase complet de Tylin, dar nu şi ea de el. Nici nu făcu doi paşi, că-l ajunse din urmă. Nynaeve şi Elayne se opriră la uşă lângă Aviendha şi Birgitte şi priviră. Prin urmare, văzură când Tylin îl

ciupi de fund. Existau lucruri cu care, pur și simplu, nu te puteai obișnui. Elayne afișă o expresie compătimitoare, iar Nynaeve, una dezaprobatoare. Aviendha încercă să se abțină să nu râdă, deși fără prea mare succes, în vreme ce Birgitte zâmbea larg. Știau *toate*, afurisitele!

– Nynaeve crede că ești un băiețel care are nevoie de protecție, îi șopti Tylin. Însă în ceea ce mă privește, știu că ești bărbat în toată firea.

Chicotul ei făcu din acea apreciere cel mai nerușinat comentariu din câte auzise el vreodată.

– Ai să-mi lipsești, porumbelule. Ai procedat minunat cu Renaile. Îi admir foarte mult pe bărbații impunători.

– Și tu o să-mi lipsești, bâigui el.

Spre uimirea lui, rostise adevărul. Pleca din Ebou Dar la timp.

– Dacă ne vom mai revedea, eu voi face pe cuceritorul.

Ea chicoti, cu o sclipire în acei ochi negri de vultur.

– Îi admir pe bărbații impunători, rățușcă, dar nu atunci când încearcă să se impună în fața mea.

Apucându-l de urechi, îi trase capul în jos ca să-l sărute.

Mat nu văzuse când plecaseră Nynaeve și celelalte. Ieși din încăpere împleticindu-se și vârându-și cămașa în pantaloni. Trebuia să se întoarcă pentru a-și lua sulița din colț și pălăria. Femeia n-avea pic de rușine.

Îi întâlni pe Thom și pe Juilin, care ieșeau din apartamentul lui Tylin, urmați de Nerim și de Lopin, slujitorul vârtos al lui Nalesean. Fiecare trăgea câte un coș mare de răchită, confecționate pentru samar. În ele se aflau lucrurile lui, constată Mat. Juilin ținea în mână arcul scurt al lui Cauthon, iar tolba îi atârna pe umăr. Ea spusese, într-adevăr, că poruncise să fie mutat.

– Am găsit ăsta pe perna ta, spuse Thom, aruncându-i inelul pe care și-l cumpărase Mat.

Lui Cauthon i se părea că trecuse un an de atunci.

– Un dar de rămas-bun, pare-se. Mai erau niște fundițe de îndrăgostiți și alte flori presărate pe *ambele* perne.

Mat își vârî inelul pe deget.

– E al meu, arză-te-ar focul! Eu l-am cumpărat.

Bătrânul menestrel își mângâie mustața și tuși, încercând, fără a reuși, să-și stăpânească un zâmbet. Juilin își smulse de pe cap acea pălărie caraghioasă de tarabonez și începu să-i analizeze cu interes interiorul.

– La naiba! exclamă Mat, apoi inspiră adânc. Sper că aţi avut vreme să vă adunaţi lucrurile, fiindcă, de îndată ce-l voi lua pe Olver, vom porni la drum, chiar dacă va fi să lăsăm în urmă vreo harpă mucegăită sau vreo sabie ruginită.

Juilin trăgea cu degetul de colţul ochiului, naiba ştie ce-o mai fi însemnând şi asta! Tom se încruntă. Dacă cineva îi insulta lui Thom flautul sau harpa, îl insulta şi pe el.

– Seniore, rosti Lopin posomorât.

Era un bărbat tuciuriu, cu început de chelie, mai rotund decât Sumeko. Haina neagră şi simplă din Tear îi era mai degrabă strâmtă decât largă în jurul taliei, precum cea a lui Juilin. Îi era foarte strâmtă, într-adevăr. Dacă în mod normal afişa acelaşi aer solemn ca şi Nerim, în acel moment avea ochii roşii, ca şi când ar fi plâns.

– Seniore, oare aş putea rămâne la înmormântarea Seniorului Nalesean? A fost un stăpân bun.

Mat detesta să spună „nu".

– Cine rămâne în urmă e bun rămas, zise el cu blândeţe. Ascultă, voi avea nevoie de cineva care să mă ajute să am grijă de Olver. Nerim e ocupat să-mi poarte mie de grijă. De fapt, Nerim se va întoarce în Talmanes. Dacă vrei, poţi rămâne în slujba mea.

Se obişnuise să aibă servitor, iar acelea erau vremuri grele pentru un bărbat care-şi căuta de lucru.

– Mi-ar plăcea foarte mult, Seniore, replică bărbatul pe un ton lugubru. Tânărul Olver îmi aminteşte mult de fiul surorii mele mai mici.

Doar că, pe când intrară în apartamentul de odinioară al lui Mat, Domniţa Riselle era acolo, îmbrăcată mult mai decent decât atunci când o văzuse el ultima oară, şi era singură.

– De ce să-l fi ţinut legat de mine? spus ea.

Pieptul ei minunat tresăltă când îşi propti pumnii în şolduri. „Răţuşca" Reginei n-avea voie, pare-se, să folosească un ton aspru cu servitoarele suveranei.

– Taie-i avântul unui băiat prea mult timp şi nu va mai fi niciodată bărbat. Şi-a citit paginile cu voce tare pe genunchii mei – ar fi citit toată ziua dacă l-aş fi lăsat – şi şi-a făcut calculele, aşa că i-am dat drumul. De ce eşti aşa pornit? A făgăduit că se va întoarce până la apusul soarelui. Pare că se ţine de cuvântul dat.

Proptind suliţa *ashandarei* în colţul său, Mat le spuse celorlalţi bărbaţi să lase deoparte bagajele şi să meargă să-i găsească pe

Vanin şi pe ceilalţi oşteni ai Mâinii Roşii. Apoi abandonă pieptul spectaculos al lui Riselle şi fugi până la odăile pe care le împărţeau Nynaeve şi celelalte femei. Le găsi pe toate în salon. Lan era şi el prezent, cu mantia de Străjer atârnându-i pe spate şi cu desagii pe umeri. Ai lui şi ai lui Nynaeve, pare-se. Pe jos se aflau multe grămezi de rochii, precum şi cufere destul de generoase. Mat se întrebă dacă aveau de gând să-l pună pe Lan să le care şi pe acelea.

– Fireşte că trebuie să mergi ca să-l cauţi, Mat Cauthon, rosti Nynaeve. Crezi că am abandona un copil?

Auzind-o, ai fi zis că exact asta intenţionase *el* să facă.

Brusc, toţi vrură să-l ajute, nu numai Nynaeve şi Elayne, care propuseră să amâne plecarea la fermă, ci şi Lan, Birgitte şi Aviendha, care se oferiră să participe la căutare. Lan părea impasibil, deşi Birgitte şi Aviendha...

– O să mi se frângă inima dacă băiatul va păţi ceva, se văită Birgitte.

– Am zis mereu că nu-l îngrijeşti cum se cuvine, adăugă Aviendha cu aceeaşi blândeţe.

Mat scrâşni din dinţi. Pe străzile oraşului, Olver ar fi putut păcăli opt bărbaţi până când să revină în Palat la asfinţitul soarelui. Îşi ţinea promisiunile, adevărat, însă existau şanse slabe să renunţe la un moment de libertate dacă nu era nevoit. Mai mulţi ochi ar fi însemnat o căutare mai rapidă, mai ales dacă participau şi Femeile Înţelepte. Şovăi preţ de o secundă. Şi el trebuia să-şi ţină promisiunile, dar era suficient de înţelept să nu pună astfel problema.

– Globul este prea important, le explică el. Acea creatură *gholam* pândeşte pe undeva, poate şi Moghedien. Ajah Neagră, cu siguranţă.

Zarurile îi bubuiau în minte. Aviendhei nu-i va conveni să rămână cu Nynaeve şi cu Elayne, însă, în acel moment, lui puţin îi păsa.

– Aveţi grijă de ele până voi lua legătura cu voi. Aveţi grijă de toate, li se adresă el lui Lan şi lui Birgitte.

– Aşa vom face. Promit, răspunse Aviendha tresărind, apoi îşi pipăi mânerul pumnalului.

Se pare că nu înţelese că şi ea se număra printre cele care trebuiau protejate.

În schimb, Nynaeve şi Elayne înţeleseră. Privirea duşmănoasă pe care i-o aruncă deodată Nynaeve i-ar fi străpuns cu uşurinţă

ţeasta. El se aşteptă ca ea să tragă de cosiţă, dar, în mod ciudat, Nynaeve doar îşi mişcă mâna înspre ea, pe urmă şi-o lăsă să cadă pe lângă corp. Elayne se mulţumi doar să ridice bărbia şi să-l privească sfredelitor cu acei ochi mari şi albaştri de gheaţă. Nu i se vedea gropiţa.

Lan şi Birgitte înţeleseră şi ei.

– Nynaeve este viaţa mea, spuse simplu Lan, aşezându-şi o mână pe umărul ei.

Lucru ciudat, ea păru că se întristează brusc, apoi, la fel de inopinat, îşi încleştă fălcile de parcă s-ar fi pregătit să treacă printr-un zid din piatră şi să facă o gaură mare.

Birgitte îi aruncă lui Elayne o privire duioasă, dar i se adresă lui Mat:

– Aşa voi face. Pe cuvânt de onoare.

Cauthon trăgea stânjenit de haină. Încă nu ştia cât de multe îi dezvăluise când fusese beat. Lumină, femeia te putea băga sub masă! Chiar şi aşa, el dădu răspunsul potrivit pentru un senior Barashandan, acceptându-i angajamentul.

– Onoarea sângelui; adevărul sângelui.

Birgitte consimţi cu un semn din cap şi, în ciuda privirilor uimite pe care le primea de la Nynaeve şi de la Elayne, alese să-şi păstreze în continuare secretul. Lumină, dacă vreuna dintre femeile Aes Sedai va afla despre acele amintiri, ar putea descoperi şi că el suflase în Corn! Cu sau fără capul de vulpe, îl vor tortura până când vor scoate de la el şi ultimul „de ce" sau „cum".

Când se întoarse să plece, Nynaeve îl prinse de mânecă.

– Nu uita de furtună, Mat. Urmează să se dezlănţuie în curând. Sunt sigură. Ai grijă de tine, Mat Cauthon! M-ai auzit? Tylin îţi va spune cum să ajungi la fermă odată ce te vei întoarce cu Olver.

Încuviinţând din cap, el plecă. Zarurile îi răsunau în minte ca ecoul paşilor lui pe pardoseală. Oare trebuia să aibă grijă de el în timpul căutării sau când va lua informaţiile despre ruta de urmat de la Tylin? Nynaeve şi obiceiul ei de a Asculta Vântul. Oare credea că puţină ploaie îl va speria? Dacă se gândea mai bine, odată ce vor folosi Globul Vânturilor, va ploua din nou. I se părea că trecuse o veşnicie de când nu mai simţise ploaia pe piele. Un gând nu-i dădea pace, ceva despre vreme şi Elayne, ceea ce n-avea nicio noimă. Încercă să-l alunge. Toate la rândul lor. Singurul gând care-l preocupa în acel moment era Olver.

Soldaţii Mâinii Roşii aşteptau cu toţii în încăperea lungă de lângă grajduri, toţi în afară de Vanin, care stătea întins pe un pat, cu degetele împreunate pe burtă. Vanin zicea că trebuia să te odihneşti atunci când apucai. Când intră Mat, el aruncă picioarele peste pat şi se ridică în şezut. Ţinea la Olver la fel de mult ca şi ceilalţi. Mat se temea doar ca bărbatul să nu-l înveţe cum să fure cai şi să vâneze ilegal fazani. Şapte perechi de ochi îl priveau intens pe Mat.

– Riselle a precizat că Olver poartă haina roşie, le explică el. Uneori, le face cadou, aşa că, dacă întâlniţi vreun puşti îmbrăcat în haină roşie, probabil că ştie unde a fost ultima oară Olver. Fiecare va merge într-o altă direcţie. Căutaţi şi pe lângă Piaţa Mol Hara şi încercaţi să vă întoarceţi într-o oră. Aşteptaţi până revine toată lumea, pe urmă ieşiţi din nou. Astfel, dacă îl va găsi careva, ceilalţi nu-l vor mai căuta până mâine. A înţeles toată lumea?

Bărbaţii încuviinţară din cap. Uneori îl uimeau: Lanky Thom, cu părul alb şi mustaţă, odinioară ibovnicul unei Regine, de bunăvoie, poate mai mult decât un ibovnic, dacă dădeai crezare pe jumătate la ceea ce afirma. Harnan, cu un maxilar pătrat şi un tatuaj pe obraz, şi multe altele prin alte locuri, care fusese oştean toată viaţa lui. Juilin, cu toiagul lui de bambus şi cu sabia crestată la şold, care se credea la fel de bun ca orice senior, cu toate că nu-i plăcea ideea de a purta sabie, şi grăsanul Vanin, în comparaţie cu care Juilin părea umil. Slăbănogul Fergin şi Gorderan, aproape la fel de lat în umeri ca şi Perrin, şi Metwyn, a cărui faţă palidă de cairhien semăna în continuare cu a unui băiat, deşi era cu câţiva ani mai mare decât Mat. Unii dintre ei îl urmau pe Cauthon, deoarece credeau că era norocos, că norocul lui i-ar putea ţine în viaţă atunci când nu-şi vor mai putea folosi săbiile, iar alţii din motive de care el nu era sigur, însă îl urmau. Nici măcar Thom nu-i contestase vreodată o poruncă. Poate că în cazul lui Renaile fusese mai mult decât noroc. Poate că, fiind *ta'veren*, atrăgea mereu necazuri. Dintr-odată, se simţi... responsabil... pentru acei bărbaţi. Era un sentiment incomod. Mat Cauthon şi simţul răspunderii nu prea se potriveau. Era ceva nefiresc.

– Aveţi grijă de voi şi fiţi cu băgare de seamă, zise el. Ştiţi cât poate fi de periculos. Se apropie furtuna.

Oare de ce spusese asta?

– Mişcaţi-vă. Irosiţi lumina zilei.

Deşi vântul se înteţise, măturând praful din Piaţa Mol Hara, cu statuia unei regine moarte de mult aşezată deasupra fântânii, nu

exista niciun alt semn de furtună. Nariene fusese amintită pentru onestitatea ei, dar nu suficient încât să fie reprezentată cu pieptul dezvelit. Cu toate că soarele după-amiezii dogorea pe cerul fără nori, oamenii străbăteau piaţa la fel de repede cum o făcuseră în răcoarea dimineţii. Pe pământ însă, aceasta nu se mai simţea, în ciuda vântului. Pietrele de pavaj păreau a fi un grătar încins sub ghetele lui.

Aruncând o privire încruntată înspre hanul Femeia Rătăcitoare, Mat o luă înspre râu. Pe vremea când stătuseră la han, Olver nu se ducea atât de des cu puştii de pe stradă. Se mulţumise să se zgâiască la servitoare şi la fiicele lui Setalle Anan. Se înşelase când crezuse că zarurile îi spuneau să se mute la Palat. Tot ceea ce făcuse de când plecase – de fapt, modificase tot ceea ce voise să facă, gândindu-se la Tylin şi la ochii ei; şi la mâinile sale – ar fi putut face şi dacă ar fi rămas acolo. Zarurile se învârteau, iar el nu-şi dorea decât să înceteze.

Încerca să se mişte repede, ocolind nervos telegile şi căruţele cu coviltir, înjurând lecticile lăcuite şi trăsurile care aproape că dădură peste el, privind în toate direcţiile în căutarea unei haine roşii căzute la pământ, dar aglomeraţia de pe străzi îl încetinea. Ceea ce era mai bine, adevărul fie spus. Ce rost avea să treacă în fugă pe lângă băiat fără să-l vadă? Dorindu-şi să-l fi scos pe Pips din grajdurile Palatului, Cauthon îi privea încruntat pe trecători. Cu toate că n-ar fi reuşit să se mişte mai repede călare prin mulţime, măcar de sus, din şa, ar fi văzut ceva mai departe. Însă, dacă ar fi pus întrebări din şa, ar fi părut ciudat; nu existau prea mulţi călăreţi în oraş, iar unii oameni aveau tendinţa să se ferească temători de aceştia.

Mereu aceeaşi întrebare. Primul pe care-l întrebă, pe podul de sub Piaţa Mol Hara, fu un individ care vindea mere glazurate de pe o tavă atârnându-i la gât.

– Ai văzut un băiat, cam de înălţimea asta, în haină roşie?

Lui Olver îi plăceau dulciurile.

– Băiat, domnule? se arătă mirat individul, sugându-şi puţinii dinţi care-i mai rămăseseră. Am văzut o mie de băieţi. Nu-mi amintesc de nicio haină. N-ar vrea domnul un măr sau două?

El ridică două mere cu degetele-i osoase şi i le întinse lui Mat; acestea cedară sub degetele lui, fiindcă erau mai moi decât orice aluat copt.

– Domnul a auzit de răscoală?

– Nu, răspunse Mat, pe un ton acru, văzându-şi mai departe de drum.

La celălalt capăt al podului, opri o femeie rotofeie, care avea o tavă cu panglici. Pe Olver nu-l fascinau panglicile, dar jupoanele roşii se zăreau de sub fustele prinse cu aţă aproape de şoldul ei stâng, iar croiala corsajului lăsa să se întrezărească un decolteu rotund, care-l putea egala pe cel al lui Riselle.

– Ai văzut un băiat...?

El auzi despre răscoală şi de la ea, şi de la jumătate dintre oamenii pe care-i mai întrebase. Bănuia că zvonul se stârnise odată cu evenimentele care se petrecuseră într-o anumită casă din Rahad în acea dimineaţă. O femeie ce mâna o căruţă, cu biciul încolăcit în jurul gâtului, îl lămuri că răscoala se iscase pe malul celălalt al râului, asta după ce-i mărturisise că nu-i observa niciodată pe băieţi decât atunci când aceştia erau călcaţi de măgarii ei. Un bărbat cu faţa pătrată, care vindea un fagure de miere – unul care arăta incredibil de uscat – îi preciză că răscoala se declanşase lângă farul de la capătul şoselei Golfului, în partea de răsărit a gurii golfului, care era un loc la fel de potrivit pentru o răscoală ca şi mijlocul golfului. Dacă plecai urechea, auzeai mii de zvonuri circulând prin oraş şi el era nevoit să asculte frânturi din ele, pare-se. Una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată, stând în faţa unei taverne – Maylin era chelneriţă la Oaia Bătrână, numai că singura ei sarcină părea să fie aceea de a sta afară pentru a atrage clientela, ceea ce şi făcea –, îi zise că avusese loc o bătălie în acea dimineaţă, pe Dealurile Cordese, la vest de oraş. Sau o fi fost pe Dealurile Rhannon, în partea cealaltă a golfului. Sau poate... Maylin era uluitor de frumoasă, dar nu foarte deşteaptă; Olver ar fi admirat-o ore în şir atâta vreme cât aceasta nu deschidea gura. Nu-şi amintea să fi văzut un băiat într-o... Ce culoare avea haina? El auzise atâtea despre răscoale şi bătălii, despre multe lucruri ciudate văzute pe cer şi pe dealuri, încât ar fi populat Mana Pustiitoare. Mai auzise că Dragonul Renăscut se pregătea să atace oraşul cu mii de bărbaţi care conduceau Puterea, că veneau Aielii şi o oaste de Aes Sedai – nu, era o oaste de Mantii Albe; Pedron Niall era mort, iar Copiii Luminii aveau de gând să-l răzbune, deşi nu era limpede de ce tocmai în Ebou Dar. Te-ai fi aşteptat ca oraşul să fie cuprins de panică şi haos cu toate poveştile care circulau, însă adevărul era că nici măcar aceia care le relatau nu le credeau decât

pe jumătate. Aşadar, aflase tot felul de prostii, dar nimic despre un băiat în haină roşie.

Când ajunse la câteva străzi de râu, începu să audă tunete, nişte bubuituri puternice care păreau să vină dinspre mare. Oamenii îşi ridicau privirile către cerul senin, se scărpinau în cap şi-şi vedeau mai departe de ale lor. La fel făcu şi el, întrebând fiecare vânzător de dulciuri sau fructe şi fiecare femeie frumoasă care-i ieşeau în cale. În zadar însă. Când se opri pe cheiul lung din piatră care mărginea partea oraşului dinspre râu, cercetă din priviri docurile cenuşii înaintând până în mare şi ambarcaţiunile ancorate de ele. Vântul sufla cu putere, legănând vasele în locurile unde erau ancorate, frecându-le de docurile din piatră, în ciuda sacilor umpluţi cu câlţi atârnaţi peste bord pentru protecţie. Spre deosebire de cai, ambarcaţiunile nu-i stârneau interesul lui Olver, care le considera doar un mijloc de a se deplasa dintr-un loc într-altul. În Ebou Dar, vasele erau treaba bărbaţilor, chiar dacă încărcătura pe care o transportau adeseori nu era. Femeile de pe aceste docuri fie erau negustorese care-şi supravegheau marfa, fie membre înarmate până în dinţi a breslei încărcătorilor de mărfuri, prin urmare n-ar fi avut parte de vorbe dulci acolo.

Dădu să plece şi conştientiză că nu observase aproape nicio mişcare. Pe docuri era forfotă, de obicei, dar, în acel moment, pe fiecare vas la care se uita membrii echipajelor stăteau aliniaţi de-a lungul balustradelor sau căţăraţi pe catarge şi priveau spre golf. Butoaiele şi lăzile zăceau abandonate, în vreme ce bărbaţi la bustul gol şi femei vânjoase, purtând veste verzi de piele, se îngrămădeau la capătul docurilor ca să privească printre vase înspre miazăzi, către locul de unde răzbăteau tunetele. În faţă, fumul negru se ridica în coloane groase, care se înclinau brusc către miazănoapte, în bătaia vântului.

Şovăind doar o clipă, străbătu în fugă cel mai apropiat doc. La început, din cauza vaselor legate de babele[1] lungi din piatră dinspre sud, nu reuşi să vadă nimic, în afară de fum. Datorită însă geografiei coastei, fiecare doc ieşea în afară mai mult decât

[1] Dispozitiv din metal sau beton pentru legarea parâmelor, alcătuit dintr-o placă pe care sunt fixaţi unul sau doi cilindri scurţi şi groşi având la capătul de sus o proeminenţă de forma unei ciuperci, care nu permite buclei (gaşei) de parâmă să iasă. Babaua este montată pe punţile navelor, pe dane, diguri, cheiuri, docuri etc. (n.red.)

următorul; de îndată ce-şi croi drum prin mulţime până la capătul docului, dinaintea ochilor i se deschise râul întins, cu valuri agitate izbindu-se de golf.

Cel puţin douăzeci de vase ardeau pe suprafaţa întinsă a golfului, poate chiar mai multe, înghiţite de flăcări. Alte câteva se scufundaseră deja, rămânând la suprafaţă doar pupa sau prora, care începeau să alunece şi ele încet sub apă. Chiar în timp ce privea, prora unui vas uriaş cu două catarge, care arbora un steag mare cu roşu, albastru cu auriu, stindardul Altarei, explodă brusc cu o bubuitură de tunet. Coloane de fum, care începeau să se îngroaşe repede, pluteau purtate de vânt, în timp ce vasul începea să se scufunde. Sute de nave se aflau în mişcare, fiecare ambarcaţiune din golf, corăbii cu trei catarge, şalupe, corăbii cu două catarge, nave de coastă cu pânze triunghiulare, luntri cu pânzele ridicate sau nu, unele încercând să înainteze în amonte, cele mai multe străduindu-se să înfrunte marea. Nenumărate alte vase se legănau în golf sub rafalele vântului, nave mari cu prora lată la fel de înalte ca şi corăbiile se izbeau de valurile dezlănţuite, împroşcând cu apă. Lui Mat i se tăie răsuflarea când observă brusc nişte pânze pătrate, cu striaţii.

– La naiba! bombăni el şocat. Sunt nenorociţii de Seanchani!

– Cine? întrebă o femeie cu faţa severă, care stătea înghesuită lângă el.

Rochia neagră din lână, cu croială fină, sugera că era negustorească la fel de mult ca şi dosarul din piele pe care-l ţinea în mână şi în care strângea facturile pentru mărfuri sau acul breslei, de forma unei peniţe din argint, prins deasupra unui sân.

– Sunt femeile Aes Sedai, rosti ea pe un ton hotărât. Îmi dau seama când cineva conduce Puterea. Copiii Lumini le vor veni de hac de îndată ce vor sosi. Vei vedea.

O femeie deşirată, cu părul cărunt, care purta o vestă verde, murdară, se întoarse ca s-o înfrunte, pipăind mânerul din lemn al pumnalului.

– Să nu te-aud că vorbeşti de Aes Sedai, lacomă afurisită ce eşti, ori am să te jupoi de vie şi-am să-ţi vâr o Mantie Albă pe gâtlej.

Mat le lăsă să-şi agite braţele şi să ţipe una la alta şi-şi croi drum prin mulţime, luând-o la fugă înspre chei. Vedea deja trei – ba nu, patru – creaturi uriaşe planând deasupra oraşului înspre miazăzi, cu aripile lor mari ca de liliac. Pe spinările creaturilor şedeau nişte siluete, pare-se într-un soi de şei. O altă creatură zburătoare îşi făcu

apariţia, apoi şi mai multe. Sub ele, deasupra acoperişurilor, ţâşni o flacără cu un şuierat.

Oamenii alergau în toate direcţiile, ciocnindu-se de Mat în timp ce el se chinuia să străbată străzile. „Olver!", striga el, sperând să se facă auzit peste celelalte urlete şi ţipete care veneau din toate direcţiile. „Olver!"

Brusc, toată lumea păru s-o ia în direcţia opusă, trecând în fugă pe lângă el. Încăpăţânându-se, încercă să înainteze contra curentului. Ajunse la străduţa de unde văzu limpede motivul pentru care toţi acei oameni o luaseră la goană.

O coloană de Seanchani trecu în grabă, o sută sau mai bine de bărbaţi cu coifuri care semănau cu capete de insecte şi armuri cu plăci suprapuse, toţi călărind nişte animale ca nişte pisici, de mărimea unor cai, acoperite cu solzi de bronz în loc de blană. Aplecaţi în şeile lor, cu lăncile cu flamuri albastre înclinate, aceştia se îndreptau în galop către Piaţa Mol Hara, uitându-se drept în faţă. Cu toate că „galop" nu era cuvântul potrivit pentru a descrie felul în care se mişcau acele creaturi; viteza lor era cea potrivită, însă... pluteau. Era timpul să plece; de fapt, trecuse de mult. De îndată ce-l va găsi...

Spre sfârşitul coloanei, ceva roşu, care ajungea până la talie, îi atrase atenţia în mulţimea de pe strada de dincolo de intersecţie.

– Olver!

Cauthon ţâşni pe partea cealaltă, cât pe ce să calce pe călcâie ultima creatură cu solzi, şi-şi croi drum prin mulţime, doar ca să vadă cum o femeie cu ochii mari de groază prinse în braţe o fetiţă într-o rochie roşie şi o luă la fugă, strângând copila la piept. Cuprins de panică, Mat continuă să înainteze, împingându-i pe oameni cu umărul atunci când aceştia se loveau de el, izbindu-se, la rândul lui, de alţi câţiva.

– Olver! Olver!

De două ori văzu cum o coloană de foc se ridică scurt deasupra acoperişurilor şi cum fumul se înalţă înspre cer în câteva locuri. De câteva ori auzi acele tunete asurzitoare, mult mai aproape decât cele din golf. Veneau din interiorul oraşului, era sigur; nu o dată pământul i se cutremură sub picioare.

Apoi strada începu din nou să se golească, deoarece oamenii fugeau în toate direcţiile, luând-o pe străduţe lăturalnice sau intrând în case şi prăvălii, fiindcă veneau Seanchani călare. Nu toţi erau bărbaţi cu armuri; aproape în fruntea acelui pâlc de lănci

călărea o femeie oacheşă, îmbrăcată într-o rochie albastră. Mat ştia că pe acele fâşii mari şi roşii de pe fustă şi de pe corsaj era cusut un fulger argintiu. O lesă din argint, care strălucea în lumina soarelui, pornea de la încheietura mâinii ei stângi şi ajungea la gâtul unei femei îmbrăcate în cenuşiu, o *damane*, care mergea la trap alături de calul stăpânei *sul'dam* asemenea unui câine de companie. Văzuse Seanchani la Falme, mai mulţi decât şi-ar fi dorit, şi totuşi, se opri la capătul unei străduţe lăturalnice ca să privească. Bubuiturile şi focurile arătau că cineva din oraş încercase să se împotrivească, iar în acel moment suporta urmările acelei cutezanţe.

Seanchanii nu erau singurul motiv pentru care toată lumea se făcuse nevăzută. La capătul străzii, mai bine de o sută de călăreţi îşi legănau lăncile cu vârfuri lungi, îndreptate în jos. Aceştia purtau pantaloni albi, bufanţi, şi haine verzi, iar şnururile aurii de pe coifurile ofiţerilor străluceau. Cu un strigăt colectiv, o sută şi mai bine de ostaşi ai lui Tylin porniră la atac împotriva invadatorilor oraşului. Aceştia îi depăşeau numeric pe Seanchaii din faţa lor cu cel puţin doi la unu.

– Idioţi nenorociţi, bombăni Mat. Nu aşa. Acea *sul'dam* va...

Singura dintre Seanchani care se mişcă fu femeia cu fulgerul argintiu pe rochie, care-şi ridică mâna ca să arate cu degetul, ca şi când ar fi lansat un şoim sau o haită de câini de vânătoare. Femeia cu părul bălai de la celălalt capăt al lesei din argint făcu un mic pas în faţă. Medalionul cu cap de vulpe se răci pe pielea lui.

Sub căpetenia oastei din Ebou Dar, strada erupse brusc, aruncând în aer pietre de pavaj, oameni şi cai, cu o detunătură asurzitoare. Explozia îl azvârli pe Mat pe spate sau, poate, o fi fost pământul care i se surpa sub picioare. Se ridică la timp să vadă cum faţada unui han de peste drum se prăbuşi brusc pe stradă într-un nor de praf, lăsând la vedere odăile din interior.

Bărbaţi şi cai zăceau împrăştiaţi peste tot, bucăţi de bărbaţi şi de cai, iar cei care supravieţuiseră se târau în jurul unei gropi în pământ, aproape la fel de lată ca şi strada. Ţipetele celor răniţi umpleau văzduhul. Mai puţin de jumătate dintre oştenii din Ebou Dar se ridicară anevoie în picioare, ameţiţi. Unii dintre ei apucară hăţurile cailor, care se clătinau pe picioare la fel ca şi ei, urcară în şei şi dădură pinteni bidiviilor. Alţii o luară la fugă pe jos. Toţi încercau să se îndepărteze de Seanchani. Puteau înfrunta oţelul, însă nu şi asta.

Mat conştientiză că, în acel moment, fuga era o idee bună. Când aruncă o privire în urmă, pe străduţă, văzu un maldăr de praf şi moloz, înalt cât un etaj. O luă la goană pe străduţă, în faţa celorlalţi locuitori din Ebou Dar care încercau şi ei să scape, ţinându-se aproape de pereţi de teamă ca Seanchanii să nu-l ia drept unul dintre oştenii lui Tylin. N-ar fi trebuit să îmbrace haina verde.

Femeia *sul'dam* nu părea însă mulţumită. Capul de vulpe se răci din nou pe pielea lui, moment în care din spate răsună o altă detunătură, care-l trânti la pământ. În ciuda ţiuitului din urechi, auzea zidăria cedând. Deasupra lui, peretele din cărămidă, cu tencuială albă, începea să se încline în exterior.

– Ce s-a întâmplat cu norocul meu afurisit? strigă el.

Pentru asta, avu timp. Şi mai avu timp să înţeleagă, pe când cărămizile şi lemnul se prăbuşeau peste el, că zarurile încetaseră brusc să-i mai zornăie în minte.

CAPITOLUL 40

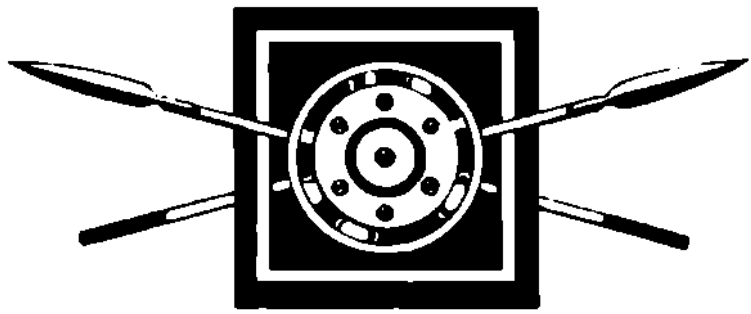

Sulițe

De jur împrejurul Galinei Casban se ridicau munți. În spatele acestora se înălțau niște dealuri înalte, iar în față, piscuri acoperite cu zăpadă și vârfuri și mai înalte dincolo de acestea. Totuși, ea nu vedea nimic. Pietrele de pe versant îi răneau picioarele goale. Gâfâia, forțându-și plămânii. Soarele de deasupra ardea, așa cum o făcea de o veșnicie parcă, făcând-o să asude necontenit. Nu era în stare de nimic altceva decât să-și pună un picior în fața celuilalt. Cu toată sudoarea care ieșea din ea, era ciudat că-și simțea gura uscată.

Era Aes Sedai de mai puțin nouăzeci de ani, dar părul ei negru și lung nu-i încărunțise deloc. De aproape douăzeci de ani, era Conducătoarea Ajah Roșie – botezată „Suprema" de celelalte surori Roșii, în intimitate, și considerată de alte surori Roșii egala Înscăunatei – și în ultimii cinci ani de când purta șalul făcuse parte din Ajah Neagră, de fapt. Nu renunțase la îndatoririle ei ca și Roșie, dar era superioară acestora. Locul ei în Consiliul Suprem al Ajah Neagră era lângă cel al lui Alviarin înseși și se număra printre cele trei care cunoșteau numele femeii care prezida întrunirile lor secrete. Ea putea rosti orice nume în timpul acelor întruniri – al unui rege – și știa că numele acela aparținea unui mort. Se întâmplase, cu un rege și cu o regină. Ajutase la înfrângerea a două

Amyrlin, ajutase de două ori la transformarea celei mai puternice femei din lume într-o umilă nenorocită, nerăbdătoare să spună tot ce ştia, ajutase la înscenarea morţii uneia dintre ele, ca să pară că murise în somn, şi avusese grijă să fie detronată şi ferecată cealaltă. Astfel de lucruri erau o datorie, ca şi nevoia de exterminare a tuturor bărbaţilor care conduceau Puterea, nu acţiuni pe care le agrea, cu excepţia sarcinilor bine îndeplinite. Însă fusese lidera, şi asta îi făcuse plăcere, cercului care o ferecase pe Siuan Sanche. Toate aceste lucruri însemnau că Galina Casban se număra ea însăşi printre cele mai măreţe din lume, printre cele mai puternice. Cu siguranţă, asta însemnau. Trebuie să fi însemnat asta.

Picioarele îi tremurau ca nişte mlădiţe, iar ea căzu cu putere, incapabilă să se ajute de braţele şi coatele care-i erau strâns legate la spate. Furoul odinioară alb, singurul veşmânt care-i mai rămăsese, se rupse din nou atunci când alunecă pe pietrele desprinse. Rănile lăsate de bici i se redeschiseră. Se opri într-un copac. Cu obrazul lipit de pământ, începu să plângă în hohote.

– Cum? gemu ea cu vocea sugrumată. Cum de mi se întâmplă una ca asta?

După o clipă, conştientiză că nu fusese ridicată în picioare; indiferent de câte ori cădea, nu i se îngăduise până atunci niciun moment de răgaz. Clipind ca să-şi alunge lacrimile, îşi ridică privirile.

Femeile Aiel împânzeau versantul. Erau câteva sute împrăştiate printre copacii golaşi, cu sulițele în mâini şi cu voalurile pe care le-ar fi putut ridica într-o clipită, odihnindu-li-se pe piepturi. Galinei îi venea să râdă. Erau Fecioare; acestor femei monstruoase li se spunea „Fecioare". Îşi dorea să fi avut forţa de a râde. Cel puţin nu era prezent niciun bărbat, o mică uşurare. Bărbaţii o făceau să se înfioare, iar dacă unul ar fi văzut-o în acel moment, pe jumătate dezbrăcată...

O căută neliniştită din priviri pe Therava, dar cele mai multe dintre cele şaptezeci de Înţelepte stăteau laolaltă şi priveau în susul versantului, blocându-i vederea. În faţa lor părea să se audă un murmur de voci. Poate că Înţeleptele se sfătuiau în legătură cu ceva. Metodele Înţeleptelor fuseseră brutale atunci când o învăţaseră numele corecte; niciodată doar o simplă femeie Aiel şi niciodată o sălbăticiune. Ele reuşeau să recunoască prin miros dispreţul, oricât de mult se străduia Galina să-l ascundă. Firește, nu era nevoită să încerce să ascundă ceva ce-i fusese luat.

Mai toate Înţeleptele priveau în altă parte, însă nu toate. Strălucirea *saidarului* înconjura o tânără frumoasă, cu părul roşcat şi buze fine, care o ţintuia pe Galina cu nişte ochi albaştri, mari şi pătrunzători. Poate ca un semn de dispreţ, ele o aleseseră pe cea mai slabă dintre ele ca să-i ţină pavăza în acea dimineaţă. Micara nu era, de fapt, slabă în Putere – niciuna dintre ele nu era –, şi totuşi, aşa legată de la umeri până la genunchi cum era, Galina ar fi putut rupe pavăza Micarei fără nici cel mai mic efort. Un muşchi al obrazului i se zbătea incontrolabil; întotdeauna se întâmpla aşa atunci când se gândea la o altă încercare de evadare. Prima fusese suficient de rea. A doua... Cutremurându-se, se strădui să nu izbucnească din nou în plâns. Nu va mai încerca să scape decât atunci când va fi sigură că va reuşi. Foarte sigură. Absolut sigură.

Grupul Înţeleptelor se despărţi, întorcându-se ca s-o urmărească din priviri pe Therava, în timp ce femeia cu faţă de şoim se apropia cu paşi mari de Galina. Începând brusc să gâfâie din nou, Galina se chinui să se ridice în picioare. Cu mâinile legate şi muşchii flasci, reuşi să se ridice abia în genunchi când Therava se aplecă deasupra ei, cu colierele din fildeş şi din aur zăngănind încet. Apucând-o de păr, Therava îi smuci capul pe spate. Mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, femeia făcea asta chiar şi atunci când stăteau în picioare – îi întindea gâtul Galinei dureros de mult, încât aceasta să privească în ochii Înţeleptei. Deşi Therava era oarecum mai puternică în Putere decât ea, puţine femei erau, nu din cauza ei tremura Galina. Nişte ochi albaştri şi reci priveau pătrunzător într-ai ei, ţintuind-o mai puternic decât mâna aspră a Theravei; păreau să-i citească sufletul mai uşor decât o manevra Înţeleapta. Casban nu implorase încă, nici atunci când o obligaseră să meargă pe jos o zi întreagă fără o picătură de apă, nici atunci când o forţaseră să ţină pasul cu ele pe când fugiseră ore în şir, nici măcar atunci când loviturile de bici o făcuseră să urle. Faţa aspră şi necruţătoare a Theravei, în timp ce o privea insistent şi impasibil, o făcea să vrea să implore. Uneori, ea se trezea noaptea, întinsă şi legată strâns între patru ţăruşi; se trezea plângând, deoarece avea să-şi petreacă restul vieţii sub autoritatea Theravei.

– A început să cedeze, zise Înţeleapta cu răceală în glas. Udaţi-o şi aduceţi-o!

Întorcându-se, ea îşi ajustă şalul, ignorând-o pe Galina Casban până când va fi nevoie să-şi îndrepte din nou atenţia asupra ei.

Pentru Therava, Galina Casban era mai puţin importantă decât un câine vagabond.

Galina nu încercă să se ridice; fusese „udată" suficient de mult deja. Era singura cale prin care-i îngăduiau să bea. Tânjind după apă, nu se împotrivi atunci când o Fecioară vânjoasă o luă de păr, aşa cum făcuse Therava, şi-i trase capul pe spate. Nu făcu decât să-şi deschidă gura larg. O altă Fecioară, cu o cicatrice încreţită care-i brăzda nasul şi obrazul, înclină plosca din piele şi turnă încet un firicel de apă în gura Galinei. Apa era plată şi caldă; dar delicioasă pentru cineva însetat. Ea înghiţea repede, stângaci, ţinându-şi gura larg deschisă. Aşa cum îşi dorea să bea apă, tot aşa îşi dorea să-şi mişte faţa sub acel firicel de apă, s-o lase să îi curgă pe obraji şi pe frunte. În schimb, îşi ţinu capul nemişcat, pentru ca fiecare picătură să-i ajungă în gură. Dacă irosea apa, le dădea un alt motiv s-o bată; o bătuseră lângă un pârâu lat de patru metri pentru că-i cursese apă pe bărbie.

După ce plosca fu golită, Fecioara cea vânjoasă o ridică în picioare de coatele-i legate. Galina gemu. Înţeleptele îşi ridicau fustele, aruncându-le peste braţe, dezvelindu-şi picioarele cu mult deasupra cizmelor din piele moale, care le ajungeau până la genunchi. Doar n-aveau de gând să înceapă să fugă. Nu din nou. Nu pe stâncile acelea.

Înţeleptele înaintau în salturi cu aceeaşi lejeritate ca şi când s-ar fi aflat pe un sol neted. O Fecioară nevăzută o lovi din spate cu biciul peste coapse, iar Galina începu să se împleticească în fugă, târâtă fiind pe jumătate de Fecioara cea vânjoasă. Primea lovituri de bici peste picioare ori de câte ori acestea îi cedau. Dacă vor alerga tot restul zilei, atunci vor fi nevoite să facă schimb, una să mânuiască biciul, iar alta s-o susţină. Galina urca în fugă povârnişurile, fiind cât pe ce să alunece. Un râs roşcat, cu dungi maronii şi mai greu decât un om, mârâi la ele de pe o stâncă de deasupra; era femelă, deoarece îi lipseau smocurile de păr din vârful urechilor şi n-avea faţa lată. Galina vru să strige la ea să dispară, s-o ia la fugă înainte s-o zărească Therava. Femeile Aiel trecură în fugă pe lângă felina care mârâia, fără s-o bage în seamă, iar Galina plângea pentru că era geloasă pe libertatea acesteia.

Firește că, în cele din urmă, ea va fi salvată; ştia asta. Turnul nu va permite ca o soră să rămână captivă. Elaida nu va îngădui ca o Roşie să fie prizonieră. Cu siguranţă că Alviarin va trimite pe cineva s-o salveze. Pe cineva, pe oricine, care s-o salveze din

mâinile acestor monştri, în special din cele ale Thevarei. Era în stare să făgăduiască orice numai să scape. Ba chiar îşi va respecta făgăduinţele. Când intrase în Ajah Neagră se eliberase de cele Trei Legăminte şi le înlocuise cu o nouă trinitate, însă în acel moment credea cu sinceritate că se va ţine de cuvânt dacă va scăpa. Îi va promite orice oricui o va salva. Chiar şi unui bărbat.

Până când ajunseră la corturile joase, ale căror culori închise se pierdeau printre pădurile de pe povârnişuri, aşa cum făcuse şi felina, Galina era sprijinită de două Fecioare, care o trăgeau după ele. Din toate direcţiile se auzeau strigăte, urale de bun venit, dar Galina era în continuare târâtă de Înţelepte mai adânc în tabără, tot fugind, tot împleticindu-se.

Fără niciun avertisment, acele mâini îi dădură drumul braţelor. Se prăbuşi cu faţa în jos şi rămase acolo, cu nasul în praf şi frunze moarte, trăgând aerul pe gură. Tuşi din cauza unei frunze, dar era prea slăbită pentru a-şi întoarce capul. Tensiunea arterială îi bubuia în timpane, însă încetul cu încetul reuşi să desluşească vocile pe care le auzea în jur.

– ... nu te-ai grăbit, Therava, se auzi vocea familiară a unei femei. Nouă zile. Noi ne-am întors de mult.

Nouă zile? Galina clătină din cap, frecându-şi obrazul de pământ. De când Aielii îi împuşcaseră calul de sub ea, amintirile îi deveniseră un amestec de sete, şi fugă, şi bătaie, dar, cu siguranţă, trecuseră mai mult de nouă zile. Săptămâni, negreşit. O lună, poate mai mult.

– Aduceţi-o înăuntru, porunci nerăbdătoare vocea familiară.

Fu ridicată de nişte mâini care o împingeau în faţă şi o obligau să se aplece, ca să poată trece pe sub marginea unui cort mare, ale cărui părţi laterale erau ridicate de jur împrejur. Fu aruncată jos, pe straturile de covoare. Marginea unui labirint tairenian roşu cu albastru se suprapunea peste nişte flori ţipătoare chiar sub nasul ei. Reuşi cu greu să-şi înalţe capul.

La început, nu văzu nimic în afară de Sevanna, care şedea pe o pernă mare cu ciucuri galbeni în faţa ei. Sevanna, cu părul ei ca spicul grâului şi ochi limpezi, de smarald. Trădătoarea de Sevanna, care-şi dăduse cuvântul că va distrage atenţia atacând oraşul Cairhien, apoi şi-l încălcase încercând să-l elibereze pe al'Thor. Sevanna, care ar putea-o scoate măcar din ghearele Theravei.

Se ridică anevoie în genunchi şi, pentru prima oară, observă că mai existau şi alte persoane în cort. Therava şedea pe o pernă în

dreapta Sevannei, la capătul unui şir de Înţelepte – paisprezece femei care conduceau Puterea –, cu toate că Micara, cea care-i ţinea în continuare pavăza, stătea în picioare la capătul şirului, în loc să şadă. Jumătate dintre ele se număraseră printre acele Înţelepte care o capturaseră cu atâta uşurinţă, batjocorind-o. Nu va mai fi niciodată atât de neglijentă faţă de Înţelepte; niciodată. Femei şi bărbaţi scunzi, cu feţe palide, îmbrăcaţi în robe albe, se mişcau în spatele Înţeleptelor, întinzându-le tăcuţi tăvi din aur sau argint pe care se aflau nişte ceşcuţe, iar alţii făceau acelaşi lucru în partea cealaltă a cortului, în stânga Sevannei, unde şedea o femeie cărunţă, îmbrăcată într-o haină Aiel şi pantaloni maroniu cu cenuşiu, în fruntea unui şir de doisprezece bărbaţi Aiel, cu feţele împietrite. Bărbaţi. Iar ea nu purta nimic decât furou, şi acesta sfâşiat şi rupt în mai multe locuri. Galina strânse din dinţi ca să-şi înăbuşe un ţipăt. Îşi încordă spatele ca să nu mai încerce să se facă mică în acele cârpe şi să se ascundă de privirile reci ale acelor bărbaţi.

– Se pare că femeile Aes Sedai pot minţi, zise Sevanna, iar Galina păli.

Femeia nu trebuia să ştie; nu trebuia.

– Ai făcut promisiuni, Galina Casban, şi le-ai încălcat. Ai crezut că poţi ucide o Înţeleaptă şi să scapi de suliţele noastre?

Pentru o clipă, sentimentul de uşurare îi îngheţă limba Galinei. Sevanna *nu* ştia despre Ajah Neagră. Dacă nu s-ar fi lepădat de Lumină cu mult timp în urmă, i-ar fi mulţumit Luminii. Sentimentul de alinare o făcea să tacă, la fel şi o uşoară indignare. Ele le *atacau* pe femeile Aes Sedai şi tot ele erau furioase că unele dintre ele mureau? O uşoară indignare, doar de atât era în stare. La urma urmei, ce mai contau faptele răstălmăcite de Sevanna în comparaţie cu zilele nesfârşite în care fusese bătută şi îndurase privirea Theravei? Îi scăpă un râs dureros şi răguşit, gândindu-se la o asemenea absurditate. Gâtul îi era atât de uscat!

– Fiţi recunoscătoare că unele dintre voi au reuşit să scape cu viaţă, reuşi ea să îngâne. Încă nu este prea târziu să-ţi îndrepţi greşelile, Sevanna.

Cu mare greutate, îşi înăbuşi acea veselie amarnică înainte să se transforme în lacrimi.

– Când mă voi întoarce în Turn, îmi voi aduce aminte de cele care m-au ajutat.

Vru să adauge „și de cele care au procedat altfel", însă privirea fixă a Theravei făcu să i se strângă stomacul de teamă. Din câte știa ea, poate că Theravei îi era în continuare îngăduit să facă ce dorea. Trebuie să fi existat o cale prin care s-o convingă pe Sevanna să... se ocupe de ea. Acest gând avea un gust amar, dar orice era mai bun decât Therava. Sevanna era ambițioasă și lacomă. În timp ce se încrunta la Galina, ea își examină mâna și zâmbi scurt, admirându-și inelele cu smaralde și „picături de foc". Purta inele pe jumătate dintre degete, iar colierele din perle, rubine și diamante, demne de orice regină, se înșirau peste pieptul generos. Deși Sevanna nu era de încredere, putea fi cumpărată, poate. Therava era o forță a naturii; ar fi fost ca și când ar fi încercat să mituiască un potop sau o avalanșă.

– Am încredere că vei face ceea ce trebuie, Sevanna, încheie ea. Turnul Alb este foarte darnic când vine vorba despre a recompensa o prietenie.

Pentru o clipă, destul de lungă, se așternu tăcerea. Nu se auzea decât foșnetul robelor albe ale servitorilor care se mișcau de colo colo ducând tăvile. Apoi...

– Ești *da'tsang*, spuse Sevanna.

Galina clipi. O *urau*? Își exprimaseră deja disprețul, dar de ce...?

– Ești *da'tsang*, intonă o Înțeleaptă cu fața rotundă, pe care ea n-o recunoscu.

– Ești *da'tsang*, repetă o femeie mai înaltă cu o palmă decât Therava.

Cu toate că fața de șoim a Theravei părea sculptată în lemn, ochii ei, ațintiți asupra Galinei, străluceau acuzator. Galina se simțea țintuită locului în care stătea îngenuncheată, incapabilă să se clintească. Era ca o pasăre hipnotizată privind un șarpe apropiindu-se de ea. Nimeni n-o mai făcuse vreodată să se simtă astfel. Nimeni.

– Trei Înțelepte au vorbit.

Zâmbetul satisfăcut al Sevannei era aproape bine-venit. Expresia de pe fața Theravei era impenetrabilă. Femeia nu era încântată de ceea ce tocmai se întâmplase. Fiindcă se întâmplase *ceva*, deși Galina nu știa ce anume, doar că părea să fi fost eliberată de sub autoritatea Theravei. Era mai mult decât suficient pentru moment. Mai mult decât suficient.

Atunci când Fecioarele îi tăiară legătorile şi-i traseră pe cap o robă neagră din lână, ea fu atât de recunoscătoare, încât aproape că nu-i mai păsa că ele rupseră de pe ea şi ceea ce mai rămăsese din furoul ei, dinaintea acelor bărbaţi cu ochi de gheaţă. Cu toate că lâna era călduroasă, o înţepa şi-i zgâria rănile lăsate de bice, se bucură ca şi când ar fi fost mătase. În ciuda faptului că Micara îi ţinea în continuare pavăza, se simţea în stare să râdă pe când Fecioarele o conduceau afară din cort. Nu trecu mult şi dorinţa îi dispăru definitiv. Nu trecu multă vreme până să înceapă să se întrebe ce rost avea dacă o va implora pe Sevanna în genunchi. Ar fi făcut-o dacă ar fi ajuns la femeie, doar că Micara avea grijă să nu meargă nicăieri decât dacă i se spunea să nu rostească niciun cuvânt decât dacă i se vorbea.

Sevanna o privea pe femeia Aes Sedai, pe *da'tsang*, coborând povârnişul împleticindu-se şi oprindu-se lângă o Fecioară care stătea ghemuită pe călcâie şi ţinea în mână un bici. Ea lăsă să cadă bolovanul în formă de cap pe care-l cărase în braţe. Capul acoperit cu glugă neagră se întoarse o clipă în direcţia Sevannei, dar *da'tsang* se aplecă repede să ridice un alt bolovan şi se întoarse ca să urce povârnişul până la locul unde o aştepta Micara împreună cu o altă Fecioară. Când ajunse sus, lăsă bolovanul să cadă, apoi luă un altul de jos şi făcu cale întoarsă. *Da'tsang*-ii erau umiliţi cu munci inutile; dacă nu era nevoie mare de ea, femeii nu i se va îngădui să ducă nici măcar un pahar cu apă. Munca inutilă îi va umple timpul până când va crăpa de ruşine. Mai avea multă vreme până la asfinţit şi multe zile de acum încolo.

– Nici nu m-am gândit că se va învinui singură, rosti Rhiale peste umărul Sevannei. Efalin şi celelalte sunt convinse că ea a recunoscut că a ucis-o pe Desaine.

– Este a mea, Sevanna, zise Therava strângând din dinţi.

Deşi ea o făcuse prizonieră pe femeie, un *da'tsang* nu aparţinea nimănui.

– Voiam s-o îmbrac în roba de mătase *gai'shain*, bombăni ea. Ce înseamnă toate astea, Sevanna? Mă aşteptam să fiu nevoită să mă împotrivesc să i se taie gâtul, nu la asta.

Rhiale îşi întoarse capul, uitându-se pieziş la Sevanna.

– Sevanna vrea s-o fereci. Am discutat mult despre cum ar trebui să procedăm dacă vom captura o Aes Sedai. Sevanna vrea ca

o Aes Sedai ferecată să poarte alb şi să-i slujească. Dar e de ajuns şi o Aes Sedai în negru.

Sevanna îşi aranjă şalul, iritată de tonul femeii. Nu era tocmai batjocoritor, dar mult prea insinuator că Sevanna îşi dorea să întrebuinţeze cumva abilităţile de a conduce Puterea ale femeii Aes Sedai de parcă ar fi fost ale ei. Era posibil. Din ce se povestea, ferecarea înseamnă înlăturarea abilităţii unei femei de a conduce Puterea. O femeie care a fost ferecată simte în continuare Adevăratul Izvor, dar nu mai e capabilă să mânuiască Puterea. În mod oficial, ferecarea este rezultatul unui proces, sentinţa pentru o crimă. Novicele Turnului Alb trebuie să înveţe numele şi crimele tuturor femeilor condamnate la ferecare. Când abilitatea este pierdută în mod accidental, se mai numeşte şi mistuire. Femeile ferecate, indiferent cum se întâmplă acest lucru, nu supravieţuiesc mult timp; par să renunţe la voinţa de a trăi, dacă nu cumva reuşesc să descopere ceva care să le umple golul lăsat de Putere.

Doi *gai'shain* trecură pe lângă cele trei Înţelepte, cărând un cufăr mare cu legători din alamă. Scunzi şi palizi, soţ şi soţie, aceştia fuseseră senior şi domniţă în ţinutul „ucigaşilor de copaci". Cei doi îşi plecară capetele mai umil decât ar fi reuşit vreodată un Aiel îmbrăcat în alb. În ochii lor negri se citea teama de a nu fi mustraţi sau biciuiţi. Cei din ţinuturile umede puteau fi ferecaţi precum caii.

– Femeia este îmblânzită deja, mârâi Therava. M-am uitat în ochii ei. Este ca o pasăre care dă din aripi în palmă şi care se teme să-şi ia zborul.

– În nouă zile? se arătă Rhiale neîncrezătoare, iar Sevanna clătină energic din cap.

– Este Aes Sedai, Therava. Ai văzut cum s-a albit la faţă de furie când am acuzat-o. Ai auzit-o cum a râs atunci când a vorbit despre uciderea Înţeleptelor.

Ea scoase un sunet de indignare.

– Şi ai auzit-o cum ne-a ameninţat.

Femeia fusese la fel de alunecoasă ca şi „ucigaşii de copaci", vorbind despre recompense şi lăsând ameninţarea să plutească în aer. Dar la ce altceva te puteai aştepta din partea unei Aes Sedai?

– Va trece mult timp până va fi cuminţită, însă această Aes Sedai va cere să se supună şi dacă va trece un an.

Odată ce va face asta... Femeile Aes Sedai n-aveau voie să mintă, firește; ea se așteptase ca Galina să nege acuzația care-i fusese adusă. Odată ce va jura supunere...

– S-ar putea să vă ajute asta dacă vreți să faci o Aes Sedai să se supună, se auzi o voce de bărbat în spatele ei.

Sevanna se întoarse uluită și dădu cu ochii de Caddar. Lângă el se afla Maisia, femeia Aes Sedai. Amândoi erau îmbrăcați în mătase neagră și dantelă fină, așa cum fuseseră în urmă cu șase zile, și cărau pe umăr câte un sac plin. Caddar întinse un sceptru alb și neted, lung de aproape o jumătate de metru.

– Cum ai ajuns aici? întrebă ea, apoi strânse furioasă din buze.

Era limpede că el venise cum o făcuse și înainte. Ea era doar surprinsă că el își făcuse apariția în mijlocul taberei. Sevanna luă sceptrul alb pe care i-l oferise, pe urmă, așa cum proceda de obicei, Caddar făcu câțiva pași în spate.

– De ce-ai venit? vru să știe ea. Ce-i ăsta?

Puțin mai subțire decât talia ei, sceptrul era neted, cu excepția câtorva simboluri ciudate, incrustate la un capăt teșit. Nu părea a fi nici din fildeș, nici din sticlă. Era foarte rece când îl atingeai.

– Îi poți spune „Sceptrul Legămintelor", răspunse Caddar, dezvelindu-și dinții și încercând să imite, fără îndoială, un zâmbet. A ajuns în mâinile mele abia ieri și m-am gândit de îndată la tine.

Sevanna strânse sceptrul în ambele mâini, stăpânindu-se să nu-l azvârle cât colo. Toată lumea știa ce făcea Sceptrul Legămintelor, care aparținea femeilor Aes Sedai. Încercând să nu gândească sau să vorbească, îl vârî la cingătoare, luându-și mâinile de pe el.

Rhiale privi încruntată sceptrul de la cingătoarea Sevannei, apoi își ridică încet privirea rece la fața acesteia. Therava își aranjă șalul cu un zăngănit de brățări și schiță un zâmbet. Nu vor avea niciodată ocazia ca vreuna dintre ele să atingă sceptrul, poate nicio Înțeleaptă nu va avea vreodată această ocazie, însă mai era și Galina Casban. Într-o bună zi, ea se va supune.

Maisia, cea cu ochi de vultur, care stătea în spatele lui Caddar, schiță un zâmbet aproape la fel ca Therava. Văzuse și înțelesese. Pentru o femeie din ținuturile umede, era o bună observatoare.

– Vino! îi spuse Sevanna lui Caddar. Vom servi ceaiul în cortul meu.

Cu siguranță, nu va împărți apa cu el. Ea își ridică poalele și începu să urce povârnișul.

Spre surprinderea ei, şi Caddar era un bun observator.

– Tot ceea ce trebuie să faci este s-o pui pe Aes Sedai – în timp ce urca panta cu lejeritate, cu picioarele lui lungi, el le zâmbi brusc, dezvelindu-şi dinţii, lui Rhiale şi Therave – sau orice femeie care conduce Puterea să ţină sceptrul şi să rostească orice promisiune doreşti, în vreme ce altcineva mânuieşte cu ajutorul Puterii puţin Spirit pe durata acestui act. Simbolurile de la capătul sceptrului? adăugă el, ridicând ofensator din sprâncene. Le puteţi folosi ca s-o eliberaţi, dar procedeul este mai dureros. Cel puţin aşa am înţeles.

Sevanna atinse uşor sceptrul cu degetele. Mai degrabă sticlă decât fildeş, şi foarte rece.

– Funcţionează doar asupra femeilor?

Ea pătrunse în cort în faţa lui. Înţeleptele şi conducătorii frăţiilor de războinici plecaseră, dar cei câţiva „ucigaşi de copaci" *gai'shain* rămaseră, îngenunchind răbdători într-o parte. Nimeni nu mai avusese atâţia *gai'shain*, însă ea deţinea şi mai mulţi. Va trebui să le găsească un alt nume totuşi, având în vedere faptul că nu se îmbrăcau niciodată în alb.

– Femei care conduc Puterea, Sevanna, adăugă Caddar urmând-o.

Tonul bărbatului era incredibil de necuviincios. Ochii lui negri străluceau amuzaţi.

– Va trebui să aştepţi până îl vei avea pe al'Thor înainte să primeşti de la mine ceea ce-l controlează.

Scoţându-şi sacul de pe umăr, el se aşeză. Nu pe o pernă lângă ea, firește. Maisia, care nu se temea că ar putea fi înjunghiată în coaste, se trânti pe un cot chiar lângă Sevanna. Aceasta îi aruncă o privire piezişă, apoi îşi desfăcu un şiret la bluză, cu un aer degajat. Sevanna nu-şi amintea ca femeia să fi avut un piept atât de generos. Că veni vorba, şi faţa ei era mai frumoasă. Sevanna încercă să se abţină să nu scrâşnească din dinţi.

– Desigur, continuă Caddar, dacă ai în minte vreun bărbat, există ceea ce se numeşte „scaun de legare". Este mai greu să legi oamenii care nu mânuiesc Puterea decât pe cei cu însuşirea asta. Poate o fi rămas un astfel de scaun de la Frângerea Lumii, dar va trebui să aştepţi până îl voi găsi.

Sevanna atinse din nou sceptrul, pe urmă îi porunci nerăbdătoare unuia dintre *gai'shain* să aducă pe o tavă ceaiul. Va aştepta. Caddar era un netrebnic. Mai devreme sau mai târziu, îi va da tot ce-i va cere ea. Sceptrul o putea elibera pe Maisia de el. Cu

siguranţă că atunci femeia nu-l va mai proteja. Pentru insultele lui, el va purta negru. Sevanna luă o ceşcuţă verde din porţelan de pe tava adusă de un *gai'shain* şi i-o întinse ea însăşi femeii Aes Sedai.

– Are gust de mentă, Maisia. Te va înviora.

Femeia zâmbi, însă acei ochi negri... Ei bine, ceea ce putea păţi o Aes Sedai puteau păţi două. Sau mai multe.

– Şi ce sunt dispozitivele ale ciudate numite şi cutiile de Călătorie? întrebă din scurt Sevanna.

Caddar îi făcu semn *gai'shain*-ului să plece şi bătu uşor cu mâna pe sacul de lângă el.

– Am adus cu mine cât de multe *nar'baha* – aşa li se spunea – am găsit. Suficiente cât să vă transporte pe toate pe timpul nopţii, dacă vă veţi grăbi. Aş face-o dacă aş fi în locul vostru. Al'Thor vrea să vă nimicească, pare-se. Două clanuri vin dinspre miazăzi şi alte două au pornit la drum dinspre miazănoapte. Împreună cu Înţeleptele lor, toate pregătite să conducă Puterea. Au primit poruncă să rămână până când şi ultima dintre voi va fi ucisă sau luată prizonieră.

– Este, desigur, un motiv să ne punem în mişcare, locuitor al ţinuturilor umede, dar nu s-o luăm la fugă, pufni Therava. Nici măcar patru clanuri nu pot traversa Munţii Piscul Dragonului într-o zi.

– Nu v-am spus? întrebă Caddar şi zâmbetul lui nu era deloc plăcut. Se pare că al'Thor a smuls legăminte şi de la nişte Aes Sedai, iar acestea le-au învăţat pe Înţelepte cum să Călătorească pe distanţe mici fără *nar'baha*. Treizeci sau patruzeci de kilometri. E o descoperire recentă, pare-se. Ar putea ajunge aici... azi. Toate cele patru clanuri.

Poate că mintea, însă riscul... Sevanna îşi imagina cum era să ajungi în mâna Sorileei. Păstrându-şi stăpânirea de sine, o trimise pe Rhiale să le anunţe şi pe celelalte Înţelepte. Vocea ei nu trăda nimic.

Scotocind în sacul lui, Caddar scoase un cub mic cenuşiu, ale cărui laturi erau acoperite cu pânze complicate, unul asemănător cu cel folosit de Sevanna ca să-l contacteze, dar mai simplu, fără însemne, însă cu un disc roşu aprins pe o margine.

– Aceasta este un *nar'baha*, explică el. Foloseşte *saidinul*, prin urmare niciuna dintre voi nu va vedea nimic, şi are limitele lui. Dacă-l va atinge o femeie, nu va mai funcţiona câteva zile după aceea, aşadar, trebuie să mă ocup de ele, dar acest lucru implică alte

limite. Odată deschisă, poarta va rămâne așa pentru o perioadă fixă, suficient de mult cât să treacă prin ea câteva mii de persoane dacă se vor grăbi, pe urmă *nar'baha* are nevoie de trei zile de repaus. Am suficient de multe ca să ne ducă tocmai acolo unde trebuie să ajungem azi, totuși...

Captivată, Therava se aplecă în față atât de mult, încât părea gata să cadă în nas, pe când Sevanna abia dacă asculta. Nu se îndoia de Caddar. Nu va îndrăzni să le trădeze, nu atât timp cât tânjea după aurul pe care-l va primi de la clanul Shaido. Dar existau niște detalii mărunte. Maisia părea să-l privească atentă peste ceașca de ceai. De ce? Dacă trebuiau să se grăbească, de ce nu se simțea urgența în vocea lui? El nu le va trăda, însă ea își va lua măsuri de precauție pentru orice eventualitate.

Maeric se încruntă la cubul din piatră pe care i-l dăduse cel din ținuturile umede, apoi la... poarta... care apăruse când apăsase cu degetul punctul roșu. Era lată de trei metri și înaltă de doi, și plutea deasupra pământului. Dincolo se vedeau dealuri vălurite, nu joase, acoperite cu iarbă uscată. Lui nu-i plăceau lucrurile legate de Putere, mai ales partea sa masculină. Sevanna păși printr-o altă poartă mai mică, împreună cu bărbatul din ținuturile umede și cu femeia oacheșă, urmându-le pe Înțeleptele pe care ea le alesese împreună cu Rhiale. Doar câteva Înțelepte rămaseră alături de Moshaine Shaido. El o vedea pe Sevanna vorbind cu Bendhuin prin acea a doua poartă. Septul „Câmpia de sare" se va pricopsi cu câteva Înțelepte, Maeric era convins de asta.

– Soțule, șopti Dyrele, atingându-i brațul, Sevanna a spus că poarta nu va mai rămâne deschisă prea mul timp.

Maeric încuviință din cap. Dyrele gândea întotdeauna limpede. Acoperindu-se cu voalul, o luă la fugă și sări prin poarta pe care el o deschisese. Indiferent ce ziceau Sevanna și bărbatul din ținuturile umede, n-avea de gând să trimită dincolo niciun membru al său din clanul Moshaine înainte să aibă convingerea că vor fi în siguranță.

Ateriză greoi pe un povârniș acoperit cu iarbă uscată și fu cât pe ce să se rostogolească la vale. Pentru o secundă, își aruncă privirea în spate, la poartă. Din partea aceea, poarta plutea la mai bine de o jumătate de metru de pământ.

– Soție! strigă el. Este o nimica toată!

„Ochii Negri" săriră prin poartă, acoperiţi cu voaluri şi cu suliţele pregătite, urmaţi de Fecioare. Mai bine-ai fi încercat să bei nisip decât să le împiedici pe Fecioare să nu fie printre primele. Ceilalţi din clanul Moshaine îi urmară în fugă, *algai'd'siswai*, soţii şi copii, meşteşugari şi negustori, şi *gai'shain*, cei mai mulţi trăgând după ei cai încărcaţi cu desagi grei şi măgari. Erau aproape şase mii în total. Clanul lui, oamenii lui. Vor fi în continuare odată ce el va ajunge la Rhuidean; Sevanna nu-l va mai împiedica prea multă vreme să devină şef de clan.

Iscoadele începură să se împrăştie imediat, în vreme ce clanul se revărsa în continuare din poartă. Lăsându-şi voalul jos, Maeric începu să dea porunci ca un număr de *algai'd'sisway* să fie trimişi pe coamele dealurilor înconjurătoare, pe când ceilalţi rămâneau ascunşi la poalele acestora. N-aveau de unde să ştie ce sau cine se afla dincolo de acele dealuri. Tărâmuri roditoare, susţinea bărbatul din ţinuturile umede, însă lui nu i se păreau a fi prea roditoare.

Din clanul lui se desprinse un număr copleşitor de *algai'd'sisway* în care n-avea încredere. Erau bărbaţi care fugiseră din gintele lor, deoarece nu credeau că Rand al'Thor era adevăratul *car'a'carn*. Maeric nu ştia nici el ce să mai creadă, dar un bărbat nu-şi abandona ginta sau clanul. Aceşti bărbaţi îşi spuneau *Mera'din*, „Cei fără fraţi", un nume potrivit, iar el avea două sute...

Poarta se transformă brusc într-o linie verticală argintie, care-i despică pe zece dintre *Mera'din*. Bucăţi din aceştia căzură pe povârniş – braţe, picioare. Trunchiul unui bărbat ateriză aproape de picioarele lui Maeric.

Apăsa pe punctul roşu cu degetul mare, zgâindu-se la locul unde se deschisese poarta. Era în zadar, ştia, însă... Darin, fiul lui mai mare, era unul dintre membrii frăţiei războinice Câinii de Piatră (*Shae'en M'taal*) care aştepta în ariergardă. Ar fi trebuit să treacă ultimii. Suraile, fiica lui mai mare, rămăsese cu Câinele de Piatră pentru care voia să renunţe la suliţă.

El privi în ochii lui Dyrele, care erau la fel de verzi şi de frumoşi ca şi în ziua în care ea aşezase cununa la picioarele lui. Şi-l ameninţase că o să-i taie beregata dacă n-o va ridica de jos.

– Putem aştepta, zise el cu blândeţe.

Bărbatul din ţinuturile umede spusese trei zile, dar poate se înşela. El apăsă din nou cu degetul mare pe punctul roşu. Dyrele încuviinţă calm din cap. El spera că nu vor ajunge să plângă unul în braţele celuilalt odată ce vor rămâne singuri.

O Fecioară, Naeise, cobora panta în fugă, își luă voalul în grabă și rosti gâfâind, fără să mai aștepte ca el s-o vadă:

– Maeric, se văd suliţe către răsărit, la câţiva kilometri de aici, și se îndreaptă în fugă spre noi. Cred că sunt din clanul Reyn. Sunt pe puţin șapte sau opt mii.

Maeric vedea și alţi *algai'd'sisway* apropiindu-se în fugă de el. Cairdin, un tânăr din frăţia războinică Frăţia Vulturului (*Far Aldazar Din*), se opri prin alunecare și începu să vorbească de îndată ce Maeric dădu cu ochii de el.

– Respecte, Maeric. Am văzut suliţe la nu mai mult de zece kilometri către miazănoapte și pe cei din ţinuturile umede călare. Poate vreo zece mii din fiecare. Nu cred că vreunul dintre noi a urcat pe coamă, dar unele dintre suliţe s-au întors spre noi.

Maeric știu înainte ca Laerad, din frăţia Căutătorii de Apă (*Duadhe Mahdi'in*), să apuce să deschidă gura.

– Suliţele vin peste deal la cinci kilometri înspre miazănoapte. Opt mii sau mai mult. Unii dintre ei l-au zărit pe unul dintre băieţi.

Laerad era zgârcit la vorbe și nu intenţiona să rostească numele băiatului, care, adevărul fie spus, pentru Laerad, ar fi putut fi oricare n-avea părul cărunt.

Maeric știa că nu era vreme de pierdut.

– Hamal! strigă el.

Nu era timp nici de curtoazii faţă de un fierar.

Bărbatul mătăhălos știu că era ceva în neregulă; urcă în grabă povârnișul, mișcându-se mai repede decât o făcuse de când luase prima oară în mână un ciocan.

Maeric îi întinse cubul din piatră.

– Trebuie să apeși punctul roșu, neîncetat, indiferent ce se va întâmpla, indiferent cât de mult timp va trece până se va deschide din nou poarta.

Hamal încuviinţă din cap, însă Maeric nu mai aștepta ca el să confirme că așa va face. Hamal va înţelege. Maeric îi mângâie obrazul lui Dyrele fără să-i pese câţi ochi erau aţintiţi asupra lor.

– Umbra inimii mele, trebuie să te pregătești să îmbraci veșminte albe.

Ea își duse mâna la mânerul pumnalului de la cingătoare – fusese Fecioară atunci când împletise cununa pentru el –, dar el clătină ferm din cap.

– Trebuie să rămâi în viaţă, soţie, stăpâna casei, ca să ţii laolaltă ce va mai rămâne.

Încuviinţând din cap, ea îi atinse obrazul cu degetele. El era uluit: soaţa lui fusese întotdeauna rezervată în public.

Ridicându-şi voalul, Maeric îşi înălţă sulița deasupra capului.

– Moshaine! strigă el. Vom dansa!

Aceştia îl urmară pe povârniş în sus, bărbaţi şi Fecioare, aproape o mie de braţe puternice dacă-i luai la socoteală şi pe *Mera'dini*. Poate că ar fi trebuit număraţi printre septuri. Ei urcară povârnişul şi o luară înspre apus; acolo se aflau cei mai apropiaţi şi mai puţini. Poate vor reuşi să câştige timp, deşi el nu credea. Se întrebă dacă Sevanna ştiuse despre asta. Of, lumea devenise foarte ciudată de când îşi făcuse apariţia Rand al'Thor. Unele lucruri însă nu puteau fi schimbate. Râzând, începu să cânte:

Dansaţi sulițele, când soarele urcă pe cer.
Dansaţi sulițele, când soarele coboară.
Dansaţi sulițele; cine se teme să moară?
Dansaţi sulițele; din câţi cunosc eu!

Cântând, Moshaine Shaido alergau să danseze cu moartea.

Graendal privea încruntată cum poarta se închidea în urma ultimului Jumai Shaido. În urma septului Jumai şi a multor Înţelepte. Spre deosebire de ceilalţi, Sammael nu-şi înnodase, pur şi simplu, pânza ca să se desfacă în cele din urmă. Ea crezuse că o va ţine până va trece şi ultimul; faptul că poarta se închisese imediat după ce ajunseseră dincolo şi ultimii bărbaţi în veşminte brune şi cenuşii fusese un lucru prea fortuit. Râzând, Sammael azvârli cât colo sacul, ţinând în mână câteva fragmente inutile din piatră. Sacul ei fusese de mult golit. Soarele apunea în spatele munţilor către apus, asemănător unei sfere de un roşu strălucitor.

– Într-o bună zi, spuse Graendal pe un ton sec, vei da dovadă de prea multă deşteptăciune pentru binele tău. O cutie de *Călătorie*, Sammael? Să presupunem că unul dintre ei s-a prins?

– Niciunul nu s-a prins, răspunse el simplu, frecându-şi în continuare palmele şi privind locul unde fusese poarta.

Sau poate la ceva dincolo de acesta. Încă ţinea Oglinda Negurilor, care-i crea Iluzia că era mai înalt. Ea renunţase la a ei de îndată ce se închisese poarta.

– Ei bine, ai reuşit să bagi spaima în ei.

Erau înconjuraţi de dovezi: câteva corturi joase, nestrânse, pături, o oală de gătit, o păpuşă din cârpe, tot soiul de nimicuri care zăceau acolo unde căzuseră.

– Unde i-ai trimis? Undeva în calea oştii lui al'Thor, bănuiesc?

– Pe unii, surâse el absent. Destui.

Privirea lui introspectivă dispăru brusc, la fel şi deghizarea. Cicatricea care-i brăzda faţa părea mai palidă.

– Destui cât să creeze necazuri, mai ales cu Înţeleptele lor care conduc Puterea. Dar nu atât de mulţi încât să mă bănuiască cineva. Restul sunt răspândiţi din Illian şi până în Ghealdan. Cât despre cum sau de ce? Poate că al'Thor a făcut-o, din motive personale, însă eu cu siguranţă că nu m-aş fi descotorosit de majoritatea dintre ei dacă aş fi fost făptaşul, nu-i aşa?

Şi râse din nou, surprins de propria-i sclipire de geniu.

Graendal îşi potrivi corsajul rochiei ca să mascheze o tresărire. Era o mare prostie să te întreci astfel – îşi repetase acest lucru de mii de ori, dar nu ascultase nici măcar o dată –, o mare prostie, iar în acel moment avea senzaţia că rochia va cădea de pe ea. Lucru care n-avea nimic de-a face cu tresărirea ei. El nu ştia că Sevanna le luase cu ea pe toate femeile Shaido care conduceau Puterea. Oare sosise, în sfârşit, timpul să-l abandoneze? Dacă se va lăsa la mila lui Demandred...

– Eşti legată de mine la fel de strâns cum îmi e cureaua, Graendal, continuă Sammael, moment în care se deschise o poartă prin care se zărea odaia lui din Illian. Adevărul nu mai are nicio importanţă, dacă a avut vreodată. Te înalţi odată cu mine sau cazi odată cu mine. Marele Senior răsplăteşte reuşita şi nu-i pasă prin ce mijloace este dobândită.

– Cum spui tu, îi replică ea.

Demandred era nemilos. Iar Semirhage...

– Mă voi înălţa sau voi cădea odată cu tine.

Trebuia să facă totuşi ceva. Marele Senior răsplătea reuşita, dar nu va îngădui să fie trasă în jos dacă Sammael va eşua. Ea deschise propria poartă, care dădea în palatul ei din Arad Doman, şi prin ea se zărea odaia cu coloane, unde animalele ei de companie se bălăceau în bazin.

– Şi dacă al'Thor te va vâna? Ce se va întâmpla atunci?

– Al'Thor nu va vâna pe nimeni, răspunse Sammael râzând. Nu trebuie să fac nimic decât să aştept.

Râzând în continuare, el păşi prin poartă şi aceasta se închise în urma lui.

Myrddraalul ieşi din umbrele adânci, făcându-se vizibil. În ochii lui, porţile lăsaseră o urmă - trei petice de negură strălucitoare. Deşi nu distingea o urzeală de cealaltă, deosebea *saidinul* de *saidar* după miros. *Saidin* mirosea ca tăişul ascuţit al unui pumnal, ca vârful unui spin. *Saidar* avea un miros delicat, care devenea din ce în ce mai pregnant pe măsură ce îl foloseai mai mult. Niciun alt Myrddraal nu făcea această diferenţă după miros. Shaidar Haran însă nu era un Myrddraal oarecare.

Ridicând de jos o suliţă părăsită, o folosi ca să răstoarne sacul pe care-l aruncase Sammael şi să golească din el bucăţile de piatră. Se întâmplau multe în afara planului. Oare aceste evenimente vor crea haos sau...

Mânerul suliţei fu cuprins de flăcări negre şi furioase, care ieşeau din mâna lui Haran, din „Mâna Umbrei". Într-o clipită, mânerul din lemn se transformă în scrum şi se răsuci, iar vârful suliţei căzu pe jos. Myrddraalul aruncă băţul înnegrit şi-şi curăţă palmele de funingine. Dacă Sammael slujea haosul, atunci totul era bine. Dacă nu...

Simţi o durere ascuţită în ceafă şi membrele i se înmuiară. Era prea departe de Shayol Ghul. Legătura aceea trebuia să se rupă cumva. Mârâind, se întoarse şi găsi umbra de care avea nevoie. Ziua aceea se apropia. Se apropia.

CAPITOLUL 41

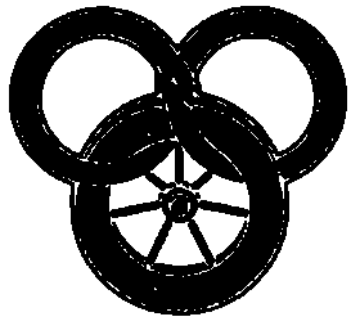

Coroana de săbii

Rand se zvârcolea şi avea vise ciudate în care se certa cu Perrin, în care-l implora pe Mat s-o găsească pe Elayne, în care culorile apăreau şi dispăreau brusc, iar Padan Fain se năpustea asupra lui cu o sabie strălucitoare. Uneori, i se părea că auzea o voce jelind o femeie moartă în inima negurii. Erau vise în care încerca să se explice în faţa lui Elayne, a Aviendhei, a lui Min în acelaşi timp, iar Min îl privea încruntată.

– ... nu trebuie deranjat! se auzi vocea lui Cadsuane.

Oare făcea parte din vise?

Vocea îl înspăimânta. În visele lui, îl striga pe Lews Therin şi vocea îi răzbătea printr-o negură deasă, unde se mişcau forme, iar oamenii şi caii mureau ţipând. Era o negură deasă prin care Cadsuane îl urma în timp ce el fugea, gâfâind. Alanna încerca să-l liniştească, însă şi ea se temea de Cadsuane. Îi simţea teama la fel de tare ca şi pe a lui. Îl durea capul. Şi partea laterală a corpului. Vechea cicatrice parcă-i luase foc. Simţea *saidinul*. Cineva folosea *saidinul*. El, oare? Nu ştia. Se chinuia să se trezească.

– O să-l omori! strigă Min. N-am să te las să-l omori!

Deschise ochii şi îi văzu chipul. Min nu se uita la el, ci îi ţinea capul în braţe şi privea cu duşmănie pe cineva care stătea departe

de pat. Avea ochii roşii. Plânsese, dar nu şi în acel moment. Da, era în patul din apartamentul lui din Palatul Soarelui. Vedea baldachinul din lemn negru, masiv, incrustat cu fildeş. Îmbrăcată doar într-o bluză crem de mătase, Min stătea încolăcită în jurul lui, ca şi când ar fi vrut să-l protejeze, peste cearşaful din pânză cu care era acoperit până sub bărbie. Alannei îi era teamă; el simţi cum îl străbate un fior. Îi era teamă de el. Nu ştia de ce, însă era sigur de asta.

– Cred că s-a trezit, Min, rosti cu blândeţe Amys.

Min îşi coborî privirea şi faţa, încadrată de cârlionţi negri, i se lumină cu un zâmbet larg.

El îi înlătură cu grijă braţele – era încă slăbit – şi se ridică în capul oaselor. Deşi ameţea, nu voia să se întindă din nou.

Într-o parte a patului stătea Amys, flancată de Bera şi Kiruna. Deşi trăsăturile ei mult prea tinere nu trădau nicio emoţie, ea îşi dădu pe spate părul lung şi alb şi-şi potrivi şalul negru ca şi când s-ar fi aranjat după ce încheiase o luptă. În aparenţă, femeile Aes Sedai păreau senine, dar calmul lor era neînduplecat – o regină gata să lupte pentru tronul ei, o ţărancă pregătită să lupte pentru ferma ei. Era ciudat, mai văzuse la viaţa ei trei oameni stând laolaltă – şi nu doar fizic –, însă în cazul de faţă erau cele trei femei, care stăteau cu umerii lipiţi de parcă ar fi fost una.

În partea cealaltă a patului, Samitsu, cu clopoţeii aceia argintii în păr, şi o soră suplă, cu sprâncene negre şi groase şi o privire sălbatică potrivită cu părul negru ca pana corbului, stăteau alături de Cadsuane, care-şi proptise pumnii în şolduri. Samitsu şi sora Aes Sedai cu părul negru purtau şaluri cu franjuri galbeni, iar feţele lor erau la fel de serioase ca şi cele ale Berei şi Kirunei. Privirea severă a lui Cadsuane însă le făcea pe toate patru să ezite. Cele două grupuri de femei nu se holbau unul la celălalt, ci la bărbaţi.

La picioarele patului stăteau Dashiva, cu sabia din argint şi Dragonul roşu cu auriu strălucind pe gulerul hainei lui, şi Flinn şi Narishma, cu feţele sumbre, care încercau să le supravegheze în acelaşi timp pe femeile de ambele părţi ale patului. Jonan Adley stătea lângă ele. O mânecă a hainei lui negre părea pârlită. *Saidinul* îi umplea pe cei patru bărbaţi, încât părea să se reverse. Dashiva deţinea la fel de mult ca şi Rand. Al'Thor se uită la Adley, care încuviinţă încet din cap.

Brusc, Rand conştientiză că nu purta nimic pe sub cearşaful care-i căzuse până la brâu şi nimic deasupra acestuia, în afară de un bandaj înfăşurat în jurul mijlocului.

– De cât timp dorm? Cum se face că sunt în viaţă? întrebă el atingând uşor bandajul alb. Pumnalul lui Fain provine din Shadar Logoth. Odată, l-am văzut omorând un om într-o clipită doar cu o zgârietură. Acesta a murit repede, dar în chinuri.

Dashiva rosti o înjurătură în şoaptă, amintind de numele lui Padan Fain.

Samitsu şi celelalte surori Galbene schimbară priviri speriate, dar Cadsuane doar încuviinţă din cap. Ornamentele de aur din jurul cocului ei cărunt se legănară.

– Da. Shadar Logoth. Asta ar explica anumite lucruri. Poţi să-i mulţumeşti atât lui Samitsu că eşti în viaţă, cât şi Jupânului Flinn.

Deşi ea nu se uită la bărbatul cu părul cărunt, acesta zâmbi ca şi când ea i-ar fi făcut o plecăciune. În mod surprinzător, surorile Galbene îl salutară din cap.

– Şi lui Corele, aici de faţă, firește, continuă Cadsuane. Fiecare şi-a adus contribuţia, făcând lucruri care cred că n-au mai fost făcute de la Frângerea Lumii, zise ea şi vocea îi deveni aspră. Dacă n-ar fi fost cei trei, ţi-ai fi pierdut viaţa. Ţi-o poţi pierde încă dacă nu te vei lăsa îndrumat. Trebuie să te odihneşti şi să nu faci niciun efort.

Când stomacul lui ghiorăi zgomotos, ea adăugă:

– N-am reuşit să-ţi vârâm pe gât decât puţină apă şi nişte zeamă de când ai fost rănit. Două zile înseamnă mult timp fără mâncare pentru un om bolnav.

Două zile. Doar două. El evită să se uite la Adley.

– Mă ridic din pat, spuse el.

– N-am să te las să-l ucizi, păstorule, rosti Min, cu o licărire încăpăţânată în privire. Şi n-am să te las nici pe tine să te omori.

Ea îşi aşeză braţele în jurul umerilor lui ca şi când ar fi vrut să-l ţintuiască locului.

– În cazul în care *car'a'carn* doreşte să se ridice, preciză Amys, pe un ton răspicat, am să-i spun Nanderei să le aducă înăuntru pe Fecioarele de pe coridor. Somara şi Enaila vor fi mai mult decât bucuroase să-l ajute cu tot ce are nevoie.

Un zâmbet îi încolţi în colţul gurii. Odinioară ea însăşi Fecioară, ştia ce să facă în astfel de situaţii. Kiruna şi Bera nu zâmbeau. Îl priveau încruntate ca pe un nebun de legat.

– Băiete, interveni Cadsuane pe un ton sec, ţi-am văzut deja fesele păroase mai mult decât mi-aş fi dorit, însă dacă vrei să ţi le etalezi în faţa noastră, a tuturor, poate că vreunul dintre noi se va bucura de spectacol. Şi dacă vei cădea în nas, am să-ţi trag câteva la fund înainte să te vâr înapoi în pat.

Având în vedere expresiile de pe feţele lui Simatsu şi a lui Corele, acestea păreau mai mult decât bucuroase s-o ajute.

Narishma şi Adley o priveau uluiţi pe Cadsuane, în vreme ce Flinn trăgea de haină de parcă s-ar fi certat cu el însuşi. Dashiva totuşi izbucni în râs.

– Dacă vrei să le scoatem pe femei afară...

Bărbatul cu faţa comună începu să pregătească urzelile; nu paveze, ci urzeli complexe din Spirit şi Foc care le va provoca dureri prea mari ca să mai conducă Puterea celor asupra cărora vor fi îndreptate. Asta bănuia Rand.

– Nu, zise el repede.

Bera şi Kiruna vor asculta porunca de a ieşi, iar dacă Samitsu şi Corele îl ajutaseră să rămână în viaţă, meritau mai mult decât durere. Totuşi, Cadsuane va avea parte de o surpriză dacă avea impresia că goliciunea îl va ţintui locului. Din cauza Fecioarelor, nu era convins că-i mai rămăsese vreun dram de modestie. Zâmbindu-i lui Min, îi desfăcu braţele, aruncă la o parte cearşaful şi coborî din pat pe partea lui Amys.

Înţeleapta strânse din buze. El ştia că ea se gândea deja dacă să le cheme sau nu pe Fecioare. Bera îi aruncă lui Amys o privire disperată, nesigură, în vreme ce Kiruna se întoarse repede cu spatele, întunecându-se la faţă. El se apropie încet de dulap. Încet, deoarece se aştepta să-i ofere Cadsuanei ocazia dacă s-ar fi mişcat prea repede.

– Hm! exclamă ea în urma lui. Jur că ar fi *trebuit* să-i trag o bătaie la fund băiatului ăstuia.

Cineva mormăi, ceea ce ar fi putut însemna că era de acord sau nu cu comportamentul lui.

– Ah, dar este un fund atât de frumos, nu-i aşa? opină cineva cu un accent murandian.

Trebuie să fi fost Corele.

Ce bine că era cu capul vârât în dulap! Poate că Fecioarele nu reuşiseră să-l dezinhibe de tot. Pe Sfânta Lumină! Obrajii îi ardeau ca într-un cuptor. Sperând că îmbrăcatul va ascunde faptul că se clătina, începu repede acţiunea asta. Sabia îi era proptită într-un

colţ al dulapului, cu centironul încolăcit în jurul tecii din piele neagră de mistreţ. Atinse mânerul lung, apoi îşi retrase mâna.

Se întoarse desculţ la ceilalţi, în timp ce-şi lega şireturile cămăşii. Min şedea turceşte pe pat, în pantalonii ei verzi din mătase. Nu-şi dădea seama dacă expresia de pe faţa ei era aprobatoare sau frustrată.

– Trebuie să vorbesc cu Dashiva şi cu ceilalţi *asha'mani*, zise el. Între patru ochi.

Min coborî din pat şi alergă la el să-l îmbrăţişeze. Nu foarte strâns; era foarte atentă la bandajul lui.

– Am aşteptat atât de mult să te văd din nou treaz, spuse ea, strecurându-şi un braţ în jurul taliei lui. Trebuie să fiu neapărat cu tine.

Ea accentuă aceste cuvinte; doar puţin. Trebuie să fi avut o viziune. Sau poate doar voia să-l ajute să se ţină pe picioare. Braţul acela părea să-i ofere sprijin. Oricare variantă ar fi fost, el încuviinţă din cap; nu se simţea stăpân pe picioarele lui. Când îşi aşeză mâna pe umărul ei, îşi dădu brusc seama că nu voia ca bărbaţii *asha'mani* să ştie cât era de slăbit, aşa cum nu voia să ştie nici Cadsuane sau Amys.

Bera şi Kiruna făcură câte o plecăciune stângace, pe urmă începură să se retragă spre uşă, însă şovăiră când văzură că Amys nu se clintea din loc.

– Atâta vreme cât nu intenţionezi să ieşi din odaie, rosti Înţeleapta, ca şi când nu i s-ar fi adresat *car'a'carn*-ului ei.

Rand îşi ridică un picior gol.

– Ţi se pare că aş vrea să plec undeva?

Amys pufni, apoi, aruncându-i o privire lui Adley, le adună pe Bera şi pe Kiruna şi ieşi.

Cadsuane şi celelalte două mai zăboviră o clipă. Sora Verde, cu părul cărunt, îi aruncă şi ea o privire lui Adley. Nu era un secret că el lipise câteva zile din Cairhien. Când ajunse la uşă, ea se opri.

– Să nu faci vreo prostie, băiete!

Semăna cu o mătuşă severă care-şi dojenea nepotul năzdrăvan, fără să spere însă că băiatul îi va da ascultare. Samitsu şi Corele o urmară afară, aruncându-le priviri încruntate atât lui, cât şi bărbaţilor *asha'mani*. După ce acestea se făcură nevăzute, Dashiva râse – un hârâit ascuţit – şi clătină din cap. Părea, într-adevăr, amuzat.

Rand se desprinse de Min şi se duse să-şi ia cizmele de lângă dulap. Înăuntrul lor găsi o pereche de şosete.

– Ne vedem în anticameră de îndată ce mă voi încălţa, Dashiva.

Asha'man-ul cu faţă comună tresări. Îl privea încruntat pe Adley.

– Cum porunceşti, Seniore Dragon, zise el, ducându-şi pumnul în dreptul inimii.

Aşteptând să plece cei patru bărbaţi, Rand se aşeză uşurat pe un scaun şi începu să-şi tragă şosetele. Era sigur că-şi simţea picioarele mai puternice doar pentru că se ridicase şi se mişcase. Erau mai puternice, dar, de fapt, tot nu se simţea sigur pe ele.

– Eşti convins că e o idee înţeleaptă? îl întrebă Min, îngenunchind lângă scaunul lui.

El îi aruncă o privire uimită. Dacă vorbise în somn în cele două zile, femeile Aes Sedai aflaseră. Amys le-ar fi pus pe Enaila, pe Somara şi pe alte cincizeci de Fecioare să aştepte până când se trezea el.

Îşi trase şosetele sus, pe picior.

– Ai vreo viziune?

Min se lăsă pe călcâie, îşi încrucişă braţele la piept şi-i aruncă o privire fermă. După o clipă, îşi dădu seama că nu va funcţiona şi oftă.

– Este Cadsuane. Vrea să vă înveţe ceva, pe tine şi pe bărbaţii *asha'mani*. Mă refer la toţi bărbaţii *asha'mani*. Este ceva ce trebuie să învăţaţi, nu ştiu ce anume, doar că niciunuia dintre voi nu-i va plăcea să înveţe de la ea. N-o să vă placă deloc.

Rand se opri cu cizma în mână, pe urmă îşi vârî piciorul în ea. Ce i-ar putea învăţa Cadsuane sau vreo Aes Sedai pe bărbaţii *asha'mani*? Femeile n-aveau ce să-i înveţe pe bărbaţi, nici bărbaţii pe femei. Acesta era un lucru sigur ca şi Puterea.

– Vom vedea, replică el.

Acest răspuns n-o mulţumi pe Min, firește. Ştia că se va întâmpla, la fel şi el; ea nu se înşela niciodată. Totuşi, ce l-ar fi putut *învăţa* Cadsuane? Oare o va lăsa să-l înveţe? Femeia îl făcea să se simtă nesigur pe el şi neliniştit, aşa cum nu se mai simţise de când căzuse Stânca din Tear.

După ce-şi vârî piciorul în cea de-a doua cizmă, se duse să-şi ia centironul din dulap şi haina roşie cu fire de aur pe care o purtase la întâlnirea cu Oamenii Mării.

– Ce înțelegere a încheiat Merana în numele meu? întrebă el, iar Min scoase un sunet gutural, exasperat.

– Niciuna, începând cu această dimineață, răspunse ea nerăbdătoare. Merana și Rafela n-au părăsit vasul de la plecarea noastră, însă au trimis mai multe mesaje întrebând dacă ești suficient de întremat ca să te întorci. Nu cred că s-au descurcat prea bine fără tine. Vei merge acolo sau sper cumva prea mult?

– Încă nu, îi spuse el.

Min rămase tăcută, cu pumnii în șolduri și cu sprâncenele ridicate. Oricum va afla în curând.

După-amiază, toți bărbații *asha'mani*, în afară de Dashiva, săriră în picioare de pe scaunele lor atunci când Rand își făcu apariția împreună cu Min. Privind în gol și vorbind singur, Dashiva nu-l observă pe Rand până când acesta ajunse în dreptul Soarelui-Răsare incrustat în pardoseală, apoi clipi de câteva ori înainte să se ridice.

Rand i se adresă lui Adley în timp ce-și închidea catarama în formă de Dragon a centironului:

– Oastea a ajuns deja la fortărețele din Illian?

Vru să se așeze într-unul dintre fotoliile poleite, dar apoi se răzgândi.

– Cum? Ar fi trebuit să ajungă abia peste câteva zile. În cel mai bun caz.

Flinn și Narishma păreau la fel de nedumeriți precum Dashiva. Niciunul din ei nu știa unde plecaseră Adley și Hopwil... sau Morr. Era întotdeauna dificil să alegi în cine să ai încredere, și riscant.

Adley își îndreptă umerii. Avea ceva în privire, sub acele sprâncene groase. El văzuse lupul, așa cum se zvonea în Cairhien.

– Înalt Seniorul Weiramon i-a lăsat pe pedestrași în urmă și a continuat călare, preciză Adley, încruntându-se. Am dat peste niște Aieli ieri. Shaido. Nu știu cum au ajuns acolo. Erau vreo nouă sau zece mii, dar n-aveau cu ei nicio Înțeleaptă care să conducă Puterea și nu ne-au încetinit. Am ajuns la forturi azi, la amiază.

Lui Rand îi venea să zâmbească. Îi lăsase în urmă pe pedestrași! Oare Weiramon credea că putea cuceri fortărețele de pe coamele dealurilor cu călărețiii? Probabil. Bărbatul i-ar fi lăsat în urmă până și pe Aieli dacă i-ar fi putut întrece. Nobili afurisiți și onoarea lor afurisită! Cu toate astea, nu conta. Cu excepția bărbaților care-și vor pierde viața pentru că Înalt Seniorul Weiramon îi disprețuia pe toți cei care nu luptau călare.

– Eben şi cu mine am început să distrugem primele fortăreţe de îndată ce am sosit, continuă Adley. Weiramon n-a fost prea încântat. Cred că ne-ar fi oprit dacă nu i-ar fi fost teamă. Oricum, am început să dăm foc buştenilor şi să ciuruim zidurile. Nici n-am început bine, când Sammael şi-a făcut apariţia. Mă rog, era un bărbat care conducea *saidinul* şi care era mult mai puternic decât Eben sau decât mine. La fel de puternic ca şi tine, Seniore, aş zice.

– Şi-a făcut apariţia imediat? îl iscodi Rand, sceptic, apoi înţelese.

Fusese convins că Sammael va rămâne în Illian, sub pavăza urzelilor ţesute cu Puterea dacă ar fi crezut că va trebui să-l înfrunte pe Rand; prea mulţi Rătăciţi încercaseră acest lucru, şi muriseră. Rand râse fără să vrea şi asta îl făcu să schiţeze o grimasă. Îl durea atunci când râdea. Toată acea înşelăciune elaborată de a-l convinge pe Sammael că se afla oriunde cu oastea invadatoare, ca să-l scoată pe bărbat din Illian, şi totul irosit de cuţitul din mâna lui Padan Fain. Două zile. Toţi cei care aveau iscoade în Cairhien – inclusiv Rătăciţii, firește – aflaseră deja că Dragonul Renăscut se afla în pragul morţii. Mai bine-ar fi aruncat lemn ud pe foc decât să creadă altceva. „Bărbaţii uneltesc şi femeile complotează, dar Roata ţese în voie", era o vorbă care circula în Tear.

– Continuă, zise el. Morr a fost cu tine azi-noapte?

– Da, Seniore Dragon. Fedwin vine în fiecare noapte, aşa cum trebuie să facă. Aseară, a fost evident ca nasul lui Eben că vom ajunge la fortăreţe azi.

– Nu înţeleg nimic, interveni Dashiva supărat şi cu un muşchi de pe faţă zbătându-i-se. L-aţi ademenit să iasă din ascunzătoare, dar cu ce scop? De îndată ce va simţi un bărbat mânuind Puterea cu o forţă apropiată de a ta, va fugi înapoi în Illian, cu tot cu capcanele şi semnalele de alarmă pe care le-a ţesut. Nu-l veţi prinde acolo, fiindcă îşi va da seama de îndată ce se va deschide o poartă, fie şi la mai bine de un kilometru distanţă de oraş.

– Putem salva oastea, izbucni Adley, asta putem face. Weiramon trimitea încă oameni să atace fortăreaţa atunci când am plecat, iar Sammael îi nimicea în ciuda eforturilor mele şi ale lui Eben.

El îşi mişcă braţul cu mâneca arsă.

– Am fost nevoiţi să ripostăm şi să fugim imediat, însă chiar şi aşa el a fost cât pe ce să ne ardă de vii, de mai multe ori. Au fost morţi şi printre Aieli. Ei luptă doar împotriva celor din Illian care

ies la iveală – celelalte fortăreţe trebuie să se fi golit, atât de mulţi veneau –, dar de fiecare dată când Sammael vedea cincizeci de-ai noştri laolaltă, Aieli sau alţii, el îi nimicea. Dacă mai sunt trei ca el sau chiar doi, mă îndoiesc că voi mai găsi pe cineva în viaţă când mă voi întoarce.

Dashiva se uita la el ca la un nebun, iar Adley dădu brusc din umeri, ca şi când şi-ar fi simţit uşor gulerul gol al hainei negre în comparaţie cu sabia şi Dragonul de pe gulerul bărbatului mai în vârstă.

– Iartă-mă, *asha'man*, bombăni el, ruşinat, apoi adăugă încet: Putem măcar să-i salvăm.

– Aşa vom face, îl asigură Rand, însă nu aşa cum s-ar fi aşteptat Adley. Mă veţi ajuta cu toţii să-l omor azi pe Sammael.

Doar Dashiva părea uimit; ceilalţi doar încuviinţară din cap. Nici măcar Rătăciţii nu-i mai înspăimântau.

Rand se aştepta ca Min să se împotrivească sau poate să-i ceară să-l însoţească, dar ea îl surprinse.

– Bănuiesc că nu vrei să afle cineva că ai plecat dacă nu va fi nevoie, păstorule.

El încuviinţă din cap, iar ea oftă. Poate că Rătăciţii depindeau de porumbei şi de iscoade, la fel ca şi ceilalţi, dar dacă erau prea siguri pe ei putea fi o nenorocire.

– Fecioarele vor vrea să mă însoţească dacă vor afla, Min.

Era adevărat, iar el va fi nevoit să le refuze. Dacă ar fi reuşit să le refuze. Cu toate astea, dispariţia Nanderei şi a celor din garda ei ar fi însemnat prea mult.

– Bănuiesc că aş putea vorbi cu Nandera, oftă Min din nou. Să le ţin de vorbă pe coridor un ceas, deşi nu vor fi încântate de mine atunci când vor afla.

El vru să râdă din nou, dar îşi aduse aminte de rană. Cu siguranţă, nu vor fi încântate nici de ea, nici de el.

– Mai exact, Amys nu va fi încântată, fermierule. Nici Sorilea. În ce situaţii mă bagi...

El dădu să-i spună că nu-i ceruse să facă nimic, însă, înainte să rostească un cuvânt, ea se apropie de el. Privindu-l printre genele lungi, îşi aşeză o mână pe pieptul lui şi bătu din degete. Deşi zâmbetul îi era cald şi vocea blândă, degetele o trădau.

– Dacă o să păţeşti ceva, Rand al'Thor, am să-i dau o mână de ajutor lui Cadsuane fie că va vrea sau nu.

Zâmbetul ei deveni luminos pentru o clipă, aproape vesel, înainte ca ea să se îndrepte către uşă. El o urmări cu privirea. Deşi uneori îl năucea – aproape toate femeile pe care le cunoscuse făcuseră asta cel puţin o dată sau de două ori –, felul în care păşea îl făcea să-şi dorească s-o privească.

Brusc, conştientiză că şi Dashiva o urmărea cu privirea, lingându-şi buzele. Rand îşi drese glasul suficient de tare încât să fie auzit peste zgomotul făcut de uşa care se închise în urma ei. Dintr-un anume motiv, bărbatul cu faţa obişnuită îşi ridică mâinile, în semn de apărare. Nu era ca şi când Rand i-ar fi aruncat o privire ameninţătoare. Nu putea să arunce priviri ameninţătoare tuturor bărbaţilor doar pentru că Min purta pantaloni strâmţi. Înconjurându-se de Hău, îmbrăţişă *saidinul* şi începu să ţească urzeli din foc îngheţat şi noroi topit ca să deschidă o poartă. Dashiva sări în spate atunci când aceasta se deschise. Poate că, dacă se va trezi fără o mână, bărbatul se va abţine să-şi mai lingă buzele ca un nesimţit. Ceva strâmb şi roşu se răspândi ca o pânză de păianjen în exteriorul Hăului.

Păşi prin poartă pe un pământ sterp, cu Dashiva şi ceilalţi pe urmele lui, eliberând Izvorul de îndată ce trecu şi ultimul dintre ei. Un sentiment de pierdere îşi făcu simţită prezenţa când *saidinul* dispăru, în vreme ce sentimentul de conştientizare a Alannei se estompa. Pierderea nu păruse atât de mare câtă vreme Lews Therin fusese prezent; nu atât de uriaşă.

Deasupra, soarele auriu coborâse pe jumătate spre orizont. O rafală de vânt mătură praful de sub tălpile lui, fără să lase în urma ei vreo adiere de răcoare. Poarta se deschisese într-o zonă delimitată de o frânghie legată între patru stâlpi din lemn. La fiecare colţ stăteau câte două gărzi, în haine scurte şi pantaloni bufanţi, vârâţi în cizme. La şold le atârnau nişte săbii uşor curbate. Unii aveau mustăţi stufoase, care atârnau până la bărbie, sau bărbi dese, şi toţi aveau nasuri obraznice şi ochi negri, care păreau migdalaţi.

– Ce căutaţi aici? întrebă Dashiva, privind sceptic într-o parte şi-n alta.

În jurul lor se întindeau sute de corturi cenuşii şi albe, cu vârfuri ascuţite şi acoperite cu praf, corturi şi cai priponiţi şi înşeuaţi. Caemlyn se întindea la câţiva kilometri mai încolo, ascuns de copaci, iar Turnul Negru puţin mai departe. Taim nu putea şti despre asta decât dacă avea iscoade. Una dintre sarcinile

lui Fedwin Moor fusese aceea de a asculta – de a simți – dacă cineva încerca să spioneze. Cu un murmur care pornea de la zona împrejmuită, bărbați cu nasuri obraznice și săbii curbate se ridicau în picioare și se întorceau ca să privească în direcția lui Rand. Pe ici, pe colo se ridicau și femei; femeile saldaeane îi însoțeau adesea călare în luptă pe soții lor, cel puțin cele ale nobililor și ale ofițerilor. În acea zi nu se va întâmpla asta.

Aplecându-se pe sub frânghie, Rand se îndreptă cu pași hotărâți către un cort, care nu era diferit față de celelalte, cu excepția steagului din vârful din față – trei flori roșii, simple pe un fundal albastru. Aceste flori nu se ofileau nici măcar în timpul iernilor saldaeane, iar când focurile înnegreau pădurile, acele flori roșii erau primele care răsăreau. Era o floare pe care nimeni n-o putea strivi: era emblema Casei Bashere.

Bashere era în cort, gata încălțat și împintenat, și cu sabia la șold. Amenințătoarea Deira se afla cu el, îmbrăcată într-o rochie de călărie de aceeași nuanță cu haina cenușie a soțului ei. Deoarece n-avea sabie, trebuia să se descurce cu pumnalul cu lamă lungă de la cingătoare, incrustat cu rondele din argint masiv. Mănușile din piele, vârâte la cingătoare, arătau că era pregătită să călărească la galop.

– Mă așteptam la asta peste câteva zile, spuse Bashere, ridicându-se dintr-un scaun pliant. Săptămâni, chiar. Speram ca mai toți oamenii lui Taim să fie înarmați, așa cum am plănuit împreună cu tânărul Mat. I-am adunat pe toți făuritorii de arbalete pe care i-am găsit, iar acum aceștia nu mai prididesc în a le făuri. Însă doar vreo cincisprezece mii au arbalete și știu cum să le întrebuințeze.

Cu o privire întrebătoare, el ridică o carafă din argint de pe hărțile împrăștiate pe o masă pliabilă.

– Avem timp de punci?

– Fără punci, replică Rand, nerăbdător.

Bashere îi mai pomenise despre bărbații pe care-i găsise Taim și care nu puteau învăța să conducă Puterea, însă nu-l prea ascultase. Dacă Bashere considera că-i pregătise suficient de bine, atunci doar asta avea importanță.

– Dashiva și alți trei bărbați *asha'mani* așteaptă afară. Ne vom pregăti de îndată ce Morr li se va alătura.

El o privi fix pe Deira ni Ghaline t'Bashere, care-şi domina soţul scund cu nasul ei ca un cioc de şoim şi ochi care-i făceau pe cei ai unui şoim să pară blânzi.

– Fără punci, Seniore Bashere. Şi fără soţii. Nu azi.

Deira deschise gura, ochii ei negri scăpărând.

– Fără soţii, repetă Bashere, mângâindu-şi mustaţa care începea să-i încărunţească. Voi da mai departe porunca, adăugă el, apoi se întoarse către Deira şi-şi întinse mâna. Soţie, se corectă el cu blândeţe.

Rand tresări, în ciuda tonului blând, aşteptând ca femeia să se dezlănţuie.

Deira strânse din buze. Îşi coborî privirea încruntată la soţul ei, asemenea unui şoim pregătit să atace un şoarece. Nu că Bashere ar fi semănat cu un şoarece, firește; doar cu un şoim mult mai mic. Ea inspiră adânc. Atunci când Deira inspira adânc ar fi putut face ca pământul să se cutremure. Desfăcându-şi pumnalul de la cingătoare, îl aşeză în palma soţului ei.

– Vom vorbi despre asta mai târziu, Davram, zise ea. Pe îndelete.

Într-o zi, când va avea timp, Rand hotărî să-l facă pe Bashere să-i explice cum reuşea să facă asta. Dacă va mai avea timp.

– Pe îndelete, conveni Bashere, zâmbind pe sub mustaţă pe când îşi vârî pumnalul la cingătoare.

Poate că bărbatul avea, pur şi simplu, porniri sinucigaşe.

Frânghia fusese înlăturată, iar Rand aştepta, împreună cu Dashiva şi ceilalţi bărbaţi *asha'mani*, în timp ce nouă mii de cai saldaeani se aranjară în spatele lui Bashere într-o coloană de câte trei. Undeva, în urma lor, cincisprezece mii de bărbaţi care-şi spuneau Legiunea Dragonului se vor aduna mergând pe jos. Rand aruncase o privire în direcţia lor. Fiecare dintre ei purta o haină albastră, croită ca să se închidă pe lateral, pentru a se vedea Dragonul roşu cu auriu de pe piept. Cei mai mulţi ţineau în mână o arbaletă din oţel; unii aveau scuturi grele, însă niciunul nu era înarmat cu suliţă. Indiferent ce plan ciudat îşi făcuseră Mat şi Bashere, Rand spera ca schema să nu-i ducă la moarte pe mulţi din această legiune.

Morr zâmbea nerăbdător, aşteptând. Mai avea puţin şi sărea în vârful picioarelor. Poate că era doar bucuros că purta din nou haina neagră, cu sabia din argint pe guler. Adley şi Narishma afişau zâmbete identice, la fel şi Flinn. În sfârşit, ştiau unde vor merge şi

ce urmau să facă. Dashiva privea încruntat în gol, ca de obicei, mişcându-şi uşor buzele. Ca de obicei. La fel de tăcute şi de încruntate erau şi femeile saldaeane, adunate în spatele Deirei, privind dintr-o parte. Semănau cu nişte vulturi şi şoimi furioşi, cu penele zburlite. Lui Rand puţin îi păsa că ele se strâmbau sau se încruntau; dacă el va reuşi să le înfrunte pe Nandera şi pe celelalte Fecioare după ce le ţinuse departe de asta, atunci bărbaţii saldaeani puteau suporta orice fel de discuţii interminabile. În acea zi, cu voia Luminii, nu va muri nicio femeie din cauza lui.

Atât de mulţi bărbaţi n-ar fi putut fi aliniaţi într-un minut, chiar dacă ar fi aşteptat poruncă, dar, într-un timp remarcabil de scurt, Bashere îşi ridică sabia şi strigă:

– Seniore Dragon!

Un strigăt se răspândi deodată de-a lungul coloanei din spatele lui:

– Seniore Dragon!

Atingând Izvorul, Rand deschise o poartă mare între stâlpi şi trecu în fugă prin ea în timp ce ţesea urzeala, plin de *saidin* şi cu bărbaţii *asha'mani* pe urmele lui. Pătrunse într-o piaţă deschisă, impresionantă, înconjurată de coloane albe, uriaşe, fiecare având în vârf o cunună de ramuri de măslin din marmură. La cele două capete ale pieţei se aflau palate cu acoperişuri cărămizii aproape identice, cu galerii prevăzute cu coloane şi balcoane înalte şi turle subţiri. Acelea erau Palatul Regelui şi, puţin mai mică, Marea Sală a Consiliului, plus Piaţa Tammaz, din inima Illianului.

Un bărbat uscăţiv într-o haină albastră, cu o barbă care-i lăsa buza de sus dezvelită, rămase cu gura căscată atunci când îl văzu pe Rand şi pe bărbaţii *asha'mani* în haine negre sărind printr-o gaură care se deschisese în aer. O femeie vânjoasă, îmbrăcată într-o rochie verde de sub care i se vedeau pantofii verzi şi gleznele acoperite de ciorapi de aceeaşi culoare, îşi duse ambele mâini la faţă, încremenind locului chiar în faţa lor, cu ochii negri mari cât cepele. Toţi oamenii se opreau şi se zgâiau – vânzători ambulanţi cu tăvile lor, căruţaşi care îşi opreau boii, bărbaţi şi femei, şi copii priveau toţi cu gurile căscate.

Rand îşi ridică mâinile şi începu să conducă Puterea.

– Sunt Dragonul Renăscut!

Cuvintele bubuiră în piaţă, amplificate de Aer şi de Foc. Din mâini îi ţâşniră flăcări până la treizeci de metri înălţime. În spatele lui, bărbaţii *asha'mani* umpleau văzduhul cu mingi de foc,

brăzdând cerul în toate direcţiile. Toţi, în afară de Dashiva, care lansa fulgere albastre deasupra pieţei.

Fu de ajuns. Oamenii începură s-o ia la goană în toate direcţiile ţipând, îndepărtându-se de Piaţa Tammaz. Aceştia fugiră la timp. Rand şi bărbaţii *asha'mani* se dădură repede la o parte, iar Davram Bashere îi conduse pe saldaeanii, care ţipau, în Illian – un râu de călăreţi care-şi flutura săbiile în timp ce se revărsa. Bashere conducea linia de centru a coloanei drept în faţă, aşa cum plănuiseră cu ceva timp în urmă, o veşnicie, parcă, pe când celelalte două linii se bifurcară. Ei se îndepărtau de poartă, alcătuind grupuri mici, luând-o la galop pe străzile care ieşeau din piaţă.

Rand nu mai aşteptă să-i vadă ieşind pe ultimii călăreţi. După ce mai mult de o treime trecură prin poartă, ţesu de îndată o altă deschizătură mai mică. Nu era nevoie să cunoşti un loc atunci când Călătoreai dacă distanţa era foarte mică. Simţea cum în jurul lui Dashiva şi ceilalţi bărbaţi îşi ţeseau propriile porţi, însă el păşea deja printr-a lui. Poarta se închise în vârful unei turle înalte şi subţiri a Palatului Regelui. Se întrebă absent dacă Mattin Stepaneos den Balgar, Regele din Illian, se afla undeva sub el în acel moment.

Partea de sus a turlei n-avea mai mult de trei metri în diametru şi era împrejmuită cu un zid din piatră roşie care lui îi ajungea aproape până la piept. La patruzeci de metri, era cel mai înalt punct din întreg oraşul. De acolo, vedea peste acoperişurile strălucind în soarele după-amiezii, roşii şi verzi, şi toate culorile. Zărea până la digurile lungi de pământ brăzdând mlaştina nemărginită cu iarbă înaltă, care împrejmuia oraşul şi portul. În aer se simţea mirosul pregnant de sare. Illian n-avea nevoie de ziduri ca să oprească un inamic, cu toată acea mlaştină care-l înconjura din toate părţile. Orice inamic care nu putea face găuri în aer. În acest caz însă, chiar şi zidurile ar fi fost de prisos.

Era un oraş frumos. Cele mai multe clădiri erau din piatră albă de carieră. Urbea era brăzdată de tot atâtea canaluri câte străzi, care, de acolo, de sus, semănau cu nişte modele decorative verzi-albastre. Însă el nu se opri să-l admire. Trimitea urzeli de Aer, Apă, Foc şi Pământ peste acoperişurile tavernelor, ale prăvăliilor şi ale palatelor cu turle, întorcându-se în timp ce făcea asta. Nu încerca să ţească urzelile, ci le trimitea, pur şi simplu, peste oraş şi la mai bine de un kilometru peste mlaştină. De pe alte cinci turnuri porneau urzeli joase şi, când se atingeau accidental, izbucnea lumina, se aprindeau scântei şi explodau nori colorați de abur. Era

un spectacol care l-ar fi făcut invidios pe orice artificier. Nici că-şi putea imagina o metodă mai bună de a-i înspăimânta pe oameni ca să se ascundă sub paturi sau să se ferească din calea ostaşilor lui Bashere, cu toate că nu ăsta era motivul.

Hotărâse cu mult timp în urmă că Sammael trebuie să fi ţesut santinele prin oraş care să dea alarma atunci când cineva încerca să îmbrăţişeze *saidinul*. Santinelele se inversau, ca nimeni, în afară de Sammael, să nu le descopere. Aceste santinele îi spuneau lui Sammael locul exact unde se afla bărbatul care mânuia Puterea şi acesta să poată fi distrus pe dată. Cu puţin noroc, fiecare dintre aceste santinele vor intra în alertă în acel moment. Lews Therin fusese convins că Sammael le va simţi indiferent unde se afla, chiar şi la mare distanţă. Tocmai de aceea santinelele ar fi trebuit să fie inutile în acel moment; acestea trebuiau refăcute odată ce se declanşau. Niciodată în viaţa lui nu renunţase la ceea ce considera că i se cuvenea, indiferent cât de şubredă ar fi fost revendicarea lui, nu fără a lupta. Învăţase asta de la Lews Therin. Dacă era real. Trebuia să fie. Amintirile acelea conţineau prea multe amănunte. Dar, oare, un nebun nu-şi putea visa fanteziile în cele mai mici amănunte?

„Lews Therin!", strigă el în gând. Îi răspunse vântul care sufla peste Illian.

Jos, Piaţa Tammaz era pustie şi cufundată în tăcere, goală cu excepţia câtorva telegi abandonate. Poarta era invizibilă, în afară de urzeli.

Apucându-le, Rand desfăcu nodul şi, când poarta se închise cu o sclipire, eliberă *saidinul* fără tragere de inimă. Toate urzelile dispărură din văzduh. Poate că unii dintre bărbaţii *asha'mani* atingeau încă Izvorul, deşi le spusese să n-o facă. Le mai spusese că, dacă va simţi un bărbat conducând Puterea în Illian după ce el însuşi se va opri, îl va ucide fără niciun avertisment. N-ar fi vrut să afle ulterior că acel mânuitor al Puterii fusese unul de-ai lor. Se rezemă de zid, aşteptând şi dorindu-şi să stea jos. Picioarele îl dureau, iar în partea laterală simţea că-l ardea indiferent ce poziţie ar fi adoptat, şi totuşi trebuia să vadă o urzeală, nu numai s-o simtă.

Nu tot oraşul era cufundat în tăcere. Din mai multe direcţii, auzea strigăte îndepărtate şi sunetul slab al metalelor ciocnindu-se. Chiar dacă mutase atât de mulţi oameni la graniţă, Sammael nu lăsase oraşul Illian fără protecţie. Rand se întorcea, încercând să privească în toate direcţiile. Credea că Sammael ar putea apărea în

Palatul Regelui sau în clădire de la capătul celălalt al pieței, dar nu era sigur. Jos, în stradă, văzu un grup de saldaeani ciocnindu-se cu un grup la fel de numeros de călăreți cu platoșe strălucitoare; mai mulți saldaeani își făcură apariția în galop dintr-o parte, iar lupta se mută după clădiri, prin urmare, nu mai reușea să vadă. Când privi într-o altă direcție, îi zări pe unii oșteni ai Legiunii Dragonului traversând în marș un pod jos, peste un canal. Un ofițer, care se remarca prin pana înaltă și roșie de pe coif, înainta cu pași hotărâți în fața a douăzeci de oșteni, care cărau scuturi la fel de late ca umerii lor, urmați de vreo două sute de oșteni înarmați cu arbalete. Cum vor lupta? În depărtare se auzeau strigăte și lame de oțel încrucișându-se, țipetele slabe ale celor care mureau.

Soarele aluneca pe cer și umbrele se întindeau peste oraș. Amurg, cu soarele semănând cu un disc stacojiu către apus. Câteva stele răsăriră. Oare se înșelase? Oare Sammael se va duce altundeva, în căutarea unui alt ținut pe care să-l stăpânească? Oare nu ascultase decât de propriile-i bombăneli nebunești?

Un bărbat conducea Puterea. Rand încremeni o clipă, holbându-se la Marea Sală a Consiliului. Exista suficient *saidin* pentru a țese o poartă; nu simțise doar urzeli mai slabe, de-a lungul pieței. Trebuia să fie Sammael.

Cât ai clipi din ochi, atinse Izvorul, țesu o poartă și sări prin ea cu iuțeala unui fulger. Era o încăpere generoasă, luminată de niște lampadare uriașe și aurii, așezate în oglindă, și de altele care atârnau din tavan, prinse de lanțuri. Pereții erau din marmură albă ca zăpada, prevăzuți cu basoreliefuri descriind bătălii și vase care împânzeau portul din Illian, mărginit de mlaștină. La celălalt capăt al încăperii, nouă jilțuri sculptate și poleite cu aur stăteau asemenea unor tronuri pe un podium alb, cu trepte. Jilțul din mijloc avea spătarul mai înalt decât celelalte. Înainte să închidă poarta în urma lui, vârful turlei în care se aflase explodă. El simți urzelile de Foc și Pământ în momentul în care o ploaie de bucăți de piatră și praf pătrunse prin poartă și-l trânti la pământ, cu fața în jos. Când aterizâ, Rand simți o durere ascuțită în partea laterală. O suliță roșie și ascuțită pătrunse în Hăul în care plutea, lucru care-l făcu să închidă poarta de îndată. Erau durerea și slăbiciunea altcuiva. Le putea ignora atunci când se afla în Hău.

Se deplasă punând în mișcare mușchii altui bărbat, se ridică în picioare și o luă la fugă împleticindu-se înspre podium tocmai în momentul în care sute de filamente roșii începeau să picure arzând

din tavan, să pătrundă prin pardoseala albastră din marmură, formând un cerc mare în jurul porții ce începea să dispară. Un filament îi pătrunse prin tocul cizmei, apoi prin călcâi, iar el scoase un strigăt în timp ce cădea. Nu simțea durere nici în partea laterală, nici în călcâi. Nu era durerea lui.

Rostogolindu-se pe spate, văzu reminiscențele acelor filamente roșii, care erau suficient de proaspete, încât să distingă urzelile de Foc și Aer țesute într-un mod care-i era necunoscut. Erau suficient de proaspete, încât să distingă direcția de unde veneau. Pardoseala înnegrită și tavanul cu tencuială albă și ornamente sfârâiau și trosneau zgomotos la atingerea aerului.

Își ridică mâinile și începu să țească o spirală de Focul-Răului. Obrazul altcuiva purta urmele unei palme, iar vocea șuierătoare și cârâitoare a lui Cadsuane îi răsuna în minte precum filamentele roșii care lăsaseră găuri în podea. „Niciodată, băiete; nu vei mai face asta niciodată." I se părea că auzea scâncetul îndepărtat al lui Lews Therin de teama a ceea ce ar putea pierde, a ceea ce fusese cât pe ce să distrugă cândva lumea. Fiecare urzeală de Foc și de Aer se prăbușea, însă el țesea așa cum văzuse. Mii de fire subțiri și roșii îi înmuguriră între mâini, unduindu-se ușor când țâșniră în sus. Un cerc din tavan, cu diametru de o jumătate de metru, o mulțime de fragmente de piatră și tencuială căzură într-un nor de praf.

Abia după ce țesuse urzelile se gândi că ar putea exista cineva între el și Sammael. Voia să-l vadă mort pe Sammael în acea zi, dar dacă o putea face fără să omoare pe altcineva... Urzelile dispărură când se ridică din nou în picioare și șchiopătă în grabă către ușile din partea laterală a sălii, înalte, pe care erau incrustate nouă albine aurii de mărimea pumnului său.

O urzeală mică de Aer deschise ușa înainte ca el să ajungă la ea. Era prea mică pentru a o putea detecta de la depărtare. Ieșind șchiopătând pe coridor, se lăsă în genunchi. Partea laterală a celuilalt bărbat parcă luase foc, iar în călcâi simțea o durere sfâșietoare. Rand își scoase sabia și se rezemă în ea, așteptând. Un individ proaspăt ras, cu obraji rozalii și durdulii privea de după colț, la o oarecare distanță. Haina pe care o purta sugera că era servitor. Cel puțin după verdele dintr-o parte și galbenul din partea cealaltă părea a fi o livrea. Individul îl văzu pe Rand și, foarte încet, ca și când n-ar fi fi zărit dacă s-ar fi mișcat suficient de încet, se retrase după colț. Mai devreme sau mai târziu, Sammael va trebui totuși să...

– Illian este al meu!

Vocea bubui în aer, din toate direcţiile, iar Rand înjură. Trebuie să fi fost aceeaşi urzeală pe care el o folosise în piaţă sau una foarte asemănătoare. Aceasta necesita atât de puţină Putere, încât el n-ar fi simţit urzelile reale dacă s-ar fi aflat la zece metri de bărbat.

– Illian este al meu! N-am să distrug ceea ce-mi aparţine doar ca să te omor pe tine şi n-am să-ţi îngădui nici ţie să-l distrugi. Ai avut tupeul să vii aici în căutarea mea?! Ai curajul să mă urmăreşti din nou?!

În acea voce tunătoare se simţea un uşor ton batjocoritor.

– Ai curajul?!

Undeva, deasupra, se deschise şi se închise o poartă. Rand n-avea nicio îndoială în privinţa asta.

Curaj? Avea *curajul*?

– Sunt Dragonul Renăscut, mormăi el, şi te voi omorî.

Ţesând o poartă, păşi prin ea şi ajunse într-un loc cu câteva etaje mai sus.

Era un alt coridor, prevăzut cu tapiserii care descriau corăbii pe mare. La capătul celălalt, ultima fâşie stacojie a soarelui strălucea printre coloanele unei galerii. Urmele porţii deschise de Sammael mai pluteau în aer, iar urzelile care începeau să se risipească semănau cu nişte vagi fantome strălucitoare. Nu erau însă atât de vagi încât Rand să nu le distingă. Începu să ţească, apoi se opri. Sărise acolo, sus, fără să se gândească la vreo capcană. Dacă ar fi reprodus întocmai ceea ce vedea, ar fi pătruns oriunde o făcuse Sammael sau foarte aproape de acel loc. Doar cu o mică schimbare, fiindcă n-avea de unde să ştie dacă modificarea era de cincisprezece metri sau de o sută cinzeci de metri. Indiferent de situaţie, tot ar fi fost suficient de aproape.

O dungă verticală argintie începu să se rotească şi să se deschidă, lăsând să se vadă ruinele grandorii învăluite în umbră, nu la fel de întunecate ca şi coridorul. Văzut prin poartă, soarele semăna cu un disc roşu, puţin mai gros, pe jumătate ascuns în spatele unui dom aflat în ruină. Cunoştea locul. Ultima oară când se aflase acolo adăugase un nume de Fecioară pe lista pe care o avea în minte; prima oară, Padan Fain îl urmărise şi devenise mai mult decât O Iscoadă a Celui Întunecat, şi chiar mai rău decât asta. Faptul că Sammael fugise în Shadar Logoth însemna că se încheiase cercul în mai multe privinţe. Nu mai era timp de pierdut, de vreme ce el deschidea calea. Înainte ca poarta să se lărgească

total, Rand trecu prin ea în fugă şi pătrunse în oraşul ruinat, care fusese cândva Aridhol. Fugea şchiopătând, lăsând urzeala în urma lui. Paşii îi răsunau pe pietrele de pavaj distruse şi pe iarba moartă.

Se ascunse după primul colţ care-i apăru în cale. Pământul i se cutremură sub picioare când răsunară bubuituri din locul de unde venise. Fascicule de lumină străluceau în întunericul amurgului. Simţi urzeli de Pământ, Foc şi Aer. Ţipete şi urlete se ridicau printre bubuituri. *Saidinul* pulsa înlăuntrul lui. Înainta împleticindu-se, fără a privi în urmă. Fugea, iar Puterea care-l umplea îl ajuta să vadă limpede în semiîntuneric.

Oraşul era împânzit de palate uriaşe din marmură, cu patru sau cinci domuri de forme diferite, învăluite într-o nuanţă stacojie de soarele care apunea, de fântâni şi statui din bronz la fiecare răscruce de drumuri, de şiruri nesfârşite de coloane ce duceau la turnurile înălţându-se spre soare. Cel puţin se înălţaseră atunci când fuseseră întregi; multe dintre ele se aflau în acel moment în ruină. Pentru fiecare dom care rămăsese în picioare, alte zece semănau cu nişte coji de ou sparte, cu vârfurile retezate sau o parte lipsă. Statuile zăceau într-un morman de pietre sau le lipseau braţele sau capetele. Întunericul se aşternea repede şi pe nesimţite peste mormanele nesfârşite de moloz, iar cei câţiva copaci piperniciţi, cu forme ciudate, semănau cu nişte degete strâmbe pe fundalul cerului.

Un zid din cărămidă şi piatră se întindea în faţă. Erau ruinele unui mic palat. Jumătate din partea din faţă era prăbuşită, iar faţada cu coloane stătea înclinată spre stradă. Rand se opri în mijlocul drumului, la mică distanţă de zid, aşteptând să simtă o altă urzeală de *saidin*. Nu era o idee prea bună să se furişeze pe lângă clădiri, deoarece acestea se puteau prăbuşi oricând. Mii de ochi nevăzuţi păreau că priveau, cu un sentiment de anticipare aproape palpabil, de la ferestre asemenea unor orbite găunoase. Simţea vag cum îi pulsa noua rană, cum îi ardea, cum îşi găsea ecoul în răul care persista în praful din Shadar Logoth. Vechea rană se strângea ca un pumn. Resimţea vag şi durerea din picior. Hăul însuşi pulsa în jurul lui, iar atingerea *saidinului* de către Cel Întunecat ţinea isonul loviturilor de cuţit pe care le simţea în coaste. Shadar Logoth era un loc periculos chiar şi în timpul zilei. Dar şi noaptea...

În josul străzii, dincolo de un monument în formă de spirală, care rămăsese în picioare în mod miraculos, se mişcă ceva, o formă

întunecată țâșnind prin întuneric. Rand vru să conducă Puterea, deși nu-i venea să creadă că Sammael s-ar fi furișat astfel. După ce pătrunsese în oraș, atunci când Sammael încercase să distrugă totul în jurul porții sale, el auzise niște țipete îngrozitoare. Abia le percepuse atunci. În Shadar Logoth nu trăia nimic, nici măcar șobolani. Sammael trebuie să fi adus cu ei acoliți, indivizi pe care acesta i-ar fi ucis fără să stea pe gânduri în încercarea de a ajunge la Rand. Poate că unul dintre ei îl va conduce pe Rand la Sammael. Al'Thor avansa cât putea de repede, încercând să nu facă zgomot. Pavajul distrus îi scrâșnea sub tălpi asemenea unor oase rupte. Spera ca doar urechile lui ajutate de *saidin* să audă zgomotul pașilor lui.

Oprindu-se la baza monumentului în formă de spirală, care semăna cu un ac gros din piatră acoperit cu însemne ornamentale, privi în față. Cel care se mișcase se făcuse nevăzut. Doar cei necugetați sau cei cu un curaj nebunesc pătrundeau noaptea în Shadar Logoth. Răul care sălășluia în Shadar Logoth, răul care nimicise neamul Aridhol nu murise odată cu el. Mai încolo, pe stradă, un firicel de negură argintie ieșea șerpuind pe o fereastră, furișându-se către un altul care venea să-l întâlnească printr-o gaură mare, făcută într-un zid înalt din piatră. Adâncurile acelei găuri străluceau ca și când înăuntru s-ar fi aflat o Lună Plină. Odată cu venirea nopții, Mashadar punea stăpânire pe oraș. Era o prezență vastă care-și făcea apariția în mai multe locuri în același timp. Atingerea lui Mashadar n-aducea o moarte plăcută. Rand simțea cum *saidinul* pulsa cu putere înlăuntrul lui. Rana îi zvâcnea asemenea înțepăturilor a zeci de mii de fulgere. Până și pământul părea că-i pulsa sub tălpi.

Se întoarse, gândindu-se să plece în acel moment. Era foarte posibil ca Sammael să fi plecat de vreme ce Mashadar își făcuse apariția. Era foarte posibil ca bărbatul să-l fi ademenit acolo în speranța că el va scotoci printre ruine până când Mashadar îl va ucide. Rand se întoarse, apoi se opri și se ghemui lângă spirală. Doi troloci se furișau pe stradă. Erau niște forme mătăhăloase în armuri negre, pe jumătate cât el de înalți. Armura lor era prevăzută cu țepi pe umeri și pe coate. În mâini țineau sulițe cu vârfuri lungi și negre și cârlige amenințătoare. Le vedea clar fețele, cu ochii lui plini de *saidin*. Unul avea un cioc de vultur în locul gurii și al nasului, iar celălalt, un rât de porc mistreț și colți. Felul în care se furișau trăda frica. Trolocilor le plăcea să ucidă, le plăcea sângele,

însă Shadar Logoth îi înspăimânta. Pe-acolo bântuiau şi Myrddraali; trolocii n-ar fi pătruns în oraş dacă n-ar fi fost aduşi de Myrddraali. Niciun Myrddraal n-ar fi intrat în oraş dacă nu l-ar fi adus Sammael. Asta însemna că Sammael era în continuare acolo, altminteri trolocii ar fi luat-o la fugă spre porţi, în loc să iasă la vânătoare. Fiindcă asta făceau, vânau. Cel cu rât de porc adulmeca aerul după miros.

Brusc, o siluetă în zdrenţe sări de la o fereastră de deasupra trolocilor, căzând peste ei şi împlântându-şi sulița. Era o femeie Aiel, cu *shoufa* înfăşurată în jurul capului, dar cu vălul atârnând. Trolocul cu cioc de vultur scoase un ţipăt atunci când ea împlântă adânc vârful suliței în partea lui laterală. În timp ce camaradul lui lovea cu picioarele în cădere, pufnea şi încerca furios să împungă cu sulița, ea se feri de cârligul negru şi-l înjunghie în stomac. Acesta căzu grămadă lângă celălalt.

Rand sări în picioare şi o luă la fugă fără să mai stea pe gânduri.

– Liah! strigă el.

O crezuse moartă, abandonată acolo de el, moartă din cauza lui. Liah, din Cosaida Chareen. Acest nume se afla pe lista din mintea lui.

Ea se roti pe călcâie ca să-l înfrunte, cu sulița pregătită într-o mână şi cu un scut rotund, din piele de taur, în cealaltă. Faţa pe care şi-o amintea atât de frumoasă în ciuda cicatricilor care-i brăzdau ambii obraji era schimonosită de furie.

– E al meu! şuieră ea ameninţători printre dinţi. Al meu! Nimeni n-are voie aici! Nimeni!

El se opri în loc. Sulița aceea era pregătită să i se împlânte în coaste.

– Liah, mă cunoşti, zise el cu blândeţe în glas. Mă cunoşti. Te voi duce înapoi la Fecioare, înapoi la surorile tale de sulițã.

El îşi întinse mâna.

Expresia ei furioasă lăsă locul unei priviri încruntate. Liah îşi înclină capul într-o parte.

– Rand al'Thor? rosti ea încet.

Ochii ei mari de uimire căzură asupra trolocilor şi pe faţă îi apăru o expresie îngrozită.

– Rand al'Thor, repetă ea în şoaptă, grăbindu-se să-şi acopere faţa cu vălul negru, apoi ţipă: *car'a'carn* şi o luă la goană.

El fugea după ea împleticindu-se, se împiedica de grămezile de moloz care împânzeau strada, cădea, îşi rupea haina, cădea din

nou şi iar îşi rupea haina, se rostogolea, se ridica din nou în picioare şi iar fugea. Slăbiciunea care-i cuprindea trupul era îndepărtată, la fel şi durerea, însă chiar dacă plutea în acel Hău, nu-şi putea forţa trupul mai mult de-atât. Liah dispăru în întuneric. După următorul colţ întunecat, bănuia el.

Când ieşi de după colţ şchiopătând, Rand fu cât pe ce să dea nas în nas cu patru troloci în armuri negre şi un Myrddraal a cărui mantie neagră ca smoala îi atârna nefiresc pe spate. Trolocii mârâiră surprinşi, cu toate că şocul întâlnirii neaşteptate dură mai puţin de o fracţiune de secundă. Ei îşi ridicară suliţele cu cârlige şi săbiile curbate precum o coasă; Myrddraalul ţinea în mână o sabie neagră ca moartea, al cărei tăiş provoca răni la fel de mortale ca şi pumnalul lui Fain.

Rand nici măcar nu încercă să-şi scoată din teacă sabia pe care era incrustat stârcul. Conducea moartea cu ajutorul Puterii, într-o haină roşie, zdrenţuroasă, iar sabia de foc din mâinile lui, care pulsa, învăluită în *saidin*, descria un cap fără ochi. Ar fi fost mai simplu să-i distrugă pe toţi aşa cum îi văzuse pe bărbaţii *asha'mani* ucigând la fântânile din Dumai, dar dacă ar fi încercat să schimbe urzelile în acel moment, mişcarea s-ar fi dovedit fatală. Acele săbii l-ar fi putut omorî chiar şi pe el. Făcu formele să danseze în întunericul luminat de flacăra din mâinile lui. Umbrele treceau peste feţele de deasupra lui. Erau feţe cu boturi de lup şi feţe de capre care se schimonoseau în timp ce tăişul lui de foc spinteca armurile negre şi carnea ca şi când ar fi fost apă. Trolocii erau eficienţi atunci când erau numeroşi şi mânaţi de cruzime; cei care-l înfruntau pe el şi sabia Puterii păreau încremeniţi şi dezarmaţi.

Sabia dispăru din mâna lui. Rămânând în continuare în poziţia numită „Vârtej de Vânt", Rand se trezi înconjurat de moarte. Ultimul troloc doborât încă se zvârcolea, zgâriind cu coarnele sale de capră bucăţile de pavaj. Myrddraalul decapitat dădea din braţe şi din picioare; victimele nu mureau repede, chiar dacă erau decapitate.

De îndată ce sabia dispăru, un fulger argintiu brăzdă cerul înstelat.

Primul fulger lovi cu un bubuit asurzitor câţiva metri mai încolo. Totul împrejur deveni alb, iar Hăul se prăbuşi. Pământul se cutremură sub picioarele lui atunci când lovi al doilea fulger, apoi un altul. Abia atunci conştientiză că stătea întins pe burtă. În aer se auzi un pârâit. Deşi ameţit, se ridică în picioare, fiind cât pe ce să

cadă atunci când o luă la fugă din calea unui potop de fulgere care ciuruiau strada şi făceau să cadă clădirile cu un bubuit puternic. Continua să fugă împleticindu-se, fără să-i pese încotro se îndrepta atâta vreme cât se îndepărta de locul acela.

Brusc, mintea i se limpezi suficient cât să vadă unde se afla. Stătea pe o platformă vastă din piatră, acoperită cu bucăţi mari din piatră, unele cât el de mari. Pe ici, pe colo, gropi întunecate şi neregulate să căscau în pardoseală. De jur împrejur se ridicau ziduri înalte şi rânduri nesfârşite de balcoane. Mai rămăsese doar o porţiune mică din ceea ce fusese odinioară un tavan, doar un colţ. Deasupra, stelele străluceau puternic.

Când făcu un pas, pardoseala cedă sub greutatea lui. Cuprins de panică, îşi aruncă mâinile în aer şi se prinse cu mâna dreaptă de o margine tăioasă. Atârna în întunericul de smoală. Hăul de sub el putea fi de câţiva metri într-un subsol sau de un kilometru. Nu-şi dădea seama. Ar fi putut lega fire de Aer de marginea crestată de deasupra lui cu ajutorul cărora să iasă la suprafaţă, deşi... Cumva, Sammael simţise cantitatea relativ mică de *saidin* folosită în sabie. Fulgerele loviseră cu o mică întârziere, iar el nu ştia cât timp îi luase să-i omoare pe troloci. Un minut? Câteva secunde?

Îşi luă avânt şi încercă să se prindă de marginea găurii cu mâna stângă. Durerea, care nu mai era estompată de Hău, îi străbătu partea laterală ca o lovitură de pumnal. Dinaintea ochilor vedea doar pete. Mai rău, mâna dreaptă îi alunecă din cauza pietrei sfărâmicioase şi simţea că nu mai avea putere în degete. Va fi nevoit să...

O mână îl prinse de încheietură.

– Eşti un prost, se auzi o voce groasă de bărbat. Consideră-te norocos că nu vreau să te văd murind azi.

Mâna începu să îl tragă în sus.

– Ai de gând să mă ajuţi? întrebă aceeaşi voce. Nu intenţionez să te car pe umăr sau să-l ucid pe Sammael în locul tău.

Revenindu-şi din şoc, Rand îşi întinse mâna şi se apucă anevoie de marginea găurii, trăgându-se în sus în ciuda durerii sfâşietoare pe care o simţea în partea laterală. Şi tot în ciuda durerii sfâşietoare, reuşi să redobândească Hăul şi să atingă *saidinul*. Nu mânui Puterea, însă voia să fie pregătit.

Când reuşi să ajungă cu capul şi umerii la marginea găurii, Rand îl văzu pe celălalt bărbat. Era un individ înalt, puţin mai în vârstă decât el, cu păr negru ca noaptea şi haină neagră precum cea

a unui *asha'man*. Nu-l mai văzuse până atunci. Măcar nu era unul dintre Rătăciţi; feţele acestora îi erau cunoscute. Sau aşa credea.

– Cine eşti? îl întrebă al'Thor.

Gâfâind în continuare, bărbatul izbucni în râs şi răspunse:

– Să zicem că sunt un hoinar care trecea pe aici. Chiar vrei să stăm de vorbă tocmai acum?

Abţinându-se să mai spună ceva, Rand se chinui să se ridice şi mai mult, trecându-şi pieptul peste marginea găurii, apoi mijlocul. Brusc, înţelese că pardoseala din jurul lor era scăldată într-o strălucire precum cea a Lunii Pline.

Se răsuci să arunce o privire peste umăr şi-l văzu pe Mashadar. Nu era un firicel de negură, ci o urzeală argintie, strălucitoare, care cobora de la un balcon, arcuindu-se deasupra capetelor lor.

Fără să stea pe gânduri, îşi ridică mâna liberă şi o spirală lichidă de Focul-Răului ţâşni în sus, retezând urzeala care cobora către ei. Rand abia conştientiză spirala palidă de foc solid care ţâşnea din mâna liberă a celuilalt bărbat şi care brăzda aerul în direcţia opusă de cea a lui. Cele două se atinseră.

Al'Thor începu să se clatine, deoarece capul îi zăngănea asemenea unui gong care tocmai fusese lovit. *Saidinul* şi Hăul se risipiră. Vedea totul dublu: balcoanele, bucăţile din piatră care zăceau împrăştiate pe pardoseală. I se părea că vedea doi bărbaţi, fiecare ţinându-i capul între mâini. Clipi şi-l căută din priviri pe Mashadar. Urzeala lucioasă de negură dispăruse; în balcoanele de deasupra rămase o strălucire care începea să se estompeze pe măsură ce vederea îi devenea mai clară. Se părea că până şi nepăsătorul Mashadar fugea din calea spiralei lichide de Focul-Răului.

Se ridică anevoie în picioare şi-şi întinse o mână.

– Cred că ar fi mai bine să ne mişcăm repede. Ce s-a întâmplat?

Celălalt bărbat se ridică şi el în picioare, făcând o grimasă când văzu mâna întinsă a lui Rand. Era la fel de înalt ca şi al'Thor, un lucru rar întâlnit, cu excepţia Aielilor.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat, mârâi el furios. Fugi dacă ţii vreun pic la viaţa ta.

În scurt timp, bărbatul dădu curs propriului sfat, luând-o la fugă spre un rând de arcade, şi nu spre cel mai apropiat zid. Mashadar ieşise de acolo.

Bâjbâind în căutarea Hăului, Rand îl urmă şchiopătând cât putu de repede, dar nici nu apucară să străbată pardoseala, că

fulgerele începură să lovească din nou, ca o ploaie de săgeți argintii. Cei doi țâșniră printre arcade, lăsând în urma lor pereții și pardoseala care se prăbușeau cu un bubuit puternic, norii de praf și potopul de pietre. Cu umerii adunați și ferindu-și fața cu un braț, Rand fugea tușind printr-o sală mare, unde arcadele care susțineau tavanul, din care cădeau bucăți din piatră ca o ploaie, se zgâlțâiau.

Și, înainte să-și dea seama, țâșni afară pe o stradă, împleticindu-se vreo trei pași înainte să se oprească. Se chircea din cauza durerii pe care o simțea în partea laterală, însă se gândi că, dacă ar fi continuat să fie dominat de acea suferință acută, l-ar fi lăsat picioarele. Rana din picior îi zvâcnea. I se părea că trecuse un an de când acel filament roșu de Foc și Aer îi străpunsese călcâiul. Salvatorul său stătea nemișcat și-l privea. Deși era acoperit de praf din cap până în picioare, individul arăta ca un rege.

– Cine ești? îl întrebă din nou Rand. Unul dintre oamenii lui Taim? Sau ai învățat de unul singur? Știi că te poți duce în Caemlyn, la Turnul Negru. Nu trebuie să trăiești cu teama de femeile Aes Sedai.

Dintr-un motiv sau altul, Rand se încruntă când rosti aceste cuvinte. Nu înțelegea de ce.

– Nu mi-a fost niciodată teamă de femeile Aes Sedai, se răsti bărbatul, apoi inspiră adânc. Poate ar trebui să pleci imediat de aici, însă, dacă ai de gând să rămâi și să-l ucizi pe Sammael, ar fi mai bine să încerci să gândești ca el. Ai arătat că poți. Întotdeauna i-a plăcut să distrugă un bărbat, dacă a putut, în ciuda izbânzilor acestuia. În lipsa acestora, există un loc pe care l-a marcat acel bărbat.

– Porțile Căilor de Taină, rosti încet Rand.

Dacă-și lăsase amprenta undeva, în Shadar Logoth, atunci Porțile Căilor de Taină era locul.

– El așteaptă lângă Porțile Căilor de Taină. Și a pus capcane.

Și santinele, pare-se, asemănătoare cu cele din Illian, care să detecteze orice bărbat care conduce Puterea. Sammael plănuise totul bine.

Bărbatul râse batjocoritor.

– Poți găsi calea, din câte văd. Dacă ești dus de mână. Încearcă să nu te împiedici. Multe planuri vor trebui regândite dacă vei fi ucis azi.

Întorcându-se, bărbatul traversă strada, îndreptându-se către o alee din fața lor.

– Aşteaptă! strigă Rand, dar individul îşi văzu de drum, fără să privească înapoi. Cine eşti? Ce planuri?

Bărbatul se făcu nevăzut pe alee.

Rand îl urmă şontâc-şontâc, dar când ajunse în dreptul aleii înguste, văzu că era pustie. Nişte ziduri intacte duceau la o altă stradă, aflată cam la o sută de metri depărtare, unde o strălucire trăda prezenţa unei alte părţi din Mashadar, numai că bărbatul dispăruse. Ceea ce era absolut imposibil. Fireşte că individul ar fi avut timp să deschidă o poartă, dacă ştia cum, totuşi urma acestuia ar fi fost încă vizibilă, şi-apoi, dacă ar fi fost ţesută o cantitate atât de mare de *saidin* chiar lângă el, şi-ar fi dat seama.

Brusc, conştientiză că nu simţise *saidinul* nici atunci când bărbatul crease Focul-Răului. I se păru că vede din nou dublu numai gândindu-se la asta şi la felul în care cele două spirale se atinseseră. Pentru o secundă, zări din nou faţa aspră a bărbatului, deşi totul în jur era înceţoşat. Scutură din cap până când i se limpezi vederea.

– Pe sfânta Lumină, cine eşti?! întrebă el în şoaptă, apoi, după o clipă: Ce eşti?

Indiferent cine sau ce era bărbatul, Sammael se afla încă în Shadar Logoth. Cu un oarecare efort, reuşi să atingă din nou Hăul. *Saidinul* începu să vibreze, pătrunzând adânc înlăuntrul lui cu un zumzăit. Hăul însuşi vibra. Slăbiciunea pe care o simţea în muşchii flasci şi durerea provocată de răni se estompară. Îl *va* omorî pe unul dintre Rătăciţi înainte de răsăritul soarelui.

Străbătea şchiopătând străzile cufundate în întuneric ca o stafie, păşind cu mare grijă. Făcea zgomot, dar noaptea era plină de zgomote în acel moment. Ţipete şi strigăte guturale răzbăteau în depărtare. Nemilosul Mashadar ucidea tot ce-i ieşea în cale, iar trolocii mureau în Shadar Logoth în acea noapte aşa cum o făcuseră cu mult timp în urmă. Uneori, vedea pe străzi doi sau cinci, sau vreo zece troloci, însoţiţi ocazional de câte un Myrddraal, deşi de cele mai multe ori erau singuri. Niciunul nu-l văzu. Rand nu-i deranjă, şi nu doar pentru că Sammael ar fi simţit dacă ar fi condus Puterea. Trolocii şi Myrddraalii pe care Mashadar nu-i omorâse erau oricum morţi. Sammael îi adusese mai mult ca sigur prin Porţile Căilor de Taină, însă acesta nu-şi dăduse seama cât de mult marcase Rand aceste Porţi ale Căilor de Taină.

Când ajunse la mică distanţă de piaţa unde se afla locul numit Porţile Căilor de Taină, Rand se opri şi privi în jur. În apropiere, se

înălța un turn care părea să fi rămas în picioare. Deși nu era nici pe departe la fel de înalt ca unele dintre ele, vârful său se înălța la mai mult de patruzeci de metri deasupra pământului. Mai rămăsese doar cadranul la baza acestuia, fiindcă lemnul ușii putrezise de mult, iar țâțânile se preschimbaseră în praf. Pătrunzând în întunericul din turn, dezvăluit doar de lumina slabă a stelelor care se reflecta în ferestre, începu să urce încet scările șerpuitoare. La fiecare al doilea pas pe care-l făcea simțea o durere ascuțită în picior. Era o durere surdă. Ajuns în vârf, se rezemă de parapet ca să-și tragă răsuflarea. Prin minte îi trecu un gând: că Min îi va face capul mare dacă va afla despre asta. Min sau Amys, sau Cadsuane, că tot veni vorba.

Vedea peste acoperișurile lipsă piața mare care fusese odinioară cea mai importantă din Aridhol. Cândva, această parte a ținutului fusese acoperită de o dumbravă locuită de Ogieri, dar, după treizeci de ani de la plecarea Ogierilor, care construiseră părțile vechi ale orașului, locuitorii urbei tăiaseră copacii pentru ca Aridhol să se extindă. Palatele și ruinele palatelor împrejmuiau piața uriașă, strălucirea lui Mashadar zărindu-se în spatele câtorva ferestre, și un morman imens de moloz acoperea un capăt al acesteia. Și în mijloc se afla locul Porțile Căilor de Taină, care părea a fi o bucată înaltă și lată din piatră. Nu se afla suficient de aproape ca să vadă frunzele și vițele-de-vie sculptate cu migală, totuși reușea să discearnă ruinele gardului înalt care înconjurase cândva locul. Un morman de bucăți din metal forjat strălucea în noapte. Mai reușea să discearnă și capcana pe care el o țesuse în jurul Porților Căilor de Taină, vizibilă doar pentru ochii lui. N-avea cum să-și dea seama dacă trolocii și Pierîții trecuseră prin ea, dar, dacă o făcuseră, aveau să moară în scurt timp. Ce dezgustător! Dacă Sammael întinsese capcane acolo, acestea erau invizibile pentru el, însă se aștepta la asta. Erau, probabil, și foarte neplăcute.

La început, nu reuși să-l vadă pe Sammael, apoi cineva se mișcă printre coloanele canelate ale palatului. Rand aștepta. Voia să fie sigur, fiindcă n-avea decât o șansă. Silueta ieși de după coloane, făcând un pas în piață și întorcându-și capul când într-o parte, când în cealaltă. Era Sammael, cu un guler din dantelă albă ca zăpada. Bărbatul aștepta să-l vadă pe Rand pătrunzând în piață și căzând în capcane. În spatele lui, strălucirea din spatele ferestrelor palatului se intensifică. Sammael privea cu atenție în întunericul din fața lui, iar Mashadar se prelingea afară pe ferestre, ca niște

talazuri groase de negură argintie, care alunecau împreună şi se uneau pentru a i se ridica deasupra capului. Sammael făcu câţiva paşi în lateral şi talazul începu să coboare, din ce în ce mai repede.

Rand clătină din cap. Sammael era al lui. Urzelile necesare pentru spirala de Focul-Răului păreau să se adune, în ciuda vocii lui Cadsuane care răzbătea de departe. El îşi ridică mâna.

Un ţipăt sfâşie văzduhul. O femeie era în agonie. Rand îl văzu pe Sammael întorcându-se să privească spre mormanul uriaş de moloz şi privi şi el într-acolo. În vârful mormanului se zărea conturul unei siluete pe cerul nopţii, în haină şi pantaloni. Un fir subţire din Mashadar îi atingea piciorul. Femeia îşi întinse braţele şi începu să se zbată, incapabilă să se mişte din loc. Urletul ei părea să strige numele lui Rand.

– Liah, zise el în şoaptă.

Fără să-şi dea seama, îşi întinse braţul ca şi când acesta ar fi putut acoperi distanţa ca s-o tragă de acolo. Nimic din ce atingea Mashadar nu putea fi salvat, aşa cum nimic nu l-ar fi salvat nici pe el dacă Fain ar fi reuşit să-i implânte pumnalul în inimă.

– Liah, spuse el în şoaptă.

Din mâna lui ţâşni o spirală de Focul-Răului.

Pentru o fracţiune de secundă, silueta ei păru să se mai afle acolo, învăluită în negru şi alb, apoi ea dispăru. Murise înainte să cadă în ghearele agoniei.

Ţipând, Rand îndreptă spirala de Focul-Răului spre piaţă, iar mormanul de moloz se prăbuşi, răspândind moartea. Renunţă la *saidin* înainte ca spirala albă să atingă norul de negură al lui Mashadar, care se rostogolea peste piaţă, învăluind Porţile Căilor de Taină şi îndreptându-se către râurile cenuşii şi strălucitoare ce ieşeau plutind dintr-un alt palat din partea cealaltă a pieţei. Sammael trebuie să fi murit. N-avusese timp să fugă sau să ţească o poartă. Şi, dacă ar fi făcut-o, Rand ar fi simţit *saidinul*. Sammael era mort, ucis de un rău aproape la fel de mare ca el însuşi. Emoţiile se perindau în grabă în exteriorul Hăului. Lui Rand îi venea să râdă sau să plângă, poate. Venise acolo ca să-l omoare pe unul dintre Rătăciţi, dar ucisese o femeie pe care o lăsase în voia sorţii.

Rămase în vârful turnului multă vreme pe când Luna, aflată în descreştere, străbătea cerul. Privea cum Mashadar acoperea aproape în întregime piaţa, până când doar partea de sus a Porţilor Căilor de Taină se mai zărea din negură. Aceasta începu apoi să se retragă încet, ca să cutreiere altundeva. Dacă Sammael ar mai fi

fost în viaţă, l-ar fi ucis cu uşurinţă pe Dragonul Renăscut în acel moment. Rand nu era convins că i-ar fi păsat. Într-un final, el deschise o poartă ca să se Topească-n văzduh şi creă o platformă, un disc fără balustradă, jumătate alb, jumătate negru. Topirea-n văzduh era mai înceată decât Călătoria; îi luă aproape o jumătate de oră ca să ajungă în Illian, iar în tot acest timp, rostea la nesfârşit în gând numele lui Liah, pedepsindu-se singur. Şi-ar fi dorit să poată plânge. Parcă uitase cum se face.

Bashere, Dashiva şi bărbaţii *asha'mani* îl aşteptau cu toţii în Palatul Regelui, în sala tronului. Aceasta semăna cu cea pe care o văzuse în capătul celălalt al pieţei, până la lampadare şi la scenele sculptate în pereţii din marmură, şi podiumul lung şi alb. Era perfect similară, cu excepţia faptului că era puţin mai mare, iar în locul celor nouă jilţuri de pe podium, se afla doar un tron mare, poleit cu aur. Braţele sale erau reprezentate de nişte leoparzi şi în vârful spătarului erau incrustate nouă albine din aur, de mărimea unui pumn. Simţindu-se epuizat, Rand se aşeză pe treptele din faţa podiumului.

– Să înţeleg că Sammael este mort? întrebă Bashere, măsurându-l din priviri.

Haina roşie a lui Rand era zdrenţuită şi plină de praf.

– Oraşul este al nostru, continuă Bashere. Sau al tău, mai bine zis, izbucni el în râs. Lupta a încetat destul de repede odată ce oamenii potriviţi au aflat cine eşti. A fost foarte simplu în cele din urmă.

Sângele uscat lăsase o pată neagră pe mâneca sfâşiată a hainei lui.

– Consiliul a aşteptat cu nerăbdare să te întorci. Cu înflăcărare, aş putea spune, adăugă el, afişând un zâmbet crispat.

Opt bărbaţi asudaţi stăteau în celălalt capăt al sălii tronului de când intrase Rand. Aceştia purtau haine negre de mătase, cu broderii aurii sau argintii pe revere şi pe mâneci, şi râuri de dantelă la gât şi la încheieturile mâinilor. Unii aveau bărbi şi buza superioară rasă, însă toţi purtau o panglică lată de mătase verde peste piept, cu nouă albine din aur cusute pe ea.

La un semn al lui Bashere, aceştia începură să avanseze, făcându-i o plecăciune lui Rand la tot al treilea pas, ca şi când acesta ar fi purtat cele mai elegante veşminte din lume. Un bărbat înalt, cu faţa rotundă şi barbă, părea să fie conducătorul lor. Acesta afişa un aer demn, deşi părea îngrijorat.

– Seniore Dragon, zise el, făcând din nou o plecăciune şi ducându-şi ambele mâini în dreptul inimii. Iartă-mă, dar Seniorul Brend nu poate fi găsit şi...

– Nici nu va fi, rosti Rand pe un ton sec.

Un muşchi de pe faţa bărbatului zvâcni la auzul tonului folosit de Rand. Bărbatul înghiţi în sec.

– Cum poruncşti, Seniore Dragon, murmură el. Sunt Seniorul Gregorin den Lushenos, Seniore Dragon. În absenţa Seniorului Brend, eu sunt cel care vorbeşte în numele Consiliului celor Nouă. Îţi oferim...

El îi făcu repede semn unui bărbat mai scund, fără barbă, care păşi în faţă, ţinând în mâini o pernă acoperită cu o bucată de mătase verde.

– ... îţi oferim Illianul.

Bărbatul scund înlătură bucata de mătase, lăsând să se vadă o coroană de lauri din aur masiv.

– Oraşul îţi aparţine, fireşte, continuă nerăbdător Gregorin. Nu ne vom mai împotrivi. Îţi oferim coroana, tronul şi tot Illianul.

Rand se holba la coroana de pe pernă, fără să se clintească. Oamenii credeau că voia să se facă stăpân peste Tear, se temeau că voia să devină regele Cairhienului şi al Andorului, dar, până în acel moment, nimeni nu-i *oferise* o coroană.

– De ce? Mattin Stepaneos este chiar atât de dornic să renunţe la tron?

– Regele Mattin a dispărut în urmă cu două zile, răspunse Gregorin. Unii dintre noi ne temem... Ne temem că Seniorul Brend ar putea avea o legătură cu asta. Brend are...

El tăcu şi înghiţi în sec.

– Brend a avut o mare influenţă asupra regelui, prea mare, ar zice unii, însă a fost cam distras în ultimele luni, iar Mattin a început să se reafirme.

Fâşii tuciurii din mânecile hainei şi ale cămăşii atârnară atunci când Rand îşi ridică mâna ca să ia Coroana de Lauri. Dragonul încolăcit în jurul antebraţului său strălucea în lumina lampadarelor la fel de puternic ca şi coroana din aur. El o întoarse în mână.

– Tot n-ai spus de ce. Fiindcă v-am cucerit?

El cucerise Tearul şi Cairhienul, dar unii, din ambele ţinuturi, se mai întorceau împotriva lui. Şi totuşi, aceasta părea a fi singura cale.

– Ar putea fi unul dintre motive, adăugă Gregorin, pe un ton sec. Chiar şi aşa, l-am fi putut alege pe unul de-ai noştri. Au mai

fost aleşi regi din Consiliu şi înainte. Însă vestea că ai poruncit să fie aduse grâne din Tear a ajuns pe toate buzele, prin graţia Luminii. Fără ele, lumea ar muri de foame. Brend s-a îngrijit ca toată pâinea să ajungă la oaste.

Rand clipi şi-şi luă repede mâna de pe coroană, vârându-şi în gură degetul înţepat. Îngropate printre frunzele de laur ale coroanei se aflau vârfurile ascuţite ale săbiilor. Cât timp trecuse de când le poruncise tairenilor să le vândă grâne inamicilor lor străvechi? Îi ameninţase cu moartea dacă se vor împotrivi. Nu conştientizase că tairenii continuaseră să vândă grâne chiar şi după ce el începuse pregătirile să invadeze Illianul. Poate că ei se temuseră să aducă vorba despre asta, dar se temuseră şi să se oprească. Poate că el îşi câştigase dreptul şi la coroana asta.

Îşi aşeză cu grijă coroana de lauri pe cap. Jumătate din săbii erau aşezate cu vârful în sus, iar jumătate, cu vârful în jos. Niciun cap nu va purta această coroană din întâmplare sau cu uşurinţă.

Gregorin făcu o plecăciune.

– Lumina să vegheze asupra lui Rand al'Thor, Regele Illianului! intonă el, iar ceilalţi seniori făcură şi ei o plecăciune, murmurând: Lumina să vegheze asupra lui Rand al'Thor, Regele Illianului!

Bashere se mulţumi să-şi plece capul – era unchiul unei regine, la urma urmei –, dar Dashiva strigă:

– Trăiască Rand al'Thor, Regele Lumii!

Flinn şi ceilalţi bărbaţi *asha'mani* îi urmară exemplul:

– Trăiască Rand al'Thor, Regele Lumii!

– Trăiască Rand al'Thor, Regele Lumii!

Aceste cuvinte răsunară cu putere.

Vestea se propagă repede şi se schimbă aşa cum se modificau veştile în spaţiu şi timp. Se răspândi din Illian prin intermediul ambarcaţiunilor de pe ape şi al caravanelor de negustori, şi al porumbeilor trimişi în mare taină, se împrăştie în valuri care dansau cu alte valuri, făurind ceva nou. Legenda spunea că în Illian veniseră oşti. Oşti de Aieli şi de Aes Sedai îşi făcuseră apariţia din neant, apoi o oaste de bărbaţi care conduceau Puterea şi călăreau bestii înaripate, până şi o oaste de saldaeani, deşi nu mulţi credeau asta. Unele legende relatau că Dragonul Renăscut primise Coroana de Lauri a Illianului de la Consiliul celor Nouă, iar altele menţionau că o primise de la însuşi Mattin Stepaneos, care îngenunchease în faţa lui. Unele susţineau că Dragonul Renăscut îi smulsese lui

Mattin coroana de pe cap, pe urmă i-l înfipsese într-o țeapă. Nu, Dragonul Renăscut distrusese din temelii Illianul, îngropându-l pe vechiul rege în ruine. Nu, el și oastea lui de *asha'mani* răseseră orașul de pe suprafața pământului. Nu, după Illian, el distrusese și orașul Ebou Dar.

Cu toate astea, un lucru se repeta la nesfârșit în aceste legende. Coroana de Lauri a Illianului primise un nou nume. „Coroana de Săbii."

Și, dintr-un anume motiv, bărbații și femeile care spuneau mai departe aceste povești simțeau adesea nevoia să utilizeze aceleași cuvinte. Se apropia furtuna, ziceau ei, privind îngrijorați către miazăzi. Se apropia furtuna.

„Stăpân al fulgerelor, călăreţul furtunii, purtătorul coroanei de săbii, ţesătorul sorţii. Cel care crede că el învârte Roata Timpului va afla adevărul prea târziu."

Fragment din cartea *Profeţiile Dragonului*, atribuită Seniorului Mangore Kiramin, bardul Aramellei şi Străjerul lui Caraighan Maconar, scrisă într-o limbă numită vulgară pe vremea aceea, circa 300 DFL.

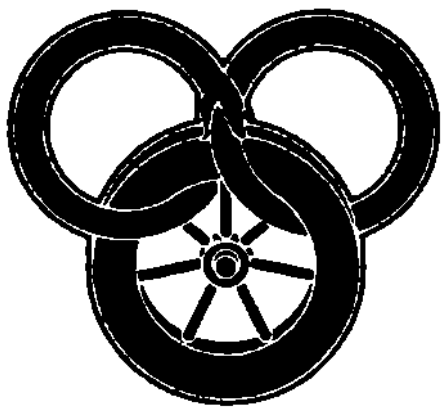

GLOSAR

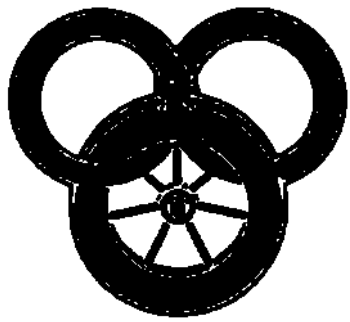

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viaţă şi consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârşitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de ameninţarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor, calendarul Gazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să impună un nou calendar, ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul şi moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruş-în-Zbor, un învăţat din rândurile Oamenilor Mării, şi a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci şi până în zilele noastre se foloseşte calendarul Farede, care începe cu sfârşitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani şi consemnează anii Noii Ere (NE).

a'dam (AYE-dam): Dispozitiv pentru a controla o femeie care conduce Puterea; poate fi folosit fie de o femeie care mânuieşte Puterea, fie de o femeie care poate fi învăţată să conducă Puterea, dar nu are niciun efect pentru o femeie lipsită de aceste abilităţi. Dispozitivul creează o legătură între două femei. Versiunea seanchană constă dintr-o zgardă şi o

brățară, unite printr-o lesă, toate făurite dintr-un metal argintiu. Însă a fost creat și un model fără lesă și se crede că ar exista încă o variantă, unică, ce îi permite unei femei să controleze un bărbat care conduce Puterea. Dacă un astfel de bărbat este legat printr-un *a'dam* obișnuit de o femeie care mânuiește Puterea, cel mai probabil este că amândoi vor muri. Atunci când un *a'dam* este purtat de o femeie care conduce Puterea, o simplă atingere a acestui dispozitiv îi induce durere și unui bărbat care mânuiește Puterea. *Vezi, de asemenea*, legare, Seanchan.

Ajah (AH-jah): Frățiile ale femeilor Aes Sedai, șapte la număr și desemnate prin culoare: Albastră, Roșie, Albă, Verde, Brună, Galbenă și Cenușie. Toate femeile Aes Sedai aparțin unei frății, cu excepția Supremei Înscăunate Amyrlin. Fiecare dintre aceste frății are o filosofie proprie cu privire la felul în care ar trebui folosită Puterea și la rolul femeilor Aes Sedai. Ajah Roșie își întrebuințează întreaga energie pentru a găsi și domoli bărbații care conduc Puterea. Brunele se dedică exclusiv cunoașterii și adevărului, în vreme ce Albele se consacră filosofiei și adevărului, renunțând atât la cele lumești, cât și la cunoașterea lumii. Ajah Verde (numită „Ajah Luptătoare" în timpul Războaielor Troloce) se pregătește pentru Tarmon Gai'don, iar Galbenele se concentrează pe studiul Tămăduirii. Surorile Albastre cercetează cauzele lucrurilor și sunt în căutarea dreptății. Surorile Cenușii sunt mediatoare, căutând armonia și consensul. Există zvonuri despre o Ajah Neagră, ce-l slujește pe Cel Întunecat, dar acestea sunt negate cu vehemență, cel puțin oficial.

algai'd'siswai: „Războinicii suliței", în Limba Străveche. Denumire dată acelor Aieli care sunt înarmați cu sulițe și participă, de obicei, în lupte, spre deosebire de cei ce se ocupă cu meșteșugul.

Altara (al-TAH-rah): O națiune de lângă Marea Furtunilor, dar, dacă este să spunem adevărul, altarienii au puține lucruri în comun unii cu alții, cu excepția numelui. Ei se văd în primul rând ca locuitori ai unui sat sau oraș, sau ca oamenii anumitor seniori sau doamne, și abia în al doilea rând ca altarieni. Sunt puțini nobili care să plătească taxele coroanei sau să ofere altceva decât cuvinte deșarte. Conducătoarea Altarei (care acum este Regina Tylin Quintara din Casa Mitsobar; TIE-lihn quin-TAHR-ah; MIHT-soh-bahr) este arareori ceva mai mult decât cea mai puternică nobilă din ținut, iar uneori nici măcar atât. Tronul Vânturilor are atât de puțină putere, încât mulți nobili puternici au refuzat să se urce pe el atunci când au avut șansa. Steagul Altarei este reprezentat de doi leoparzi aurii pe un fundal cu pătrate roșii și albastre. Blazonul Casei Mitsobar este o

ancoră şi o sabie încrucişate, de culoare verde. *Vezi, de asemenea,* Femei Înţelepte.

Amys (ah-MEESE): Înţeleaptă din Sălaşul Stâncilor Reci şi Vestitoare-n vise. Aiel din septul „Nouă Văi" al clanului Taardad Aiel. Soţia lui Rhuarc (ROARK), soră de soţ a Lianei (lee-AHN), stăpâna Sălaşului Stâncilor Reci. Amys este soră-mamă pentru Aviendha.

angreal (ahn-gree-AHL): Relicvă din Vârsta Legendelor. Permite oricărei persoane care conduce Puterea să mânuiască o cantitate mai mare din aceasta decât ar putea în mod normal s-o facă în siguranţă sau fără ajutor. Unele au fost făurite pentru a fi folosite de către femei, altele de către bărbaţi. Zvonurile despre existenţa unui *angreal* care să poată fi întrebuinţat şi de o femeie, şi de un bărbat nu au fost niciodată confirmate. Nu se cunoaşte vremea în care acestea au fost create. Puţine dintre ele mai există în prezent. *Vezi, de asemenea, sa'angreal; ter'angreal.*

aproape-soră, aproape-frate: Termen de înrudire la Aiel, însemnând prieteni care sunt la fel de apropiaţi ca şi o prim-soră sau un prim-frate. Aproape-surorile se adoptă adesea una pe cealaltă în mod oficial ca prim-surori în cadrul unei ceremonii elaborate conduse de Înţelepte, după care sunt recunoscute de Aieli ca fiind gemeni adevăraţi, deşi o pereche de gemeni cu două mame. Aproape-fraţii nu fac asta aproape niciodată.

asha'man (AH-shah-mahn): (1) În Limba Străveche, „Păzitor" sau „Apărător", cu conotaţii puternice că ei ar fi apărătorii adevărului şi ai dreptăţii. (2) Numele a fost însuşit de adepţii Dragonului Renăscut, bărbaţi care au mers la Turnul Negru pentru a învăţa cum să conducă Puterea. Unii dintre ei visează să mânuiască Puterea, în ciuda tuturor riscurilor, în vreme ce alţii au rămas doar fiindcă au trecut testul pentru abilitatea de a învăţa, test care i-a iniţiat pe un drum al conducerii Puterii, iar acum trebuie să înveţe cum să controleze această abilitate, ca să nu-i ucidă. Aceştia învaţă cum să mânuiască atât Puterea, cât şi sabia şi cum să lupte corp la corp. Bărbaţii *asha'mani*, care se deosebesc prin hainele negre pe care le poartă, sunt împărţiţi în funcţie de nivelul de cunoaştere la care au ajuns, nivelul cel mai de jos fiind „Soldatul". Următorul nivel este „Consacratul", care poartă pe gulerul hainei o insignă reprezentând o sabie argintie. Nivelul superior este denumit, pur şi simplu, „Asha'man", reprezentat printr-o insignă smălţuită, roşu cu auriu, în formă de Dragon, purtată în partea opusă sabiei argintii. Spre deosebire de femeile Aes Sedai, care depun eforturi uriaşe să se asigure că novicele nu vor avansa periculos de repede, bărbaţii *asha'mani* sunt încurajaţi în acest sens încă

de la început, în special în mânuirea Puterii ca armă. Drept rezultat, în vreme ce moartea sau ferecarea unei novice din Turnul Alb în timpul procesului de învățare vor fi amintite cu groază de-a lungul anilor, Turnul Negru se așteaptă ca un anumit număr de Soldați *asha'mani* să-și piardă viața sau să ardă încercând să învețe. Existența bărbaților *asha'mani* și a legăturii lor cu Dragonul Renăscut le-a determinat pe unele femei Aes Sedai să reevalueze o imediată nevoie pentru liniștire, dar nu multe și-au schimbat părerea în această privință. *Vezi, de asemenea,* liniștire, ferecare.

Asunawa, Rhadam (ah-soo-NAH-wah, RAH-dam): Mare Inchizitor al Mâinii Luminii. El crede că folosirea Puterii înseamnă uzurparea puterii Creatorului și cauza tuturor relelor din lume. Își dorește mai mult decât orice să-i distrugă pe toți aceia care conduc Puterea sau își doresc asta. Aceștia trebuie să-și mărturisească păcatul sub autoritatea Mâinii Luminii, apoi să moară. *Vezi, de asemenea,* Inchizitori.

Atha'an Miere (AH-thah-AHN MEE-air): *Vezi* Oamenii Mării.

Berelain sur Paendrag (BEH-reh-lain suhr PAY-ehn-DRAG): Prima din Mayene, Blagoslovită de Lumină, Apărătoarea Valurilor, Prima Înscăunată a Casei Paeron (pay-eh-RON). O tânără frumoasă și hotărâtă și o Conducătoare iscusită. *Vezi, de asemenea,* Mayene.

Birgitte (ber-GEET-teh): Străjerul lui Elayne Trakand, considerată a fi primul Străjer-femeie a tuturor timpurilor, lucru care creează mai multe dificultăți, la care puțini se așteaptă. Birgitte este, de fapt, legendara eroină care-i poartă numele, una dintre cei aduși înapoi la viață de către Cornul lui Valere, și care a fost smulsă din *Tel'aran'rhiod* în lumea muritorilor în timpul unei lupte cu Moghedien, fiind salvată de la moarte de legătura ei cu Elayne. Cu excepția frumuseții și a iscusinței în folosirea arcului, ea are prea puține lucruri în comun cu cea din povești. *Vezi, de asemenea,* Rătăcit; Cornul lui Valere; Străjer.

Bryne, Gareth (BRIHN, GAH-rehth): Odinioară Căpitan General al Gărzii Reginei din Andor, în prezent comandantul oștii care le însoțesc pe rebelele Aes Sedai ridicate împotriva autorității Elaidei do Avriny a'Roihan. Este considerat a fi unul dintre cei mai mari generali în viață. Relația lui cu Siuan Sanche îl tulbură la fel de mult cum o tulbură și pe ea. Blazonul Casei Bryne este un taur sălbatic, cu coroana de trandafiri a Andorului în jurul gâtului. Blazonul personal al lui Gareth Bryne reprezintă trei stele aurii, fiecare cu câte cinci raze.

cadin'sor (KAH-dihn-sohr): Veşmânt purtat de *algai'd'siswai* Aieli: haină şi pantaloni în nuanţe brune şi cenuşii, care oferă camuflaj printre stânci şi umbre, precum şi încălţări moi, lungi până la genunchi, cu şireturi. În Limba Străveche, „haine de lucru", deşi, desigur, este doar o traducere aproximativă. *Vezi, de asemenea, algai'd'siswai.*

Cadsuane Melaidhrin (CAD-soo-ain meh-LIE-drihn): O Aes Sedai din Ajah Verde, care este considerată o legendă printre femeile Aes Sedai, deşi este în viaţă. Adevărul fie spus, multe dintre surori cred că ea ar fi trebuit să fie deja moartă de ani buni. Se crede că s-a născut în anul 705 NE în Ghealdan, ceea ce o face să fie cea mai în vârstă Aes Sedai în viaţă. A fost cea mai puternică în mânuirea Puterii vreme de o mie de ani până la venirea lui Nynaeve, a lui Elayne şi a lui Egwene, care n-o întrec cu mult. Deşi provine din Ajah Verde, de-a lungul anilor a înfruntat şi a prins mai mulţi bărbaţi care conduceau Puterea decât oricare dintre surorile în viaţă; o ciudăţenie puţin cunoscută este aceea că bărbaţii aduşi de ea în Turnul Alb tind să trăiască mai mult după ce sunt liniştiţi decât cei aduşi de către oricare dintre surori.

Cairhien (KEYE-ree-EHN): Atât numele neamului ce locuieşte de-a lungul Osiei Lumii, cât şi cel al capitalei acestui neam. Decimat în timpul Războiului Aiel, neamul cairhien nu-şi revenise complet atunci când asasinarea Regelui Galldrian (998 NE) a dus la un război de succesiune, care a fost el însuşi întrerupt de invazia clanului Shaido Aiel în ceea ce a fost denumit „Al Doilea Război Aiel", cu toate că oraşul a fost salvat de invazia Aielilor sub conducerea lui Rand al'Thor. Drept urmare, mulţi nobili din Cairhien, împreună cu mulţi alţii din Tear, i-au jurat credinţă Dragonului Renăscut. Însă, într-un ţinut unde Jocul Caselor ajunsese la rang de artă, nu este deloc surprinzător că mulţi dintre cei care juraseră credinţă erau pregătiţi să schimbe tabăra spre beneficiul lor. Steagul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze, care răsare pe un fundal de cer albastru.

Calendar: O săptămână are zece zile, o lună douăzeci şi opt de zile, iar un an treisprezece luni. Câteva zile de sărbătoare nu fac parte din nicio lună: Duminică (e cea mai lungă zi din an), Sărbătoarea Recunoştinţei (o dată la patru ani, la echinocţiul de primăvară), Sărbătoarea Salvării Tuturor Sufletelor, numită şi Ziua Tuturor Sufletelor (o dată la zece ani, la echinocţiul de toamnă). Cu toate că multe sărbători şi festivaluri erau sărbătorite peste tot (cum ar fi Sărbătoarea Luminii, care marchează trecerea dintre ani), fiecare ţinut are propriile sărbători, iar în multe cazuri

până și orașele și satele. În general, Ținuturile de Hotar au cele mai puține festivaluri și zile de sărbătoare, în vreme ce orașele Illian și Ebou Dar, cele mai multe.

Caraighan Maconar (kah-RYE-gihn mah-CON-ahr): Soră Verde rămasă în legendă (212–373 DFL), eroină a sute de aventuri căreia i se atribuie fapte greu de crezut chiar și de către Aes Sedai, deși sunt consemnate în scrierile Turnului Alb. Se presupune că ea ar fi înăbușit de una singură o rebeliune în Mosadorin și a potolit Răscoalele Comaidin într-o vreme când n-avea Străjeri. Ajah Verde o consideră a fi arhetipul surorii Verzi. *Vezi, de asemenea,* Ajah.

Cei juraţi Dragonului: Termen general pentru adepții Dragonului Renăscut, folosit, de obicei, de cei care i se opun lui sau de cei care vor să rămână neutri. În realitate, mulți dintre cei care au primit acest nume n-au făcut niciun legământ. Acesta este folosit adesea și pentru tâlhari, unii revendicând acest nume în speranța că nu li se va opune rezistență. Multe atrocități au fost comise de cei care pretind a fi jurați Dragonului.

Copiii Luminii: O frăție cu stricte convingeri ascetice, care are drept scop înfrângerea Celui Întunecat și distrugerea tuturor Iscoadelor sale. A fost fondată în timpul Războiului de O Sută de Ani pentru a lupta împotriva numărului tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat și a evoluat în timpul războiului într-o organizație complet militară. Au credințe extrem de rigide și sunt convinși că sunt singurii deținători ai adevărului și dreptății. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes Sedai, considerându-le, ca de altfel și pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale Celui Întunecat. Sunt cunoscuți și sub numele peiorativ Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb. *Vezi, de asemenea,* Inchizitori.

Cornul lui Valere (vah-LEER): Obiect legendar căutat de Marea Vânătoare a Cornului lui Valere; are puterea de a aduce la viață eroi morți pentru a lupta împotriva Umbrei. O nouă Vânătoare a Cornului a început, iar cei care participă la ea pot fi găsiți acum în multe ținuturi. Chiar și printre femeile Aes Sedai puține știu că, de fapt, acest Corn a fost găsit și folosit sau că este ascuns în Turnul Alb.

Divanul (sau Consiliul) Turnului: Corp legislativ al femeilor Aes Sedai, alcătuit, conform tradiției, din trei Conducătoare în Divan din fiecare dintre cele șapte Ajah. În prezent, există un Divan al Turnului Alb, în care nu se află nicio Conducătoare din Ajah Albastră, și un Divan al

celor care se opun Elaidei do Avriny a'Roihan. În acest Divan al rebelelor nu există nicio Conducătoare Roşie. Cu toate că Amyrlin reprezintă prin lege puterea absolută din Turnul Alb, în realitate autoritatea ei a depins întotdeauna de felul în care a reuşit să conducă, să manipuleze şi să intimideze Divanul, fiindcă există multe căi prin care acesta poate dejuca planurile unei Înscăunate. Există două niveluri de acord prin care cererile să fie acceptate de Divan, consensul minor şi consensul major. Consensul major cere ca fiecare soră prezentă să-şi exprime votul şi necesită prezenţa a minimum unsprezece Conducătoare. Este necesară prezenţa a cel puţin unei Conducătoare din fiecare Ajah, exceptând situaţiile în care chestiunea discutată de Divan vizează destituirea unei Înscăunate sau a unei Păstrătoare, caz în care frăţia Ajah din care provine aceasta va fi înştiinţată după ce a fost luată o hotărâre. Consensul minor necesită şi el un cvorum de unsprezece Conducătoare, însă ca o lege să intre în vigoare este nevoie de doar două treimi din voturile acestora. O altă diferenţă este aceea că în consensul minor nu este nevoie să fie reprezentate toate Ajah, exceptând cazurile în care Turnul Alb declară război. Aceasta este una dintre cele câteva chestiuni lăsate în seama consensului minor, despre care mulţi ar crede că ar necesita consensul major. Amyrlin îi poate cere unei Conducătoare, sau tuturor Conducătoarelor, să-şi dea demisia, iar această cerere trebuie luată în considerare. Dar acest lucru se întâmplă arareori, fiindcă nimic nu poate opri o Ajah să desemneze aceeaşi Conducătoare, cu excepţia unei tradiţii potrivit căreia surorile nu mai pot face parte din Divan după ce l-au părăsit. Pentru a arăta cât de serioasă este cererea pentru o demisie în masă, se crede că lucrul ăsta s-a întâmplat de patru ori în mai bine de trei mii de ani în istoria Turnului Alb. În vreme ce două dintre aceste încercări au rezultat cu alegerea unui Divan nou, celelalte două au dus la demiterea şi exilul Înscăunatei implicate.

Ebou Dar: Capitala Altarei. Unul dintre cele mai mari porturi şi oraşe, cu multe obiceiuri ciudate de neînţeles pentru un străin. *Vezi, de asemenea,* Altara.

Elaida do Avriny a'Roihan (eh-LY-da doh AHV-rih-nee ah-ROY-han): O Aes Sedai, fostă Soră Roşie, numită în prezent Înscăunată, deşi acest titlu este revendicat şi de o altă soră. Odinioară, sfătuitoarea Reginei Morgase din Andor. Uneori are înzestrarea de a Proroci.

Femeie Înţeleaptă: Una dintre legendarele tămăduitoare din Ebou Dar, care se disting prin cingătoarea roşie pe care o poartă la brâu. Vestea despre abilităţile lor de a folosi ierburile şi cunoştinţele medicale s-a

răspândit până în Ţinuturile de Hotar. Sunt considerate a fi următoarele cele mai pricepute tămăduitoare după Aes Sedai. Deşi Ebou Dar este un oraş cosmopolit, unde străini intră adesea în nenumăratele bresle ale oraşului, Femeile Înţelepte, care sunt băştinaşe, sunt o raritate, ceea ce este un lucru ciudat.

Ferecare: Înlăturarea abilităţii unei femei de a conduce Puterea. O femeie care a fost ferecată mai poate simţi Adevăratul Izvor, dar nu mai poate mânui Puterea. În mod oficial, ferecarea este rezultatul unui proces, sentinţa pentru crimă. Nocivele Turnului Alb trebuie să înveţe numele şi crimele tuturor femeilor condamnate la ferecare. Când abilitatea este pierdută în mod accidental, se numeşte mistuire. Femeile ferecate, indiferent cum se întâmplă acest lucru, nu supravieţuiesc mult timp; par să renunţe la voinţa de a trăi, dacă nu cumva reuşesc să găsească totuşi ceva care să le umpre golul lăsat de Putere. Cu toate că odinioară se credea că ferecarea era pe veci, în ultima vreme s-a descoperit o metodă de Tămăduire, care are însă anumite limite ce mai trebuie explorate.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul Tar Valonului, al Supremei Înscăunate şi al femeilor Aes Sedai. O reprezentare stilizată a flăcării: o picătură albă, cu vârful în sus.

Gaidin (GYE-deen): În Limba Străveche, „Fratele Bătăliilor". Este un titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjerii lor. *Vezi, de asemenea*, Străjer.

gai'shain (GYE-shain): În Limba Străveche, „Juruit Păcii în Bătălie", este cea mai apropiată traducere. Un Aiel care este luat prizonier de un altul în bătălie sau într-un raid este obligat de *ji'e'toh* a sluji cu umilinţă pe cel sau pe cea care l-a luat prizonier, timp de un an şi o zi, timp în care nu are voie să atingă vreo armă sau să comită vreun act violent. O Înţeleaptă, un fierar, un copil şi o femeie cu copil mai mic de zece ani nu pot fi făcuţi *gai'shain*. De când s-a descoperit că strămoşii Aielilor au fost, de fapt, adepţii pacifişti ai Căii Frunzei, mulţi *gai'shain* refuză să îmbrace veşminte albe după ce îşi termină serviciul. Cu toate că o tradiţie la fel de puternică precum legea spune că nu pot fi făcuţi *gai'shain* aceia care nu respectă *ji'e'toh*, clanul Shaido Aiel a început să-i oblige pe cairhieni şi pe alţi prizonieri să poarte veşmintele de *gai'shain*, şi mulţi au ajuns să creadă că, din moment ce aceste popoare nu respectă *ji'e'toh*, nu e nevoie ca prizonierii să fie eliberaţi la sfârşitul serviciului de un an şi o zi.

Gawyn (GAH-wihn) din Casa Trakand (trah-KAND): Fiul Reginei Morgase şi fratele lui Elayne, care va deveni Primul Prinţ Săbier odată ce

Elayne va urca pe tron. Fratele vitreg al lui Galad Damodred. Un bărbat aflat de multe ori la ananghie. Le disprețuiește pe femeile Aes Sedai, deși a jurat să le slujească, și îl urăște pe Rand al'Thor, cu toate că a jurat să nu se ridice împotriva lui, și asta pentru că o iubește fără măsură pe Egwene al'Vere. El nu știe că Egwene a devenit nu numai Aes Sedai, ci și Înscăunată, care se opune Înscăunatei pe care o recunoaște el. Blazonul lui este un mistreț alb.

Illian (IHL-lee-an): Port important la Marea Furtunilor, capitala națiunii cu același nume. Vechiul dușman al neamului Tear. Însemnul Illianului reprezintă nouă albine aurii pe fond verde-închis.

Inchizitori: Ordin în cadrul frăției Copiii Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînțelegeri și dezvăluirea Iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului și a Luminii, așa cum le înțeleg ei, sunt chiar mai plini de zel decât toți Copiii Luminii la un loc. Metoda lor obișnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obișnuită: cred că deja cunosc adevărul și trebuie doar să-și convingă victimele să recunoască. Inchizitorii își spun „Mâna Luminii" și uneori acționează ca și cum ar fi complet separați de Copiii Luminii și de Consiliul Unșilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unșilor. Însemnul lor este o cârjă roșie de cioban. *Vezi, de asemenea*, Copiii Luminii.

Iscoadele Celui Întunecat: Cei care-l slujesc pe Cel Întunecat. Ei cred că vor dobândi o mare putere și că vor fi generos răsplătiți, chiar cu nemurirea, atunci când acesta va fi liber. Nevoiți să păstreze taina, aceștia se organizează în grupuri numite „cercuri". Membrii unui cerc nu-i cunosc pe cei ai altui cerc. Ierarhia din lumea exterioară nu are legătură cu ierarhia din interiorul cercurilor; un rege sau o regină care era Iscoadă a Celui Întunecat trebuia să se supună unui cerșetor, dacă el folosea semnele cuvenite. Adesea, aceștia întrebuințează între ei numele străvechi „Prieteni ai Celui Întunecat".

Înțeleaptă: În rândul Aielilor, ele sunt alese de alte Înțelepte și sunt instruite în arta Tămăduirii, cum să folosească ierburile sau altele de acest fel, ca și Meșteresele. Au o mare autoritate și responsabilitate, și o mare influență printre căpeteniile de sept și de clan, deși acestea de multe ori le acuză că se amestecă prea mult în treburile lor. Multe Înțelepte conduc Puterea, într-o măsură mai mare sau mai mică; ele găsesc fiecare fată Aiel care s-a născut cu înzestrarea de a mânui Puterea și pe cele mai multe care pot învăța. Prin tradiție, Aielii nu vorbesc despre faptul că Înțeleptele

conduc Puterea. Tot prin tradiție, Înțeleptele le evită pe Aes Sedai, chiar într-o măsură mai mare decât alți Aieli. Înțeleptele se țin departe de bătălii și conflicte și, potrivit *jii'toh*, nimeni n-are voie să le rănească sau să le stânjenească.

Înzestrări: Abilități de a folosi Puterea cu ținte precise. Aptitudinile în diferite Înzestrări pot varia mult de la individ la individ și foarte rar sunt legate de forța cu care acesta mânuiește Puterea. Există câteva Înzestrări foarte importante, cea mai întâlnită fiind Tămăduirea. Alte exemple sunt Dansul Norilor, controlul vremii sau Cântatul Pământului, care presupune controlul mișcărilor pământului, precum și prevenirea sau provocarea cutremurelor sau a avalanșelor. Mai sunt câteva Înzestrări mai puțin importante, care rar primesc un nume, precum și abilitatea de a vedea un *ta'veren*, sau să reproducă efectul unui *ta'veren*, într-o zonă restrânsă la doar câțiva pași. Multe Înzestrări mai sunt cunoscute acum doar după nume și câteva descrieri vagi. Unele, precum Topirea-n-văzduh (putința de a călători dintr-un loc într-altul într-o clipită, fără a trece prin spațiul dintre cele două locuri), încep a fi redescoperite abia în zilele noastre. Altele, precum Prorocirea (abilitatea de a prezice viitorul, în linii mari) sau Răscolirea (abilitatea de a găsi zăcăminte și eventual de a le scoate din pământ), sunt foarte rare. O altă Înzestrare crezută de mult pierdută este Vestirea-n-vise, interpretarea viselor unei Vestitoare-n-vise, într-un mod mai precis decât Prorocirea. Unele Vestitoare-n vise au abilitatea de a intra în *Tel'aran'rhiod*, Lumea Viselor, și chiar și în visele altor oameni (cel puțin așa se spune). Ultima Vestitoare-n vise cunoscută a fost Corianin Nedeal (coh-ree-AHN-ihn-de-AHL), care a murit în 526 NE, dar acum există o alta.

Juilin Sandar (JUY-lihn sahn-DAHR): Un prinzător de hoți din Tear. Un bărbat care iubește o femeie de care nu s-ar fi așteptat niciodată să se îndrăgostească.

Legare: Abilitatea femeilor care conduc Puterea în a-și combina urzelile Puterii. Deși combinarea urzelilor nu produce un egal cu suma urzelilor individuale, ea este condusă de persoana care stăpânește legătura și poate fi folosită mult mai precis și cu un efect mult mai mare decât ar fi putut fi cele individuale. Bărbații nu se pot lega fără prezența în cerc a unei femei sau a mai multora. Până la treisprezece femei se pot lega fără să fie nevoie de prezența unui bărbat. Prin adăugarea unui bărbat, cercul poate crește până la douăzeci și șase de femei. Doi bărbați pot face ca într-un cerc să intre treizeci și patru de femei, și așa mai departe până se ajunge la

limita de şase bărbaţi şi şaizeci şi şase de femei. Există legături care pot include mai mulţi bărbaţi şi mai puţine femei, dar, cu excepţia legării unui bărbat de o femeie, o femeie şi doi bărbaţi şi, desigur, doi bărbaţi şi două femei, trebuie să fie mereu cel puţin o femeie mai mult. În cele mai multe cercuri, legarea poate fi controlată fie de un bărbat, fie de o femeie, însă un cerc de şaptezeci şi doi sau un cerc mixt mai mic de treisprezece poate fi controlat doar de un bărbat. Şi, deşi în general bărbaţii au o forţă mai mare în ceea ce priveşte Puterea, cele mai puternice cercuri sunt cele care au un număr aproape egal de femei şi bărbaţi.

Limba Străveche: Limba vorbită în timpul Vârstei Legendelor. De obicei, se aşteaptă ca nobilii şi persoanele educate s-o poată vorbi, dar cei mai mulţi ştiu doar câteva cuvinte. Traducerea este adeseori dificilă, fiindcă este o limbă cu multe înţelesuri subtile. *Vezi, de asemenea*, Vârsta Legendelor.

Lini (LIHN-nee): Doica din copilărie a Domniţei Elayne şi, înainte de asta, a mamei lui Elayne, Morgase, la fel ca şi a mamei lui Morgase. O femeie cu o mare putere interioară, un spirit de observaţie ascuţit şi multe zicale memorabile, care n-a acceptat niciodată că sarcinile ei de doică au luat sfârşit.

liniştire: Înlăturarea abilităţii unui bărbat de a conduce Puterea. Această acţiune este necesară întrucât orice bărbat care învaţă să mânuiască Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidinul* şi, în nebunia lui, se va servi de Putere pentru a săvârşi fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost liniştit poate încă simţi Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea liniştirii este oprită, dar nu vindecată, şi dacă bărbatul este liniştit la timp, moartea poate fi evitată. Un bărbat liniştit va înceta în mod inevitabil să-şi mai dorească să trăiască; iar cei care nu se sinucid, mor, oricum, în mai puţin de un an sau doi. Odinioară considerată permanentă, liniştirea este considerată acum de unii ca fiind o formă specială de Tămăduire. *Vezi, de asemenea*, ferecare.

Logain Ablar (loh-GAIN): Născut în 972 NE, în Ghealdan, pretinsese odinioară a fi Dragonul Renăscut. A fost capturat după ce a purtat război în Ghealdan, Altara şi Murandy, dus în Turnul Alb şi liniştit. Ulterior, a reuşit să evadeze în confuzia creată odată cu detronarea lui Siuan Sanche. Redobândirea întâmplătoare a capacităţii lui de a conduce Puterea a fost prima dovadă că pierderea acesteia nu era permanentă. Închis după ce a

fost Tămăduit, a reuşit să scape din nou, pierzându-şi urma. *Vezi, de asemenea*, liniştire; ferecare.

Marele Senior al Întunericului: Numele pe care-l folosesc Iscoadele Celui Întunecat pentru a se referi la Cel Întunecat, pretinzând că ar fi o blasfemie să-i pronunţe numele adevărat.

Mayene (may-EHN): Oraş-stat la Marea Furtunilor, înconjurat şi oprimat de Tear de-a lungul istoriei. Conducătorul statului Mayene este numit „Primul", această titulatură numindu-se odată Cel Dintâi Senior sau Cea Dintâi Domniţă. Primii pretind a fi descendenţii lui Artur Aripă-de-Şoim. Stindardul statului Mayene reprezintă un vultur auriu în zbor pe un fond albastru.

Mazrim Taim (MAHZ-rihm tah-EEM): Un bărbat care a pustiit Saldaea până când a fost înfrânt şi capturat, deşi a reuşit să scape ulterior, ajutat, pare-se, de adepţii lui. Deţinând abilităţi de a conduce Puterea, extrem de puternice, el este acum M'Hael (MA'kHAIL; „conducător" în Limba Străveche) al bărbaţilor *asha'mani. Vezi, de asemenea, asha'man.*

Melaine (meh-LAYN): O Înţeleaptă din septul Jhirad, al Aielilor Goshien. Ea este o Vestitoare-n vise. Are o forţă moderată în mânuirea Puterii. Este căsătorită cu Bael (BAYL), căpetenia clanului Goshien, soră de soţ a Dorindhei (dohr-IHN-dah) şi stăpâna Sălaşului Izvoarelor de Fum.

Meştereasă: În sate, o femeie care este aleasă de Cercul Femeilor pentru abilitatea ei de a vindeca sau de a prezice vremea, dar şi pentru buna ei judecată. De obicei, este considerată egală Starostelui, însă în unele sate are chiar o putere mai mare ca acesta. Este aleasă pe viaţă şi se întâmplă foarte rar ca o Meştereasă să-şi piardă slujba înainte de a muri. În funcţie de ţinut, poate avea şi alte nume: Călăuză, Tămăduitoare, Femeie cu Judecată, Căutătoare sau multe altele.

Moiraine Damodred (mwah-RAIN DAHM-oh-drehd): O Aes Sedai din Ajah Albastră, născută în timpul domniei Casei Cairhien, care a dispărut într-un *ter'angreal* în Cairhien în timp ce se lupta cu Lanfear, ucigându-l pe Rătăcit şi pierzându-şi şi ea viaţa. Având în vedere că-l găsise deja pe Dragonul Renăscut şi-l omorâse pe Rătăcitul Be'lal, ea se numără printre acele surori aproape mitice care sunt considerate a fi eroine de legendă. *Vezi, de asemenea*, Rătăcit.

Morgase (moor-GAYZ): Prin Mila Luminii, Regina din Andor, Apărătoarea Regatului, Protectoarea Poporului, Prima Înscăunată a Casei Trakand. Acum se află în exil şi este crezută moartă, ucisă de Dragonul Renăscut, după părerea multora. Blazonul ei reprezintă trei chei aurii. Blazonul Casei Trakand este o cheie de boltă argintie.

Oamenii Mării: Mai potrivit, Atha'an Miere (AH-thah-AHN MEE-air) sau Neamul Mării. Aceştia îşi trăiesc cea mai mare parte din viaţă la bordul corăbiilor lor şi detestă să se îndepărteze prea mult de ocean. Se cunosc puţine lucruri despre obiceiurile lor, ceea ce le conferă un aer exotic misterios, care dă naştere adesea la poveşti plăsmuite. Cea mai mare parte din comerţul pe mare este efectuat de vasele Oamenilor Mării, care sunt cele mai rapide şi mai mari din lume, iar locuitorii oraşelor portuare îi consideră a fi negociatori mai buni decât cei din Doman. Deoarece supravieţuirea pe mare depinde de supunerea imediată, nu este surprinzător faptul că Atha'an Miere ţin foarte mult la ierarhie, deşi uneori mai există abateri. Atha'an Miere sunt împărţiţi în nenumărate clanuri, mari şi mici, fiecare conduse de o Stăpână a Valurilor. După ea urmează Stăpâna Velelor, căpitanul corăbiilor clanului. Deşi Stăpânele Valurilor deţin autoritatea, acestea sunt alese de douăsprezece Stăpâne ale Velelor din clan, denumite „Primele Douăsprezece", şi pot fi înlăturate de Stăpâna Corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Stăpâna Corăbiilor deţine o autoritate care ar putea fi invidiată de orice rege sau regină de pe uscat şi este aleasă pe viaţă, prin votul unanim al celor douăsprezece Stăpâne ale Velelor, denumite „Primele Douăsprezece" din neamul Atha'an Miere. (Termenul „Primele Douăsprezece" este folosit, de asemenea, pentru cele douăsprezece Stăpâne ale Valurilor sau pentru cele douăsprezece Stăpâne ale Velelor prezente la o întrunire). Funcţia de „Maestru Spadasin" este deţinută de un bărbat care poate sau nu să fie soţul Stăpânei Corăbiilor. Responsabilităţile lui sunt acelea de a apăra şi de a asigura negoţul Oamenilor Mării, iar în subordinea lui se află Spadasinii Stăpânelor Valurilor şi responsabilii cu mărfurile, care aparţin de Stăpânele Velelor, deţinând funcţii şi sarcini similare, precum şi orice alte sarcini ce le sunt atribuite de femeia în subordinea căreia se află. Stăpâna Velelor este cea care hotărăşte destinaţia şi momentul în care va naviga o corabie. Având în vedere faptul că negoţul şi finanţele se află în mâinile responsabililor cu mărfurile (sau, la un nivel superior, în mâinile Spadasinilor sau a Maestrului Spadasin), este nevoie de o oarecare cooperare. Fiecare ambarcaţiune a Oamenilor Mării, indiferent cât ar fi de mică, şi fiecare Săpână a Valurilor are o Călăuză a Vânturilor, o femeie care conduce

Puterea şi are Înzestrarea de a Ţese Vânturile, după cum numesc Atha'an Miere controlarea vremii. Călăuza Vânturilor din subordinea Stăpânei Corăbiilor este autoritară peste Călăuzele Vânturilor din subordinea Stăpânelor Valurilor, care la rândul lor sunt autoritare peste Călăuzele Vânturilor din subordinea Stăpânelor Velelor din fiecare clan. O ciudăţenie a Oamenilor Mării este aceea că toţi încep de jos şi avansează în timp şi oricine, în afară de Stăpâna Corăbiilor, poate fi retrogradat de ceilalţi în situaţii extreme.

Oastea Mâinii Roşii: (1) O oaste legendară de eroi (*Shen an Calhar*) din timpul Războaielor Troloce. Ei au murit în timpul Bătăliei de la Emond's Field, atunci când neamul Manetheren a fost distrus. (2) O formaţiune militară care s-a reunit pentru a-l urma pe Mat Cauthon şi care, în prezent, le veghează din umbră pe rebelele Aes Sedai şi oastea lor. Aceştia au primit poruncă s-o ducă pe Egwene al'Vere la Rand al'Thor şi s-o păzească în cazul în care ea ar fi încercat să scape din situaţia actuală în care se afla sau pe oricare dintre surorile care şi-ar fi dorit s-o urmeze.

Osia Lumii: Lanţ muntos înalt, cu doar câteva trecători, care separă Pustiul Aiel de restul lumii, la apus. Mai este numit şi „Zidul Dragonului".

Padan Fain (PAD-an FAIN): Odinioară doar un negustor în Ţinutul Celor Două Râuri şi Iscoadă a Celui Întunecat, acesta a fost transformat în Shayol Ghul nu numai ca să dea de urma tânărului care va deveni Dragonul Renăscut, aşa cum un ogar găseşte prada pentru vânător, ci şi să sădească sămânţa nevoii de a fi găsit. Chinurile acestei transformări i-au indus lui Fain ura atât faţă de Cel Întunecat, cât şi faţă de Rand al'Thor. În timp ce-l urmărea pe al'Thor, el a dat peste sufletul lui Mordeth încătuşat în Shadar Logoth, acest suflet încercând să pătrundă în trupul lui Fain. Toate cele ce i s-au întâmplat lui Fain au dus la un amestec din care au rezultat anumite abilităţi pe care nu le deţine niciun om şi pe care Fain nu reuşeşte să le înţeleagă pe deplin. Cei mai mulţi oameni sunt cuprinşi de teamă atunci când privesc în ochii unui Myrddraal; un Myrddraal este cuprins de teamă atunci când priveşte în ochii lui Fain.

Pribegii: Numele lor corect este Tuatha'an (too-AH-thah-AHN) sau neamul Pribegilor. Un popor rătăcitor, adeptul unei filosofii pacifiste, numite „Calea Frunzei", care nu permite niciun fel de violenţă. Tuatha'an care se abat de la această cale sunt numiţi „Pierduţi", nemaifiind recunoscuţi de ceilalţi. Sunt printre puţinii care pot străbate în linişte Pustiul Aiel, fiindcă Aielii evită contactul cu ei. Foarte puţini oameni

bănuiesc că Tuatha'an sunt descendenţii Aiel care au fugit în timpul Frângerii Lumii în încercarea de a-şi găsi pacea.

Profetul: Mai elaborat, Profetul Seniorului Dragon. Titlu revendicat de Masema Dagar, cândva soldat shienaran, care predică renaşterea Dragonului Renăscut. El a reuşit să adune o mulţime de adepţi din Ghealdan şi din nordul Amadiciei, pe de o parte, pentru că răspândea vestea că Dragonul a Renăscut cu adevărat, iar pe de altă parte, fiindcă adepţii lui foloseau violenţa atunci când cineva refuza să recunoască autoritatea Profetului ca fiind mâna şi vocea Dragonului Renăscut.

Rătăciţii: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbaţi şi femei Aes Sedai cunoscuţi vreodată, care s-au alăturat Celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Aceştia au fost închişi împreună cu Cel Întunecat când temniţa lui a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a-i speria pe copii. Aceştia sunt: Aginor (AGH-ih-nohr), Asmodean (ahs-MOH-dee-an), Balthamel (BAAL-thah-mell), Be'lal (BEH-lahl), Demandred (DEE-man-drehd), Graendal (GREHN-dahl), Ishamael (ih-SHAH-may-EHL), Lanfear (LAN-feer), Mesaana (meh-SAH-nah), Moghedien (moh-GHEH-dee-ehn), Rahvin (RAAV-ihn), Sammael (SAHM-may-EHL) şi Semirhage (SEH-mih-RHAHG). Cei care deţin anumite cunoştinţe cred că dintre bărbaţi au supravieţuit doar Demandred şi Sammael, iar dintre femei doar Graendal, Mesaana, Moghedien şi Semirhage. În urma unor întâlniri ciudate, s-a răspândit zvonul potrivit căruia Cel Întunecat ar fi ales câţiva Rătăciţi noi sau că Stăpânul Mormântului ar fi ajuns, în unele cazuri, dincolo de moarte.

Războiul Aiel (976–78 NE): Atunci când Regele Laman (LAY-man) din Cairhien a tăiat copacul *Avendoraldera*, patru clanuri de Aieli au trecut dincolo de Osia Lumii şi membrii acestora au pângărit şi au pârjolit oraşul-capitală din Cairhien, precum şi alte oraşe şi târguri, iar conflictul s-a extins până în Andor şi Tear. Aielii au fost înfrânţi în cele din urmă în timpul Bătăliei de la Zidurile Strălucitoare, în afara Tar Valonului. De fapt, Laman a fost răpus în bătălie, iar Aielii au trecut din nou dincolo de Osie, după ce şi-au îndeplinit scopul. *Vezi, de asemenea*, Cairhien; Osia Lumii.

Rhuidean (RHUY-dee-ahn): Un mare oraş, singurul din Pustiul Aiel, complet necunoscut lumii din afară. Este abandonat de aproape trei mii de ani. Odinioară, bărbaţilor Aiel li se permitea să intre în acest oraş doar o singură dată în viaţă, pentru a le fi testate calităţile de căpetenie de clan în interiorul unui mare *ter'angreal* (doar unul din trei supravieţuia), iar

femeilor de două ori, pentru a li se testa calităţile de Înţeleaptă, a doua oară în acelaşi *ter'angreal*; femeile aveau o rată de supravieţuire mult mai mare. Acum oraşul este din nou locuit, iar un mare lac se află la capătul văii Rhuidean, alimentat de un ocean subteran de apă dulce, iar din el izvorăşte singurul râu din Pustiu.

sa'angreal (SAH-ahn-GREE-ahl): Relicvă a Vârstei Legendelor care permite conducerea Puterii în cantităţi mult mai mari decât ar fi sigur sau posibil în condiţii normale. Este similar cu *angrealul*, dar mai puternic. Cantitatea de Putere care poate fi mânuită cu un *sa'angreal* faţă de cea care poate fi condusă cu un *angreal* este similară cu diferenţa dintre cantitatea ce poate fi mânuită cu un *angreal* şi fără acesta. Arta făuririi lor a fost pierdută. Ca şi în cazul *angrealurilor*, există *sa'angrealuri* pentru femei şi pentru bărbaţi. Au mai rămas doar câteva, mult mai puţine chiar decât *angrealurile*.

Sălbăticiune sau fugară: Femeie care a învăţat singură să conducă Puterea; doar una din patru supravieţuieşte acestui proces. De obicei, astfel de femei au anumite blocaje, dar, dacă piedicile sunt distruse, pot fi printre cele mai puternice mânuitoare ale Puterii. Termenul este adesea folosit în sens depreciativ.

Seanchan (SHAWN-CHAN): (1) Descendenţi ai oştilor trimise de Artur Aripă-de-Şoim dincolo de Oceanul Aryth, care au cucerit ţinuturile de acolo. Ei cred că orice femeie care conduce Puterea trebuie controlată pentru binele tuturor şi orice bărbat care mânuieşte Puterea trebuie ucis din acelaşi motiv. (2) Ţinutul de unde vin seanchanii.

Shayol Ghul (SHAY-ol GHOOL): Munte din Ţinuturile Pârjolite, dincolo de Mana Pustiitoare, locul în care se află temniţa Celui Întunecat.

siswai'aman: În Limba Străveche: „Sulițele dragonului", cu o puternică implicare a proprietăţii. Este o denumire însuşită de mulţi bărbaţi Aiel, însă nu şi de femei. Aceşti bărbaţi nu recunosc în realitate numele – nici alţii, de fapt –, dar poartă o bucată de material roşu înfăşurată în jurul capului, pe care se află un disc, jumătate negru, jumătate alb. Cu toate că, în mod normal, *gai'shainii* n-au voie să poarte ceea ce poartă *algai'd'siswai*, mulţi *gai'shaini* şi-au făcut un obicei din a purta acel batic. *Vezi, de asemenea, gai'shain.*

soră de soţ: Termen de înrudire Aiel. Sunt Femeile Aiel care sunt aproape-surori sau prime-surori ce descoperă că iubesc acelaşi bărbat sau

care nu vor ca un bărbat să intervină între ele, astfel că se decid să se mărite amândouă cu el, devenind deci surori de soţ. Femeile care poartă iubire aceluiaşi bărbat încearcă mai întâi să afle dacă pot deveni aproape-surori, un prim pas să devină surori de soţ. Un bărbat Aiel pus într-o astfel de situaţie poate să le ia în căsătorie pe amândouă sau pe niciuna; dacă are o soţie care decide să accepte o soră de soţ, el se va pricopsi cu o a doua soţie.

Sorilea (soh-rih-LEE-ah): Înţeleaptă din Sălaşul Shende, din Jarra Chareen. Deşi abia poate conduce Puterea, este cea mai în vârstă Înţeleaptă în viaţă, chiar dacă nu este chiar atât de bătrână cum cred unii.

Stânca din Tear: O fortăreaţă impresionantă din oraşul Tear, despre care se spune că ar fi fost ridicată cu ajutorul Puterii la scurt timp după Frângerea Lumii. Atacată şi asediată fără succes de nenumărate ori, aceasta a fost cucerită de Dragonul Renăscut, împreună cu câteva sute de Aieli, îndeplinind astfel două părţi din Profeţiile Dragonului.

Străjer: Un luptător legat de o Aes Sedai. Legarea ţine de Putere; prin legare, luptătorul capătă anumite daruri, precum tămăduirea rapidă, abilitatea de a rezista vreme îndelungată fără apă, mâncare sau odihnă ori însuşirea de a simţi de la distanţă murdărirea cauzată de Cel Întunecat. Atâta vreme cât el trăieşte, Aes Sedai de care este legat va şti că este în viaţă, indiferent de distanţa dintre ei, iar când moare, ea ştie în aceeaşi clipă în ce mod a murit. Cele mai multe Ajah consideră că o Aes Sedai poate avea un singur Străjer, Ajah Roşie nu leagă niciodată Străjeri, iar cea Verde consideră că o Aes Sedai poate lega câţi străjeri doreşte. Etic vorbind, un Străjer trebuie să accepte legătura de bunăvoie, dar se cunosc cazuri când unii dintre ei au devenit Străjeri fără voia lor. Ce câştigă o Aes Sedai de pe urma legăturii este o taină păzită cu străşnicie. Din înscrisurile istoriei se ştie că Străjerii au fost întotdeauna bărbaţi, însă, recent, a fost legată o femeie, iar efectele sunt oarecum diferite. *Vezi, de asemenea,* Birgitte.

Tallanvor, Martyn (TAL-lahn-vohr, mahr-TEEN): Fost Locotenent al Gărzii Reginei, care o iubeşte pe Morgase mai mult decât viaţa sau onoarea. *Vezi, de asemenea,* Morgase.

ta'veren (tah-VEER-ehn): O persoană în jurul căreia Roata Timpului ţese toate destinele altor fiinţe, poate chiar ale TUTUROR fiinţelor. Această ţesere este puţin înţeleasă, cu excepţia faptului că pare, în multe privinţe, o schimbare a şansei; ceea ce s-ar putea întâmpla, dar se întâmplă

arareori. Uneori, efectul poate fi localizat. Unii, influenţaţi de un *ta'veren*, ar putea spune sau face lucruri pe care nu le-ar fi făcut niciodată în acele circumstanţe. Se întâmplă lucruri aproape incredibile, cum ar fi un copil care cade de la o înălţime de sute de metri fără să păţească nimic. Alteori, efectul pare să se extindă şi să influenţeze însăşi istoria, deşi adeseori prin intermediul efectelor localizate. Se crede că ăsta ar fi motivul adevărat pentru care se nasc *ta'verenii*, cu scopul de a schimba istoria şi de a restaura echilibrul Roţii care se învârte.

Tear (TEER): Un neam de la Marea Furtunilor. Este, de asemenea, capitala naţiunii şi un mare port. Blazonul său reprezintă trei semiluni albe aşezate pieziş pe un fond jumătate roşu, jumătate auriu. *Vezi, de asemenea*, Stânca din Tear.

ter'angreal (TEER-ahn-GREE-ahl): Relicvă din Vârsta Legendelor care foloseşte Puterea Supremă. Spre deosebire de *angrealuri* şi *sa'angrealuri*, fiecare *ter'angreal* este făurit doar pentru un anumit scop. Unele dintre ele sunt folosite de Aes Sedai, dar multora nu li se mai cunoaşte scopul. Pentru unele trebuie să poţi conduce Puterea, în timp ce altele pot fi folosite de toată lumea. Unele pot ucide sau pot distruge abilitatea de a conduce Puterea oricărei femei care le foloseşte. Ca şi în cazul *angrealurilor* şi *sa'angrealurilor*, arta făuririi lor s-a pierdut de la Frângerea Lumii. Vezi, de asemenea, *angreal*; *sa'angreal*.

Thom Merrilin (TOM MER-rih-lihn): Un menestrel şi călător mai interesant decât s-ar crede.

Trei Legăminte: Legăminte rostite de o Aleasă atunci când devine Aes Sedai. Aceasta le rosteşte în timp ce ţine în mână Sceptrul Legămintelor, un *ter'angreal* care le obligă să nu-şi încalce legămintele. Acestea sunt: (1) Să nu rosteşti nicio vorbă neadevărată. (2) Să nu făureşti arme cu care oamenii să se ucidă între ei. (3) Să foloseşti Puterea doar împotriva Creaturilor Umbrei sau doar pentru a-ţi apăra propria viaţă, în ultimă instanţă, sau viaţa Propriului Străjer, sau a altei Aes Sedai. Al doilea legământ a fost primul adoptat după Războiul Umbrei. Primul legământ, ţinut în litera lui, poate fi ocolit de cele care ştiu să mânuiască vorbele. Se crede că ultimele două legăminte sunt inviolabile.

„Ucigaşii de copaci": Termen peiorativ folosit de Aieli pentru cairhieni, împreună cu „cei care încalcă legământul". Amândouă termenele se referă la episodul în care Regele Laman a tăiat copacul *Avendoraldera*, un dar din partea Aielilor, o faptă prin care s-au încălcat şi legămintele făcute la momentul în care a fost oferit darul. Pentru Aieli,

ambele termene reprezintă cea mai mare jignire. *Vezi, de asemenea,* Războiul Aiel.

unităţi de greutate: 10 uncii = 1 livră; 10 livre = 1 piatră; 10 pietre = 100 livre; 10 livre = 1 tonă.

unităţi de măsură: 10 inci = 1 picior; 3 picioare = 1 pas; 2 paşi = 1 palmă; 1 000 palme = 1,6 kilometri; 5 kilometri = 1 leghe.

Valda, Eamon (VAHL-dah, AY-mon): Senior Căpitan nerăbdător al Copiilor Luminii, un bărbat care crede că nu poţi pregăti cina fără să spargi ouă şi că, uneori, este nevoie să dai foc hambarului ca să sçapi de şobolani. Se consideră a fi un om pragmatic şi profită de orice ocazie care i se oferă. Este convins că Rand al'Thor nu este decât o marionetă a Turnului Alb şi că, foarte probabil, nici măcar nu poate conduce Puterea. Ţelul vieţii lui este să le urască pe Iscoadele celui Întunecat (inclusiv pe femeile Aes Sedai, firește). *Vezi, de asemenea,* Copiii Luminii.

Vârsta Legendelor: Vârstă care se încheie odată cu Războiul Umbrei şi Frângerea Lumii. O vreme când femeile Aes Sedai făceau minuni, nu doar le visau.

CUPRINS

Prolog – Fulgere 11
1 – High Chasaline 65
2 – Curtea măcelarului 82
3 – Dealul dimineţii aurii 108
4 – În Cairhien 127
5 – O coroană frântă 140
6 – Teamă veche şi teamă nouă 154
7 – Curse şi capcane 166
8 – O Conducătoare doar cu numele 188
9 – Două ştiuci argintii 201
10 – Ochi nevăzuţi 223
11 – Un legământ 246
12 – O dimineaţă a victoriei 268
13 – Globul vânturilor 304
14 – Pene albe 326
15 – Insecte 344
16 – O atingere pe obraz 354
17 – Triumful raţiunii 370
18 – Aşa cum plugul despică pământul 390
19 – Diamante şi stele 407
20 – Pânze în interiorul Pânzelor 423
21 – Sărbătoarea „Noaptea Swovan" 437
22 – Mici sacrificii 452
23 – Ţesătoarea din vecini 469
24 – Clanul 490
25 – Capcana sufletului 500
26 – Cuvinte irevocabile 510

27 – Singur 534
28 – Pâine şi brânză 545
29 – Festivalul Păsărilor 563
30 – Prima ceaşcă 577
31 – Mashiara 590
32 – Sigiliul Flăcării 610
33 – O baie 629
34 – *Ta'veren* 642
35 – În pădure 658
36 – Tăişuri 676
37 – Un răvaş de la Palat 699
38 – Şase etaje 710
39 – Promisiuni de respectat 734
40 – Suliţe 757
41 – Coroana de săbii 775

Glosar 808

„*Roata Timpului* a devenit cea mai importantă saga fantasy din America." *Chicago Sun-Times*

O lume a Luminii și a Umbrelor
unde Binele și Răul se războiesc dintotdeauna.
Aceasta e lumea din *Roata Timpului,*
cea mai mare operă fantasy a zilelor noastre.

Profețiile încep să se împlinească. Rand al'Thor, Dragonul Renăscut, a pus stăpânire pe legendara sabie numită *Callandor.* Cu ajutorul ei, l-a ucis pe cel care-și spunea Ba'alzamon. Dar a fost acesta, cu adevărat, Cel Întunecat?

Răspunsurile dau naștere altor întrebări, iar Umbra Răului continuă să se întindă peste lume.

ISBN 978-606-8905-14-3
9 786068 905143
www.raobooks.com
www.rao.ro